

PRAXIS

REVISTĂ DE REFLECȚII PEDAGOGICE

Nr. 4

Râmnicu Vâlcea 2026

Revista Praxis

Colectivul de redacție

DIRECTOR:

Prof. Florentina-Adina DOBRETE

MEMBRI:

Prof. Valeria ȘANDRU

Prof. Luisa Ana CIOCHINĂ

Prof. Antoanela MĂRGĂRITA

Prof. Gheorghe Daniel Tudosoii

Prof. Ramona IACOB

Prof. Gabriela Trăistaru

Ec. Varinia DUMITRANA

Bibliotecar Georgeta PURANU

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

GRAFICĂ COMPUTERIZATĂ:

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

COPERTĂ:

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

Autorii articolelor sunt responsabili pentru conținutul articolelor din revistă.

Editura NOVA DIDACT

Revista apare anual, fiind editată și publicată de Casa Corpului Didactic Vâlcea

ISSN 2821– 8663

ISSN – L 2821 – 8663

*Foto coperta : https://ro.wikipedia.org/wiki/Arte_liberales

EDIȚIE ONLINE

IUNIE 2026

PRAXIS

Cuprins

1.	<i>Strategii inovatoare în practica pedagogică</i>	22
	Prof. Dobrete Florentina-Adina – director Casa Corpului Didactic Vâlcea	
2.	<i>Integrarea tehnologiilor emergente în practica pedagogică</i>	24
	Prof. Ciochină Luisa-Ana Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea	
3.	<i>Educație fără granițe: experiența unui job shadowing Erasmus+ în Luxemburg</i>	25
	Prof. Aanei Genilia Școala Gimnazială Lunca Priporului, oraș Nehoiu, jud. Buzău	
4.	<i>Studiu privind impactul asupra dezvoltării competențelor didactice</i>	27
	Prof. Albici Mihaela Colegiul Național „Aexandru Lahovari”, Râmnicu Vâlcea	
5.	<i>Rolul mentoratului de practică pedagogică în asigurarea calității educației</i>	29
	Prof. Alexandrescu Gabriela Liceul de Arte “Victor Giuleau”/Grădinița cu P.P. Nord 2 Râmnicu Vâlcea	
6.	<i>Activitățile de practică pedagogică</i>	30
	Prof. Ancuța Bianca Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	
7.	<i>Identificarea strategiilor inovatoare și validarea metodelor de lucru eficiente</i>	31
	Profesor pentru educație timpurie Andrei-Bolog Daniela Liceul Tehnologic “Dumitru Mangeron” – G.P.P. Letea, Bacău	
8.	<i>Proiect didactic</i>	33
	Prof. Ancuța Giorgiana Maria Liceul de Arte „Victor Giuleanu”/Grădinița cu P.P. Nord 2, Râmnicu Vâlcea	
9.	<i>Importanța formării continue a cadrelor didactice</i>	36
	Prof. Andrei Simona Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	
10.	<i>„Călătorie pe mare” - proiect de activitate</i>	37
	Profesor educație timpurie Apostu Cornelia Școala Gimnazială ”Nicolae Iorga” Bacău, jud. Bacău	
11.	<i>Învățarea prin fascinație sau cum le cultivăm copiilor motivația și dorința de cunoaștere</i>	44
	Prof. inv. primar Băeșu Alina Școala Gimnazială „Anton Pann”, Râmnicu Vâlcea	
12.	<i>Management și consiliere pentru cariera didactică</i>	45
	Prof. Bălăceanu Elena Gabriela Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	
13.	<i>Practica pedagogică – puntea necesară între cunoașterea teoretică și realitatea educației timpurii</i>	47
	Prof. ed. timpurie, Ancuța Giorgiana Maria Prof. ed. timpurie, Popescu Elena Liceul de Arte „Victor Giuleanu”/ Grădinița cu P.P. Nord 2, Râmnicu Vâlcea,	
14.	<i>Simpozion Național „Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european” – Ediția a XV-a</i>	48
	Balaban Mihaela Școala Postliceală Sanitară Drobeta Turnu Severin	
15.	<i>Practica pedagogică în universități</i>	49

	Prof. înv. primar Bălan Elena-Lăcrămioara Prof. educație timpurie Bălan Alexandra-Cristina Școala Gimnazială, sat Măgura, comuna Mihăești, Jud. Vâlcea	
16.	<i>Practica pedagogică – cheia educației artistice europene</i> Prof. Bălănescu Claudia Școala Gimnazială "Alice Voinescu" Dr. Tr. Severin, Jud. Mehedinți	51
17.	<i>Practica pedagogică-modalitate de formare a competențelor practice specifice carierei didactice</i> Prof. Bălașa Andreea Raluca Liceul Tehnologic Ferdinand I/ G.PP.Ostroveni 2 Rm.Vâlcea, Jud.Vâlcea	52
18.	<i>Feedback-ul constructiv în activitatea de mentorat, premisă a progresului profesional</i> Prof. Balici Daniela Prof. Dobrică Manuela Liceul de Arte "Victor Giuleau"/Grădinița cu Program Prelungit Nord 2 Râmnicu Vâlcea	54
19.	<i>Importanța experienței practice în formarea profesorilor moderni</i> Profesor învățământ primar, Bălțatu Laura Școala Gimnazială Frâncești, Jud. Vâlcea	55
20.	<i>Mentorat și practică pedagogică în formarea profesorilor de matematică</i> Prof. Bălună Daniela Școala Gimnazială "Sf. Dumitru" Craiova, Jud. Dolj	56
21.	<i>Practica pedagogică în învățământul preșcolar</i> Prof. ed. timpurie Băluță Mihaela Liceul Sanitar Antim Ivireanu/ Grădinița P.P.Nord 1, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea	58
22.	<i>Rolul activităților de practică pedagogică în formarea competențelor didactice</i> Prof. Barbu Domnica Școala Gimnazială „Căpitan Mărășanu” Stroești, Jud. Vâlcea	59
23.	<i>Strategii moderne utilizate în practica pedagogică pentru dezvoltarea învățării active</i> Prof. Barbu Elena-Diana Liceul Sanitar „Antim Ivireanu”, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea	60
24.	<i>Rolul practicii pedagogice în formarea didactică</i> Prof. educ. timpurie Bărbulescu Elena Andreea Liceul Tehnologic Ferdinand I/ structură GPP Ostroveni 2 Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea	62
25.	<i>Integrarea tehnologiei în sport</i> Prof. Bărbuț Daniel Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea	63
26.	<i>Modalități de integrare a argumentării la orele de Limba și literatura română</i> Baston Elena-Jenica Colegiul de Industrie Alimentară „Elena Doamna”, Galați, Jud. Galați	65
27.	<i>Integrarea steam în activitățile cu preșcolarii</i> Profesor pentru educație timpurie Bîndac Marlina Liceul Tehnologic „Dumitru Mangeron”, Bacău	66
28.	<i>O zi altfel!-„Învățăm prin joc și descoperire”</i> Prof. înv. primar: Bîzdoacă Daniela-Elena Liceul Sanitar, „Antim Ivireanu”, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea	68
29.	<i>Jocul didactic – mijloc de instruire și aplicare a cunoștințelor geometrice</i> Prof. înv. primar Dumitrana Vasilica Mariana Școala Gimnazială, comuna Berislăvești, jud. Vâlcea	70
30.	<i>De la tablă la competențe: Mentoratul pedagogic în gimnaziul rural</i> Profesor Bocan Elena Cristina	71

Școala Gimnazială Săpoca, Comuna Săpoca, Județul Buzău

31. ***Practica pedagogică în educația timpurie – paradigmă formativă în configurarea competențelor europene*** **72**
 Prof. inv. primar Boerescu Andrada-Maria
 Grădinița cu Program Prelungit Active Kids Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
32. ***Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului European*** **74**
 Prof. Bologa Adela Minodora
 Liceul Tehnologic Tudor Vladimirescu, Șimian, Comuna Șimian, Jud. Mehedinți
33. ***Valențele formative ale practicii pedagogice în contextul educației timpurii europene*** **75**
 Profesor educație timpurie Bondoc Luminița
 Grădinița P.P. nr.1 Călimănești, Jud. Vâlcea
34. ***Grădina de relaxare, liniște și învățare – spațiu educațional pentru dezvoltarea armonioasă a preșcolarilor*** **76**
 Profesor educație timpurie Brăguși Delia
 Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu”, Drăgășani, Județul Vâlcea
35. ***Incluziunea educațională – fundament al unei școli moderne*** **78**
 Prof. Briceag Elena Diana
 Școala Gimnazială „I. Gh. Duca”/structura G.P.P. Traian, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
36. ***Vocație și exercițiu- practica pedagogică*** **78**
 Prof. inv. primar Buică Mihaela
 Școala Gimnazială Sat Bungețani Com. Făurești, Jud. Vâlcea
37. ***Valorificarea practicii pedagogice prin proiecte educaționale în context European*** **79**
 Prof. Înv. Primar Buleteanu Amalia-Teodora
 Liceul Sanitar „Antim Ivireanu” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
38. ***Învățarea prin experiență – fundament al educației europene moderne*** **81**
 Prof. inv. primar Buleteanu Maria-Iuliana
 Liceul „George Țârnea” Băbeni, jud. Vâlcea
39. ***Metode eficiente în mentorat*** **82**
 Prof. Burca Andreea –Luminița
 Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea
40. ***Plan de activitate didactică inovativă*** **84**
 Prof. Butucaru Lavinia-Oana
 Liceul Tehnologic „Petru Poni” - Onești, Jud. Bacău
41. ***Evaluarea la orele de Limba și literatura română în gimnaziu*** **86**
 Prof. Cîmpeanu Maria Florența
 Școala Gimnazială „Mihai Eminescu ” Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
42. ***Rolul practicii pedagogice în modernizarea învățământului românesc*** **87**
 Profesor Căpățînă Maria Magdalena
 Școala Gimnazială Nr.4, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
43. ***Noi paradigme în practica pedagogică a informaticii – O perspectivă de la catedră*** **88**
 Profesor Cataragă Issabella
 Colegiul Național Alexandru Lahovari , Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
44. ***Practica pedagogică – drumul spre excelență în educația europeană*** **90**
 Prof. Cătrună Maria-Magdalena
 Școala Gimnazială Nr. 23 „Constantin Brâncoveanu” , Constanta, Jud. Constanța
45. ***Practica pedagogică - element esențial în dezvoltarea competențelor didactice în învățământul european*** **92**
 Prof psihopedagog: Cațan Carmen Luiza

46. ***Experiențe educaționale în educația nonformală*** **93**
 Prof.inv.primar, Cazacu Smaranda Maricela
 Școala Gimnazială Nr.25, Galați, Jud. Galați
47. ***Promovarea activitatilor de practica pedagogica-factor determinant al invatamantului european*** **96**
 Prof. Ed.timpurie Cîrstea Ana
 Liceul de Arte "Victor Giuleanu"/GPP Nord 2, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
48. ***Promovarea activităților de practică pedagogică*** **97**
 Prof. Cena Larisa
 Palatul Copiilor Dr. Tr. Severin, jud. Mehedinți
49. ***Practica pedagogică-punte între vocație și profesionalism în educația timpurie europeană*** **98**
 Profesor educație timpurie: Cernătescu Larisa
 Liceul de Arte Victor Giuleanu/Grădinița cu Program Prelungit Nord 2, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
50. ***Promovarea activităților de practică pedagogică – actor determinant al învățământului*** **100**
 Prof. de psihopedagogie specială Chiosilă Bianca
 Centrul Școlar pentru educatie Incluzivă Băbeni, Jud. Vâlcea
51. ***Metafore- despre noi- dascăli*** **101**
 Prof. Ciucă Carmen Elena
 Școala Gimnazială Take Ionescu, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
52. ***Impactul infrastructurii sportive și a culturii organizaționale asupra formării competențelor profesionale ale viitorilor dascăli*** **102**
 Prof. Ciucă Alexandru Gabriel
 Școala Gimnazială "Grigore Mihăescu", comuna Vlădești, jud. Vâlcea
53. ***Promovarea activităților de practică pedagogică*** **103**
 Prof. Ciurduc Elena Georgiana
 Școala Gimnazială „I.Gh. Duca” Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
54. ***Șanse egale pentru toți copiii*** **105**
 Prof. de sprijin: Ciurel Mariana
 CJRAE Mehedinți
55. ***Promovarea activităților de practică pedagogică*** **106**
 Profesor învățământ primar Cocian Andreea Georgiana
 Școala Gimnazială, sat Muereasca de Sus, Jud. Vâlcea
56. ***Standarde europene în educația CES- de la teorie la practică*** **107**
 Profesor pentru învățământul primar Cojocar Roxana Daniela
 Școala Gimnazială Anton Pann, Rm. Vâlcea, Jud. Vâlcea
57. ***Rolul practicii pedagogice în dezvoltarea învățământului european*** **109**
 Profesor educație timpurie, Cojocar Simona-Maria
 Școala Gimnazială „I. Gh. Duca”/ GPP Traian, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
58. ***Învățarea prin joc – valorificarea gamificării în activitatea didactică la clasa a II-a*** **110**
 Prof. inv. primar Coman Cristina
 Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” - Rotărăști, Jud. Vâlcea
59. ***Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european*** **111**
 Prof. Comșa Cristina-Roxana
 Liceul Teoretic Murfatlar, Murfatlar, Jud. Constanța
60. ***Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european*** **113**

Prof. Educație Timpurie: Constantin Andreea Magdalena
 Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” / G.P.P. „Nicolae Bălcescu” Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea

61. *Studiu despre educația intelectuală la elevii de liceu* 114
 Prof. Constantinescu Dragoș
 Colegiul Național „Alexandru Lahovari”, Râmnicu Vâlcea, Vâlcea
62. *Valorizarea experiențelor de practică pedagogică în formarea profesorului reflexiv în contextul educației europene* 115
 Înv. Cornăcel Georgiana
 Școala Gimnazială Nr. 13 Râmnicu Vâlcea, Vâlcea
63. *Utilizarea tehnologiilor digitale în educație* 117
 Prof. Înv. primar Cotea Maria
 Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
64. *Paradigmă și practică în educația antreprenorială analiza activității firmelor de exercițiu (FE)* 118
 Profesor Croitoru Elena Roxana
 Colegiul Economic, Râmnicu Vâlcea
65. *Strategii și perspective în promovarea practicii pedagogice* 120
 Prof. Croitoru Valentin Adrian
 Palatul Copiilor Dr.Tr.Severin, jud. Mehedinti
66. *Rolul activităților practice în învățământul simultan primar* 121
 Înv. Cruceru Alexia-Ștefania
 Școala Primară Lăunele de Jos, comuna Danicei, Județ Vâlcea
67. *Pregătirea remedială a elevilor din învățământul primar* 122
 Prof. învățământ primar Cumpănășoiu Lavinia-Elena
 Liceul ”Preda Buzescu” Berbești
68. *Importanța educației la vârstele timpurii* 123
 Prof. Cumpănașu Maria-Alina
 Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 1, Râmnicu Vâlcea
69. *Consilierea elevilor cu dificultăți de învățare din ciclul primar* 124
 Profesor-consilier școlar, Teodor-Sorin Cumpănășoiu
 CJRAE Vâlcea-Liceul ”Preda Buzescu” Berbești
70. *Pedagogia digitală într-o lume digitalizată* 126
 Prof. Dăncău Monica-Adriana
 Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
71. *Harta, în lecția de geografie aplicată* 128
 Prof. Diaconu Iulia
 Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea
72. *Ritmuri diferite de învățare a limbii engleze și incluziunea copiilor cu cerințe educaționale speciale în învățământul de masă* 130
 Prof. Diaconu Liudmila-Elena,
 Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea
73. *Practica pedagogică în grădiniță – cheia unui start educațional de calitate* 131
 Prof. Ed. Timpurie Diaconu Luiza-Elena
 Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 1, Râmnicu Vâlcea
74. *Practică pedagogică – Cheia excelenței în învățământul european* 133
 Prof. dr. Sevastia DICU
 CJRAE Vâlcea
75. *De la teorie la clasă: rolul practicii pedagogice în construirea educației europene moderne* 134

Prof. Dr. Din Mihaela-Claudia

Liceul Tehnologic „General Magheru” Râmnicu Vâlcea

76. *Dincolo de teorie: experiența practică în formarea educatorilor pentru educația europeană* 136
Prof. Dincu Monica
Școala Gimnazială „Take Ionescu”/G.P.P. Cozia, Rm Vâlcea, Jud. Vâlcea
77. *Strategii inovatoare în învățământul preșcolar pentru alinierea practicilor pedagogice la standardele europene* 137
Prof. înv. preșcolar Dinică Marina-Luiza
Școala Gimnazială Nr. 13 – G.P.P. Ostroveni, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
78. *Practica pedagogică – factor determinant al învățământului European* 139
Prof. Educație Timpurie Dinică Elena Ramona
Școala Profesională Colonie, Râmnicu Vâlcea
79. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european* 140
Profesor învățământ primar Dogaru Nicuta Aura
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
80. *Jocurile de mișcare și importanța lor în dezvoltarea sănătoasă a preșcolarilor* 141
Prof. Înv. preșc Dorobanțu Andreea
Grădinița cu Program Prelungit Cozia, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea
81. *Practica pedagogică – factor determinant al învățământului European* 143
Prof. Educație Timpurie Dinică Elena Ramona
Școala Profesională Colonie, Râmnicu Vâlcea
82. *Abordarea interdisciplinară prin jocuri didactice* 144
Prof. înv. primar: Drăghicescu Ionela
Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea
83. *Comunicarea în limba română la clasa a II-a ca spațiu al practicii pedagogice integrate în context european* 146
Prof. Înv. Primar Drăghicescu Elena
Școala Gimnazială Ferigile, Costești, Jud. Vâlcea
84. *Exemple practice de valorificare a activităților de practică pedagogică* 148
Profesor în învățământul primar Drumeși Adriana Elena
Liceul „George Țârnea” Băben, jud. Vâlcea
85. *Mentoratul educațional și practica pedagogică în învățământul preșcolar* 149
Prof. Înv. Preșcolar Dumitrescu Ana Maria
Grădinița cu Program Normal Bîrsești, com. Budești, Jud. Vâlcea
86. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului European* 151
Prof. Dumitrescu Maria Georgiana
Școala Gimnazială I. Gh. Duca/G.P.P Traian, Rm.Vâlcea, Jud. Vâlcea
87. *Rolul practicii pedagogice în formarea educației timpurii europene* 152
Prof. educație timpurie, Dumitru Janina
Grădinița cu Program Prelungit ”Mugurașii”, Rm. Sărat, jud. Buzău
88. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european* 154
Prof. Duplea Lia
Liceul Tehnologic Tudor Vladimirescu/ Structură Șc. Gimn. Cerneți, loc. Simian, jud. Mehedinți
89. *Importanța practicii pedagogice* 155
Prof. Duțescu Sofia Mirela

90. ***Promovarea activităților de practică pedagogică-factor determinant al învățământului european*** **156**
 Prof. înv .preșcolar Duțică Gabriela
 Școala Gimnazială Nr.13/G.P.P Ostroveni 3, mun. Rm Vâlcea, jud. Rm Vâlcea
91. ***Rolul și promovarea practicii pedagogice în învățământul preșcolar*** **158**
 Profesor educație timpurie: Duțu Gabriela
 Liceul de Arte Victor Giuleanu/Grădinița cu PP Nord 2, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
92. ***Importanța practicii pedagogice*** **159**
 Prof.înv.primar Edu Luminița Cristina
 Școala Gimnazială Podeni, jud. Mehedinți
93. ***Practica pedagogică – fundament al educației moderne*** **160**
 Prof. Feloiu Ramona Georgeta
 Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 1, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
94. ***Rolul activităților de practică pedagogică în dezvoltarea învățământului european*** **161**
 Prof. Flitan Alina Diana
 Școala Gimnazială Bălcești, Bengești-Ciocadia, jud. Gorj
95. ***Transformarea clasei- de la pedagogia tradițională la rezonanța europeană*** **163**
 Profesor învățământ primar, Florea Violeta
 Școala Gimnazială Lungești, com. Lungești, Jud. Vâlcea
96. ***Practica pedagogică – punte între teoria educațională și realitatea educației inclusive*** **164**
 Prof. înv. preșcolar gradul I Daniela Fugigi
 Centrul Școlar De Educație Incluzivă "Elena Delia Stoicescu " Sibiu
97. ***Valorizarea experiențelor pedagogice în educația timpurie – perspective europene*** **166**
 Prof. Ed. Timpurie Fuștei Diana
 Școala Profesională Mogoșești, jud. Iași
98. ***Promovarea activităților pedagogice în rândul elevilor*** **167**
 Prof. itinerant. și de sprijin Gavrilă Ana-Maria,
 CJRAE-Vâlcea, Școala Gimnazială Sat Măgura, Mihăești, jud. Vâlcea
99. ***Importanța practicii pedagogice în dezvoltarea competențelor didactice la nivel primar*** **168**
 Prof. înv.primar Georgescu Constantin
 Școala Gimnazială, Sat Bungetani, comuna Făurești, județul Vâlcea
100. ***De la teorie la clasă: contribuția practicii pedagogice în predarea matematicii*** **169**
 Prof. Ghenciu Oana Mihaela
 Liceul Teoretic "Dr. Victor Gomoiu", Vânju Mare Jud. Mehedinți
101. ***Valorificarea platformelor digitale în educația plastică: Expoziția virtuală ca instrument de promovare a patrimoniului natural*** **170**
 Prof. debutant Educație Plastică Gherghel Elisabeta
 Școala Gimnazială nr.1 Sibiu, jud. Sibiu
102. ***Valorizarea activităților de practică pedagogică prin integrarea educației outdoor – premisă pentru dezvoltarea competențelor europene la elevi*** **172**
 Prof. înv. primar dr. Giurgiu Elena Lavinia
 Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Râmnicu Vâlcea
103. ***Promovarea atletismului la nivel european*** **173**
 Prof. Gorciac Luiza Aurelia
 Liceul cu Program Sportiv Brăila, jud. Brăila
104. ***Metodologia unei programe școlare inovative*** **174**
 Prof. Grecu Marilena Violeta
 Palatul Copiilor- Drobeta Turnu-Severin, jud. Mehedinți

105. *Contribuția practicii pedagogice la dezvoltarea identității profesionale a profesorului debutant* 175
 Profesor învățământ primar Grigore Ecaterina Diana
 Școala Gimnazială Comuna Filipeștii de Târg/ Școala Gimnazială Sat Mărginenii de Jos, jud. Prahova
106. *Marea Unire din 1918: Istorie, simbol și identitate politică- studiu de specialitate* 176
 Prof. Grigore Georgeta
 Școala Gimnazială ” Prof. Paul Bănică” Târgoviște
107. *Rolul practicii pedagogice în identificarea timpurie a comportamentelor de risc și adicțiilor în rândul adolescenților* 178
 Profesor consilier școlar Hoidrag Traian
 Liceul Tehnologic “Căpitan Nicolae Pleșoianu”, Râmnicu Vâlcea
108. *Valențele terapeutice ale literaturii și managementul clasei: Strategii de reziliență în anul terminal* 179
 Prof. Hoidrag Mihaela
 Școala Gimnazială “Mihai Eminescu”, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
109. *Promovarea practicii pedagogice prin proiecte Etwinning – punte între tradiție, inovație și educația europeană-* 181
 Prof. Educ. Timpurie Hristea Claudia
 Grădinița cu Program Prelungit Nr. 12 Huși, Vaslui, jud. Vaslui
110. *Activitățile practic-gospodărești și ecologice în educația preșcolară – pași mici spre formarea unor copii responsabili și implicați* 183
 Prof. Ed. Timpurie Ilinca Gabriela-Irina,
 Școala Gimnazială „I. Gh. Duca”/G.P.P. „Traian”, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea
111. *Utilizarea resurselor digitale în activitățile de practică pedagogică la nivel preșcolar* 184
 Profesor învățământ preșcolar: Ionescu Daniela-Elena
 Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu” /G.P.N.Nr.5,Rm.Vâlcea
112. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european* 186
 Profesor: Ioniță Petruța
 Liceul Tehnologic Petrache Poenaru Bălcești
113. *Practica pedagogică în spațiul european: modele, strategii și bune practici* 187
 Prof. înv. primar Istocescu Ionela
 Școala Gimnazială Ferigile, Costești, jud. Vâlcea
114. *Educația media ca alfabetizare critică în era AI: de la consum pasiv la responsabilitate digitală* 188
 Prof. Amalia Istrate,
 Colegiul Național „Alexandru Lahovari”, Râmnicu Vâlcea
115. *Promovarea activităților de practică pedagogică în învățământul preșcolar– factor determinant al învățământului european* 190
 Profesor educație timpurie: Ivan Natalia,
 Școala Gimnazială „Take Ionescu”/ G.P.P.Cozia Rm.Vâlcea
 Profesor educație timpurie: Dură Ana Maria,
 Școala Gimnazială „Take Ionescu”/ G.P.P.Cozia Rm.Vâlcea
116. *Importanța practicii pedagogice pentru elevii liceelor pedagogice-studiu de specialitate* 192
 Prof. educație timpurie: Ivănuș Carmen Elena
 Liceul de Arte Victor Giuleanu/GPP NORD 2, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea
117. *Lectura ca exercițiu de reflecție și autocunoaștere – valențe psihopedagogice ale evenimentului „ZICI 2026”* 193

Prof. Cătălina JIANU

Liceul Gheorghe Surdu, Brezoi, jud. Vâlcea

118. *Importanța promovării practicii pedagogice în educația timpurie – factor determinant al învățământului european* 195
Prof. Kádár Enikő
Școala Gimnazială „Laszló Lukács” GPN. Gál Dániel Ilieni, jud. Covasna
119. *Studiu privind învățarea prin practică a geografiei: strategii didactice moderne pentru formarea competențelor în contextul educației europene* 196
Prof. Lalu Jany, gradul I
Colegiul Național ”Mircea cel Bătrân”, Râmnicu Vâlcea
120. *Studiu privind importanța activităților de practică pedagogică în predarea geografiei – premise pentru dezvoltarea competențelor europene ale elevilor* 198
Prof. Lalu Mihaela Victoria, gradul I
Liceul Tehnologic ”Ferdinand I”, Râmnicu Vâlcea
121. *Rolul practicii pedagogice în consolidarea învățământului european* 200
Prof. Lazăr Alina Ștefania
Liceul Tehnologic Forestier, Rm Vâlcea
Prof. Ing. Lazăr Ion
Liceul Tehnologic Ferdinand I, Rm Vâlcea
122. *Strategii inovatoare și validarea metodelor de predare în învățământul primar: alinierea practicii pedagogice la standardele europene* 201
Prof. pentru învă. primar, Lăzărică Marinela
Școala Gimnazială „Ion Roșca” Cochirleanca, jud. Buzău
123. *Practica pedagogică, punte între teorie și realitatea educațională* 204
Prof. Educ. Timp. Manda Marilena,
Școala I. Gh. Duca/ G.P.P. Traian, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
124. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european* 206
Prof. învă. primar Manea Elena
Școala Gimnazială Capu Dealului Localitatea Brănești, Gorj
125. *Dezvoltarea vocabularului la vârstă școlară mică* 208
Prof. învă. primar Marcu Elisabeta
Școala Gimnazială Nr. 25, Galați
126. *Integrarea practicii logopedice în educație – premisă a succesului școlar în spațiul european* 211
Profesor logoped Mărgărita Antoanela
CJRAE VÂLCEA
127. *Digitalizarea școlii: munca invizibilă din spatele tehnologiei* 213
Inf. Mariaș Radu Sergiu
Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
128. *Învățarea centrată pe elev* 214
Profesor Marica Ileana
Liceul Sanitar ”Antim Ivireanu”, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
129. *Reconfigurarea practicii pedagogice: Strategii de învățare experiențială pentru viitorul profesor european* 215
Prof. Marinescu Rodica
Școala Gimnazială Șirineasa, jud. Vâlcea
130. *Sustenabilitatea Acreditării Erasmus SCH-o provocare devenită realitate!* 216
Prof. Marilena Matei

Colegiul Energetic Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea, jud Vâlcea

131. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european la nivel preșcolar* 218
 Prof. ed. timpurie Mîrzoiu Anamaria-Mădălina
 Școala Gimnazială „I Gh Duca”/ GPP Traian Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea
132. *Practica pedagogică-fundament al calității educației europene* 219
 Prof. Ed. Timpurie-Mihai Elena
 G.P.N. Lăunele de Jos, Com.Dănicea ,Jud.Vâlcea
133. *O abordare interdisciplinară bazată pe Teoria Inteligențelor Multiple* 220
 Prof. Mihăilă Florentina Daniela
 Colegiul Economic Regele Mihai I, Buzău, jud. Buzău
134. *Practica pedagogică la limba și literatura română* 222
 Profesor Mihăilescu Alina
 Colegiul Național de Informatică ”Matei Basarab” Rm.Vâlcea, jud. Vâlcea
135. *Practica pedagogică – pilon al formării competențelor europene în educația timpurie* 224
 Profesor învățământ preșcolar: Mihăilescu Maria Alina
 Școala Gimnazială “Grigore Mihăescu” / G.P.P. Vlădești, Vâlcea
136. *Promovarea practicii pedagogice – factor determinant al învățământului european* 225
 Mihalache Ana-Maria
 Școala Gimnazială Anton Pann, Râmnicu Vâlcea, Vâlcea
137. *Metode și procedee de optimizare a învățării integrate la vârsta școlară mică* 226
 Prof.înv.primar, Milea Ana Irina
 Școala Gimnazială Lunca Priporului, jud. Buzău
138. *Strategii inovatoare și validarea metodelor de lucru eficiente în practica pedagogică preșcolară* 227
 Prof. ed. timpurie Mirescu Daniela Laura
 Școala Gimnazială I Gh Duca/ GPP Traian Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea
139. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului European* 229
 Prof. înv.preșc . Mitrea Theodora
 Grădinița Active Kids, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
140. *Promovarea activităților de practică pedagogică în bibliotecă* 230
 Bibliotecar, Mitrea Mihaela
 Colegiul Economic Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
141. *Importanța programei școlare în procesul educativ al elevilor* 232
 Profesor de Educație muzicală specializată - Vioară Macoviciuc Geanina - Otilia
 Liceul de Artă „Ștefan Luchian” Botoșani
142. *Practica pedagogică în predarea limbii engleze. Valorificarea activităților teatrale în procesul educațional* 233
 Prof. Moldovan Nicoleta-Cristina
 Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
143. *Inteligența artificială în sprijinul practicii pedagogice: strategii moderne pentru predarea limbii spaniole* 235
 Prof. Moșteoru Roxana
 Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”, Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți
144. *Sinergia dintre fundamentul teoretic și stagiile de practică* 237
 Prof. educație timpurie Mușat Ioana Roxana
 Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, sat Rotărăști Loc. Nicolae Bălcescu, jud Vâlcea
145. *Rolul practicii pedagogice în formarea profesorului modern.Studiu de caz în Educația Muzicală*

	Prof. Mutu Janina Școala Gimnazială Nr.14, Drobeta Turnu Severin, jud. Mehedinți	238
146.	<i>Colaborarea grădiniță – familie în educația copilului</i> Neațu Bianca Mihaela Grădinița cu P.P. Ostroveni, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	239
147.	<i>Rolul practicii pedagogice în dezvoltarea profesională</i> Prof. educație timpurie: Necula Mihaela Virginia Liceul de Arte Victor Giuleanu/Grădinița PP Nord 2, Rm. Vâlcea, Vâlcea	241
148.	<i>Practica pedagogică – factor determinant în cariera didactică</i> Profesor pentru educație timpurie: Neculoiu Ioana Claudia Grădinița cu Program Prelungit Nr. 34 Brașov, jud. Brașov	242
149.	<i>Rolul practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice pentru un învățământ european de calitate</i> Prof. Ed. Timpurie Neghină Melania-Christiana Școala I. Gh. Duca/Str.G.P.P. Traian. Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	244
150.	<i>Metode și tehnici eficiente de integrare a copiilor cu CES în învățământul de masă</i> Prof. Nica Elena Mădălina Liceul Tehnologic „Căpitan. Nicolae Pleșoianu” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	245
151.	<i>Promovarea activităților de practică pedagogică – element esențial al dezvoltării învățământului european</i> Profesor Învățământ Primar Nicolaescu Elena Școala Gimnazială “Căpitan Mărășanu” - Stroești , jud. Vâlcea	247
152.	<i>Rolul practicii pedagogice pentru integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă</i> Prof. Nicula Florentina Cristina CSI Băbeni	248
153.	<i>Importanța activităților de practică pedagogică în formarea cadrelor didactice</i> Prof. înv. Preșc.: Niculicioiu Roxana Nicoleta Școala Gimnazială Nr.13/ GPP Ostroveni 3, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea	250
154.	<i>Promovarea activităților de practică pedagogică – premisă a alinierii învățământului românesc la standardele educaționale europene</i> Prof. Nicuț Ovidiu-George Liceul Tehnologic „Petre Ionescu Muscel” Domnești, jud Argeș	251
155.	<i>Practica pedagogică – laborator de formare profesională pentru profesorul european</i> Prof. Nicuț Nadia Costina Școala Gimnazială „Take Ionescu”/Grădinița cu P.P. Cozia, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea	253
156.	<i>Proiectele Etwinning - oportunități de învățare</i> Prof. Nistor Gabriela-Alexandra Școala Gimnazială „ Mircea Cel Bătrân”, Pitești, jud.Argeș	254
157.	<i>Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului European</i> Prof. Educație Timpurie Niță Diana Școala Gimnazială Nicolae Bălcescu Rm. Vâlcea / G.P.P. Nicolae Bălcescu Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea	259
158.	<i>Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european</i> Profesor Niță Ionuț Alin Școala Gimnazială Nicolae Bălcescu Rm. Vâlcea , jud. Vâlcea	260
159.	<i>Statutul și rolul de profesor</i>	261

	Prof.înv.primar Nițu Maria Daniela Liceul Tehnologic "Petre Ionescu Muscel" Domnești	
160.	<i>Practica pedagogică – pilon al formării profesorilor în context european</i> Prof. Înv. primar Nuică Marinela Școala Gimnazială Jiana, jud. Mehedinți	263
161.	<i>Practica pedagogică în actualul context educațional european</i> Prof. Ochia Florin, Colegiul Național de Informatică "Matei Basarab" Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea	264
162.	<i>Personalitatea și rolurile mentorului</i> Prof. Ochia Mădălina Camelia Colegiul Național "Mircea cel Bătrân" Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	265
163.	<i>Pedagogia digitală – transformarea educației în era tehnologiei</i> Prof. Pădurețu Emil Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	267
164.	<i>Proiect educațional local inovator de educație parentală „Frumoasă si bogată toamnă,,</i> Prof.înv.primar, Pană Ana Școala Gimnazială Crușeț, jud. Gorj	269
165.	<i>De la teorie la practică - rolul practicii pedagogice în formarea viitorilor profesori</i> prof. Papa-Drăgulescu Nadia-Iuliana Colegiul Economic Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea	271
166.	<i>Un sistem de educație bazat pe motivație</i> Autor: Pr. prof. Părăușeanu Catalin-Constantin Colegiul Economic Ramnicu Valcea	272
167.	<i>Integrarea tehnologiilor digitale în activitatea didactică – factor de eficientizare a procesului educațional</i> Pîrvulescu Gheorghe-Irinel Școala Gimnazială Crușeț, Comuna Crușeț, Județul Gorj	273
168.	<i>Utilizarea resurselor digitale în dezvoltarea competențelor de comunicare la clasa I</i> Pîrvulescu Claudia – profesor pentru învățământ primar Școala Gimnazială Crușeț Comuna Crușeț, Județul Gorj	274
169.	<i>Promovarea activităților de practică pedagogică</i> Prof. Păun Iuliana Prof. Militaru Roxana Școala Gimnazială Nr. 194, București	276
170.	<i>Proiectarea activității didactice la disciplina Marketing</i> Prof. Păușescu Ioana Consuela Colegiul Economic Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea	277
171.	<i>Practica pedagogică: punte între teorie și realitate</i> Prof. înv. preșcolar: Peche Alina-Marieta Școala Gimnazială Nr. 13/Grădinița cu P.P. Nr. 14, Râmnicu Vâlcea, Județul Vâlcea	278
172.	<i>Rolul activităților de practică pedagogică în modernizarea învățământului primar</i> Prof. înv. primar Petrescu Ana - Alexandra Liceul Sanitar „Antim Ivireanu” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	279
173.	<i>Jocul didactic – instrument modern în practica pedagogică din ciclul primar</i> Prof. Înv. Primar- Pieloiu Elena-Diana, Liceul Sanitar „Antim Ivireanu” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	281
174.	<i>Dezvoltarea competențelor de lectură în ciclul primar: provocări actuale și strategii eficiente</i> Prof, înv. primar:Ploaie Mădălina Diana	282

Liceul „George Țârnea”, Băbeni, jud. Vâlcea

175. *Integrarea tehnologiei în practica pedagogică – factor de modernizare a învățământului primar* 283
 Prof. înv. primar: Popa Diana-Tatiana
 Școala Gimnazială Nr.13, Rm. Vâlcea
 Prof. înv. primar: Văduva Elena-Alexandra
 Școala Gimnazială Nr.13, Rm. Vâlcea
 Prof. înv. primar Popa Ionela
 Școala Gimnazială „I. Gh. Duca” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
176. *Vorbele de învăță, exemplele ne conving – Ziua Mondială a Vieții Sălbatică* 287
 Popa Ramona – profesor limba și literatura română
 Școala Gimnazială, Comuna Mădulari, Județul Vâlcea
177. *Importanța practicii pedagogice pentru formarea competențelor cadrului didactic* 288
 Prof. înv. primar Popa Diana Florentina
 Școala Gimnazială, I. Gh. Duca, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea, jud. Vâlcea
178. *Voluntariatul, iubire cu responsabilitate* 290
 Prof. Popa Elena
 Școala Gimnazială nr. 27 ”Anatol Ghermanschi” Brașov
 Prof. Turtureanu Mihaela-Gabriela
 Școala Gimnazială nr. 2 Codlea, jud. Brașov
179. *Rolul practicii pedagogice în dezvoltarea unui învățământ european modern* 292
 Profesor învățământ primar: Popescu Maria
 Școala Gimnazială, Comuna Berislăvești, jud. Vâlcea
180. *Importanța promovării practicii pedagogice în Europa* 293
 Prof. Popescu Corina
 Colegiul Economic, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
181. *Practica pedagogică, un pilon esențial al calității învățământului* 294
 Prof. Popescu Ciprian
 Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani, jud. Vâlcea
182. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al modernizării învățământului european* 296
 Prof. Popescu Doina-Violeta
 Școala Gimnazială Capu Dealului, Brănești, Gorj
183. *Impactul unei practici pedagogice de calitate în cariera didactică* 297
 Prof. Popescu Gabriela
 Liceul de Arte ”Victor Giuleau”/Grădinița cu P.P. Nord 2 Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea
184. *Promovarea activităților de practică pedagogică* 298
 Prof. înv. primar Popescu Mădălina
 Școala Gimnazială Nicolae Bălcescu, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea
185. *Activități specifice practicii pedagogice observative – studiu de specialitate* 300
 Prof. înv. primar Popescu Natalia
 Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea
186. *Proiect didactic* 301
 Prof. Popescu Elena
 Liceul de Arte ”Victor Giuleanu”/Grădinița cu Program Prelungit Nord 2, Râmnicu Vâlcea
187. *„Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european”* 306
 Prof. Aurelia Popescu
 Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani, Vâlcea

188. *Digitalizare și Reflecție: Reconfigurarea practicii pedagogice în context European* 307
 Profesor Posea Andrei
 Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea
189. *Practica pedagogică: De la „școala de pe hârtie” la realitatea europeană a clasei* 308
 Nidelea Mihaela-Teodora
 Liceul Teoretic „Nicolae Cartojan” Giurgiu
190. *Promovarea activităților de practică pedagogică - factor determinant al învățământului european* 310
 Profesor pentru educație timpurie Preda Andreea
 Școala Gimnazială Plosca, județul Teleorman
191. *La plateforme LIVRESQ – Un outil moderne pour l'éducation numérique* 311
 Prof. Teodora Predescu Stani
 Colegiul Național „Mircea cel Bătrân”, Râmnicu Vâlcea, județ Vâlcea
192. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european* 313
 Pușcașu Ana-Maria – profesor pentru învățământ preșcolar
 Școala Gimnazială Comuna Budești – Grădinița cu Program Prelungit Budești Localitatea Budești, jud. Vâlcea
193. *Învățarea prin activitate practică în învățământul primar* 314
 Prof. Înv. primar Rachina Elena-Teodora
 Școala Gimnazială Nr.13, Râmnicu Vâlcea
194. *Dincolo de documente: relațiile administrative și umane care susțin funcționarea unui liceu* 315
 Secretar șef Roxana Rădiță
 Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”, Râmnicu Vâlcea
195. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european* 317
 Prof. inv. primar Rădoi Delia-Andreea
 Liceul Tehnologic Ferdinand I Râmnicu Vâlcea
196. *Importanța practicii pedagogice în predarea geografiei* 318
 Prof. Radu Laura-Elena
 Colegiul Economic Râmnicu Vâlcea
197. *Integrarea și provocările tehnologiei digitale în educație* 321
 Profesor învățământ primar, Rogojan Tabita
 Liceul de Turism și Servicii Publice „Neage Basarab” Călimănești
198. *Practica pedagogică – punte între teorie și realitate* 322
 Prof. Roman Nicoleta Liceul Tehnologic “Decebal”
 Loc. Drobeta Turnu Severin, Jud. Mehedinți
199. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european* 323
 Profesor pentru învățământ primar Roman Roxana Elena
 Școala Gimnazială „I. Gh. Duca”, Râmnicu Vâlcea
200. *Promovarea activităților de practică pedagogică în învățământul primar, factor determinant al învățământului european* 324
 Prof. inv. primar Roșu Carmen Diana
 Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”, Alexandria
201. *Tratarea diferențiată a elevilor, cheia succesului școlar* 325
 Prof. inv. primar Rotea Anca Maria
 Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani-Vâlcea

202. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european* 327
 Prof. înv. primar Safta Dana Roxana
 Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea
 Prof. înv. primar Safta Georgeta
 Școala Gimnazială Gura Văii, Bujoreni
203. *Jurnalul de bord al unui formator de abilitare curriculară* 329
 Prof. educație timpurie, Săliște Mihaela
 Prof. educație timpurie, Dragomirescu Emilia
 Liceul de Arte „Victor Giuleanu”/Grădinița cu P.P. Nord 2, Râmnicu Vâlcea
204. *Utilizarea metodelor interactive și a simulărilor economice în formarea competențelor profesionale ale elevilor din învățământul liceal economic* 331
 Profesor Șandru Valeria
 Colegiul Economic Râmnicu Vâlcea
205. *O analiză SWOT a activității de mentorat pentru practica pedagogică* 333
 Profesor Rodica Șargu
 Liceul Tehnologic ”Ion Bănescu”, Mangalia, jud. Constanța
206. *Rolul practicii pedagogice în formarea competențelor cadrelor didactice: perspective europene și bune practici* 335
 Prof. Sasu Elena Roxana
 Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea
207. *Inteligența artificială și orele de sport* 337
 Prof. Savu Adrian
 Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea
208. *Utilizarea metodelor interactive de grup la grupa mijlocie (4-5 ani). Studiu de caz* 339
 Prof. Șcheopu-Tincu Natalia
 Școala Gimnazială Nr.13/GPP. Nr.6, Râmnicu Vâlcea
209. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european.* 340
 Prof. Șerban Andreea Maria
 Școala Gimnazială „Take Ionescu”/G.P.P. Cozia Râmnicu Vâlcea
210. *Învățarea centrată pe elev* 341
 Prof. Înv. Preșc. Șerban Nicoleta Mariana
 Școala Gimnazială Achim Popescu, com. Păușești-Măglași
211. *Practica pedagogică reflexivă – fundament al profesionalizării carierei didactice în spațiul educațional european* 342
 Prof. psihopedagog Simcea Carmen
 C.S.E.I. ”Constantin Pufan”, Dr. Tr. Severin
212. *George Călinescu - portret de scriitor* 344
 Prof. Simion-Bicuț Maria-Mihaela
 Colegiul Economic, Râmnicu Vâlcea
213. *Provocările practicii pedagogice în învățământul modern* 345
 Prof. înv. primar, Simoiu Daniela
 Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani, județul Vâlcea
214. *Rolul practicii pedagogice în formarea profesorilor și dezvoltarea învățământului european* 347
 Prof. Smădu Georgeta
 Liceul Tehnologic Petre Ionescu Muscel Domnești, jud. Argeș
215. *Practica pedagogică – fundamentul formării profesorului european modern și cheia unui în-*

<i>vățământ de calitate</i>	348
Educatoare Smarandache Luminița Școala Gimnazială Budești, loc. Budești / Vâlcea	
216. <i>Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european</i>	350
Soceanu Nicoleta-Diana Școala Gimnazială Căpitan Mărășanu Stroești, Vâlcea	
217. <i>Practica pedagogică – între exigențe teoretice și realități educaționale</i>	351
Spafiu Andreea Nicoleta Liceul Tehnologic „Justinian Marina”/ Școala Gimnazială „Dumitru Bădescu” Olănești	
218. <i>Rolul practicii pedagogice în formarea profesorilor și dezvoltarea unui sistem educațional european de calitate</i>	352
Prof. logoped Stan Oana-Elena CJRAE Vâlcea/ Școala Gimnazială I. Gh. Duca	
219. <i>Sistemul educațional: tradițional versus modern</i>	353
Prof. Guiu Stăncuța Colegiul Energetic Râmnicu Vâlcea	
220. <i>Practica pedagogică în predarea limbii engleze – între reflecție didactică și formarea competențelor europene</i>	355
Profesor de limba engleză, grad didactic:debutant Ștefănuț Adelina Școala: Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”: Râmnicu Vâlcea	
221. <i>Practica pedagogică – laboratorul formării viitorului profesor</i>	356
Prof. învă. primar, Stelea Elena – Bianca Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” Drăgășani, Vâlcea	
222. <i>Promovarea activităților de practică pedagogică – pilon esențial al învățământului</i>	358
Profesor Stelea Liliana Petruța Școala Gimnazială Capu Dealului, Brănești, Gorj	
223. <i>Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european</i>	359
Prof.înv.primar Stîrcea Denisa Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”, RâmnicuVâlcea	
224. <i>Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european</i>	360
Prof. Stoian Oana-Maria Grădinița „Active Kids”, Râmnicu Vâlcea	
225. <i>Joc și poveste în cadrul orelor de limba română</i>	362
Prof. Stochița Elena Școala Gimnazială Lunca Priporului, Nehoiu, Județul Buzău	
226. <i>Toleranță zero la violența școlară – un imperativ al educației moderne</i>	364
Streinu Ileana-didactic auxiliar(secretar) Colegiul Economic, Municipiul Râmnicu Vâlcea	
227. <i>Aspecte metodice în predarea matematicii</i>	365
Prof. Stoiu Aurora Colegiul de Industrie Alimentară “Elena Doamna”, Galați	
228. <i>Rolul mentorului în practica pedagogică</i>	367
Inspector pentru educație timpurie: Szasz Diana Inspectoratul Școlar Județean Brașov	
229. <i>Activitățile practice în grădiniță, activități de dezvoltare</i>	368
Prof. învă. preșcolar, Tăcutu Dana-Alina	

	Școala Gimnazială Frâncești, loc. Frâncești, jud. Vâlcea	
230.	<i>Proiectarea didactică între deziderat și necesitate</i> Prof. Tănase Ovidiu-Marius Colegiul Energetic Râmnicu Valcea	369
231.	<i>Inovare și dăruire în procesul instructiv-educativ</i> Prof. Înv.Preș. Tănase Elena Alina Școala Gimnazială Grigoremihăescu Vlădești , Jud. Vâlcea	371
232.	<i>Rolul practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice pentru educația timpurie în context european</i> Profesor educație timpurie Tănăsioiu Alice Grădinița cu Program Prelungit nr.1 Călimănești	373
233.	<i>Importanța practicii pedagogice în predarea matematicii la clasele primare</i> Prof.înv.primar, Tănăsioiu Maria Daniela Școala Gimnazială Stoenesti, jud. Vâlcea	374
234.	<i>Jocul didactic- tehnică eficientă de învățare</i> Prof. învă. primar Țăpîrlan Dănuța Maria Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani	375
235.	<i>De la teorie la vocație: rolul practicii pedagogice în formarea educatorilor</i> Țirlea Raluca Grădinița Scufița Roșie, București	377
236.	<i>Practica pedagogică- busola formării dascălului în spațiul european</i> Prof. învă. primar Tiucă Elena- Denisa Liceul Tehnologic „Ferdinand I” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea	378
237.	<i>Promovarea activităților de practică pedagogică în învățământul preșcolar</i> Profesor Educație Timpurie, Țilmaciu Ioana-Georgiana Școala Gimnazială I. Gh. Duca, Structură GPP Traian, Râmnicu Vâlcea	379
238.	<i>Simpozion național „Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european” Ediția a XV-a</i> Prof. Țîrcă Mihaela Școala Gimnazială „ Alexandra Nechita “ Vaslui	380
239.	<i>Analiza transpunerii ODD în studiul așezărilor omenești și aplicabilitatea lor în competițiile internaționale</i> Profesor Trăistaru Gabriela Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea	382
240.	<i>Practica pedagogică ca instrument de dezvoltare a metodelor inovative</i> Prof. învă. primar: Trănesci Daniela Școala Gimnazială Udrești, Dănicei	386
241.	<i>Importanța activităților în aer liber</i> Prof. Trașcă Mihaela Andreea Școala Gimnazială “Nicolae Bălcescu”, Drăgășani	387
242.	<i>Activități de practică pedagogică la disciplina Religie în învățământul gimnazial</i> Prof. Tudor Liviu Bogdan Școala Gimnazială, Comuna Tomșani Județul Vâlcea	388
243.	<i>Experiențe didactice în activitatea de mentorat la disciplina Tehnologia Informației și a Comunicațiilor (TIC)</i> Prof. Tudor Veronica Liceul Teoretic ”Dunărea” Galați	389
244.	<i>Practica pedagogică, modalitate de formare a competențelor practice specifice cererii didactice</i>	391

- Prof. inv. primar Tudoran Ana-Maria
Școala Gimnazială „Anton Pann”, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
- 245. *Predarea Istoriei și I.A.* 394**
Prof. Tudosoiu Mihaela
Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea
Prof. Tudosoiu Gheorghe Daniel
Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea
- 246. *Importanța comunicării eficiente dintre secretariat și elevi în creșterea calității serviciilor educaționale* 395**
Secretar Turcitu Monica
Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”, Râmnicu Vâlcea
- 247. *Importanța activităților integrate STEAM în grădiniță – exemple de bune practici* 396**
Prof. ed. timpurie Turcu Ionela-Claudia
Liceul „Gheorghe Surdu”, oraș Brezoi
- 248. *Stimularea elevilor pentru a înțelege textele lirice* 397**
Prof. învăț primar, Turmacu Mihaela Adriana
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani
- 249. *Promovarea activităților de practică pedagogică- factor determinant al învățământului european* 399**
Prof. învăț. preșc. Udrescu Gheorghita
Școala Gimnazială Nr.13/ Structura Grădinița cu PP Nr.14, Râmnicu Vâlcea
- 250. *Promovarea activităților de practică pedagogică factor determinant al învățământului european* 400**
Profesor Învățământ Preșcolar Udvescu Florea Kati
Școala Gimnazială „Căpitan Mărășanu”- Stroești Localitatea Stroești
- 251. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului European* 401**
Urse Nicoleta Mihaela
Grădinița cu Program Prelungit „Active Kids”, localitatea Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea
- 252. *Importanța practicii pedagogice în pregătirea profesională* 403**
Prof. Văduva Anca-Elena
Liceul Tehnologic Ferdinand I/ G.P.P.Ostroveni 2 Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
- 253. *Învățarea prin practică: experiențe relevante în educația europeană* 404**
Prof. Ed. Timpurie Vărgăluță Maria-Mălina
G.P.P. Ostroveni 1, Râmnicu Vâlcea
- 254. *Importanța activităților metodice în predarea limbii engleze* 405**
Vlăduț-Marin Maria
Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”, Râmnicu Vâlcea
- 255. *Metodele interactive –modalități de activizare a demersului didactic* 406**
Prof. Vlăsceanu Raluca-Elena
Școala Gimnazială Pesceana, jud. Vâlcea
- 256. *Promovarea activităților de practică pedagogică* 408**
Prof. educație timpurie: Voicu Eleonora
Școala Gimnazială I. Gh. Duca/Grădinița cu PP Traian, Râmnicu Vâlcea
- 257. *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european* 409**
Profesor Zegheanu Elena Ramona
Școala Gimnazială Bălcești / Bengești Nr. 1, Localitatea Bengești-Ciocadia, județul Gorj

Strategii inovatoare în practica pedagogică

*Prof. Dobrete Florentina-Adina – director
Casa Corpului Didactic Vâlcea*

Într-o societate marcată de dinamismul tehnologic și de accesul instantaneu la informație, paradigma educațională românească traversează o etapă de redefinire necesară. Practica pedagogică nu mai poate rămâne cantonată în transmiterea unidirecțională de cunoștințe. Inovația pedagogică devine, astfel, nu doar o opțiune, ci o condiție imperativă pentru dezvoltarea competențelor transversale ale elevului contemporan.

Practica pedagogică trebuie să vizeze gândirea divergentă prin încurajarea elevilor de a găsi mai multe soluții pentru aceeași problemă și prin crearea unui climat de siguranță psihologică în care elevii să nu se teamă să greșească atunci când experimentează idei noi.

Inovația educațională este un ciclu continuu, determinat de nevoia de a crește eficiența procesului de instruire și formare. În practica pedagogică românească, se observă o trecere necesară de la metodele pasive la cele active, care stimulează creativitatea și gândirea critică.

Schimbarea deliberată și sistematică a modului de abordare a învățării conduce la inovația în educație, nu doar prin introducerea tehnologiei (TIC), ci de o transformare a relației profesor-elev, „profesorul de succes” este cel care reușește să combine metodele clasice cu strategii care stimulează curiozitatea epistemică.

Strategia inovatoare pornește de la profesor, acesta trebuie să își analizeze permanent propria practică, adaptând-o nevoilor specifice ale fiecărei generații. Inovația nu este un set de reguli fixe, ci un proces continuu de adaptare

O strategie inovatoare cu rezultate remarcabile este învățarea bazată pe proiecte. Această metodă favorizează trecerea de la memorare la aplicare. Elevul devine protagonist, explorând probleme din lumea reală. În contextul actual, proiectele pot fi facilitate de platforme colaborative, permițând dezvoltarea spiritului critic și a muncii în echipă sau pot fi interdisciplinare, care combină matematica, științele și arta.

Modernizarea educației implică utilizarea instrumentelor digitale ca suport pentru învățarea activă. Strategia „clasei inversate” permite mutarea teoriei în spațiul individual (prin video-uri sau resurse online), în timp ce timpul de la clasă este dedicat exclusiv aplicațiilor practice și dezbaterilor, ținând cont de importanței eticii și calității conținutului digital și a faptului că tehnologia trebuie să servească pedagogia, nu invers.

Strategiile inovatoare pun accent pe acțiunea elevului și pe cooperare. Una din metodele frecvent utilizate este și metoda activ-paticipativă Jigsaw sau Mozaicul care promovează învățarea prin cooperare și unde elevii lucrează în grupe, fiecare devenind „expert” într-o subtemă pe care o predă apoi colegilor săi.

Integrarea tablelor interactive, a aplicațiilor educaționale și a inteligenței artificiale în activitatea la clasă stimulează interesul elevilor și facilitează înțelegerea, iar transformarea lecțiilor în jocuri didactice atractive permit fixarea cunoștințelor într-un mod relaxat.

Inovația nu înseamnă doar utilizarea dispozitivelor digitale, ci integrarea lor coerentă în proiectarea didactică. Educația actuală solicită schimbare de conținut și metodologie, iar tehnologia devine un partener în acest proces.

Profesorul inovator utilizează resursele digitale pentru a crea contexte de învățare autentice, de exemplu, prin „cartografierea narativă” (narrative mapping) în predarea literaturii sau prin realitate virtuală pentru a explora locuri istorice.

Evaluarea trebuie să devină ea însăși inovatoare, trecând de la verificarea factuală la evaluarea competențelor. Aceasta înseamnă că evaluarea formativă se axează pe progresul elevului și nu doar pe notă, prin autoevaluarea și interevaluarea elevii sunt implicați în procesul de evaluare, dezvoltându-și capacitatea de a reflecta asupra propriei învățări, iar portofoliul digital devine un instrument modern care documentează evoluția elevului în timp.

Strategiile inovatoare în practica pedagogică nu sunt opționale, ci imperativ necesare pentru a pregăti elevii pentru o lume în continuă transformare. Ele pun accent pe creativitate, colaborare și adaptabilitate, transformând procesul de învățare într-o experiență captivantă. Succesul educației moderne rezidă în capacitatea profesorului de a-și adapta demersul la nevoile unice ale fiecărui elev.

Implementarea strategiilor inovatoare în sistemul de învățământ românesc necesită o schimbare de mentalitate și o formare continuă a cadrelor didactice. Prin combinarea rigurozității teoretice cu flexibilitatea metodelor interactive, practica pedagogică poate răspunde cu succes noilor provocări.

Bibliografie

1. **Cerghit, I.**, *Metode de învățământ*, Ed. a IV-a, Iași, Editura Polirom, 2006.
2. **Cucoș, C.**, *Pedagogie*, Ed. a II-a, Iași, Editura Polirom, 2008
3. **Oprea, C. L.**, *Strategii didactice interactive*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2007.
4. **Radu, I.**, *Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1981.
5. **Stanciu, M.**, *Didactica postmodernă*, Suceava, Editura Universității Suceava, 200

Integrarea tehnologiilor emergente în practica pedagogică

Prof. Ciochină Luisa-Ana

Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea

Educația contemporană traversează o perioadă de transformare profundă, impusă de ascensiunea tehnologiilor emergente.

Evoluția rapidă a societății informaționale a transformat educația dintr-un proces liniar, bazat pe transmiterea de cunoștințe, într-un ecosistem dinamic și tehnologizat. Tehnologiile emergente — precum Inteligența Artificială (IA), Realitatea Augmentată (AR), Realitatea Virtuală (VR) și Internetul Lucrurilor (IoT) — nu mai reprezintă doar instrumente auxiliare, ci devin piloni centrali ai unei noi paradigme pedagogice.

Transformările societății contemporane, marcate de digitalizare și globalizare, determină mutații semnificative în domeniul educației. În acest context, integrarea tehnologiilor emergente în practica pedagogică devine o necesitate, nu doar o opțiune. Sistemele educaționale moderne sunt orientate spre dezvoltarea competențelor digitale și adaptarea la cerințele unei economii bazate pe cunoaștere.

Tehnologia nu mai este percepută ca un simplu instrument auxiliar, ci ca parte integrantă a procesului educațional, contribuind la formarea competențelor și la personalizarea învățării

Tehnologiile emergente sunt inovații care derivă din progrese tehnice recente și care au potențialul de a crea un impact socioeconomic disruptiv.

Conceptul de tehnologie educațională vizează ansamblul metodelor, instrumentelor și strategiilor utilizate pentru facilitarea învățării și îmbunătățirea performanței educaționale. Integrarea tehnologiei presupune nu doar utilizarea echipamentelor digitale, ci și regândirea strategiilor didactice.

În educație, tehnologiile emergente reprezintă inovații care pot crea schimbări disruptive în procesul pedagogic. Integrarea lor nu trebuie să fie un scop în sine, ci o strategie pentru a răspunde nevoilor „nativului digital”.

În pedagogie, acestea se manifestă prin Inteligența Artificială Generativă reprezentată prin platforme capabile să creeze conținut personalizat, oferirea unui feedback instantaneu și automatizarea sarcinilor administrative ale cadrelor didactice, prin Imersivitatea (VR/AR) care permite vizualizarea unor concepte abstracte într-un mediu controlat și interactiv și prin Analitica Învățării (Learning Analytics) ce presupune utilizarea datelor pentru a monitoriza progresul elevilor și pentru a interveni predictiv în cazul riscului de abandon școlar.

IA permite personalizarea educației la un nivel fără precedent. Platformele de *Adaptive Learning* analizează performanța elevului și generează trasee de învățare unice, Profesorul devine un mentor/facilitator care interpretează datele oferite de IA pentru a interveni acolo unde elevul întâmpină dificultăți majore, prin realitate virtuală crește nivelul de retenție a informației prin implicare multisenzorială, iar transformarea lecției într-o „misiune” crește motivația intrinsecă. Utilizarea elementelor de joc (puncte, insigne, clasamente) în context educațional stimulează competitivitatea sănătoasă și curiozitatea.

Avantaje pedagogice constau în accesibilitatea resurselor educaționale deschise (OER) și eficiența automatizării evaluării și feedback-ul instantaneu,

Integrarea acestor tehnologii aduce avantaje majore în procesul de predare-învățare-evaluare, deoarece personalizează învățarea, algoritmiile pot adapta ritmul și dificultatea materialelor în funcție de profilul fiecărui elev, pot crește angajamentul implicării elementelor de gamification și a mediile imersive ce transformă învățarea dintr-o obligație pasivă într-o experiență activă și pot da accesibilitate tehnologiilor care permit integrarea mai facilă a elevilor cu cerințe educaționale speciale (CES).

Pentru o integrare reușită, se poate folosi modelul SAMR (Substituire, Augmentat, Modificare, Redefinire) folosind tabla digitală în loc de cea cu cretă realizarea unui proiect colaborativ internațional prin

VR, sarcină imposibilă fără tehnologie.

Integrarea tehnologiilor emergente conduce la transformarea rolului profesorului, care devine facilitator și ghid al învățării. Elevul este plasat în centrul procesului educațional, fiind încurajat să participe activ și să își dezvolte autonomia.

Uniunea Europeană promovează dezvoltarea competențelor digitale și utilizarea tehnologiilor în educație. Integrarea acestora în practica pedagogică contribuie la reducerea decalajului digital și la creșterea calității educației.

Deși există progrese, sistemul educațional românesc întâmpină dificultăți în implementarea coerentă a strategiilor digitale, fiind necesară o viziune integrată și politici educaționale eficiente

De asemenea, mediul educațional trebuie regândit pentru a susține utilizarea tehnologiilor, fiind necesară flexibilizarea spațiilor și a metodelor de predare.

Integrarea tehnologiilor emergente nu reprezintă înlocuirea profesorului, ci potențarea rolului acestuia de mentor și facilitator. Succesul acestui demers depinde de echilibrul dintre inovația tehnologică și valorile fundamentale ale pedagogiei clasice: empatia, gândirea critică și colaborarea umană. România are oportunitatea de a recupera decalajele istorice prin adoptarea inteligentă a acestor soluții, transformând școala într-un laborator al viitorului.

Bibliografie

1. Adăscăliței, Adrian. *Instruire asistată de calculator: Didactică informatică*. Iași: Editura Polirom, 2007.
2. Cucuș, Constantin. *Educația. Reîntemeieri, dinamici, prefigurări*. Iași: Editura Polirom, 2017.
3. Istrate, Olimpiu. *Digitalizarea educației. Perspective teoretice și repere practice*. București: Editura Universitară, 2021.
4. Pânișoară, Ion-Ovidiu. *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*. Iași: Editura Polirom, 2015.

Educație fără granițe: experiența unui job shadowing Erasmus+ în Luxemburg

Prof. Aanei Genilia

Școala Gimnazială Lunca Priporului, oraș Nehoiu, jud. Buzău

Într-o Europă a diversității și a colaborării, educația capătă valențe noi prin experiențele de mobilitate internațională. Participarea la proiecte Erasmus+ oferă cadrelor didactice oportunitatea de a descoperi modele educaționale diferite, de a face schimb de bune practici și de a-și dezvolta competențele într-un context autentic, multicultural.

În martie 2025, alături de alte patru cadre didactice, am participat la o mobilitate de tip *job shadowing* la Școala Europeană Luxemburg II, desfășurată în cadrul Proiectului de Acreditare Erasmus+ – Educație Școlară (2024-1-RO01-KA121-SCH-000207822), coordonat de Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Buzău.

Un mediu multicultural – o lecție în sine

Încă din primele zile, am fost integrați într-un mediu multilingv și multicultural, specific atât școlii gazdă, cât și comunității luxemburgheze. Această diversitate a reprezentat un cadru ideal pentru dezvoltarea abilităților de comunicare, adaptare și colaborare.

Observarea activităților didactice la clase primare, cu predare în limba română și limba franceză,

ne-a oferit o perspectivă clară asupra unui sistem educațional centrat pe elev. Discuțiile cu directorul adjunct, psihologul școlii și profesorul coordonator al sprijinului educațional au evidențiat un aspect esențial: educația este permanent adaptată nevoilor fiecărui copil, punând accent pe incluziune și progres individual.

Activități relevante și schimb de bune practici

Programul mobilității a inclus o serie de activități variate și relevante:

- observarea activităților didactice în clase cu predare în limba franceză;
- întâlniri profesionale cu echipa managerială și specialiștii școlii;
- pregătirea și desfășurarea atelierelor tematice dedicate tradiției românești a Mărțișorului;
- organizarea și participarea la workshop-uri în cinci clase primare, alături de elevi de diferite naționalități;
- evaluarea mobilității prin prezentarea competențelor dobândite și sesiuni de feedback.

Workshop-urile dedicate Mărțișorului au avut un impact deosebit, facilitând nu doar transferul de cunoștințe culturale, ci și crearea unor punți de comunicare între elevi și profesori din medii diferite. Aceste activități au demonstrat cât de valoroasă este integrarea elementelor culturale în procesul educațional.

Un spațiu educațional modern

Vizitele în diferitele spații ale Școlii Europene Luxemburg II au evidențiat o infrastructură modernă și resurse educaționale actualizate, care susțin un demers didactic eficient și atractiv. Mediul de învățare este conceput astfel încât să stimuleze curiozitatea, autonomia și implicarea elevilor.

Învățare dincolo de clasă

Experiența profesională a fost completată de explorarea unor importante obiective turistice, istorice și culturale din Luxemburg, dar și din alte orașe europene precum Strasbourg și Metz (Franța) și Trier (Germania). Aceste vizite au contribuit la o mai bună înțelegere a contextului cultural și social european, îmbogățind experiența personală și profesională.

Impact personal și profesional

Participarea la această mobilitate Erasmus+ a avut un impact semnificativ asupra dezvoltării mele. Interacțiunile cu profesori, elevi și membri ai comunității locale au oferit oportunități reale de exersare și îmbunătățire a competențelor lingvistice.

Experiența de job shadowing mi-a permis să observ direct modul de funcționare al unei instituții educaționale dintr-un alt context cultural și profesional. Totodată, activitățile desfășurate în echipe internaționale au contribuit la dezvoltarea competențelor interculturale și a capacității de a lucra eficient într-un mediu divers.

Schimburile de experiență cu profesorii au fost extrem de valoroase, oferind idei, metode și perspective care pot fi adaptate și implementate în propria practică educațională.

Mobilitățile Erasmus+ reprezintă mai mult decât simple deplasări profesionale – ele sunt experiențe de învățare profundă, care contribuie la formarea unor cadre didactice deschise, adaptabile și conectate la realitățile europene. Impactul acestor experiențe se reflectă nu doar în dezvoltarea personală, ci și în calitatea actului educațional din comunitățile din care provenim.

Educația fără granițe devine astfel o realitate concretă, construită prin colaborare, dialog și dorința de a învăța continuu.

Studiu privind impactul asupra dezvoltării competențelor didactice

Prof. Albici Mihaela

Colegiul Național „Aexandru Lahovari”, Râmnicu Vâlcea

Articolul analizează rolul practicii pedagogice în formarea inițială a cadrelor didactice, evidențiind contribuția acesteia la dezvoltarea competențelor profesionale în context european. Lucrarea include o cercetare originală de tip constatativ, realizată pe un eșantion de studenți practicanți, care investighează percepțiile acestora asupra eficienței activităților practice. Rezultatele confirmă importanța practicii pedagogice ca factor determinant în creșterea calității actului educațional.

Transformările din educația europeană impun regândirea formării cadrelor didactice, cu accent pe dezvoltarea competențelor aplicative. Practica pedagogică reprezintă componenta esențială prin care viitorii profesori își formează identitatea profesională și își consolidează abilitățile didactice.

Scopul acestui articol este de a evidenția rolul practicii pedagogice și de a analiza, printr-o cercetare originală, impactul acesteia asupra studenților practicanți.

Literatura de specialitate subliniază faptul că eficiența formării didactice depinde de echilibrul dintre teorie și practică (Cucoș, 2014). Practica pedagogică facilitează transferul cunoștințelor în contexte reale și contribuie la dezvoltarea competențelor reflexive (Iucu, 2008).

În context european, politicile educaționale promovează învățarea experiențială și mentoratul ca elemente-cheie în formarea profesorilor (European Commission, 2020).

➤ **Scopul și obiectivele cercetării**

- Scopul cercetării a fost investigarea modului în care practica pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor didactice ale studenților.

Obiective:

- identificarea percepțiilor studenților privind utilitatea practicii;
- evaluarea competențelor dezvoltate în timpul practicii;
- identificarea dificultăților întâmpinate.

➤ **Ipoteza cercetării**

Se presupune că participarea activă la practica pedagogică conduce la dezvoltarea semnificativă a competențelor didactice și la creșterea încrederii în sine a viitorilor profesori.

➤ **Eșantionul**

Cercetarea a fost realizată pe un eșantion de 40 de studenți din cadrul unui program de formare psihopedagogică (nivel licență), care au desfășurat activități de practică pedagogică în unități de învățământ preuniversitar.

➤ Metode și instrumente

Metoda utilizată a fost ancheta pe bază de chestionar. Instrumentul a inclus 12 itemi (închiși și deschiși), vizați pe: competențe dobândite, dificultăți și gradul de satisfacție.

➤ Rezultatele cercetării

Analiza datelor a evidențiat următoarele:

- **85% dintre respondenți** consideră practica pedagogică „foarte utilă” pentru formarea profesională;
- **78%** afirmă că și-au dezvoltat semnificativ competențele de comunicare didactică;
- **72%** au declarat că au dobândit abilități de gestionare a clasei;
- **65%** consideră că au nevoie de mai mult sprijin din partea mentorilor;
- **60%** au întâmpinat dificultăți în adaptarea metodelor didactice la nivelul elevilor.

Răspunsurile deschise au evidențiat faptul că studenții apreciază contactul direct cu elevii, dar resimt lipsa unei pregătiri practice mai extinse.

Rezultatele confirmă ipoteza cercetării și sunt în concordanță cu studiile de specialitate. Practica pedagogică are un impact semnificativ asupra dezvoltării competențelor didactice, însă eficiența acesteia depinde de calitatea mentoratului și de durata activităților practice.

Se remarcă necesitatea unei mai bune corelări între pregătirea teoretică și cerințele din mediul educațional real. De asemenea, sprijinul oferit de profesorii mentori este esențial pentru integrarea studenților în activitatea didactică.

Practica pedagogică reprezintă un factor determinant în formarea cadrelor didactice și în alinierea sistemului educațional la standardele europene.

Recomandări:

- extinderea duratei practicii pedagogice;
- dezvoltarea programelor de formare pentru mentori;
- utilizarea tehnologiilor digitale în activitățile practice;
- crearea unor ghiduri metodologice pentru studenți.

Prin valorificarea acestor direcții, practica pedagogică poate deveni un instrument eficient de modernizare a învățământului.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. (2008). *Managementul clasei de elevi*. București: Editura Polirom.
3. Păun, E. (2002). *Școala – abordare sociopedagogică*. Iași: Editura Polirom.
4. European Commission (2020). *Digital Education Action Plan (2021–2027)*. Bruxelles.
5. OECD (2019). *Preparing Teachers and Developing School Leaders for the 21st Century*. Paris.
6. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom.

Rolul mentoratului de practică pedagogică în asigurarea calității educației

Prof. Alexandrescu Gabriela

Liceul de Arte "Victor Giuleau"/Grădinița cu P.P. Nord 2 Râmnicu Vâlcea

Cu toții știm că o atmosferă deschisă, de sprijin și susținere în cadrul unui colectiv din partea conducerii unității creează un climat prielnic, favorabil pentru dezvoltarea profesională, dar și personală a fiecărui cadru didactic. Activitatea de mentorat, după părerea mea, face cinste oricărei unități în care aceasta se desfășoară, o face vizibilă în comunitate, îi crește prestigiul. De aceea este important ca în unitățile de învățământ în care există posibilitatea să se desfășoare activități de mentorat, să se investească în instruirea cadrelor didactice prin înscrierea acestora la cursuri de formare, la conferințe, să se doteze bibliotecile cu manuale și cărți despre mentorat. De asemenea ar fi oportun pentru ca toate cadrele didactice debutante să beneficieze de îndrumarea unui mentor, care să le ghideze primii pași în cariera didactică. Pentru că statutul mentorului nu este clar reglementat prin lege la noi, nu toate inspectoratele au un corp al mentorilor, măcar la nivelul unității școlare ar trebui ca profesorii cu experiență să-i îndrume pe cei debutanți, în mod voluntar. Astfel, conducerii unității îi revine sarcina de a motiva profesorii cu experiență să devină mentori, în lipsa unei remunerații, doar prin conștientizarea importanței mentoratului de stagiatură, care îi ajută pe debutanți să se integreze și să se dezvolte personal și profesional. Dar, din proprie experiență, adevăratele cadre didactice oferă sprijin voluntar, conștient sau inconștient, căci adevărata vocație nu rămâne în stare latentă.

Deși sunt îndrumător de practică pedagogică de peste 15 ani, primul program de formare pentru mentorat la care am participat a fost acum 4 ani. Uitându-mă în urmă, mai ales după finalizarea programului, realizez cât de mult m-ar fi ajutat în activitatea mea de mentorat dacă îl făceam încă de la început. A trebuit să mă bazez mult pe experiența mea personală, pe instinct, pe studiu individual susținut, pentru că întotdeauna am considerat că un mentor trebuie să fie model pentru elevii mentorați. Beneficiile aduse de aceste programe de formare sunt informațiile actualizate, metodele abordate, schimbul de experiențe cu ceilalți profesori mentori participanți, dezvoltarea pe plan personal și profesional.

Alte beneficii pentru mentor, obținute în mod indirect sunt: creșterea motivației de a mentora, satisfacția reușitei și a împărtășirii experienței profesionale, creșterea prestigiului personal, dar și al unității de învățământ.

Elevii mentorați vor avea și ei doar de câștigat de pe urma acestor programe de formare, adevărat, în mod indirect: vor avea mentori bine pregătiți, care pot aplica cele învățate pentru a-i mentora, vor avea mentori experimentați, empatici, deschiși, creativi, care îi pot ghida corespunzător în acțiunea de învățare. Un alt beneficiu ar fi creșterea motivației, căci un mentor dedicat este un adevărat model pentru elevii săi, care vor dori să se ridice la nivelul mentorului și să-i urmeze pașii în carieră.

Am ales să abordez această temă deoarece mi se pare de actualitate, îmi prezintă un interes ridicat, mă vizează în mod direct. Întrucât sunt îndrumător de practică pedagogică la o grădiniță de aplicație a unui colegiu pedagogic, am fost întotdeauna interesată de problematica activității de mentorat. De aceea am considerat că pot împărtăși din experiența mea și pot aborda temele alese din perspectiva cuiva care trecut prin situațiile menționate. M-am bucurat mereu de susținerea conducerii unității, de sprijinul colegilor printr-o bună colaborare, consultarea și împărtășirea multor aspecte privitoare la activitatea de mentorat. Astfel, am găsit mereu motivația interioară care m-a determinat și m-a stimulat să fiu un mentor bun pentru elevii mei.

În același timp am sesizat problematica absenței unor mentori delegați în unitatea noastră, care să îndrume tinerii debutanți. Colegial, am simțit nevoia să ajut în mod voluntar acești tineri debutanți, ori de câte ori a fost cazul. M-am întors în timp, la începutul carierei, când și alții au făcut asta pentru mine, ori de câte ori simțeam că toate mă copleșesc. Pentru un debutant realitatea de la catedră poate fi cu totul alta decât cea pe care și-a imaginat-o sau a trăit-o ca elev practicant. De aceea, consider că legea ar trebui

reglementată, mai ales pentru debutanți. Ar fi mult mai ușor pentru fiecare debutant să aibă un mentor care să-l îndrume cu pricepere, cu răbdare, cu empatie, cu creativitate, să-i fie sprijin și să-i ghideze pașii în carieră.

Tot din prisma îndrumătorului de practică susțin faptul că programele de formare sunt de mare ajutor, aduc un plus de valoare experienței profesionale, ne determină să ținem pasul cu schimbările, cu noutățile survenite, ne dezvoltă pe toate planurile.

De aceea, cred că activitatea de mentorat merită mult mai multă atenție din partea factorilor decizionali de la nivel de minister, o mai mare vizibilitate la nivel de unități de învățământ, asta dacă ne dorim cu adevărat un învățământ de calitate.

Activitățile de practică pedagogică

Prof. Ancuța Bianca

Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Activitatea de practică pedagogică reprezintă un segment de o importanță covârșitoare pentru conturarea (și chiar formarea) unor competențe profesionale. Ea sintetizează, într-o formă aplicativă, pregătirea psihopedagogică și metodică a studenților în calitatea lor de viitori profesori, reprezentând, în același timp, o sursă de noi cunoștințe, un mijloc de aprofundare și de lărgire a cunoașterii.

Obiectivul fundamental al practicii pedagogice urmărește formarea competențelor specifice profesiei de dascăl prin:

- cunoașterea aspectelor organizatorice, de conținut și de conducere a școlii;
- atribuirea unor activități didactice și metodice studenților;
- cunoașterea de către studenți a activităților educative din școală;
- studierea și cunoașterea personalității elevilor;
- cercetarea și înțelegerea unor probleme psihopedagogice specifice ciclului gimnazial sau liceal.

Practica pedagogică a studenților are rolul de a asigura viitorilor profesori cunoștințe pedagogice și metodice, de a le forma deprinderi de muncă didactică, de a le cultiva dragostea și interesul pentru această muncă, calități indispensabile unui educator.

Asemeni oricărei profesii, cea de cadru didactic presupune un cumul de cunoștințe, abilități și competențe specifice pe care trebuie să le dețină cei care aleg să urmeze această profesie. Profesorul care se formează în zilele noastre trebuie să fie preocupat de calitățile esențiale ale actualului model al profesorului european. Astfel, este necesară creșterea calității procesului educațional și îmbunătățirea imaginii publice a profesiunii de cadru didactic.

Absența informării exacte asupra exigențelor și cerințelor unei profesii, necunoașterea aptitudinilor individuale și a sarcinilor care îi revin profesorului determină practicarea sterilă, sub semnul improvizației sau al imitației a profesiunii de dascăl. În același scop, pare tot mai clară necesitatea formării unui corp didactic valoros, care să dovedească o pregătire pedagogică și metodică însușită încă de pe băncile facultății în paralel cu pregătirea de specialitate. Viitorul profesor care se formează trebuie să fie preocupat, pe de o parte, de cunoașterea standardului național al profesiei de cadru didactic pentru faptul că trebuie respectate nevoile interne de formare profesională în domeniu, iar pe de altă parte, trebuie să fie preocupat de abilitățile și competențele considerate a fi definitorii pentru un profesor bun în general, calități esențiale regăsite și în actualul model al profesorului European. O consecință firească a acestui fapt este necesitatea creșterii calității procesului educațional și îmbunătățirea imaginii publice a profesiunii.

Practica pedagogică a studenților se organizează pe grupe și subgrupe, în unități de învățământ preuniversitar, preșcolar, primar, gimnazial, liceal, vocațional și, după caz, de învățământ special. Practica pedagogică se organizează în școli de aplicație, stabilite de comun acord cu Inspectoratele Școlare,

selecționate dintre unitățile de învățământ care pot oferi modele autentice de exercitare a profesiei didactice.

Tipuri de activități cuprinse în practica pedagogică:

- ✓ activități de cunoaștere a școlii: observare și de familiarizare cu desfășurarea procesului instructiv-educativ;
- ✓ activități de cunoaștere și consiliere a elevilor;
- ✓ activități de planificare și proiectare a activităților didactice și a resurselor materiale;
- ✓ activități didactice efective, constând în proiectarea, realizarea și analiza lecțiilor asistate sau susținute;
- ✓ activități de cunoaștere a problemelor specifice ale managementului instituțiilor de învățământ;
- ✓ activități de cunoaștere a modalităților și a problemelor specifice realizării de parteneriate.

Bibliografie

1. Cucos, C., Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 1999;
2. Ezechil L., Dănescu E., 2009, Caiet de practică pedagogică, (NIVEL II), Editura Paralela 45, Seria Științele educației, Pitești;
3. Ionescu, M., Radu, I. , Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995,

Identificarea strategiilor inovatoare și validarea metodelor de lucru eficiente

*Profesor pentru educație timpurie Andrei-Bolog Daniela
Liceul Tehnologic "Dumitru Mangeron" – G.P.P. Letea, Bacău*

„Exigențele sistemului de învățământ european desemnează ansamblul normelor, standardelor și principiilor care fundamentează organizarea, funcționarea și evaluarea procesului educațional în spațiul european. Acestea sunt reflectate în documente strategice elaborate la nivelul Uniunii Europene, precum Recomandarea Consiliului privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții (2018), care subliniază că „fiecare persoană are dreptul la educație, formare și învățare pe tot parcursul vieții de calitate și incluzivă” și evidențiază necesitatea dezvoltării competențelor esențiale pentru integrarea socială și profesională. De asemenea, Cadrul European al Calificărilor promovează transparența și comparabilitatea calificărilor, arătând că acesta „acționează ca un instrument de referință pentru a face sistemele de calificări naționale mai ușor de înțeles și comparabile”.

În același sens, inițiativele privind Spațiul european al educației accentuează faptul că „educația și formarea sunt esențiale pentru coeziunea socială, competitivitatea economică și identitatea europeană”, subliniind necesitatea modernizării continue a sistemelor educaționale. În acest context, exigențele sistemului de învățământ european vizează asigurarea calității actului educațional prin orientarea către formarea competențelor-cheie, promovarea incluziunii și a egalității de șanse, precum și susținerea învățării pe tot parcursul vieții. Totodată, acestea implică adoptarea unor practici pedagogice inovatoare, integrarea tehnologiilor digitale în procesul de predare-învățare-evaluare și dezvoltarea unor mecanisme coerente de asigurare și monitorizare a calității, în vederea alinierii sistemelor educaționale naționale la cerințele unei societăți bazate pe cunoaștere și la dinamica spațiului educațional european.”

Alinierea începe cu înțelegerea reperelor-cheie, precum:

- Comisia Europeană – stabilește direcțiile generale în educație

- Spațiul European al Educației – promovează mobilitatea, incluziunea și calitatea
- OECD – oferă evaluări comparative (ex: PISA)

Strategii pedagogice inovatoare adoptă metode centrate pe elev și pe competențe, printre acestea enumer:

- **Învățare bazată pe proiect (Project-Based Learning):** elevii rezolvă probleme reale, interdisciplinare și dezvoltă autonomie și colaborare .
- **Învățare personalizată prin :** adaptarea conținutului la ritmul și stilul elevului și prin utilizarea tehnologiei pentru diferențiere .
- **Digitalizare și EdTech** prin Platforme ca Google Classroom sau Microsoft Teams și resurse interactive, evaluare în timp real .
- **Învățare colaborativă** prin lucru în echipă, peer-learning și dezvoltarea competențelor sociale.

Validarea metodelor eficiente se face prin: **Evaluare bazată pe date** (Rezultate la testări standardizate și feedback de la elevi și profesori), prin **Pilotare și scalare** (Testarea metodele pe grupuri mici și prin extinderea doar a ceea ce funcționează demonstrat). O altă este **Cercetare acțiune** prin care profesorii devin cercetători ai propriei practici și pot aduce ajustări continue.

Standardele europene trebuie adaptate, nu copiate, ele țin cont de resursele disponibile, integrează cultura și specificul comunității și implică actorii locali (profesori, părinți, autorități) **Monitorizare și îmbunătățire continua** se poate realiza prin: indicatori de performanță (progres elevi, abandon școlar etc), audituri educaționale periodice și formare continuă a cadrelor didactice

Alinierea la standardele europene nu înseamnă uniformizare, ci **modernizare inteligentă**. Cheia este combinarea: inovației pedagogice, validării prin date și adaptarea la realitatea locală.

Bibliografie

1. Uniunea Europeană. (2018). *Council Recommendation of 22 May 2018 on key competences for lifelong learning*. Official Journal of the European Union, C 189, 1–13.
2. Comisia Europeană. (2020). *Achieving the European Education Area by 2025*. Brussels: European Commission.
3. Parlamentul European & Consiliul Uniunii Europene. (2008). *Recommendation on the establishment of the European Qualifications Framework for lifelong learning*. Official Journal of the European Union, C 111, 1–7.
4. Comisia Europeană. (2019). *Key competences for lifelong learning*. Luxembourg: Publications Office of the European Union.

Proiect didactic

Prof. Ancuța Giorgiana Maria

Liceul de Arte „Victor Giuleanu”/Grădinița cu P.P. Nord 2, Râmnicu Vâlcea

Nivel de vârstă/ Grupa: I/ Mică

Tema anuală de studiu: “Când, cum și de ce se întâmplă?”

Tema proiectului tematic: „Vis de primăvară”

Tema săptămânii: „Parfum și culoare”

Tema activității: „Bucuriile primăverii”

Domeniul experiențial: Domeniul Limbă și comunicare (DLC)

Categoria de activitate: Educarea limbajului

Forma de realizare: joc didactic

Tipul activității: consolidare și sistematizare cunoștințe

Domeniul de dezvoltare:

- D. Dezvoltarea limbajului, a comunicării și a premiselor citirii și a scrierii

Dimensiuni ale dezvoltării:

- ✓ D.1. Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute
- ✓ D.2. Mesaje orale în diverse situații de comunicare

Comportamente vizate:

- D.1.1. Exersează, cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui (comunicare receptivă)
- D.2.1. Demonstrează capacitatea de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă)
- D.2.2. Respectă regulile de exprimare corectă, în diferite contexte de comunicare

Obiective operaționale:

- O1 - să denumească obiectele din cutie;
- O2 - să alcătuiască propoziții corecte din punct de vedere gramatical;

- O3 - să identifice pluralul cuvintelor;
 O5 - să manifeste inițiativă în comunicarea orală;
 O6 - să participe cu plăcere la activitate.

Scopul activității: consolidarea deprinderii de a alcătui propoziții, realizând corect acordul între subiect și predicat

Sarcina didactică: Denumirea imaginilor, găsirea formei de singular/plural și alcătuirea de propoziții simple sau dezvoltate.

Reguli de joc: Se formulează sarcina de lucru, copiii denumesc obiectele găsite în cutia magică a primăverii, apoi alcătuiesc propoziții folosind forma de singular și plural. Pentru fiecare răspuns corect copiii vor primi aplauze.

Elemente de joc: Surpriza, mânguirea materialelor didactice, apreciere, aplauze, recompense.

Strategii didactice:

Metode și procedee didactice: conversația, explicația, demonstrația, jocul didactic, observația, problematizarea, exercițiul.

Mijloace și materiale: cutia primăverii, o lea, un ghiocel, o zambilă, un copăcel, o barză, o rândunică, o albină, un soare, un nor, un măștișor, un fluture, o buburuză.

Forme de evaluare: aprecieri verbale, aplauze, aprecierea implicării copiilor în desfășurarea activității, observarea comportamentului copiilor, verificarea orală

Forma de organizare: frontală și individuală

Durata: 15 – 20 minute

Locul desfășurării: sala de grupă

Bibliografie

1. Curriculum pentru educația timpurie 2019;
2. Suport pentru explicitarea și înțelegerea unor concepte și instrumente cu care operează Curriculumul pentru educația timpurie 2019.

DEMERSUL DIDACTIC

Evenimentul didactic			Evaluare
	Conținutul științific	Strategii didactice	
1. Momentul organizatoric	Asigurarea condițiilor optime necesare desfășurării activității: - aerisirea sălii de grupă - aranjarea scaunelor în semicerc - pregătirea materialelor necesare desfășurării activității		Observarea sistematică a comportamentului copiilor.
2. Captarea atenției	“- <i>Dragi copii, astăzi, în drum spre grădiniță, m-am întâlnit cu Zâna Primăverii, care mi-a dat ceva pentru voi. Am aici o cutie magică a Primăverii. În această cutie avem diferite obiecte care au legătură cu anotimpul în care ne aflăm.</i> ”	Observația	Urmărirea interesului pentru activitate
3. Reactualizarea cunoștințelor	Așezați în semicerc, pe scaunele, copiii vor fi solicitați pe rând, să enumere o caracteristică a anotimpului primăvara.	Conversația	Evaluarea răspunsurilor copiilor

4. Anunțarea temei activității și obiectivelor	Voi anunța copiii că astăzi vom desfășura jocul „ <i>Surprizele Primăverii</i> ”. Astfel, ne vom juca cu obiectele aflate în cutia trimisă de Zâna Primăvară. Pentru început va trebui să le denumim și apoi să alcătuim propoziții cu ele.	Explicația	Observarea sistematică a comportamentului copiilor.
5. Dirijarea învățării <i>a)Explicarea regulilor jocului</i> <i>b) Executarea jocului de probă</i> <i>c) Executarea jocului de către copii</i>	Copiii sunt așezați în semicerc. Voi descoperi elementele surpriză pregătite. Este explicat jocul și regulile lui. Pe rând, câte un copil va alege un obiect din cutie, va spune ce este și va alcătui o propoziție cu acesta. Voi desfășura un joc de probă, pentru verificarea înțelegerii regulilor jocului de către copii și anume: voi alege un obiect din cutie, îl voi denumi, apoi voi alcătui o propoziție cu acesta. - <i>Eu voi scoate un obiect din cutie, voi spune ce obiect este și voi alcătui o propoziție cu acel cuvânt.</i> - <i>Sunteți curioși să vedem ce se află în cutie?</i> Scot din cutie o minge. - <i>Acesta este o minge. Mingea este mare.</i> Se va trece la executarea jocului. Copiii vor veni pe rând, vor alege câte un obiect din cutie, îl vor denumi, după care vor alcătui o propoziție cu acesta. Jocul va continua după modelul de mai sus până când se vor termina obiectele din cutie. După fiecare răspuns corect copiii vor fi aplaudați.	Conversația Explicația Demonstrația Exercițiul	O b s e r v a r e a a c o m p o r t a m e n t u l u i copiilor Observarea sistematică a comportamentului copiilor. Evaluare orală
6. Obținerea performanței	Complicarea jocului -<i>Acum că am terminat toate obiectele din cutie va trebui să le și strângem.</i> Pentru a pune obiectele înapoi în cutie va trebui să le denumim la plural (adică mai multe) și după să formulăm propoziții cu ele. Iau laleaua. -<i>De exemplu, aici avem laleaua, dacă ar fi mai multe le-am numi lalele (o lalea-mai multe lalele).</i> Acum vom formula o propoziție cu cuvântul lalele. Lalele sunt florile mele preferate. Jocul se va desfășura după regulile de mai sus până când toate obiectele vor fi strânse.	Problematizarea	Analiza răspunsurilor copiilor
7. Evaluarea activității	Voi adresa întrebări copiilor referitoare la activitatea desfășurată. Îi voi întreba cum s-a numit jocul, dacă le-a plăcut, ce le-a plăcut cel mai mult, dacă pot enumera elementele cu care s-au jucat din cutia primăverii.	Conversația de verificare	Aprecieri verbale
8. Încheierea activității	Voi face aprecieri generale și individuale asupra desfășurării activității. Preșcolarii vor fi recompensați.		Aprecieri verbale

Importanța formării continue a cadrelor didactice

Prof. Andrei Simona

Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Formarea continuă a profesorilor este esențială pentru menținerea și îmbunătățirea calității educației într-o lume în continuă evoluție. Pe măsură ce metodele educaționale, tehnologiile și nevoile elevilor se schimbă, profesorii trebuie să se adapteze prin dobândirea de noi competențe și prin menținerea la curent cu cele mai bune practici.

Se pot enumera câteva motive pentru care dezvoltarea profesională continuă a profesorilor este atât de importantă:

- adaptarea la inovația educațională;
- îmbunătățirea eficacității predării;
- respectarea standardelor curriculare în schimbare;
- abordarea nevoilor diverse ale elevilor;
- încurajarea învățării pe tot parcursul vieții;
- asigurarea unei educații de înaltă calitate pentru toți elevii.

Integrarea tehnologiei, cum ar fi sălile de clasă digitale, instrumentele de inteligență artificială și platformele de învățare online, impune profesorilor să învețe continuu cum să utilizeze aceste instrumente în mod eficient. Formarea îi ajută pe educatori să rămână la curent și se asigură că pot implementa tehnologia pentru a îmbunătăți învățarea, mai degrabă decât pentru a o împiedica. În mileniul al treilea, peisajul educației evoluează rapid, determinat de progresele tehnologice, nevoile societății în schimbare și un accent mai mare pe învățarea personalizată. Profesorii nu mai sunt doar transmițători de cunoștințe, ei sunt facilitatori, mentori și inovatori. Adaptarea la inovația educațională necesită o schimbare de mentalitate, adoptarea învățării continue, flexibilitate și dorința de a experimenta cu noi instrumente și abordări pedagogice. Învățarea centrată pe elev este un obiectiv actual al multor sisteme educaționale. Inovația necesită o trecere de la instruirea bazată pe prelegeri la abordări care prioritizează acțiunea elevului, cum ar fi dezbateri, rezolvare de probleme, învățarea bazată pe proiecte, clasele inversate și educația bazată pe competențe.

Dezvoltarea profesională continuă îi ajută pe profesori să își actualizeze cunoștințele teoretice, metodologice și practice. Acest lucru duce la strategii de predare mai eficiente și incluzive, beneficiind direct învățarea elevilor și diversitatea din clasă. Inovația nu înseamnă doar instrumente, ci și asigurarea faptului că toți elevii beneficiază de o educație de calitate. Predarea sensibilă la cultură, accesibilitatea conținutului digital și sprijinul pentru cursanții diverși sunt esențiale pentru practica educațională modernă.

Îmbunătățirea eficacității predării poate fi realizată prin programe de dezvoltare profesională bine gândite, realizate în vacanțele școlare, în niciun caz în timpul cursurilor școlare deoarece poate conduce la epuizare profesională. Formarea regulată îi introduce pe educatori în noi strategii de predare, tehnici de gestionare a clasei și modalități de a aborda diverse stiluri de învățare. Acest lucru duce la o predare mai eficientă, o implicare sporită a elevilor și rezultate academice mai bune. Cerințele curriculare se schimbă adesea din cauza noilor politici educaționale sau a nevoilor societății moderne. Formarea continuă asigură că profesorii înțeleg și implementează aceste actualizări corect și consecvent în toate școlile. Sălile de clasă moderne sunt din ce în ce mai diverse, cu elevi din diverse medii culturale și cu abilități de învățare diferite. Formarea continuă îi echipează pe profesori cu strategii pentru a promova incluziunea, echitatea și sprijinul pentru elevii cu nevoi speciale. Dezvoltarea profesională poate revigora pasiunea profesorilor pentru munca lor, poate oferi sprijin reciproc și poate recunoaște expertiza lor. Acest lucru poate reduce epuizarea profesională și poate crește satisfacția profesională. În sistemele în care formarea profesorilor este continuă și standardizată, elevii au mai multe șanse să primească o educație de înaltă calitate, indiferent

de școală sau regiune. Acest lucru ajută la eliminarea decalajelor de performanță și promovează echitatea educațională.

Formarea continuă a profesorilor ar trebui să fie flexibilă, organizată în perioadele vacanțelor școlare, accesibilă și relevantă pentru nevoile reale ale profesorilor și ale sistemului educațional. Programele trebuie să încurajeze motivația, mai degrabă decât să fie văzute ca simple cerințe administrative.

Formarea continuă a profesorilor nu este doar un remediu pentru cunoștințele învechite, ci este un proces proactiv, pe tot parcursul vieții, care îi împuternicește pe educatori să prospere în peisaje educaționale dinamice. Investind în dezvoltarea profesională continuă, școlile și sistemele educaționale se asigură că profesorii rămân agenți ai schimbării, capabili să ofere o educație de înaltă calitate, incluzivă și inovatoare.

Bibliografie

1. Popa, M. , Roman , M. – Formarea continuă a cadrelor didactice- paradigme și modele, Revista Română de Pedagogie .

„Călătorie pe mare” – proiect de activitate

Profesor educație timpurie Apostu Cornelia

Școala Gimnazială "Nicolae Iorga" Bacău, jud. Bacău

Nivelul: II

Grupa: MARE

Tema anuală: „Când, cum și de ce se întâmplă?”

Tema proiectului: „La drum”

Tema săptămânii: „Călătorie peste mări și oceane”

Domeniul de activitate: Activități liber alese (ALA 2)

Subiectul ludic: „Călătorie pe mare”

Forma de realizare: joc distractiv

Scop: Dezvoltarea atenției, coordonării și a spiritului de echipă prin joc.

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

A. 1. Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare

COMPORTAMENTE VIZATE:

- 1.1. Își poziționează corpul și membrele în mod corespunzător pentru a imita ceva/ pe cineva sau pentru a executa o mișcare (a merge, a alerga, a prinde/a arunca o minge etc.)

- 1.2. Participă activ în jocuri, dansuri, jocuri în aer liber etc.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

- **Cognitive:**

OC1: să respecte regulile jocului

OC2: să găsească soluții imaginative pentru a depăși obstacolele întâlnite în „călătorie” (ex: furtună, insulă pustie).

- **Psiho-motrice:**

OPM1: să execute corect mișcările solicitate

OPM2: să-și aștepte rândul fără a deranja, cu răbdare;

- **Afective:**

OA1: vor manifesta interes pe tot parcursul jocurilor;

STRATEGII DIDACTICE:

Metode și procedee didactice: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul, jocul

Mijloace didactice: scaune (bărcuțe), cercuri (valuri), pânză albastră (marea), insula, sticlă cu mesaj, timona, muzică ambientală

Forme de organizare a activității: Frontală, individuală.

RESURSE:

Umane: preșcolarii grupei mari

Temporale: 30 de minute

Spațiale: sala de grupă

Bibliografie

1. *Curriculum pentru educația timpurie*. 2019. Ministerul Educației Naționale;
2. Mătăsaru, M., Chiriloaie, M. (2017). *Proiectarea didactică în învățământul preșcolar*. Ediția a IV-a. Bacău: Editura Rovimed Publichers;
3. Suport pentru explicitarea și înțelegerea unor concept și instrumente cu care operează curriculumul pentru educația timpurie;
4. Tătaru, L, Glava, A, Chiș, O. (2014). *Piramida cunoașterii. Repere metodice în aplicarea curriculumului preșcolar*. Pitești: Editura Diamant

SCENARIU DIDACTIC

Etapete activității	Obiective	Conținutul științific	Strategii didactice			Evaluare
			Metode și procedee	Mijloace didactice	Forme de realizare	
Captarea atenției	OA1	Educatorul prezintă o barcă și spune: „Astăzi plecăm într-o călătorie pe mare. Sunteți pregătiți?” Se poartă o scurtă discuție despre mare și mijloace de transport care călătoresc pe mare dar și despre povestea lui Sinbad marinarul. Vor citi împreună mesajul din sticlă semnat de Sinbad.	Conversația	marinarul sticlă cu mesaj	Frontală	Capacitatea copilului de a-l asculta cu atenție pe marinar
Anunțarea temei și a obiectivelor	OA1	Preșcolarii vor fi anunțați că astăzi se vor juca jocul distractiv „Călătorie pe mare”, „Astăzi plecăm într-o călătorie pe mare. Suntem marinari curajoși!” Copiii urcă în „bărcuțe”. Scaunele se așază ca o barcă. Cercurile se pun pe podea – „valurile”. Copiii sunt „marinari”.	Conversația	mesaj scaune cercuri pânză albastră insula, timona, muzică ambientală	Frontală	Capacitatea copilului de a recepta mesajul

Prezentarea conținutului și dirijarea învățării	OA1	Primul joc este „Ascultă căpitanul!” 1. Prezentarea sarcinii didactice și a regulilor jocului Educatorul este „căpitanul” și spune: ✓ Pornim vaporul! (copiii merg pe loc) ✓ Valuri mici! (copiii fac pași mici) ✓ Valuri mari! (copiii sar)	Conversația		Frontală	Capacitatea copilului de a înțelege regulile jocului
	OC1	✓ Furtună! (copiii se ghemuiesc)	Explicația	scaune cercuri pânză albastră		
	OC2	✓ Pescăruși! (copiii întind brațele) ✓ Peștișori! (copiii înoată) ✓ Ancorăm! (copiii stau nemișcați) ✓ Final – Ajungem la insulă (copiii traversează „valurile” (cercurile) fără să calce în afară și spun: „Am ajuns cu bine!” • Reguli • Ascultăm căpitanul • Ne mișcăm cu grijă • Ne respectăm colegii	Jocul	insula, timona, muzică ambientală		Capacitatea copilului de a reproduce regulile jocului
	OPM1	2. Fixarea regulilor				
	OPM3	Se repetă regulile împreună cu copiii pentru a fi siguri că au fost înțelese.	Conversația			
	OC1	3. Executarea jocului de probă Se invită un copil pentru a executa un joc de probă.		scaune cercuri pânză albastră		
	OC2	Dacă se observă că preșcolarul întâmpină probleme, se intervine pentru a le clarifica.	Jocul	insula, timona, muzică ambientală	Frontală	Capacitatea copilului de a executa sarcinile primite
	OPM1	1. Desfășurarea jocului propriu-zis: Se începe jocul sub observarea strictă a educatoarei. Se intervine numai dacă copiii întâmpină greutăți sau încalcă regulile stabilite.	Conversația			
	OPM2	După ce toți copiii au ajuns pe insulă se revine pe vapor pentru execuția următoarea sarcină transmisă de Sinbad pentru a reveni la ”țarm”				

Obținerea performanței	OA1	„Un marinar dansează” 1. Prezentarea sarcinii didactice și a regulilor jocului Copiii sunt rugați să formeze un cerc. De fiecare dată când aud expresia „un marinar dansează” ei trebuie să execute ceea ce spune marinarul pentru a putea reveni la țarm. (conform anexei)	Conversația	marinarul	Frontală	Capacitatea copilului de a înțelege regulile jocului
	OC1	2. Fixarea regulilor Se repetă regulile împreună cu copiii pentru a fi siguri că au fost înțelese.	Explicația			
	OPM2	3. Executarea jocului de probă Se invită un copil care va fi căpitanul/marinarul pentru a executa un joc de probă. Dacă se observă că preșcolarul întâmpină probleme, se intervine pentru a le clarifica. 4. Desfășurarea jocului propriu-zis: Se începe jocul împreună cu doamna educatoare.	Jocul		Frontală	Capacitatea copilului de a executa mișcările propuse
Asigurarea feed-back-ului	OA1	Copiii sunt întrebați dacă le-au plăcut jocurile și dacă ar vrea să le mai joace și altă dată.	Conversația		Frontală	Capacitatea copilului de a oferi feed-back
Evaluarea	OA1	Se vor face aprecieri globale cu privire la implicarea copiilor în joc. Munca copiilor va fi răsplătită cu un stimulent și cu aplauze.	Conversația	Recompensa	Frontală	Capacitatea copilului de a împărtăși cu cei din jur
Retenția și transferul	OA1	Copiii sunt întrebați cum s-au simțit pe parcursul întregii zile. Se reamintesc activitățile desfășurate și se discută despre ce activități le-ar mai plăcea să facă zilele viitoare.	Conversația		Frontală	Capacitatea copilului de a-și reaminti activitățile desfășurate

Un marinar dansează

Un marinar dansează
În timp ce navighează
Un marinar dansează
Dansează cu un deget
Cu un deget, deget, deget
Marinarul tot dansa!

Un marinar dansează
În timp ce navighează
Un marinar dansează
Dansează cu o mână
Cu o mână, mână, mână
Cu un deget, deget, deget
Marinarul tot dansa!

Un marinar dansează
În timp ce navighează
Un marinar dansează
Dansează cu un cot
Dă din coate, coate, coate
Cu o mână, mână, mână
Cu un deget, deget, deget
Marinarul tot dansa!

Un marinar dansează
În timp ce navighează
Un marinar dansează
Dansează cu un umăr
Cu un umăr, umăr, umăr
Dă din coate, coate, coate
Cu o mână, mână, mână
Cu un deget, deget, deget
Marinarul tot dansa!

Un marinar dansează
În timp ce navighează
Un marinar dansează
Dansează și din cap
Iarăși capul, capul, capul
Cu un umăr, umăr, umăr
Dă din coate, coate, coate
Cu o mână, mână, mână
Cu un deget, deget, deget
Marinarul tot dansa!

Un marinar dansează
În timp ce navighează
Un marinar dansează
Dansează și din șold

Mișcă șoldul, șoldul, șoldul
Iarăși capul, capul, capul
Cu un umăr, umăr, umăr
Dă din coate, coate, coate
Cu o mână, mână, mână
Cu un deget, deget, deget
Marinarul tot dansa!

Un marinar dansează
În timp ce navighează
Un marinar dansează
Dansează din genunchi
Cu genunchii, cu genunchii
Mișcă șoldul, șoldul, șoldul
Iarăși capul, capul, capul
Cu un umăr, umăr, umăr
Dă din coate, coate, coate
Cu o mână, mână, mână
Cu un deget, deget, deget
Marinarul tot dansa!

Un marinar dansează
În timp ce navighează
Un marinar dansează
Dansează cu-n picior
Cu piciorul, cu piciorul
Cu genunchii, cu genunchii
Mișcă șoldul, șoldul, șoldul
Iarăși capul, capul, capul
Cu un umăr, umăr, umăr
Dă din coate, coate, coate
Cu o mână, mână, mână
Cu un deget, deget, deget
Marinarul tot dansa!

Învățarea prin fascinație sau cum le cultivăm copiilor motivația și dorința de cunoaștere

Prof. învă. primar Băeșu Alina

Școala Gimnazială „Anton Pann”, Râmnicu Vâlcea

Educația contemporană se confruntă cu provocarea de a menține interesul elevilor într-un context dominat de stimuli externi multipli. În acest cadru, învățarea prin fascinație devine o alternativă valoroasă la metodele tradiționale bazate pe constrângere și memorare mecanică. Conceptul presupune valorificarea intereselor individuale ale copilului pentru a facilita un proces educațional profund și durabil.

Teoria dezvoltării cognitive formulată de Jean Piaget subliniază faptul că învățarea este un proces activ, în care copilul construiește cunoașterea prin interacțiunea cu mediul. În același sens, metoda educațională propusă de Maria Montessori evidențiază importanța libertății de explorare și a mediului pregătit în stimularea autonomiei și a interesului.

Un alt concept relevant este motivația intrinsecă, definită în cadrul „Teoriei autodeterminării”, care susține că oamenii învață mai eficient atunci când activitatea este realizată din plăcere și interes propriu, nu din presiuni externe.

Învățarea bazată pe fascinație se remarcă prin următoarele trăsături:

- orientare spre interesele copilului
- implicare activă și emoțională
- explorare liberă și creativitate
- accent pe proces, nu doar pe rezultat

Această formă de învățare activează mecanisme cognitive profunde și favorizează conexiuni interdisciplinare. Când vorbim despre fascinație, vorbim despre mirare, curiozitate și interes. Atunci când ne întrebăm cum funcționează un lucru, sau când apare șirul interminabil al „de ce?”-urilor, în jurul vârstei de 3-4 ani, aceasta este minunarea, fascinația, cea care ne ajută să fim curioși, motivați și dornici să aflăm mai multe informații.

Opusul minunării este plictiseala. Plictiseala este benefică pentru copii, în anumite limite. Însă, când vorbim despre școală vorbim despre o plictiseală generală și constantă. Plictiseala a devenit mai mult un fel de a trăi viața de școlar, decât o simplă stare trecătoare. Aceasta duce, desigur, la scăderea motivației în învățare, la reticența copilului de a-și face temele sau de a merge la școală sau la evitarea nesfârșită a realizării unei sarcini legate de școală.

Toate acestea se întâmplă pentru că am uitat să integrăm fascinația în procesul de învățare. Trezirea fascinației implică mai multe etape:

- Anticiparea – sentimentul că ceva neașteptat se va întâmpla și dorința de a afla mai multe despre lucrul respectiv
 - Întâlnirea cu minunea – momentul în care elevul are contact cu obiectul/situația/fenomenul care i-a stârnit curiozitatea
 - Investigarea – cercetarea lucrului care îi trezește curiozitatea pentru a afla mai multe
 - Descoperirea – realizarea faptului că există o mulțime de lucruri noi de aflat
 - Propagarea – să continui să lucrezi cu această fascinație pentru a o împărtăși altora și a o dezvolta.
- Întâlnirile fascinante îi motivează pe cei ce învață să vadă un fenomen din diferite perspective.

Cum putem pregăti etapele pentru a stârni minunarea în sala de clasă sau în online:

- Anticipația se poate pregăti folosind ghicitori, întrebări, conversații misterioase, sau imagini, obiecte. Spre exemplu în clasă unul dintre elevi a adus o sămânță a unui copac, iar învățătoarea le-a propus elevilor ca până la ora de științe din săptămâna aceea să caute cărui copac aparține sămânța. Sau poate fi un eveniment în care copiii ies din clasă și merg într-un loc ciudat sau nou.

Elevii pot călători fizic, sau doar imaginar, prin intermediul unei povești, sau prin intermediul unei imagini sau a unui filmuleț.

- Întâlnirea cu lucrul fascinant ar trebui să fie inspirațională, nu înspăimântătoare. Poate fi construită, spre exemplu, folosind o masă cu obiecte ciudate, cum ar fi roci, sau fosile, un caleidoscop, un dinte, o mărgică, un ceas cu mecanismul la vedere, sau orice lucru care le poate trezi curiozitatea elevilor. Poate fi o călătorie spre un loc nou, spre exemplu o excursie în grădină pentru a descoperi gândăcei, sau semințe, sau frunze cu un tipar diferit. Poate fi un puzzle sau un truc magic. Folosesc deseori, cu elevii de toate vârstele, săculețul magic. Am un săculeț în care sunt diferite materiale cu texturi de tot felul: o pană, o piatră, un con de brad, o bucată de catifea, un puf moale și așa mai departe. Folosesc o eșarfă cu care îi leg pe copii la ochi, iar ei bagă mâna în sac, aleg un obiect și spun cum îl simt: moale/tare, din ce material cred că este făcut, dacă e aspru sau fin, ce culoare cred că are și apoi ghicesc ce poate fi. De asemenea, copiii pot aduce și ei obiecte care le trezesc fascinația.

Întâlnirea cu lucrul care îi fascinează ar trebui să le stârnească dorința de a ști mai multe și să adreseze întrebări: Cum funcționează? De ce are această formă? Ce o face atât de frumoasă? Ce se întâmplă în continuare?

Pornind de la ceva ce îi fascinează copiii pot să aleagă un hobby cum ar fi geologia, botanica, astronomia.

Iată 4 principii ale folosirii fascinației în sala de clasă sau acasă:

- Modul în care intrăm în contact cu diferite subiecte face diferența între curiozitate și plictiseală.
- Regulile de interacțiune cu obiectul influențează rezultatul final. Dacă copilul poate cerceta sau experimenta lucrul respectiv, el va fi mult mai implicat.
- Suntem atrași de lucrurile misterioase, ascunse.
- Folosiți simțurile și emoțiile în învățare.

Eu folosesc constant ghicitori, curiozități și întrebări intrigante, precum și jocuri senzoriale. Tocmai pentru că știu că în procesul de învățare nu este important doar cu ce rămâne elevul, ci și cum se raportează acesta la informație și odată ce pleacă din clasă dacă mai este curios să descopere de unul singur informații noi.

Bibliografie

1. <https://iet.open.ac.uk/file/innovating-pedagogy-2019.pdf>

Management și consiliere pentru cariera didactică

Prof. Bălăceanu Elena Gabriela

Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Cariera didactică este una dintre cele mai importante profesii din societate, având un impact profund asupra formării noilor generații. Rolul cadrului didactic este unul complex: de la transmiterea de cunoștințe și valori, până la sprijinirea dezvoltării personale a elevilor. Pentru ca această carieră să fie sustenabilă, motivantă și eficientă, este esențial să fie susținută printr-un management eficient și prin consiliere profesională adecvată.

I. Managementul carierei didactice

Managementul carierei didactice presupune planificarea, monitorizarea și evaluarea traseului profesional al cadrelor didactice. Acesta se concretizează prin stabilirea unor obiective de dezvoltare, urmarea unor forme de formare continuă, implicarea în proiecte educaționale și obținerea gradelor didactice. Un cadru didactic care înțelege importanța propriei evoluții profesionale va căuta permanent să și-o gestioneze în mod activ și responsabil.

Etapele carierei didactice includ:

- Formarea inițială (facultate, masterat didactic/modul psihopedagogic);
- Debutul carierei și obținerea definitivatului;
- Obținerea gradelor didactice II și I;
- Implicarea în mentorat, management educațional, cercetare.

Un rol important în managementul carierei îl au instituțiile educaționale, Casele Corpului Didactic, inspectoratele și centrele universitare, care trebuie să ofere cadre didactice programe relevante și accesibile de formare și sprijin profesional.

II. Consilierea pentru cariera didactică

Consilierea profesională are rolul de a sprijini cadrele didactice în luarea unor decizii informate și adaptate la propriile nevoi și aspirații. Aceasta este importantă în toate etapele carierei, de la intrarea în profesie până la maturitatea profesională. Consilierea poate contribui la prevenirea epuizării profesionale, la creșterea motivației și la clarificarea obiectivelor profesionale.

Cadrele didactice pot beneficia de consiliere:

- în timpul studiilor, pentru a decide dacă profesia didactică li se potrivește;
- în perioada de debut, pentru sprijin în adaptare;
- pe parcursul carierei, pentru planificarea evoluției profesionale;
- în momente de criză profesională sau personală.

Consilierea poate fi realizată de consilieri școlari, mentori, psihologi sau prin centre specializate de carieră.

III. Legătura dintre management și consiliere

Managementul carierei și consilierea profesională sunt procese complementare. Consilierea oferă sprijinul necesar pentru identificarea punctelor forte, intereselor și nevoilor profesionale, în timp ce managementul permite punerea în aplicare a unui plan coerent de dezvoltare. O carieră didactică de succes presupune o interacțiune permanentă între aceste două dimensiuni.

Prin urmare, pentru a avea cadre didactice competente, motivate și echilibrate, este necesar ca sistemul educațional să sprijine atât managementul carierei, cât și consilierea profesională. Doar printr-o abordare integrată, care să vizeze dezvoltarea continuă și sprijinul individualizat, cariera didactică poate rămâne o opțiune atractivă și valoroasă pentru societate.

Bibliografie

1. Miclea, M. (2003). *Psihologia educației*.
2. Iucu, R. B. (2006). *Managementul clasei de elevi*.
3. Oprea, C. L. (2010). *Didactica instruirii interactive*.

Practica pedagogică – puntea necesară între cunoașterea teoretică și realitatea educației timpurii

Prof. ed. timpurie, Ancuța Giorgiana Maria

Prof. ed. timpurie, Popescu Elena

Liceul de Arte „Victor Giuleanu”/ Grădinița cu P.P. Nord 2, Râmnicu Vâlcea,

Formarea viitoarelor cadre didactice reprezintă un proces complex, care îmbină pregătirea teoretică cu experiența practică. În domeniul educației timpurii, acest proces este cu atât mai important, cu cât lucrul cu copiii de vârstă preșcolară implică o mare responsabilitate și o bună înțelegere a particularităților de dezvoltare ale acestora. Practica pedagogică devine astfel o componentă fundamentală în pregătirea elevilor din liceele pedagogice și a studenților de la facultățile de profil.

Practica pedagogică oferă posibilitatea aplicării cunoștințelor teoretice dobândite în cadrul cursurilor. Elevii practicanți au ocazia să observe activitatea educatoarei, să analizeze metodele didactice utilizate și să participe activ la desfășurarea activităților. În acest mod, ele își formează competențe esențiale precum planificarea didactică, organizarea activităților și evaluarea progresului copiilor.

De asemenea, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare. Interacțiunea directă cu copiii, dar și cu cadrele didactice și părinții, ajută la formarea unei conduite profesionale adecvate.

Grădinița este mediul în care teoria capătă sens și aplicabilitate. Aici, practicantele observă comportamente reale, reacții spontane și moduri diferite de învățare. Ele învață să adapteze activitățile în funcție de nivelul de dezvoltare al copiilor și să îmbine metodele tradiționale cu cele moderne, interactive, având la bază jocul.

În plus, practica pedagogică le oferă practicanților oportunitatea de a gestiona situații concrete, precum conflictele între copii, dificultățile de adaptare sau lipsa de concentrare. Aceste experiențe contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor pedagogice.

Teoria oferă baza științifică necesară înțelegerii procesului educațional, însă fără practică aceasta rămâne incompletă. În timpul stagiilor de practică, viitoarele cadre didactice învață să adapteze informațiile teoretice la situații reale, să ia decizii rapide și să găsească soluții eficiente.

Această îmbinare între teorie și practică duce la formarea profilului unui cadru didactic competent și creator, capabil să răspundă cerințelor actuale ale sistemului educațional.

Practica pedagogică are numeroase beneficii pentru formarea profesională și personală a practicanților. Printre acestea se numără: dezvoltarea încrederii în sine, formarea spiritului de observație, dezvoltarea creativității și consolidarea vocației pentru profesia didactică.

Contactul direct cu copiii oferă satisfacții emoționale și motivația necesară pentru a continua activitatea în domeniul educației timpurii.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă o etapă esențială în formarea viitoarelor cadre didactice din grădinițe și creșe. Aceasta asigură legătura dintre teorie și realitate, contribuind la dezvoltarea competențelor necesare desfășurării unei activități profesionale de calitate. Fără această componentă, pregătirea pentru cariera didactică ar fi incompletă, iar integrarea în sistemul educațional ar fi mult mai dificilă. Prin urmare, practica pedagogică în domeniul educației la vârste timpurii trebuie valorificată la maximum, fiind un pilon de bază în construirea unei cariere didactice de succes, o carieră care presupune seriozitate, implicare și dedicare

Bibliografie

1. Păun, Emil, Pedagogie. Provocări și dileme privind profesia didactică, Editura Polirom, Iași, 2017
2. Cucos, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.

Simpozion Național „Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european” – Ediția a XV-a

Balaban Mihaela

Scoala Postliceală Sanitară Drobeta Turnu Severin

Activitatea de pregătire a viitoarelor cadre didactice implică atât o formare teoretică, cât și o pregătire practică corespunzătoare. Activitatea de formare teoretică vizează achiziționarea unor cunoștințe generale, cunoștințe de specialitate și pedagogice. Pregătirea practică se realizează prin intermediul practicii pedagogice. Prin intermediul acestei practici pedagogice, viitorul cadru didactic își valorifică, își dezvoltă competențele. Conform regulamentului de desfășurare a practicii pedagogice, aceasta este: ”disciplină de bază a (...) formării inițiale, se desfășoară prin îmbinarea a două dimensiuni, una care vizează partea de instruire și se materializează în practica observativă și în cea de exercițiu, de aplicabilitate practică, aceasta deținând cea mai mare suprafață în economia de timp a practicii pedagogice și care îmbracă forma practicii operaționale. Viitoarele cadre didactice, în cadrul primelor întâlniri de practică pedagogică, vor vizita unitatea școlară, clasa/clasele unde își vor derula activitatea și se vor familiariza cu specificul curriculum-ului școlii. Tot în această etapă, li se va forma și dezvolta capacitatea de a identifica în situații educative concrete comportamentele corelate ale informațiilor primite în cadrul pregătirii didactice din anii anteriori. De aceea, tutorii de practică, înainte de a trece la observarea activității educative, vor clarifica următoarele probleme: planul cadru al clasei, orarul cu respectarea cerințelor pedagogice, existența unor discipline opționale și specificul acestora, familiarizarea cu manualele alternative, prezentarea programelor cu evidențierea părților acestora, discutarea și apoi întocmirea împreună cu tutorele a documentelor de proiectare în perspectivă anuală, semestrială și curentă. Este necesar ca viitoarele cadre didactice să fie implicate și în alte activități din viața școlii la care tutorii participă: comisii metodice, ședințe de consiliu profesoral al clasei, competiții, activități de dezvoltare instituțională etc. După parcurgerea acestor etape se va trece la : fixarea orelor la care se va asista; practica observativă se va desfășura pe grupe astfel încât procesul de învățământ să nu fie perturbat; stabilirea susținerii lecțiilor; programarea workshop-urilor de autoevaluare și evaluare a prestației.

Competențele generale vizează: aplicarea adecvată a conceptelor specifice științelor educației și disciplinelor psihologice, valorificarea lor în identificarea fenomenelor subiective în ansamblul ambientului școlar; explicarea și interpretarea unor idei, proiecte și procese educaționale și a unor manifestări ale dinamicii vieții psihice; examinarea critică, evaluativă a unor idei, proiecte și procese educaționale; proiectarea, conducerea și evaluarea activităților de învățare; ameliorarea și inovarea procesului educațional; integrarea și utilizarea noilor tehnologii informaționale și de comunicare; conștientizarea și interpretarea problemelor specifice școlii ca organizație; utilizarea unor metode, tehnici și instrumente de cunoaștere și de autocunoaștere psihologică; realizarea și valorificarea corelațiilor intra și interdisciplinare, în vederea optimizării procesului de educație; realizarea unor conexiuni între achizițiile dobândite prin studiul

disciplinelor psihologice și alte domenii ale cunoașterii și practicii umane.

Valorile și atitudinile generale vizează: cultivarea unui mediu școlar centrat pe valori și relații democratice în clasa de elevi; manifestarea unei atitudini pozitive și responsabile față de profesia didactică; promovarea unui sistem de valori culturale, morale și civice, în concordanță cu idealul educațional; valorificarea optimă și creativă a propriului potențial psihopedagogic în activitățile practice susținute; crearea unui climat social și afectiv sigur în clasa de elevi; implicarea în dezvoltarea instituțională și în promovarea inovațiilor în învățământ; angajarea în relații de parteneriat social-educational cu alte instituții cu responsabilități educaționale; participarea la propria dezvoltare profesională și la definirea unui stil propriu de instruire; încrederea în posibilitatea recuperării și a integrării sociale a elevilor cu nevoi speciale; responsabilitatea față de necesitatea dezvoltării potențialului creativ al elevilor supradotați.

Competențele specifice activităților de practică pedagogică fac referire la: interpretarea școlii ca organizație socială; cunoașterea specificului unităților de învățământ preșcolar, primar, gimnazial, liceal, postliceal, a documentelor școlare, a structurilor de organizare și funcționare; operarea cu informațiile de la disciplinele de specialitate și integrarea lor în analiza și interpretarea situațiilor educative specifice nivelului de învățământ la care vor preda proiectarea, conducerea și evaluarea activităților didactice realizate în clasă; analiza critic-constructivă și autoevaluarea calității proiectelor educaționale și a activităților educaționale realizate; aplicarea unor metode, tehnici și instrumente adecvate de cunoaștere a elevilor și a grupurilor de elevi în vederea tratării diferențiate a acestora; participarea la activitățile de dezvoltare instituțională și la activitățile metodice și științifice derulate în școală; colaborarea cu membrii comunității școlare ..

Bibliografie

1. <https://dppd.uvt.ro/practica-pedagogica/>
2. <https://www.ueb.ro/dfpueb/practica/GHID%20DE%20PRACTICA%20PEDAGOGICA%20Prof%20univ%20dr%20Marin%20MANOLESCU.pdf>

Practica pedagogică în universități

Prof. înv. primar Bălan Elena-Lăcrămioara

Prof. educație timpurie Bălan Alexandra-Cristina

Școala Gimnazială, sat Măgura, comuna Mihăești, Jud. Vâlcea

O componentă obligatorie din planurile de învățământ la toate specialitățile care trebuie să fie realizată de către studenți este practica pedagogică. Pentru a forma abilități de utilizare a cunoștințelor în diferite situații pedagogice din viață (competențe) în planurile de învățământ este introdusă practica pedagogică. Pregătirea pentru activități educaționale ulterioare în instituții de învățământ preuniversitare necesită formarea competențelor de aplicare în practică a cunoștințelor teoretice acumulate de studenți pe parcursul studierii disciplinelor universitare.

Practica pedagogică este orientată, în primul rând, spre formarea abilităților de a face legătură între cunoștințele obținute pe parcursul studierii disciplinelor specifice, psihologie și pedagogie. În afară de aceasta studenții obțin informații științifice noi din pedagogie, psihologie, tehnică, tehnologie, științe etc. pentru a le integra în sistemul de cunoștințe format anterior pe parcursul audierii disciplinelor de studiu respective. Practica pedagogică este o punte de legătură între universitate și instituțiile preuniversitare de învățământ (în care vor activa în viitor absolvenții universității) prin intermediul unității-bază de realizare a stagiului de practică, contribuind astfel la trecerea lentă de la viața universitară la viața școlară.

Activitățile studentului-practicant desfășurate pe parcursul practicii pedagogice sunt orientate spre realizarea următoarelor obiective:

- familiarizarea studentului-practicant cu specificul activității instituției de învățământ în care se promovează practica pedagogică;
- familiarizarea cu documentele reglatorii care se referă la activitățile managerilor instituției de învățământ: planul consiliului de administrare, planul consiliului profesoral, planul comisiei metodice etc
- dezvoltarea abilităților de proiectare didactică a activităților educaționale;
- dezvoltarea abilităților de promovare a lecțiilor;
- dezvoltarea abilităților de confecționare a materialelor didactice necesare pentru promovarea lecțiilor;
- formarea abilităților de organizare și desfășurare a activităților extracurriculare;
- formarea abilităților de a îndeplini funcțiile dirigintei de clasă;
- formarea abilităților de a efectua o investigație științifică în domeniul pedagogiei

Activitățile educaționale ce se desfășoară pe parcursul practicii pedagogice în unitatea de aplicație (de realizare a stagiului de practică) sunt orientate spre dobândirea de către student a competențelor de bază care sunt prezentate în continuare:

Competențe în specialitate:

- capacitatea de a studia, analiza, selecta conținuturi științifice care se referă la temele de studiu ce urmează a fi proiectate, predate de către profesor; capacitatea de a utiliza corect terminologia specifică în procesul de – predare – învățare - evaluare;
- capacitatea de a aplica strategii didactice adecvate în procesul de predare – învățare - evaluare;
- capacitatea de a selecta porțiuni logice de conținuturi științifice ale materiilor de studiu din domenii științifice aferente domeniului respectiv din perspectiva realizării corelațiilor interdisciplinare în procesul de predare – învățare-evaluare;
- capacitatea de a dobândi informații științifice noi în domeniile curriculare, pedagogiei, psihologiei utilizând instrumente de lucru în formă tradițională (manuale, chestionare, culegeri de probleme etc.) cât și în formă electronică;
- capacitatea de a forma la elevi modul de gândire specific ariilor respective.

Competențe psiho-pedagogice și metodice:

- capacitatea de a adapta conținuturile științifice ale materiilor de studiu din planul cadru la particularitățile de vârstă ale elevilor;
- capacitatea de a crea motivația învățării de către elevi a materiei de studiu;
- capacitatea de a determina aptitudinile elevilor;
- capacitatea de a trezi și susține interesul elevilor față de conținuturile învățării;
- capacitatea de a dirija lucrări de creație ale elevilor;
- capacitatea de a elabora proiecte didactice la toate disciplinele de studiu;
- capacitatea de a implementa principiile pedagogice pe parcursul predării-învățării materiei de studiu;
- capacitatea de a utiliza tehnologii digitale (bazate pe computer) precum și tehnologii tradiționale (bazate pe manuale, chestionare, culegeri de probleme etc.)

Competențe psiho– relaționale, manageriale:

- capacitatea de a organiza și dirija grupuri de elevi cu interese comune;
- capacitatea de a dezvolta relații pozitive între elevi;
- capacitatea de a comunica, a manifesta empatie în relațiile cu elevii;
- capacitatea de a comunica, a coopera cu cadrele didactice;
- capacitatea de a comunica, a coopera cu părinții;
- capacitatea de a studia, analiza, selecta conținuturi cu caracter formativ.

Bibliografie

1. BONTAȘ, I. Pedagogie. București: Ed. ALL, 1994. 351 p.
2. DULAMĂ, M. E. Practica pedagogică. Teorie și metodologie. Cluj-Napoca: Chisium, 2008.

Practica pedagogică — cheia educației artistice europene

Prof. Bălănescu Claudia

Școala Gimnazială "Alice Voinescu" Dr. Tr. Severin, Jud. Mehedinți

În contextul actual al învățământului european, accentul cade tot mai mult pe formarea competențelor practice și pe adaptarea procesului educațional la nevoile reale ale societății. Un rol esențial în acest demers îl are practica pedagogică, considerată un factor determinant în pregătirea viitorilor profesori. În cadrul disciplinei Educație plastică, aceasta capătă o importanță deosebită, deoarece îmbină creativitatea cu metodele didactice moderne, contribuind la dezvoltarea armonioasă a elevilor.

Importanța practicii pedagogice în învățământul European

Învățământul european promovează un model educațional centrat pe elev, în care profesorul devine facilitator al învățării. În acest context, activitățile de practică pedagogică oferă studenților oportunitatea de a aplica cunoștințele teoretice în situații reale de predare. Aceste activități contribuie la:

- dezvoltarea competențelor didactice și metodice;
- formarea abilităților de comunicare și relaționare;
- adaptarea strategiilor de predare la diversitatea elevilor;
- înțelegerea mediului educațional real.

La nivel european, se pune accent pe mobilitate, inovare și schimb de bune practici, iar practica pedagogică devine un instrument esențial pentru integrarea acestor valori în sistemul educațional.

Rolul practicii pedagogice în Educația plastică

Educația plastică este o disciplină care stimulează creativitatea, imaginația și expresivitatea elevilor. În acest domeniu, practica pedagogică are un rol aparte, deoarece viitorii profesori trebuie să îmbine cunoștințele artistice cu metodele didactice interactive.

Prin activitățile de practică, studenții:

- învață să organizeze lecții atractive și interactive;
- experimentează diverse tehnici artistice (desen, pictură, colaj);
- dezvoltă capacitatea de a evalua creațiile elevilor într-un mod constructiv;
- încurajează exprimarea liberă și originalitatea.

De asemenea, practica pedagogică permite adaptarea conținuturilor artistice la nivelul de vârstă și la interesele elevilor, contribuind la crearea unui climat educațional stimulat.

Promovarea activităților de practică pedagogică

Pentru a deveni un factor determinant al învățământului european, activitățile de practică pedagogică trebuie promovate constant și eficient. Acest lucru se poate realiza prin:

- parteneriate între universități și instituții de învățământ;
- programe de formare continuă pentru profesori mentori;

- utilizarea tehnologiilor digitale în procesul de predare;
- schimburi de experiență la nivel european (proiecte educaționale, mobilități).

În domeniul educației plastice, promovarea practicii pedagogice presupune și valorificarea artei ca mijloc de comunicare interculturală, contribuind la dezvoltarea identității europene.

Concluzie

Practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea viitorilor profesori și un factor determinant al calității învățământului european. În cadrul disciplinei Educație plastică, aceasta contribuie la dezvoltarea competențelor artistice și pedagogice, facilitând un proces educațional modern și adaptat cerințelor actuale. Prin promovarea și valorificarea acestor activități, se poate asigura un învățământ de calitate, centrat pe creativitate, inovație și dezvoltare personală.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. Cucoș, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași
3. Ionescu, Miron – *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca

Practica pedagogică – modalitate de formare a competențelor practice specifice carierei didactice

Prof. Bălașa Andreea Raluca

Liceul Tehnologic Ferdinand I/ G.PP.Ostroveni 2 Rm.Vâlcea, Jud.Vâlcea

Un viitor dascăl trebuie să fie preocupat de calitățile esențiale ale actualului model al profesorului european. Astfel, este necesară creșterea calității procesului educațional și îmbunătățirea imaginii publice a profesiei de cadru didactic. Relația competențe generale – activitatea de practică pedagogică – competențe specifice, are rolul de a-l ajuta pe viitorul dascăl să conștientizeze succesele realizate pe parcursul stagiului de practică pedagogică, sau dimpotrivă, dificultățile întâmpinate în diferite împrejurări. În consecință, se recomandă atât viitorilor profesori, cât și cadrelor didactice existente în sistemul de învățământ, cunoașterea și respectarea codului deontologic al profesiei de educator.

Profesorul trebuie să fie preocupat, pe de o parte, de cunoașterea standardului național al profesiei de cadru didactic pentru faptul că trebuie respectate nevoile interne de formare profesională în domeniu, iar pe de altă parte, trebuie să fie preocupat de abilitățile și competențele considerate a fi definitorii pentru un profesor bun în general, calități esențiale regăsite și în actualul model al profesorului european. O consecință firească a acestui fapt este necesitatea creșterii calității procesului educațional și, în legătură cu această aspirație, îmbunătățirea imaginii publice a profesiei de cadru didactic.

Practica pedagogică a trebuie să cuprindă următoarele tipuri de activități:

- activități de cunoaștere generală a școlii: observare și de familiarizare cu desfășurarea procesului instructiv-educativ din unitățile de învățământ;
- activități de cunoaștere și consiliere a elevilor;
- activități de planificare și proiectare a activităților didactice și a resurselor materiale;
- activități didactice efective, constând în proiectarea, realizarea și analiza lecțiilor asistate sau

susținute;

- activități de cunoaștere a problemelor specifice ale managementului instituțiilor de învățământ;
- activități de cunoaștere a modalităților și a problemelor specifice realizării de parteneriate școală-familie-comunitate.

Pasul următor pe care l-a făcut didactica a fost găsirea modalităților de a atinge aceste obiective. Căile de atingere a obiectivelor au fost numite, ca și analoagele lor din industrie, tehnologii.

Astfel, au apărut tehnologii diverse, materializate în tipuri variate de auxiliare didactice și manuale care, fiecare în parte, urmăresc să răspundă cât mai bine cerințelor unei anumite norme de grup; dacă trecem dincolo de intențiile taxonomiilor bloomiene această cale ne duce la ideea unor tehnologii multiple care urmăresc atingerea acelorași obiective în condiții de învățare foarte diferite

Competențele sunt ansambluri structurate de cunoștințe și deprinderi dobândite prin învățare care permit identificarea și rezolvarea în contexte diverse a unor probleme caracteristice unui anumit domeniu.

Competențele generale se definesc pe obiect de studiu și se formează pe durata unui ciclu educațional; acestea au un grad ridicat de generalitate și complexitate.

Competențele specifice se definesc pentru fiecare obiect de studiu și se formează pe durata unui an școlar, ele fiind deduse din competențele generale și constituie etape în dobândirea acestora.

Competențe metodologice

Pentru dobândirea acestor competențe activitatea de practică pedagogică constă în:

- asistența la lecții;
- proiectarea lecțiilor;
- susținerea lecțiilor (de probă și finală).

Competențele specifice dobândite sunt :

utilizarea adecvată a conceptelor și teoriilor din științele educației (abordări interdisciplinare, didactica generală și didactica specialității, psihologie, filosofia educației, noile educații în «societatea cunoașterii»);

aplicarea conceptelor și teoriilor moderne privind formarea capacităților de cunoaștere;

proiectarea conținuturilor instructiv-educative;

organizarea adecvată a activităților didactice în funcție de tipul de lecție dominant;

utilizarea metodelor și a strategiilor de predare adecvate particularităților individuale sau de grup, scopului și tipului lecției;

Competențe de comunicare și relaționare

Pentru dobândirea acestor competențe activitatea de practică pedagogică constă în:

- proiectarea și susținerea unor lecții;
- autoanaliza lecțiilor;
- activități de cunoaștere a elevilor și relaționarea cu aceștia în vederea completării fișei psihopedagogice;
- munca în echipă (cu colegii, în vederea susținerii unor lecții în sistem team-teaching);
- activități de colaborare cu profesorul mentor, cu tutorele, cu corpul profesoral, etc.;

Bibliografie

1. CNC – Ghid metodologic pentru aplicarea programelor școlare, 2013
2. Cucoș, C., Pedagogie, Ed. Polirom, Iași, 1999
3. Ezechil L., Dănescu E., Caiet de practică pedagogică, Ed. Paralela 45, Pitești, 2019
4. Ionescu, M., Radu, I., Didactica modernă, Ed. Dacia., Cluj-Napoca, 2015

Feedback-ul constructiv în activitatea de mentorat, premisă a progresului profesional

Prof. Balici Daniela

Prof. Dobrică Manuela

Liceul de Arte "Victor Giuleau"/Grădinița cu Program Prelungit Nord 2 Râmnicu Vâlcea

Întrucât sunt îndrumător de practică pedagogică la o grădiniță de aplicație a unui colegiu pedagogic, am fost întotdeauna interesată de problematica activității de mentorat. De aceea am considerat că pot împărtăși din experiența mea și pot aborda tema aleasă din perspectiva cuiva care a trecut prin situația de a oferi feedback elevilor practicanți. Astfel, am găsit mereu motivația interioară care m-a determinat și m-a stimulat să fiu un mentor bun pentru elevii mei.

Pentru mine „starea de bine” în relația profesor mentor-elev mentorat este extrem de importantă deoarece creează o atmosferă detensionată în sala de grupă, îi conferă elevului încredere, făcându-l pe aceasta să „se deschidă” mai mult, să fie mai creativ, dornic de învățare, de experimentare, de comunicare. Și pentru profesorul mentor este importantă acesta stare de bine deoarece, starea de pozitiv, îl determină pe acesta să fie empatic, grijuliu, atent la nevoile și așteptările elevilor săi mentorați.

În ceea ce privește instrumentarea feedback-ului, ca mentor mă gândesc întotdeauna ceea ce transmit elevilor mei, îmi aleg cu grijă cuvintele, dar sunt sinceră de fiecare dată. Așa cum este esențial să oferim un feedback (mai ales cel negativ) cu mult tact pentru a nu descuraja, demotiva elevul, la fel de important este ca acesta să fie unul onest, corect pentru că doar așa va avea o perspectivă reală a prestației sale. După părerea mea, este la fel de grav să oferim un feedback nerealist, care nu rănește elevul, ca atunci când oferim un feedback negativ sincer, însă într-o manieră francă, fără menajamente și în prezența celorlalți colegi. Dacă în situația a doua elevul poate fi afectat, motivația lui poate să scadă considerabil, stima lui de sine să aibă de suferit, în cazul primei situații elevul poate avea mai mult de pierdut, mai ales pe termen lung. Faptul că el nu își corectează eventualele greșeli la timp, nu își acoperă anumite lacune, îl afectează pe viitor, atunci când va avea nevoie mai mult de anumite cunoștințe.

Personal, am fost pusă în ambele situații, ca și îndrumător de practică pedagogică: am oferit atât feedback pozitiv (de cele mai multe ori), dar și negativ (atunci când situația a impus acest lucru). Bineînțeles că feedback-ul pozitiv l-am oferit cu ușurință, cu plăcere, căci am avut elevi practicanți care au susținut niște activități de excepție, au întocmit proiecte de lecție foarte bune și au realizat materiale didactice variate. Când am avut situații în care am fost nevoită să ofer un feedback negativ, de fiecare dată mi-a fost tare greu. Întotdeauna am vorbit cu elevul respectiv personal, pentru a nu-l pune într-o postură delicată față de colegi, am început întotdeauna cu aspectele pozitive ale activității prestate, cu ceea ce a făcut mai bine. Dacă am considerat că anumite aspecte ar fi putut fi îmbunătățite, că ar fi fost oportun să aibă altă abordare, i-am transmis elevului în cauză aceste lucruri într-un mod elegant, prin întrebări cheie, nu i-am impus părerea mea, ci împreună am ajuns acolo unde mi-am dorit de la început. Astfel, de fiecare dată, am citit în ochii elevilor mei admirație, dorința de a fi mai buni data viitoare, încredere că vor ajunge și la momentul în care vor face totul foarte bine.

În concluzie, dacă profesorul mentor ține cont de menționate mai sus, eu consider că poate avea elevi practicanți motivați, care vor dori în mod frecvent să-și îmbunătățească performanțele. Prin modelul oferit, prin faptul că ne pasă de elevii noștri, de cunoștințele lor, de sentimentele lor, de trăirile lor, noi, profesorii mentori putem avea un rol esențial în viitoarea lor carieră didactică.

Importanța experienței practice în formarea profesorilor moderni

*Profesor învățământ primar, Bălțatu Laura
Școala Gimnazială Frâncești, Jud. Vâlcea*

În societatea contemporană, dinamică și mereu în transformare, cu schimbări rapide și efecte imediate, educația și învățământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, iar concepția de educație regândită și modernizată. Formarea cadrelor didactice a fost și rămâne una din principalele preocupări ale învățământului nostru.

Imperativele învățământului contemporan cer cultivarea unor calități de personalitate și de aptitudini caracteristice viitorilor pedagogi, o cultură pedagogică, care trebuie să pună accent pe însușirea unor competențe profesionale. Aceasta vizează un cadru didactic reflexiv și imaginativ, un manager al resurselor de învățare ale elevilor, pregătit pentru diverse tipuri de activități didactice și educaționale. De asemenea, el trebuie să fie și un mediator de contacte umane și partener cultural în raport cu cei educați. În acest sens, merită atenția organizarea și desfășurarea practicilor pedagogice ca formă de organizare a procesului de învățământ, care asigură pregătirea practică a viitorilor profesori.

Practica pedagogică este activitatea prin care cele două laturi ale formării profesionale, didactică și de specialitate, interacționează cu adevărat, ea reprezintă baza profesiei de dascăl, punctul de la care pornește totul. Importanța practicii pedagogice derivă și din faptul că este singura formă prin care se formează aptitudinea pedagogică și se pun bazele unui stil didactic personal.

Profesiunea didactică implică un ansamblu bogat și nuanțat de competențe din partea celor educați să-l exercite. Competențele solicitate fac necesară atât o formare teoretică, menită să asigure cunoașterea principalelor fenomene de educație și înțelegerea modurilor de abordare și rezolvare, cât și o formare practică, vizând dezvoltarea capacității de a acționa și formarea abilităților pe care le implică acest tip de activitate.

Deprinderile didactice necesare exercitării profesiei de pedagog trebuie să reprezinte rezultatul îmbinării teoriei psihopedagogice și metodice cu practica cunoașterii elevului și a modelării acestuia în conformitate cu particularitățile de vârstă și individuale.

Practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea și dezvoltarea profesională a cadrelor didactice, având un rol decisiv în asigurarea calității procesului educațional. Dincolo de acumularea teoretică de cunoștințe, aceasta oferă viitorilor profesori oportunitatea de a aplica, adapta și reflecta asupra metodelor de predare într-un context real, contribuind astfel la formarea competențelor didactice autentice.

În primul rând, practica pedagogică facilitează tranziția de la teorie la practică. Studenții sau viitorii profesori învață concepte fundamentale despre psihologia educației, didactică și managementul clasei, însă abia în contact direct cu elevii reușesc să înțeleagă complexitatea actului educațional. Interacțiunea cu diverse tipuri de elevi, gestionarea situațiilor neprevăzute și adaptarea strategiilor didactice la nevoile reale ale clasei sunt experiențe care nu pot fi simulate complet în mediul academic.

În al doilea rând, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare. Profesorul nu este doar un transmițător de informații, ci și un mediator, un mentor și un model pentru elevi. Prin practică, viitorii dascăli învață să creeze un climat educațional pozitiv, bazat pe respect, empatie și colaborare, aspecte esențiale pentru un proces de învățare eficient.

Un alt aspect important este dezvoltarea capacității de autoevaluare și reflecție. În timpul practicii pedagogice, studenții au ocazia să-și analizeze propriile lecții, să identifice punctele forte și slăbiciunile și să îmbunătățească continuu modul de predare. Feedback-ul primit din partea profesorilor mentori și a colegilor contribuie la formarea unei atitudini deschise față de învățarea continuă și perfecționare profesională.

La nivel conceptual, formarea continuă „ar putea fi definită drept ansamblu de activități și de practici care cer implicarea educatorilor pentru amplificarea cunoștințelor proprii, perfecționarea deprinderilor, analiza și dezvoltarea atitudinilor profesionale”. Pentru formarea continuă, în special, este posibil să fie

necesar ca profesorii să se dezvețe de multe dintre vechile și adânc înrădăcinatele practici și procese de predare. Un om creator, cu inițiativă, inovator și capabil să se adapteze rapid la schimbările impuse de progresul impresionant al științei contemporane, nu poate fi format decât de educatori care să posede ei înșiși, asemenea calități, modernizarea formării cadrelor să se ridice la nivelul exigențelor celor mai înalte și să meargă în întâmpinarea nevoilor societății.

De asemenea, practica pedagogică ajută la familiarizarea cu realitățile sistemului educațional. Viitorii profesori descoperă provocările concrete ale mediului școlar, precum diversitatea culturală, diferențele de nivel între elevi sau limitările resurselor. Această experiență îi pregătește pentru integrarea eficientă în sistem și pentru găsirea unor soluții adaptate contextului.

În concluzie, practica pedagogică este o componentă indispensabilă a formării cadrelor didactice, deoarece îmbină teoria cu experiența directă, dezvoltă competențe esențiale și contribuie la formarea unor profesori bine pregătiți și adaptați cerințelor actuale ale educației. Fără această etapă, procesul de formare ar fi incomplet, iar calitatea actului educațional ar avea de suferit.

Bibliografie

1. Constantin Cucos, *Pedagogie, ediția a II-a revizuită și adăugată*, Editura Polirom, Iași, 2006;
2. Sanda Onutz, *Profesionalizarea procesului de formare pentru cariera didactică*, 2011;
3. Radu, M., Ionescu, *Didactica modernă, ediția a II-a, revizuită*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2004.

Mentorat și practică pedagogică în formarea profesorilor de matematică

Prof. Bălună Daniela

Școala Gimnazială "Sf. Dumitru" Craiova, Jud. Dolj

Formarea profesorilor nu se realizează exclusiv prin acumularea de cunoștințe teoretice, ci mai ales prin contactul direct cu realitatea clasei. Practica pedagogică reprezintă momentul în care viitorii profesori încep să își contureze identitatea profesională, confruntându-se cu situații autentice de predare, învățare și evaluare. În acest cadru, mentoratul didactic devine un sprijin esențial pentru integrarea profesorilor debutanți și pentru dezvoltarea unei atitudini reflexive față de propria activitate.

Experiențele de practică pedagogică le oferă profesorilor aflați la început de drum oportunitatea de a experimenta metode diverse de predare și de a înțelege dinamica relațiilor din clasă. Participarea la proiectarea lecțiilor, realizarea materialelor didactice și evaluarea progresului elevilor contribuie la consolidarea competențelor profesionale și la creșterea încrederii în propriile forțe. În același timp, colaborarea cu profesorii mentori facilitează înțelegerea responsabilităților didactice și a modului în care strategiile pedagogice pot fi adaptate la nivelul și particularitățile fiecărei clase.

Un rol tot mai important în formarea profesorilor debutanți îl are integrarea tehnologiilor digitale. Utilizarea platformelor educaționale interactive, a aplicațiilor pentru evaluare online sau a instrumentelor de vizualizare matematică contribuie la creșterea atractivității lecțiilor și la personalizarea învățării.

În activitatea de mentorat, am încurajat constant folosirea acestor resurse pentru elaborarea materialelor didactice și pentru monitorizarea progresului elevilor. Profesorii debutanți au avut astfel posibilitatea să observe cum tehnologia poate susține învățarea activă și poate facilita implicarea elevilor în rezolvarea sarcinilor de lucru.

În ultimii cinci ani, experiența mea de mentor pentru profesori debutanți de matematică a presupus

atât sprijin practic în organizarea activității didactice, cât și construirea unei relații profesionale bazate pe încredere și dialog. Le-am pus la dispoziție planificări, fișe de lucru, teste și materiale de antrenament, dar am considerat la fel de importantă încurajarea reflecției asupra propriilor lecții. Am insistat asupra clarității explicațiilor și asupra utilizării exemplelor concrete sau a exercițiilor gradate ca dificultate, mai ales în predarea unor teme precum fracțiile sau elementele de geometrie, unde reprezentările vizuale pot facilita înțelegerea conceptelor abstracte.

De asemenea, mentoratul a implicat sprijinirea profesorilor debutanți în gestionarea situațiilor dificile de la clasă, în comunicarea cu părinții și în alegerea unor metode eficiente de evaluare. Am subliniat importanța ritmicității evaluării și a feedbackului constructiv, ca instrumente de menținere a motivației elevilor și de monitorizare a progresului acestora. Familiarizarea cu evaluarea standardizată și cu formularea clară a itemilor a constituit un alt aspect relevant al activității noastre comune.

Integrarea resurselor digitale în predarea matematicii a reprezentat o direcție constantă a mentoratului. Am prezentat profesorilor debutanți diverse platforme educaționale și softuri care pot sprijini predarea interactivă și evaluarea obiectivă, încurajându-i să valorifice site-uri specializate și softuri matematice. Diversificarea strategiilor didactice prin utilizarea acestor instrumente a contribuit la creșterea încrederii lor profesionale și la adaptarea lecțiilor la interesele elevilor.

Implicarea în activități de mentorat a avut un impact semnificativ și asupra propriei mele dezvoltări profesionale. Analiza lecțiilor, explicarea strategiilor didactice și identificarea soluțiilor pentru diverse situații educaționale m-au determinat să reflectez mai atent asupra propriilor practici și să caut permanent modalități de îmbunătățire.

În același timp, schimbul de idei cu profesorii mai tineri a adus perspective noi asupra predării matematicii, în special în ceea ce privește utilizarea tehnologiilor digitale și adaptarea demersului didactic la nevoile actuale ale elevilor.

Mentoratul s-a dovedit astfel un proces de dezvoltare reciprocă, în care experiența și entuziasmul se completează. Observarea progresului profesorilor debutanți și integrarea lor cu succes în activitatea școlii au generat satisfacții profesionale importante și au consolidat sentimentul apartenenței la o comunitate educațională activă.

În concluzie, practica pedagogică și mentoratul didactic reprezintă repere esențiale în formarea profesorilor de matematică. Prin experiență directă, colaborare și valorificarea resurselor digitale, cadrele didactice pot construi contexte de învățare eficiente și motivante. Promovarea acestor demersuri contribuie atât la integrarea profesorilor debutanți, cât și la dezvoltarea continuă a celor cu experiență, consolidând o cultură profesională bazată pe reflecție și inovare.

Bibliografie

1. Iucu, R. (2005). *Managementul și gestiunea clasei de elevi*. Editura Polirom.
2. Căprioară, D. (2015). *Didactica matematicii*. Editura Paralela 45.
3. Joița, E. (2008). *Profesorul și strategiile didactice moderne*. Editura Universitaria.
4. Neacșu, I. (2015). *Instruire și învățare. Teorii, modele, strategii*. Editura Polirom.

Practica pedagogică în învățământul preșcolar

Prof. ed. timpurie Băluță Mihaela

Liceul Sanitar Antim Ivireanu/ Grădinița P.P.Nord 1, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Practica pedagogică desfășurată în învățământul preșcolar reprezintă una dintre cele mai importante etape în formarea inițială a viitorilor educatori și învățători. Dincolo de planuri de activitate, fișe și evaluări, această experiență oferă elevilor practicanți ocazia de a intra în contact direct cu realitatea educațională, cu ritmul copiilor și cu responsabilitățile autentice ale cadrului didactic.

Scopul practicii pedagogice este de a evidenția modul în care experiența practică contribuie la formarea competențelor didactice, socio-emoționale și reflexive ale viitorilor educatori și învățători. Pe baza impresiilor personale, sunt analizate trăirile elevilor, activitățile apreciate, dificultățile întâmpinate, achizițiile profesionale dobândite și intențiile de dezvoltare pentru practica ulterioară. Rezultatele evidențiază importanța învățării experiențiale, a reflecției pedagogice ghidate și a mentoratului în formarea inițială a cadrelor didactice, precum și necesitatea dezvoltării competențelor de comunicare, management al grupei și autoreglare emoțională. Concluziile subliniază rolul practicii pedagogice ca pilon esențial în construirea identității profesionale și în asigurarea continuității formării între nivelurile de învățământ.

Majoritatea elevilor au perceput practica pedagogică la grădiniță ca fiind plăcută sau foarte plăcută, chiar dacă, în anumite situații, aceasta a fost descrisă ca solicitantă sau dificilă, dar utilă. Emoțiile resimțite – de la entuziasm și curiozitate până la nesiguranță și teamă – fac parte dintr-un proces firesc de formare profesională.

Elevii practicanți au subliniat că interacțiunea directă cu copiii i-a ajutat să înțeleagă mai bine specificul muncii educatoarei și importanța implicării constante, a răbdării și a adaptabilității.

În ceea ce privește activitățile desfășurate, reflecțiile elevilor arată o preferință clară pentru:

- activitățile de DLC, datorită dialogului cu copiii și interesului manifestat de aceștia;
- activitățile de DPM, apreciate pentru dinamism, chiar dacă au presupus un efort organizatoric mai mare;

- activitățile DEC, care au permis exprimarea liberă a copiilor;

- jocurile didactice și activitățile de tip ALA, considerate eficiente pentru învățarea prin joc.

Elevii au remarcat importanța materialelor didactice atractive, a tranzițiilor și a metodelor interactive în menținerea atenției copiilor.

Printre cele mai frecvente dificultăți semnalate, se numără:

- menținerea atenției copiilor pe durata activităților;
- gestionarea emoțiilor proprii în fața grupului;
- explicarea clară a sarcinilor;
- controlul grupului în contexte mai solicitante (ex. sala de sport).

Modul în care elevii au gestionat aceste situații reflectă o abordare matură și reflexivă: utilizarea unui ton calm, adaptarea ritmului activităților, introducerea jocurilor scurte și reluarea explicațiilor atunci când a fost necesar. Aceste experiențe au contribuit semnificativ la dezvoltarea competențelor de autoreglare și comunicare didactică.

În primul rând, practica pedagogică la grădiniță confirmă valoarea învățării experiențiale ca pilon central al formării profesionale. Contactul direct cu copiii, implicarea activă în activități și confruntarea cu situații reale de grupă facilitează dezvoltarea competențelor didactice într-un mod autentic, profund și durabil. Elevii învață prin acțiune, reflecție și ajustare continuă, proces esențial pentru construirea unei identități profesionale solide.

În al doilea rând, impresiile practicanților subliniază rolul major al reflecției pedagogice ghidate..

Prin analizarea experiențelor trăite, elevii își identifică punctele forte, limitele și nevoile de dezvoltare, pregătindu-se pentru contexte educaționale mai complexe, precum practica la ciclul primar.

De asemenea, dificultățile frecvent menționate – gestionarea atenției copiilor, controlul emoțiilor, claritatea explicațiilor – indică necesitatea unei pregătiri progresive pentru managementul clasei. Aceste aspecte evidențiază importanța mentoratului, a feedbackului constructiv și a sprijinului constant oferit de cadrele didactice coordonatoare, în vederea consolidării competențelor pedagogice.

Un alt aspect relevant îl constituie dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale elevilor. Răbdarea, empatia, autocontrolul și capacitatea de a crea un climat pozitiv apar constant în reflecțiile acestora, confirmând faptul că formarea cadrelor didactice trebuie să vizeze nu doar competențe metodice și cognitive, ci și dimensiunea relațională și emoțională a actului educațional.

Nu în ultimul rând, practica pedagogică favorizează transferul competențelor între niveluri de învățământ. Intențiile formulate de elevi pentru practica la școală demonstrează capacitatea acestora de a valorifica experiențele dobândite în grădiniță și de a le adapta la un nou context educațional, evidențiind continuitatea și coerența procesului de formare profesională.

Practica pedagogică la grădiniță a reprezentat pentru elevii practicanți mai mult decât o etapă obligatorie din parcursul școlar: a fost o experiență de formare autentică, cu impact profund asupra dezvoltării personale și profesionale. Reflecțiile elevilor evidențiază nu doar achiziții didactice concrete, ci și o maturizare progresivă a modului de a gândi actul educațional.

Bibliografie

1. Bocoș, M. (2017). Instruirea interactivă. Editura Polirom.
2. Pânișoară, I.-O. (2019). Profesorul de succes: 59 de principii de pedagogie practică. Editura Polirom.

Rolul activităților de practică pedagogică în formarea competențelor didactice

Prof. Barbu Domnica

Școala Gimnazială „Căpitan Mărășanu” Stroești, Jud. Vâlcea

Practica pedagogică reprezintă o componentă esențială în procesul de formare a cadrelor didactice, contribuind la dezvoltarea competențelor profesionale și la aplicarea cunoștințelor teoretice în situații reale de învățare. În contextul educației moderne, aceste activități facilitează integrarea profesorilor în mediul școlar și oferă oportunitatea de a experimenta metode didactice eficiente.

Introducere

Educația contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de evoluția societății și de dezvoltarea tehnologiei. În acest context, pregătirea cadrelor didactice trebuie să răspundă unor standarde ridicate de profesionalism și adaptabilitate. Practica pedagogică permite aplicarea cunoștințelor teoretice și dezvoltarea abilităților necesare activității didactice.

Importanța practicii pedagogice

Practica pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor de planificare a lecțiilor, utilizarea metodelor moderne de predare și adaptarea strategiilor didactice la nivelul elevilor. Interacțiunea directă cu elevii îi ajută pe profesori să dezvolte abilități de comunicare și gestionare a situațiilor educaționale.

Exemple de activități de practică pedagogică

1. Activitate de învățare prin cooperare

În cadrul unei activități desfășurate la clasă, elevii au fost împărțiți în grupuri mici și au primit sarcina de a analiza un text și de a identifica ideile principale. Fiecare grup a prezentat concluziile, iar activitatea a stimulat colaborarea și comunicarea între elevi.

2. Utilizarea jocului didactic în procesul de predare

Pentru consolidarea cunoștințelor, elevii au participat la un joc didactic de tip întrebare-răspuns. Prin această metodă, elevii au fost mai motivați să participe, iar procesul de învățare a devenit mai atractiv și interactiv.

3. Activitate de reflecție și feedback

La finalul lecției, elevii au fost invitați să își exprime opiniile despre ceea ce au învățat și despre modul în care s-a desfășurat activitatea. Această etapă a oferit profesorului informații utile pentru îmbunătățirea strategiilor didactice și pentru adaptarea activităților viitoare.

Concluzii

Practica pedagogică reprezintă un element fundamental în formarea cadrelor didactice, facilitând trecerea de la teorie la practică. Prin aceste activități, profesorii își dezvoltă competențele profesionale și adoptă metode didactice moderne adaptate nevoilor elevilor.

Bibliografie

1. Iucu, R. – Formarea cadrelor didactice.
2. Joița, E. – Pedagogie și educație.
3. Ministerul Educației – Documente privind formarea profesorilor.

Strategii moderne utilizate în practica pedagogică pentru dezvoltarea învățării active

Prof. Barbu Elena-Diana

Liceul Sanitar „Antim Ivireanu”, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Metodele moderne pot avea un impact demn de luat în seamă asupra elevilor, datorită denumirilor foarte ușor de reținut, oferind în același timp alternative de învățare. Sub supravegherea profesorului, elevii își asumă responsabilitatea propriei învățări, dezvoltându-și pe parcursul acestui proces competențe metacognitive și autoevaluative (competențe de educație permanentă).

În sistemul educațional actual, caracterizat prin dinamica accelerată a informației și prin diversitatea nevoilor de învățare, rolul profesorului se transformă din simplul furnizor de cunoștințe, în facilitator al învățării. Accentul se mută de la predare la învățare, de la transmitere la construire activă a cunoștințelor. O metodă este considerată modernă în măsura în care cultivă însușirile fundamentale necesare elevilor în prezent, dar mai ales în viitor: independență, spirit critic, gândire creatoare, aptitudini, atitudine exploratoare etc.

Strategiile moderne nu reprezintă doar metode noi, ci o schimbare de perspectivă: elevul devine participant activ, capabil să exploreze, să analizeze și să aplice informația în contexte variate. Aceste abordări contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a autonomiei și a capacității de adaptare.

Principalele strategii moderne în procesul de învățare:

1. Învățarea online facilitează autonomia în procesul de învățare. Platformele digitale, cursurile în

format video, seminariile web și resursele interactive sunt doar câteva exemple.

2. Învățarea bazată pe jocuri implică utilizarea elementelor specifice jocurilor (niveluri, recompense, provocări) în context educațional pentru a motiva și angaja elevii. Această strategie stimulează competiția sănătoasă, crește interesul și facilitează învățarea activă.

3. Învățarea colaborativă dezvoltă comunicarea și responsabilitatea. Elevii învață unii de la alții, iar interacțiunea devine o resursă importantă. Platformele online, forumurile și proiectele în grup stimulează dezvoltarea abilităților sociale, de comunicare și de rezolvare a problemelor.

4. Integrarea tehnologiei și a platformelor digitale crește motivația elevilor. Aplicațiile digitale, platformele educaționale și resursele multimedia sprijină învățarea activă. Exemple practice: utilizarea quiz-urilor interactive, prezentărilor vizuale sau simulărilor.

5. Utilizarea resurselor multimedia prin combinarea textului, imaginilor, videoclipurilor, podcasturilor și a altor resurse pentru a spori înțelegerea și pentru a satisface diferite stiluri de învățare. Această diversificare stimulează motivația și facilitează reținerea informației.

6. Învățarea experiențială și prin proiecte, stagii de practică și activități de teren face ca învățarea să fie relevantă și aplicabilă în viața reală. Această abordare ajută la dezvoltarea competențelor practice și a abilităților de adaptare.

Elemente practice de aplicare la clasă:

- utilizarea exemplelor și contraexemplurilor pentru clarificarea conceptelor;
- alternarea explicației cu activități scurte (2-5 minute);
- formularea de întrebări deschise;
- implicarea tuturor elevilor prin sarcini diferențiate;
- folosirea situațiilor din viața reală pentru contextualizare.

Rolul profesorului devine esențial în selectarea și combinarea acestor strategii. Nu există o metodă universală, ci o adaptare continuă la specificul colectivului de elevi.

În concluzie, strategiile didactice moderne au ca obiectiv central implicarea elevilor în procesul de învățare și dezvoltarea unor competențe esențiale pentru viitor. Adoptarea acestora de către profesori poate transforma învățarea dintr-un proces rigid într-unul dinamic, adaptat nevoilor fiecărui elev. Astfel, elevii nu doar că acumulează cunoștințe, ci devin cetățeni activi, creativi și adaptabili, pregătiți pentru provocările complexe ale societății moderne. Aceste tehnici implică dezvoltarea creativității, înțelegerea sarcinii și oferirea de soluții inovative, precum și capacitatea de a gândi critic, practic de a asigura trecerea dintr-un stadiu al dezvoltării cognitive în care se află elevul la un moment, la următorul.

Aplicarea acestor strategii depinde și de capacitatea profesorilor de a le integra într-o viziune coerentă care să pună în centrul atenției dezvoltarea elevilor, pregătindu-i pentru provocările și oportunitățile unei societăți în continuă transformare.

Bibliografie

1. Jinga, I., Istrate, E, Manual de Pedagogie, Editura All, București, 1998;
2. <https://edict.ro/strategii-moderne-de-invatare/>
3. https://www.colegiultehnicesita.ro/proiecte/erasmus/M4-strategii-didactice/MODUL_4.pdf

Rolul practicii pedagogice în formarea didactică

Prof. educ. timpurie Bărbulescu Elena Andreea

Liceul Tehnologic Ferdinand I/ structură GPP Ostroveni 2 Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Practica pedagogică reprezintă o componentă fundamentală în formarea inițială a cadrelor didactice, acționând ca o punte între cunoștințele teoretice acumulate în universitate și realitatea complexă din sala de grupă. Aceasta nu este doar o etapă formală, ci un proces activ de formare a aptitudinilor pedagogice, de consolidare a identității profesionale și de dezvoltare a competențelor de predare-învățare-evaluare.

Practica pedagogică este esențială pentru:

- **Formarea aptitudinii pedagogice:** Este mediul în care studenții transformă cunoștințele teoretice în abilități practice, punând bazele stilului propriu de predare.
- **Aplicarea teoriei în practică:** Permite studenților să observe și să aplice metodele didactice, strategiile de instruire și formele de organizare a procesului de învățământ într-un mediu real.
- **Dezvoltarea competențelor transversale:** Îmbunătățește abilitățile de comunicare, empatie, gestionare a conflictelor și adaptare la situații neprevăzute din clasa de elevi.

Importanța practicii pentru studentul practicant

- **Conștientizarea vocației:** Practica ajută studentul să înțeleagă dacă profesia didactică i se potrivește, oferindu-i o imagine clară asupra responsabilităților.
- **Dezvoltarea reflecției pedagogice:** Prin intermediul activităților de mentorat, viitorii profesori învață să analizeze critic propria activitate (auto-evaluarea) și să accepte feedback-ul metodistului pentru a se îmbunătăți.
- **Experiență directă:** Oferă posibilitatea de a gestiona o clasă de elevi, de a proiecta lecții și de a crea materiale didactice.

Practica pedagogică este ghidată de metodiști și mentori care joacă un rol decisiv în:

- **Consiliere și ghidare:** Mentorul ajută la depășirea dificultăților inițiale și la adaptarea la mediul școlar.
- **Evaluare corectă:** Se realizează o evaluare a competențelor dobândite, asigurându-se că studentul îndeplinește standardele necesare pentru a deveni profesor.

Practica le permite viitorilor profesori să fie la curent cu noile tehnologii și metode pedagogice moderne.

Consider că practica în pedagogică are un rol deosebit de important în pregătirea pentru profesia didactică la fel ca primii pași ai unui copil pe lume, poate nesiguri și temători, poate greșiti, dar cu singuranță dacă există cineva care să te susțină și să îți arate cum se pășeste (pedagogul) cum se înstruiește, cum se predă, umătorii pași vor fi siguri și corecți, iar viitorul unor copii va depinde de asta.

Bibliografie

1. **Bocoș, Mușata; Jucan, Dana (2019)** – *Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculumului*, Editura Paralela 45, Pitești.
2. **Cucoș, Constantin (2014)** – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
3. **Iucu, Romiță (2000)** – *Managementul clasei de elevi. Strategii de intervenție psihopedagogică*, Editura Polirom, Iași.
4. **Manolescu, Marin (2015)** – *Ghid de practică pedagogică*, Editura Universitară, București.

Integrarea tehnologiei în sport

Prof. Bărbuț Daniel

Scoala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea

Tehnologia a evoluat și odată cu această evoluție și aplicabilitatea într-un număr mare de domenii, făcând din aceasta întotdeauna un beneficiu. În urma descoperirilor din domeniul tehnologic, lumea sportului a avut mult de câștigat. Aplicarea anumitor îmbunătățiri de acest fel în cadrul sporturilor nu doar că a reprezentat un mare avantaj, ci în unele cazuri se poate spune și că a revoluționat această lume a competiției.

Cele mai mari îmbunătățiri aduse sportului au fost făcute datorită evoluției camerelor video. Acest aspect nu doar că a adus un plus de claritate imaginilor, dar a facilitat și luarea deciziilor în cazul unor situații delicate. Echipamentul video performant poate surprinde până și cele mai mici detalii. Pe lângă acestea, senzorii și aparatele video au facilitat o evaluare justă a jucătorilor, determinând cu o exactitate precisă performanța fiecăruia. Acest lucru i-a ajutat atât pe sportivi cât și pe antrenori să dezvolte un program de exerciții cât mai eficient. Posibilitatea de vizionare a reluărilor din mai multe unghiuri poate oferi informații ce au ca scop remedierea greșelilor și de a îmbunătăți abilitățile fiecăruia.

Astăzi, domeniul IT se dezvoltă într-un ritm alert aducând beneficii în lumea sportului. În primul rând echipamentul sportivilor este într-o permanentă îmbunătățire datorită puterii de calcul a sistemelor computerizate, acestea permițând o foarte bună analiză în ceea ce privește aerodinamismul, rezistență sau flexibilitate. De asemenea, această capacitate de analiză a fiecărui detaliu tehnic este aplicată cu succes în cadrul statisticilor, influențând pozitiv atât numărul acestora cât și precizia rezultatelor. Mai mult decât atât, domeniul editării video a permis o îmbunătățire a experienței spectatorilor, atât cei aflați la fața locului cât și cei ce vizionează evenimente din confortul propriei case. Tehnologia informației a devenit o componentă aproape obligatorie pentru domeniul sportiv.

Un alt aspect important legat de accesibilitatea vizionării unui eveniment sportiv este ora de difuzare. În trecut exista riscul de a rata difuzarea unui meci sau campionat din cauza lipsei de timp însă, în prezent acest risc a fost eliminat datorită internetului. Astfel, evenimentele de mare importanță se pot viziona online, chiar și după mult timp de când au avut loc. Platformele de streaming online, site-uri, au pus la dispoziția utilizatorilor pentru a viziona turnee sau campionate filmate. Fie că utilizăm telefonul mobil sau computerul, aproape toate competițiile mari au parte de publicitate în mediul online, având o influență

pozitivă în ceea ce privește popularitatea evenimentului și numărul de oameni interesați de acesta. Așadar, indiferent de tipul de sport, utilizarea și aplicarea tehnologiei moderne prezintă avantaje din mai multe puncte de vedere, în funcție de scopul urmărit, aspect social sau divertisment.

Indiferent cât de talentat este sportivul, nu este relevant dacă nu poate termina cursa / meciul în forță. De ce? Există un singur sport care se bazează pe calculatoare și acela este Formula 1. Explicația este simplă, rezultatul cursei depinde de cum evoluează mașina și cum o poate controla pilotul. Pilotul și mașina fac un corp comun, în care orice milisecundă contează. Din acest motiv, toți parametrii sunt analizați (cei mai importanți, în timp real), iar comportamentul mașinii la acțiunile pilotului este ajustat de multe ori de la boxe. Corpul uman, din păcate, nu poate fi optimizat în același ritm cu mașina.

Atletismul este la polul opus. Complexitatea sportului este redusă și, aparent, sunt măsuri puține care pot fi luate pentru îmbunătățire. Tenisul este însă un sport mai complex și prin urmare sunt foarte multe lucruri care pot fi optimizate. Colectarea datelor cu ajutorul senzorilor plasați pe corpul sportivului și urmărirea efectului fiecărei mișcări, folosirea senzorilor de mediu, construirea modelului sportivului, calculatorul va lucra cu un model matematic, practic o reprezentare a sportivului în lumea virtuală. Se fac simulări și se identifică aspectele care pot fi îmbunătățite. Antrenorului poate explora în câteva minute mai multe variante, transpunându-le în planul de antrenament. Antrenorul poate observa diverse detalii și îndrumă sportivul, dar acest lucru se întâmplă la nivelul care poate fi urmărit de mintea umană, pe când folosind un sistem computerizat la sfârșitul unui meci de tenis am avea câțiva zeci de gigabytes de date.

Implementarea tehnologiei pe scară largă va crește nivelul de competitivitate. Folosind un dispozitiv mobil și câțiva senzori montați pe corp la copii, care răspund mult mai rapid la stimuli, vor apărea generații de super jucători mai inteligenți și mai puțin expuși accidentărilor. De ce mai inteligenți? Pentru că creierul va deveni factorul decisiv, cel care face diferența. Tactica devine mult mai importantă în meci, deoarece „mașina”, corpul adică, va fi mai bine optimizată să răspundă comenzilor. Antrenorii vor greși mai puțin, iar sportivii vor face mult mai puține lucruri inutile, poate cu impact negativ pe termen lung. Părțile expuse accidentelor se vor antrena mai bine, iar în cazul în care apar probleme, se va opri activitatea înainte de apariția problemelor greu recuperabile. Accesul la datele înregistrate, ajută fizioterapeuții în a construi programe de recuperare cu privire la istoricul subiectului și tipul de probleme pe care trebuie insistat.

Orice tehnologie poate deveni distructivă, riscurile apar odată cu forțarea timpului de reacție la stimuli și selecția timpurie a sportivilor. Un al doilea pericol important este ca datele să fie folosite de calculator, iar acesta să construiască modele de meciuri (ce trebuie făcut pentru a câștiga următoarea confruntare). În șah, de curând, au apărut sisteme logice care au putut reproduce unele mișcări. Apoi s-au făcut programe capabile să poată muta o piesă de pe tabla corect într-o situație reală. Dar ceea ce face un sport să fie urmărit este spectacolul și neprevăzutul. Niște jucători care joacă perfect mereu, nu sunt bolnavi, nu au o zi proastă, n-or să aibă niciodată aceeași priză la public ca aceia care reușesc să facă momente memorabile, dar nu sunt invincibili. De aceea, așa cum acum nu urmărim meciuri de campionat mondial la șah între computere, așa nu vom avea jucători „robotizați”, ar fi prea trist.

Bibliografie

1. Bădulescu, D. (2019). Impactul tehnologiei moderne asupra sportului de performanță. *Revista Sport și Tehnologie*,
2. Drăgan, M. (2021). Rolul inteligenței artificiale în optimizarea performanței sportive. *Revista de Educație Fizică și Sport*, 21(1), 18–27.

Modalități de integrare a argumentării la orele de Limba și literatura română

Baston Elena-Jenica

Colegiul de Industrie Alimentară „Elena Doamna”, Galați, Jud. Galați

În programa de liceu, argumentarea face obiectul unei competențe generale, aspect distinct al studiului Limbii și literaturii române atât în ciclul inferior (învățământul obligatoriu, clasele IX-X), cât și în cel superior (clasele XI-XII). Rezultatele obținute în cadrul procesului educațional evidențiază gradul de însușire a cunoștințelor fundamentale de către elevi, necesare atât pentru formarea competențelor generale, cât și pentru accesul la examenul de maturitate. Astfel, prin studiul Limbii și literaturii române în liceu se urmărește formarea și dezvoltarea competențelor de comunicare, necesare în lumea contemporană, pentru orice tip de activitate profesională.

Totuși se impune elaborarea unei didactici a argumentării, deoarece, pe de o parte teritoriul științific este vast și se intersectează cu multe domenii, fiind necesară o structurare a informațiilor, pe de altă parte, prezența unor obiective specifice și a unor competențe în programele școlare presupune punerea în mișcare a unor strategii didactice adecvate argumentării, astfel încât și manualele școlare să dezvolte mai bine acest subiect de comunicare. Discursul argumentativ reprezintă unul dintre scopurile competențelor programelor școlare alături de celelalte tipuri de discurs, fiind vizat și de evaluările examenelor naționale.

Formele pe care le poate lua discursul argumentativ sunt: cea a dialogului, a dezbaterii, a monologului, calea de transmitere fiind cea scrisă și cea orală. Aspectele urmărite în abordarea didactică a discursului argumentativ vizează: structura, tehnicile de argumentare, strategii argumentative, conectori, mijloace de persuasiune. Structura argumentativă cu care se operează, în general, este de tipul: ipoteză (enunțarea concisă a temei și a punctului de vedere asupra ei), argumente (idei care demonstrează validitatea tezei susținute și care trebuie să convingă receptorul), exemple (fapte concrete care ilustrează argumentele și care permit o mai bună înțelegere), concluzia (reluarea ipotezei în mod nuanțat sau o sinteză a argumentelor).

Metodele didactice care permit utilizarea discursului argumentativ la clasă sunt dezbateri, procesul literar, studiul de caz, proiectele, portofoliile. Strategiile didactice utilizate în argumentare pot fi delimitate în funcție de suportul de lucru: argumentarea liberă, argumentare pe baza textelor literare, argumentare pe baza textelor nonliterare și studiul textului argumentativ ca discurs de sine-stătător. Argumentarea pe baza textelor literare (lirice, epice, dramatice) poate urmări realizarea a două tipuri de sarcini de lucru: identificarea elementelor argumentative în texte literare și producerea de text argumentativ oral/ scris. Scenariul didactic menține modelul analizei unui text literar în funcție de trăsăturile narrative, lirice sau dramatice, iar selectarea elementelor argumentative se poate face prin diferite metode didactice în orice moment al acestui scenariu.

De exemplu, lirica romantică a primit elemente retorice antice, îndreptate spre conturarea unei viziuni personale a scriitorului asupra lumii și spre distanțarea de prezentul decăzut. În poemul *Luceafărul* de Mihai Eminescu se pot identifica structuri argumentative în răspunsul Demiurgului, din partea a III-a. Dezbateri propriu-zisă conține argumente bazate pe antiteza dintre posibil și imposibil, însoțită de o meditație pe marginea opoziției dintre geniu și omul comun. În final se aduce un argument care va evidenția faptele din partea a IV-a: „vezi ce te așteaptă”.

Operații de selectare a structurilor argumentative se pot realiza și pe marginea altor texte lirice ca: *Testament*, de T. Arghezi, *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*, de L. Blaga etc., întrucât o identificare a demersului argumentativ al poetului poate ușura înțelegerea poeziei de meditație filosofică. Pentru exersarea înțelegerii textului argumentativ se pot aplica diferite tipuri de sarcini și la celelalte tipuri de texte.

Sarcini de lucru pentru producerea textului argumentativ pot lua forma unor exerciții de expunere a părerii despre anumite componente ale textului:

- prezintă comparativ două personaje similare/ antagonice, din operele studiate;

- argumentează încadrarea operei/ fragmentului în specia/ genul literar, oferind 2-4 argumente distincte; demonstrează prezența în cadrul operei a temei familiei, iubirii, războiului etc.;
- prezintă comparativ modul în care este tratată tema Y în operele a doi scriitori, etc.

Se argumentează atunci când sunt expuse motive logice care vor reuși să-l convingă pe destinatar să fie de acord cu respectivul punct de vedere. Argumentul folosește informația care trebuie să fie completă, exactă, critică, utilă și coerentă. Exprimarea și motivarea unui punct de vedere sunt elemente importante ale demersului didactic, atât pentru fixarea cunoștințelor, pentru deprinderea de a le utiliza în școală și pe tot parcursul vieții. De aceea, exersarea tehnicilor argumentative trebuie să constituie un obiectiv permanent al activităților de limbă și literatură română pentru a veni în ajutorul competenței de comunicare.

Bibliografie

1. ***Programe școlare de limba și literatura română pentru clasele IX-XII- în vigoare
2. Mihai, G., Papaghiuc, Șt., Încercări asupra argumentării, Ed. Junimea, Iași, 1985, p.79
3. Condeescu, Al., Procesul Caragiale-Caion, Ed. Muzeul Literaturii Române, București, 1998
4. ****Perspective*, Revistă de didactica limbii și literaturii române, nr.1 (14), Ed. Paralela 45, Cluj-Napoca, 2007, p.64-66
5. Stan, M., coord., *Ghid de evaluare pentru limba și literatura română*, Ed. Aramis, București, 2001
6. Crihană, L., *Eseul școlar. Ghid metodologic*, Ed. Școala Gălățeană, Galați, 2002

Integrarea steam în activitățile cu preșcolarii

Profesor pentru educație timpurie Bîndac Marlena
Liceul Tehnologic „Dumitru Mangeron”, Bacău

„Cel mai puternic argument pentru interdisciplinaritate este chiar faptul că viața nu este împărțită pe discipline”

Jean Moffet

STEAM, STEM (sau STIAM în română) este acronimul englez de la Science, Technology, Engineering, Art and Mathematics (Știință, Tehnologie, Inginerie, Arte și Matematică). Este o metodă ce îi permite copilului să descopere cinci discipline într-o singură abordare, interdisciplinară.

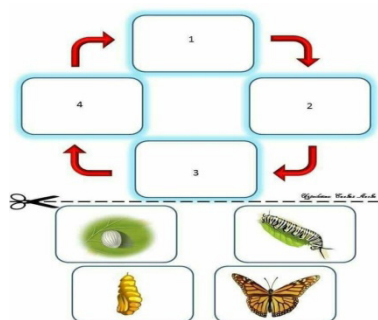
Activitățile STEM/STEAM din învățământul preșcolar se bazează pe învățarea prin descoperire care încurajează experiențele active (adesea practice), ce sprijină dezvoltarea înțelegerii și a vocabularului, gândirea critică, rezolvarea problemelor, comunicarea și reflecția. Activitățile STEAM implică adesea proiecte de grup, în care copiii trebuie să colaboreze și să comunice pentru a atinge un obiectiv comun. Aceste experiențe îi învață pe copii să lucreze împreună, să își împărtășească ideile și să își respecte colegii. Prin colaborare și interacțiune, copiii își dezvoltă empatia și abilitățile de comunicare.

Pentru a integra STEAM în activitățile din grădiniță, trebuie să se folosească instrumente adecvate, inclusiv jocuri de logică adaptate vârstei. Copiilor le va plăcea să învețe astfel, făcând predarea mai distractivă și astfel vor învăța mai rapid.

Exemplificare:

Grupa: Mijlocie

Tema anuală de studiu: „Ce și cum vreau să fiu?”

Tema proiectului: „Vreau să fiu sănătos!”

Tema săptămânii: ”Învățăm să mâncăm sănătos!”

Tema activității: „Omida mâncăcioasă”

ȘTIINȚĂ:

- ✓ am vorbit despre ciclul de viață al insectelor

TEHNOLOGIE:

- ✓ am utilizat în diverse observări instrumente simple- microscop, lupă;
- ✓ copiii, cu ajutorul cuțitelor din plastic și sub o atentă îndrumare, au tăiat

în bucăți fructele, realizând o salată de fructe;

- ✓ am asamblat corpul omizii și al fluturașului, lipind corect părțile componente.

INGINERIE:

- ✓ am realizat un experiment - „Jocul culorilor înfrățite”

ARTĂ: am modelat și pictat fructele

MATEMATICĂ:

- ✓ am numărat în concentrul 1-5
 - ✓ pe o fișă, sub forma corpului unei omizi, pe care sunt redată cifre de la 1 la 5, copiii au așezat în dreptul fiecărei cifre tot atâtea frunze câte indică cifra.

Integrarea activităților STEAM în grădiniță oferă numeroase beneficii pentru dezvoltarea globală a copiilor. Aceste activități nu numai că stimulează curiozitatea și interesul pentru învățare, dar și dezvoltă abilități esențiale precum gândirea critică, creativitatea, colaborarea și comunicarea. Prin implementarea activităților STEAM, educația timpurie devine o experiență captivantă și plină de sens, care pregătește copiii pentru succesul viitor.

Educația STEM nu se limitează doar la acumularea cunoștințelor despre matematică și științe. La bază, conceptul STEM îi ajută pe copii să dezvolte moduri noi de a gândi, încurajând curiozitatea și analiza. Implementarea acestora la vârste mici, când mințile sunt la cel mai înalt grad de maleabilitate, determină modul în care copiii se raportează la învățare pe tot parcursul școlii și al vieții.

Bibliografie

1. Lazăr, M. (2018). Impactul activităților STEAM asupra dezvoltării competențelor sociale la copii. Iași: Editura Junimea.
2. Ministerul Educației Naționale (2019). Ghidul de implementare a activităților STEAM în învățământul preșcolar. București: Editura Didactică și Pedagogică.
3. <https://tribunainvatamantului.ro/educatiei-steam-pentru-prescolari/>, accesat în data de 23.03.2026, ora 16:18

O zi altfel! – „Învățăm prin joc și descoperire”

*Prof. înv. primar: Bîzdoacă Daniela-Elena
Liceul Sanitar „Antim Ivireanu”, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea*

Obiective generale:

- dezvoltarea curiozității și a spiritului de observație;
- stimularea comunicării și a colaborării între elevi;
- formarea unor deprinderi de lucru în echipă;
- învățarea prin descoperire și experimentare;
- dezvoltarea creativității și imaginației.

1. Joc de descoperire – „Vânătoarea de comori” (60 min)

Descriere:

Clasa este organizată pe echipe. Fiecare echipă primește indicii simple (imagini sau simboluri) care îi conduc către diferite obiecte ascunse în clasă sau în curtea școlii.

Exemple de sarcini:

- „Găsește ceva rotund”
- „Găsește un obiect roșu”
- „Unde scriem? Caută acolo!”

Scop: dezvoltarea spiritului de observație și a cooperării.

2. Joc didactic – „Matematica distractivă” (45 min)

Activitate:

Elevii primesc cartonașe cu cifre și participă la jocuri precum:

- „Sari la număr!” – sar pe numărul corect desenat pe podea;

- „Construiește turnul” – folosesc cuburi pentru a reprezenta un număr.

Scop: consolidarea noțiunilor matematice prin mișcare și joc.

6. Joc de mișcare – „Parcursul vesel” (30 min)

Descriere:

Se organizează un traseu cu obstacole:

- mers în echilibru;
- sărituri;
- ocolirea unor obiecte.

Scop: dezvoltarea motricității și coordonării.

7. Activitate de final – „Ce am descoperit azi?” (30 min)

Joc: Soarele cunoștințelor

Elevii spun ce le-a plăcut cel mai mult și ce au învățat, iar răspunsurile sunt notate pe razele unui „soare” desenat pe tablă.

Scop: reflecție și consolidarea experienței de învățare.

Evaluare:

- observarea participării elevilor;
- implicarea în jocuri;
- capacitatea de colaborare;
- exprimarea ideilor.

Resurse materiale:

- mingi, cartonașe, imagini; , creioane colorate; materiale pentru jocuri de rol, obstacole (conuri, bănci, cercuri).

Concluzie:

Această zi din „Săptămâna Altfel” oferă elevilor oportunitatea de a învăța prin joc și descoperire, într-un mod relaxant și atractiv. Activitățile propuse contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor și la formarea unei atitudini pozitive față de învățare.

Jocul didactic – mijloc de instruire și aplicare a cunoștințelor geometrice

Prof. înv. primar Dumitrana Vasilica Mariana
Școala Gimnazială, comuna Berislăvești, jud. Vâlcea

Încorporat în activitatea didactică, elementul de **joc** imprimă acestuia un caracter viu și atrăgător, aduce varietate și o stare de bună dispoziție, de divertisment și de destindere, ceea ce previne apariția monotoniei, plictiselii și a oboselii. Restabilind un echilibru în activitatea școlarilor, jocul fortifică energiile intelectuale și fizice ale acestora, generând o motivație secundară dar stimulatorie, constituind o prezență indispensabilă în ritmul accentuat al muncii școlare.

Astfel, jocurile didactice matematice antrenează operațiile gândirii (analiza, sinteza, comparația, clasificarea, ordonarea, abstractizarea etc.), dezvoltă spiritul de inițiativă și independență în muncă, precum și spiritul de echipă, dezvoltă spiritul imaginativ-creator și de observație, dezvoltă atenția, disciplina și spiritul de ordine în desfășurarea unei activități, formează deprinderi de lucru corect și rapid, asigură însușirea mai rapidă, mai temeinică, mai accesibilă și mai plăcută a unor cunoștințe relativ aride pentru această vârstă.

Reușita jocului didactic este condiționată de proiectarea, organizarea și desfășurarea lui metodică, de modul cum învățătorul știe să asigure o concordanță deplină între toate elementele ce-l definesc.

❖ „Alegeți și grupați”

Scopul: Recunoașterea figurilor geometrice plane.

Sarcina didactică: Să grupeze figurile geometrice după denumirea lor.

Material didactic: O trusă cu figuri geometrice din carton, lemne sau plastic: triunghiuri, pătrate, dreptunghiuri, cercuri.

Exemplu: „Selectați din trusă toate triunghiurile indiferent de mărime sau culoare. Selectați din trusă toate dreptunghiurile mici, etc.”

❖ „Observați și denumiți”

Elevii sunt îndrumați să indice cât mai multe figuri geometrice din mediul înconjurător. În sala de clasă elevii observă ușor dreptunghiuri ca: tabla, pereții clasei, ușa, diferite tablouri; pătrate ca: pătrățelele de pe tabla liniată, ochiuri de geam, cercuri, triunghiuri etc. În natură observarea diferitelor figuri geometrice, desenarea lor, contribuie și la mărirea gradului de abstractizare a noțiunilor primite. Nu trebuie să uităm nici un moment că natura ne oferă cele mai multe exemple de figuri și corpuri geometrice, că primele noțiuni de geometrie s-au cristalizat în procesul activității practice, că omul a luat formele chiar din natură.

❖ ”Poveștile matematice”

Dacă nu le găsim, le putem inventa. O lecție, fie ea chiar de matematică și explorarea mediului, poate începe cu o poveste scurtă. Când spunem povești, ar trebui să modulăm vocea, să creăm suspans, să folosim gestica și mimica, să-i luăm prin surprindere și să-i antrenăm. Pe lângă povești se pot face și calcule orale.

Jocul didactic matematic oferă copilului posibilitatea de a aplica în practică cunoștințele și să-și formeze deprinderi în cadrul unor activități plăcute. Elevii reușesc prin intermediul jocului, să înregistreze progrese remarcabile în activitatea de învățare, înlesnindu-se însușirea noțiunilor. Deși este asociat vârstei copilăriei, jocul nu are vârstă. De joc sunt dependente atât dezvoltarea fizică a copilului cât și dezvoltarea creativității și inteligenței copilului. Jocul este sursa modelării comportamentului și rafinarea afectivității și deprinderilor empatice și sociale.

Bibliografie

1. Frincu, Angela – Jocuri didactice și exerciții distractive, E.D.P, București, 1972

2. Maior, Aurel și Popa, Doina – Matematică distractivă, Ed. Aramis, București, 2002
3. Călugărița, Angelica – Matematică distractivă clasele I-IV, Ed. Dor, Tecuci, 2000
4. www.didactic.ro

De la tablă la competențe: Mentoratul pedagogic în gimnaziul rural

Profesor Bocan Elena Cristina

Școala Gimnazială Săpoca, Comuna Săpoca, Județul Buzău

După mai bine de un sfert de secol petrecut în fața tablei, dintre care jumătate în școli din mediul rural, am predat în mediul rural, am plecat și am revenit, am învățat că matematica nu este doar despre cifre, ci despre structurarea gândirii în fața incertitudinii. Însă, oricât de riguroasă ar fi știința noastră, ea rămâne o teorie aridă dacă profesorul care o predă nu stăpânește arta de a ajunge la mintea și sufletul copilului de la țară. Astfel, promovarea activităților de practică pedagogică nu este o simplă bifă în dosarul de acreditare europeană, ci singura modalitate prin care putem asigura supraviețuirea calității în educația rurală.

În cancelariile din mediul urban se vorbește despre digitalizare și competențe STEM. În gimnaziul rural, noi vorbim despre cum să facem o fracție vizibilă pentru un copil care, după ore, merge să ajute la muncile câmpului sau în gospodărie. Deși avem o școală dotată la standarde europene, cu dotări moderne, elevii nu au parte toți acasă de tehnologii moderne.

Practica pedagogică modernă trebuie să pregătească viitorul profesor pentru această dualitate. Un student care face ar practică la noi ar învăța că standardul european de echitate înseamnă, de fapt, să nu lași niciun copil în urmă, chiar dacă singura lui resursă educațională este manualul primit gratuit. Promovarea acestor activități este vitală pentru că doar prin contactul direct cu realitatea rurală, tinerii profesori pot înțelege că matematica este limbajul universal care le poate oferi acestor copii o șansă egală la mobilitate socială.

Din experiența mea, după 26 ani vechime, am observat că practica pedagogică în mediul rural ar trebuie să se concentreze pe trei piloni fundamentali, care transformă un absolvent de facultate într-un profesor european:

- **Adaptabilitatea Metodică:** La matematică, dacă nu poți explica teorema lui Pitagora folosind elemente din universul imediat al copilului, de exemplu geometria unui lot de pământ sau structura unui acoperiș sau cum să calculeze rapid prețul unui produs, l-ai pierdut. Practica în rural îi învață pe tineri că riguros nu înseamnă rigid.
- **Gestionarea Resurselor Limitate:** Un profesor format în spirit european știe să utilizeze tehnologia, dar un profesor format în mediul rural știe să predea și cu o bucată de cretă atunci când curentul este întrerupt sau internetul pică. Această reziliență este o competență cheie în educația modernă.
- **Relația cu Comunitatea:** În rural, ești domna 24 de ore din 24. Practica pedagogică îi expune pe studenți la acest rol social, învățându-i că autoritatea se câștigă prin empatie și competență, nu prin notă.

De ce este aceasta un factor determinant pentru învățământul european? Pentru că Europa dorește cetățeni critici și analitici. Matematica dezvoltă exact aceste trăsături. Însă, fără o practică pedagogică serioasă, școlile rurale vor continua să fie școli de tranzit pentru debutanți care abia așteaptă să plece la oraș.

Dacă promovăm stagii de practică de lungă durată în rural, oferind sprijin real și mentorat din partea noastră, a celor cu experiență, vom reuși să ancorăm tinerii în aceste comunități. Un profesor care a reușit să facă un elev de clasa a VIII-a dintr-un sat izolat să iubească geometria va fi un profesor capabil să predea oriunde în lume, la orice standard de excelență.

Bibliografie

1. Cucuș, C. (2014). *Pedagogie*, Ediția a III-a, Editura Polirom, Iași.
2. Iucu, R. B. (2005). *Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative*, Editura Polirom, Iași.
3. Pânișoară, I.-O. (2017). *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*, Editura Polirom, Iași.

Practica pedagogică în educația timpurie — paradigmă formativă în configurarea competențelor europene

Prof. inv. primar Boerescu Andrada-Maria

Grădinița cu Program Prelungit Active Kids Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Ce înseamnă, în esență, a pregăti copilul de azi pentru Europa de mâine? Este suficientă transmiterea unor cunoștințe fragmentare sau ar trebui construit un cadru educațional ce vizează experiența, interacțiunea și descoperirea? Având în vedere faptul că situația actuală este marcată de dinamism social și interconectivitate culturală, o arie ca educația timpurie este chemată să depășească limitele unui demers inductiv și să se redefinească drept spațiu al formării competențelor-cheie încă din primii ani de viață.

Educația timpurie este baza dezvoltării ulterioare a copilului, iar integrarea activităților de practică pedagogică în acest segment constituie un factor-cheie în configurarea unor competențe compatibile cu exigențele societății europene contemporane. În calitate de absolventă a unei Facultăți de Litere și formator care predă limba engleză la nivel preșcolar, consider că valorificarea unei abordări interdisciplinare, centrate pe experiență, pe acțiune, contribuie substanțial la formarea unui profil educațional caracterizat mai ales prin flexibilitate cognitivă, dar și prin creativitate și armonie funcțională, așa cum menționa și Jerome Bruner în una dintre lucrările sale, *Toward a Theory of Instruction* (Bruner, 1966:33). Tocmai din acest considerent, activitățile care se vor face la clasă cu preșcolarii nu trebuie nicidecum reduse la exerciții didactice. Acestea trebuie transformate în experiențe de învățare inovatoare, contextualizate, relevante pentru universul copilului. În învățământul preșcolar, ele se concretizează prin jocul didactic, al explorării active și al interacțiunii directe cu mediul, elemente ce corespund particularităților gândirii preoperaționale descrise de teoria dezvoltării cognitive (cf. Piaget, 1970:27). Predarea limbii engleze la grădiniță oferă un cadru privilegiat pentru adoptarea unor astfel de demersuri, mai ales că limbajul este utilizat ca instrument de comunicare/descoperire și nu ca obiect abstract de studiu.

Precum menționam și anterior, un mare avantaj îl constituie caracterul experimental al învățării, fundamentat pe implicare activă în procesul de cunoaștere a copilului. Cercetările din domeniul psiholingvisticii și al educației timpurii explică prompt faptul că expunerea precoce la o limbă străină, realizată în contexte ludice, stimulează nu numai achiziția lingvistică, ci și dezvoltarea competențelor cognitive, a funcțiilor executive și a abilităților socio-emoționale (Bialystok, 2001:45). În acest sens, activitățile sunt un liant între dimensiunea teoretică a curriculumului și aplicabilitatea sa concretă în experiența de învățare a preșcolarului.

Din perspectiva practicii didactice se poate observa că implicarea copiilor în sarcini cu caracter aplicativ – precum jocurile de rol, activitățile artistico-plastice sau proiectele tematice – facilitează învățarea durabilă și, mai ales, transferabilă. Demersurile valorifică principiul învățării prin acțiune și prin experiență directă, iar astfel se consolidează structurile cognitive emergente și se dezvoltă competențele de comunicare

(Dewey, 1938:25). Un exemplu concret de activitate este cel realizat recent la grupa mică. Tema a fost *The Talking Colors Monster*, fiind o activitate de tip joc didactic senzorial integrat (limbaj+emoții+motricitate fină), având durată de 15 minute. Obiectivul principal a fost acela de a dezvolta competența de comunicare orală în limba engleză la nivel incipient, prin utilizarea unor structuri lexicale simple asociate culorilor, în contexte ludice multisenzoriale care integrează dimensiunea emoțională și acțională a învățării. De asemenea, s-au mai urmărit receptarea și reproducerea unor structuri simple în limba engleză (red, blue, yellow), asocierea culorii cu o stare emoțională primară, stimularea răspunsului verbal spontan prin suport vizual și tactil și dezvoltarea atenției și participării active. Ca materiale, am folosit un „monstru” confecționat dintr-o hârtie (cu gură decupată), colorat pe secțiuni, bile moi și cartonașe cu fețe expresive (happy, sad, angry – simplificate vizual). Activitatea începe prin introducerea personajului: *This is the Colors Monster. He is hungry!* (se folosește o voce ludică și se fac mișcări bruște pentru captarea atenției).

Se prezintă pe rând culorile, asociate cu emoții, fără explicații teoretice (Red-angry!, yellow-happy, blue-sad). Copiii primesc câte o bilă colorată și sunt invitați să „hrănească” monstrulețul, spunând și ei culorile. Fiecare răspuns este validat și se face extensia la emoție (*Yes, red! An angry monster*). În cea de-a doua etapă, am arătat o expresie facială, iar copiii au ales culoarea potrivită, oferind-o monstrului. Elementul de originalitate am considerat că a fost faptul că monstrul reacționează diferit în funcție de culoare, creând o legătură multisenzorială între limbaj, emoție și acțiune. Activitatea a fost adaptată particularităților de vârstă ale grupei mici, unde predomină gândirea concret-intuitivă și învățarea prin experiență directă. Asocierea limbajului cu emoția și acțiunea facilitează memorarea și transferul. De asemenea, utilizarea personajului simbolic reduce anxietatea lingvistică și crește disponibilitatea de exprimare.

Conchizând, promovarea activităților de practică pedagogică se configurează ca un vector indispensabil în dinamica învățământului european contemporan. În aria educației timpurii, acestea transcend statutul de strategii didactice, devenind mecanisme formative prin care se structurează competențe care să fie adaptate unui context socio-cultural marcat de interculturalitate. Exemplul prezentat validează faptul că integrarea dimensiunii experimentale și interactive în actul didactic generează un proces educațional autentic, relevant și funcțional. Astfel, se impune o reflecție legitimă – poate exista un învățământ european performant în absența unei practici pedagogice autentice, sistematic promovate? Răspunsul conturează, neîndoielnic, direcția viitoare a educației.

Bibliografie

1. Bruner, Jerome, *Toward a Theory of Instruction*, Harvard University Press, Cambridge, 1966.
2. Bialystok, Ellen, *Bilingualism in Development: Language, Literacy, and Cognition*, Cambridge University Press, Cambridge, 2001.
3. Dewey, John, *Experience and Education*, Macmillan, New York, 1938.
4. Piaget, Jean, *Psychology of Intelligence*, Littlefield, Adams & Co., Totowa, 1970.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului European

Prof. Bologa Adela Minodora

Liceul Tehnologic Tudor Vladimirescu, Șimian, Comuna Șimian, Jud. Mehedinți

Introducere

Educația reprezintă unul dintre pilonii fundamentali ai dezvoltării societății moderne. În contextul integrării europene și al transformărilor rapide din domeniul educațional, se pune un accent tot mai mare pe formarea competențelor practice ale cadrelor didactice. Practica pedagogică devine astfel un element esențial în procesul de formare profesională, contribuind la dezvoltarea unor metode de predare eficiente și adaptate nevoilor actuale ale elevilor.

Promovarea activităților de practică pedagogică facilitează legătura dintre teorie și aplicabilitatea acesteia în mediul educațional real. În cadrul sistemului de învățământ european, accentul este pus pe dezvoltarea competențelor didactice, pe utilizarea metodelor interactive și pe stimularea creativității în procesul de predare-învățare.

Rolul practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice

Practica pedagogică reprezintă o componentă esențială în pregătirea cadrelor didactice, deoarece oferă posibilitatea aplicării cunoștințelor teoretice în situații concrete de învățare. Prin intermediul acesteia, profesorii își dezvoltă abilitățile de organizare a activităților educative, de comunicare cu elevii și de adaptare a strategiilor didactice la particularitățile grupului de copii.

În învățământul preșcolar și primar, activitățile practice au o importanță deosebită, deoarece procesul educațional se bazează pe experiențe directe, pe joc și pe interacțiunea permanentă dintre educatoare și copii. Practica pedagogică permite observarea comportamentului copiilor, identificarea nevoilor educaționale și aplicarea unor metode de predare adaptate nivelului de dezvoltare al acestora.

Practica pedagogică și standardele educației europene

În sistemul educațional european, practica pedagogică este considerată un instrument important pentru îmbunătățirea calității educației. Cadrele didactice sunt încurajate să participe la activități de formare continuă, schimburi de experiență și proiecte educaționale care promovează inovația și cooperarea.

Prin implementarea unor activități practice eficiente, se contribuie la dezvoltarea competențelor-cheie ale elevilor, precum gândirea critică, creativitatea, colaborarea și capacitatea de rezolvare a problemelor. Totodată, aceste activități sprijină adaptarea procesului educațional la cerințele societății contemporane.

Concluzii

În concluzie, practica pedagogică are un rol esențial în formarea și perfecționarea cadrelor didactice, contribuind la creșterea calității actului educațional. Prin îmbinarea teoriei cu experiența practică, profesorii pot dezvolta strategii didactice eficiente, adaptate nevoilor elevilor și cerințelor educației moderne.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă, astfel, un factor determinant pentru dezvoltarea învățământului european, deoarece facilitează schimbul de experiență, inovarea didactică și adaptarea permanentă a educației la realitățile societății actuale.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2006). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
2. Potolea, D., Manolescu, M. (coord.) (2005). *Teoria și metodologia curriculumului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Valențele formative ale practicii pedagogice în contextul educației timpurii europene

*Profesor educație timpurie Bondoc Luminița
Grădinița P.P. nr.1 Călimănești, Jud. Vâlcea*

În contextul actual al transformărilor socio-educaționale la nivel european, formarea cadrelor didactice capătă o importanță strategică, mai ales în domeniul educației timpurii. Practica pedagogică reprezintă o componentă esențială a pregătirii inițiale și continue a educatorilor, contribuind decisiv la dezvoltarea competențelor profesionale, reflexive și relaționale. Promovarea sistematică a acestor activități devine astfel un factor determinant pentru asigurarea calității învățământului european, în acord cu standardele și valorile promovate la nivelul Uniunii Europene.

Practica pedagogică facilitează transferul cunoștințelor teoretice în contexte educaționale reale, oferind viitorilor educatori oportunitatea de a experimenta, observa și reflecta asupra actului didactic. În educația timpurie, unde relația educator–copil este fundamentală, experiența directă contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare, empatie și adaptabilitate. Totodată, practica pedagogică sprijină formarea competențelor cheie, precum: proiectarea activităților didactice centrate pe copil; utilizarea strategiilor interactive și incluzive; evaluarea progresului individual al preșcolarilor; colaborarea cu familia și comunitatea.

În viziunea europeană, accentul cade pe învățarea experiențială și pe dezvoltarea profesională continuă, iar practica pedagogică devine cadrul optim pentru realizarea acestor deziderate.

Promovarea activităților de practică pedagogică presupune integrarea acestora într-un sistem coerent de formare, susținut de politici educaționale și parteneriate instituționale. În Europa, se remarcă tendința de consolidare a colaborării între universități, instituții de educație timpurie și organisme de formare.

Un aspect important îl constituie mobilitățile internaționale și schimburile de bune practici, care permit viitorilor educatori să observe diverse modele educaționale și să își dezvolte o perspectivă interculturală. Astfel, practica pedagogică devine nu doar un instrument de formare profesională, ci și un mijloc de aliniere la standardele europene de calitate.

Un exemplu relevant îl constituie organizarea stagiilor de practică în grădinițe acreditate, unde studenții desfășoară activități didactice sub îndrumarea mentorilor. De exemplu, un student poate proiecta și implementa o activitate integrată cu tema „Anotimpurile”, utilizând metode interactive precum jocul de rol, povestirea și activitățile artistico-plastice. Prin această experiență, studentul învață să adapteze conținuturile la nivelul de dezvoltare al copiilor și să gestioneze dinamica grupului. Un alt exemplu îl reprezintă utilizarea portofoliului de practică, care include planificări, reflecții personale și evaluări. Acest instrument stimulează gândirea critică și autoevaluarea, contribuind la dezvoltarea profesională continuă.

De asemenea, implicarea studenților în proiecte educaționale, cum ar fi activități extracurriculare sau parteneriate cu familiile, oferă contexte autentice de învățare. Spre exemplu, organizarea unei „zile a familiei” în grădiniță permite dezvoltarea competențelor de colaborare și comunicare.

Promovarea practicii pedagogice are un impact direct asupra calității educației, prin formarea unor cadre didactice bine pregătite, capabile să răspundă nevoilor diverse ale copiilor. În educația timpurie, acest aspect este esențial, deoarece experiențele timpurii influențează dezvoltarea ulterioară a individului.

În plus, practica pedagogică contribuie la: reducerea discrepanțelor dintre teorie și practică; creșterea gradului de profesionalizare a cadrelor didactice; implementarea unor metode moderne și eficiente; promovarea incluziunii și diversității. Astfel, se consolidează un sistem educațional orientat spre calitate, echitate și inovare, în concordanță cu obiectivele europene.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant al învățământului european, în special în domeniul educației timpurii. Prin valorificarea experiențelor practice, viitorii educatori își dezvoltă competențele necesare pentru a oferi un act educațional de calitate. Integrarea

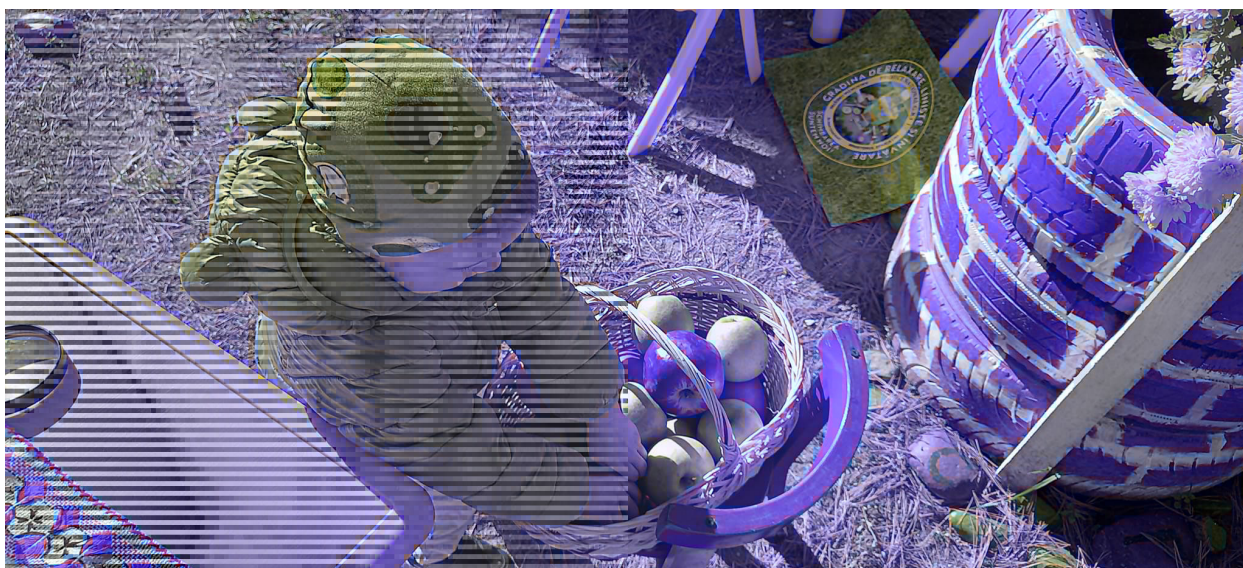
acestor activități într-un cadru instituțional coerent și susținut contribuie la formarea unor profesioniști reflexivi și adaptabili, capabili să răspundă provocărilor societății contemporane.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). Pedagogie. Iași: Polirom.
2. Ionescu, M., & Radu, I. (2001). Didactica modernă. Cluj-Napoca: Dacia

Grădina de relaxare, liniște și învățare — spațiu educațional pentru dezvoltarea armonioasă a preșcolarilor

*Profesor educație timpurie Brăguși Delia
Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu”, Drăgășani, Județul Vâlcea*

Educația timpurie urmărește dezvoltarea armonioasă a copilului prin activități adaptate nevoilor sale cognitive, emoționale și sociale. Amenajarea unor spații educaționale alternative contribuie la crearea unui mediu de învățare atractiv și stimulat pentru preșcolari. Lucrarea prezintă un exemplu de bună practică realizat în cadrul grădiniței – „Grădina de relaxare, liniște și învățare”, un spațiu destinat desfășurării activităților educative într-un cadru prietenos, care stimulează creativitatea, comunicarea și interesul pentru lectură și explorare.

Cuvinte cheie: educație timpurie, spațiu educațional, activități practice, dezvoltare socio-emoțională, învățare prin experiență

Introducere

Educația timpurie reprezintă etapa fundamentală în formarea personalității copilului și în dezvoltarea competențelor necesare integrării sociale și școlare. Mediul educațional are un rol esențial în stimularea interesului pentru învățare și în dezvoltarea abilităților cognitive și socio-emoționale.

În contextul educației moderne, cadrele didactice sunt preocupate de diversificarea strategiilor

didactice și de crearea unor spații educaționale care să favorizeze învățarea prin experiență directă. Un astfel de spațiu este reprezentat de „Grădina de relaxare, liniște și învățare”, amenajată în cadrul grădiniței, cu scopul de a oferi copiilor un mediu plăcut și stimulativ pentru desfășurarea activităților educative. Mediul educațional influențează în mod direct modul în care copiii percep procesul de învățare. Un spațiu bine organizat și atractiv stimulează curiozitatea, imaginația și dorința de explorare a copiilor.

Prin amenajarea unor zone dedicate relaxării și învățării, copiii beneficiază de oportunități variate de dezvoltare personală și socială. Activitățile desfășurate în astfel de spații contribuie la dezvoltarea capacității de concentrare, la formarea unor relații pozitive între copii și la consolidarea stării de bine.

Grădina de relaxare, liniște și învățare – exemplu de bună practică pedagogică

În cadrul Grădiniței cu Program Prelungit Nr.2, structură a Școlii Gimnaziale Tudor Vladimirescu, a fost amenajat un spațiu educațional denumit „Grădina de relaxare, liniște și învățare”, destinat desfășurării unor activități educative variate într-un cadru prietenos și stimulativ pentru preșcolari.

Acest spațiu este utilizat pentru organizarea unor activități educative care stimulează participarea activă a copiilor și dezvoltarea creativității. Activitățile desfășurate în acest spațiu includ activități de lectură și stimulare a limbajului, ateliere artistice și activități creative, jocuri educative și activități de cooperare, precum și activități desfășurate în cadrul programelor educative „Școala Altfel” și „Săptămâna Verde”.

Activitățile desfășurate în cadrul grădiniței de relaxare au reprezentat contexte autentice de practică pedagogică, prin care au fost valorificate metode interactive de învățare și strategii educaționale adaptate vârstei preșcolare. Utilizarea spațiului educațional „Grădina de relaxare, liniște și învățare” a avut un impact pozitiv asupra copiilor, contribuind la creșterea interesului pentru activitățile educative și la dezvoltarea competențelor socio-emoționale.

Copiii manifestă o implicare mai mare în activitățile de grup, își exprimă ideile și emoțiile într-un mod creativ și dezvoltă relații de colaborare cu colegii. De asemenea, activitățile desfășurate în acest spațiu contribuie la dezvoltarea autonomiei și la stimularea imaginației.

Concluzii

Amenajarea unor spații educaționale alternative reprezintă o modalitate eficientă de a sprijini dezvoltarea armonioasă a copiilor în educația timpurie. „Grădina de relaxare, liniște și învățare” oferă copiilor oportunitatea de a participa la activități educative într-un mediu prietenos și stimulativ, contribuind la dezvoltarea competențelor cognitive, sociale și emoționale.

Prin utilizarea unor metode interactive și a activităților practice, cadrele didactice pot crea contexte educaționale care susțin învățarea prin experiență și dezvoltarea creativității copiilor.

Bibliografie

1. Cucos, C. – *Pedagogie*
2. Dulamă, M. – *Strategii didactice interactive*
3. Ministerul Educației – *Curriculum pentru educație timpurie*

Incluziunea educațională – fundament al unei școli moderne

Prof. Briceag Elena Diana

Școala Gimnazială „I. Gh. Duca”/structura G.P.P. Traian, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Educația contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de diversitatea tot mai mare a elevilor și de nevoia adaptării școlii la realitățile sociale actuale. Incluziunea educațională reprezintă un principiu esențial al sistemului modern de învățământ, având ca scop asigurarea egalității de șanse și valorizarea fiecărui copil, indiferent de particularitățile sale individuale.

Școala incluzivă promovează acceptarea diferențelor, colaborarea și respectul reciproc. În acest context, cadrul didactic joacă un rol central, fiind mediatorul procesului educațional și facilitator al integrării tuturor copiilor în activitățile de învățare. Prin metode didactice moderne, interactive și diferențiate, profesorul contribuie la crearea unui climat educațional pozitiv, bazat pe siguranță emoțională și încredere.

Un aspect important al incluziunii educaționale îl constituie adaptarea curriculumului și a strategiilor de predare-învățare la nevoile individuale ale elevilor. Activitățile diferențiate, jocurile didactice, învățarea prin cooperare și utilizarea tehnologiei facilitează participarea activă a tuturor copiilor și sprijină dezvoltarea competențelor cognitive, sociale și emoționale.

În cadrul unității noastre de învățământ, au fost implementate activități educaționale menite să susțină incluziunea și diversitatea. Acestea au vizat promovarea toleranței, a empatiei și a spiritului de echipă, precum și colaborarea strânsă cu familia și specialiștii în domeniul educațional. Rezultatele obținute au demonstrat că un mediu incluziv favorizează progresul școlar și dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Incluziunea educațională nu este doar o responsabilitate instituțională, ci și una morală, care presupune implicarea activă a tuturor factorilor educaționali. Prin deschidere, profesionalism și adaptabilitate, școala poate deveni un spațiu al șanselor egale, în care fiecare copil este valorizat și sprijinit să își atingă potențialul maxim.

Vocație și exercițiu – practica pedagogică

Prof. înv. primar Buică Mihaela

Școala Gimnazială Sat Bungețani Com. Făurești, Jud. Vâlcea

Practica pedagogică este o componentă esențială a formării inițiale a cadrelor didactice, facilitând tranziția de la teorie la predarea efectivă. Aceasta implică observarea lecțiilor, proiectarea și susținerea orelor, evaluarea de către mentori și întocmirea unui portofoliu, având scopul de a forma competențele didactice, metodice și de comunicare ale viitorului dascăl.

Ca pilon al formării profesionale, practica pedagogică reprezintă etapa în care se dezvoltă competențele profesionale și transversale necesare exercitării funcției de profesor. Se reduce în acest fel discrepanța dintre cunoștințele teoretice și aplicarea lor în practică oferind o familiarizare cu mediul școlar real.

În cartea „Eficiența instruirii”, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București, 1998, Elena Joița notează că „teoria didactică oferă practicianului elementele de bază, coordonatele procesului, dar mai puțin soluții pentru situațiile concrete, în care sunt antrenate.” Deasemenea, în aceeași lucrare, menționează și faptul că „relația între teoria și practica didactică este o problemă cheie în formarea și perfecționarea cadrelor didactice.”

În literatura contemporană despre practica pedagogică din România se conturează profesionalizarea carierei didactice, mentoratul ca factor determinant și digitalizarea procesului de predare, abordând formarea cadrelor didactice dintr-o perspectivă academică modernă.

Dincolo de transmiterea de informații, practica pedagogică înseamnă arta de a comunica, de a motiva și de a adapta conținuturile la nevoile diverse ale unei generații în continuă schimbare. Ca obiectiv strategic în educația europeană, este un element central în alinierea la standardele europene de învățământ, asigurând viitorilor profesori o pregătire autentică și modernă. Aceștia sunt confrunțați cu situații concrete pentru a putea găsi soluții la probleme tehnice, de atenție sau de conectare cu elevii, stimulând astfel inovația didactică.

Ca într-un „laborator al viitorului”, practica pedagogică reprezintă primul contact direct, sistematic și organizat cu realitatea școlară a practicanților, transformând „a ști” în „a ști să faci”. Parcurgând etapele procesului de practică pedagogică: etapa de observare, etapa de proiectare, etapa de predare propriu-zisă și etapa de autoevaluare, viitorul profesor va face tranziția de la statutul de student cufundat în teorii psihopedagogice și concepte la cel de dascăl aflat în fața unei clase de elevi.

Rolul fundamental în desfășurarea acestui proces îl constituie mentorul ca pilon central al formării devenind model, facilitator, arhitect al proiectării didactice, furnizor de feedback constructiv, evaluator. Mentorul nu creează un discipol ci ajută practicantul să își descopere propriu stil autentic. În lucrările actuale de pedagogie se subliniază că relația de mentorat trebuie să faciliteze autenticitatea, creativitatea și stilul personal al viitorului profesor. Tuturor ne-a rămas în minte imaginea mentorului de la practica pedagogică prin măiestria didactică, capacitatea de analiză și viziunea strategică, prin empatia și răbdarea cu care ne înțelegea stângăciile, prin generozitatea profesională sau etica ireproșabilă.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă mai mult decât o etapă obligatorie în formarea viitorilor profesori ci chiar fundamentul pe care se clădește identitatea viitorului dascăl. Confruntându-se direct cu realitatea clasei, acesta va învăța să transforme teoria pedagogică într-un act viu de comunicare și cunoaștere. Succesul în carieră depinde, în mare măsură de feedback-ul mentorului și de capacitatea de a transforma fiecare obstacol într-o oportunitate de învățare.

Bibliografie

1. Iucu, Romița - „Înstuirea școlară. Perspective teoretice și aplicative”, Editura Polirom, Iași, 2008
2. Joița, Elena - „Eficiența instruirii”, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București, 1998
3. Revista de Pedagogie - „Formarea inițială a cadrelor didactice: de la cercetare la practică”, Institutul de Științe ale Educației, București, 2024

Valorificarea practicii pedagogice prin proiecte educaționale în context European

*Prof. Înv. Primar Buleteanu Amalia-Teodora
Liceul Sanitar „Antim Ivireanu” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea*

Educația europeană contemporană pune un accent tot mai mare pe formarea competențelor practice, pe dezvoltarea gândirii critice și pe implicarea activă a elevilor în procesul de învățare. În acest context, practica pedagogică devine un element esențial în pregătirea cadrelor didactice și în modernizarea actului educațional. Nu este suficient ca profesorii să dețină doar cunoștințe teoretice solide; aceștia trebuie să fie capabili să transforme informația în experiențe de învățare relevante pentru elevi.

Un mod eficient prin care pot fi promovate activitățile de practică pedagogică este realizarea și implementarea unor proiecte educaționale. Proiectele oferă oportunitatea de a integra teoria cu experiența practică, de a stimula colaborarea între elevi și profesori și de a crea contexte reale de învățare. În cadrul învățământului european, astfel de proiecte sunt încurajate deoarece contribuie la dezvoltarea competențelor cheie și la adaptarea educației la realitățile societății contemporane.

Proiectele educaționale reprezintă o metodă eficientă de organizare a procesului de învățare, deoarece implică elevii într-un demers activ și creativ. Prin participarea la proiecte, elevii au posibilitatea de a explora diferite teme, de a lucra în echipă și de a aplica în mod concret cunoștințele dobândite la clasă.

În același timp, proiectele contribuie la dezvoltarea competențelor profesorilor, care învață să planifice activități complexe, să coordoneze echipe de elevi și să integreze metode moderne de predare. În multe sisteme educaționale europene, proiectele sunt utilizate ca instrumente de inovare pedagogică și de dezvoltare profesională. Un alt avantaj al proiectelor educaționale este faptul că acestea pot implica nu doar elevii și profesorii, ci și comunitatea locală, părinții sau diferite instituții. Astfel, procesul educațional devine mai deschis și mai conectat la realitatea socială.

Pentru a promova activitățile de practică pedagogică prin proiecte, este necesară o planificare atentă și o structură clară. Un prim pas în realizarea unui proiect pedagogic îl reprezintă identificarea unei teme relevante pentru elevi și pentru obiectivele educaționale urmărite. Tema proiectului trebuie să fie interesantă, accesibilă și să permită implicarea activă a elevilor. Următorul pas este stabilirea obiectivelor proiectului.

Profesorul trebuie să definească ce competențe sau cunoștințe urmează să fie dezvoltate prin desfășurarea proiectului. De exemplu, proiectul poate urmări dezvoltarea competențelor de comunicare, de colaborare sau de rezolvare a problemelor. După stabilirea obiectivelor, este importantă planificarea activităților care vor fi realizate în cadrul proiectului. Acestea pot include cercetare, realizarea unor materiale educative, prezentări, dezbateri sau activități creative. De asemenea, este necesară organizarea elevilor în grupuri și stabilirea responsabilităților fiecăruia.

Un alt aspect important îl reprezintă evaluarea proiectului. Profesorul trebuie să analizeze rezultatele obținute și să observe modul în care elevii au participat și au colaborat pe parcursul proiectului. Evaluarea poate include prezentarea rezultatelor în fața clasei, realizarea unor portofolii sau discuții de reflecție asupra experienței de învățare.

Un prim exemplu de proiect care poate fi implementat în școală este proiectul „Școala noastră verde”. În cadrul acestui proiect, elevii pot identifica modalități prin care pot contribui la protejarea mediului în școală și în comunitate. Ei pot realiza afișe despre reciclare, pot organiza campanii de informare sau pot amenaja un mic spațiu verde în curtea școlii. Prin acest proiect, elevii își dezvoltă responsabilitatea față de mediul înconjurător și învață să colaboreze pentru atingerea unui scop comun.

Un alt proiect care poate fi realizat este „Tradiții și obiceiuri din comunitatea noastră”. Elevii pot realiza interviuri cu membri ai familiei sau cu persoane din comunitate pentru a descoperi tradiții locale. Ulterior, informațiile colectate pot fi prezentate sub formă de postere, prezentări sau mici expoziții organizate în școală. Acest proiect contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare și la valorizarea patrimoniului cultural. De asemenea, poate fi implementat proiectul „Micii cercetători”, în cadrul căruia elevii sunt încurajați să observe diferite fenomene din natură și să realizeze mici experimente. De exemplu, elevii pot analiza creșterea unei plante în diferite condiții de lumină sau pot observa transformările apei. Rezultatele pot fi prezentate sub forma unui jurnal de observație sau a unei prezentări realizate în grup.

Un alt exemplu este proiectul „Biblioteca clasei”, care are ca scop stimularea interesului pentru lectură. Elevii pot aduce cărți de acasă, pot realiza fișe de lectură și pot prezenta colegilor poveștile preferate. În acest mod, lectura devine o activitate plăcută și interactivă. Profesorul are un rol esențial în organizarea și coordonarea proiectelor educaționale. Acesta trebuie să ghideze elevii, să îi încurajeze să participe activ și să creeze un climat de colaborare în cadrul clasei. De asemenea, profesorul trebuie să ofere sprijin elevilor atunci când aceștia întâmpină dificultăți și să valorifice ideile și inițiativele acestora.

În cadrul proiectelor pedagogice, profesorul nu mai este doar un transmițător de informații, ci devine un facilitator al învățării. Prin îndrumare și sprijin, acesta contribuie la dezvoltarea autonomiei elevilor și la formarea unor competențe esențiale pentru viața socială și profesională. Proiectele educaționale reprezintă o modalitate eficientă de promovare a activităților de practică pedagogică și de modernizare a procesului

educațional. Prin implicarea elevilor în proiecte, învățarea devine mai dinamică, mai interesantă și mai apropiată de realitatea cotidiană.

În contextul învățământului european, astfel de inițiative contribuie la dezvoltarea competențelor cheie și la formarea unor elevi activi, responsabili și capabili să colaboreze. Prin urmare, integrarea proiectelor în practica pedagogică reprezintă un pas important în direcția unei educații moderne și de calitate.

Învățarea prin experiență — fundament al educației europene moderne

*Prof. înv. primar Buleteanu Maria-Iuliana
Liceul „George Țârnea” Băbeni, jud. Vâlcea*

În ultimii ani, sistemele de educație din Europa pun un accent tot mai mare pe dezvoltarea competențelor practice ale elevilor și pe pregătirea cadrelor didactice pentru a răspunde cerințelor societății actuale. Educația nu mai este privită doar ca transmitere de informații, ci ca un proces complex prin care elevii sunt încurajați să gândească, să exploreze și să aplice ceea ce învață. În acest context, activitățile de practică pedagogică au devenit extrem de importante, deoarece creează legătura dintre teorie și realitatea din sala de clasă.

Practica pedagogică oferă profesorilor posibilitatea de a experimenta metode variate de predare și de a observa direct modul în care elevii reacționează la diferite activități de învățare. În același timp, elevii beneficiază de un proces educațional mai dinamic și mai apropiat de experiențele lor reale. Astfel, promovarea activităților de practică pedagogică contribuie în mod semnificativ la modernizarea învățământului și la apropierea acestuia de standardele europene. Totodată, aceasta reprezintă o etapă esențială în formarea și dezvoltarea profesională a cadrelor didactice. Prin intermediul acesteia, profesorii au ocazia să își dezvolte abilitățile de organizare a activităților didactice, să învețe să gestioneze diferite situații din clasă și să adapteze metodele de predare în funcție de particularitățile elevilor.

În cadrul învățământului european, se pune accent pe metode interactive și pe implicarea activă a elevilor în procesul de învățare. Elevii nu mai sunt doar receptori ai informației, ci devin participanți activi, fiind încurajați să își exprime ideile, să pună întrebări și să colaboreze cu colegii lor. Activitățile practice contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a capacității de rezolvare a problemelor. În același timp, acestea facilitează formarea unor competențe sociale importante, precum cooperarea, respectul față de opiniile celorlalți și responsabilitatea în cadrul unui grup.

Pentru a face procesul de învățare mai atractiv și mai eficient, cadrele didactice pot introduce în activitatea didactică diverse activități practice și interactive. Un exemplu frecvent întâlnit este învățarea prin proiecte. De exemplu, în cadrul unei activități dedicate mediului înconjurător, elevii pot realiza un proiect intitulat „Cum putem proteja natura în comunitatea noastră”. Elevii pot lucra în grupuri și pot realiza desene, postere sau mici prezentări în care să prezinte idei despre reciclare, economisirea apei sau protejarea spațiilor verzi. Printr-o astfel de activitate, elevii își dezvoltă atât cunoștințele despre mediul înconjurător, cât și abilitățile de colaborare și comunicare.

Un alt tip de activitate practică este jocul de rol, care poate fi utilizat în special în lecțiile care vizează dezvoltarea competențelor sociale. De exemplu, elevii pot interpreta diferite situații din viața de zi cu zi, cum ar fi rezolvarea unui conflict între colegi sau sprijinirea unui elev care se simte exclus din grup. După desfășurarea jocului de rol, profesorul poate iniția o discuție cu elevii despre comportamentele observate și despre modalitățile prin care astfel de situații pot fi gestionate într-un mod pozitiv.

De asemenea, activitățile de descoperire și experiment sunt foarte utile în cadrul lecțiilor de științe. Profesorul poate organiza mici experimente simple, prin care elevii să observe anumite fenomene. De

exemplu, elevii pot analiza modul în care diferite obiecte plutesc sau se scufundă în apă. Prin observare și discuții, elevii ajung să înțeleagă mai ușor conceptele prezentate.

În cadrul orelor de limba română sau arte, pot fi organizate ateliere creative. După citirea unui text literar, elevii pot realiza desene inspirate din povești sau pot crea scurte compuneri în care să își imagineze o continuare a acțiunii. Astfel de activități stimulează imaginația și îi ajută pe elevi să se exprime liber. Un alt exemplu este învățarea prin colaborare. Profesorul poate împărți clasa în echipe și poate oferi fiecărui grup o sarcină diferită, iar la final fiecare echipă prezintă rezultatele în fața colegilor. Acest tip de activitate îi ajută pe elevi să învețe să lucreze împreună și să își asume responsabilități în cadrul grupului.

Profesorul are un rol esențial în organizarea și coordonarea activităților de practică pedagogică. Acesta trebuie să creeze un climat educațional pozitiv, în care elevii să se simtă încurajați să participe și să își exprime ideile fără teamă. De asemenea, profesorul trebuie să aleagă metodele și activitățile potrivite în funcție de vârsta elevilor, de nivelul lor de pregătire și de obiectivele lecției. O bună planificare a activităților practice contribuie la menținerea interesului elevilor și la facilitarea învățării. În același timp, profesorul are rolul de a ghida elevii, de a le oferi sprijin atunci când întâmpină dificultăți și de a valorifica ideile și inițiativele acestora.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un element important în dezvoltarea unui sistem educațional modern și eficient. Prin intermediul acestor activități, elevii sunt implicați activ în procesul de învățare, iar cunoștințele dobândite devin mai ușor de înțeles și de aplicat. În același timp, cadrele didactice își dezvoltă competențele profesionale și își îmbunătățesc metodele de predare. Astfel, practica pedagogică contribuie la creșterea calității actului educațional și la apropierea învățământului de valorile și standardele educației europene.

Metode eficiente în mentorat

Prof. Burca Andreea –Luminița

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

Activitatea de mentorat este un proces interactiv complex de îndrumare, relaționare între două sau mai multe persoane care are ca scop dezvoltarea cunoștințelor și aptitudinilor într-un anumit domeniu.

Ca mentor în școala mea, mi-aș propune în primul rând, să aduc în sprijinul profesorului debutant instrumentarul folosit în cunoașterea personalității elevilor, capacitățile și stilurile de învățare ale acestora, considerând că acesta este primul pas pe care trebuie să-l facă profesorul în activitatea la clasă pentru a reuși să adopte cele mai bune metode și strategii didactice în funcție de cunoașterea clasei de elevi cât și a particularităților individuale ale acestora.

Ca atuu, consider că aș avea răbdarea necesară pentru a construi o relație bazată pe protejarea debutantului într-un mediu de confort și siguranță, găsirea unor oportunități de învățare, experimentare și practicare în vederea creșterii încrederii în sine, dezvoltării independenței, autonomiei și maturității.

Aș veni în ajutorul debutantului cu activități diverse, un astfel de model fiind cel care pune bazele creativității copiilor prin joc.

În primul rând, creativitatea copiilor este stimulată prin joc. Jocul este centrul copilăriei, rațiunea acesteia. Un joc poate fi considerat și concursul școlar. Aceste concursuri, organizate pe diferite teme, pot fi deosebit de atractive pentru elevi. Cele cu premii sunt utile în dezvoltarea creativității copiilor deoarece presupun o cunoaștere aprofundată a materiei învățate, precum și o abordare interdisciplinară a acesteia. Se recomandă, așadar, includerea unui joc într-o secvență a lecției, care să nu ocupe foarte mult din resursele temporale. Un joc de 10 minute, înainte de predarea unor noi conținuturi, va asigura o disponibilitate a elevului, mai mare decât atunci când nu dăm suficientă atenție acestei etape a lecției – captarea atenției. Orice profesor de Limba română trăiește adesea sentimentul îngrijorării pentru predarea la timp a multitudinii de

concepte și noțiuni, așa încât adesea spunem că „avem multe noțiuni de predat și nu mai avem timp și de joacă”. Dar dacă majoritatea copiilor va fi captată de farmecul jocului, însușirea unor concepte teoretice va deveni mai ușoară și atractivă.

O modalitate de sprijinire și de stimulare a creativității copiilor este reprezentată de metodele de predare-învățare la care cadrul didactic apelează. O astfel de metodă, aflată la intersecția Limbii și literaturii române și Educației plastice, cu un rol deosebit în dezvoltarea creativității elevilor este metoda *Pălăriilor gânditoare*, folosită, spre exemplu, la studierea operei literare „Iapa lui Vodă”, de Mihail Sadoveanu (clasa a VIII-a), la orele de lectură (opțional).. Metoda pălăriilor gânditoare este o tehnică interactivă, de stimulare a creativității participanților care se bazează pe interpretarea de roluri în funcție de pălăria aleasă. Sunt șase pălării gânditoare, fiecare având câte o culoare: alb, roșu, galben, verde, albastru și negru Astfel, se împarte colectivul clasei în 6 grupe a câte 4 elevi, corespunzător celor 6 pălării, fiecare având câte o culoare. Elevii sunt familiarizați cu semnificația fiecărei culori, sarcina lor fiind de a gândi, de a se comporta conform pălăriei pe care o „poartă”.

1. *Pălăria albă* oferă o privire neutră asupra informațiilor, este obiectivă și concentrată pe fapte concise și imagini clare.

Prezentați incipitul operei referindu-vă la:

- unde se petrece acțiunea din povestirea „Iapa lui Vodă”;
- un reper ce sugerează când se petrece acțiunea din textul studiat;
- câte planuri narative există în opera menționată.

2. *Pălăria galbenă* oferă o perspectivă pozitivă și constructivă asupra situației, culoarea galben simbolizând razele soarelui, strălucirea, perspectiva optimistă, pozitivă.

Desenați tabloul din primul plan narativ referindu-vă la:

- locul acțiunii;
- personajele care apar în primul plan narativ;

3. *Pălăria roșie* dă frâu liber imaginației și sentimentelor și oferă o perspectivă emoțională asupra evenimentelor.

Pictați tabloul din al doilea plan narativ, ținând cont de următoarele aspecte:

- semnificația comportamentului personajului principal;
- relația dintre iapă și stăpân;
- personajele care apar în al doilea plan narativ.

4. *Pălăria neagră* exprimă prudența, grija, avertismentul, judecata.

Alcătuți portretul personajului principal așa cum reiese din:

- modul în care relaționează cu celelalte personaje;
- stările lui sufletești (ce reies din acțiuni);

5. *Pălăria verde* exprimă ideile noi, inovatoare, stimulând gândirea creativă ,

Prezentați, într-o scurtă descriere, imaginea lui Vodă Sturza, ținând cont de următoarele aspecte:

- cum arăta Vodă Sturza;
- de ce crezi că acesta a rămas la fereastră , uitându-se zâmbind după comisul Ioniță;

6. *Pălăria albastră* exprimă controlul procesului de gândire, albastrul fiind culoarea cerului nemărginit, care guvernează deasupra tuturor, atotvăzător și atotcunoscător.

Încadrați personajele din operă într-una din zodiile de mai jos, argumentând alegerea făcută:

Comisul Ioniță:.....

Vodă Sturza:.....

Fiecare grupă își prezintă, prin purtătorul de cuvânt, materialul realizat, așezându-l pe flip-chart, timp în care ceilalți elevi își iau notițe.

Această activitate interdisciplinară (Limba și literatura română-Educație plastică) își arată utilitatea în formarea deprinderilor de comunicare, în formarea abilităților de a folosi cunoștințele însușite la mai multe discipline pentru a rezolva cerințe didactice, precum și în formarea și dezvoltarea simțului estetic.

Bibliografie

1. Programă școlară de Limba și literatura română, clasa a VIII-a
2. Limba și literatura română, Manual pentru clasa a VIII-a, Florentina Samihăian, Ed. Art, 2019
3. Ilie Emanuela, Didactica literaturii române, Ed. Polirom, Iași, 2008;
4. Constantin Parfene, Metodica studierii limbii și literaturii române, Ed. Polirom, Iași 1999;

Plan de activitate didactică inovativă

Prof. Butucaru Lavinia-Oana

Liceul Tehnologic „Petru Poni”- Onești, Jud. Bacău

Disciplina: Educație fizică și sport

Clasa: a X-a

Metoda: Cum învață creierul - Brain-based Learning

Pas/Principiu	Descrierea momentului propus
Tema/subiectul activității Ce vor învăța/consolida elevii	„Handbal – cooperare și strategie în echipă” Elevii vor consolida: - cooperarea în jocurile de echipă; - aplicarea de strategii simple în atac și apărare; - comunicarea în timpul jocului; - luarea deciziilor în context real; - încrederea și responsabilitatea individuală în cadrul echipei. Învățare prin jocuri de rol sportiv („Team Coach”) – elevii preiau rolul de antrenor/coordonator al echipei lor și iau decizii tactice, organizatorice și motivaționale în timpul jocului.
Obiectivul/ele activității Ce vor ști elevii <u>să facă</u> la final de activitate	* Să coordoneze echipa în aplicarea unei strategii simple de joc. * Să comunice eficient în timpul jocului și să își susțină coechipierii. * Să își asume un rol activ în echipă (jucător sau Team Coach). * Să reflecteze asupra rolului cooperării și strategiei în jocurile de echipă.

Rezultat Cum verific că elevii știu <u>să facă</u> ce mi-am propus în obiectiv/e	Prin observație directă, urmăresc dacă elevii aplică scheme tactice simple (ex: încrucișare, pătrundere cu pivotul). Verific modul în care Team Coach-ul își organizează echipa și oferă feedback. Analizez gradul de implicare, comunicare și asumare a rolului. Scurt moment de feedback/autoanaliză după joc (verbal sau scris).
Durata estimată	50 min.
Instrumente/ Resurse Resurse necesare (digitale, materiale etc.)	· Mingi de handbal · Veste pentru diferențierea echipelor · Porți de handbal · Conuri pentru delimitarea terenului · Fișe pentru „Team Coach” (rol, strategie, reflecție) · Cronometru · Tablă sau planșă tactică · Fișă de observație pentru profesor
1.Context Explorarea activă și implicarea emoțională	https://youtu.be/mLelr-SMQ0?si=9OoP97bXY0L0Jo Activitate de încălzire: scurt joc cooperativ (ștafetă în perechi) + discuție ghidată: „Ce înseamnă să fii un coechipier bun?” „Cum arată o echipă eficientă pe teren?” „Cum te simți când ai un rol important într-o echipă?” Introducerea metodei „Team Coach”: fiecare echipă va avea un elev în rol de coordonator (lider), care va ghida strategia echipei.
2. Consolidare Organizarea și conectarea informațiilor	- Demonstrație cu implicarea elevilor. - Team Coach-ul notează pe fișă ce strategie vrea să aplice. - Elevii discută în echipă despre cum se vor organiza. Prezentarea unor scheme tactice simple (încrucișare, pătrundere, blocaj).
3. Creare Repetiția și aplicarea activă	- Se joacă un meci scurt între echipe, sub îndrumarea elevului „Team Coach”. - Se aplică strategia stabilită în atac și în apărare. - Team Coach-ul oferă indicații și reorganizează jocul în funcție de evoluție. După fiecare fază, se face o scurtă oprire pentru feedback și ajustare.
4. Continuare Reflecția și transferul în viața reală	Discuție în echipă: „Ce am învățat despre strategie?” „Când în viața reală trebuie să luăm decizii rapide în echipă?” „Cum putem folosi ceea ce am făcut astăzi în alte contexte (școală, familie, sport)?”
5. Reflecție / autorefecție	Fiecare elev completează o propoziție (verbal sau scris): – Azi am învățat că... – Ca Team Coach am simțit că... – În echipa mea, am observat că... Autoevaluare rapidă: De la 1 la 5, cât de bine am cooperat azi? Cât de implicat am fost?

Evaluarea la orele de Limba și literatura română în gimnaziu

Prof. Cîmpeanu Maria Florența

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Evaluarea reprezintă o componentă esențială a procesului instructiv-educativ și are rolul de a evidenția nivelul de cunoștințe și competențe dobândite de elevi. În cadrul disciplinei Limba și literatura română, evaluarea nu se limitează doar la verificarea cunoștințelor teoretice, ci urmărește și dezvoltarea capacităților de comunicare, interpretare a textelor literare și nonliterare, precum și exprimarea corectă și coerentă în limba română.

În gimnaziu, evaluarea are rolul de a sprijini progresul elevilor și de a oferi profesorului informații despre eficiența metodelor de predare. Prin intermediul evaluării, profesorul poate identifica dificultățile întâmpinate de elevi și poate adapta activitatea didactică pentru a îmbunătăți procesul de învățare.

Rolul evaluării în procesul de învățare

Evaluarea îndeplinește mai multe funcții importante în cadrul procesului educațional.

În primul rând, funcția diagnostică permite profesorului să identifice nivelul inițial de pregătire al elevilor și eventualele lacune în cunoștințe. În al doilea rând, funcția formativă are rolul de a sprijini procesul de învățare prin feedback constant oferit elevilor. De asemenea, evaluarea are și o funcție sumativă, prin care se apreciază rezultatele obținute de elevi la finalul unei perioade de studiu.

La disciplina Limba și literatura română, evaluarea trebuie să urmărească formarea competențelor de comunicare orală și scrisă, dezvoltarea capacității de analiză și interpretare a textelor literare, precum și utilizarea corectă a normelor gramaticale și ortografice.

Tipuri de evaluare utilizate în gimnaziu

În procesul de predare-învățare la Limba și literatura română se utilizează mai multe tipuri de evaluare.

Evaluarea inițială se realizează la începutul anului școlar sau la începutul unei unități de învățare. Scopul acesteia este de a identifica nivelul de pregătire al elevilor și de a orienta activitatea didactică în funcție de nevoile acestora.

Evaluarea formativă se realizează pe parcursul activităților didactice și urmărește progresul elevilor. Aceasta include activități precum întrebări orale, exerciții, lucrări scurte, activități de grup sau realizarea unor portofolii.

Evaluarea sumativă are loc la finalul unei unități de învățare, al unui semestru sau al anului școlar și are rolul de a aprecia rezultatele finale ale elevilor. Aceasta se realizează de obicei prin teste scrise sau lucrări de evaluare.

Metode și instrumente de evaluare

Profesorii utilizează diverse metode și instrumente pentru a evalua competențele elevilor. Printre cele mai frecvente se numără testele scrise, care verifică nivelul de înțelegere a textelor, cunoștințele de gramatică și capacitatea de redactare.

Ascultarea orală reprezintă o metodă importantă de evaluare, deoarece permite profesorului să observe modul în care elevii se exprimă și își argumentează ideile.

Portofoliul este un instrument modern de evaluare care cuprinde lucrările realizate de elev pe parcursul unei perioade de timp și evidențiază progresul acestuia. De asemenea, proiectele și prezentările pot fi utilizate pentru a dezvolta creativitatea, gândirea critică și capacitatea de colaborare.

Un alt aspect important îl reprezintă autoevaluarea și evaluarea între colegi, care contribuie la dezvoltarea responsabilității și a capacității de reflecție asupra propriei activități.

Importanța feedbackului în evaluare

Feedbackul reprezintă un element esențial al evaluării, deoarece îi ajută pe elevi să înțeleagă greșelile

și să își îmbunătățească performanțele. Un feedback eficient trebuie să fie clar, constructiv și orientat spre progres.

În cadrul orelor de Limba și literatura română, feedbackul poate viza corectitudinea exprimării, organizarea ideilor într-un text, utilizarea corectă a normelor gramaticale și originalitatea interpretării unui text literar.

Evaluarea la orele de Limba și literatura română în gimnaziu are un rol esențial în dezvoltarea competențelor de comunicare și în formarea gândirii critice a elevilor. Prin utilizarea unor metode variate de evaluare și prin oferirea unui feedback constructiv, profesorul poate contribui la îmbunătățirea procesului de învățare și la dezvoltarea personală a elevilor.

Astfel, evaluarea nu trebuie privită doar ca un instrument de notare, ci ca o modalitate de sprijinire a progresului elevilor și de eficientizare a procesului educațional.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006.
3. Ionescu, Miron; Radu, Ioan – *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
4. Ministerul Educației – *Programa școlară pentru disciplina Limba și literatura română – gimnaziu*.

Rolul practicii pedagogice în modernizarea învățământului românesc

Profesor Căpățînă Maria Magdalena

Școala Gimnazială Nr.4, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Modernizarea sistemului educațional din România reprezintă o prioritate strategică, asumată prin noile politici educaționale și prin dorința de aliniere la Spațiul European al Educației. În acest proces de transformare, un rol central îl ocupă formarea inițială și continuă a cadrelor didactice. Simpozionul organizat de Casa Corpului Didactic Vâlcea pune degetul pe o componentă esențială: practica pedagogică. Aceasta nu este doar o etapă de bifat în curriculum, ci reprezintă „motorul” care transformă teoria pedagogică în competență reală la catedră. Fără o practică solidă, procesul de modernizare rămâne doar la nivel declarativ, lipsit de fundamentul uman necesar schimbării.

În mod tradițional, învățământul românesc a fost adesea criticat pentru caracterul său prea teoretic. Modernizarea presupune trecerea către un model centrat pe elev și pe dezvoltarea competențelor transversale. Aici intervine practica pedagogică: ea oferă viitorului dascăl ocazia de a vedea cum se aplică metodele active de predare într-o clasă reală de elevi, cu nevoi și ritmuri de învățare diferite.

În contextul național, unde infrastructura și dotările școlilor sunt într-un proces de upgrade (prin programe precum PNRR), cadrul didactic trebuie să învețe să utilizeze noile resurse. Practica pedagogică desfășurată în școli-aplicație moderne le permite cursanților să interacționeze cu tablele interactive, platformele digitale și resursele educaționale deschise, integrându-le firesc în actul de predare. Astfel, profesorul nu mai este doar un transmițător de informație, ci un facilitator care pregătește tinerii pentru o societate digitalizată.

Un sistem de învățământ modern nu se poate construi în izolare. Mentoratul în timpul practicii pedagogice este esențial pentru menținerea echilibrului între experiența dascălilor cu vechime și entuziasmul debutanților. În școlile din România, profesorul mentor joacă rolul de ghid, ajutându-l pe practicant să

înțeleagă birocrăția școlară, managementul conflictelor și psihologia elevului român de astăzi.

Această relație de mentorat contribuie la crearea unei comunități de învățare profesionale. Prin promovarea activităților practice, se încurajează dialogul între generații și schimbul de bune practici. Modernizarea învățământului românesc trece, așadar, prin această „ștafetă” a profesionalismului, unde rigoarea pedagogică clasică se împletește cu flexibilitatea metodelor europene.

Calitatea educației este direct proporțională cu nivelul de pregătire practică a profesorului. Un cadru didactic care a beneficiat de un stagiu de practică bine structurat va intra la prima sa clasă cu mai multă încredere și cu un set de instrumente didactice verificate. Acest lucru reduce fenomenul de „abandon profesional” în primii ani de carieră și asigură o continuitate de calitate pentru elevi.

Mai mult, practica pedagogică modernă pune accent pe incluziune și pe gestionarea diversității. În România, unde integrarea copiilor din medii defavorizate sau cu cerințe educaționale speciale (CES) este o provocare constantă, experiența practică directă este singura care poate oferi soluții reale. Studentul sau cursantul învață să adapteze conținuturile, să diferențieze sarcinile și să creeze un mediu școlar prietenos și echitabil.

În concluzie, rolul practicii pedagogice în modernizarea învățământului românesc este unul de fundamantare. Ea transformă politicile educaționale în realitate cotidiană la clasă. Prin efortul instituțiilor precum CCD Vâlcea de a promova și îmbunătăți aceste activități, se face un pas decisiv către o școală mai eficientă, mai atractivă și mai apropiată de standardele europene. Modernizarea nu este doar despre tehnologie sau clădiri, ci despre calitatea interacțiunii dintre profesor și elev, interacțiune care se șlefuieste în timpul orelor de practică pedagogică.

Bibliografie

1. Bocoș, M. (2013). Instruire interactivă. Repere pentru pedagogia universitară. Editura Polirom, Iași.
2. Ministerul Educației (2023). Legea Învățământului Preuniversitar nr. 198/2023.
3. Pânișoară, I. O. (2015). Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică. Editura Polirom, Iași.
4. Cucos, C. (coord.) (2009). Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Editura Polirom, Iași.

Noi paradigme în practica pedagogică a informaticii – O perspectivă de la catedră

Profesor Cataragă Issabella

Colegiul Național Alexandru Lahovari, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Intrarea în laboratorul de informatică astăzi nu mai seamănă cu experiența de acum câțiva ani. Ca profesor care trăiește zilnic dinamica acestei discipline la liceu, simt că ne aflăm într-un punct de inflexiune. Practica pedagogică nu mai poate fi o simplă livrare de conținut programatic; ea a devenit un exercițiu continuu de adaptare, o negociere între rigoarea algoritmilor clasici și efervescența tehnologică în care elevii noștri sunt deja imersați. Această reflecție vizează noutățile care mi-au remodelat modul de a preda și de a interacționa cu disciplina pe care o reprezint.

1. De la „să știi cod” la „să știi să rezolvi probleme”

Cea mai mare schimbare în practica mea pedagogică este trecerea de la centrarea pe sintaxă la

centrarea pe gândirea computațională (computational thinking). În trecut, mult timp era alocat explicării modului în care se scrie o instrucțiune for sau unde se pune un punct și virgulă. Astăzi, observ că aceste detalii tehnice devin secundare. Elevii au la dispoziție instrumente care corectează sintaxa în timp real.

Noutatea în abordarea mea constă în a-i învăța pe elevi cum să descompună o problemă complexă în sub-probleme mai mici. Practica mea la clasă s-a transformat dintr-o serie de exerciții repetitive într-un atelier de design logic. Când predau sortarea sau grafurile, nu mă mai interesează doar dacă programul rulează, ci dacă elevul înțelege *de ce* a ales o anumită structură și cum poate ea să fie optimizată. Această orientare spre eficiență și logică pură este, în opinia mea, esența noii pedagogii în informatică.

2. Provocarea inteligenței artificiale: Partener, nu inamic

Este imposibil să vorbim despre noutăți în practica pedagogică fără a menționa Inteligența Artificială (AI). Pentru un profesor de liceu, apariția AI-ului a fost inițial un șoc care părea să amenințe relevanța temelor pentru acasă. Totuși, reflecția mea asupra acestui fenomen m-a condus către o integrare asumată.

În prezent, în loc să interzic utilizarea acestor instrumente, am început să integrez în lecții momente de „analiză critică a codului generat”. Îi provoc pe elevi să genereze un script cu ajutorul AI și apoi să identifice vulnerabilitățile sau ineficiențele acelui cod. Aceasta este o formă superioară de învățare: elevul nu mai este doar un executant, ci devine un „judecător” al calității tehnice. Această noutate metodologică schimbă rolul meu de la cel care dă soluția, la cel care îi învață pe elevi să pună întrebările corecte (prompt engineering) și să valideze rezultatele.

3. Gamificarea și proiectele cu finalitate reală

O altă orientare modernă pe care am adoptat-o este renunțarea la problemele abstracte în favoarea proiectelor cu impact vizibil. Elevii generației actuale își pierd rapid interesul dacă nu văd o finalitate practică. Practica mea pedagogică include acum elemente de gamificare și dezvoltare de aplicații care rezolvă probleme ale comunității școlare (de exemplu, o aplicație pentru catalogul clasei sau un mic joc educativ).

Trecerea spre *Project-Based Learning* (PBL) a schimbat atmosfera din laborator. Elevii lucrează în echipe, își împart roluri (unul e pe design, altul pe logică, altul pe testare), replicând un mediu real de lucru. Această metodă nu doar că îi învață informatică, dar le dezvoltă și abilitățile de comunicare și colaborare, aspecte care lipsesc adesea din curricula tradițională rigidă.

4. Evaluarea formativă și portofoliul digital

Evaluarea a suferit, de asemenea, o mutație necesară. Nota pe o lucrare scrisă, „pe foaie”, la informatică, pare astăzi un anacronism. În practica mea, m-am orientat către evaluarea continuă și portofoliul digital. Urmăresc evoluția proiectelor pe platforme precum GitHub sau în foldere partajate, oferind feedback constant, nu doar o notă finală. Noutatea constă în „evaluarea procesului”: apreciez mai mult modul în care un elev a trecut de la o eroare la o soluție, decât o soluție perfectă oferită din prima, care ar putea fi rezultatul unui simplu „copy-paste”.

5. Etica și responsabilitatea digital

Nu în ultimul rând, am realizat că profesorul de informatică trebuie să fie astăzi și un profesor de etică. Într-o lume saturată de algoritmi care influențează comportamente, simt că este datoria mea să discut cu elevii despre amprenta digitală, despre securitatea cibernetică și despre responsabilitatea socială a programatorului. Lecțiile de informatică au devenit astfel spații de reflecție asupra modului în care tehnologia ne modelează societatea.

Concluzie

Privind retrospectiv, noutățile în practica mea pedagogică nu vin neapărat din manuale, ci din necesitatea de a rămâne relevant pentru elevii mei. Informatica este, probabil, disciplina cea mai vie din programul școlar, iar acest lucru ne obligă pe noi, profesorii, la o formare continuă. Reflecția mea este una de deschidere: am învățat să nu mă tem de tehnologiile care par să ne înlocuiască, ci să le folosesc pentru a cultiva la elevi o curiozitate intelectuală profundă și o gândire critică de neînlocuit. Succesul meu la catedră nu se mai măsoară în numărul de linii de cod scrise corect de elevi, ci în scripirea din ochii lor atunci când reușesc să stăpânească o tehnologie pentru a crea ceva unic.

Bibliografie

1. Ministerul Educației, Repere metodologice pentru aplicarea curriculumului la disciplina Informatică și TIC, Centrul Național de Politici și Evaluare în Educație (CNPEE), București, 2023.
2. Ministerul Educației, Programa școlară pentru disciplina Informatică și TIC, clasele V-VIII, București, 2017.
3. Edict.ro, Revista Educației - Abordări metodologice specifice disciplinei Informatică și TIC, 2022.

Practica pedagogică – drumul spre excelență în educația europeană

Prof. Cătrună Maria-Magdalena

Școala Gimnazială Nr. 23 „Constantin Brâncoveanu”, Constanța, Jud. Constanța

În contextul transformărilor profunde ale societății contemporane, educația devine un pilon esențial al dezvoltării economice și sociale. În cadrul Spațiului european al educației, accentul se pune tot mai mult pe calitate, inovare și profesionalizarea cadrelor didactice. Uniunea Europeană promovează cooperarea între state pentru a crea sisteme educaționale moderne și eficiente, în care formarea profesorilor joacă un rol central.

Unul dintre factorii determinanți ai calității procesului educațional este reprezentat de **practica pedagogică**, componentă fundamentală a formării inițiale și continue a viitoarelor cadre didactice. Aceasta asigură trecerea de la teorie la aplicare, contribuind la dezvoltarea competențelor profesionale necesare unui profesor eficient.

Practica pedagogică reprezintă ansamblul activităților didactice și educative prin care viitorii profesori își formează și își consolidează competențele profesionale în contexte reale de învățare. Aceasta include observarea lecțiilor, predarea asistată, proiectarea didactică, desfășurarea de activități/ lecții și evaluarea elevilor, preșcolarilor.

Din perspectivă modernă, educația nu mai este centrată exclusiv pe transmiterea de cunoștințe, ci pe dezvoltarea competențelor și pe formarea unei personalități autonome. În acest sens, metodologia didactică integrează metode, procedee și strategii variate, adaptate contextului educațional.

În cadrul Spațiului european al educației, practica pedagogică este considerată un element esențial al profesionalizării cadrelor didactice, fiind susținută prin programe precum Erasmus+ și prin inițiative care promovează schimbul de bune practici între profesori.

Practica pedagogică contribuie în mod direct la dezvoltarea competențelor didactice, precum: planificarea și organizarea activităților instructiv-educative, utilizarea metodelor moderne de predare, evaluarea obiectivă a performanțelor preșcolarilor, elevilor și adaptarea procesului educațional la nevoile individuale ale copiilor.

Aceasta oferă viitorilor profesori oportunitatea de a experimenta situații reale de predare, de a înțelege dinamica grupe/ clasei și de a dezvolta abilități de comunicare și management educațional.

În plus, practica pedagogică este strâns legată de cercetarea pedagogică, care permite îmbunătățirea continuă a procesului de învățământ. Astfel, aceasta devine un laborator de testare a teoriilor educaționale și un spațiu de inovare didactică.

Un sistem educațional performant nu poate exista fără profesori bine pregătiți. În acest sens, Uniunea Europeană promovează: dezvoltarea profesională continuă a cadrelor didactice, colaborarea internațională,

schimbul de experiență între instituții, utilizarea tehnologiilor moderne în educație.

Practica pedagogică joacă un rol decisiv în atingerea acestor obiective, deoarece:

1. Asigură aplicabilitatea cunoștințelor teoretice

Studentii învață să transforme conceptele teoretice în strategii didactice eficiente.

2. Dezvoltă competențe reflexive

Viitorii profesori analizează și își evaluează propria activitate, contribuind la îmbunătățirea continuă.

3. Favorizează inovarea

Practica este un mediu propice pentru experimentarea metodelor moderne și a tehnologiilor educaționale.

4. Contribuie la armonizarea standardelor educaționale europene

Prin programe de mobilitate și cooperare, se creează un cadru comun de formare a profesorilor.

Promovarea practicii pedagogice presupune implementarea unor strategii eficiente la nivel instituțional și european, prin:

a) Integrarea practicii în curriculum - Instituțiile de învățământ superior trebuie să acorde un rol central practicii pedagogice în formarea inițială a profesorilor, asigurând un echilibru între teorie și practică.

b) Parteneriate între universități și școli - Colaborarea între instituțiile de formare și unitățile de învățământ facilitează desfășurarea unor activități practice relevante și de calitate.

c) Utilizarea programelor europene - Programele europene, precum Erasmus+, contribuie la dezvoltarea competențelor interculturale și la schimbul de bune practici între profesori.

d) Formarea mentorilor - Profesorii mentori joacă un rol esențial în ghidarea studenților în timpul practicii pedagogice.

e) Valorificarea cercetării pedagogice - Rezultatele cercetărilor trebuie integrate în activitățile practice pentru a crește eficiența procesului educațional.

Efectele promovării practicii pedagogice nu se limitează la formarea profesorilor, ci se extind asupra întregului sistem educațional: preșcolarii/ elevii beneficiază de metode moderne și interactive de învățare, crește motivația pentru învățare, se dezvoltă competențe esențiale pentru viață, se consolidează relația profesor-elev.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant al învățământului european, contribuind la formarea unor cadre didactice competente, adaptabile și inovatoare. În contextul globalizării și al schimbărilor rapide din societate, educația trebuie să răspundă noilor cerințe prin metode moderne și printr-o pregătire practică solidă.

Integrarea practicii pedagogice în procesul de formare a profesorilor, susținută de politici educaționale europene, reprezintă cheia unui învățământ de calitate, capabil să formeze cetățeni activi și responsabili.

Bibliografie

1. Constantin Cuceș, *Didactica moderna*, Editura Polirom, 2014;
2. Ioan Cerghit, *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, 2006;
3. Elena Joița, *Fundamentele pedagogiei*, Editura Polirom, 2003;
4. Dan Potolea, *Teoria și metodologia instruirii*, Editura Polirom, 2008;

Practica pedagogică – element esențial în dezvoltarea competențelor didactice în învățământul european

*Prof psihopedagog: Cațan Carmen Luiza
C.S.E.I. "Constantin Pufan" Drobeta Turnu Severin, Jud. Mehedinți*

Societatea contemporană impune sistemelor educaționale o adaptare permanentă la noile realități sociale, culturale și tehnologice. În acest context, pregătirea cadrelor didactice devine un factor esențial pentru asigurarea unui proces educațional eficient și de calitate.

Un rol fundamental în formarea profesorilor îl are practica pedagogică, care permite viitorilor profesori să se familiarizeze cu activitatea didactică și să dobândească experiență directă în lucrul cu elevii.

În cadrul învățământului european, accentul este pus tot mai mult pe dezvoltarea competențelor profesionale și pe formarea unor profesori capabili să răspundă provocărilor educației moderne. Din această perspectivă, promovarea activităților de practică pedagogică devine o prioritate în procesul de formare inițială a cadrelor didactice.

Aceste activități contribuie la dezvoltarea unor competențe esențiale pentru activitatea didactică, precum planificarea lecțiilor, utilizarea metodelor moderne de predare și evaluarea rezultatelor elevilor.

În același timp, practica pedagogică oferă oportunitatea de a reflecta asupra propriului stil de predare și de a identifica modalități de îmbunătățire a activității didactice.

Una dintre principalele finalități ale practicii pedagogice este dezvoltarea competențelor profesionale necesare exercitării profesiei didactice. Aceste competențe includ atât abilități pedagogice, cât și competențe sociale și emoționale.

De asemenea, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea responsabilității profesionale și la consolidarea motivației pentru cariera didactică.

Educația europeană promovează dezvoltarea unor sisteme educaționale bazate pe calitate, echitate și incluziune. În acest context, formarea profesorilor devine o prioritate strategică, iar practica pedagogică este considerată un element central al acestui proces.

Instituțiile de învățământ superior și unitățile școlare colaborează pentru a crea un cadru eficient de desfășurare a activităților de practică pedagogică. Această colaborare permite integrarea experienței practice în procesul de formare și contribuie la dezvoltarea unor cadre didactice bine pregătite.

În același timp, modernizarea educației europene implică utilizarea tehnologiilor digitale și promovarea metodelor interactive de predare. Practica pedagogică oferă viitorilor profesori oportunitatea de a experimenta aceste metode și de a dezvolta competențe adaptate cerințelor educației contemporane.

Pentru a valorifica pe deplin potențialul formativ al practicii pedagogice, este necesară implementarea unor strategii educaționale care să sprijine dezvoltarea profesională a viitorilor profesori.

Printre aceste strategii se numără:

- consolidarea parteneriatelor dintre universități și unitățile de învățământ;
- implicarea activă a profesorilor mentori în procesul de formare;
- organizarea unor sesiuni de reflecție pedagogică;
- utilizarea tehnologiilor digitale în procesul de predare și învățare;
- evaluarea continuă a activităților de practică pedagogică.

Prin aplicarea acestor strategii, instituțiile educaționale pot contribui la îmbunătățirea calității formării cadrelor didactice și la dezvoltarea unui sistem educațional modern și eficient.

Practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea viitorilor profesori și un factor determinant pentru dezvoltarea unui învățământ european de calitate. Prin participarea la activități practice desfășurate în mediul școlar, studenții dobândesc experiență profesională și își dezvoltă competențele

necesare exercitării profesiei didactice.

Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la creșterea calității procesului educațional și la formarea unor cadre didactice capabile să răspundă provocărilor societății contemporane.

În concluzie, integrarea eficientă a practicii pedagogice în programele de formare inițială a cadrelor didactice reprezintă o condiție esențială pentru dezvoltarea unui sistem educațional european bazat pe performanță, inovație și colaborare.

În contextul transformărilor educaționale din spațiul european, formarea inițială a cadrelor didactice reprezintă un element esențial pentru dezvoltarea unui sistem educațional de calitate. Practica pedagogică are un rol fundamental în pregătirea viitorilor profesori, deoarece facilitează integrarea cunoștințelor teoretice cu experiența directă din mediul educațional.

Bibliografie

1. Cuceș, C., *Pedagogie*, Iași, Polirom, 2014
2. Iucu, R., *Managementul clasei de elevi*, București, Polirom, 2008
3. Păun, E., *Fundamentele pedagogiei*, București, Polirom, 2017

Experiințe educaționale în educația nonformală

*Prof.inv.primar, Cazacu Smaranda Maricela
Școala Gimnazială Nr.25, Galați, Jud. Galați*

Educația nonformală, își are începuturile încă din timpul fondării educației. O caracteristică nou apărută la acest tip de educație, este rolul de mijlocitor pentru cei care nu au acces la educația formală. Acest tip de educație conține majoritatea influențelor educative, care au loc în afara clasei. Acestea sunt activități extradidactice sau activități opționale sau facultative. Educația nonformală are un caracter mai puțin formal, dar cu același rezultat formativ. Acțiunile educative, care sunt plasate în cadrul acestui tip de educație, sunt flexibile, și vin în întâmpinarea diferitelor grupuri sociale, particular pentru fiecare persoană.

Educația nonformală este caracterizată prin:

- răspunderea concretă la cerințele fixate;
- permite momente de abstractizare, prin extragerea de cunoștințe din viața practică;
- scoate din educație, funcția de predare, lăsând loc funcției de învățare;
- elevii sunt implicați în proiectarea, organizarea și desfășurarea acestor activități;
- are caracter facultativ sau opțional;
- nu se pun note, nu se face o evaluare riguroasă;
- permite punerea în valoare a aptitudinilor și intereselor copiilor și tinerilor;
- permite o mare varietate de forme, flexibilitate sporită a formelor, cunoaște modalități diferite de finanțare;
- facilitează promovarea muncii în echipă și a unui demers pluri sau interdisciplinar;
- accentuează obiective de tip formativ-educativ.

Educația nonformală oferă un set de experiențe sociale necesare, utile pentru fiecare copil, tânăr sau adult, complementarizând celelalte forme de educație prin:

- valorificarea timpului liber al elevilor, din punct de vedere educațional;
- oportunități pentru valorificarea experiențelor de viață ale elevilor, prin cadrul mai flexibil și mai deschis și prin diversificarea mediilor de învățare cotidiene;
- participare voluntară, individuală sau colectivă;

- modalități flexibile de a răspunde intereselor elevilor - gama largă de activități pe care le propune și posibilitatea fiecărui elev de a decide la ce activități să participe;

- dezvoltarea competențelor pentru viață și pregătirea tinerilor pentru a deveni cetățeni activi; pe lângă informațiile și competențele specifice anumitor domenii de activitate în care se încadrează proiectele sau activitățile nonformale, elevii își dezvoltă și capacități organizatorice, capacități de autogospodărire, de management al timpului, de gândire critică, de adoptare a unor decizii sau rezolvare de probleme;

- un cadru de exersare și de cultivare a diferitelor înclinații, aptitudini și capacități, de manifestare a talentelor în artă, cultură, muzică, sport, pictură, IT etc.

Obiectivele pedagogice specifice educației nonformale completează resursele educației formale la nivelul unor coordonate „de vocație” așa cum precizează Viviane Landsheere:

- sprijinirea elevilor, studenților, adulților etc. cu șanse speciale-minime-maxime, de reușită școlară, profesională etc;

- stimularea dezvoltării personalității elevilor, studenților etc. și a comunității educative locale, la niveluri de performanță și de competență superioare, relevante în plan intelectual, moral, tehnologic, estetic, fizic;

- valorificarea adecvată a strategiilor de proiectare-realizare a acțiunilor (de formare și de perfecționare profesională;

- de organizare a timpului liber; de alfabetizare funcțională a grupurilor sociale defavorizate.

Educația nonformală sprijină, direct și indirect, acțiunile și influențele sistemului de învățământ prin două circuite pedagogice principale:

a) un circuit pedagogic situat în afara clasei:

- cercuri pe discipline de învățământ, cercuri interdisciplinare, cercuri tematice / transdisciplinare;

- ansambluri sportive, artistice, culturale etc;

- întreceri, competiții, concursuri, olimpiade școlare.

b) un circuit pedagogic situat în afara școlii:

- activități perișcolare- organizate special pentru valorificarea educativă a timpului liber:

- cu resurse tradiționale: excursii, vizite, tabere, cluburi, universități populare, vizionări de spectacole (teatru, cinema etc.) și de expoziții etc;

- cu resurse moderne: videotecă, mediatecă, discotecă; radio- televiziune școlară; instruire asistată pe calculator, cu rețele de programe nonformale etc;

- activități parașcolare - organizate în mediul socio-profesional, ca „soluții alternative” de perfecționare, reciclare, instruire permanentă, instituționalizate special la nivel de presă pedagogică, radio-televiziune școlară; cursuri, conferințe tematice - cu programe speciale de educație permanentă etc.

Teoria „deşcolarizării societății” a lui Ivan Iuich propune „patru rețele ale cunoașterii” caracteristice pentru „noile instituții educative” de tip nonformal:

a) o rețea de „servicii utilizată în activitatea zilnică”, care pun la dispoziția publicului diferite „obiecte educative”: instrumente, biblioteci, laboratoare, săli de expoziții, săli de spectacol, muzee etc;

b) o rețea de „schimburi de cunoștințe” actualizate, bazată pe „o listă de persoane” dispuse și capabile de asemenea activități;

c) o rețea de comunicare susținută printr-un organism care „facilitează întrunirile între „semeni” și înregistrarea dorințelor în materie de educație;

d) o rețea de adrese ale persoanelor profesioniste sau amatoare, capabile de „servicii educative” oferite chiar la nivelul unui „anuar”.

Conținuturile educației nonformale urmăresc desfășurarea unei activități cu caracter formativ, prin excelență, dirijate de personalul specializat în strânsă legătură cu părinții, elevii, organizațiile nonguvernamentale social-culturale. Conținutul și metodologia educației nonformale evidențiază următoarele note specifice care apar la nivel funcțional-structural pe fondul unui plus de flexibilitate realizat în raport cu educația formală și de deschidere în raport cu educația informală:

a) proiectarea pedagogică neformalizată, cu programe deschise spre interdisciplinaritate și educație permanentă - la nivel general-uman, profesional, sportiv, estetic etc;

b) organizația facultativă, neformalizată (ONG), cu profilare dependentă de opțiunile elevilor

și ale comunităților școlare și locale, cu deschideri speciale spre experiment și inovație; c) evaluarea facultativă, neformalizată, cu accente psihologice, prioritar stimulativă, fără note sau calificative oficiale. Aceste note specifice explică avantajele dar și limitele educației nonformale dependente de incapacitatea momentană a acesteia de validare socială a rezultatelor care „nu conduc decât rareori la o calificare oficială a competențelor” după Viviane De Landsheere.

Exemple de programe sau de activități de educație nonformală

1. Activități directe în sprijinul instruirii elevilor - activități individuale - consultația - antrenamentul - activități de grup - meditația - cercul pe materii - vizita de lucru

2. Activități directe în sprijinul educării elevilor - formarea competențelor de organizare - autoorganizare - atribuirea de sarcini - organizarea clasei de elevi - acțiuni unidisciplinare - excursia de studiu - concursul școlar, olimpiade - sesiuni de comunicări științifice - activități pluri și interdisciplinare - cercurile extracurriculare (tehnologic, cultural, ecologic, sportiv, umanitar) - serbările școlare - competiții culturale - competiții sportive - expoziții școlare - vizite de studiu în țară sau în alte țări - ateliere teoretice și practice (pictură, muzică, fotografie, graffiti, teatru, IT) - activități culturale - vizite la muzee, centre culturale - mese rotunde - tabere școlare - cluburi școlare - jocuri interculturale (“Derdienii”, “Trenul European”), jocuri de cooperare - discuții în grupuri mici sau în plen despre probleme care îi preocupă pe tineri la ora actuală - acțiunile organizațiilor nonguvernamentale (Crucea Roșie, Salvați copiii, Organizația Națională „Cercetașii României”) prin promovarea de proiecte pe cele cinci piste educaționale (dezvoltarea fizică, dezvoltarea intelectuală, dezvoltarea afectivă, dezvoltarea socială, dezvoltarea spirituală).

3. Activități indirecte în sprijinul educării - comemorări sau festivități - școala părinților - ședința cu părinții - consultații pentru părinți - invitații - personalități, reprezentanți ai unor instituții culturale, sportive, medicale, organizații socio profesionale

4. Activități indirecte în sprijinul instruirii - amenajarea unor spații destinate unei discipline: punctul, colțul, centrul, atelierul... disciplinei - traducerea unor mijloace informatice de predare .

În ceea ce privește desfășurarea educației nonformale, L. Srinivasan (1985) distinge patru mari opțiuni metodologice generale:

- centrată pe conținuturi (sănătate, planing familial, formare agricolă);
- centrată pe probleme ale vieții cotidiene;
- centrată pe conștientizare (în vederea cunoașterii și respectării drepturilor și libertăților individuale);
- educație umanistă (cultivarea unei imagini corecte despre sine, a încrederii în capacitățile de inițiativă, de creație, de decizie.

Limitele educației nonformale reflectă fluiditatea structurilor organizatorice focalizate în prea mare măsură asupra obiectivelor pe termen scurt și asupra „libertății” metodologice a educatorilor. Ele comportă, astfel, trei riscuri pedagogice majore:

- promovarea unui activism de suprafață dependent doar de îndeplinirea obiectivelor concrete; - avansarea unui proiect dependent doar de mijloacele tehnice disponibile, care pot dezechilibra corelația funcțională dintre subiectul și obiectul educației;

- eludarea posibilităților de validare socială reală a rezultatelor în raport cu „diplomele și certificatele” obținute la nivelul educației formale.

- neimplicare totală ci doar de suprafață a celor care îndrumă aceste activități Educația nonformală oferă un câmp motivațional mai larg și mai deschis procesului de formare dezvoltare a personalității elevului, având o capacitate rapidă de receptare a tuturor influențelor pedagogice informale, aflate, altfel, într-o expansiune cantitativă greu controlabilă.

Implicarea copiilor în activități nonformale de la o vârstă fragedă poate avea efecte pozitive pe termen lung asupra parcursului lor educațional. Aceste activități îi ajută să dezvolte o atitudine pozitivă față de învățare, să-și îmbunătățească abilitățile de rezolvare a problemelor și să se adapteze mai ușor la mediul școlar.

Prin promovarea unei educații centrate pe copil și prin utilizarea unor metode inovatoare, educația nonformală poate contribui semnificativ la reducerea abandonului școlar și la formarea unor indivizi bine pregătiți pentru provocările viitorului. Dezvoltarea educației nonformale oferă sugestii și chiar soluții pentru depășirea prelungitei „crize a școlii”.

Bibliografie

1. Bocoș, M., (2007), Didactica disciplinelor pedagogice, un cadru constructivist, Ed. Paralela 45, București
2. Cerkez M, Costea, O(coord.), Sarivan, L(2009), Educația nonformală și informală: realități și perspective în școala românească , Editura Didactică și Pedagogică, București
3. Bocoș, M., (2007), Didactica disciplinelor pedagogice, un cadru constructivist, Ed. Paralela 45, București
4. Cerkez M, Costea, O(coord.), Sarivan, L(2009), Educația nonformală și informală: realități și perspective în școala românească , Editura Didactică și Pedagogică, București

Promovarea activitatilor de practica pedagogica – factor determinant al invatamantului european

Prof. Ed.timpurie Cîrstea Ana

Liceul de Arte "Victor Giuleanu"/GPP Nord 2, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un element esențial în formarea viitorilor profesori, având un rol decisiv în dezvoltarea competențelor didactice și în adaptarea acestora la realitățile din mediul educațional. Într-o societate aflată în continuă schimbare, în care cerințele față de sistemul de învățământ devin tot mai complexe, experiența practică nu mai este doar un complement al pregătirii teoretice, ci o condiție indispensabilă pentru succesul profesional.

În primul rând, activitățile de practică pedagogică oferă studenților oportunitatea de a aplica cunoștințele teoretice acumulate în cadrul cursurilor universitare. Aceștia pot experimenta direct metode de predare, strategii de evaluare și modalități de gestionare a clasei, ceea ce contribuie la consolidarea învățării. De asemenea, contactul direct cu elevii îi ajută să înțeleagă diversitatea stilurilor de învățare și să își adapteze abordarea didactică în funcție de nevoile individuale ale acestora.

În al doilea rând, promovarea acestor activități contribuie la dezvoltarea abilităților socio-emoționale ale viitorilor profesori. Interacțiunea constantă cu elevii, colegii și mentorii îi ajută să își dezvolte empatia, răbdarea și capacitatea de comunicare. Aceste competențe sunt esențiale pentru crearea unui climat educațional pozitiv și pentru stimularea motivației elevilor.

Un alt aspect important este rolul mentoratului în cadrul practicii pedagogice. Profesorii mentori oferă sprijin, feedback constructiv și modele de bună practică, facilitând integrarea studenților în mediul școlar. Prin observarea și colaborarea cu profesori experimentați, viitorii dascăli pot învăța să evite greșelile frecvente și să adopte strategii eficiente de predare.

Promovarea activităților de practică pedagogică trebuie susținută prin politici educaționale coerente și prin colaborarea dintre instituțiile de învățământ superior și școli. Organizarea unor stagii de practică bine structurate, evaluarea continuă a progresului studenților și integrarea tehnologiilor moderne în procesul de formare sunt măsuri care pot crește calitatea pregătirii didactice.

În concluzie, practica pedagogică este un pilon fundamental în formarea cadrelor didactice competente și adaptabile. Promovarea și dezvoltarea acestor activități contribuie nu doar la pregătirea profesională a viitorilor profesori, ci și la îmbunătățirea calității actului educațional în ansamblu. Prin îmbinarea armonioasă a teoriei cu practica, sistemul educațional poate răspunde mai eficient provocărilor contemporane.

Promovarea activitatilor de practica pedagogica reprezinta un factor determinant in dezvoltarea unui sistem educational modern, adaptat cerintelor europene. In context european, accentul pus pe competente

cheie precum comunicarea, învățarea autonomă, competențele sociale și culturale evidențiază rolul esențial al experienței practice în pregătirea profesorilor.

De asemenea practica pedagogică contribuie la apropierea educației de realitățile sociale și la integrarea sistemului educațional național în spațiul european al cunoașterii. Într-o societate bazată pe cunoaștere, formarea profesorilor prin experiențe autentice de predare devine o condiție esențială pentru asigurarea calității educației și pentru dezvoltarea unei societăți democratice și incluzive.

Bibliografie

1. Pavelea, Tudor Daniel-*Optimizarea programului de practică pedagogică: perspective și recomandări*, EDICT, 2025
2. Revista Paideia, nr.6\2025- articole privind practica pedagogică și competențele-cheie.
3. Montessori, Maria- *Educație și pace*, Editura Vremea, București, 2016

Promovarea activităților de practică pedagogică

Prof. Cena Larisa

Palatul Copiilor Dr. Tr. Severin, jud. Mehedinți

Introducere

Practica pedagogică reprezintă o componentă esențială în formarea viitorilor profesori, oferindu-le posibilitatea de a îmbina cunoștințele teoretice cu experiența practică din mediul educațional real. În contextul actual al educației moderne, promovarea eficientă a acestor activități devine o necesitate, atât pentru creșterea calității formării cadrelor didactice, cât și pentru adaptarea la cerințele societății contemporane.

Importanța practicii pedagogice

Practica pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale ale viitorilor profesori, cum ar fi:

- planificarea și organizarea activităților didactice;
- gestionarea clasei de elevi;
- evaluarea progresului școlar;
- adaptarea strategiilor didactice la nevoile elevilor.

Aceasta facilitează, de asemenea, formarea unei identități profesionale și dezvoltarea abilităților de reflecție critică asupra actului didactic.

Modalități de promovare a activităților de practică pedagogică

Promovarea acestor activități poate fi realizată prin diverse strategii:

1. Utilizarea platformelor digitale

2. Instituțiile de învățământ pot folosi site-uri web, rețele sociale și platforme educaționale pentru a face cunoscute oportunitățile de practică pedagogică.

3. Organizarea de evenimente și workshopuri

4. Seminariile, conferințele și atelierele tematice oferă ocazia prezentării experiențelor de practică și

schimbului de bune practici între studenți și profesori.

5. Parteneriate între universități și școli

6. Colaborările instituționale contribuie la crearea unor contexte autentice de învățare și la promovarea programelor de practică.

7. Testimoniale și exemple de succes

Prezentarea experiențelor pozitive ale studenților care au participat la practica pedagogică poate încuraja implicarea altor viitori profesori.

8. Campanii de informare

Distribuirea de materiale informative (broșuri, ghiduri, prezentări) ajută la conștientizarea importanței practicii pedagogice.

Rolul mentorilor și al instituțiilor educaționale

Mentorii joacă un rol crucial în ghidarea și evaluarea studenților practicanți. De asemenea, instituțiile educaționale trebuie să asigure un cadru organizat, resurse adecvate și suport constant pentru desfășurarea eficientă a practicii pedagogice.

Provocări în promovarea practicii pedagogice

Printre dificultățile întâmpinate se numără:

- lipsa resurselor materiale și umane;
- comunicarea insuficientă între instituții;
- nivelul scăzut de implicare al unor participanți;
- percepția eronată asupra importanței practicii.

Depășirea acestor obstacole necesită strategii bine planificate și colaborare între toți factorii implicați.

Bibliografie

1. Cucuș, C. (2006). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. B. (2005). *Managementul și gestiunea clasei de elevi*. Iași: Editura Polirom.
3. Păun, E. (2002). *Pedagogie: Fundamente teoretice și demersuri aplicative*. București: Editura Polirom.
4. Joița, E. (2010). *Didactica aplicată*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
5. Ministerul Educației (2020). *Ghid pentru organizarea și desfășurarea practicii pedagogice*.

Practica pedagogică – punte între vocație și profesionalism în educația timpurie europeană

Profesor educație timpurie: Cernătescu Larisa

Liceul de Arte Victor Giuleanu/Grădinița cu Program Prelungit Nord 2, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

„Educația nu este pregătirea pentru viață; educația este viața însăși.” (John Dewey)

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării armonioase a copilului și un pilon esențial al sistemului educațional european. În acest context, promovarea activităților de practică pedagogică devine

un factor determinant în formarea viitoarelor cadre didactice, contribuind direct la creșterea calității actului educațional încă de la nivelul grădiniței.

Practica pedagogică oferă elevilor din liceele pedagogice oportunitatea de a îmbina cunoștințele teoretice cu experiența directă la grupă. Prin observare, implicare activă și reflecție, aceștia dobândesc competențe esențiale: organizarea activităților instructiv-educative, adaptarea strategiilor didactice la nevoile copiilor, comunicarea eficientă și dezvoltarea unei atitudini empatică și responsabile.

În învățământul european modern, accentul se pune pe formarea unor cadre didactice reflexive, capabile să răspundă diversității și să promoveze incluziunea. Activitățile de practică pedagogică devin astfel un spațiu autentic de învățare, în care viitorii educatori experimentează metode interactive, centrate pe copil, precum jocul didactic, învățarea prin descoperire și cooperare.

În contextul actual al digitalizării și al schimbărilor rapide din societate, practica pedagogică trebuie să integreze și dimensiunea utilizării resurselor educaționale moderne. Familiarizarea elevilor practicanți cu instrumente digitale, platforme educaționale și materiale interactive contribuie la diversificarea strategiilor didactice și la creșterea atractivității activităților desfășurate în grădiniță. Totodată, acest demers sprijină dezvoltarea competențelor digitale ale viitorilor educatori, aliniindu-i la cerințele învățământului european contemporan, unde tehnologia devine un suport esențial în procesul de predare-învățare-evaluare.

Un alt aspect esențial al practicii pedagogice îl reprezintă colaborarea eficientă dintre instituțiile de învățământ – liceul pedagogic și grădiniță. Această relație de parteneriat asigură un cadru coerent și unitar de formare, în care elevii beneficiază de îndrumare constantă, modele de bună practică și oportunități reale de implicare. Prin schimbul de experiență dintre cadrele didactice și elevii practicanți se creează un climat educațional deschis, bazat pe sprijin reciproc, profesionalism și dorința comună de a oferi copiilor un mediu educațional de calitate.

În calitate de profesor metodist de practică pedagogică, am responsabilitatea și bucuria de a îndruma elevii de la Liceul Pedagogic „Matei Basarab”, în acest parcurs formativ. Rolul meu este de a facilita legătura dintre teorie și practică, de a oferi feedback constructiv și de a încuraja dezvoltarea profesională continuă. Prin activități de mentorat, demonstrații didactice și analiză reflexivă, sprijin elevii să își descopere vocația și să își construiască identitatea profesională. Grădinița devine astfel nu doar un spațiu de învățare pentru copii, ci și un mediu formativ pentru viitorii educatori. Interacțiunea directă cu copiii contribuie la dezvoltarea sensibilității pedagogice, a creativității și a capacității de adaptare – competențe esențiale într-un sistem educațional european dinamic.

Promovarea constantă a practicii pedagogice, susținută de cadre didactice dedicate, contribuie la formarea unor profesioniști bine pregătiți, capabili să răspundă cerințelor actuale ale educației. Astfel, investiția în formarea practică a viitorilor educatori reprezintă o garanție a calității învățământului preșcolar și un pas important spre consolidarea unui sistem educațional european modern și eficient.

Bibliografie

1. Ministerul Educației (2019). Curriculum pentru educație timpurie. București.
2. Ministerul Educației (2020). Repere pentru proiectarea, actualizarea și evaluarea Curriculumului național.
3. European Commission (2014). Proposal for Key Principles of a Quality Framework for Early Childhood Education and Care.
4. OECD (2018). Engaging Young Children: Lessons from Research about Quality in Early Childhood Education and Care. Paris.
5. UNESCO (2015). Rethinking Education: Towards a global common good?
6. Ion Albușescu (2008). Didactica disciplinelor pedagogice. Cluj-Napoca: Editura Didactică și Pedagogică.
7. Constantin Cucos (2006). Pedagogie. Iași: Editura Polirom.
8. Ioan Cerghit (2006). Metode de învățământ. Iași: Editura Polirom.
9. Elena Joița (2010). Instruirea constructivistă – o alternativă. Fundamente. Strategii. București.

Promovarea activităților de practică pedagogică — actor determinant al învățământului

Prof. de psihopedagogie specială Chiosilă Bianca
Centrul Școlar pentru educație Incluzivă Băbeni, Jud. Vâlcea

Motto: „*Luptă pentru a se ști că ești și că poți.*”

În contextul educațional actual, activitatea de practică pedagogică reprezintă un pilon esențial al formării cadrelor didactice, oferind ocazia de a transforma teoria pedagogică în experiență concretă. În cadrul ariei curriculare *Limba și comunicare*, prin disciplina *Abilități de comunicare și limbaj*, activitățile practice desfășurate contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor de comunicare, receptare și exprimare ale elevilor, adaptate nevoilor și particularităților fiecăruia.

Unitatea de învățare „Frumusețea naturii”, având tema „*Multe litere eu știu / Și cu toate știu să scriu!*”, ilustrează rolul determinant al cadrelor didactice și al practicii pedagogice în formarea competențelor de comunicare la copii. Lecția de tip *recapitulare, fixare și consolidare a cunoștințelor* are ca scop reactualizarea noțiunilor de limbaj, dezvoltând integrarea lor în contexte semnificative de viață și comunicare.

Prin intermediul metodelor active și colaborative, elevii sunt implicați în activități variate – denumirea cuvintelor după litera inițială, citirea cuvintelor și propozițiilor, formarea cuvintelor din silabe, despărțirea corectă a cuvintelor în silabe, dar și exerciții ludice de tip „*eu spun una, tu spui multe*”. Aceste activități nu doar consolidează cunoștințele dobândite, ci contribuie la dezvoltarea gândirii logice, la îmbogățirea vocabularului și la formarea deprinderilor de relaționare pozitivă între elevi.

Un aspect fundamental al practicii pedagogice este adaptarea strategiilor didactice la particularitățile elevilor. În acest proiect, accentul este pus pe abordarea vizuală și multisenzorială a învățării, potrivită inclusiv copiilor cu tulburări de spectru autist. Prin metode precum „suportul pozitiv pentru comportament”, „comanda constructivă” și „modelarea comportamentului”, se realizează o predare diferențiată și flexibilă, care favorizează implicarea activă și afectivă a fiecărui elev.

Evaluarea se realizează permanent, prin observație directă, dialoguri scurte, răspunsuri orale, fișe de lucru sau momente de reflecție colectivă. Astfel, procesul de învățare devine unul continuu, centrat pe elev și orientat spre progres individual.

Prin desfășurarea acestor activități, practica pedagogică se confirmă ca un actor determinant al învățământului modern, oferind viitorilor cadre didactice nu doar deprinderi de lucru, ci și convingerea că educația este un act profund uman, bazat pe valorile cooperării, respectului și creativității. Elevii, încurajați să observe, să comunice și să se exprime liber, devin participanți activi la propria formare.

În acest sens, activitățile de practică pedagogică pot fi privite ca adevărate laboratoare de inovație educațională, unde teoria se transformă în realitate, iar profesorul devine ghid, partener și model.

Un detaliu interesant este că activitățile de practică pedagogică nu doar formează elevi, ci și profesori — o dublă oglindă educațională în care învățarea devine reciprocă.

Bibliografie

- Programa școlară – cls. I–X. O.M. nr. 5235/2008
- Curs „Organizare interdisciplinară a ofertelor de învățare pentru formarea competențelor-cheie la școlarii din clasele I–IV”, 2012
- Ioana Drugaș și Laura Hardălau – *Psihologia și logopedia în practica școlară*, Oradea, 2011

Metafore – despre noi – dascălii

Prof. Ciucă Carmen Elena

Școala Gimnazială Take Ionescu, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Meseria de profesor, una dintre cele mai vechi și nobile din lume, este creată doar pentru cei aleși să o facă, este complexă și greu de definit în cuvinte care să nu pară lipsite de sens sau prea pompoase ; de aceea am ales să o descriu în metaforele de mai jos :

Dascălul - unameleon

Asa cum cameleonul își schimbă modul de a fi pentru a se adapta mediului, așa și dascălul își schimbă mereu atitudinea, comportamentul pentru a se adapta oricărei situații , pentru a înțelege și educa fiecare copil în parte, pentru a intra în sufletul acestuia după gândurile, dorințele și nevoile fiecăruia.

Se folosește de natură mereu, la fel ca și un cameleon: dacă trebuie să fie dur, e dur ca o stâncă, dacă trebuie să urmeze o cale, curge ca un râu, aduce lumină în mințile copilului precum soarele, adică ca vântul, are un suflet curat ca un nufăr, încântă auzul și inimile ca un greier vara, aduce gingășia florilor, blândețea mieilor, liniștea și armonia unei păsări în zbor.

Dascălul - un iscusit bucătar

Pregătește atent și cu multă dăruire meniul pentru fiecare zi:

- în cantități egale răbdare, încredere și optimism, bunătate, amabilitate, inteligență, iscusință, altruism, blândețe și severitate, tact și măiestrie, un pic de speranță, adaugă puțină îngăduință, puțină prudență, câteva fire de glumă și simpatie, un mănunchi de umilință, condimentează totul cu bun simț și presară multă, multă iubire. Când totul este gata, servește bunătatea elevilor săi, spre a fi savurată , pentru a încânta gustul și nevoia spiritulă a acestora.

Dascălul - un grădinar

Munca unui dascăl este ca unui grădinar care îngrijește plantele. O plantă iubește strălucirea soarelui, alta, umbra răcoroasă; una iubește malul râului, alta piscul sterp al muntelui; una rodește în sol nisipos, alta în pământ argilos. Fiecare necesită cea mai bună îngrijire potrivită pentru ea.

Dar toate au nevoie de lumină, iar dascălul este un izvor de lumină, iubire, frumusețe , armonie și căldură sufletească.

Va gusta sau nu din rodul plantei pe care o îngrijrște, e un lucru de puțină însemnătate. Singurul fapt cu adevărat important e ca planta sădită și îngrijită să rodească.

Dascălul - un artist

Dascălul este un artist complet. El modelează mintea și personalitatea copilului precum un olar lutul, sculpează materialul brut pe care îl primește pentru a obține cele mai frumoase opere de artă, tinde mereu spre „coloana infinitului, spre perfecțiune, aduce culoare în viața și în sufletele elevilor săi asemeni unui pictor, încântă auzul cu cele mai frumoase vorbe și cunoștințe. În permanență insuflă dragostea pentru frumos, el însuși este mesagerul armoniei , frumuseții și iubirii.

Impactul infrastructurii sportive și a culturii organizaționale asupra formării competențelor profesionale ale viitorilor dascăli

Prof. Ciucă Alexandru Gabriel

Școala Gimnazială "Grigore Mihăescu", comuna Vlădești, jud. Vâlcea

Introducere

Practica pedagogică reprezintă pilonul central al formării inițiale a cadrelor didactice, fiind momentul critic în care teoria pedagogică abstractă se întâlnește cu realitatea obiectivă și dinamică a sălii de sport. În domeniul educației fizice, acest proces de cristalizare profesională este profund condiționat de mediul fizic și de climatul psihosocial în care se desfășoară actul didactic. Din calitatea de manager, am observat că o infrastructură modernă nu reprezintă doar un simplu suport logistic, ci un veritabil catalizator pentru inovația metodică.

Alinierea învățământului românesc la exigențele spațiului european de educație (European Education Area) necesită o regândire a modului în care școala, ca instituție-gazdă, își pune resursele la dispoziția viitorilor dascăli. Nu este suficient ca un stagiar să observe o lecție; el trebuie să fie imersat într-un ecosistem educațional care să genereze competențe reale, adaptabilitate și reflexivitate profesională.

1. Infrastructura sportivă – Laborator de experimentare pentru stagiar

O bază sportivă dotată conform standardelor actuale — incluzând săli polivalente cu suprafețe de joc certificate, terenuri exterioare cu gazon sintetic sau tartan, vestiare igienizate și dotări cu materiale didactice diverse (mingi medicinale, sisteme de jaloane, aparatură de fitness, dar și echipamente digitale) — permite viitorului profesor să iasă din șablonul „lecției clasice”.

2. Cultura organizațională: De la administrare formală la comunitate de învățare

Dincolo de resursele materiale, cultura organizațională — definită ca ansamblul de valori, credințe și norme împărtășite în interiorul școlii — este cea care validează sau invalidează experiența de practică. O școală care promovează valorile europene de colaborare, transparență și incluziune va integra mult mai organic stagiarii în corpul profesoral.

În calitate de director, consider că implementarea unor strategii de „peer-learning” între profesorii mentori ai școlii și viitorii dascăli transformă unitatea școlară într-un laborator de reflecție critică. Este imperativ ca mentoratul să depășească etapa supravegherii pasive. O cultură organizațională sănătoasă încurajează dialogul constructiv: experiența managerului și a profesorului mentor se împletește cu entuziasmul și viziunea tehnologică a stagiariului. Această interacțiune nu doar că sprijină formarea stagiariului, dar revigorează și corpul didactic existent, creând un flux de idei care previne plafonarea profesională.

3. Managementul strategic și dimensiunea europeană a formării

Managementul strategic al unei școli moderne trebuie să vizeze transformarea educației fizice dintr-o disciplină marginală într-un instrument de sănătate publică și coeziune socială. În acest sens, practica pedagogică trebuie să pregătească viitorii profesori pentru gestionarea diversității.

O bază materială accesibilizată pentru elevii cu nevoi educaționale speciale (CES) și o mentalitate managerială orientată spre echitate oferă stagiariului șansa de a experimenta pedagogia diferențiată. Învățământul european pune un accent deosebit pe incluziune, iar viitorul dascăl trebuie să învețe, încă din facultate, cum să adapteze o lecție de educație fizică astfel încât fiecare elev, indiferent de abilități, să se simtă valorizat și integrat. Rolul managerului este de a media acest proces, oferind resursele și cadrul legislativ necesar pentru o practică pedagogică de impact.

4. Etica și deontologia profesională în spațiul sportiv

Un aspect adesea neglijat în practica pedagogică, dar esențial în cultura organizațională a școlii, este dimensiunea etică. Sala de sport este un spațiu unde interacțiunea fizică și emoțională este intensă.

Viitorul profesor trebuie să deprindă, sub îndrumarea directorului și a mentorului, normele de deontologie profesională: respectul pentru integritatea elevului, promovarea spiritului de fair-play și gestionarea conflictelor. Managementul școlii trebuie să fie un model de integritate, oferind stagiului repere morale solide într-o lume în care valorile sportului sunt adesea umbrite de pragmatism excesiv.

Bibliografie

1. Istrate, O., (2020), Management educațional. Perspective și strategii în școala modernă, Editura Universității, București.
2. Ministerul Educației, (2024), Normativ privind dotarea minimă a bazelor sportive pentru învățământul preuniversitar, București.
3. Păunescu, M., (2022), Metodica educației fizice și sportului – abordări curriculare europene, Editura Didactică și Pedagogică, București.
4. Consiliul Europei, (2023), Recomandări privind calitatea educației fizice și a sportului școlar în statele membre, Strasbourg.
5. Stoica, M., (2021), Pedagogie și psihologie pentru cadrele didactice în formare, Editura Academiei, București.

Promovarea activităților de practică pedagogică

Prof. Ciurduc Elena Georgiana

Școala Gimnazială „I.Gh. Duca” Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

În contextul actual al globalizării și al integrării europene, educația ocupă un loc central în dezvoltarea societății. Sistemele de învățământ din Europa sunt într-o continuă transformare, adaptându-se cerințelor unei lumi moderne, dinamice și digitalizate. Un element esențial în acest proces îl constituie formarea cadrelor didactice, iar în cadrul acesteia, activitățile de practică pedagogică joacă un rol fundamental. Acestea nu doar completează pregătirea teoretică, ci contribuie decisiv la formarea competențelor profesionale necesare unui profesor eficient.

Practica pedagogică reprezintă o etapă indispensabilă în formarea viitorilor profesori, deoarece oferă posibilitatea aplicării concrete a cunoștințelor dobândite în cadrul cursurilor universitare. În timpul acestei perioade, studenții au ocazia să observe lecții, să participe la activități didactice și, ulterior, să susțină propriile lecții sub îndrumarea profesorilor mentori. Această experiență directă facilitează înțelegerea realităților din mediul școlar și contribuie la dezvoltarea unei perspective realiste asupra profesiei didactice.

Unul dintre cele mai importante beneficii ale practicii pedagogice este dezvoltarea competențelor didactice. Viitorii profesori învață să elaboreze planuri de lecție, să stabilească obiective educaționale clare și să utilizeze metode moderne de predare. De asemenea, aceștia își dezvoltă capacitatea de a adapta conținuturile în funcție de particularitățile elevilor, inclusiv în cazul celor cu cerințe educaționale speciale. Astfel, practica pedagogică contribuie la formarea unor cadre didactice flexibile și capabile să răspundă diversității din clasă.

Un aspect deosebit de important în contextul european îl reprezintă promovarea educației incluzive. Practica pedagogică oferă oportunitatea de a lucra cu elevi care au cerințe educaționale speciale, contribuind la dezvoltarea unor atitudini de toleranță și acceptare. Viitorii profesori învață să adapteze metodele de predare și să răspundă nevoilor individuale ale elevilor, asigurând astfel egalitatea de șanse în educație.

De asemenea, practica pedagogică stimulează dezvoltarea gândirii reflexive. Profesorii în formare

sunt încurajați să își analizeze propriile activități, să identifice dificultățile întâmpinate și să caute soluții pentru îmbunătățire. Această abordare reflexivă este esențială pentru dezvoltarea profesională continuă și pentru adaptarea la schimbările din sistemul educațional.

Un rol important în desfășurarea practicii pedagogice îl are parteneriatul dintre instituțiile de învățământ superior și școlile de aplicație. Această colaborare asigură un cadru organizat și eficient pentru formarea viitorilor profesori. Profesorii mentori, prin experiența și competențele lor, oferă sprijin și îndrumare studenților, contribuind la formarea acestora ca profesioniști.

În contextul integrării europene, mobilitățile academice și programele de schimb de experiență au devenit tot mai importante. Acestea oferă viitorilor profesori oportunitatea de a observa și de a participa la activități didactice în alte sisteme educaționale, de a învăța metode inovatoare și de a dezvolta competențe interculturale. Astfel, practica pedagogică capătă o dimensiune internațională, contribuind la formarea unor cadre didactice deschise și adaptabile.

Integrarea tehnologiei în educație reprezintă un alt aspect esențial al învățământului european. Practica pedagogică îi pregătește pe viitorii profesori să utilizeze instrumente digitale, platforme educaționale și resurse online în procesul de predare-învățare. Aceste instrumente contribuie la crearea unor lecții interactive și atractive, adaptate nevoilor generațiilor actuale.

Un alt beneficiu al practicii pedagogice este dezvoltarea identității profesionale. Prin experiențele acumulate, viitorii profesori își conturează stilul didactic, își descoperă punctele forte și își consolidează motivația pentru cariera didactică. Această etapă este esențială pentru formarea unor profesori dedicați și implicați.

Nu în ultimul rând, promovarea practicii pedagogice contribuie la creșterea calității întregului sistem educațional. Profesorii bine pregătiți sunt capabili să ofere un act educațional de calitate, să inspire elevii și să contribuie la formarea unor cetățeni activi și responsabili. Astfel, investiția în formarea practică a cadrelor didactice devine o prioritate pentru toate statele europene.

În concluzie, activitățile de practică pedagogică reprezintă un factor determinant al învățământului european, având un rol esențial în formarea cadrelor didactice. Prin îmbinarea teoriei cu practica, dezvoltarea competențelor profesionale, promovarea educației incluzive și integrarea tehnologiei, se creează premisele unui sistem educațional modern și eficient. Într-o lume în continuă schimbare, doar printr-o pregătire practică solidă profesorii pot răspunde provocărilor actuale și pot contribui la construirea unui viitor mai bun.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006.
2. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006.
3. Joița, Elena – *Didactica aplicată*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2003.
4. Ionescu, Miron; Radu, Ioan – *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
5. Gherguț, Alois – *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*, Editura Polirom, Iași, 2006.
6. **Legea Educației Naționale nr. 1/2011**, România.
7. Ministerul Educației – *Standarde de formare pentru profesia didactică*, București.
8. Comisia Europeană – *Educație și formare în Europa* (Education and Training in the EU).
9. <https://www.edu.ro>
10. <https://education.ec.europa.eu>
11. <https://www.unicef.org/romania/educatie>

Șanse egale pentru toți copiii

Prof. de sprijin: Ciurel Mariana

CJRAE Mehedinti

Asigurarea egalității de șanse în educație reprezintă una dintre direcțiile fundamentale ale sistemului educațional modern. Educația incluzivă urmărește valorificarea potențialului fiecărui copil, oferind oportunități egale de învățare, dezvoltare și participare la viața școlară. În acest context, profesorul de sprijin are un rol esențial în facilitarea integrării elevilor cu cerințe educaționale speciale și în adaptarea procesului educațional la particularitățile individuale ale acestora. Lucrarea evidențiază importanța unui mediu educațional incluziv, rolul colaborării dintre cadrele didactice și familie, precum și strategii didactice care pot contribui la crearea unui climat școlar bazat pe respect, cooperare și valorizarea diversității.

Cuvinte-cheie: educație incluzivă, egalitate de șanse, cerințe educaționale speciale, profesor de sprijin, integrare școlară.

Educația reprezintă un drept fundamental al fiecărui copil și constituie una dintre principalele premise ale dezvoltării personale și sociale. Într-o societate democratică, accesul la educație trebuie să fie garantat tuturor copiilor, indiferent de mediul din care provin, de particularitățile lor de dezvoltare sau de dificultățile pe care le întâmpină în procesul de învățare. Conceptul de egalitate de șanse în educație presupune crearea unor condiții care să permită fiecărui elev să participe activ la procesul educațional și să își valorifice potențialul.

În ultimele decenii, sistemele educaționale europene au acordat o atenție tot mai mare principiilor educației incluzive. Aceasta promovează ideea că școala trebuie să se adapteze nevoilor elevilor și nu invers. Astfel, educația incluzivă presupune recunoașterea diversității existente în rândul elevilor și transformarea acesteia într-o resursă educațională valoroasă. Prin adoptarea unor practici educaționale incluzive, școala devine un spațiu al acceptării, al cooperării și al respectului reciproc.

Un rol deosebit în acest proces îl are profesorul de sprijin, care contribuie la facilitarea participării elevilor cu cerințe educaționale speciale la activitățile școlare. Activitatea acestuia presupune colaborarea permanentă cu profesorii de la clasă, consilierii școlari și familia elevului, în vederea identificării celor mai potrivite strategii de intervenție educațională. Profesorul de sprijin oferă suport individualizat elevilor, adaptând materialele didactice și metodele de predare la nevoile și ritmul lor de învățare.

Integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale în învățământul de masă presupune, de asemenea, dezvoltarea unui climat educațional pozitiv, bazat pe înțelegere și acceptare. În acest sens, cadrele didactice au responsabilitatea de a promova valori precum toleranța, empatia și respectul pentru diversitate. Activitățile de grup, învățarea prin cooperare și utilizarea metodelor interactive contribuie la consolidarea relațiilor dintre elevi și la dezvoltarea spiritului de solidaritate.

Pentru a răspunde eficient nevoilor tuturor elevilor, procesul de predare-învățare trebuie să fie flexibil și adaptat. Strategiile didactice diferențiate permit profesorilor să ajusteze sarcinile de lucru în funcție de nivelul de dezvoltare și de stilul de învățare al fiecărui elev. Utilizarea suporturilor vizuale, a materialelor concrete și a activităților practice facilitează înțelegerea conținuturilor și stimulează implicarea activă a elevilor în procesul de învățare.

Un alt element important în promovarea egalității de șanse îl reprezintă colaborarea dintre școală și familie. Implicarea părinților în activitățile educaționale contribuie la crearea unei relații de încredere între copil și mediul școlar, precum și la susținerea progresului educațional. Comunicarea constantă între cadrele didactice și familie permite identificarea timpurie a dificultăților și găsirea unor soluții eficiente pentru depășirea acestora.

În acest context, instituțiile specializate în consiliere și asistență psihopedagogică, precum centrele județene de resurse și asistență educațională, au un rol important în sprijinirea procesului de integrare școlară. Prin serviciile oferite, acestea contribuie la evaluarea nevoilor educaționale ale elevilor și la elaborarea unor

programe de intervenție personalizată, adaptate particularităților fiecărui copil.

Promovarea egalității de șanse în educație nu se limitează doar la integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale, ci presupune crearea unui sistem educațional echitabil, în care fiecare copil să se simtă valorizat și susținut. O școală incluzivă este o școală în care diversitatea este respectată, iar diferențele dintre elevi sunt privite ca oportunități de învățare și dezvoltare.

În concluzie, asigurarea egalității de șanse pentru toți copiii reprezintă o responsabilitate comună a întregii comunități educaționale. Prin implicarea cadrelor didactice, a profesorilor de sprijin, a familiei și a specialiștilor din domeniul educației, se pot crea condițiile necesare pentru ca fiecare elev să aibă acces la o educație de calitate. Educația incluzivă contribuie nu doar la dezvoltarea individuală a copiilor, ci și la formarea unei societăți mai tolerante, mai echitabile și mai solidare.

Bibliografie

1. Cucuș, C. – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
2. Vărășmaș, T. – *Educația incluzivă și integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
3. Ministerul Educației – *Repere privind educația incluzivă*.
4. UNICEF – *Educație pentru toți. Principii și practici ale incluziunii școlare*.

Promovarea activităților de practică pedagogică

*Profesor învățământ primar Cocian Andreea Georgiana
Școala Gimnazială, sat Muereasca de Sus, Jud. Vâlcea*

Practica pedagogică reprezintă una dintre componentele esențiale ale formării inițiale și continue a cadrelor didactice. Aceasta oferă viitorilor profesori oportunitatea de a aplica în mod concret cunoștințele teoretice dobândite în timpul studiilor și de a observa direct procesul instructiv-educativ desfășurat la clasă. Prin participarea la activități didactice reale, studenții sau profesorii debutanți își dezvoltă competențe pedagogice, abilități de comunicare și capacitatea de a organiza eficient activitatea elevilor. Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la îmbunătățirea calității actului educațional și la formarea unor cadre didactice bine pregătite, capabile să răspundă cerințelor educației contemporane.

1. Introducere

Educația actuală pune accent pe formarea unor profesori competenți, capabili să adapteze procesul de predare la nevoile și particularitățile elevilor. În acest context, practica pedagogică reprezintă o etapă fundamentală în formarea profesională a cadrelor didactice. Aceasta facilitează trecerea de la acumularea cunoștințelor teoretice la aplicarea lor în situații concrete de predare și învățare. Prin observarea lecțiilor susținute de profesorii mentori și prin implicarea directă în activități didactice, viitorii profesori dobândesc experiență și înțeleg mai bine complexitatea profesiei didactice. De asemenea, practica pedagogică permite familiarizarea cu mediul școlar, cu structura activităților educaționale și cu modalitățile de interacțiune dintre profesor și elev.

2. Rolul și importanța practicii pedagogice

Practica pedagogică are un rol esențial în dezvoltarea competențelor profesionale ale viitorilor profesori. În cadrul acesteia, practicanții au posibilitatea de a observa modul în care sunt aplicate metodele și strategiile didactice în diferite contexte educaționale. În același timp, ei pot experimenta diferite modalități de organizare a activităților de învățare și pot analiza eficiența acestora. Un aspect important îl reprezintă

colaborarea cu profesorul mentor, care oferă îndrumare, sprijin și feedback constructiv. Această relație contribuie la dezvoltarea capacității de reflecție asupra propriei activități didactice și la îmbunătățirea stilului de predare. Prin experiența directă la clasă, viitorii profesori învață să gestioneze situațiile educaționale diverse și să creeze un climat favorabil învățării.

3. Modalități de promovare a activităților de practică pedagogică

Promovarea activităților de practică pedagogică poate fi realizată prin diferite strategii educaționale. Un rol important îl au parteneriatele dintre instituțiile de învățământ superior și unitățile de învățământ preuniversitar, care facilitează organizarea stagiilor de practică și implicarea studenților în activități educaționale reale. De asemenea, organizarea lecțiilor demonstrative, a atelierelor pedagogice și a schimburilor de experiență reprezintă modalități eficiente de diseminare a bunelor practici. Utilizarea tehnologiilor digitale și a platformelor educaționale poate sprijini promovarea experiențelor didactice valoroase și poate facilita comunicarea și colaborarea între cadrele didactice.

4. Concluzii

Practica pedagogică reprezintă o etapă indispensabilă în procesul de formare a cadrelor didactice. Prin promovarea și valorificarea acestor activități se contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale și la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ. Experiența dobândită în cadrul practicii pedagogice îi ajută pe viitorii profesori să înțeleagă responsabilitatea profesiei didactice și să își dezvolte propriul stil de predare. În acest sens, susținerea și promovarea activităților de practică pedagogică trebuie să reprezinte o prioritate pentru instituțiile educaționale.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan – Metode de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006.
2. Cucos, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.
3. Joița, Elena – Pedagogie și elemente de psihologie școlară, Editura Arves, Craiova, 2008.

Standarde europene în educația CEE – de la teorie la practică

*Profesor pentru învățământul primar Cojocaru Roxana Daniela
Școala Gimnazială Anton Pann, Rm. Vâlcea, Jud. Vâlcea*

Practica pedagogică constituie nu doar un fundament al carierei didactice, ci și principalul vector prin care inovația educațională europeană pătrunde în realitatea cotidiană a școlii românești. În contextul actual, marcat de exigențele integrării și ale echității, stagiile de practică și activitatea didactică curentă la nivelul învățământului primar devin un spațiu de validare a strategiilor care transformă paradigma tradițională într-una centrată pe diversitate. Pentru cadrele didactice de la Școala Gimnazială „Anton Pann”, această dimensiune a practicii pedagogice reprezintă un angajament de a transpune documentele strategice europene în experiențe de învățare autentice pentru elevii cu cerințe educaționale speciale (CES). Astfel, incluziunea încetează să mai fie un concept abstract, devenind o realitate vie, construită prin adaptarea continuă a metodelor de lucru la profilurile cognitive și senzoriale variate ale fiecărui copil.

Alinierea la standardele europene presupune, în primul rând, adoptarea unor cadre metodologice flexibile, precum designul universal pentru învățare (UDL). Acest model propune o proiectare didactică ce anticipează barierele de învățare, oferind multiple modalități de reprezentare a informației și de exprimare a cunoștințelor. În loc să adaptăm lecția post-factum pentru un elev cu nevoi speciale, principiile UDL ne permit să creăm de la început parcursuri de învățare accesibile tuturor, utilizând suporturi vizuale, auditive

și tactile într-o manieră integrată. Această abordare reduce stigmatizarea și încurajează participarea activă, demonstrând că inovația pedagogică nu constă neapărat în resurse sofisticate, ci într-o regândire profundă a modului în care ne raportăm la potențialul fiecărui copil, transformând actul predării într-un proces de calibrare permanentă la nevoile grupului.

Un factor determinant în modernizarea practicii pedagogice este utilizarea strategică a tehnologiei asistive, care funcționează ca un veritabil egalizator de șanse. Integrarea software-urilor de tip „text-to-speech” sau a hărților conceptuale interactive în activitățile curente facilitează o autonomie a elevului cu CES pe care metodele tradiționale nu o puteau asigura. Mai mult, practica pedagogică ne-a relevat importanța colaborării în regim de co-teaching, unde profesorul învățământului primar și cel de sprijin formează o echipă unitară. Această sinergie profesională permite o monitorizare fină a progresului individual și o intervenție diferențiată chiar în inima activităților de grup, evitând izolarea elevului și promovând un model de bune practici ce reflectă exigențele sistemelor de învățământ europene performante, unde asistența de specialitate este parte integrantă a fluxului educațional.

Dincolo de aspectele pur academice, practica pedagogică pune un accent deosebit pe dimensiunea socio-emoțională a învățării, esențială în gestionarea barierelor atitudinale. Strategiile inovative de tipul învățării între egali (*peer-tutoring*) transformă colectivul de elevi într-o comunitate de sprijin, unde elevii tipici sunt încurajați să devină mentori și parteneri pentru colegii lor cu nevoi speciale. Această practică nu doar că accelerează achizițiile cognitive ale elevului cu CES, dar cultivă în rândul întregii clase valori fundamentale precum empatia, toleranța și responsabilitatea socială. Astfel, prin intermediul practicii pedagogice, școala își îndeplinește misiunea cea mai înaltă: aceea de a pregăti cetățeni capabili să funcționeze într-o societate diversă, eliminând prejudecățile încă de la primii pași în educație și transformând diferența într-o oportunitate de creștere comună.

Astfel, practica pedagogică de succes este rezultatul corelării armonioase între politicile educaționale europene și realitatea micro-climatului școlar local. Tranziția către un învățământ cu adevărat incluziv necesită timp, formare continuă și o adaptare permanentă a instrumentelor de evaluare, migrând către portofolii de competențe care să reflecte efortul și evoluția individuală. Doar printr-o viziune centrată pe potențialul uman și prin asumarea rolului de „arhitecți ai incluziunii”, putem asigura fiecărui elev cu CES un parcurs educațional semnificativ, transformând educația într-un motor autentic al integrării europene și al succesului personal, reflectat în starea de bine a întregii comunități școlare.

Bibliografie

1. Gherguț, Alois (2013). Sinteze de psihopedagogie specială. Ghid pentru cursuri și examene de licență. Iași: Editura Polirom.
2. Gherguț, Alois (2016). Educația incluzivă și pedagogia diversității. Iași: Editura Polirom.
3. Meyer, A., Rose, D. H., & Gordon, D. (2014). Universal Design for Learning: Theory and Practice. Wakefield, MA: CAST Professional Publishing.

Rolul practicii pedagogice în dezvoltarea învățământului european

*Profesor educație timpurie, Cojocaru Simona-Maria
Școala Gimnazială „I. Gh. Duca”/ GPP Traian, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea*

În contextul actual al globalizării și al integrării europene, sistemele de educație sunt supuse unor transformări continue, menite să răspundă cerințelor societății moderne. Practica pedagogică joacă un rol esențial în acest proces, contribuind la formarea unor cadre didactice capabile să promoveze un învățământ centrat pe elev și orientat spre dezvoltarea competențelor cheie.

Învățământul european pune accent pe calitatea actului educațional și pe adaptarea acestuia la nevoile individuale ale beneficiarilor direcți. În acest sens, practica pedagogică oferă oportunitatea de a implementa metode moderne de predare-învățare-evaluare, bazate pe participarea activă a copiilor și pe învățarea experiențială.

Un element definitoriu al educației europene este promovarea incluziunii. Practica pedagogică permite cadrelor didactice să identifice și să răspundă diversității din grupă, adaptând activitățile în funcție de nivelul de dezvoltare, stilul de învățare și particularitățile fiecărui copil. Astfel, se asigură egalitatea de șanse și accesul la educație de calitate pentru toți copiii.

De asemenea, schimbul de bune practici între cadrele didactice reprezintă un factor important în dezvoltarea profesională. Participarea la proiecte educaționale, parteneriate și programe europene contribuie la îmbogățirea experienței didactice și la adoptarea unor strategii inovatoare.

În învățământul preșcolar, practica pedagogică are un impact deosebit asupra formării deprinderilor de bază. Activitățile ludice, jocurile didactice și situațiile de învățare organizate contribuie la dezvoltarea limbajului, a gândirii și a abilităților sociale. Educația timpurie reprezintă fundamentul pe care se construiește întregul parcurs educațional al copilului.

Un alt aspect important este integrarea tehnologiei în procesul educațional. În contextul digitalizării, educatoarele sunt încurajate să utilizeze instrumente moderne pentru a sprijini învățarea. Practica pedagogică oferă cadrul necesar pentru experimentarea și evaluarea acestor resurse, în vederea utilizării lor eficiente.

Evaluarea continuă și adaptarea strategiilor didactice reprezintă, de asemenea, componente esențiale ale practicii pedagogice. Prin observare sistematică și feedback constant, educatoarea poate identifica progresul copiilor și poate ajusta activitățile pentru a răspunde nevoilor acestora.

În concluzie, practica pedagogică este un pilon fundamental al învățământului european, contribuind la formarea unor cadre didactice competente și flexibile. Prin promovarea inovației, incluziunii și colaborării, aceasta susține dezvoltarea unui sistem educațional modern și eficient.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin (2014). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
2. Cerghit, Ioan (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Polirom.
3. Joița, Elena (2008). *Management educațional*. Iași: Polirom.
4. Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București.

Învățarea prin joc – valorificarea gamificării în activitatea didactică la clasa a II-a

*Prof. înv. primar Coman Cristina
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”- Rotărești, Jud. Vâlcea*

În contextul educației actuale, rolul cadrului didactic s-a schimbat, acesta devenind un facilitator al învățării, adaptat nevoilor și intereselor elevilor. Generațiile de astăzi sunt atrase de interactivitate și dinamism, ceea ce face ca metodele tradiționale să nu mai fie întotdeauna suficiente pentru menținerea interesului pe termen lung. În acest context, gamificarea se conturează ca o strategie didactică eficientă, bazată pe integrarea elementelor de joc – provocări, punctaje și feedback imediat – în activitățile de învățare. Aceasta nu înlocuiește actul educațional, ci îl îmbunătățește, transformând sarcinile în experiențe atractive. Prin utilizarea gamificării, se creează un mediu de învățare pozitiv, care stimulează participarea activă, colaborarea și motivația elevilor, contribuind la adaptarea practicilor didactice la cerințele educației moderne.

În activitatea desfășurată la clasă, am integrat elementele de gamificare nu ca pe un simplu moment de relaxare, ci ca pe o strategie activă de învățare. Am pornit de la premisa că elevul de clasa a II-a are nevoie de un context care să îi stimuleze curiozitatea naturală, transformând sarcinile școlare în provocări cu sens. Astfel, procesul de predare-învățare a căpătat o dinamică nouă, în care implicarea elevilor a crescut vizibil datorită elementelor de interactivitate și joc.

Un exemplu elocvent l-a reprezentat ora de matematică, unde am organizat activitatea intitulată „Vânătoarea de comori”. În acest scenariu, exercițiile de calcul și problemele de logică nu au mai fost privite ca obligații, ci ca indicii prețioase necesare pentru a avansa în aventură. Elevii au lucrat în echipe, fiind motivați să colaboreze pentru a descifra „codurile” matematice care îi conduceau spre etapa următoare. Această metodă a demonstrat că, atunci când rezultatul corect devine o „cheie” spre o descoperire, gândirea logică se activează mult mai rapid, iar spiritul de echipă devine un sprijin esențial în învățare.

La disciplina Comunicare în limba română, am propus jocul „Detectivii textului”, o activitate care a transformat corectarea greșelilor de ortografie și punctuație într-o misiune de investigație. Elevii au primit rolul de mici detectivi, având sarcina de a analiza cu atenție textele „suspecte” pentru a identifica erorile ascunse. Această abordare a schimbat complet percepția asupra greșelii: ea nu mai era un motiv de penalizare, ci un detaliu ce trebuia descoperit pentru a finaliza cazul.

Interacțiunea cu mediul înconjurător a fost valorificată prin activitatea „Exploratorii naturii”, desfășurată în cadrul orelor de Științe. Elevii au fost invitați să observe direct realitatea din jurul lor, completând fișe de lucru concepute sub forma unor jurnale de expediție. Prin acest mod de lucru, simpla observație a devenit o cercetare activă. Elevii au învățat să exploreze, să colecteze date și să tragă concluzii, simțindu-se responsabili pentru „descoperirile” lor. Această metodă a confirmat faptul că învățarea prin experiență directă, susținută de un cadru ludic, contribuie la formarea unui mediu de învățare pozitiv, în care fiecare copil se simte stimulat să participe și să evolueze.

Implementarea strategiilor de gamificare la clasa a II-a a demonstrat că procesul de învățare poate deveni o experiență vie, adaptată nevoilor psihologice ale elevului contemporan. Dincolo de entuziasmul vizibil al copiilor, această abordare a generat rezultate pedagogice concrete, care confirmă eficiența metodelor interactive în fața celor tradiționale, pur expositive.

În primul rând, s-a observat o creștere a gradului de implicare a elevilor în sarcini care, în mod obișnuit, erau percepute ca fiind dificile sau monotone. Transformarea exercițiilor în „misiuni” sau „investigații” a condus la o concentrare mai profundă și la o dorință autentică de a finaliza activitatea, nu din obligație, ci din dorința de a atinge obiectivul jocului.

În al doilea rând, gamificarea a contribuit la edificarea unui mediu de învățare pozitiv, unde eroarea nu mai este privită ca un eșec sancționabil, ci ca o etapă firească în rezolvarea unei provocări. Această

schimbare de optică este esențială pentru dezvoltarea încrederii în sine a elevilor de vârstă școlară mică, oferindu-le libertatea de a explora și de a învăța prin încercare și reușită.

Validarea acestor metode de lucru susține ideea unui învățământ modern, centrat pe competențe și pe starea de bine a copilului. Integrarea armonioasă a elementelor ludice în activitatea didactică cotidiană reprezintă un factor determinant în formarea unor elevi motivați, capabili să colaboreze și să gândească critic într-o societate aflată în continuă schimbare.

În concluzie, succesul activităților prezentate reconfirmă faptul că, atunci când pedagogia întâlnește creativitatea, școala devine un spațiu al descoperirii. Gamificarea rămâne, astfel, o soluție viabilă și ingenioasă pentru orice cadru didactic care își dorește să transforme actul de predare într-un parteneriat real între profesor și elev.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin, *Pedagogie*, Ediția a III-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Ionescu, Miron; Radu, Ion, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2004.
3. Pânișoară, Ion-Ovidiu, *Comunicarea eficientă*, Ediția a IV-a, Editura Polirom, Iași, 2015.
4. Stan, Cristian, *Teoria și metodologia instruirii*, Editura Paralela 45, Pitești, 2001.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

Prof. Comșa Cristina-Roxana

Liceul Teoretic Murfatlar, Murfatlar, Jud. Constanța

Lucrarea de față evidențiază rolul esențial al activităților de practică pedagogică în formarea continuă a cadrelor didactice, în contextul cerințelor învățământului european. Se analizează importanța corelării dintre pregătirea teoretică și experiența pedagogică, precum și impactul acestor activități asupra dezvoltării competențelor profesionale. Studiul aduce în prim plan exemple de bună practică pedagogică pentru creșterea calității actului educațional, centrat, așa cum subliniază prof. dr. Andrei Cosmovici, pe „dezvoltarea gândirii abstracte, în crearea independenței și inițiativei în soluționarea problemelor complexe”¹.

Lucrarea are caracter teoretico-aplicativ, bazat pe analiza literaturii de specialitate, observația activităților didactice, reflecția asupra experiențelor din practica pedagogică. În cadrul activităților de practică, au fost analizate metodele de predare utilizate, interacțiunea profesor-elev și eficiența strategiilor didactice, personalizând cercetarea cu numeroase exemple relevante. : utilizarea metodelor interactive, integrarea tehnologiei în procesul didactic, adaptarea conținuturilor la nivelul elevilor, utilizarea feedback-ului constructiv.

Aș vrea să subliniez rolul deosebit de important pe care îl are în practica didactică actuală includerea tehnologiei, dată fiind amploarea pe care a dobândit-o internetul și prezența sa marcantă în viața de zi cu zi atât a elevilor, cât și a profesorilor. De aceea trec în revistă o serie de aplicații ce pot fi utilizate cu succes în practica de clasă: *Padlet*, pentru a adresa întrebări sau pentru a adăuga filme, imagini, (<https://ro.padlet.com>, <https://learningapps.org>), <https://www.armoredpenguin.com> (realizare de puzzle-uri), <https://www>.

1 Andrei Cosmovici, Învățarea în școală, în Cucos Constantin (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Polirom, Iași, 1998, p. 50.

jigsavplanet.com (realizare de puzzle-uri), *Mindmap* - harta ideilor (<https://coggle.it>, <https://miro.com>, <https://bubble.us>), instrumente pentru realizarea de podcasturi pe telefon (<https://anchor.fm>), instrumente pentru realizarea de animații (<https://www.animaker.com>), instrument pentru realizarea de colaje video (<https://animoto.com>), instrumente pentru oferirea de feedback (<https://answergarden.ch>), instrument pentru creare de ebook-uri (<https://bookcreator.com>), instrumente pentru creare de fotografii vorbitoare (<https://blabberize.com>), instrumente pentru realizarea de colaje digitale, text și imagine (<https://www.canva.com>). Fără a avea pretenția de exhaustivitate, am dorit să amintesc câteva instrumente digitale prețioase în practica de clasă prin atractivitatea lor, dar și prin dimensiunea ludică și colaborativă pe care se structurează.

De asemenea aș vrea să subliniez rolul important pe care îl au resursele utilizate. În calitate de profesor de limbă franceză, am ales să folosesc cu precădere documente autentice (cărți, filme, cântece, reportaje, interviuri) pentru a pragmatiza procesul de predare-învățare și a crește motivația elevilor. Apropierea elevului de realitatea lingvistică a unei limbi nu se poate realiza decât prin interiorizarea acestei realități, interiorizare mijlocită de experiența pe care i-o furnizează elevului caracterul ludic și aplicativ, practic al activităților didactice care îi sunt propuse.

În acest sens, cântecul poate furniza material didactic necesar pentru exploatarea vocabularului, se poate preta foarte bine analizei gramaticale, poate transmite mesaje personale sau informații legate de un anumit context politic, sociocultural etc. El deschide calea de acces către interogație, despre care profesorul Constantin Cuciș spunea că „ (...) împrumută ceva din cutia de minuni a Pandorei ”². D o c u m e n t autentic, cântecul nu aparține lumii școlare, ci face parte din lumea reală, facilitând însușirea de către elevi a realităților socioculturale ale limbii străine pe care aceștia o învață, introducând într-un mod natural lexicul și structurile gramaticale prezentate în context comunicativ: « *Parole et musique, texte et mélodie: la chanson est ancrée dans la vie. Elle fait autant partie du patrimoine socioculturel d'un pays que ses monuments historiques. Elle appartient au paysage quotidien des jeunes et des moins jeunes. Elle est présente partout: à la radio, à la télévision, sur les murs des villes, dans la presse écrite* »³.

O altă resursă prețioasă o reprezintă adaptarea cinematografică a textelor literare, suport în activități care dezvoltă, dincolo de competențe lingvistice și comunicative clar definite, competențe culturale și artistice. Cuvintele și imaginile reprezintă expresia unei societăți și viziunea unei culturi, de aceea predarea - învățarea unei limbi străine constituie un proces complex, care are ca obiectiv principal studiul limbii prin prisma tuturor câmpurilor sale de acțiune, produs socio-istoric, practică socială și culturală, « une langue-culture »⁴, după definiția dată de didacticienii François Demougin și Pierre Dumont.

Exemplele de bune practici prezentate în acest studiu reliefează necesitatea adaptării actului pedagogic la cerințele actuale ale educației. În concluzie, o educație de calitate nu poate fi realizată fără o practică pedagogică mereu actualizată, adaptată standardelor europene și cerințelor unui învățământ a cărui dinamică este în permanentă transformare.

Bibliografie

1. CUCIȘ Constantin, *Pedagogie*. Ed. a II-a, Polirom, Iași, 2002.
 2. CUCIȘ Constantin (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivat și grade didactice*, Polirom, Iași, 1998, DEMOUGIN Françoise, DUMONT Pierre, *Cinéma et chanson : Pour enseigner le français autrement. Une didactique du français langue seconde*, Delagrave Édition et CRDP Midi-Pyrénées.
 3. DEMOUGIN Françoise, DUMONT Pierre, *Cinéma et chanson : Pour enseigner le français autrement. Une didactique du français langue seconde*, Delagrave Édition et CRDP Midi-Pyrénées.
 4. TAGLIANTE Christine, *Techniques de classe : La classe de langue*, CLE International, 1994.
-
- 2 Cuciș Constantin, *Pedagogie*. Ed. a II-a, Polirom, Iași, 2002.
- 3 Tagliante, Christine, *Techniques de classe : La classe de langue*, CLE International, 1994, p. 85.
- 4 François Demougin, Pierre Dumont, *Cinéma et chanson : Pour enseigner le français autrement Une didactique du français langue seconde*, Delagrave Édition et CRDP Midi Pyrénées, 1999 p. 7.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

Prof. Educație Timpurie: Constantin Andreea Magdalena

Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” / G.P.P. „Nicolae Bălcescu” Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea

Educația contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de evoluțiile sociale, economice și culturale la nivel european. În acest context, sistemele educaționale sunt chemate să ofere nu doar cunoștințe teoretice, ci și competențe practice care să faciliteze integrarea armonioasă a individului în societate. Un rol esențial în formarea cadrelor didactice îl au activitățile de practică pedagogică, considerate un factor determinant în dezvoltarea unui învățământ modern și eficient, în acord cu valorile și standardele europene.

Practica pedagogică reprezintă etapa în care viitorii sau actualii profesori au oportunitatea de a aplica în mod concret cunoștințele teoretice dobândite în cadrul formării profesionale. Aceasta contribuie la dezvoltarea competențelor didactice, a abilităților de comunicare și relaționare cu elevii, precum și la formarea unei atitudini reflexive asupra propriului act educațional. În cadrul sistemului educațional european, accentul este pus tot mai mult pe învățarea prin experiență, pe colaborare și pe dezvoltarea competențelor practice, aspecte care sunt cultivate în mod direct prin activitățile de practică pedagogică.

Promovarea activităților de practică pedagogică în cadrul instituțiilor de învățământ contribuie la creșterea calității procesului educațional. Prin participarea la activități didactice reale, cadrele didactice își pot perfecționa metodele de predare, pot experimenta diverse strategii didactice și pot adapta procesul de învățare la nevoile și particularitățile elevilor. În același timp, practica pedagogică stimulează creativitatea profesorilor și îi ajută să identifice modalități inovatoare de organizare a activităților educative.

Un alt aspect important îl reprezintă colaborarea dintre instituțiile de formare și unitățile de învățământ. În context european, parteneriatele educaționale facilitează schimbul de bune practici și contribuie la dezvoltarea unei culturi educaționale bazate pe cooperare și profesionalism. Practica pedagogică devine astfel un spațiu de interacțiune și învățare reciprocă între profesori, mentori și formatori, generând un climat educațional favorabil dezvoltării profesionale continue.

De asemenea, activitățile de practică pedagogică au un impact pozitiv asupra elevilor, deoarece profesorii bine pregătiți sunt capabili să creeze un mediu de învățare motivant și adaptat nevoilor acestora. Prin utilizarea unor metode moderne, interactive și centrate pe elev, cadrele didactice contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a spiritului de colaborare, competențe esențiale în societatea contemporană.

În învățământul preșcolar și primar, practica pedagogică are o importanță deosebită, deoarece activitățile educaționale trebuie să fie adaptate nivelului de dezvoltare al copiilor și să stimuleze curiozitatea, explorarea și învățarea prin joc. Prin observarea directă a comportamentului și reacțiilor copiilor, cadrele didactice pot înțelege mai bine nevoile acestora și pot concepe activități didactice eficiente și atractive.

Promovarea constantă a activităților de practică pedagogică contribuie la formarea unor profesori competenți, capabili să răspundă provocărilor educației moderne. În același timp, aceasta susține procesul de modernizare a sistemului educațional și alinierea acestuia la standardele europene privind calitatea educației. Astfel, practica pedagogică devine nu doar o etapă de formare profesională, ci și un element fundamental în dezvoltarea unui învățământ eficient, inovator și orientat spre viitor.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un pilon esențial al educației europene, contribuind la formarea unor cadre didactice bine pregătite, capabile să ofere elevilor experiențe de învățare relevante și de calitate. Prin integrarea teoriei cu practica, sistemul educațional devine mai adaptat realităților contemporane și mai eficient în pregătirea noilor generații pentru provocările societății

moderne.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). Pedagogie. Iași: Editura Polirom.
2. Ionescu, M., Radu, I. (2001). Didactica modernă. Cluj-Napoca: Editura Dacia.
3. Ministerul Educației (2019). Repere pentru dezvoltarea profesională a cadrelor didactice.

Studiu despre educația intelectuală la elevii de liceu

Prof. Constantinescu Dragoș

Colegiul Național „Alexandru Lahovari”, Râmnicu Vâlcea, Vâlcea

Educația intelectuală

Educația a apărut în procesul muncii și vieții în comun a oamenilor, din nevoi obiective, acelea de a modifica natura umană, în raport cu cerințele muncii, producției și vieții. Principalul mijloc prin care se realizează educația intelectuală a elevilor este procesul de învățământ. În cadrul lui își însușesc cunoștințe, priceperi și deprinderi, încep să-și formeze cultura generală.

Educația are la bază acest mecanism al transmisiei experienței social - istorice. Cunoștințele despre natură și societate însușite de tineri îi ajută să rezolve bine problemele puse de produse și de viața socială în general, dacă au un caracter științific și dacă formează un sistem bine încheiat. Deci, o primă sarcină a educației intelectuale este înarmarea tineretului cu un sistem de cunoștințe științifice, cu priceperi și deprinderi intelectuale.

Însușirea volumului de cunoștințe, a priceperilor și deprinderilor nu este însă suficient pentru a asigura pregătirea omului contemporan. Complexitatea vieții sociale moderne solicită un om cu capacități intelectuale bine dezvoltate. Dinamica vieții în societate prezintă mereu aspecte noi, variate. Pentru a face față la asemenea solicitări și pentru a găsi soluțiile cele mai potrivite, omul societății noastre trebuie să posede nu numai o bogăție de cunoștințe, ci și capacitatea de a gândi corect și creator. Este nevoie — după expresia lui **Montaigne** — *nu atât de un cap plin, cât de unul bine format*. De aceea dezvoltarea proceselor intelectuale, a intereselor de cunoaștere și cultivarea motivelor superioare ale învățării constituie o altă sarcină importantă a educației intelectuale. Școala trebuie să dea elevilor și cunoștințe, dar să le cultive și gândirea, capacitățile creatoare. Atât sarcina informativă cât și cea formativă sunt la fel de necesare.

O altă sarcină a educației intelectuale este formarea bazelor concepției filozofice despre lume și corecta orientare ideologico-politică a elevilor, înarmarea elevilor cu un sistem de cunoștințe, dezvoltarea proceselor intelectuale, formarea concepției filozofice despre lume constituie o premisă și pentru realizarea educației morale, estetice și fizice a elevilor. Educația intelectuală constituie un suport pentru realizarea celorlalte laturi.

Stăpânirea unor tehnici de muncă intelectuală în paralel cu asigurarea unui substrat motivațional potrivit conduc la aprofundarea și îmbogățirea cunoștințelor asimilate în școală prin efort individual. Aceste procedee contribuie la realizarea dezideratului fundamental al educației moderne, acela de „a-l învăța pe elev cum să învețe”.

Este necesar ca încă din școală să se dezvolte interesele cognitive la elevi, încât ele să dobândească o stabilitate care să asigure continuă îmbogățire a cunoștințelor și după absolvire.

Autoeducația se realizează de fapt prin scopuri și acțiuni autoimpuse, prin efort voluntar; de aceea este o condiție dar și un rezultat al educației.

Orientarea profesională se realizează prin punerea de acord a aspirațiilor, intereselor elevilor, înclinațiilor și aptitudinilor pe care le au cu posibilitățile reale. Orientarea profesională presupune o gamă de activități cum ar fi: consilierea, informarea, evaluarea și îndrumarea, cu scopul de a ajuta persoanele interesate să opteze în ceea ce privește formarea profesională inițială și continuă, programele de educație și de formare profesională inițială și continuă și oferta de locuri de muncă..

Dezvoltarea carierei semnifică, așa cum preciza Gysbers(1944):

- Autocunoașterea și formarea deprinderilor de relaționare interpersonală;
- Educația și formarea profesională inițială;
- Asumarea de diferite roluri în viață;
- Modul de integrare, trăire și planificare a diferitelor evenimente ale vieții.

Etica profesională constă în însușirea ansamblului de norme și reguli, care: reglementează desfășurarea muncii.

Însușirea unor cunoștințe din domenii cât mai variate este necesară omului contemporan, dar nu este suficientă pentru asigurarea participării lui active și creatoare la viața socială.

Priceperile se formează în condiții variabile și constau în posibilitatea omului de a rezolva cu ușurință, fără efort deosebit, unele probleme practice în situații diferite, cum ar fi: citirea unui plan, a unei diagrame, a unui grafic.

Deprinderile se formează în condiții relativ stabile și constau în stăpânirea operațiilor de lucru, în urma repetării unei acțiuni, până la automatizare, cum ar fi: măsurarea tensiunii, efectuarea operațiilor într-un laborator, efectuarea unor reglaje la operații ale unor aparate etc.

Bibliografie

1. Atkinson R. L. *et al*, 2002 - *Introducere în psihologie*, Editura Tehnică, București.
2. Bogáthy Z., Sulea C., coord., 2004 - *Manual de tehnici și abilități academice*, Editura Universității de Vest, Timișoara.

Valorizarea experiențelor de practică pedagogică în formarea profesorului reflexiv în contextul educației europene

Înv. Cornăcel Georgiana

Școala Gimnazială Nr. 13 Râmnicu Vâlcea, Vâlcea

Transformările generate de globalizare, digitalizare și mobilitatea academică au determinat o redefinire a rolului profesorului în societatea contemporană. În acest context, practica pedagogică devine o componentă esențială a formării profesionale, facilitând dezvoltarea competențelor didactice, a capacității reflexive și a adaptabilității la diversitatea mediilor educaționale. Prezentul eseu analizează importanța valorificării experiențelor de practică pedagogică în formarea profesorului reflexiv, evidențiind contribuția acestora la consolidarea unui învățământ european orientat spre calitate, inovare și incluziune.

Introducere: Educația europeană contemporană se află într-un proces continuu de adaptare la noile realități sociale, economice și tehnologice. În acest cadru, profesorul nu mai este doar un furnizor de informație, ci devine un facilitator al învățării, un mediator al cunoașterii și un promotor al dezvoltării competențelor elevilor. Pentru a răspunde acestor exigențe, formarea cadrelor didactice trebuie să îmbine în mod echilibrat dimensiunea teoretică și experiența practică.

Practica pedagogică reprezintă un spațiu de învățare autentic, în care viitorii profesori își pot exersa competențele profesionale, pot experimenta diverse strategii didactice și pot reflecta asupra propriului demers educațional. Astfel, activitățile de practică pedagogică contribuie la formarea profesorului reflexiv, capabil să analizeze critic propria activitate și să își adapteze metodele de predare în funcție de nevoile elevilor și de cerințele curriculumului.

Practica pedagogică – spațiu de formare profesională autentică

Experiența practică în mediul educațional oferă oportunitatea de a transpune în realitate conceptele teoretice studiate în cadrul programelor de formare pedagogică. În timpul stagiilor de practică, viitorii profesori au posibilitatea de a observa activitatea didactică a mentorilor, de a participa la planificarea și organizarea lecțiilor și de a interacționa direct cu elevii. Acest proces contribuie la dezvoltarea competențelor didactice fundamentale, precum proiectarea activităților de învățare, utilizarea metodelor interactive, evaluarea progresului elevilor și gestionarea situațiilor educaționale complexe. În același timp, practica pedagogică permite familiarizarea cu cultura organizațională a instituțiilor de învățământ și cu specificul relațiilor educaționale. Un rol esențial în acest proces îl are mentoratul pedagogic. Profesorii mentori oferă sprijin, orientare și feedback constructiv, facilitând integrarea studenților practicanți în activitatea didactică și contribuind la dezvoltarea unei perspective profesionale mature asupra carierei didactice.

Dezvoltarea profesorului reflexiv prin experiență și autoevaluare

Conceptul de profesor reflexiv ocupă un loc central în paradigmele educaționale moderne. Practica pedagogică stimulează dezvoltarea acestei dimensiuni reflexive, deoarece implică analiza critică a propriilor acțiuni didactice și evaluarea impactului acestora asupra procesului de învățare.

Prin activități de autoevaluare, jurnal pedagogic, discuții cu mentorii și colegii, viitorii profesori sunt încurajați să identifice strategiile eficiente de predare, să înțeleagă dificultățile întâlnite și să își perfecționeze permanent competențele profesionale. Acest proces contribuie la formarea unei atitudini deschise către învățare continuă și inovare pedagogică. Reflecția asupra practicii didactice permite, de asemenea, dezvoltarea capacității de adaptare la diversitatea elevilor, la diferențele de ritm și stil de învățare, precum și la contextul social și cultural al comunității școlare.

Dimensiunea europeană a practicii pedagogice

În spațiul educațional european, accentul se pune pe cooperare, mobilitate academică și schimb de bune practici între instituțiile de învățământ. Practica pedagogică se integrează în această perspectivă prin promovarea unor modele educaționale deschise și prin încurajarea participării la proiecte și inițiative internaționale.

Experiențele educaționale europene evidențiază importanța dezvoltării competențelor-cheie ale profesorilor, precum competența digitală, capacitatea de lucru colaborativ, gândirea critică și promovarea educației incluzive. Practica pedagogică oferă cadrul necesar pentru dezvoltarea acestor competențe și pentru integrarea lor în activitatea didactică zilnică. În același timp, utilizarea tehnologiilor educaționale moderne în activitățile de practică facilitează accesul la resurse educaționale variate și permite implementarea unor metode inovatoare de predare și evaluare.

Concluzii: Activitățile de practică pedagogică reprezintă un element esențial în procesul de formare a cadrelor didactice, contribuind la dezvoltarea competențelor profesionale, a capacității reflexive și a deschiderii către inovare. Prin integrarea experienței practice în programele de formare, sistemul educațional poate pregăti profesori capabili să răspundă provocărilor societății contemporane și să contribuie activ la consolidarea unui învățământ european de calitate. Promovarea și dezvoltarea programelor de practică pedagogică trebuie să rămână o prioritate pentru instituțiile educaționale, deoarece acestea creează premisele unei formări profesionale autentice și durabile, orientate către excelență și progres educațional.

Cuvinte-cheie: practică pedagogică, profesor reflexiv, formare profesională, educație europeană, mentorat pedagogic.

Utilizarea tehnologiilor digitale în educație

Prof. înv. primar Cotea Maria

Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Transformarea digitală în educație nu mai reprezintă doar o simplă adăugare de instrumente hardware (calculatoare, tablete), ci o schimbare de paradigmă pedagogică. Această tranziție implică trecerea de la modelul tradițional „magister-centrat” (unde profesorul este singura sursă de cunoaștere) la un model colaborativ și explorator. Cercetările recente sugerează că tehnologia, atunci când este integrată strategic, poate reduce decalajele de învățare și poate stimula competențele transversale necesare pe piața muncii moderne.

Cercetările asupra procesului de digitalizare indică faptul că simpla prezență a tehnologiei la clasă nu garantează succesul academic. Un aspect central al cercetărilor actuale este conceptul de pedagogie digitală activă.

Studiile experimentale au demonstrat că utilizarea simulărilor virtuale în științele exacte (fizică, biologie) crește rata de retenție a informațiilor față de metodele pur teoretice. Acest lucru se datorează vizualizării proceselor abstracte, permițând elevilor să experimenteze într-un mediu controlat și sigur.

În evaluarea elevilor am folosit aplicațiile Kahoot! și Quizizz și am observat o creștere semnificativă a participării active a elevilor.

Noile cercetări se concentrează pe sistemele de tutorat inteligent. Acestea analizează performanța elevului în timp real și adaptează nivelul de dificultate al exercițiilor. Datele colectate sugerează că învățarea adaptivă poate scurta timpul de însușire a conceptelor de bază cu aproximativ 20%, oferind profesorului timp pentru a se ocupa de cazurile complexe sau de activități creative.

Folosirea platformelor precum Google Classroom sau Microsoft Teams au permis elevilor să lucreze simultan pe același document, dezvoltând abilități de negociere și management de proiect.

Democratizarea accesului la informație prin cursuri de tip MOOC (Massive Open Online Courses) oferă șanse egale elevilor din zone rurale sau defavorizate de a accesa conținut de înaltă calitate.

Dezavantaje

Nu putem ignora barierele identificate în procesul de digitalizare. Cercetările evidențiază trei probleme majore:

Diferența de acces la infrastructură între mediul urban și cel rural rămâne o provocare de sistem care poate accentua inechitatea socială.

Utilizarea excesivă a ecranelor poate duce la scăderea capacității de concentrare pe texte lungi (lectura profundă).

Tehnologia este utilă doar în mâna unui pedagog instruit. Fără o metodologie clară, digitalizarea riscă să rămână un proces superficial de „tehnologizare a birocrăției”.

În concluzie, tehnologia digitală reprezintă un catalizator pentru o educație mai incluzivă și mai eficientă, însă succesul acesteia depinde de echilibrul dintre inovarea tehnică și fundamentul pedagogic. Cercetările confirmă că viitorul aparține sistemelor de învățământ hibride, capabile să combine empatia și îndrumarea umană cu precizia și accesibilitatea instrumentelor digitale.

Bibliografie

1. **Adăscăliței, A.** (2020). *Instruirea asistată de calculator: Didactica informaticii*. Editura Polirom, Iași.
2. **Cucoș, C.** (2018). *Educația. Reîntemeieri, dinamici, prefigurări*. Editura Polirom, Iași.
3. **Pânișoară, I.O.** (2017). *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*. Editura Polirom, Iași.
4. **UNESCO.** (2021). *AI and education: Guidance for policy-makers*. UNESCO Publishing, Paris.

Paradigmă și practică în educația antreprenorială analiza activității firmelor de exercițiu (FE)

Profesor Croitoru Elena Roxana
Colegiul Economic, Râmnicu Vâlcea

Convergența Disciplinară: De la Teorie la Unitate Conceptuală În învățământul economic clasic, elevul studiază adesea disciplinele în mod izolat (Contabilitate, Marketing, Drept, Economie). Firma de exercițiu funcționează ca un **catalizator**, obligând elevul să aplice simultan noțiuni din toate aceste sfere pentru a rezolva o singură problemă de business.

- **Sinergia Contabilitate-Gestiune:** O factură emisă în departamentul Comercial nu este doar un exercițiu de completat formulare; ea declanșează automat o înregistrare în Registrul Jurnal (Contabilitate) și o scădere de stoc (Gestiune). Această interconectare forțează consolidarea înțelegerii mecanismului dublei înregistrări.
- **Sinergia Drept-Resurse Umane:** Elaborarea unui contract individual de muncă în cadrul FE consolidează noțiunile de legislația muncii, transformând articolele de lege în clauze contractuale aplicabile.

Consolidarea prin “Deep Learning” și Repetiție Operațională. Spre deosebire de un test scris, unde informația este reținută pe termen scurt, în FE informația este consolidată prin **iterație**. **Ciclicitatea Proceselor reprezintă** realizarea lunară a statelor de plată sau a bilanțelor de verificare transformă procesele conștiente (care necesită efort de memorare) în procese cvasi-automate (deprinderi).. **Corecția Eroare-Feedback în cadrul rețelei ROCT** o putem exemplifica printr-o greșală într-un ordin de plată duce la respingerea tranzacției de către banca virtuală. Acest feedback imediat forțează elevul să reanalizeze informația teoretică pentru a identifica eroarea, ceea ce reprezintă cel mai înalt nivel de consolidare a cunoștințelor prin **analiza critică**.

Digitalizarea și Managementul Fluxurilor Informaționale Firma de exercițiu consolidează competențele digitale prin utilizarea instrumentelor specifice economiei 4.0. Elevul nu mai gestionează doar „informație pe hârtie”, ci date digitale care trebuie să fie consistente în mai multe sisteme:

- **Validarea Datelor:** Informația despre produs trebuie să fie identică în catalogul de marketing, în baza de date de prețuri și în factură. Această disciplină a datelor (data integrity) este o competență crucială în mediul universitar și corporativ.
- **Utilizarea Software-ului de specialitate:** Prin utilizarea programelor de contabilitate sau a platformelor de e-administration, informațiile teoretice despre active, pasive sau fluxuri de trezorerie devin realități palpabile pe ecran.

Dezvoltarea “Soft Skills” ca Suport pentru Informația Tehnică Consolidarea informațiilor economice este susținută de dezvoltarea abilităților transversale. O informație tehnică (ex: o strategie de preț) nu are valoare dacă nu este comunicată și susținută în fața „consiliului de administrație” sau a clienților.

Tip de Consolidare	Mecanism de Implementare	Rezultat Cognitiv
Cognitivă	Rezolvarea problemelor complexe de business.	Înțelegerea profundă a mecanismelor pieței.
Procedurală	Respectarea fluxului de documente (document flow).	Rigurozitate în execuția sarcinilor profesionale.

Tip de Consolidare	Mecanism de Implementare	Rezultat Cognitiv
Socială	Negocierea contractelor la târgurile de profil.	Capacitatea de argumentare bazată pe date economice.

Mecanisme de Consolidare a Fluxurilor Informaționale și Integrare Transdisciplinară

În epistemologia educației economice contemporane, Firma de Exercițiu (FE) nu reprezintă un simplu instrument didactic, ci o interfață de consolidare a cunoștințelor, unde informația brută (teoretică) este transmutată în competență funcțională prin procese de sinteză și validare operativă. Consolidarea cunoștințelor se realizează prin procesul de consolidare a informațiilor în cadrul FE se realizează prin trei pași fundamentali, care asigură trecerea de la memorarea pasivă la aplicarea sistemică:

- a) **Consolidarea prin Convergență Disciplinară (Sinergie)**-intr-un context academic fragmentat, FE acționează ca un punct de fuziune. De exemplu, înțelegerea conceptului de *valoare adăugată* nu mai rămâne o definiție abstractă în manualul de Economie, ci devine un calcul riguros în decontul de TVA (Contabilitate) și un element de fundamentare a prețului în strategia de marketing.
- b) **Consolidarea prin Iterație și Ciclicitate (Deep Learning)**-spre deosebire de evaluările punctuale, simularea de afaceri impune o repetiție a proceselor (închiderea lunii contabile, declararea obligațiilor fiscale, raportarea managerială). Această iterație transformă secvențele logice în reflexe profesionale, consolidând calea cognitivă a elevului.
- c) **Consolidarea prin Feedback Validat (Mecanismul ROCT)**-eroarea informatică sau procedurală în rețeaua ROCT (ex: respingerea unui dosar de înregistrare la Registrul Comerțului Virtual) forțează procesul de *re-learning*. Elevul este obligat să revină asupra bazei teoretice pentru a corecta eroarea, proces ce fixează informația mult mai eficient decât corectura clasică a unui profesor.

Analiza Fluxului Informațional Transdepartamental

Consolidarea informațiilor este vizibilă prin modul în care o singură unitate de date (input) migrează și se transformă în cadrul entității:

Departamentul Sursă	D o c u m e n t / Informație	Departamentul Destinatar	Impactul în Consolidare
Resurse Umane	Stat de salarii	Contabilitate	Transpunerea costului muncii în datorii sociale și cheltuieli de exploatare.
Marketing	Studiu de piață / Preț	Comercial	Fundamentarea ofertelor de vânzare pe baza elasticității cererii.
Vânzări	Factură emisă	Contabilitate / Gestiune	Validarea veniturilor și actualizarea scriptică a activelor circulante.
Management	Business Plan	T o a t e departamentele	Alinierea obiectivelor tactice la viziunea strategică a firmei.

Firma de exercițiu forțează consolidarea **alfabetizării funcționale digitale**. Elevii clasei a XI-a nu gestionează doar fluxuri de numerar fictive, ci gestionează integritatea datelor (Data Integrity). Într-o lume a afacerilor digitalizată, consistența informației între platforma de e-banking, soft-ul de contabilitate și magazinul online simulat reprezintă proba supremă de stăpânire a fenomenului economic. Activitatea firmelor de exercițiu la Colegiul Economic constituie un **experiment pedagogic de succes** care răspunde cerințelor actuale ale pieței muncii. Concluziile studiului relevă faptul că:

- **Procesul de învățare devine autodirijat**, profesorul preluând rolul de consultant/facilitator, ceea ce încurajează autonomia decizională.
- **Capacitatea de sinteză** este net superioară în rândul elevilor care activează în FE, aceștia demonstrând o înțelegere holistică a mecanismelor de piață.
- **Inteligența emoțională și socială** (negocierea, lucrul sub presiunea termenelor limită) este consolidată în paralel cu bagajul de informații tehnice, creând un profil de absolvent echilibrat și competitiv.

În concluzie, Firma de Exercițiu depășește sfera instruirii vocaționale, devenind un incubator de caractere și de viziuni antreprenoriale, pregătite pentru rigorile și complexitatea mediului academic superior și a economiei globale.

Bibliografie

1. Kotler, P., *Managementul Marketingului*, Ed. Teora.
2. Ministerul Educației, *Metodologia de organizare și funcționare a firmelor de exercițiu*.
3. Standardele Internaționale de Raportare Financiară (IFRS) - sinteză pentru uz didactic.

Strategii și perspective în promovarea practicii pedagogice

Prof. Croitoru Valentin Adrian

Palatul Copiilor Dr.Tr.Severin, jud. Mehedinti

1. Analiza Nevoii de Promovare

Promovarea practicii nu se rezumă la marketing, ci la **motivare intrinsecă**. În contextul actual, unde profesia didactică se confruntă cu provocări de statut social, promovarea activităților practice trebuie să sublinieze:

- **Impactul social:** Puterea de a influența destine.
- **Inovația didactică:** Utilizarea tehnologiei (Table interactive, VR, platforme colaborative) ca argument pentru o școală modernă.
- **Dezvoltarea personală:** Abilitățile de comunicare și leadership dobândite în fața clasei sunt transferabile în orice domeniu.

2. Dimensiuni ale Dezvoltării Profesionale în Practică

Practica pedagogică trebuie promovată ca un proces structurat pe trei paliere fundamentale:

Dimensiune	Focusul Activității	Rezultat Scontat
Cognitivă	Însușirea conținuturilor științifice.	Stăpânirea materiei predate.
Instrumentală	Aplicarea metodelor didactice (mozaicul, problematizarea).	Capacitatea de a preda eficient.
Afectivă	Empatia și gestionarea relațiilor cu elevii.	Crearea unui climat școlar pozitiv.

3. Metode Moderne de Promovare a Practicii

Pentru a crește rata de implicare a studenților, se pot implementa următoarele strategii:

- **Portofoliul Digital (E-Portfolio):** Încurajarea studenților să își creeze un portofoliu online cu resursele create. Aceasta oferă un sentiment de mândrie profesională și o bază pentru viitoarele

interviuri de angajare.

- **Comunități de Practică (CoP):** Crearea unor grupuri pe rețelele de socializare sau platforme universitare unde studenții aflați în practică pot cere sfaturi în timp real de la mentori sau colegi.
- **Săptămâna „Open Class”:** Evenimente în care studenții eminenți susțin lecții demonstrative în fața colegilor mai tineri, servind drept modele de rol.

4. Mentoratul: Motorul Promovării

Un stagiul de practică este promovat cel mai bine prin **calitatea relației de mentorat**. Mentorul nu este un simplu supraveghetor, ci un *coach*.

„Mentoratul în educație nu este despre a oferi răspunsuri, ci despre a pune întrebările care îl fac pe practicant să descopere singur soluția pedagogică optimă.” (Adaptare după I.O. Pânișoară)

Bibliografie

1. **Bocoș, M. (2013).** *Instruire interactivă. Repere pentru pedagogia universitară*. Editura Polirom, Iași.
2. **Cucoș, C. (2014).** *Pedagogie*. Editura Polirom, Iași.
3. **Iucu, R. B. (2006).** *Managementul clasei de elevi. Strategii de gestionare a situațiilor de criză educațională*. Editura Polirom, Iași.
4. **Pânișoară, I.-O. (2017).** *Profesorul de succes*. Editura Polirom, Iași.
5. **Schön, D. (1983).** *The Reflective Practitioner: How Professionals Think in Action*. Basic Books (Lucrare fundamentală pentru conceptul de reflexivitate în practică).

Rolul activităților practice în învățământul simultan primar

Înv. Cruceru Alexia-Ștefania

Școala Primară Lăunele de Jos, comuna Danicei, Județ Vâlcea

Învățământul simultan reprezintă o provocare pentru cadrul didactic, având în vedere diversitatea nivelurilor de vârstă și de pregătire ale elevilor. Organizarea eficientă a activităților didactice presupune utilizarea unor strategii adaptate, care să permită implicarea activă a tuturor elevilor. În acest context, activitățile practice devin un instrument esențial în facilitarea învățării.

În cadrul activităților desfășurate la clasele pregătitoare, I, a II-a, a III-a și a IV-a, am utilizat metode interactive bazate pe învățarea prin descoperire și cooperare. Un exemplu relevant este organizarea unei activități integrate cu tema „Anotimpurile”, în care elevii au fost implicați în sarcini diferențiate.

Elevii din clasa pregătitoare și clasa I au realizat desene și colaje reprezentative pentru anotimpuri, dezvoltându-și creativitatea și abilitățile motrice. Elevii din clasele a II-a și a III-a au redactat scurte descrieri ale anotimpurilor, punând accent pe exprimarea corectă și utilizarea vocabularului adecvat. Elevii din clasa a IV-a au avut sarcina de a realiza un mini-proiect, în care au prezentat caracteristicile fiecărui anotimp și importanța acestora în viața cotidiană.

Activitatea a fost organizată pe grupe, încurajând colaborarea între elevi de vârste diferite. Astfel, elevii mai mari au oferit sprijin celor mici, consolidându-și în același timp propriile cunoștințe. Această abordare a contribuit la dezvoltarea competențelor sociale, a spiritului de echipă și a responsabilității.

Rezultatele au fost vizibile atât în implicarea activă a elevilor, cât și în calitatea produselor realizate. Elevii au manifestat interes și motivație crescută, iar atmosfera de lucru a fost una pozitivă și stimulativă.

Activitățile practice au un rol esențial în eficientizarea procesului instructiv-educativ

în învățământul simultan. Acestea permit adaptarea conținuturilor la nivelul fiecărui elev și favorizează învățarea prin experiență directă. De asemenea, contribuie la dezvoltarea competențelor-cheie și la formarea unei atitudini pozitive față de învățare.

În concluzie, utilizarea activităților practice în cadrul învățământului simultan reprezintă o strategie didactică eficientă, care răspunde nevoilor diverse ale elevilor și sprijină formarea acestora într-un mod armonios.

Bibliografie

1. Cerghit, I., *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006.
2. Cucos, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.

Pregătirea remedială a elevilor din învățământul primar

*Prof. învățământ primar Cumpănășoiu Lavinia-Elena
Liceul "Preda Buzescu" Berbești*

În contextul educațional actual, pregătirea remedială nu mai este doar o recomandare pedagogică, ci o componentă reglementată a sistemului național de învățământ, menită să asigure echitatea și să prevină abandonul școlar.

Cadrul legal care guvernează aceste activități este definit de următoarele acte normative:

- ✓ **Legea Învățământului Preuniversitar nr. 198/2023:** Aceasta reprezintă pilonul central, stabilind la **Articolul 75** desfășurarea programului „Învățare remedială” pentru toți elevii care întâmpină dificultăți sau rămâneri în urmă față de prevederile curriculare.
- ✓ **Ordinul Ministrului Educației nr. 6423/2025:** Acest act normativ recent a aprobat **Metodologia de organizare a orelor de învățare remedială în învățământul primar**, oferind reguli clare pentru implementarea programului (denumit prescurtat **Programul ÎR**).
- ✓ **Programul Național „Școala după Școală” (SDS):** Reglementat inițial prin OMECTS nr. 5349/2011 și actualizat periodic, acesta oferă cadrul pentru activități complementare, incluzând învățarea remedială ca o componentă esențială pentru consolidarea competențelor elevilor.

Conform noilor reglementări din 2025, pregătirea remedială este concepută ca un serviciu public educațional prin care școala devine un spațiu de **incluziune**, oferind sprijin ținut nu doar elevilor cu dificultăți de învățare, ci și copiilor români reveniți din afara granițelor. Metodologia obligă cadrele didactice (învățătorii) la o planificare riguroasă, monitorizarea progresului prin condici și cataloage separate, asigurând astfel transparența și eficiența intervenției.

Iată o sinteză a punctelor esențiale pentru organizarea acestui proces:

1. Diagnoza: Identificarea nevoilor

Înainte de a începe, este crucial să știm exact unde „s-a rupt firul”.

- **Evaluarea inițială:** Teste scurte, observația sistematică și analiza portofoliilor.
- **Identificarea cauzelor:** Sunt dificultăți de înțelegere (cognitive), lipsă de motivație (emoționale) sau absenteism (sociale)?

2. Strategii didactice eficiente

La vârsta școlară mică, învățarea trebuie să rămână **concretă și atractivă**:

- **Abordarea multisenzorială:** Folosirea materialelor manipulative (jetoane, numărători, litere magnetice) pentru a transforma conceptele abstracte în experiențe palpabile.
- **Pașii mici (Chaining):** Descompunerea sarcinilor complexe în etape foarte simple. Succesul la un pas mic îi redă elevului încrederea în sine.
- **Învățarea prin joc:** Utilizarea gamificării pentru a exersa citit-scrisul sau calculul mintal fără presiunea notei.

3. Managementul activității

- **Grupuri mici:** Ideal 3-5 elevi cu nevoi similare pentru a permite feedback individualizat constant.
- **Climatul afectiv:** Elevii din programele remediale au adesea o stimă de sine scăzută. Încurajarea progresului, oricât de mic, este mai importantă decât corectarea strictă a erorilor.
- **Monitorizarea progresului:** Jurnale de învățare sau grafice simple de evoluție pe care copilul să le poată vedea.

4. Parteneriatul cu familia

- Remedierea nu se termină la școală. Părinții trebuie instruiți cum să sprijine copilul acasă fără a pune presiune suplimentară, axându-se pe **rutină și lectură partajată**.

Bibliografie

1. **Legea nr. 198/2023** a învățământului preuniversitar, Monitorul Oficial al României.
2. **Ordinul nr. 6.423/24.09.2025** privind aprobarea Metodologiei de organizare a orelor de învățare remedială în învățământul primar, Monitorul Oficial nr. 908/02.10.2025.
3. **Ministerul Educației (2025).** *Ghid practic pentru aplicarea Metodologiei orelor remediale în învățământul primar.*
4. **Cucoș, C. (2014).** *Pedagogie.* Editura Polirom, Iași.
5. **Iucu, R. B. (2006).** *Managementul clasei de elevi.* Editura Polirom, Iași.

Importanța educației la vârstele timpurii

Prof. Cumpănașu Maria-Alina

Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 1, Râmnicu Vâlcea

Educația timpurie este cea mai importantă și mai complexă etapă în dezvoltarea copiilor, ea acoperă intervalul de la naștere până în jurul vârstei de 8 ani și reprezintă perioada în care au loc cele mai profunde transformări și achiziții fundamentale.

Educația este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Educația este o activitate specific umană realizată în contextul existenței sociale a omului și în același timp este un fenomen social, un atribut al societății, o condiție a perpetuării și a progresului acesteia.

Este o necesitate corelarea domeniilor sănătății, al nutriției și igienei, al protecției sociale cu sfera educației, cu o educație bazată pe conceptul de dezvoltare cognitivă și emoțională a copilului, prin care se urmărește valorificarea la maximum și în context optim a potențialului acestuia. Educația timpurie devine, astfel prima treaptă de pregătire și constituie primul nivel al educației formale.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvolta ființa

umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța totrestul vieții.

Educația timpurie reprezintă ansamblul acțiunilor și influențelor pedagogice „care au în vedere creșterea, îngrijirea și sănătatea pentru dezvoltarea optimă și stimularea acestora la copil din primele momente ale evoluției până la intrarea în școală.

Educația timpurie asigură dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, conform ritmului și nevoilor sale.

Bibliografie

1. Elena Dănescu, „Educație timpurie”, Editura Larisa, 2023

Consilierea elevilor cu dificultăți de învățare din ciclul primar

Profesor-consilier școlar, Teodor-Sorin Cumpănășoiu
CJRAE Vâlcea-Liceul "Preda Buzescu" Berbești

1. Introducere și cadrul legislativ actualizat

Consilierea educațională în învățământul primar nu reprezintă un act opțional, ci o obligație sistemică derivată din principiul interesului superior al copilului. În România, tranziția către o școală incluzivă este susținută de un cadru legislativ robust, care redefineste dificultatea de învățare nu ca pe un handicap, ci ca pe o barieră ce trebuie înlăturată prin intervenție specializată.

Repere legislative fundamentale:

- **Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023:** Stabilește în mod explicit dreptul elevilor la servicii de asistență psihopedagogică și consiliere (Art. 72). Legea subliniază că unitățile de învățământ trebuie să asigure un mediu de învățare care să prevină segregarea și să sprijine elevii cu ritmuri de învățare diferite.
- **Ordinul nr. 6235/2023:** Aprobă Metodologia de organizare a serviciilor de asistență psihopedagogică, definind rolul consilierului școlar în identificarea timpurie a riscurilor de eșec școlar.
- **Ordinul nr. 198/2023 (CJRAE):** Reglementează colaborarea dintre școală și structurile județene pentru evaluarea complexă a elevilor care necesită adaptare curriculară sau certificat de Cerințe Educaționale Speciale (CES).

2. Diagnoza psihopedagogică: Identificarea și profilul elevului

Primul pas în consiliere este distincția clară între **dificultățile de învățare propriu-zise** (dislexie, disgrafie, discalculia – cu substrat neurologic) și **rămănerile în urmă** cauzate de factori psiho-sociali sau pedagogici (absenteism, metodologie inadecvată, mediu familial precar).

Consilierul școlar, împreună cu învățătorul, utilizează instrumente specifice:

- **Observația participativă:** Monitorizarea modului în care elevul reacționează la eșec. Un copil cu dificultăți de învățare dezvoltă adesea „neputincioasă învățată” – convingerea că, oricât de mult s-ar

strădui, nu va reuși.

- **Anamneza educațională:** Dialogul cu părinții pentru a înțelege dacă există întârzieri în dezvoltarea limbajului sau a motricității fine.
- **Probe de screening:** Evaluarea nivelului de alfabetizare și a competențelor matematice de bază conform standardelor clasei.

3. Strategii de consiliere și intervenție personalizată

Consilierea în ciclul primar trebuie să fie preponderent **reformativă și suportivă**, axată pe trei dimensiuni:

A. Dimensiunea emoțională (Managementul stimei de Sine): Elevul cu dificultăți se simte adesea „*diferit*” sau „*mai puțin capabil*”. Consilierul lucrează pentru deconstruirea etichetelor negative. Se utilizează tehnici precum *întărirea pozitivă* a efortului, nu doar a rezultatului, și *externalizarea problemei* (nu „*tu ești rău la mate*”, ci „*mate-cifrele sunt încă puțin încurcate pentru noi*”).

B. Dimensiunea cognitivă (Strategii metacognitive): Consilierea ajută elevul să „*învețe cum să învețe*”. Se introduc scheme vizuale, hărți mentale și mnemotehnici. Pentru un copil dislexic, consilierea poate însemna utilizarea tehnologiei (text-to-speech) pentru a accesa informația, reducând astfel frustrarea.

C. Adaptarea curriculară și Planul de Intervenție Personalizat (PIP): Consilierul ghidează învățătorul în elaborarea PIP-ului. Aceasta nu înseamnă „mai puțină materie”, ci **modalități diferite de evaluare:** teste orale în loc de scrise, timp prelungit, utilizarea calculatorului de buzunar sau a abacului.

4. Parteneriatul strategic: Școală – Familie – Comunitate

Consilierea nu poate avea succes în izolare. Modelul actual propune o abordare sistemică:

1. **Consilierea părinților:** Adesea, părinții trec prin faze de negare sau vinovăție. Consilierul îi ajută să accepte ritmul copilului și să evite presiunea excesivă acasă, care ar putea bloca progresul obținut la școală.
2. **Sprijinul pentru cadrele didactice:** Consilierul oferă învățătorului strategii de gestionare a clasei astfel încât elevul cu dificultăți să nu fie marginalizat în timpul activităților de grup.

5. Concluzii

Consilierea elevilor cu dificultăți de învățare este un proces de durată, care necesită răbdare și flexibilitate. Într-un sistem de învățământ modern, succesul nu se măsoară doar prin notele de la evaluările naționale, ci prin capacitatea școlii de a oferi fiecărui copil instrumentele necesare pentru a-și atinge potențialul maxim, indiferent de punctul de plecare.

Bibliografie

1. **Legea Învățământului Preuniversitar nr. 198/2023**, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 612/05.07.2023.
2. **Ordinul Ministerului Educației nr. 6.235/2023** privind aprobarea Metodologiei de organizare și funcționare a serviciilor de asistență psihopedagogică.
3. **HG nr. 1251/2005** privind unele măsuri de îmbunătățire a activității de învățare, instruire și compensare pentru copiii cu CES.
4. **Băban, A. (2001).** *Consiliere educațională. Ghid metodologic pentru orele de dirigiență și consiliere*. Editura ASCR, Cluj-Napoca.
5. **Gherguț, A. (2016).** *Educația incluzivă și psihopedagogia cerințelor speciale*. Editura Polirom, Iași.

6. **Iucu, R. B. (2006).** *Managementul clasei de elevi. Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională.* Editura Polirom, Iași.
7. **Ungureanu, D. (1998).** *Copiii cu dificultăți de învățare.* Editura Didactică și Pedagogică, București.
8. **Verza, E. (2003).** *Tratat de logopedie.* Editura Fundației Humanitas, București (pentru înțelegerea tulburărilor de limbaj).

Pedagogia digitală într-o lume digitalizată

Prof. Dăncău Monica-Adriana

Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Transformările tehnologice din ultimele decenii au influențat profund toate domeniile societății, inclusiv educația. Apariția internetului, dezvoltarea tehnologiilor informației și comunicării și digitalizarea globală au determinat schimbări majore în modul în care oamenii învață, comunică și accesează informația. În acest context, sistemele educaționale trebuie să se adapteze noilor realități și să pregătească elevii pentru o societate în care competențele digitale sunt esențiale.

Pedagogia digitală reprezintă un domeniu relativ nou în științele educației și se referă la utilizarea tehnologiilor digitale pentru a îmbunătăți procesul de predare, învățare și evaluare. Aceasta urmărește integrarea eficientă a instrumentelor digitale în activitatea didactică, astfel încât să se creeze experiențe de învățare interactive, adaptate nevoilor elevilor și cerințelor societății contemporane. Într-o lume din ce în ce mai digitalizată, rolul profesorului nu mai este doar acela de transmitere a informațiilor, ci și de facilitator al învățării, ghid al elevilor în utilizarea critică și responsabilă a tehnologiei. Astfel, pedagogia digitală devine un element esențial pentru modernizarea educației și pentru creșterea calității procesului educațional. Pedagogia digitală poate fi definită ca domeniul pedagogiei care studiază modul în care tehnologiile digitale pot fi integrate în procesul educațional pentru a îmbunătăți predarea, învățarea și evaluarea. Ea include utilizarea diverselor instrumente și platforme digitale, precum platforme de e-learning, aplicații educaționale, resurse multimedia sau medii virtuale de învățare.

În esență, pedagogia digitală reprezintă o extindere a pedagogiei tradiționale în mediul digital. Aceasta presupune proiectarea și organizarea activităților didactice astfel încât tehnologia să contribuie la atingerea obiectivelor educaționale și la dezvoltarea competențelor elevilor. De asemenea, pedagogia digitală se bazează pe interacțiuni educaționale realizate atât sincron (în timp real), cât și asincron (la momente diferite), prin intermediul mediilor virtuale de învățare. Această flexibilitate permite adaptarea procesului educațional la nevoile și ritmul fiecărui elev. Un alt aspect important al pedagogiei digitale este dezvoltarea competențelor digitale ale profesorilor și elevilor. Profesorii trebuie să fie capabili să utilizeze eficient instrumentele tehnologice și să le integreze în strategii didactice inovatoare, iar elevii trebuie să învețe să utilizeze tehnologia în mod responsabil și critic. Integrarea tehnologiei în educație nu presupune doar utilizarea dispozitivelor digitale în clasă, ci și transformarea modului în care se desfășoară procesul de predare și învățare.

Pentru ca tehnologia să fie eficientă în educație, aceasta trebuie integrată într-o strategie pedagogică bine gândită. Un model important utilizat în educația digitală este modelul TPACK (Technological Pedagogical Content Knowledge), care combină trei tipuri de cunoștințe: cunoștințe tehnologice, pedagogice și de conținut. Acest model ajută profesorii să găsească echilibrul între utilizarea tehnologiei și obiectivele educaționale.

În practicile moderne de predare, tehnologia poate fi utilizată în diferite moduri:

- utilizarea platformelor educaționale pentru gestionarea cursurilor
- folosirea prezentărilor multimedia și a materialelor interactive;

- realizarea evaluărilor online;
- colaborarea elevilor prin instrumente digitale;
- utilizarea simulărilor și a aplicațiilor educaționale.

Prin aceste metode, procesul de învățare devine mai atractiv și mai interactiv, iar elevii sunt implicați activ în propria lor formare.

De asemenea, utilizarea tehnologiilor digitale permite personalizarea învățării. Profesorii pot adapta activitățile didactice în funcție de nivelul și ritmul de învățare al elevilor, oferindu-le resurse suplimentare sau activități diferențiate. Societatea contemporană este caracterizată de dezvoltarea rapidă a tehnologiei și de accesul permanent la informație. În acest context, școala are responsabilitatea de a pregăti elevii pentru a face față provocărilor unei lumi digitale. Aceste competențe sunt esențiale pentru integrarea elevilor în societatea modernă și pentru dezvoltarea lor profesională viitoare. În plus, tehnologiile digitale pot contribui la dezvoltarea creativității și a gândirii critice. Prin utilizarea aplicațiilor educaționale, a proiectelor digitale și a activităților colaborative, elevii pot deveni mai implicați în procesul de învățare și pot dezvolta abilități necesare în viața profesională. De asemenea, educația digitală facilitează accesul la resurse educaționale variate și la oportunități de învățare la distanță. Astfel, elevii pot învăța nu doar în clasă, ci și în mediul online, beneficiind de materiale educaționale diversificate. Integrarea tehnologiilor digitale în educație aduce numeroase beneficii atât pentru elevi, cât și pentru profesori.

Deși pedagogia digitală oferă numeroase beneficii, implementarea sa nu este lipsită de dificultăți. Una dintre principalele provocări este lipsa infrastructurii tehnologice în unele școli. Accesul limitat la internet sau la echipamente digitale poate îngreuna implementarea tehnologiilor educaționale. De asemenea, un alt obstacol este nivelul insuficient de formare digitală al unor cadre didactice. Pentru a integra eficient tehnologia în predare, profesorii trebuie să beneficieze de programe de formare și de dezvoltare profesională continuă.

Un alt aspect important este utilizarea responsabilă a tehnologiei. Elevii trebuie să învețe să utilizeze internetul în mod critic și responsabil, evitând riscurile precum dezinformarea sau dependența de tehnologie. Prin urmare, implementarea pedagogiei digitale trebuie realizată într-un mod echilibrat, combinând metodele tradiționale de predare cu instrumentele digitale. Pedagogia digitală reprezintă o direcție esențială pentru modernizarea sistemului educațional și pentru adaptarea acestuia la cerințele societății contemporane. Integrarea tehnologiilor digitale în practicile de predare poate contribui la creșterea calității educației, la dezvoltarea competențelor digitale și la pregătirea elevilor pentru provocările viitorului.

Într-o lume din ce în ce mai digitalizată, școala trebuie să devină un spațiu al inovării și al învățării interactive. Profesorii au rolul de a ghida elevii în utilizarea responsabilă a tehnologiei și de a transforma instrumentele digitale în resurse valoroase pentru învățare.

Bibliografie

1. Istrate, O. (2022). Pedagogia digitală: definiție și arie conceptuală.
2. Educația Digitală. Pedagogia digitală și integrarea tehnologiei în educație.
3. EDICT. Pedagogia digitală – parte integrantă în procesul educațional.
4. JISC (2020). Digital pedagogy and technology in teaching and learning.
5. Revista Educates (2025). Pedagogia digitală și educația în era tehnologiei.

Harta, în lecția de geografie aplicată

Prof. Diaconu Iulia

Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea

Geografia, alături de celelalte discipline, își aduce o contribuție însemnată la formarea și dezvoltarea competențelor elevilor, a concepției despre lume și viață. „Harta a fost și va rămâne întotdeauna temelia adevărată a tuturor descrierilor geografice.” (Simion Mehedinți)

Pe elevi, harta îi pune în fața unor metode de lucru precise, le dezvoltă spiritul tehnic, cartografic și artistic. În activitatea didactică, profesorul pune accent pe citirea hărții, lucru indispensabil pentru studiul geografiei. A citi harta înseamnă a cunoaște punctele cardinale, semnele convenționale și culorile, scara hărții, a descrie tot ce conține și a trage concluzii științifice.

Jocul geografic este o activitate ce se poate desfășura în clasă sau în afara lecțiilor. Este o metodă activă de însușire și consolidare a cunoștințelor. Conținuturile acestei activități completează pregătirea și sporește interesul elevilor pentru geografie, ajutând concomitent pe profesor în cunoașterea capacităților elevilor.

Am propus o activitate de consolidare și sistematizare a cunoștințelor, cu tema „Apele curgătoare”, desfășurată la clasa a V-a, timpul alocat fiind de 50 de minute.

Competențe de format și dezvoltat urmărite pe parcursul activității au vizat ca elevii:

- să localizeze principalele ape curgătoare din România și fluvii de pe Terra,
- să precizeze izvoarele, formele de relief pe care le străbat și locurile de vărsare ale principalele ape curgătoare

- să explice importanța apelor curgătoare

- să enumere modalități de protejare a mediului înconjurător

Captarea atenției s-a realizat prin completarea unui rebus și descoperirea pe verticala A-B a denumirii fluviului Dunărea.

S-au explicat câțiva termeni geografici (apă curgătoare, izvor, râu, fluviu, albie, versanți, afluent, confluență, bazin hidrografic).

Utilizând metoda „Copacul ideilor”, au fost reactualizate cunoștințele despre fluviul Dunărea (de unde izvorăște, unitățile de relief pe care le străbate, hotar natural, în sud, cu Bulgaria, lungimea pe teritoriul României- 1075 km, țările și capitalele pe care le străbate, locul de vărsare, importanță, orașe-porturi, brațele Dunării, Delta Dunării). S-a realizat o planșă despre Dunăre, la care au fost adăugate câteva imagini.

S-a împărțit colectivul în grupe a câte patru elevi. Fiecare grupă a primit resursele materiale necesare (atlas geografic, magneți de diferite culori pentru a localiza râurile pe hartă) pentru rezolvarea cerințelor. Sarcina de lucru a vizat completarea unor planșe cu informații despre râurile din partea de vest, de sud și de est a țării (denumirea râului, izvorul, formele de relief/ unitățile de relief pe care le străbate, râul/ fluviul în care se varsă; s-au cerut informații despre trei râuri). S-au localizat pe harta fizică a României principalele ape curgătoare, după punctele cardinale, conform culorii convenționale. Un reprezentant al grupei a prezentat planșa realizată.

În continuare, am derulat jocul didactic intitulat Careul geografic, în care elevii din fiecare grupă au descoperit denumirilor unor râuri aflate în interiorul unui careu, unde literele alfabetului erau așezate aleatoriu.

În finalul activității, s-a discutat despre importanța apelor curgătoare, despre modalitățile de protejare a mediului înconjurător (s-a folosit soft educațional).

În orele de geografie, jocul didactic antrenează elevii, trezindu-le interesul pentru dezlegarea diferitelor probleme, aduc varietate, veselie, previn monotonia și plictiseala. Utilizarea lucrului cu harta le stârnește curiozitatea, interesul elevilor cu cerințe educative speciale.

Lucrul în grup a presupus anumite avantaje: dezvoltarea interesului pentru actul învățării, stimularea

încrederii în sine, dezvoltarea abilităților de comunicare argumentativă și de relaționare la nivelul grupului, dezvoltarea răspunderii individuale și în grup, optimizarea învățării.

Folosirea unui soft educațional în lecție a prezentat câteva avantaje: asemănarea cu un joc, antrenarea memoriei vizuale (fiind cunoscut faptul că reținem 10% din ce citim și 90% din ce vedem), mijloc de învățământ atractiv.

Activitatea a avut un impact pozitiv, elevii bucurându-se de fiecare reușită. Au existat și momente când poate au greșit răspunsul sau nu l-au știut, dar au fost încurajate, îndrumate să găsească răspunsul corect, folosind diverse întrebări suplimentare sau îndemnuri (Mai încearcă!, Ești pe aproape!). Valorizarea și aprecierea răspunsurilor creează un confort psihic pozitiv care le va motiva, stimula în demersurile educaționale viitoare.

S-a creat o atmosferă plăcută, destinsă, un cadru educativ stimulat (oportunități de învățare), s-a asigurat o comunicare eficientă. Metodele activ-participative și mijloacele de învățământ atractive, diversificate au dat plus valoare activității.

Activitatea profesorului nu se desfășoară după o rețetă sau șablon. Practica educativă trebuie să fie deschisă și permisivă pentru noi abordări ale demersului didactic..

În clasele în care se află integrați elevi cu CES, trebuie să avem în vedere că elevii cu dizabilități intelectuale ușoare și moderate prezintă câteva caracteristici definitorii: o lipsă de flexibilitate a activității cognitive, ceea ce justifică absența elementelor de creativitate și existența unei gândiri reproductive, dificultăți ale proceselor de analiză și sinteză, îngustimea câmpului perceptiv, lipsa de fidelitate a memoriei etc.

Se impune trecerea spre un demers de învățare care încurajează înțelegerea relevanței geografiei pentru viața cotidiană, mai ales la elevii cu dizabilități intelectuale ușoare și moderate. Se urmărește stimularea interesului elevilor de a cunoaște direct, de a investiga și a înțelege faptul geografic imediat, precum și cunoașterea importanței protecției mediului ambiant pentru o viață sănătoasă și echilibrată.

Studiul geografiei trebuie să depășească spațiul clasei (ori de câte ori este posibil), realitatea înconjurătoare putând fi mai ușor percepută în complexitatea ei, apelând la cele cinci simțuri. La copiii cu dificultăți de învățare este mai eficientă învățarea cât mai aproape de realitatea înconjurătoare existând posibilitatea interacțiunii cu elementele mediului înconjurător (contact direct cu natura), fără vreo mijlocire, fără simulare artificială

Elevii cu dificultăți de învățare au nevoie de profesori care înțeleg modul lor de învățare, îi pot orienta să-și depășească dificultățile, să se dezvolte, care se pot adapta ritmului acestora pentru ca ei să nu se simtă stigmatizați.

Copiii pe care îi formez ca profesor sunt interesați de studiul geografiei și pentru că, noțiunile de progres, motivație, randament, afectivitate, au finalitate.

Ritmuri diferite de învățare a limbii engleze și incluziunea copiilor cu cerințe educaționale speciale în învățământul de masă

*Prof. Diaconu Liudmila-Elena,
Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea*

Incluziunea copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) în învățământul de masă reprezintă un principiu fundamental al educației moderne, bazat pe egalitate de șanse, diversitate și respectarea nevoilor individuale ale fiecărui elev. În mod particular, copiii care prezintă un ritm de lucru mai lent constituie o categorie frecvent întâlnită în clasele obișnuite, iar integrarea lor eficientă depinde în mare măsură de adaptarea strategiilor didactice și de atitudinea cadrului didactic.

Un ritm mai lent de învățare nu trebuie confundat cu incapacitatea de a performa. Mulți dintre acești copii au un potențial cognitiv normal sau chiar ridicat, însă necesită mai mult timp pentru procesarea informației, pentru consolidarea achizițiilor și pentru exprimarea răspunsurilor. Într-un mediu educațional rigid, aceștia riscă să fie etichetați negativ sau marginalizați, ceea ce le poate afecta stima de sine și motivația. În schimb, într-un cadru incluziv, unde diferențele sunt acceptate și valorificate, acești elevi pot atinge aceleași performanțe ca și colegii lor.

Predarea limbii engleze oferă un context favorabil incluziunii, în special datorită componentei auditive puternice. Ascultarea activă, repetarea, expunerea la modele lingvistice autentice și utilizarea resurselor multimedia (cântece, dialoguri, jocuri audio) facilitează învățarea chiar și pentru elevii cu ritm mai lent. Aceștia beneficiază de faptul că limba se învață nu doar prin analiză teoretică, ci și prin imitație și expunere repetată, ceea ce reduce presiunea performanței imediate.

Un exemplu relevant în acest sens îl constituie cazul unor eleve de clasa a V-a care, deși se situează la un nivel inferior al clasei la discipline precum limba română sau matematica, reușesc să obțină rezultate comparabile cu ale celor mai buni elevi la limba engleză. Această discrepanță evidențiază faptul că performanța școlară nu este uniform distribuită între discipline și că anumite tipuri de inteligență sau stiluri de învățare pot fi mai bine valorificate în contexte specifice. În cazul limbii engleze, expunerea frecventă la conținuturi audio (muzică, desene animate, jocuri) contribuie la dezvoltarea competențelor lingvistice într-un mod natural și mai puțin formalizat.

De asemenea, aceste eleve demonstrează că succesul într-un domeniu poate avea un rol compensatoriu pentru dificultățile întâmpinate în alte arii curriculare. Reușitele la limba engleză le pot crește încrederea în sine și motivația pentru învățare, oferindu-le un sentiment de competență și apartenență la grup. În același timp, acest exemplu subliniază importanța unei evaluări diferențiate și a unei abordări pedagogice flexibile, care să recunoască și să valorifice punctele forte ale fiecărui elev, nu doar să evidențieze lacunele.

Pentru a sprijini incluziunea acestor copii, profesorul trebuie să adopte strategii diferențiate. În primul rând, este esențială adaptarea ritmului de predare. Aceasta nu presupune încetinirea generală a lecției, ci oferirea de timp suplimentar pentru sarcini individuale sau utilizarea unor activități gradate ca dificultate. De exemplu, în cadrul unei lecții de vocabular în limba engleză, unii elevi pot fi solicitați să creeze propoziții complexe, în timp ce alții pot lucra la identificarea și repetarea cuvintelor de bază.

În al doilea rând, utilizarea canalelor multiple de învățare este crucială. Elevii cu ritm mai lent beneficiază de combinarea inputului auditiv cu suport vizual (imagini, flashcarduri) și kinestezic (jocuri de rol, mișcare). În acest fel, informația este consolidată prin mai multe căi, crescând șansele de reținere și înțelegere.

Un alt element important îl constituie evaluarea. Într-un sistem incluziv, evaluarea trebuie să fie flexibilă și orientată spre progres, nu doar spre performanța standardizată. Elevii cu ritm mai lent pot demonstra competențe reale dacă li se oferă timp suplimentar sau dacă sunt evaluați prin metode alternative, cum ar

fi prezentările orale, proiectele sau activitățile practice. În cazul limbii engleze, evaluarea competențelor de ascultare și vorbire poate evidenția progrese semnificative, chiar dacă exprimarea scrisă este mai lentă.

Climatul emoțional al clasei joacă, de asemenea, un rol determinant. Acceptarea, cooperarea și sprijinul colegilor contribuie la integrarea reală a copiilor cu CES. Activitățile de grup, lucrul în perechi și jocurile didactice creează contexte în care fiecare elev poate participa activ, fără teama de eșec. În plus, profesorul trebuie să încurajeze feedback-ul pozitiv și să evite comparațiile directe între elevi.

Colaborarea cu părinții și cu specialiștii (psihologi, logopezi) completează demersul incluziv. Comunicarea constantă permite adaptarea strategiilor la nevoile reale ale copilului și asigură coerență între mediul școlar și cel familial.

În concluzie, incluziunea copiilor cu ritm de lucru mai lent în învățământul de masă nu este doar posibilă, ci și benefică pentru întregul colectiv. În contextul predării limbii engleze, accentul pe componenta auditivă și pe metode interactive facilitează atingerea performanței pentru acești elevi. Succesul depinde însă de flexibilitatea profesorului, de utilizarea strategiilor diferențiate și de crearea unui mediu educațional suportiv, în care fiecare copil are șansa reală de a se dezvolta conform propriului potențial.

Bibliografie

1. Booth, T., Ainscow, M. (2011). *Index for Inclusion: Developing Learning and Participation in Schools*. Bristol: Centre for Studies on Inclusive Education.
2. Tomlinson, C. A. (2014). *The Differentiated Classroom: Responding to the Needs of All Learners*. Alexandria, VA: ASCD.

Practica pedagogică în grădiniță — cheia unui start educațional de calitate

Prof. Ed. Timpurie Diaconu Luiza-Elena

Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 1, Râmnicu Vâlcea

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării armonioase a copilului, având un rol esențial în formarea personalității și a competențelor de bază. În acest context, practica pedagogică desfășurată în grădiniță devine un element central în formarea viitorilor educatori. Aceasta nu doar facilitează aplicarea cunoștințelor teoretice, ci contribuie decisiv la dezvoltarea abilităților practice, a empatiei și a adaptabilității în lucrul cu copiii preșcolari.

Tema prezentului referat evidențiază importanța practicii pedagogice ca factor determinant al unui start educațional de calitate, în concordanță cu cerințele învățământului european modern.

Educația preșcolară este etapa în care copilul își dezvoltă limbajul, gândirea, abilitățile sociale și emoționale. Studiile arată că experiențele din primii ani de viață influențează semnificativ parcursul educațional ulterior.

Un mediu educațional de calitate în grădiniță: stimulează curiozitatea și dorința de explorare; dezvoltă autonomia și încrederea în sine; contribuie la formarea competențelor sociale; susține învățarea prin joc și experiență directă.

Astfel, rolul educatorului devine esențial, iar formarea acestuia trebuie să fie solid ancorată în realitatea practicii educaționale.

Practica pedagogică reprezintă puntea dintre teorie și realitate. În cadrul acesteia, viitorii educatori au oportunitatea de a: observa activități didactice reale; participa la organizarea și desfășurarea acestora; interacționa direct cu copiii; învăța să gestioneze situații educaționale diverse.

Prin practică, studenții își dezvoltă competențe precum: planificarea activităților didactice; adaptarea conținuturilor la nivelul de vârstă al copiilor; utilizarea metodelor interactive; evaluarea progresului copiilor.

Această experiență directă contribuie la formarea unei identități profesionale autentice.

Un start educațional de calitate depinde în mare măsură de competențele educatorului. Practica pedagogică oferă cadrul necesar pentru: înțelegerea nevoilor individuale ale copiilor; aplicarea strategiilor centrate pe copil; crearea unui climat educațional pozitiv și sigur; promovarea incluziunii și diversității.

De asemenea, practica permite viitorilor educatori să reflecteze asupra propriului stil didactic și să își îmbunătățească continuu abordările.

În context european, accentul este pus pe: învățarea activă; dezvoltarea competențelor cheie; educația incluzivă; colaborarea cu familia și comunitatea.

Toate aceste aspecte pot fi înțelese și aplicate eficient doar prin experiență practică directă.

Deși esențială, practica pedagogică poate întâmpina anumite dificultăți:

- insuficienta corelare între teorie și practică;
- lipsa timpului alocat activităților practice;
- diferențe între mediul universitar și cel real din grădiniță.

Pentru îmbunătățirea calității practicii pedagogice, se impun:

- parteneriate solide între instituțiile de învățământ;
- mentorat de calitate din partea educatorilor cu experiență;
- integrarea metodelor moderne de predare;
- evaluarea continuă și feedback constructiv.

Practica pedagogică în grădiniță reprezintă un element fundamental în formarea educatorilor și în asigurarea unui start educațional de calitate pentru copii. Aceasta facilitează dezvoltarea competențelor profesionale, adaptarea la realitățile educaționale și promovarea unor practici didactice moderne, centrate pe copil.

În contextul învățământului european, accentul pe experiența practică devine din ce în ce mai important, contribuind la formarea unor cadre didactice competente, reflexive și inovatoare.

Prin urmare, investiția în calitatea practicii pedagogice este, implicit, o investiție în viitorul educației.

Bibliografie

1. Ministerul Educației (2019), Curriculum pentru educație timpurie, București
2. Cucoș, C. (2006), Pedagogie, Editura Polirom, Iași
3. Ionescu, M., Radu, I. (coord.) (2001), Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca
4. Vrăsmaș, E. (2014), Educația timpurie, Editura Arlequin, București
5. OECD (2017), Starting Strong V: Transitions from Early Childhood Education and Care to Primary Education
6. European Commission (2020), Early Childhood Education and Care in Europe: State of Play

Practică pedagogică – Cheia excelenței în învățământul european

Prof. dr. Sevastia DICU

CJRAE Vâlcea

Introducere

În contextul evoluției educației europene, formarea practică a cadrelor didactice reprezintă un element central pentru creșterea calității învățământului. Activitățile de practică pedagogică nu doar că permit studenților să aplice cunoștințele teoretice dobândite în cadrul studiilor universitare, dar constituie și un mecanism esențial pentru adaptarea la cerințele socio-educative moderne. În acest sens, promovarea acestor activități devine un factor determinant al performanței învățământului european, contribuind la formarea unor profesori competenți, flexibili și capabili să răspundă provocărilor unui sistem educațional dinamic.

Rolul practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice

Practică pedagogică reprezintă acea etapă din parcursul formării profesorilor în care teoria întâlnește realitatea clasei. Conform studiilor europene, experiența directă în mediul școlar dezvoltă competențele pedagogice, sociale și emoționale necesare unui cadru didactic de succes.

Avantajele integrării practicii pedagogice:

1. **Aplicarea teoriei în context real** – studenții învață să transforme conceptele pedagogice în activități didactice eficiente.
2. **Dezvoltarea abilităților de management al clasei** – gestionarea diversității elevilor și a situațiilor neașteptate.
3. **Îmbunătățirea competențelor comunicative și interpersonale** – relaționarea cu elevii, părinții și colegii de breaslă.
4. **Feedback constructiv și auto-reflecție** – mentoratul oferă posibilitatea evaluării și ajustării metodelor proprii de predare.

În majoritatea țărilor europene, practica pedagogică este integrată în mod obligatoriu în programele universitare de formare a cadrelor didactice, de exemplu în Germania, Finlanda sau Olanda, unde studenții petrec un semestru sau mai mult în școli partenere, participând activ la procesul de predare și evaluare a elevilor.

Promovarea activităților de practică pedagogică în Europa

Promovarea practicii pedagogice presupune nu doar integrarea acesteia în curriculum, ci și susținerea activă a studenților prin:

- **Programe de mentorat structurate** – fiecare student este ghidat de un profesor cu experiență.
- **Parteneriate între universități și școli** – crearea unui cadru colaborativ care să permită schimbul de bune practici.
- **Evaluarea practică continuă** – asigurarea unui feedback constant pentru îmbunătățirea competențelor.
- **Formarea continuă a mentorilor** – pentru a se asigura că experiența practică este de calitate.

Aceste măsuri contribuie la crearea unui model european de practică pedagogică care pune accent pe calitate și relevanță, astfel încât profesorii viitori să fie bine pregătiți să facă față provocărilor educației contemporane.

Impactul asupra învățământului european

Efectele promovării activităților de practică pedagogică sunt multiple:

1. **Calitatea actului educațional** – profesorii bine pregătiți contribuie la creșterea nivelului de instruire al elevilor.

2. **Reducerea abandonului școlar** – prin metode didactice mai atractive și adaptate nevoilor elevilor.
3. **Creșterea coeziunii între teorie și practică** – universitățile și școlile colaborează mai strâns.
4. **Inovarea în educație** – profesorii tineri aduc perspective noi și tehnologii moderne în procesul de predare.

Studiile europene arată că în țările cu programe de practică pedagogică bine organizate, performanța elevilor este semnificativ mai ridicată, iar profesorii sunt mai motivați și mai implicați profesional.

Concluzii

Promovarea activităților de practică pedagogică este un factor esențial în dezvoltarea învățământului european. Aceasta contribuie la formarea de profesori competenți, capabili să răspundă provocărilor contemporane, și la creșterea calității educației la nivelul întregului sistem. Colaborarea dintre universități și școli, mentoratul activ și evaluarea continuă sunt elemente cheie pentru succesul acestui proces. Prin consolidarea și extinderea acestor practici, Europa poate asigura o educație de calitate, adaptată la nevoile secolului XXI.

Bibliografie

1. European Commission. (2020). *Teachers and School Leaders in Europe: Policy and Practice*. Brussels: European Commission.
2. Darling-Hammond, L. (2017). *The Right to Learn: A Blueprint for Creating Schools that Work*. San Francisco: Jossey-Bass.
3. OECD. (2019). *Preparing Teachers and Developing School Leaders for the Future*. Paris: OECD Publishing.
4. Korthagen, F. (2010). *Linking Practice and Theory: The Pedagogy of Teacher Education*. Routledge.
5. Eurydice. (2022). *Initial Teacher Education in Europe: Policy Overview*. Brussels: European Commission.

De la teorie la clasă: rolul practicii pedagogice în construirea educației europene moderne

Prof. Dr. Din Mihaela-Claudia

Liceul Tehnologic „General Magheru” Râmnicu Vâlcea

Argument

Educația reprezintă unul dintre pilonii fundamentali ai dezvoltării societății moderne, iar calitatea acesteia depinde în mare măsură de nivelul de pregătire al cadrelor didactice. În contextul integrării europene și al globalizării, sistemele educaționale sunt supuse unor transformări continue, menite să răspundă cerințelor unei societăți bazate pe cunoaștere. În acest sens, promovarea activităților de practică pedagogică devine un element esențial în formarea profesorilor, deoarece facilitează îmbinarea cunoștințelor teoretice cu experiența practică din mediul școlar.

La nivel european, formarea inițială a profesorilor include tot mai mult activități practice, stagii în școli și programe de mentorat, care contribuie la dezvoltarea competențelor didactice, sociale și profesionale ale viitorilor profesori. Practica pedagogică reprezintă astfel un factor determinant pentru creșterea calității procesului educațional și pentru adaptarea sistemului de învățământ la standardele europene.

Rolul practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice

Practica pedagogică reprezintă etapa în care viitorii profesori aplică în mod concret conceptele

teoretice dobândite în cadrul studiilor universitare. Prin intermediul acesteia, studenții au posibilitatea de a observa procesul educațional real, de a interacționa cu elevii și de a experimenta diverse metode de predare.

Specialiștii în științele educației consideră că această componentă practică este esențială pentru dezvoltarea identității profesionale a profesorului și pentru consolidarea abilităților didactice. Practica pedagogică permite aplicarea conceptelor teoretice în contexte reale de predare și contribuie la dezvoltarea motivației și a eficacității profesionale a viitorilor profesori.

În cadrul activităților de practică, studenții sunt implicați în observarea lecțiilor, elaborarea planurilor didactice, realizarea unor secvențe de predare și evaluarea progresului elevilor. Astfel, ei dobândesc experiență directă în gestionarea clasei, comunicarea educațională și utilizarea strategiilor didactice moderne.

Practica pedagogică în contextul învățământului european

Uniunea Europeană acordă o atenție deosebită dezvoltării sistemelor educaționale și promovează cooperarea între statele membre pentru îmbunătățirea calității educației. Politicile europene în domeniul educației urmăresc stimularea creativității, inovării și mobilității în procesul de formare profesională.

În acest context, practica pedagogică devine un instrument important pentru alinierea sistemelor educaționale la standardele europene. Prin participarea la programe de formare, proiecte educaționale și schimburi academice, viitorii profesori pot dobândi competențe interculturale și pot învăța metode moderne de predare utilizate în diferite țări europene.

Un element important al practicii pedagogice în Europa este **sistemul de mentorat**, în care profesorii cu experiență ghidează și sprijină formarea tinerilor profesori. Acest model contribuie la crearea unor comunități de învățare și la dezvoltarea profesională continuă a cadrelor didactice.

Importanța promovării practicii pedagogice

Promovarea activităților de practică pedagogică este esențială pentru modernizarea sistemului educațional și pentru formarea unor profesori competenți și adaptabili. Prin experiența directă din mediul școlar, viitorii profesori își dezvoltă capacitatea de a gestiona situații educaționale diverse și de a răspunde provocărilor din procesul de predare-învățare.

În plus, practica pedagogică facilitează dezvoltarea unei relații autentice între profesor și elev și contribuie la formarea unei educații centrate pe elev. În acest mod, sistemul educațional devine mai eficient, mai flexibil și mai orientat spre nevoile societății contemporane.

Concluzii

Practica pedagogică reprezintă un element fundamental în formarea cadrelor didactice și un factor determinant în dezvoltarea învățământului european. Prin integrarea experienței practice în procesul de formare profesională, viitorii profesori dobândesc competențe esențiale pentru desfășurarea activității didactice și pentru adaptarea la schimbările din domeniul educației.

În contextul societății actuale, caracterizată prin evoluții tehnologice rapide și diversitate culturală, promovarea practicii pedagogice devine o prioritate pentru sistemele educaționale europene. Investiția în formarea practică a profesorilor reprezintă, în același timp, o investiție în viitorul educației și al societății.

Bibliografie

1. Comisia Europeană (2021) – Educație, formare și tineret.
2. Ministerul Educației (2022) – Proiecte de profesionalizare a carierei didactice.
3. Revista de Pedagogie (2024) – Studii privind formarea inițială a profesorilor.

Dincolo de teorie: experiența practică în formarea educatorilor pentru educația europeană

Prof. Dincu Monica

Școala Gimnazială „Take Ionescu”/G.P.P. Cozia, Rm Vâlcea, Jud. Vâlcea

În contextul transformărilor din sistemele educaționale europene, practica pedagogică devine o componentă esențială în formarea viitorilor profesori. Experiențele directe desfășurate în unitățile de învățământ oferă studenților oportunitatea de a aplica cunoștințele teoretice și de a dezvolta competențe pedagogice adaptate realităților educaționale. În educația timpurie, practica pedagogică are un rol deosebit, deoarece activitățile desfășurate cu preșcolarii presupun creativitate, flexibilitate și capacitatea de a utiliza metode interactive de învățare. Lucrarea evidențiază importanța experiențelor practice în formarea profesională a educatorilor și propune un model metodologic aplicabil în activitățile de practică pedagogică, orientat spre dezvoltarea competențelor didactice și a reflecției pedagogice.

Educația europeană contemporană promovează formarea unor cadre didactice capabile să răspundă provocărilor unei societăți aflate în continuă schimbare. În acest context, formarea profesională a viitorilor profesori nu poate fi realizată exclusiv prin studiu teoretic, ci trebuie completată prin experiențe practice autentice. Practica pedagogică oferă studenților oportunitatea de a intra în contact direct cu mediul educațional și de a observa modul în care se desfășoară activitățile didactice în situații reale. În educația timpurie, această experiență este cu atât mai importantă, deoarece activitatea educatoarei presupune o combinație complexă de competențe pedagogice, emoționale și sociale. Prin participarea la activități educaționale din grădiniță, studenții învață să organizeze situații de învățare adaptate nivelului de dezvoltare al copiilor și să creeze un mediu educațional stimulativ și sigur.

Practica pedagogică poate fi considerată un adevărat „laborator educațional”, în care viitorii profesori își dezvoltă competențele didactice prin experiență directă. În cadrul acestei experiențe, studenții: -observă modul de organizare a activităților educaționale; participă la desfășurarea jocurilor și activităților didactice; interacționează cu copiii; învață să adapteze metodele de predare la particularitățile de vârstă.

Contactul direct cu mediul educațional contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare și la înțelegerea rolului educatoarei în procesul de formare a copilului.

Pentru valorificarea eficientă a experiențelor de practică pedagogică poate fi utilizat modelul metodologic „PRACTIC”, care evidențiază etapele principale ale formării profesionale prin experiență educațională.

P – Participare - Studentul participă la activitățile desfășurate în grupă și observă modul în care educatoarea organizează procesul educațional.

R – Relaționare - Interacțiunea cu copiii și colaborarea cu cadrul didactic mentor contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare și cooperare.

A – Analiză - Studentul analizează activitățile observate și identifică strategiile didactice utilizate în lucrul cu copiii.

C – Creativitate - În această etapă, studentul propune activități educaționale proprii, utilizând metode interactive și jocuri didactice.

T – Testare - Activitățile propuse sunt aplicate în practică, sub îndrumarea cadrului didactic mentor.

I – Îmbunătățire - Experiența este analizată ulterior, iar studentul reflectează asupra rezultatelor obținute și asupra aspectelor care pot fi îmbunătățite.

C – Consolidare - Competențele dobândite sunt consolidate prin participarea la noi activități educaționale și prin acumularea de experiențe practice.

Acest model evidențiază faptul că practica pedagogică nu reprezintă doar o etapă de observare, ci

un proces complex de învățare profesională.

Cadrele didactice care coordonează activitatea studenților în timpul practicii pedagogice au un rol important în formarea acestora. Prin experiența profesională și prin sprijinul oferit, mentorii contribuie la dezvoltarea competențelor didactice ale viitorilor profesori. Mentoratul pedagogic presupune: oferirea de exemple de bune practici; sprijin în planificarea activităților; feedback constructiv; încurajarea reflecției asupra experiențelor educaționale. Această colaborare facilitează procesul de formare profesională și contribuie la dezvoltarea unei identități pedagogice solide. Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la dezvoltarea unui sistem educațional modern, aliniat la standardele europene. Experiențele practice permit viitorilor profesori să își dezvolte competențele necesare pentru a lucra într-un mediu educațional divers și dinamic.

Educația europeană pune accent pe: metode interactive de învățare; adaptarea activităților la nevoile copiilor; dezvoltarea competențelor sociale și emoționale. Prin participarea la activități educaționale reale, studenții învață să aplice aceste principii în activitatea didactică.

Practica pedagogică reprezintă o etapă esențială în formarea cadrelor didactice și contribuie la dezvoltarea competențelor necesare desfășurării unui act educațional de calitate. În educația timpurie, experiențele practice permit viitorilor profesori să înțeleagă complexitatea activităților desfășurate în grădiniță și să își dezvolte abilitățile pedagogice.

Modelul „PRACTIC” evidențiază importanța participării active, a reflecției și a creativității în procesul de formare profesională. Prin valorificarea experiențelor practice și prin colaborarea dintre instituțiile de formare și unitățile educaționale, se pot crea premisele dezvoltării unui sistem educațional modern și adaptat cerințelor societății contemporane.

Bibliografie

1. Cucos, C., *Pedagogie*, Iași, Polirom, 2014.
2. Iucu, R., *Formarea cadrelor didactice*, București, Polirom, 2017.
3. Potolea, D., *Teoria și metodologia instruirii*, București, Polirom, 2008.
4. Comisia Europeană, *Teacher Education in Europe*, Bruxelles, 2020.

Strategii inovatoare în învățământul preșcolar pentru alinierea practicilor pedagogice la standardele europene

Prof. înv. preșcolar Dinică Marina-Luiza

Școala Gimnazială Nr. 13 – G.P.P. Ostroveni, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Învățământul preșcolar reprezintă prima etapă organizată a procesului educațional și are un rol fundamental în dezvoltarea armonioasă a copilului. În contextul actual al globalizării și al integrării europene, sistemele educaționale sunt supuse unor procese continue de modernizare și adaptare la standardele europene. Astfel, devine necesară identificarea și aplicarea unor strategii inovatoare care să contribuie la creșterea calității actului educațional și la eficientizarea metodelor de lucru utilizate în activitățile didactice.

Scopul acestui referat este identificarea unor strategii pedagogice moderne utilizate în învățământul preșcolar și evidențierea modului în care acestea contribuie la alinierea practicilor educaționale locale la cerințele sistemului educațional european.

În educația timpurie, strategiile inovatoare presupun adaptarea procesului didactic la nevoile

individuale ale copiilor, utilizarea unor metode interactive și stimularea participării active a acestora. Una dintre cele mai eficiente abordări este **învățarea prin joc**, care valorifică specificul vârstei preșcolare și stimulează dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională a copiilor.

De asemenea, utilizarea **învățării prin proiecte** reprezintă o metodă modernă care stimulează curiozitatea și creativitatea copiilor. În cadrul acestor activități, copiii explorează diferite teme, colaborează între ei și își dezvoltă capacitatea de a rezolva probleme. Această metodă contribuie la formarea unor competențe esențiale, precum gândirea critică, cooperarea și autonomia în învățare.

O altă strategie inovatoare este integrarea tehnologiei educaționale în activitățile preșcolare. Utilizarea resurselor digitale, a materialelor interactive sau a aplicațiilor educaționale poate sprijini procesul de învățare și poate crește interesul copiilor pentru activități. Totuși, utilizarea tehnologiei trebuie realizată într-un mod echilibrat și adaptat particularităților de vârstă.

Pentru a determina eficiența strategiilor utilizate în activitatea didactică, cadrele didactice trebuie să realizeze o evaluare continuă a rezultatelor obținute. Observarea sistematică a comportamentului copiilor, analiza progresului individual și feedbackul oferit de părinți constituie instrumente importante în acest proces.

În practica educațională s-a observat că metodele interactive, precum jocul didactic, activitățile pe centre de interes și învățarea colaborativă, contribuie semnificativ la creșterea motivației pentru învățare și la dezvoltarea competențelor sociale. Copiii devin mai implicați în activități și manifestă o mai mare dorință de explorare și descoperire.

De asemenea, parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă un factor esențial în eficiența procesului educațional. Implicarea părinților în activitățile educative și comunicarea constantă cu cadrele didactice contribuie la crearea unui mediu educațional coerent și favorabil dezvoltării copilului.

Sistemele educaționale europene promovează o abordare centrată pe copil, care pune accent pe dezvoltarea competențelor, incluziune și egalitate de șanse. În acest context, învățământul preșcolar din România urmărește implementarea unor practici pedagogice moderne care să sprijine dezvoltarea globală a copilului.

Adoptarea strategiilor inovatoare, utilizarea metodelor interactive și dezvoltarea competențelor socio-emoționale contribuie la apropierea practicilor educaționale locale de modelele europene de calitate. De asemenea, formarea continuă a cadrelor didactice și schimbul de bune practici la nivel european reprezintă elemente esențiale pentru modernizarea sistemului educațional.

Identificarea și implementarea strategiilor inovatoare în învățământul preșcolar contribuie semnificativ la creșterea calității procesului educațional. Metodele interactive, învățarea prin joc și prin proiecte, precum și utilizarea responsabilă a tehnologiei educaționale reprezintă instrumente eficiente în dezvoltarea competențelor copiilor.

Prin aplicarea acestor strategii și prin evaluarea constantă a rezultatelor, cadrele didactice pot adapta activitatea educațională la nevoile copiilor și pot contribui la alinierea practicilor pedagogice locale la standardele sistemului educațional european.

Bibliografie

1. Cucuș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Dumitru, I. Al. (2008). *Consiliere psihopedagogică. Baze teoretice și aplicații practice*. Iași: Editura Polirom.
3. Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București.

Practica pedagogică – factor determinant al învățământului European

*Prof. Educație Timpurie Dinică Elena Ramona
Școala Profesională Colonie, Râmnicu Vâlcea*

Educația reprezintă unul dintre pilonii fundamentali ai dezvoltării societății moderne, iar calitatea acesteia depinde în mare măsură de pregătirea profesională a cadrelor didactice. În contextul integrării europene și al dezvoltării continue a sistemelor educaționale, formarea inițială și continuă a profesorilor a devenit o prioritate. Un element esențial al acestei formări îl constituie practica pedagogică, care facilitează îmbinarea cunoștințelor teoretice cu experiența directă la clasă.

Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale ale viitorilor profesori, la formarea unei identități profesionale solide și la adaptarea la cerințele actuale ale sistemului educațional european. În cadrul sistemului educațional modern, accentul se pune pe metode active de predare, pe învățarea centrată pe elev și pe dezvoltarea competențelor necesare societății cunoașterii. Prin urmare, activitățile de practică pedagogică au rolul de a pregăti viitorii profesori pentru realitățile educaționale, oferindu-le posibilitatea de a experimenta metode didactice, de a interacționa cu elevii și de a dezvolta abilități pedagogice esențiale.

Practica pedagogică reprezintă o componentă fundamentală a procesului de formare a viitorilor profesori. Aceasta presupune desfășurarea unor activități educaționale reale în instituții de învățământ, sub îndrumarea unor cadre didactice cu experiență, având ca scop dezvoltarea competențelor profesionale necesare activității didactice.

Formarea cadrelor didactice implică atât pregătirea teoretică, cât și cea practică. Pregătirea teoretică include cunoștințe de specialitate, psihopedagogie, metodică și didactică, în timp ce pregătirea practică se realizează prin activități concrete de predare și observare a procesului educațional. Prin intermediul practicii pedagogice, studenții au posibilitatea de a aplica cunoștințele dobândite în timpul studiilor și de a înțelege complexitatea procesului instructiv-educativ. În același timp, această experiență contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare, organizare și evaluare.

De asemenea, practica pedagogică îi ajută pe viitorii profesori să își dezvolte încrederea în sine și să dobândească experiență în gestionarea situațiilor educaționale diverse. În acest mod, studenții sunt pregătiți pentru activitatea didactică și pentru provocările profesiei de profesor. În cadrul Uniunii Europene, formarea profesorilor reprezintă o prioritate majoră pentru asigurarea calității educației. Sistemele educaționale europene promovează dezvoltarea competențelor profesionale ale cadrelor didactice și pun accent pe formarea practică.

Practica pedagogică permite studenților să aplice cunoștințele teoretice în situații reale de predare, contribuind astfel la dezvoltarea competențelor didactice și la îmbunătățirea calității actului educațional.

Aceste direcții subliniază faptul că educația de calitate depinde în mare măsură de pregătirea profesorilor. În acest sens, practica pedagogică reprezintă o etapă esențială în formarea profesională, deoarece facilitează dezvoltarea competențelor necesare pentru activitatea didactică. Totodată, în contextul european, colaborarea dintre universități și instituțiile de învățământ preuniversitar este esențială pentru organizarea eficientă a stagiilor de practică pedagogică. Această colaborare permite studenților să observe și să participe activ la procesul educațional.

În timpul practicii pedagogice, studenții au posibilitatea de a observa lecții, de a participa la activități educaționale și de a susține lecții demonstrative. Prin aceste activități, ei învață să planifice și să organizeze procesul instructiv-educativ. De asemenea, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea gândirii critice și reflexive. Studenții analizează activitățile desfășurate, identifică punctele forte și aspectele care pot fi îmbunătățite, dezvoltând astfel capacitatea de autoevaluare.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă o strategie importantă pentru modernizarea sistemului educațional. În acest sens, au fost inițiate numeroase proiecte și programe educaționale care vizează dezvoltarea formării practice a profesorilor. Un exemplu relevant este proiectul național de profesionalizare a carierei didactice, care urmărește crearea unor baze de practică pedagogică și dezvoltarea mentoratului profesional pentru cadrele didactice. Aceste inițiative contribuie la consolidarea legăturii dintre formarea universitară și activitatea didactică din școli.

Practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea profesională a cadrelor didactice și un factor determinant al dezvoltării învățământului european. Prin intermediul acesteia, viitorii profesori dobândesc competențe pedagogice, experiență practică și capacitatea de a gestiona procesul educațional. În contextul educației moderne, promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la creșterea calității actului educațional și la adaptarea sistemului de învățământ la cerințele societății contemporane.

De asemenea, colaborarea dintre instituțiile de învățământ și dezvoltarea programelor de formare practică reprezintă condiții esențiale pentru pregătirea unor cadre didactice competente și motivate. Prin urmare, promovarea practicii pedagogice trebuie să rămână o prioritate în politicile educaționale europene, deoarece educația de calitate depinde în mare măsură de pregătirea profesorilor.

Bibliografie

1. Popa, C., Sas, C. – *Practica pedagogică. Suporturi teoretice și metodologice pentru studenți și mentori*, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea.
2. Popa, C. – *Ghidul studentului pentru practica pedagogică în învățământul preșcolar*, Editura Didactică, București, 2015.
3. Moldoveanu, G. S. – *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european*, Revista CCD Vâlcea.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

*Profesor învățământ primar Dogaru Nicuta Aura
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea*

Practica pedagogică (stagiile de predare-asistență în școli) este considerată un **factor cheie** în formarea inițială și continuă a profesorilor, aliniindu-se cu standardele europene de calitate în educație.

De ce practica pedagogică este un factor determinant în învățământul european?

La nivel european, formarea profesorilor combină pregătirea teoretică solidă cu **experiența practică extinsă**, considerată esențială pentru dezvoltarea competențelor profesionale reale.

- **Pregătirea inițială** a cadrelor didactice se axează pe două coordonate complementare: teoretică și practică (conform tendințelor UE și studiilor comparative).
- Practica pedagogică dezvoltă **aptitudinea pedagogică**, competențe de management al clasei, adaptare la diversitate și aplicare a teoriei în contexte reale.
- Este singura componentă care permite trecerea de la cunoștințe declarative la competențe performative și reflexive.
- Comisia Europeană și documente recente subliniază necesitatea mentoratului bine pregătit în practică, deoarece mulți mentori sunt insuficient formați pentru acest rol.

În contextul politicilor UE (ex. recomandări privind formarea flexibilă și receptivă a profesorilor), practica este promovată ca element central pentru:

- Asigurarea calității educației.
- Adaptarea la provocări moderne (incluziune, digitalizare, învățare pe tot parcursul vieții).
- Alinierea cu standarde europene de competențe profesionale ale profesorilor.

În România, simpozionul național cu acest titlu subliniază rolul practicii în context european, publicând referate și comunicări științifice. Aceste volume colective arată că promovarea activităților de practică contribuie la:

- Modernizarea formării profesorilor.
- Creșterea calității învățământului prin transfer de bune practici.
- Integrarea principiilor europene (școală incluzivă, evaluare formativă, competențe cheie).

Rolul promovării activităților de practică pedagogică

Promovarea înseamnă:

- Organizarea de simpozioane, conferințe și publicații dedicate.
- Formarea mentorilor de practică (nevoie recunoscută în cercetări europene).
- Integrarea practicii în programele universitare și de formare continuă.
- Colaborarea între universități, inspectorate, CCD și școli.

Fără o promovare activă, practica riscă să rămână formală, cu impact redus asupra calității predării.

Practica pedagogică nu este doar o etapă obligatorie în formarea profesorilor, ci un factor determinant al învățământului european modern, centrat pe competențe, incluziune și calitate. Promovarea ei sistematică (prin evenimente științifice, programe de mentorat și politici aliniate UE) contribuie decisiv la pregătirea unor profesori competenți, reflexivi și adaptabili provocărilor actuale.

Jocurile de mișcare și importanța lor în dezvoltarea sănătoasă a preșcolarilor

Prof. Înv. preșc Dorobanțu Andreea

Grădinița cu Program Prelungit Cozia, Râmnicu Vâlcea, Jud. Vâlcea

Exercițiile de mișcare asigură suportul de sănătate și robustețe fizică indispensabil pentru orice fel de activitate. Acestea se pot desfășura în cadrul educației fizice, contribuind astfel la menținerea și întărirea sănătății, la creșterea capacităților fizice și intelectuale, la dezvoltarea armonioasă fizică și morală a copiilor. La formarea în rândul acestora a unor deprinderi sănătoase de muncă și viață.

Programa activităților instructiv educative din grădiniță prevede un număr sporit de activități de educație fizică și activități liber alese care ne dau posibilitatea ca mișcările de bază predate să fie repetate și consolidate.

Atât activitățile de educație cât și jocurile și exercițiile de mișcare pe care le desfășurăm constituie pentru copiii preșcolari o adevărată bucurie, ei le execută cu plăcere și în mod atât de firesc, încât nu sesizează durata orei și a efortului pe care îl depun. Ținând seama de aceste aspecte am căutat să desfășurăm și unele jocuri de mișcare în care să se întreacă, de exemplu „Cursa automobiliștilor”, „Mîngea prin tunel”, „Culegătorii de flori”, jocuri bogate în elemente educative care contribuie la formarea și la dezvoltarea deprinderilor motrice. Calități necesare copiilor în școală. Dealtfel, intenția colectivului grădiniței noastre este să-i pregătim cât mai temeinic pentru școală, astfel încât copiii să nu întâmpine în clasa I nici un fel de greutate. Ne bazăm pe condițiile create și pe dorința arzătoare a copiilor de a sta cât mai mult în sala de gimnastică, unde execută exerciții la bară, exerciții la băncile pentru echilibru, sau joacă baschet.

Jocurile de mișcare au influența asupra copiilor atât din punct de vedere formativ, cât și din punct

de vedere informativ, ele pot fi folosite în toate formele organizate ale educației fizice :desfășurate cu grupa întreagă, cât și cu grupuri mai mici sau la alegerea copiilor în grădiniță, ori excursii și plimbări .În realizarea acestora am pornit de la ideea ca preșcolarii cat si școlarii mici folosesc foarte mult jocul si structuri de mișcări sub forma de joc. In ideea ca la vârsta preșcolară este bine sa-i antrenam pe copii in cat mai multe jocuri, am executat cu ei jocuri, formarea si perfecționarea deprinderilor motrice de baza. In acest scop am desfășurat jocuri de alergare, tarare si cățărare etc.

Având rezultate destul de bune, am desfășurat cu copiii jocuri pentru dezvoltarea simțului de orientare in spațiu .In aceste jocuri copiii participa cu dorința de a câștiga si astfel jocul devine pasionant, copiii se întrec in alergarea traseelor, cu mai puține dificultăți pentru a găsi obiectul plasat intr-un anume loc, pentru a-i pune pe ei in situația sa-l caute si sa i-l găsească. Procedeu acesta are un efect pozitiv pentru ca le dezvolta spiritul de observație si o anumita orientare in spațiu. Daca educatoarele, învățătoarele si apoi profesorii nu se străduiesc sa le dezvolte copiilor aceste calități de la cea mai frageda vârstă, mai târziu se pot forma si dezvolta.

In cadrul activităților de educație fizica am organizat cu copiii grupei mari jocuri de mișcare cu alergare combinata cu săritura, alergare combinata cu ghemuire s.a. De exemplu jocul „vulpea șchioapă” l-am desfășurat pe grupe de 8-10 copii, astfel încât fiecare copil sa intre in joc măcar o data. Acest joc i-l putem desfășura si in sala de gimnastica si in curte in aer liber. Înainte de desfășurarea jocului am numit un copil care sa interpreteze rolul vulpii, iar ceilalți copii sa facă pe iepurașii; am marcat in fata fiecărei grupe pe o distanta de 5-6 metrii locul unde se afla vizuina vulpii. Aceasta sta la panda si așteaptă sa treacă iepurașii ca sa ii prindă. „Iepurașii” se plimba, țopăind in jurul vizuinii, dar cu atenție să nu fie prinși. Aceasta fuge după ei. După ce aprins 1-2 iepurașii se întoarce in vizuina ei, șchiopătând ori sărind intr-un picior. Pentru ca jocul sa fie cat mai atractiv se schimba rolurile-copii prinși sunt acum vulpile, iar vulpile sunt iepurașii, ori stau deoparte fiind „șchioape”.

Un alt joc de mișcare pe care copii îl desfășoară cu plăcere este „Broșcuța”.

Copiii sunt grupați cate 10-20, fiecare grup formează un cerc. La comanda educatoarei, copiii desemnați pornesc in jurul cercului, sărind ca broasca, pana ce ajung de unde au plecat, apoi pleacă următorul, sau copilul denumit de educatoare. Jocul se executa pana ce toți copiii au sărit coarda.

Intr-o alta varianta jocul se poate desfășura schimbând modul de deplasare- broasca sare intr-un picior, sau aleargă etc. Important este ca fiecare copil sa fie antrenat in joc, prilej cu care educatoarea observa modul in care ei executa mișcările, daca participa cu plăcere la joc. Sala de gimnastica fiind foarte mare avem posibilitatea sa-i antrenam pe copii si in alte jocuri de mișcare ca, de exemplu, jocul „Culegem flori”. Pentru acest joc am împărțit copii in doua grupe de cate 15-20 copii fiecare subgrupa. In fata grupelor la o distanta de 6-7 metrii am plasat cuburi, jucării diferite – aceste reprezentau florile.

La semnalul conducătorului de joc, copiii trebuiau să se deplaseze și să culeagă flori .Câștigă copilul sau echipa care culege cele mai multe flori .De reținut că deplasarea copiilor spre flori se face alergând, ori sărind, ori combinată alergarea cu săritura .Varianta acestui joc poate fi, „Mieii și varza”

Jocurile acestea le-am desfășurat și în curtea grădiniței atunci când a fost timp frumos.

Jocurile de mișcare, exercițiile de educație fizică, precum și activitățile desfășurate de noi în sală ne-au dat posibilitatea să constatăm că după o muncă stăruitoare, copii noștri merg la școală cu bogate cunoștințe de educație fizică, formați suficient pentru a răspunde sarcinilor prevăzute de programa clasei I .

Practica pedagogică – factor determinant al învățământului European

*Prof. Educație Timpurie Dinică Elena Ramona
Școala Profesională Colonie, Râmnicu Valcea*

Educația reprezintă unul dintre pilonii fundamentali ai dezvoltării societății moderne, iar calitatea acesteia depinde în mare măsură de pregătirea profesională a cadrelor didactice. În contextul integrării europene și al dezvoltării continue a sistemelor educaționale, formarea inițială și continuă a profesorilor a devenit o prioritate. Un element esențial al acestei formări îl constituie practica pedagogică, care facilitează îmbinarea cunoștințelor teoretice cu experiența directă la clasă.

Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale ale viitorilor profesori, la formarea unei identități profesionale solide și la adaptarea la cerințele actuale ale sistemului educațional european. În cadrul sistemului educațional modern, accentul se pune pe metode active de predare, pe învățarea centrată pe elev și pe dezvoltarea competențelor necesare societății cunoașterii. Prin urmare, activitățile de practică pedagogică au rolul de a pregăti viitorii profesori pentru realitățile educaționale, oferindu-le posibilitatea de a experimenta metode didactice, de a interacționa cu elevii și de a dezvolta abilități pedagogice esențiale.

Practica pedagogică reprezintă o componentă fundamentală a procesului de formare a viitorilor profesori. Aceasta presupune desfășurarea unor activități educaționale reale în instituții de învățământ, sub îndrumarea unor cadre didactice cu experiență, având ca scop dezvoltarea competențelor profesionale necesare activității didactice.

Formarea cadrelor didactice implică atât pregătirea teoretică, cât și cea practică. Pregătirea teoretică include cunoștințe de specialitate, psihopedagogie, metodică și didactică, în timp ce pregătirea practică se realizează prin activități concrete de predare și observare a procesului educațional. Prin intermediul practicii pedagogice, studenții au posibilitatea de a aplica cunoștințele dobândite în timpul studiilor și de a înțelege complexitatea procesului instructiv-educativ. În același timp, această experiență contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare, organizare și evaluare.

De asemenea, practica pedagogică îi ajută pe viitorii profesori să își dezvolte încrederea în sine și să dobândească experiență în gestionarea situațiilor educaționale diverse. În acest mod, studenții sunt pregătiți pentru activitatea didactică și pentru provocările profesiei de profesor. În cadrul Uniunii Europene, formarea profesorilor reprezintă o prioritate majoră pentru asigurarea calității educației. Sistemele educaționale europene promovează dezvoltarea competențelor profesionale ale cadrelor didactice și pun accent pe formarea practică.

Practica pedagogică permite studenților să aplice cunoștințele teoretice în situații reale de predare, contribuind astfel la dezvoltarea competențelor didactice și la îmbunătățirea calității actului educațional.

Aceste direcții subliniază faptul că educația de calitate depinde în mare măsură de pregătirea profesorilor. În acest sens, practica pedagogică reprezintă o etapă esențială în formarea profesională, deoarece facilitează dezvoltarea competențelor necesare pentru activitatea didactică. Totodată, în contextul european, colaborarea dintre universități și instituțiile de învățământ preuniversitar este esențială pentru organizarea eficientă a stagiilor de practică pedagogică. Această colaborare permite studenților să observe și să participe activ la procesul educațional.

În timpul practicii pedagogice, studenții au posibilitatea de a observa lecții, de a participa la activități educaționale și de a susține lecții demonstrative. Prin aceste activități, ei învață să planifice și să organizeze procesul instructiv-educativ. De asemenea, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea gândirii critice și reflexive. Studenții analizează activitățile desfășurate, identifică punctele forte și aspectele care pot fi îmbunătățite, dezvoltând astfel capacitatea de autoevaluare.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă o strategie importantă pentru

modernizarea sistemului educațional. În acest sens, au fost inițiate numeroase proiecte și programe educaționale care vizează dezvoltarea formării practice a profesorilor. Un exemplu relevant este proiectul național de profesionalizare a carierei didactice, care urmărește crearea unor baze de practică pedagogică și dezvoltarea mentoratului profesional pentru cadrele didactice. Aceste inițiative contribuie la consolidarea legăturii dintre formarea universitară și activitatea didactică din școli.

Practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea profesională a cadrelor didactice și un factor determinant al dezvoltării învățământului european. Prin intermediul acesteia, viitorii profesori dobândesc competențe pedagogice, experiență practică și capacitatea de a gestiona procesul educațional. În contextul educației moderne, promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la creșterea calității actului educațional și la adaptarea sistemului de învățământ la cerințele societății contemporane.

De asemenea, colaborarea dintre instituțiile de învățământ și dezvoltarea programelor de formare practică reprezintă condiții esențiale pentru pregătirea unor cadre didactice competente și motivate. Prin urmare, promovarea practicii pedagogice trebuie să rămână o prioritate în politicile educaționale europene, deoarece educația de calitate depinde în mare măsură de pregătirea profesorilor.

Bibliografie

1. Popa, C., Sas, C. – *Practica pedagogică. Suporturi teoretice și metodologice pentru studenți și mentori*, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea.
2. Popa, C. – *Ghidul studentului pentru practica pedagogică în învățământul preșcolar*, Editura Didactică, București, 2015.
3. Moldoveanu, G. S. – *Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european*, Revista CCD Vâlcea.

Abordarea interdisciplinară prin jocuri didactice

Prof. înv. primar: Drăghicescu Ionela
Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea

Activitățile interdisciplinare au pronunțate valențe formative. Ele contribuie la dezvoltarea intelectuală, socială, emoțională, fizică și estetică a copilului, cultivă încrederea în forțele proprii și spiritul de competiție. Între aceste activități, un loc aparte îl ocupă jocul didactic, cea mai sigură cale de acces spre sufletul copilului, spre minunata lui lume de gânduri și vise.

Educația se adaptează diversității indivizilor și grupurilor, talentelor individuale și evită marginalizarea ori excluderea socială. În cazul în care nu realizează această adaptare, ea nu poate fi considerată benefică și eficientă, capabilă să stimuleze dezvoltarea durabilă a ființei umane în context social.

Dacă sunt bine organizate, sistemele educaționale nu pot să ducă la excludere ori la eșec social. Educația ține seama, deci, atât de disponibilitățile aptitudinale individuale, specificitatea persoanei, cât și de cerințele mediului ori de tradițiile culturale ale grupurilor care compun societatea, în scopul unei integrări sociale optime fiecăruia.

Pentru copil, aproape orice activitate este joc. Jocul este singura atmosferă în care ființa sa psihologică cere să respire și, în consecință, să acționeze.

Jocul este o activitate care își găsește motivația și împlinirea în sine însăși. Pentru copil, reușita jocului, pe care și-l propune, este foarte importantă. De aceea, el antrenează, în joc, toate posibilitățile sale fizice, intelectuale, afective de care dispune.

Din aceste motive, jocul este folosit ca formă de organizare a procesului de învățământ. Minimalizarea importanței jocului ca formă de activitate și ca element activ, în structura celorlalte forme de activitate, are repercursiuni grave asupra dezvoltării generale a copilului. Nu numai că apar lipsite de sens, pentru el, activitățile în care este antrenat, ci se creează pericolul de a privi aceste activități ca fiind plictisitoare și împovărătoare.

Jocurile didactice sunt un mijloc de antrenare și acționează favorabil și la elevii cu rezultate slabe la învățătură, crescându-le performanțele și câpătând încredere în capacitățile lor, siguranță și promptitudine în răspunsuri.

Metoda jocului didactic valorifică avantajul dinamicii de grup. Independența și spiritul de cooperare, participarea la joc angajează pe cei timizi, pe cei slabi, stimulează curentul de influențe reciproce, care duce la creșterea gradului de coeziune în colectivul clasei.

Jocurile didactice care permit o abordare interdisciplinară fac parte din categoria metodelor active de predare-învățare sunt jocurile de rol. Ele se bazează pe simularea unor funcții, relații, activități, fenomene, prin practicarea lor, elevii devin actori ai vieții sociale pentru care se pregătesc.

Jocul de rol este o cale ce oferă multe posibilități de abordare a unei teme.

Punând elevii să relaționeze între ei, jocul de rol îi activează din punct de vedere cognitiv, afectiv și motric-emoțional, iar interacțiunile dintre participanți dezvoltă autocontrolul eficient al conduitelor, comportamentelor și achizițiilor.

Jocul de rol evidențiază modul corect sau incorect de comportare în anumite situații și reprezintă o metodă eficientă de formare rapidă și corectă a convingerilor, atitudinilor și comportamentelor.

Sunt cunoscute și practicate două tipuri de jocuri de rol: jocuri de rol cu caracter general și jocuri de rol cu caracter specific. Din prima categorie fac parte: jocurile de reprezentare a structurilor, jocurile de decizie, jocurile de arbitraj, jocurile de competiție. Din a doua categorie fac parte: jocul de-a ghidul și vizitatorii, jocul de negociere, jocul de-a învățătorul, profesorul și elevii, etc.

Jocul de rol oferă oportunități pentru validarea unor comportamente sau pentru sancționarea altora și pentru exersarea lucrului în echipă și a colaborării.

În proiectarea, pregătirea și utilizarea jocului de rol, se parcurg următoarele etape metodice:

- identificarea situației interumane care se pretează la simulare prin jocul de rol;
- modelarea situației și proiectarea scenariului astfel:
 1. ca o povestire în care un narator povestește desfășurarea acțiunii și diferite personaje o interpretează;
 2. ca o scenetă în care personajele interacționează, inventând dialogul odată cu derularea acțiunii;
 3. ca un proces care respectă în mare măsură procedura oficială;
- alegerea partenerilor și instruirea lor în legătură cu specificul și exigența jocului;
- distribuirea fișelor cu roluri prestabilite de profesor sau la alegerea participanților;
- învățarea individuală a rolurilor și conceperea propriului mod de interpretare;
- interpretarea rolurilor de către toți participanții;
- dezbateri cu toți participanții a modului de interpretare și reluarea secvențelor interpretate nesatisfăcător.

Pe lângă obiectivele cognitive specifice unor activități, jocul de rol contribuie la realizarea unor obiective atitudinal-valorice.

Jocul oferă copiilor o sumă de impresii care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre lume și viață, totodată mărește capacitatea de înțelegere a unor situații complexe, creează capacități de reținere stimulând memoria, capacități de concentrare, de supunere la anumite reguli, capacități de a lua decizii rapide, de a rezolva situații-problemă, într-un cuvânt stimulează creativitatea.

Privind jocurile copiilor putem observa că aceștia se antrenează spontan în jocul de rol cu caracter specific: "De-a școala", "La magazine", "În vizită", etc.

Jocul de rol organizat și folosit ca metodă didactică comportă o abordare transdisciplinară.

Repertoriul jocului de rol este inepuizabil, el depinzând și de imaginația dascălului, a elevului. Rolul dascălului este acela de mentor, de călăuză care îi creează copilului noi ocazii și noi experiențe pe care să le exploreze, să le pătrundă cu mai mult curaj.

Putem aborda metoda *predării reciproce* care are la bază jocul de rol. Este o metodă prin care elevii

sunt *învățători/profesori* și pot să explice colegilor o anumită parte a lecției, apoi să ceară explicații despre ceea ce nu au înțeles.

Jocul de rol:

- facilitează socializarea elevilor;
- îi familiarizează cu modul de gândire, trăire și acțiune, specific anumitor status-uri profesionale, culturale, științifice etc.;
- le dezvoltă capacitatea de a rezolva situații problematice dificile, capacitatea empatică și de înțelegere a opiniilor, trăirilor și aspirațiilor celor din jur.

Jocul de rol este o cale ce oferă multe posibilități de abordare a unei teme. Este o metodă didactică foarte eficientă, întrucât educă voința, ajută la integrarea într-o echipă și contribuie la responsabilizarea elevilor într-o manieră ludică.

Jocul didactic interdisciplinar este o activitate în care se îmbină sarcini didactice din domenii de cunoaștere diverse, într-o structură unitară, axată pe învățare. El imprimă activității didactice un caracter dinamic și atrăgător, induce o stare de bucurie și de destindere care previne monotonia și oboseala și fortifică energiile intelectuale și fizice ale elevilor.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan , *Metode de învățământ*, E. D. P., București, 1976
2. Cucoș, Constantin, *Pedagogie* , Editura Polirom, Iași, 1996, pag.77-79
3. Ionescu, Miron; Radu, Ioan, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

Comunicarea în limba română la clasa a II-a ca spațiu al practicii pedagogice integrate în context european

*Prof. Înv. Primar Drăghicescu Elena
Școala Gimnazială Ferigile, Costești, Jud. Vâlcea*

În practica didactică actuală, lecția de Comunicare în limba română din ciclul primar nu mai poate fi concepută exclusiv ca un spațiu de transmitere a conținuturilor lingvistice, ci trebuie înțeleasă ca un cadru complex de formare a competențelor de comunicare, de dezvoltare socio-emoțională și de integrare a experiențelor de învățare autentice. Din perspectiva mea, ca profesor pentru învățământ primar, această transformare nu este doar rezultatul schimbărilor curriculare, ci mai ales al contactului direct cu realitatea clasei, unde elevii nu mai răspund la abordări rigide, ci au nevoie de sens, de implicare și de conectare cu propriul univers de experiență.

Promovarea activităților de practică pedagogică, în acest context, depășește statutul de componentă a formării inițiale și devine un principiu activ al predării. Practica pedagogică nu mai este doar un exercițiu pentru viitorii profesori, ci o dimensiune continuă a profesiei didactice, în care reflecția asupra propriei activități și adaptarea strategiilor la nevoile elevilor sunt esențiale. Abordarea integrată, promovată la nivel european prin documente precum Recomandarea Consiliului Uniunii Europene privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții (2018), susține tocmai această direcție: depășirea fragmentării disciplinare și orientarea către formarea de competențe transferabile. În activitatea mea, am resimțit această orientare nu ca pe o constrângere, ci ca pe o oportunitate de a construi lecții mai apropiate de realitatea elevilor.

De exemplu, într-o lecție de Comunicare în limba română, am început activitatea nu prin deschiderea manualului, ci printr-o invitație la povestire: „Cum a început ziua ta?”. Reacțiile elevilor au fost revelatoare. Unii au ezitat, alții au vorbit cu entuziasm, iar unii au avut nevoie de sprijin pentru a-și structura discursul. Fără a formula explicit obiective de tipul „realizarea unui text oral structurat”, elevii au exersat, în mod natural, organizarea ideilor în succesiuni logice. Această experiență mi-a confirmat ceea ce teoriile constructiviste, promovate de autori precum Piaget și Vygotsky, susțin de mult timp: învățarea este mai eficientă atunci când elevul este activ și implicat în construirea propriului sens.

În alte situații, am utilizat jocul de rol ca instrument de dezvoltare a competențelor de comunicare. Simularea unui context de tip „la magazin” a permis elevilor să exerseze formule de adresare, structuri dialogale și comportamente sociale adecvate. Am fost surprinsă să observ că elevii mai retrași au devenit mai activi în acest tip de activitate, ceea ce confirmă importanța diversificării strategiilor didactice pentru a răspunde stilurilor diferite de învățare.

Un alt exemplu relevant este activitatea de redactare a unei scrisori către un personaj literar. Aceasta a facilitat nu doar exersarea scrisului, ci și exprimarea empatiei și a gândirii critice. Un elev a formulat ideea că „i-a fost milă de personaj”, ceea ce demonstrează că lectura, atunci când este abordată integrat, devine un prilej de dezvoltare emoțională, nu doar cognitivă. În acest sens, literatura de specialitate privind educația socio-emoțională subliniază rolul limbajului în exprimarea emoțiilor.

Din experiența mea, un element esențial al practicii pedagogice integrate este reflecția. În același timp, am început să introduc și la elevi momente de reflecție, prin întrebări simple, dar relevante: „Ce ți-a plăcut?”, „Ce ai învățat?”, „Ce ai face diferit?”. Aceste momente contribuie la dezvoltarea competenței de a învăța să înveți, considerată fundamentală în cadrul european al competențelor.

Relația profesor-elev joacă, de asemenea, un rol determinant în succesul acestei abordări. Am învățat că elevii nu se exprimă liber decât într-un climat de siguranță și încredere. De aceea, am încercat să creez un spațiu în care greșeala nu este sancționată, ci valorificată ca oportunitate de învățare. Nu pot ignora însă dificultățile reale ale implementării unei astfel de abordări. Programa încărcată, presiunea evaluărilor și eterogenitatea clasei sunt provocări constante.

Beneficiile sunt evidente: elevii devin mai implicați, comunicarea este mai naturală, iar învățarea capătă sens. În loc să memoreze structuri, elevii învață să le utilizeze. În loc să răspundă mecanic la întrebări, ei învață să formuleze opinii, să argumenteze și să relaționeze.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică în lecția de Comunicare în limba română, în contextul unei abordări integrate, reprezintă nu doar o direcție metodologică modernă, ci o necesitate pedagogică.

Bibliografie

1. Piaget, J. (1970). **Psihologia inteligenței**. București: Editura Științifică.
2. Vygotsky, L.S. (1978). **Mind in Society**. Harvard University Press.
3. Recomandarea Consiliului Uniunii Europene (2018) privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții.
4. Ministerul Educației (2013). **Programa școlară pentru disciplina Comunicare în limba română – clasele I-II**.

Exemple practice de valorificare a activităților de practică pedagogică

Profesor în învățământul primar Drumeși Adriana Elena

Liceul „George Țârnea” Băben, jud. Vâlcea

Pentru a evidenția rolul determinant al practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice, este necesară prezentarea unor exemple concrete de activități desfășurate în mediul educațional.

1. Observarea lecțiilor susținute de cadre didactice experimentate

Studenții sau cadrele didactice debutante participă la ore desfășurate de profesori mentori, urmărind:

- metodele de predare utilizate;
- modul de organizare a clasei;
- strategiile de comunicare cu elevii.

Impact: dezvoltarea capacității de analiză și formarea unui model didactic eficient.

2. Susținerea de lecții demonstrative

Viitorii profesori planifică și susțin lecții sub îndrumarea mentorului.

Exemplu:

- lecții interactive folosind metode moderne (învățare prin descoperire, joc didactic);
- integrarea materialelor digitale sau a fișelor de lucru.

Impact: dezvoltarea competențelor de predare și creșterea încrederii în sine.

3. Activități de co-teaching (predare în echipă)

Cadrele didactice debutante colaborează cu mentorii în desfășurarea lecțiilor.

Exemplu:

- împărțirea sarcinilor didactice;
- alternarea momentelor de predare și evaluare.

Impact: dezvoltarea spiritului de colaborare și învățarea prin modelare directă.

4. Implicarea în activități extracurriculare

Participarea la proiecte și activități nonformale contribuie la dezvoltarea competențelor organizatorice.

Exemple:

- organizarea de excursii tematice;
- proiecte educaționale (ex: „Caruselul meseriilor”);
- activități dedicate unor evenimente (Ziua Poliției, Ziua Mediului).

Impact: dezvoltarea abilităților de planificare și relaționare.

5. Elaborarea și utilizarea materialelor didactice

Viitorii profesori creează materiale adaptate nivelului elevilor:

- fișe de lucru;
- prezentări interactive;
- jocuri educative.

Impact: stimularea creativității și adaptarea conținutului la nevoile elevilor.

6. Gestionarea situațiilor educaționale reale

Practica pedagogică oferă oportunitatea de a interveni în situații concrete din clasă.

Exemple:

- gestionarea conflictelor între elevi;
- adaptarea activităților pentru elevi cu ritm diferit de învățare;
- menținerea disciplinei în clasă.

Impact: dezvoltarea abilităților de management al clasei și luare a deciziilor.

7. Activități de evaluare și feedback

Cadrele didactice în formare participă la procesul de evaluare:

- realizarea testelor și fișelor de evaluare;
- oferirea de feedback constructiv elevilor;
- autoevaluarea activității didactice.

Impact: dezvoltarea capacității de reflecție și îmbunătățirea actului didactic.

8. Participarea la mobilități și schimburi de experiență

Prin programe precum Erasmus+, viitorii profesori pot observa sisteme educaționale diferite.

Impact:

- deschidere către diversitate;
- preluarea de bune practici europene;
- adaptarea metodelor inovatoare.

Integrarea exemplelor practice în formarea europeană

Aceste exemple demonstrează că practica pedagogică nu este doar o etapă formală, ci un proces complex, care contribuie la formarea unui profesor reflexiv, capabil să se adapteze cerințelor educației europene. Îmbinarea teoriei cu practica permite dezvoltarea unor competențe autentice, necesare în societatea actuală.

Integrarea activităților practice în formarea cadrelor didactice reprezintă o condiție esențială pentru creșterea calității educației. Exemplele prezentate evidențiază faptul că experiența directă contribuie decisiv la formarea unui profesor modern, competent și adaptabil, capabil să răspundă standardelor învățământului european.

Bibliografie

1. Constantin Cucos, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
2. Romulus Iucu, *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași.
3. Elena Joița, *Didactica și pedagogia învățământului primar*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
4. Păun, E. – *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative*, Editura Polirom, Iași.
5. Cerghit, I. – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași.

Mentoratul educațional și practica pedagogică în învățământul preșcolar

Prof. Înv. Preșcolar Dumitrescu Ana Maria

Grădinița cu Program Normal Bîrsești, com. Budești, Jud. Vâlcea

Practica pedagogică reprezintă „laboratorul” în care studentul sau elevul practicant își transformă cunoștințele teoretice în competențe profesionale reale. În contextul Spațiului European al Educației, accentul se pune pe formarea unor cadre didactice reflexive, capabile să gestioneze diversitatea și să utilizeze metode active. Referatul explorează rolul mentorului de practică în modelarea identității profesionale a viitorului educator.

Mentoratul ca parteneriat: Relația dintre cadrul didactic primitor și practicant nu este una de ierarhie, ci de colaborare. Mentorul oferă „scenariul” didactic, iar practicantul aduce entuziasmul și viziunea modernă, digitalizată.

Adaptarea la standarde europene: Practica pedagogică modernă promovează:

- Incluziunea: Învățarea modului de lucru cu copii cu CES.
- Digitalizarea: Utilizarea mijloacelor audio-vizuale și a platformelor educaționale în activități.
- **Învățarea** centrată pe copil: Trecerea de la „a preda” la „a facilita” învățarea prin explorare.

Exemple de bune practici **în** coordonarea practicanților:

- Portofoliul reflexiv: Încurajarea practicantului să noteze nu doar ce a făcut, ci și ce a simțit sau ce ar schimba la activitate.
- Asistența activă: Implicarea practicantului în gestionarea momentelor de tranziție sau a rutinelor (gustare, igienă), nu doar în activitatea principală.

Profilul mentorului modern joacă un rol important **în** mentoratul educațional: Mentorul de practică pedagogică joacă rolul de „arhitect” al carierei debutantului. Pentru ca stagiul de practică să fie cu adevărat un factor determinant al calității, mentorul trebuie să posede un mix de competențe profesionale și trăsături de personalitate:

1. Reflexivitatea **și** deschiderea mentală: Un mentor european nu impune un stil rigid, ci își analizează propria activitate critic și constructiv. El este deschis la ideile noi pe care practicanții le aduce din facultate (ex: aplicații digitale, metode interactive noi).
 2. Empatia **și** inteligența emoțională: Mentorul trebuie să gestioneze emoțiile și tracul debutantului. Capacitatea de a oferi un feedback constructiv (metoda „sandwich”: laudă-critică-laudă) este vitală pentru a nu descuraja viitorul cadru didactic.
 3. Competența metodică de excepție: Mentorul trebuie să fie un expert în domeniul său, capabil să explice „de ce” a ales o anumită strategie didactică, nu doar „cum” a aplicat-o.
 4. Răbdarea **și** disponibilitatea: Formarea unui om necesită timp. Mentorul trebuie să aloce momente pentru debriefing după fiecare activitate, explicând nuanțele gestionării grupei de preșcolari.
 5. Etica profesională: Mentorul transmite, prin propriul exemplu, valorile fundamentale: respectul față de copil, confidențialitatea și devotamentul față de profesie.
- Bariere în comunicarea mentor-practicant:**

Chiar și în contextul unui sistem educațional modern, procesul de mentorat poate întâmpina bariere care diminuează eficiența practicii pedagogice:

1. Bariera generațională (Digital Divide): Diferența de viziune între un mentor cu experiență îndelungată și un practicant „nativ digital” poate genera tensiuni dacă nu există deschidere către metodele tehnologice noi.
2. Feedback-ul insuficient sau pur critic: O comunicare unidirecțională, axată doar pe evidențierea greșelilor, fără a oferi soluții constructive, poate induce practicantului un sentiment de incompetență și demotivare.
3. Lipsa timpului pentru reflecție (Debriefing): Programul încărcat din grădiniță face ca, de multe ori, analiza activității să fie expedită. Fără o discuție post-activitate, practicanții nu poate înțelege mecanismele psihopedagogice din spatele deciziilor mentorului.
4. Rezistența la schimbare: Atitudinea de tipul „așa se face la noi de 20 de ani” blochează spiritul inovator al stagiului și contravine principiilor europene de adaptabilitate și creativitate.
5. Diferențe de stil pedagogic: Mentorul poate avea tendința de a impune propriul stil, în loc să îl ghideze pe practicant să își descopere propria identitate și „voce” la catedră.

Concluzii:

O practică pedagogică de calitate este factorul determinant care previne abandonul profesional și asigură un corp didactic bine pregătit. Integrarea bunelor practici europene în stagiile de practică din România garantează un învățământ preșcolar dinamic, capabil să răspundă provocărilor societății actuale. Mentorul rămâne veriga cheie în asigurarea continuității și calității în educație.

Bibliografie

1. Pânișoară, I.O., Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică, Editura Polirom.
2. Strategia privind modernizarea educației în România, M.E.
3. Documente ale Comisiei Europene privind Formarea inițială a cadrelor didactice.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului European

Prof. Dumitrescu Maria Georgiana

Școala Gimnazială I. Gh. Duca/G.P.P Traian, Rm.Vâlcea, Jud. Vâlcea

Educația contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de evoluția societății, de dezvoltarea tehnologiei și de schimbarea nevoilor de formare ale elevilor. Sistemele educaționale europene promovează tot mai mult formarea cadrelor didactice prin îmbinarea pregătirii teoretice cu experiența practică, pentru a răspunde cerințelor unei societăți bazate pe cunoaștere.

În acest context, activitățile de practică pedagogică reprezintă un element esențial în formarea viitorilor profesori. Acestea oferă posibilitatea aplicării cunoștințelor teoretice în situații reale de învățare și contribuie la dezvoltarea competențelor didactice, pedagogice și relaționale necesare exercitării profesiei.

Practica pedagogică reprezintă o etapă fundamentală în procesul de formare profesională a viitorilor profesori. Aceasta permite studenților să observe activitatea didactică, să participe la organizarea procesului educațional și să experimenteze diferite strategii de predare, învățare și evaluare.

Prin intermediul practicii pedagogice, viitorii profesori au oportunitatea de a:

- înțelege structura și organizarea procesului educațional;
- aplica metode și strategii didactice în contexte reale;
- dezvolta abilități de comunicare și relaționare cu elevii;
- observa și analiza stilurile de predare ale cadrelor didactice experimentate;
- reflecta asupra propriei activități și a progresului profesional.

Astfel, practica pedagogică contribuie la formarea unei identități profesionale solide și la dezvoltarea competențelor necesare pentru desfășurarea unui act educațional eficient.

În contextul modernizării educației europene, metodele interactive ocupă un loc important în procesul instructiv-educativ. Acestea implică participarea activă a elevilor și transformă procesul de învățare într-o experiență dinamică și colaborativă.

În cadrul practicii pedagogice, utilizarea acestor metode îi ajută pe viitorii profesori să dezvolte competențe didactice moderne și să înțeleagă importanța implicării active a elevilor în procesul de învățare. De asemenea, aceste metode stimulează gândirea critică, creativitatea și capacitatea de colaborare a elevilor.

Un alt aspect important al practicii pedagogice îl reprezintă utilizarea mijloacelor moderne de

învățământ. Tehnologia digitală a devenit o componentă esențială a educației contemporane, iar viitorii profesori trebuie să dobândească competențe digitale pentru a putea integra aceste resurse în activitatea didactică.

Printre mijloacele moderne utilizate în procesul educațional se numără:

Integrarea acestor resurse contribuie la crearea unui mediu de învățare atractiv și interactiv, facilitează individualizarea învățării și oferă elevilor posibilitatea de a înțelege mai ușor concepte complexe.

Promovarea activităților de practică pedagogică aduce numeroase beneficii atât pentru viitorii profesori, cât și pentru sistemul educațional în ansamblu. Printre acestea se numără:

- dezvoltarea competențelor didactice și pedagogice;
- creșterea încrederii în propriile abilități profesionale;
- formarea capacității de adaptare la diverse situații educaționale;
- îmbunătățirea relației profesor–elev;
- familiarizarea cu metodele moderne de predare și evaluare.

Totuși, implementarea eficientă a practicii pedagogice poate întâmpina anumite dificultăți, precum lipsa resurselor materiale, insuficienta formare digitală sau rezistența la schimbare..

Concluzii

Practica pedagogică oferă oportunitatea aplicării metodelor interactive, integrării tehnologiilor moderne și adaptării strategiilor didactice la nevoile elevilor. În acest fel, se creează premisele unui învățământ modern, centrat pe elev, care promovează gândirea critică, creativitatea și dezvoltarea competențelor necesare integrării în societatea contemporană.

Profesorul devine astfel un facilitator al învățării, un designer al situațiilor educaționale și un agent al schimbării, contribuind activ la formarea generațiilor viitoare și la consolidarea unui sistem educațional performant.

Bibliografie

1. Cucuș Constantin – *Pedagogie* – Editura Polirom – Iași – 2006 – p. 215.
2. Cerghit Ioan – *Metode de învățământ* – Editura Polirom – Iași – 2006 – p. 72.

Rolul practicii pedagogice în formarea educației timpurii europene

Prof. educație timpurie, Dumitru Janina

Grădinița cu Program Prolungit "Mugurașii", Rm. Sărat, jud. Buzău

În contextul transformărilor continue ale sistemelor educaționale europene, practica pedagogică devine un pilon esențial în formarea cadrelor didactice. În învățământul preșcolar, unde educatoarea are un rol fundamental în dezvoltarea timpurie a copilului, activitățile de practică pedagogică reprezintă un spațiu privilegiat pentru formarea competențelor profesionale, pentru dezvoltarea unei mentalități reflexive și pentru alinierea la standardele europene de calitate. Educația timpurie este recunoscută la nivel european ca fiind decisivă pentru dezvoltarea armonioasă a copilului și pentru succesul ulterior în educație. Practica pedagogică devine un instrument indispensabil în formarea viitoarelor educatoare, oferind oportunități reale de aplicare a cunoștințelor teoretice, de observare a comportamentelor copilului și de dezvoltare a competențelor profesionale.

Practica pedagogică reprezintă un proces complex, care îmbină:

- observarea activităților desfășurate de cadre didactice cu experiență

- participarea activă la proiectarea și implementarea activităților educaționale
- reflecția asupra propriilor demersuri didactice
- feedback-ul primit din partea mentorilor și a colectivului didactic

În grădiniță, practica pedagogică are o valoare aparte, deoarece mediul preșcolar solicită o abordare integrată, flexibilă și centrată pe copil. Viitoarele educatoare învață să gestioneze situații diverse, să adapteze activitățile la particularitățile de vârstă și să creeze contexte de învățare stimulative.

În majoritatea statelor europene, formarea inițială a cadrelor didactice include un număr semnificativ de ore de practică, desfășurate sub îndrumarea unui mentor. Modelele europene pun accent pe:

- învățarea prin experiență
- colaborarea între instituțiile de formare și unitățile de învățământ
- evaluarea competențelor profesionale pe baza unor standarde clare
- dezvoltarea continuă a cadrelor didactice

România se aliniază treptat acestor direcții, promovând parteneriate între universități, licee pedagogice și grădinițe, precum și formarea mentorilor pentru practica pedagogică.

Activitățile de practică pedagogică influențează direct calitatea actului educațional din grădiniță.

Printre beneficiile majore se numără:

Studentele și elevii practicanți își formează competențe esențiale:

- proiectarea activităților integrate
- utilizarea metodelor interactive
- comunicarea eficientă cu copiii
- gestionarea grupului și a situațiilor neprevăzute
- evaluarea progresului copilului

Practicanții aduc în grădiniță idei noi, metode moderne și perspective actualizate, contribuind la dinamizarea procesului educațional.

Relația dintre mentor și practicant creează un mediu de învățare bazat pe sprijin, reflecție și schimb de bune practici, specific învățământului european.

Mentorul este figura-cheie în reușita practicii pedagogice. El:

- oferă modele de comportament profesional
- facilitează integrarea practicanților în colectiv
- oferă feedback constructiv
- stimulează reflecția și autoevaluarea

Un mentor bine pregătit contribuie decisiv la formarea unei generații de educatoare competente și motivate.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant al modernizării învățământului european, iar în grădiniță aceasta capătă o importanță deosebită. Prin experiențe autentice, prin colaborare și prin sprijinul mentorilor, viitoarele educatoare își dezvoltă competențele necesare pentru a răspunde nevoilor copilului modern și pentru a contribui la creșterea calității educației timpurii.

Investiția în practica pedagogică este, în esență, o investiție în viitorul educației europene.

Promovarea activităților de practică pedagogică —factor determinant al învățământului european

Prof. Duplea Lia

Liceul Tehnologic Tudor Vladimirescu/ Structură Șc. Gimn. Cerneți, loc. Simian, jud. Mehedinți

Practica pedagogică reprezintă ansamblul activităților desfășurate de studenți sau de cadre didactice aflate la început de carieră în instituțiile de învățământ, sub îndrumarea unui mentor sau a unui cadru didactic experimentat. Prin intermediul acesteia, viitorii educatori au posibilitatea de a observa modul de organizare și desfășurare a activităților didactice, de a participa activ la procesul educațional și de a aplica cunoștințele teoretice dobândite în timpul studiilor. Astfel, practica pedagogică devine un proces complex de învățare, care contribuie la formarea abilităților profesionale necesare desfășurării eficiente a activității didactice.

În cadrul sistemului educațional european, promovarea practicii pedagogice este considerată un factor determinant al dezvoltării unui învățământ de calitate. Instituțiile de formare a cadrelor didactice acordă o importanță tot mai mare experienței practice, deoarece aceasta facilitează dezvoltarea competențelor pedagogice, a capacității de adaptare la situații educaționale diverse și a abilităților de comunicare cu copiii. De asemenea, practica pedagogică permite viitorilor educatori să își formeze o identitate profesională solidă și să își dezvolte spiritul critic și reflexiv asupra propriului act didactic.

În învățământul preșcolar, rolul practicii pedagogice este cu atât mai important, deoarece activitatea educatorului presupune o implicare directă în dezvoltarea armonioasă a copiilor. Educatorul trebuie să creeze un mediu educațional sigur, stimulativ și adaptat particularităților de vârstă ale copiilor. Prin intermediul practicii pedagogice, viitorii educatori învață să organizeze activități educative bazate pe joc, să utilizeze metode interactive de predare și să observe comportamentul și progresul copiilor. De asemenea, aceștia dobândesc competențe în gestionarea relațiilor din grupul de copii și în menținerea unui climat educațional pozitiv.

Un rol deosebit în desfășurarea practicii pedagogice îl are mentorul sau cadrul didactic coordonator. Acesta oferă sprijin și îndrumare practicantului, îl ajută să își dezvolte abilitățile didactice și îi oferă feedback constructiv asupra activităților desfășurate. Relația dintre mentor și practicant contribuie la formarea profesională a viitorului educator și la dezvoltarea unei atitudini reflexive față de activitatea didactică.

În contextul educației moderne, practica pedagogică este influențată tot mai mult de utilizarea tehnologiei și a resurselor digitale. Integrarea instrumentelor digitale în activitățile educaționale contribuie la crearea unor experiențe de învățare atractive și interactive pentru copii. De asemenea, utilizarea tehnologiei sprijină dezvoltarea competențelor digitale ale cadrelor didactice și facilitează adaptarea procesului educațional la cerințele societății actuale.

Promovarea activităților de practică pedagogică aduce numeroase beneficii atât pentru viitorii educatori, cât și pentru instituțiile de învățământ și pentru copii. Prin experiența practică, educatorii dobândesc încredere în propriile capacități, își dezvoltă competențele profesionale și învață să răspundă eficient provocărilor întâlnite în activitatea didactică. În același timp, instituțiile educaționale beneficiază de cadre didactice mai bine pregătite, capabile să ofere un proces educațional de calitate.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea cadrelor didactice și un factor determinant al dezvoltării învățământului european. Prin îmbinarea teoriei cu experiența practică, viitorii educatori își dezvoltă competențele necesare pentru a răspunde cerințelor educației moderne și pentru a contribui la formarea armonioasă a copiilor. Promovarea și susținerea activităților de practică pedagogică trebuie să rămână o prioritate în sistemul educațional, deoarece acestea contribuie la creșterea calității educației și la dezvoltarea unei societăți bazate pe cunoaștere.

Bibliografie

1. **Cucoș, Constantin** (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. **Cerghit, Ioan** (2006). *Metode de învățământ*. București: Editura Polirom.
3. **Păun, Emil; Potolea, Dan** (coord.) (2002). *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative*. Iași: Editura Polirom.

Importanța practicii pedagogice

Prof. Duțescu Sofia Mirela
Liceul "Preda Buzescu", Berbești

Competențele profesiei de educator nu se obțin prin simpla preluare și imitare a unor modele comportamentale. Pătrunderea în tainele acestei profesii se face în etape de implicare din ce în ce tot mai complexe în activitatea didactică, prin angajarea la un efort personal. Nu asistarea la un număr cât mai mare de lecții și activități didactice ne formează măiestria didactică, ci exersarea, conducerea directă, în mod cât mai independent, a variatelor activități didactice, metodice și educative. Experiența didactică se dobândește prin beneficiul pe care ni-l aduce fiecare activitate educativă, iar acest beneficiu depinde de măsura în care înțelege fiecare rostul și metodologia acțiunilor pe care le întreprinde, atât ca actor principal cu deplină responsabilitate pentru conceperea, conducerea și analiza lor, cât și în calitate de coparticipant.

Pregătirea practică a celor care doresc să devină dascăli se realizează bineînțeles cu ajutorul practicii pedagogice – o parte importantă în formarea studenților. În ceea ce privește competențele, viitorii profesori le pot pune în valoare. Deși această disciplină este foarte importantă, numărul de ore destinate scopului ei este mic.

Practica pedagogică reprezintă o sinteză aplicativă a pregătirii în domeniul psihopedagogiei și metodicii a studenților viitori profesori. Această pregătire a viitorilor educatori presupune atât o formare teoretică, cât și o pregătire practică. Practica pedagogică este o disciplină de bază a formării inițiale ce se desfășoară prin instruire și apoi aplicabilitate practică. De asemenea, un număr de ore de studiu individual se poate realiza și în afara instituției școlare.

Formarea competențelor specifice profesiei de cadru didactic reprezintă obiectivul general al practicii pedagogice și se realizează prin:

- Cunoașterea aspectelor organizatorice, de conținut și de conducere a școlii;
- Introducerea studenților, cu rol activ, în îndeplinirea unor activități didactice și metodice;
- Cunoașterea activităților educative din școală;
- Studierea și cunoașterea personalității elevilor; caracterizarea psihopedagogică a fiecărui elev și a colectivului clasei de elevi;
- Cercetarea unor probleme psihopedagogice, specifice ciclului primar, gimnazial sau liceal.

Înainte de a analiza activitatea educativă, coordonatorul de practică pedagogică trebuie să lămurească anumite probleme precum: planul cadru al clasei, orarul, existența unor discipline opționale, cunoașterea îndeaproape a manualelor alternative, prezentarea programelor. Planificarea anuală, semestrială și a unităților de învățare se face tot sub îndrumare.

Studenții practicanți ar trebui să participe la diferite activități educative și metodice care au loc în școala respectivă în perioadele de practică: activități extracurriculare, competiții, activități în cadrul comisiilor metodice (comisia metodică, comisia diriginților), serviciul pe școală etc.

De asemenea, ei trebuie să îndeplinească și alte cerințe: să supună analizei planul de învățământ, programa școlară și manualele; să asiste la lecțiile demonstrative predate de coordonatorii de practică pedagogică; să completeze fișe pe baza acestor asistențe; să ia parte la analiza lecțiilor demonstrative; să

elaboreze proiecte didactice; să ia parte la evaluarea lecțiilor predate de colegii lor; să completeze fișe psihopedagogice pentru elevi; să-și facă portofoliul de practică.

O altă condiție importantă pentru cel care aspiră la profesia de dascăl este pregătirea metodică. Dascălul trebuie să știe să își stabilească scopul și obiectivele unei lecții, să își aleagă în mod înțelept metodele și mijloacele de învățământ, să îmbine diferite forme de activitate cu elevii, să respecte principiile didactice în organizarea și desfășurarea orelor, manifestând rigoare științifică și creativitate.

Pentru a fi un bun profesor, condiția esențială este să fii cu adevărat pasionat de această meserie. Nu oricine posedă aptitudini pedagogice și capacitatea de a interacționa cu copiii într-un mod plăcut.

Bibliografie

1. Mitrofan, Nicolae, *Aptitudinea pedagogică*, Editura Academiei Române, București, 1988
2. Oprescu, Nicolae, *Caiet de practică pedagogică*, Editura Fundației România de Măine, București, 1996
3. Voiculescu, Florea, *Manual de pedagogie contemporană*, Editura Risoprint, Cluj- Napoca, 2005
4. www.dppd.uvt.ro/practică-pedagogică/

Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european

Prof. înv. preșcolar Duțică Gabriela

Școala Gimnazială Nr.13/G.P.P Ostroveni 3, mun. Rm Vâlcea, jud. Rm Vâlcea

Educația reprezintă obiectul de studiu specific pedagogiei, fiind fundamentul indispensabil al dezvoltării personale și sociale, formând indivizi capabili să acționeze responsabil, să gândească independent.

În contextul transformărilor actuale ale societății, educația ocupă un rol esențial în formarea indivizilor capabili să se adapteze cerințelor unei lumi aflate în continuă schimbare. În sistemul educațional european se acordă o atenție deosebită pregătirii practice a cadrelor didactice, deoarece activitatea educativă nu poate fi eficientă doar prin acumularea de cunoștințe teoretice. Din acest motiv, practica pedagogică devine un element fundamental în procesul de formare a viitorilor educatori.

Activitățile de practică pedagogică oferă oportunitatea de a observa direct modul în care se desfășoară procesul educațional și de a aplica metodele și strategiile didactice în situații reale. Prin intermediul acestor activități, viitorii profesori își dezvoltă competențele profesionale și își formează o înțelegere mai profundă a rolului pe care îl au în dezvoltarea copiilor.

Practica pedagogică reprezintă o etapă importantă în pregătirea cadrelor didactice, deoarece facilitează trecerea de la teorie la aplicarea concretă a cunoștințelor. În cadrul acesteia, studenții sau cadrele didactice aflate la începutul carierei au posibilitatea de a participa la activități educative, de a observa modul de organizare a lecțiilor și de a interacționa direct cu copiii.

Prin implicarea în activități educaționale reale, viitorii educatori își dezvoltă abilități esențiale, precum planificarea activităților didactice, gestionarea situațiilor educaționale și adaptarea metodelor de predare la particularitățile copiilor. De asemenea, practica pedagogică contribuie la formarea unei atitudini reflexive față de activitatea didactică, încurajând analiza și îmbunătățirea permanentă a procesului educațional.

În învățământul european se promovează tot mai mult conceptul de învățare centrată pe copil, iar practica pedagogică permite viitorilor educatori să observe modul în care acest principiu poate fi aplicat în activitățile zilnice din grădiniță sau din școală.

Un alt aspect important al practicii pedagogice îl reprezintă dezvoltarea competențelor de comunicare și relaționare. Activitatea educatorului presupune interacțiunea permanentă cu copiii, părinții și colegii, iar aceste relații contribuie la crearea unui climat educațional pozitiv.

Prin experiența practică, viitorii educatori învață să creeze un mediu de învățare stimulat, în care copiii să se simtă în siguranță și încurajați să participe activ la activități. De asemenea, ei descoperă importanța utilizării metodelor interactive și a activităților bazate pe joc, care sunt esențiale în educația timpurie.

În același timp, practica pedagogică oferă posibilitatea de a experimenta diferite strategii didactice și de a observa impactul acestora asupra procesului de învățare. Astfel, educatorii învață să adapteze activitățile în funcție de ritmul și nevoile fiecărui copil.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor esențial în dezvoltarea învățământului european. Prin îmbinarea cunoștințelor teoretice cu experiența practică, viitorii educatori dobândesc competențe profesionale solide și o mai bună înțelegere a rolului lor în procesul educațional.

Un exemplu relevant observat în cadrul activităților de practică pedagogică este organizarea unei activități bazate pe învățarea prin joc în grupa de grădiniță. În timpul practicii pedagogice am avut ocazia să observ modul în care educatoarea a desfășurat o activitate de dezvoltare a limbajului, folosind jocul didactic „Recunoaște animalul”. Copiii au fost invitați să descrie animale folosind indicii simple, iar ceilalți colegi trebuiau să identifice animalul respectiv.

Această activitate a demonstrat importanța metodelor interactive în procesul educațional. Copiii au participat cu entuziasm, au comunicat între ei și au colaborat pentru a găsi răspunsurile corecte. În același timp, activitatea a stimulat dezvoltarea vocabularului și a gândirii logice.

Experiența observată în cadrul practicii pedagogice evidențiază faptul că utilizarea jocului ca metodă didactică contribuie la crearea unui climat educațional pozitiv și la implicarea activă a copiilor în procesul de învățare.

În concluzie, practica pedagogică contribuie la formarea unor cadre didactice bine pregătite, capabile să răspundă cerințelor educației moderne și să creeze un mediu de învățare adaptat nevoilor copiilor. Consolidarea acestei componente în formarea profesională reprezintă o direcție importantă pentru îmbunătățirea calității educației la nivel european.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Cerghit, Ioan – Metode de învățământ, Editura Polirom, Iași, 2006.
3. Ionescu, Miron – Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2003.
4. Ministerul Educației – Curriculum pentru educație timpurie, București, 2019.
5. Neacșu, Ioan – Instruire și învățare, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

Rolul și promovarea practicii pedagogice în învățământul preșcolar

Profesor educație timpurie: Duțu Gabriela

Liceul de Arte Victor Giuleanu/Grădinița cu PP Nord 2, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Învățământul preșcolar reprezintă fundamentul dezvoltării armonioase a copilului, având un rol esențial în formarea competențelor cognitive, sociale și emoționale. În acest context, practica pedagogică ocupă un loc central, fiind instrumentul prin care cadrele didactice transpun în realitate principiile teoretice ale educației timpurii.

Conceptul de practică pedagogică

Practica pedagogică reprezintă ansamblul activităților didactice și educative desfășurate în mod sistematic de către educatori, în vederea realizării obiectivelor curriculare. Aceasta implică aplicarea metodelor, strategiilor și tehnicilor de predare adaptate particularităților de vârstă ale copiilor.

În învățământul preșcolar, practica pedagogică se caracterizează prin:

- accent pe joc ca formă fundamentală de învățare;
- abordare integrată a conținuturilor;
- flexibilitate și adaptabilitate;
- centrarea pe copil și pe nevoile acestuia.

Caracteristici ale practicii pedagogice

1. Practica ca liant între teorie și realitate

Concluzia principală este că practica pedagogică nu este doar un stadiu de observare, ci un spațiu de validare. Viitorul educator înțelege că nicio strategie didactică nu funcționează fără adaptarea la nevoile emoționale și de dezvoltare ale fiecărui copil. Practica transformă „cunoașterea despre copil” în „capacitatea de a fi cu copilul”.

2. Formarea competențelor reflexive

Promovarea unei practici de calitate încurajează reflexivitatea. Un bun pedagog nu este cel care aplică mecanic un plan de lecție, ci cel care, după activitate, își analizează propriul comportament: „Cum am reacționat la conflictul dintre copii?”, „A fost limbajul meu accesibil?”. Practica educă acest „ochi critic” necesar evoluției profesionale continue.

3. Importanța mentoratului (Rolul cadrului didactic mentor)

Eficiența practicii depinde enorm de calitatea parteneriatului dintre liceu și grădiniță. Mentorul (educatorul cu experiență) joacă rolul unui model viu. Promovarea practicii înseamnă, implicit, profesionalizarea mentoratului, astfel încât experiența acumulată să fie transmisă nu ca o rețetă rigidă, ci ca o sursă de inspirație.

4. Dezvoltarea inteligenței emoționale și sociale

În învățământul preșcolar, competențele relaționale sunt la fel de importante ca cele didactice. Practica pedagogică este singurul context în care viitorul educator își poate exercita empatia, răbdarea și managementul stresului. Acestea nu se pot învăța din manuale, ci doar prin interacțiune directă cu copiii.

5. Adaptabilitatea și inovația

Practica pedagogică modernă promovează ideea că educatorul trebuie să fie un cercetător în propria clasă. Prin contactul cu noile generații de copii, viitorii educatori aduc adesea suflu nou, metode digitale sau abordări creative (precum cele din pedagogiile alternative), contribuind astfel la revitalizarea sistemului de învățământ.

6. Garantarea calității în educație

În final, promovarea unei practici pedagogice riguroase este o măsură de protecție a interesului superior al copilului. Cu cât un practicant trece printr-un proces de formare mai bine structurat, cu atât riscul de erori pedagogice la început de carieră scade, asigurând un mediu sigur și stimulat pentru preșcolari.

Concluzie

Practica pedagogică nu este finalul pregătirii, ci începutul adevăratei învățări. Ea trebuie promovată nu ca o obligație birocratică, ci ca un drept al viitorului educator de a accesa „secretele meseriei” sub o îndrumare competentă.

Bibliografie

1. Ecaterina Vărăjmaș, “Educația timpurie”, editura Arlequin, 2019;
2. Lolica Tataru, Adina Glava, Dorina-Lucia-Olimpia Balasz-Muresan, “Elemente de didactică a educației timpurii” - Ghid de bune practici pentru învățământul preșcolar, editura Diamant, 2023;
3. Janet Lansbury, “Cum să educăm copiii mici cu respect și blândețe”, editura Univers, 2020.

Importanța practicii pedagogice

*Prof.înv.primar Edu Luminița Cristina
Școala Gimnazială Podeni, jud. Mehedinți*

Practica pedagogică are o importanță deosebită în pregătirea viitorilor profesori, deoarece oferă posibilitatea de a aplica în mod concret cunoștințele teoretice dobândite. Aceasta reprezintă o experiență educațională complexă, care sprijină dezvoltarea profesională și personală a celor care aleg cariera didactică.

De obicei, practica începe încă din primul an de facultate. Studenții merg în școli, asistă la ore și observă cum predă profesorul îndrumător. Ei urmăresc metodele folosite, modul în care profesorul explică lecția și cum comunică cu elevii. Mai târziu, studenții ajung să țină chiar ei lecții, sub supravegherea profesorului. Prin această experiență, ei își aprofundează înțelegerea metodelor studiate teoretic și își formează treptat propriul stil de predare.

Un lucru important este că această experiență sprijină înțelegerea reală a atribuțiilor unui cadru didactic. Viitorii profesori ajung să cunoască responsabilitățile profesiei, precum organizarea și desfășurarea lecțiilor, evaluarea elevilor și menținerea unui climat adecvat în clasă.

Totodată, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea capacității de a selecta și utiliza metode de predare potrivite. În acest context, studenții își dezvoltă flexibilitatea și creativitatea, învățând să folosească strategiile didactice în diferite situații întâlnite la clasă.

Această etapă sprijină dezvoltarea empatiei și a abilităților socio-emoționale. Interacțiunea directă cu elevii îi ajută pe viitorii profesori să înțeleagă mai bine nevoile acestora și să adopte o abordare centrată pe elev.

Un alt avantaj important îl reprezintă formarea unui comportament profesional responsabil. Respectarea sarcinilor, implicarea activă și seriozitatea sunt calități care se dezvoltă în timpul practicii.

Prin practică, viitorii profesori învață să fie responsabili, să se pregătească pentru activități și să întocmească anumite documente necesare cadrului didactic.

Potrivit lui Ioan Cerghit practica pedagogică depinde în mare măsură de modul în care profesorul utilizează metodele de predare în contexte concrete de învățare, iar practica pedagogică oferă cadrul ideal pentru formarea acestor abilități.

Un alt pedagog cunoscut, Constantin Cucoș afirmă în lucrările sale de specialitate că practica pedagogică reprezintă o etapă esențială în formarea viitorilor profesori, deoarece permite aplicarea cunoștințelor teoretice în situații reale de predare și contribuie la dezvoltarea competențelor didactice.

Experiența practică oferă oportunitatea de a se familiariza cu mediul școlar și cu modul de funcționare al instituțiilor de învățământ.

În concluzie, practica pedagogică este un element necesar în pregătirea unui profesor, deoarece contribuie la dezvoltarea competențelor necesare, la formarea unei atitudini profesionale și la adaptarea cerințelor educaționale.

Bibliografie

1. Cucos, C., Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 1999.
2. Cerghit, I., Sisteme de instruire alternative și complementare, structuri, stiluri și strategii, Iași, Editura Polirom, 2008

Practica pedagogică – fundament al educației moderne

Prof. Feloiu Ramona Georgeta

Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 1, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

În contextul actual al educației europene, accentul se pune tot mai mult pe formarea competențelor practice și pe pregătirea cadrelor didactice pentru realitățile din sala de clasă. Practica pedagogică reprezintă o componentă esențială în formarea viitorilor educatori și profesori, contribuind la dezvoltarea abilităților necesare pentru desfășurarea unui act educațional de calitate. Promovarea acestor activități devine astfel un factor determinant în evoluția și modernizarea învățământului.

Practica pedagogică oferă studenților și viitorilor profesori oportunitatea de a aplica în mod direct cunoștințele teoretice dobândite în cadrul cursurilor. Aceasta facilitează formarea competențelor didactice, precum organizarea activităților, gestionarea clasei de elevi, adaptarea conținuturilor la nivelul de vârstă și evaluarea progresului copiilor.

Un aspect important al practicii pedagogice este caracterul său formativ. Prin participarea la activități reale din grădinițe și școli, viitorii profesori își dezvoltă abilități de comunicare, empatie și creativitate. De asemenea, aceștia învață să răspundă nevoilor diverse ale copiilor și să utilizeze metode moderne de predare centrate pe elev.

Promovarea activităților de practică pedagogică la nivel european este susținută de programe educaționale și politici care încurajează schimbul de experiență și bune practici între state. Astfel, se creează un cadru comun de formare, bazat pe standarde de calitate și pe dezvoltarea competențelor-cheie necesare în societatea contemporană.

Un rol important îl are și integrarea tehnologiei în practica pedagogică. Utilizarea mijloacelor digitale, a platformelor educaționale și a resurselor interactive contribuie la diversificarea metodelor de predare și la creșterea atractivității actului educațional. În acest sens, viitorii profesori sunt încurajați să își dezvolte competențele digitale, esențiale în învățământul european modern.

De asemenea, colaborarea dintre instituțiile de învățământ superior și unitățile de învățământ preuniversitar este esențială pentru eficientizarea practicii pedagogice. Parteneriatele educaționale oferă un cadru real de formare, unde studenții pot beneficia de îndrumare din partea mentorilor și pot participa activ la procesul instructiv-educativ.

În experiența mea didactică, activitățile de practică pedagogică au avut un rol esențial în formarea mea profesională. De exemplu, în cadrul stagiilor desfășurate în grădiniță, am organizat activități integrate în care am îmbinat jocul cu învățarea. Am utilizat metode interactive, precum jocurile didactice, povestirea și activitățile practice, pentru a capta atenția copiilor și a le stimula interesul.

Un alt exemplu relevant este proiectarea și desfășurarea unor activități tematice, precum

„Anotimpurile” sau „Lumea animalelor”, unde am folosit materiale vizuale, cântece și jocuri de rol. Aceste activități au contribuit la dezvoltarea limbajului, a imaginației și a capacității de cooperare a copiilor.

De asemenea, am implicat copiii în activități practice precum realizarea de colaje, desen, modelaj sau mici experimente simple, care au stimulat curiozitatea și dorința de a învăța prin descoperire. În cadrul activităților de grup, am observat importanța cooperării și a învățării prin interacțiune.

Un alt aspect important al practicii mele a fost observarea și evaluarea progresului copiilor. Am învățat să adaptez activitățile în funcție de nivelul fiecărui copil și să ofer feedback constructiv, contribuind astfel la dezvoltarea armonioasă a acestora.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant în dezvoltarea învățământului european. Prin îmbinarea teoriei cu practica, se asigură formarea unor cadre didactice competente, capabile să răspundă cerințelor actuale ale educației. Experiențele practice, utilizarea metodelor moderne și integrarea tehnologiei contribuie la crearea unui sistem educațional eficient, adaptat nevoilor elevilor și standardelor europene.

Bibliografie

1. Păun, E. – *Pedagogie: Fundamente teoretice și demersuri aplicative*, Editura Polirom, Iași, 2002.

Rolul activităților de practică pedagogică în dezvoltarea învățământului european

Prof. Flitan Alina Diana

Școala Gimnazială Bălcești, Bengești-Ciocadia, jud. Gorj

Introducere

În contextul transformărilor continue ale sistemelor educaționale europene, formarea inițială și continuă a cadrelor didactice reprezintă un element fundamental pentru creșterea calității actului educațional. Practica pedagogică ocupă un loc central în acest proces, deoarece oferă viitorilor profesori oportunitatea de a integra cunoștințele teoretice dobândite în timpul studiilor cu experiența directă din mediul educațional. Promovarea activităților de practică pedagogică constituie, astfel, un factor determinant în dezvoltarea unui învățământ modern, adaptat cerințelor societății europene bazate pe cunoaștere.

Rolul practicii pedagogice în formarea profesorilor

Practica pedagogică reprezintă etapa în care viitorii profesori intră în contact direct cu realitatea procesului educativ. În această perioadă, studenții sau profesorii debutanți au posibilitatea de a observa activitatea didactică, de a participa la proiectarea și desfășurarea lecțiilor și de a reflecta asupra strategiilor educaționale utilizate.

În cadrul sistemelor educaționale europene, practica pedagogică este considerată o componentă indispensabilă a formării profesionale. Ea contribuie la dezvoltarea competențelor didactice, pedagogice și relaționale necesare desfășurării eficiente a activității la clasă. Prin intermediul acesteia, viitorii profesori învață să gestioneze situații educaționale reale, să adapteze metodele de predare la particularitățile elevilor și să dezvolte un stil didactic propriu.

Un rol important în acest proces îl are profesorul mentor, care oferă sprijin, îndrumare și feedback constructiv celor aflați în procesul de formare. Relația dintre mentor și practicant favorizează transferul de experiență și contribuie la consolidarea unei culturi profesionale bazate pe colaborare și reflecție pedagogică.

Practica pedagogică în contextul politicilor educaționale europene

La nivel european, dezvoltarea competențelor profesionale ale cadrelor didactice este susținută prin numeroase programe și inițiative educaționale. Strategiile educaționale promovate de Uniunea Europeană subliniază importanța unei formări inițiale de calitate, în care componenta practică ocupă un loc esențial.

Programe precum Erasmus+ sau diferite proiecte educaționale internaționale oferă oportunități valoroase pentru schimbul de bune practici între instituțiile de învățământ din diferite țări. Aceste inițiative contribuie la modernizarea metodelor de predare și la dezvoltarea unei perspective europene asupra educației.

În același timp, promovarea practicii pedagogice implică și dezvoltarea unor parteneriate solide între universități și unitățile de învățământ preuniversitar. Astfel, școlile devin spații de formare profesională, iar profesorii mentori contribuie activ la pregătirea noilor generații de cadre didactice.

Beneficiile promovării activităților de practică pedagogică

Promovarea activităților de practică pedagogică aduce numeroase beneficii atât pentru viitorii profesori, cât și pentru instituțiile educaționale. În primul rând, aceasta facilitează integrarea rapidă a cadrelor didactice debutante în sistemul educațional, reducând dificultățile specifice începutului de carieră.

În al doilea rând, practica pedagogică stimulează dezvoltarea competențelor reflexive, profesorii fiind încurajați să analizeze și să îmbunătățească permanent propriile strategii de predare. Prin observare, experimentare și feedback, se creează un proces continuu de învățare profesională.

De asemenea, activitățile de practică pedagogică contribuie la creșterea calității educației, deoarece profesorii bine pregătiți sunt capabili să răspundă mai eficient nevoilor elevilor și provocărilor societății contemporane. În acest sens, promovarea practicii pedagogice devine un instrument important pentru dezvoltarea unui sistem educațional performant și competitiv la nivel european.

Concluzii

În concluzie, practica pedagogică reprezintă un pilon fundamental al formării cadrelor didactice și un factor esențial în modernizarea sistemelor educaționale europene. Prin promovarea și consolidarea activităților de practică pedagogică, se creează premisele formării unor profesori competenți, reflexivi și capabili să răspundă cerințelor educației contemporane.

Implicarea profesorilor mentori, dezvoltarea parteneriatelor educaționale și valorificarea experiențelor europene contribuie la crearea unui cadru educațional dinamic și inovator. Astfel, practica pedagogică nu reprezintă doar o etapă de formare, ci și un proces continuu de dezvoltare profesională, esențial pentru progresul învățământului european.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom.
2. Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
3. Iucu, R. (2005). *Formarea cadrelor didactice – sisteme, politici, strategii*. București: Editura Humanitas Educațional.
4. Joita, E. (2008). *Didactica aplicată*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
5. Comisia Europeană (2018). *European Framework for the Digital Competence of Educators*. Bruxelles.

Transformarea clasei- de la pedagogia tradițională la rezonanța europeană

Profesor învățământ primar, Florea Violeta
Școala Gimnazială Lungești, com. Lungești, Jud. Vâlcea

Sistemul de învățământ românesc se află într-un moment de redefinire. Nu mai este suficient să „predăm” material, provocarea actuală rezidă în alinierea practicilor noastre la cadrul european al competențelor-cheie, unde accentul cade pe autonomie, gândire critică și alfabetizare digitală funcțională. Din perspectiva catedrei, această tranziție nu necesită doar resurse materiale, ci o schimbare radicală de paradigmă mentală.

1. Designul învățării- dincolo de metoda expositivă - Inovația începe cu modul în care structurăm experiența de învățare. Modelul european promovează **Personalized learning pathways** (trasee de învățare personalizate). În loc să livrăm același conținut tuturor celor 25-30 de elevi, putem utiliza:

- **Metoda „Flipped Classroom” (Clasa inversată):** Elevii explorează noțiunile teoretice acasă prin resurse multimedia scurte, iar timpul de la școală este dedicat exclusiv aplicațiilor practice, dezbaterilor și colaborării.
- **Centrele de lucru :** Organizarea sălii de clasă pe centre de interes (Centrul de științe, Centrul de lectură, Centrul de creație), permițând elevilor să circule și să abordeze sarcini diferențiate în funcție de ritmul propriu.

2. Digitalizarea ca instrument de incluziune, nu ca scop - Alinierea la standardele europene (DigCompEdu) presupune integrarea tehnologiei pentru a facilita înțelegerea, nu doar pentru a înlocui tabla cu un ecran.

- **Gamificarea prin platforme interactive:** Utilizarea instrumentelor precum *Genially* sau *Wordwall* pentru a crea „misiuni” educaționale transformă evaluarea dintr-un factor de stres într-o experiență ludică.
- **Portofoliul digital :** Implementarea unei arhive digitale a progresului elevului (ex. *Seesaw*) permite o monitorizare autentică a competențelor, oferind feedback constant părinților și elevului însuși.

3. Dezvoltarea competențelor transversale prin proiecte - Metoda **Project-Based Learning (PBL)** este pilonul central al educației în state precum Finlanda sau Estonia. Un proiect despre „Circuitul apei în natură” poate integra cunoștințe de științe, matematică (măsurarea precipitațiilor), limbă română (redactarea unui jurnal al unei picături) și educație civică (protecția mediului). Inovația nu înseamnă abandonarea rigorii, ci ancorarea ei în realitatea imediată a copilului.

4. Evaluarea pentru învățare - Standardele europene pun preț pe **autoevaluare** și **inter-evaluare**. Învățând copilul să își analizeze critic propria muncă folosind rubrici de evaluare clare („ce am făcut bine”, „unde am întâmpinat dificultăți”), construim baze solide pentru învățarea pe tot parcursul vieții.

Strategii de eficientizare a muncii profesorului - Pentru a evita burnout-ul și a rămâne relevanți, profesorul european modern adoptă:

1. **Colaborarea Peer-to-Peer:** Crearea de comunități de practică unde planificările și materialele sunt partajate .
2. **Inteligența artificială ca asistent:** Utilizarea IA pentru generarea de idei de lecții, diferențierea textelor pe niveluri de dificultate sau crearea de grile de evaluare.

Bibliografie

1. Bocoș, M., & Răduț-Taciu, R. (2023). *Tratat de management educațional pentru învățământul primar și preșcolar*. Editura Paralela 45.
2. Cucuș, C. (2021). *Educația. Reîntemeieri, dinamici, prefigurări*. Editura Polirom.

3. Ionescu, M., & Bocoș, M. (Coord.). (2024). *Tratat de didactică modernă*. Editura Paralela 45.
4. Potolea, D., Toma, S., & Marin, E. (Coord.). (2020). *Structuri, mecanisme și instrumente de profesionalizare a carierei didactice*. Editura Universitară

Practica pedagogică – punte între teoria educațională și realitatea educației inclusive

*Prof. înv. preșcolar gradul I Daniela Fugigi
Centrul Școlar De Educație Incluzivă "Elena Delia Stoicescu" Sibiu*

În contextul transformărilor profunde din sistemele educaționale europene, practica pedagogică reprezintă unul dintre pilonii fundamentali ai formării profesionale a cadrelor didactice. Sistemul educațional contemporan nu mai pune accent exclusiv pe transmiterea de cunoștințe teoretice, ci pe formarea competențelor profesionale, a capacității de adaptare și a intervenției educaționale eficiente în contexte reale de învățare. În acest sens, activitățile de practică pedagogică devin un element esențial în pregătirea viitorilor profesori, mai ales în domenii sensibile precum educația specială.

În spațiul european, formarea inițială a cadrelor didactice pune un accent tot mai mare pe experiența directă în mediul educațional. Practica pedagogică permite viitorilor profesori să observe, să participe și să reflecteze asupra procesului educațional, facilitând transferul dintre teoria pedagogică și realitatea din sala de clasă. Acest aspect este cu atât mai important în învățământul special, unde activitatea educațională presupune adaptare permanentă, empatie, flexibilitate și intervenții personalizate. Experiența acumulată în cadrul instituțiilor de educație incluzivă demonstrează că practica pedagogică contribuie nu doar la formarea profesională a viitorilor profesori, ci și la dezvoltarea unei culturi educaționale bazate pe incluziune, cooperare și responsabilitate socială.

Uniunea Europeană promovează un model educațional centrat pe competențe, mobilitate și învățare pe tot parcursul vieții. În acest context, formarea profesorilor include componente esențiale precum experiența practică, mentoratul pedagogic și reflecția profesională. Practica pedagogică devine astfel un instrument prin care viitorii profesori își dezvoltă competențele profesionale în situații reale. Aceasta presupune observarea activităților didactice, participarea la organizarea procesului educațional și implicarea directă în activități instructiv-educative.

În cadrul educației europene moderne, se promovează conceptul de **profesor reflexiv**, capabil să analizeze, să evalueze și să îmbunătățească permanent actul didactic. Practica pedagogică oferă contextul ideal pentru dezvoltarea acestei capacități, deoarece permite confruntarea cunoștințelor teoretice cu realitățile complexe ale mediului educațional.

De asemenea, instituțiile de învățământ sunt încurajate să dezvolte parteneriate între universități și școli, pentru a asigura o formare profesională autentică, bazată pe experiență și colaborare. În învățământul special, rolul practicii pedagogice este cu atât mai important, deoarece activitatea educațională presupune intervenții adaptate particularităților fiecărui copil. Profesorul trebuie să cunoască nu doar metodele didactice generale, ci și strategiile specifice educației incluzive și intervenției psihopedagogice. Copiii cu cerințe educaționale speciale prezintă ritmuri diferite de dezvoltare, stiluri de învățare variate și nevoi educaționale complexe. În acest context, practica pedagogică oferă viitorilor profesori oportunitatea de a înțelege aceste particularități și de a aplica metode educaționale adaptate.

Activitățile desfășurate în grădinițele și școlile speciale includ: activități de dezvoltare a limbajului și comunicării; activități de autonomie personală și socială; activități de explorare a mediului; activități practice și artistico-plastice; activități de dezvoltare a comportamentului adaptativ. Participarea studenților la aceste activități le permite să observe modul în care profesorii adaptează strategiile didactice, organizează

mediul educațional și stimulează participarea activă a copiilor.

Un exemplu relevant în acest sens îl reprezintă activitățile desfășurate în cadrul Centrelor Școlare de Educație Incluzivă, instituții dedicate educației copiilor cu cerințe educaționale speciale.

În cadrul activităților de practică pedagogică desfășurate la nivel preșcolar, studenții au posibilitatea să observe modul în care se realizează adaptarea curriculară, organizarea mediului educațional și implementarea activităților terapeutic-educative. Activitățile desfășurate în grupe de preșcolari cu deficiențe severe sunt structurate astfel încât să stimuleze dezvoltarea globală a copilului. Profesorii utilizează metode interactive, materiale vizuale, pictograme, activități senzoriale și jocuri educaționale pentru a facilita învățarea.

De asemenea, practica pedagogică permite studenților să înțeleagă importanța colaborării interdisciplinare. În educația specială, profesorii colaborează frecvent cu psihologi, logopezi, kinetoterapeuți și cu familiile copiilor, pentru a asigura o intervenție educațională coerentă. Experiența directă în mediul educațional contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor profesionale ale viitorilor profesori. Printre competențele dezvoltate prin practică pedagogică se numără: capacitatea de proiectare a activităților didactice; adaptarea strategiilor educaționale la nevoile copiilor; gestionarea situațiilor educaționale complexe; dezvoltarea empatiei și a abilităților de comunicare; colaborarea cu familia și cu echipa multidisciplinară. În cazul învățământului special, aceste competențe sunt esențiale pentru realizarea unui proces educațional eficient și pentru sprijinirea dezvoltării copiilor cu cerințe educaționale speciale.

Practica pedagogică contribuie, de asemenea, la dezvoltarea unei atitudini profesionale bazate pe responsabilitate, reflecție și implicare socială. Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant în dezvoltarea unui sistem educațional modern, adaptat cerințelor societății europene. Experiența practică oferă viitorilor profesori oportunitatea de a înțelege complexitatea actului educațional și de a dezvolta competențele necesare pentru a răspunde nevoilor diverse ale elevilor. În domeniul educației speciale, practica pedagogică capătă o importanță deosebită, deoarece permite formarea unor profesioniști capabili să ofere sprijin educațional adaptat copiilor cu cerințe educaționale speciale. Experiența desfășurată în cadrul instituțiilor de educație incluzivă demonstrează că formarea prin practică pedagogică contribuie la dezvoltarea unei educații bazate pe incluziune, respect pentru diversitate și colaborare interdisciplinară.

Prin urmare, consolidarea parteneriatelor dintre universități și instituțiile de învățământ, dezvoltarea programelor de practică pedagogică și implicarea cadrelor didactice mentor reprezintă direcții esențiale pentru construirea unui învățământ european de calitate

Bibliografie

1. **Bocoș, Mușata-Dacia** (2017). *Didactica disciplinelor pedagogice*. Cluj-Napoca: Editura Presa Universitară Clujeană.
2. **Cucoș, Constantin** (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
3. **Dumitru, Ion Al.** (2011). *Consiliere psihopedagogică. Baze teoretice și sugestii practice*. Iași: Editura Polirom.
4. **Gherguț, Alois** (2017). *Educația incluzivă și pedagogia diversității*. Iași: Editura Polirom.
5. **Gherguț, Alois** (2006). *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*. Iași: Editura Polirom.
6. **Ionescu, Miron; Radu, Ion T.** (coord.) (2001). *Didactica modernă*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.
7. **Păun, Emil; Potolea, Dan** (coord.) (2017). *Pedagogie. Fundamente teoretice și demersuri aplicative*. Iași: Editura Polirom.
8. **Stănciulescu, Elisabeta** (2003). *Sociologia educației*. Iași: Editura Polirom.
9. **Vrasmaș, Traian** (2014). *Introducere în educația cerințelor speciale*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
10. **Vrasmaș, Ecaterina; Vrasmaș, Traian** (2012). *Educația incluzivă în grădiniță și școală*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Valorizarea experiențelor pedagogice în educația timpurie – perspective europene

*Prof. Ed. Timpurie Fuștei Diana
Școala Profesională Mogoșești, jud. Iași*

În contextul transformărilor educaționale la nivel european, sistemele de învățământ sunt orientate tot mai mult către dezvoltarea competențelor și către formarea unor indivizi capabili să se adapteze schimbărilor sociale și profesionale. În acest sens, practica pedagogică devine un element fundamental în procesul de formare a cadrelor didactice, oferind posibilitatea de a corela teoria pedagogică cu realitatea activităților desfășurate în sala de grupă.

În educația timpurie, activitățile practice au un rol esențial în stimularea dezvoltării globale a copiilor. Prin intermediul experiențelor directe, copiii își dezvoltă gândirea, limbajul, creativitatea și abilitățile sociale. De asemenea, educatorii au posibilitatea de a experimenta metode didactice moderne și de a adapta strategiile educaționale la nevoile și particularitățile copiilor.

Educația europeană promovează abordări pedagogice centrate pe copil, în care accentul este pus pe explorare, colaborare și creativitate. Un exemplu relevant în acest sens este pedagogia Reggio Emilia Approach, dezvoltată de pedagogul italian Loris Malaguzzi în orașul Reggio Emilia.

Această abordare educațională consideră copilul un participant activ în procesul de învățare și promovează ideea că mediul educațional reprezintă „al treilea educator”. Spațiul educațional este organizat astfel încât să stimuleze curiozitatea, explorarea și colaborarea între copii.

Principiile acestei pedagogii includ: învățarea prin explorare și descoperire, utilizarea materialelor naturale și a activităților creative, documentarea procesului de învățare, colaborarea între educatori, copii și familie.

Aceste principii sunt în concordanță cu direcțiile actuale ale educației europene, care pun accent pe dezvoltarea competențelor și pe implicarea activă a copilului în procesul de învățare.

Participarea cadrelor didactice la programe de formare internațională contribuie semnificativ la dezvoltarea profesională și la îmbunătățirea calității procesului educațional. Programul Erasmus+ oferă oportunități de mobilitate și formare pentru cadrele didactice, facilitând schimbul de experiență și bune practici între instituții educaționale din diferite țări.

Participarea la o mobilitate de formare dedicată pedagogiei Reggio Emilia a oferit oportunitatea de a observa metode moderne de organizare a mediului educațional și de desfășurare a activităților didactice. În urma acestei experiențe, au fost integrate în activitatea didactică strategii inspirate din această pedagogie, precum organizarea centrelor de interes, utilizarea materialelor naturale în activități și documentarea activităților realizate de copii.

Aceste experiențe contribuie la dezvoltarea unui mediu educațional stimulat, în care copiii sunt încurajați să exploreze, să pună întrebări și să își exprime ideile într-un mod creativ.

Activitățile practice reprezintă o modalitate eficientă de dezvoltare a competențelor copiilor în educația timpurie. În cadrul activităților desfășurate la nivelul grupei, pot fi organizate diverse experiențe de învățare care integrează elemente interdisciplinare.

Printre aceste activități se numără: experimente simple de tip STEM, activități artistice și creative, jocuri de rol, explorarea mediului înconjurător, proiecte tematice interdisciplinare.

Prin implicarea copiilor în astfel de activități, se stimulează gândirea critică, creativitatea și capacitatea de rezolvare a problemelor. De asemenea, copiii învață să colaboreze, să comunice și să își exprime ideile într-un mod constructiv.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant în dezvoltarea unui sistem educațional modern și eficient. Prin integrarea metodelor interactive și a experiențelor de învățare practice, educatorii pot crea un mediu educațional stimulat și adaptat nevoilor copiilor.

Experiențele de formare internațională și schimbul de bune practici contribuie la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice și la alinierea sistemului educațional la valorile și standardele europene. În acest context, practica pedagogică devine un instrument esențial pentru îmbunătățirea calității educației și pentru formarea unor generații capabile să se adapteze cerințelor societății contemporane.

Bibliografie

1. Cucoș, C. – Pedagogie. Editura Polirom, Iași.
2. Joița, E. – Management educațional. Editura Didactică și Pedagogică, București.
3. Ministerul Educației – Curriculum pentru educația timpurie.
4. Comisia Europeană – Key Competences for Lifelong Learning.

Promovarea activităților pedagogice în rândul elevilor

*Prof. itinerant. și de sprijin Gavrilă Ana-Maria,
CJRAE-Vâlcea, Școala Gimnazială Sat Măgura, Mihăești, jud. Vâlcea*

Educația reprezintă unul dintre factorii fundamentali în dezvoltarea societății moderne, iar activitățile pedagogice au un rol esențial în formarea și dezvoltarea personalității elevilor. Promovarea activităților pedagogice în rândul elevilor contribuie la dezvoltarea competențelor intelectuale, sociale și emoționale, precum și la stimularea interesului pentru învățare și participare activă la procesul educațional. În contextul actual, caracterizat de schimbări rapide în domeniul tehnologic și social, școala are responsabilitatea de a crea un mediu educațional atractiv și motivant. Activitățile pedagogice variate și interactive reprezintă o modalitate eficientă de a implica elevii în procesul de învățare și de a dezvolta abilități precum gândirea critică, creativitatea și cooperarea. Scopul acestui referat este de a evidenția importanța promovării activităților pedagogice în rândul elevilor și de a prezenta câteva modalități prin care acestea pot fi implementate în mediul educațional.

Activitatea pedagogică reprezintă ansamblul acțiunilor organizate și desfășurate în cadrul procesului de educație și instruire, având ca scop formarea și dezvoltarea elevilor. Aceasta implică interacțiunea dintre profesor și elevi, utilizarea unor metode și strategii didactice variate și realizarea unor obiective educaționale bine definite. Activitățile pedagogice pot fi clasificate în: activități didactice (lecții, seminarii, exerciții practice); activități extracurriculare (cluburi, concursuri, proiecte educaționale); activități de dezvoltare personală (consiliere, orientare școlară și profesională); activități de colaborare și socializare (proiecte de grup, activități de voluntariat). Prin diversitatea lor, aceste activități contribuie la dezvoltarea armonioasă a elevilor și la formarea unor competențe necesare integrării în societate.

Promovarea activităților pedagogice este esențială pentru creșterea motivației elevilor și pentru îmbunătățirea rezultatelor școlare. Elevii sunt mai implicați atunci când activitățile sunt interesante, interactive și adaptate nevoilor lor. În plus, activitățile pedagogice interactive contribuie la crearea unui climat educațional pozitiv, în care elevii se simt încurajați să își exprime ideile și să participe activ la procesul de învățare. Pentru a stimula participarea elevilor, cadrele didactice pot utiliza diverse metode și strategii educaționale.

Rolul profesorului în promovarea activităților pedagogice

Profesorul are un rol central în organizarea și promovarea activităților pedagogice. Acesta trebuie să fie un facilitator al învățării, să creeze situații educaționale stimulative și să încurajeze participarea activă a elevilor. Un profesor eficient: adaptează metodele didactice la nevoile elevilor; creează un climat educațional

pozitiv; stimulează creativitatea și inițiativa elevilor și încurajează colaborarea și respectul reciproc. Prin implicarea activă și prin utilizarea unor metode moderne de predare, profesorul poate transforma procesul educațional într-o experiență plăcută și eficientă pentru elevi.

Promovarea activităților pedagogice în rândul elevilor reprezintă un element esențial pentru dezvoltarea unui sistem educațional modern și eficient. Activitățile variate și interactive contribuie la creșterea motivației pentru învățare și la dezvoltarea competențelor necesare pentru viața personală și profesională. Cadrele didactice au responsabilitatea de a crea un mediu educațional atractiv și de a utiliza metode didactice inovatoare care să stimuleze participarea activă a elevilor. Prin organizarea activităților extracurriculare, integrarea tehnologiei și implicarea elevilor în proiecte educaționale, procesul de învățare devine mai eficient și mai relevant pentru nevoile societății actuale. În concluzie, promovarea activităților pedagogice reprezintă o condiție esențială pentru formarea unor elevi activi, creativi și bine pregătiți pentru provocările viitorului.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Joița, Elena – Management educațional, Editura Polirom, Iași, 2010.
3. Cerghit, Ioan – Metode de învățământ, Editura Polirom, Iași, 2006.
4. Iucu, Romița – Instruirea școlară, Editura Polirom, Iași, 2008.
5. Ministerul Educației – Strategii și politici educaționale, București.

Importanța practicii pedagogice în dezvoltarea competențelor didactice la nivel primar

*Prof. înv.primar Georgescu Constantin
Școala Gimnazială, Sat Bungețani, comuna Făurești, județul Vâlcea*

1. Introducere

Practica pedagogică reprezintă o componentă esențială în formarea inițială a cadrelor didactice, având rolul de a facilita trecerea de la cunoștințele teoretice la aplicarea acestora în contexte educaționale reale. În învățământul primar, această etapă este deosebit de importantă, deoarece cadrul didactic contribuie la formarea competențelor fundamentale ale elevilor.

2. Context european

La nivel european, sistemele educaționale pun accent pe dezvoltarea competențelor-cheie, învățarea centrată pe elev și utilizarea metodelor moderne de predare. Practica pedagogică este considerată un element esențial în formarea profesorilor, contribuind la dezvoltarea competențelor profesionale și transversale.

3. Studiu de caz

Studiul de caz a fost realizat la clasa a II-a, formată din 12 elevi. Activitatea a constat în susținerea unei lecții de comunicare în limba română, având ca temă „Povestirea unui text narativ”.

Studentul practicant a utilizat metode interactive, precum:

- conversația euristică
- lucrul pe grupe
- jocul didactic

Elevii au fost implicați activ în procesul de învățare, iar sarcinile au fost adaptate nivelului de dezvoltare al acestora.

4. Rezultate și interpretare

Rezultatele activității au evidențiat:

- participarea activă a elevilor
- dezvoltarea competențelor de comunicare
- creșterea motivației pentru învățare

Dificultățile întâmpinate au fost legate de gestionarea timpului și diferențierea activităților pentru elevii cu ritmuri diferite de învățare.

5. Concluzii

Practica pedagogică reprezintă un factor determinant în formarea cadrelor didactice. Aceasta contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale, la îmbunătățirea calității actului educațional și la adaptarea strategiilor didactice la nevoile elevilor.

6. Recomandări

Pentru eficientizarea practicii pedagogice se recomandă:

- creșterea numărului de ore de practică
- utilizarea tehnologiilor digitale
- consolidarea relației mentor–student
- promovarea reflecției pedagogice

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Polirom.
2. Cucuș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
3. Iucu, R. B. (2005). *Managementul clasei de elevi*. Iași: Polirom.
4. Jinga, I., Istrate, E. (2008). *Manual de pedagogie*. București: ALL.
5. Neacșu, I. (2010). *Instruire și învățare*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
6. European Commission (2013). *Supporting Teacher Competence Development*.
7. OECD (2019). *TALIS 2018 Results*.
8. UNESCO (2015). *Rethinking Education*.

De la teorie la clasă: contribuția practicii pedagogice în predarea matematicii

Prof. Ghenciu Oana Mihaela

Liceul Teoretic "Dr. Victor Gomoiu", Vânu Mare Jud. Mehedinți

Practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea viitorilor profesori, fiind puntea dintre teoria acumulată în cadrul programelor universitare și realitatea din sala de clasă. În predarea matematicii, această componentă devine cu atât mai importantă cu cât disciplina presupune rigoare, logică, capacitate de argumentare și adaptarea metodelor la nivelul de înțelegere al elevilor. Prin intermediul practicii pedagogice, viitorul profesor își dezvoltă competențele profesionale, metodice și psihopedagogice necesare pentru a transforma matematica într-o experiență accesibilă și motivantă.

Importanța practicii pedagogice în formarea profesorului de matematică

Studiile universitare oferă viitorilor profesori cunoștințe solide de matematică și pedagogie, însă aplicarea lor necesită experiență directă. Practica pedagogică permite: observarea modului în care se desfășoară efectiv o lecție, înțelegerea dinamicii clasei, adaptarea conținuturilor matematice la nivelul elevilor, exersarea strategiilor didactice în contexte reale. Predarea matematicii presupune competențe

specifice: explicarea clară a conceptelor abstracte, utilizarea exemplurilor intuitive, structurarea logică a lecției, formularea de probleme și exerciții adecvate, evaluarea progresului elevilor. Prin practica pedagogică, viitorul profesor își formează aceste abilități în mod progresiv, sub îndrumarea unui mentor.

Matematica este o disciplină în care elevii întâmpină frecvent blocaje cognitive. Practica pedagogică îi ajută pe viitorii profesori să recunoască tipurile de erori frecvente, lacunele de înțelegere, diferențele de ritm și stil de învățare. Interacțiunea directă cu elevii îi ajută pe practicanți să înțeleagă cum să explice pe înțelesul fiecăruia, cum să ofere feedback constructive, cum să mențină interesul elevilor pentru matematică. Viitorii profesori învață să folosească aplicații educaționale, platforme interactive, softuri de geometrie dinamică (GeoGebra), instrumente digitale pentru evaluare. Practica pedagogică oferă ocazia de a experimenta învățarea prin descoperire, problematizarea, lucrul în grup, jocurile matematice, proiectele interdisciplinare. După fiecare lecție susținută, studentul-practicant analizează ce a funcționat și ce nu, își îmbunătățește stilul de predare, își dezvoltă capacitatea de autoanaliză. Experiențele din practică contribuie la formarea stilului personal de predare, înțelegerea responsabilităților profesiei, consolidarea motivației pentru cariera didactică.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă un pilon fundamental în pregătirea profesorilor de matematică. Ea oferă contextul necesar pentru aplicarea cunoștințelor teoretice, dezvoltarea competențelor didactice, înțelegerea elevilor și experimentarea metodelor moderne de predare. Prin intermediul acestei experiențe, viitorii profesori dobândesc încredere, profesionalism și capacitatea de a transforma matematica într-o disciplină accesibilă, logică și atractivă pentru elevi.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Editura Polirom, Iași.
2. Cucos, C. (2002). *Pedagogie*. Editura Polirom, Iași.
3. Bocoș, M. (2013). *Didactica disciplinelor pedagogice*. Editura Paralela 45, Pitești.
4. Neacșu, I. (1990). *Instruire și învățare*. Editura Științifică, București.
5. Păun, E. (1999). *Școala – o abordare sociopedagogică*. Editura Polirom, Iași.

Valorificarea platformelor digitale în educația plastică: Expoziția virtuală ca instrument de promovare a patrimoniului natural

Prof. debutant Educație Plastică Gherghel Elisabeta

Școala Gimnazială nr.1 Sibiu, jud. Sibiu

Lucrarea descrie o activitate extracurriculară desfășurată la Școala Gimnazială Nr. 1 Sibiu, care îmbină **educația vizuală** cu **tehnologia digitală**. Proiectul a constat în organizarea unei expoziții fotografice pe platforma **Padlet**, creând un spațiu virtual sigur pentru exprimare artistică și conștientizare ecologică.

I. Obiective și Competențe Vizate

- **Alfabetizarea digitală:** Gestionarea fișierelor JPG (180-400 KB) și înțelegerea aspectelor tehnice de stocare și partajare.
- **Educația ecologică (Eco-Art):** Transformarea protejării mediului în emoție vizuală prin observarea atentă a faunei și florei montane.
- **Sustenabilitate:** Utilizarea formatului digital elimină consumul de hârtie și transportul fizic, având o „amprentă de carbon redusă”.

II .Feedback și Rezultate

Proiectul a lăsat ca tehnologia pune în valoare natura, transformând ora de educație lăsată dintr-o activitate pasivă într-una practică.

Impactul asupra elevilor:

Emoțional: Elevii au perceput activitatea ca pe o „vânătoare de minuni”, devenind mai atenți la detaliile naturii în timpul excursiilor.

Tehnic: Simplitatea platformei le-a oferit un sentiment de competență tehnică, iar necesitatea alegerii unui titlu creativ a stimulat gândirea metaforică.

Social: Sistemul de vot pe Padlet a stimulat stima de sine prin validarea colegilor și a promovat spiritul de fair-play prin aprecierea democratică a muncii celorlalți .

III. Concluzie

Integrarea platformelor digitale precum Padlet aliniază educația plastică la standardele europene de digitalizare . Această abordare transformă ora de curs într-o experiență autentică de viață, scoțând elevul din sala de clasă și aducându-i creația în centrul comunității

Anexe o parte din lucrările elevilor.

Bibliografie

1. Aplicația Padlet
2. Cucos, C., Panișoara, I.-O., Istrate, O., Ceobanu, C. (2022). Educație digitală. Iași: Editura Polirom
3. Ministerul Educației
4. Dobrea Brăduț, L. (2019). Educație nonformală: Ghid științific și programa pentru cercurile de ecologie și protecția mediului. Iași: Editura PIM.

Valorizarea activităților de practică pedagogică prin integrarea educației outdoor – premisă pentru dezvoltarea competențelor europene la elevi

Prof. înv. primar dr. Giurgiu Elena Lavinia

Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Râmnicu Vâlcea

Într-un context educațional marcat de dinamism și de necesitatea adaptării la provocările secolului al XXI-lea, formarea viitoarelor cadre didactice necesită o reconfigurare a stagiilor de practică pedagogică. Trecerea de la modelul tradițional, centrat pe sala de clasă, către modele hibride care includ educația outdoor, reprezintă nu doar o oportunitate pedagogică, ci o necesitate pentru dezvoltarea competențelor cheie europene. Acest articol explorează modul în care activitățile de tip outdoor, integrate în practica pedagogică, pot deveni un catalizator pentru succesul școlar și social al elevilor.

I. Conceptul de educație outdoor în contextul practicii pedagogice

Educația outdoor nu se rezumă la simple ieșiri în natură; ea reprezintă o strategie didactică riguroasă care utilizează mediul exterior ca laborator de învățare. Pentru studentul practicant, integrarea acestui tip de educație în proiectarea lecțiilor oferă o perspectivă nouă asupra managementului grupei și a transdisciplinarității.

În timpul practicii pedagogice, valorizarea spațiului non-formal permite:

- contextualizarea învățării: noțiunile teoretice (matematică, biologie, istorie) prind viață în mediul real.
- flexibilitatea rolului didactic: practicantul devine un facilitator, nu doar un transmițător de informație.
- observarea comportamentală: elevii se manifestă mai liber în afara băncii, oferind viitorului profesor date prețioase despre inteligențele multiple ale acestora.

II. Dezvoltarea competențelor europene prin activități în aer liber

Consiliul Uniunii Europene a definit opt competențe cheie esențiale pentru cetățeanul modern. Integrarea educației outdoor în cadrul practicii pedagogice vizează în mod direct câteva dintre acestea:

A. Competențe de alfabetizare și multilingvism

Activitățile outdoor stimulează comunicarea autentică. Descrierea unui peisaj, redactarea unui jurnal de expediție sau dezbaterile unor probleme de mediu dezvoltă vocabularul și capacitatea de argumentare într-un mod mult mai organic decât exercițiile mecanice din manual.

B. Competența în domeniul științei, tehnologiei, ingineriei și matematicii (STEM)

Natura este cel mai complex laborator de științe. Prin practica pedagogică orientată spre outdoor, elevii pot învăța despre biodiversitate, fenomene fizice (frecare, gravitație) sau calcule geometrice aplicate pe elemente din mediul înconjurător. Studentul practicant învață să utilizeze metoda investigației, transformând elevul într-un mic cercetător.

C. Competența personală, socială și de a învăța să înveți

Acesta este punctul forte al educației outdoor. Elevii sunt puși în situația de a colabora pentru a rezolva sarcini, de a-și gestiona emoțiile în fața unor provocări fizice și de a reflecta asupra propriului proces de învățare. Autonomia câștigată în spațiul exterior se traduce, ulterior, printr-o mai bună autoreglare în spațiul clasei.

III. Beneficii pentru formarea viitorului profesor

Practica pedagogică ce include componente outdoor forțează studentul să iasă din zona de confort. Această experiență este esențială pentru:

- creativitate didactică: studentul trebuie să adapteze resursele limitate ale naturii pentru a atinge obiectivele curriculare.

- managementul riscului: planificarea unei lecții outdoor implică o responsabilitate sporită și o viziune de ansamblu asupra siguranței elevilor.

- evaluarea alternativă: învățarea prin experiență necesită metode de evaluare inovatoare (portofolii foto, hărți mentale, proiecte de grup).

„Mediul outdoor oferă un sentiment de libertate care, paradoxal, disciplinează mintea prin contactul direct cu realitatea palpabilă.” Valorizarea practicii pedagogice prin prisma educației outdoor nu reprezintă o abandonare a rigorii academice, ci o rafinare a acesteia. Prin scoaterea procesului de predare-învățare-evaluare în afara zidurilor școlii, viitorii profesori sunt pregătiți să formeze elevi nu doar instruiți, ci și competenți la nivel european – indivizi capabili să comunice, să colaboreze și să inoveze. Integrarea acestor practici devine, astfel, o premisă fundamentală pentru o educație modernă, relevantă și incluzivă.

Bibliografie

Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Editura Polirom, Iași.

Ionescu, M., & Bocoș, M. (2009). *Tratat de didactică modernă*. Editura Paralela 45, Pitești.

Louv, R. (2008). *Last Child in the Woods: Saving Our Children From Nature-Deficit Disorder*. Algonquin Books.

Pânișoară, I. O. (2017). *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*. Editura Polirom, Iași.

Promovarea atletismului la nivel european

Prof. Gorciac Luiza Aurelia

Liceul cu Program Sportiv Brăila, jud. Brăila

La nivel european, promovarea atletismului este un proces strategic complex, menit să crească popularitatea acestui sport, să atragă tineri și să susțină performanța. Inițiativele includ organizarea de competiții balcanice și europene, programe dedicate copiilor (10-14 ani) și utilizarea platformelor #BeActive în cadrul evenimentelor sportive. Iată principalele direcții de promovare:

Competiții și performanță - Organizarea de campionate U20, U18, Balcaniade și competiții de cros. **Dezvoltare la nivel de copii** - Federațiile internaționale și naționale (precum cea din Moldova) se concentrează pe popularizarea atletismului în rândul copiilor de 10-14 ani. **Strategii naționale și europene** - Integrarea atletismului în strategii sportive naționale (2023-2032) pentru a crește participarea, inclusiv promovarea prin evenimente precum #BeActive.

Mediatizare - Utilizarea mass-media și a marketingului sportiv pentru a face atletismul mai vizibil.

Analiza și evaluarea rezultatelor- Analiza performanțelor la Campionatele Europene U20 sau FOTE 2023 pentru a optimiza antrenamentele și participarea.

Promovarea atletismului la nivel european este un proces coordonat în principal de **European Athletics**, asociația continentală care gestionează sportul sub egida World Athletics. Aceasta se concentrează pe creșterea vizibilității competițiilor, atragerea tinerilor către sport și promovarea unui stil de viață sănătos. Iată principalele direcții și mecanisme prin care se realizează promovarea atletismului în Europa.

1. Competiții de Anvergură și Evenimente Speciale

Campionatele Europene de Atletism: Acesta este cel mai important instrument de promovare, oferind o platformă pentru sportivii de elită și captând atenția mass-media la nivel global.

European Athletics Team Championships: O competiție pe echipe care încurajează solidaritatea

națională și face sportul mai accesibil fanilor prin formatul său dinamic.

Evenimente de tip «Street Athletics»: Organizarea unor probe (cum ar fi săritura cu prăjina sau aruncarea greutății) în piețe publice sau centre comerciale pentru a aduce atletismul direct în mijlocul oamenilor.

2. Strategii Digitale și Media

Platforme de Streaming: Utilizarea portalului European Athletics TV pentru a oferi acces gratuit sau facil la transmisiuni live ale competițiilor care nu sunt întotdeauna preluate de televiziunile comerciale.

Campanii pe Rețelele Sociale: Colaborări cu sportivi influenți (ambasadori) pentru a umaniza sportul și a prezenta „din culise” viața unui atlet.

3. Programe pentru Tineret și Comunitate

European Athletics Youth Strategy: Programe care vizează integrarea atletismului în școli și cluburi locale, facilitând tranziția de la sportul de masă la cel de performanță.

Campania #BeActive: Parte a Săptămânii Europene a Sportului, unde federațiile naționale, inclusiv Federația Română de Atletism, organizează evenimente precum „Satul Sportiv” pentru a încuraja copiii să încerce diverse probe atletice.

I Run Clean™: Un program educativ digital obligatoriu pentru toți sportivii care participă la campionatele europene, menit să promoveze integritatul și sportul curat, construind o imagine de încredere pentru publicul tânăr.

4. Parteneriate și Cooperare Regională

Asociațiile Regionale: Organizații precum **Asociația Balcanică de Atletism (ABAF)** joacă un rol crucial în promovarea sportului în sud-estul Europei prin campionate regionale care servesc drept rampă de lansare pentru nivelul european.

Finanțări Europene: Utilizarea programului Erasmus+ Sport pentru proiecte care vizează incluziunea socială prin atletism și modernizarea infrastructurii de antrenament.

Bibliografie

1. Tatu, Titus; Plocon, Elena - Atletism (Editura Fundației România de Măine, București, 2003).
2. Nicolae, M., & Vințan, L. - Atletismul Românesc - Editura MTS.

Metodologia unei programe școlare inovative

Prof. Grecu Marilena Violeta

Palatul Copiilor- Drobeta Turnu-Severin, jud. Mehedinți

Realizarea unei activități educaționale actuale și moderne au ca substrat elemente inovative prezente în programa școlară, respectiv în sistemul acesteia de competențe și conținuturi. Sub raport metodologic, elementele inovative trebuie să stimuleze învățarea transdisciplinară, prin valorificarea conexiunilor care pot fi realizate cu alte discipline școlare, îndeosebi în interiorul unei singure arii curriculare dar și transcurriculare.

Învățarea predominant în clasă, conform politicii educaționale moderne, necesită o proiectare eficientă a sistemului de competențe și conținuturi, bine definite, coerente și ușor de evaluat.

Un curriculum nou are în vedere facilitarea corelării structurilor principale ale programei școlare cu structura și divizarea anului școlar (vacanțele intramodulare).

În procesul de învățământ, o programă modernă trebuie să conțină activități de învățare utile și aplicabile în situații diferite de învățare și de viață, și anume:

- exersarea unor activități de învățare care să faciliteze educația permanentă prin practicarea

unei metodologii moderne, transdisciplinare, a unor metode moderne de informare specifice altor discipline

- raportarea și inserarea terminologiei specifice fiecărei discipline, prin forme și structuri atractive și inovatoare (eseuri libere, prezentări, ilustrări grafice, cartografice, TIC etc.)
- realizarea unor activități de documentare și investigare.

Un sistem de educație și instruire modern, centrat pe conținuturi relevante, care să evite supraîncărcarea cu date și informații specifice oricărei discipline școlare, va avea drept consecință dezvoltarea de către elevi a unor competențe și abilități, inserarea unor valori de conduită și atitudini necesare pe tot parcursul vieții.

Rezultatele procesului de educație și instruire se bazează pe o evaluare calitativă a nivelului de competențe specifice atinse de către elevi, prin utilizarea unor forme alternative, concise de evaluare, prin inserarea tuturor tipurilor de itemi (în proporții și structuri diferite, în raport cu specificul competențelor evaluate).

Așadar, o programă școlară inovativă promovează și stimulează o serie de valori și atitudini pozitive față de educație, cunoaștere, societate, cultură, civilizație dar și o disponibilitate pentru o învățare permanentă, utilizând metode de cercetare și activitate independentă.

Contribuția practicii pedagogice la dezvoltarea identității profesionale a profesorului debutant

Profesor învățământ primar Grigore Ecaterina Diana

Școala Gimnazială Comuna Filipeștii de Târg/ Școala Gimnazială Sat Mărginenii de Jos, jud. Prahova

Formarea viitorului dascăl reprezintă un proces complex, care se dezvoltă treptat, prin interacțiunea dintre cunoștințele teoretice și experiențele practice. În acest context, practica pedagogică devine un element esențial în conturarea viitorului profesor, oferindu-i oportunitatea de a experimenta realitatea activității didactice. Din ce în ce în ce mai mult, accentul pe practică și reflecție devine o direcție fundamentală pentru pregătirea profesorilor, accentul fiind pus tot mai mult pe formarea competențelor reale, pe reflecție și pe adaptabilitate, ceea ce transformă practica pedagogică într-un factor determinant al profesionalizării. Identitatea profesională a profesorului se construiește atât prin asumarea rolului de dascăl, interacțiunea directă cu elevii, dar și prin confruntarea cu situații reale de predare. În timpul practicii, viitorul profesor: își testează stilul de predare, își descoperă punctele forte și limitele și își formează propriul sistem de valori educaționale. Astfel, practica nu este doar aplicare a teoriei, ci un proces de autoformare și autocunoaștere profesională.

Așa cum spuneam mai devreme, un element central în formarea identității profesionale este reflecția. Prin reflecție, viitorul profesor poate analiza lecțiile susținute, identifica dificultățile întâmpinate sau poate găsi soluții pentru îmbunătățire. Viitorul cadru didactic poate reflecta asupra câtorva aspecte importante: Ce a funcționat bine în lecție? Ce ar schimba data viitoare? Cum au reacționat elevii? etc. Reflecția transformă experiența în învățare autentică și contribuie la dezvoltarea unei gândiri pedagogice critice. De asemenea, practica pedagogică influențează direct motivația pentru profesia didactică. Aceasta poate consolida motivația, atunci când experiențele sunt pozitive, reduce entuziasmul, dacă apar dificultăți neînțelese sau lipsă de sprijin.

Există o serie de factori care pot susține motivația viitorului dascăl, dintre acestea se pot enumera: relația pozitivă cu elevii, sprijinul mentorului, succesul activităților didactice, sentimentul de utilitate și impact. Experiențele autentice contribuie la clarificarea vocației didactice. Contactul direct cu activitatea la clasă are un impact major dezvoltând abilități de comunicare și adaptare, formând competențe de management al clasei sau crescând încrederea în sine. De asemenea, experiențele reale, palpabile pot reduce

diferența dintre teorie și practică și pot pregăti viitorul profesor pentru situații diverse, contribuind astfel la dezvoltarea flexibilității didactice. Practica oferă un context autentic în care viitorul profesor devine conștient de responsabilitățile profesiei. De altfel, reprezintă un factor esențial în formarea identității profesionale a viitorului profesor.

Astfel, prin experiența directă cu elevii, reflecție și implicare activă, studentul de astăzi, cadrul didactic de mâine, își construiește încetul cu încetul, dar temeinic, profilul profesional.

Bibliografie

1. Arădăvoaice, G. - *Motivația – Metode și tehnici de motivare*, 2009, Editura Antet XX Press, Prahova
2. Cristea S. - *Dicționar de pedagogie*, 2000, Editura Litera – Litera Internațional, Chișinău-București
3. Sălăvăstru, D. - *Psihologia învățării. Teorii și aplicații educaționale*, 2009, Editura Polirom, Iași

Marea Unire din 1918: Istorie, simbol și identitate politică – studiu de specialitate

Prof. Grigore Georgeta

Școala Gimnazială "Prof. Paul Bănică" Târgoviște

“Actul de la 1 decembrie 1918 nu a fost un act politic ieșit dintr-o chibzuire rece, cum nici războiul nostru, al celor de aici, nu a fost rezultatul unui calcul îngust. A vorbit atunci voia elementară a veacurilor de avânt zdrobit și de speranțe împiedicate....Omagiul recunoștinței noastre să se îndrepte azi către poporul acesta întreg, de oriunde și din toate vremile, martir și erou.”(Nicolae IORGA)

Astfel, statul român, întregit în forma lui de astăzi, trebuie prețuit ca unul dintre cele mai statornice, având *temeiuri adânci* și nezguduite în alcătuirea geografică a pământului strămoșesc, în firea poporului român și în trăinicia lui nepilduită, în legăturile lui sufletești întărite prin unitatea aceluiași grai, aceleași credințe, același datini și obiceiuri, în asemănarea nedesmințită a întocmirilor și așezămintelor moștenite din bătrâni și, mai presus de toate, în puterea morală a conștiinței naționale, fără de care ar fi șubrede și nesigure toate celelalte temeiuri.

Miracolul Marii Uniri a românilor la 1 decembrie 1918, aspirațiile perpetue pentru unitate și concordie sunt realități incontestabile ale istoriei noastre naționale. Din perspectiva celor 108 de ani care s-au scurs de la desăvârșirea României Mari se poate afirma că hotărârea națiunii de atunci a materializat un ideal istoric venit din negura timpului. Așa cum sublinia și istoricul Florin Constantiniu, “...Marea Unire din 1918 a fost și rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția ei stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici unui om politic, a nici unui guvern, a nici unui partid; este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan țâșnit cu putere din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de fruntașii politici, pentru a-l călăuzi cu inteligență politică remarcabilă spre țelul dorit. [...]

Istoria Românilor de la 1859-1918 putem afirma că a fost istoria luptei pentru pregătirea desăvârșirii unității statale. Obiectiv fundamental al societății românești în a doua jumătate a sec. al XIX-lea și începutul sec. al XX-lea, rezolvarea problemei naționale a tuturor românilor a preocupat și animat în cel mai înalt grad viața politică și opinia publică românească, politica diplomatică a statului nostru. Izbucnirea primului război mondial la 28 iulie 1914 a însemnat pentru națiunea română o nouă filă de istorie scrisă cu eroism

și abnegație. După doi ani de neutralitate “cu arma la picior”, la 14/27 august 1916, în urma unui Consiliu de Coroană în prezența Regelui Ferdinand, se hotărâ declanșarea războiului de întregire statală. “Noi n-am intrat în haosul acestui măcel pentru cuceriri, ci pentru dezrobiri- declara Barbu Șt. Delavrancea, de la Tribuna Academiei Române, noi nu vrem ce nu este al nostru, ci vrem unirea cu frații noștri din Ardeal, din Banat și din Bucovina”. Campania din 1916 avea să se soldeze cu un rezultat nefavorabil pentru România.

Cu toate acestea armata română a reușit ca în anul 1917 să apere la Mărășești, Mărăști, Oituz ceea ce mai rămăsese din teritoriul național menținând cu fermitate frontul est-european al Antantei. “Defecțiunea rusească” a aliaților noștri de la răsărit, consecință a preluării puterii la 25 octombrie/7 noiembrie de către partidul bolșevic avea să aducă armata și statul român în faza semnării “ Dictatului de la București” din 24 aprilie/7 mai 1918. Aspirația spre desăvârșirea unității statale a avut un rol catalizator asupra conștiinței colective. Astfel, în Basarabia, în Bucovina și în Transilvania, pe fondul jertfei armatei române pe frontul războiului mondial, al victoriei armatei și în condițiile prăbușirii imperiilor rus și austro-ungar, s-a amplificat lupta pentru unire cu România. Evenimentele s-au desfășurat cu repeziciune și au antrenat în mersul lor intelectuali, studenți, militari, țărani, meseriași, orășeni, oameni din cele mai diferite stări sociale, credințe religioase sau orientări politice. Hotărârile adoptate la 27 martie 1918, 28 nov. și 1 decembrie 1918, au avut un caracter plebiscitar, exprimând voința populației din Basarabia, Bucovina și Transilvania de a trăi într-o patrie întregită. Alături de reprezentanții aleși în mod democratic care au hotărât Unirea, au fost prezenți la Chișinău, la Cernăuți și Alba-Iulia, mii și mii de oameni care au susținut cu entuziasm împlinirea visului de unitate statală. Este elocventă relatarea ziarului “Sfatul Țării” în legătură cu atmosfera de la *Chișinău din 27 martie 1918* : Deputații, publicul se îmbrățișează, se sărută.

Ochii tuturor sunt plini de lacrimi de bucurie. Toate clopotele din Chișinău au început să sune dând de știre despre triumful neamului românesc. Bubuiturile care salută marele act au început să despică văzduhul. Aeroplanele se ridicau tot mai sus pe slăvile cerului purtate de aripile nevăzute ale bucuriei celei mai sfinte. Publicul zguduit de entuziasm striga “Trăiască România, Trăiască Măria sa regele Ferdinand”. În mod asemănător, *la Cernăuți 28 noiembrie 1918*, populația dorea să audă “vestea mântuirii”, iar la Alba-Iulia, pe 1 decembrie 1918 se striga “Trăiască România Mare”, se cânta “Deșteaptă-te române”, “Pe-al nostru steag”, erau arborate steaguri tricolore. *La finele anului 1918*, bucuria unirii i-a apropiat pe români, i-a făcut mai veseli, le-a dat speranța într-un bine pe care-l așteptau cu toții. Astfel, referindu-se la starea de spirit a *ardelenilor*, I. Bordea nota: “Praznice se făceau în toate satele. Codrii răsunau de cântece de bucurie, câmpiile păreau că au îmbrăcat haine albe de sărbătoare. Copiii alergau în toate părțile strigând “Trăiască România Mare”. Țăranii și intelectualii se salutau cu aceste trei cuvinte, femeile și fetele la fel, ceva feeric se petrecea în întreg Ardealul”. Nicolae Iorga scria că marea izbândă din 1918 “s-a impus ca un imperativ categoric” și că “mulțimile, milioanele de oameni au aclamat-o, de la plugarul de lângă Tisa pierdut în ungurime, până la gospodarul de pe malurile Nistrului”.

Odată înfăptuită, Unirea era considerată colectivă ca un act ireversibil, iar tratatele de pace de la Paris din 1919-1920 aveau să consemneze noua configurație istorică a României Mari, ca factor politic și militar de stabilitate în sud-estul și centrul Europei.

Bibliografie

1. **Enciclopedia României** - articole dedicate Unirii Transilvaniei, Basarabiei și Bucovinei cu România.
2. **Marea Unire a Românilor (1918) – Istorie și Actualitate** (Lucrările Conferinței internaționale, Iași, 22-24 martie 2018).
3. **Românii în „Marele Război” ANUL 1918. Documente, Impresii, Mărturii** - Biblioteca Digitală (ISPAIM).
4. **Istoriografia românească privind Marea Unire din 1918** - studii de sinteză publicate în revista *Historia*.

Rolul practicii pedagogice în identificarea timpurie a comportamentelor de risc și adicțiilor în rândul adolescenților

*Profesor consilier școlar Hoidrag Traian
Liceul Tehnologic "Căpitan Nicolae Pleșoianu", Râmnicu Vâlcea*

În peisajul educațional contemporan, marcat de o complexitate socială fără precedent, rolul profesorului a transgresat barierele clasice ale transmiterii de cunoștințe. Învățământul european actual pune un accent deosebit pe formarea unor competențe transversale, unde capacitatea de monitorizare psihopedagogică devine vitală. În acest context, practica pedagogică nu reprezintă doar un exercițiu de predare, ci un laborator esențial pentru viitorii dascăli în vederea identificării timpurii a comportamentelor de risc, în special a adicțiilor de substanțe și a celor digitale.

Dimensiunea observațională în practica pedagogică

Identificarea timpurie a riscurilor necesită o „ochi” format, capabil să distingă între rebeliunea specifică vârstei și semnele clinice ale unei adicții. Studiile recente subliniază că „școala reprezintă mediul cel mai propice pentru depistarea precoce, deoarece profesorul interacționează zilnic cu elevul, observând fluctuațiile de randament și comportament” (Popescu, 2023, p. 45). Prin urmare, stagiile de practică trebuie să includă module specifice de observare a indicatorilor de risc.

Un viitor profesor trebuie să învețe să recunoască semnele non-verbale: scăderea bruscă a interesului pentru igiena personală, izolarea socială sau oscilațiile bruște de dispoziție. În ceea ce privește adicțiile digitale, practica pedagogică oferă oportunitatea de a observa cum tehnologia perturbă procesele cognitive. „Dependența de ecrane nu afectează doar atenția, ci restructurează mecanismele de recompensă ale creierului adolescentin, generând irascibilitate în absența stimulului virtual” (Ionescu & Marinescu, 2024, p. 112).

Strategii de intervenție și managementul clasei

Practica pedagogică eficientă îi învață pe studenți că managementul clasei nu este doar despre disciplină, ci despre siguranță psihologică. Un climat școlar securizant scade probabilitatea ca un adolescent să apeleze la mecanisme de adaptare negative, cum sunt substanțele psihoactive. Viitorii profesori trebuie să fie instruiți să utilizeze ascultarea activă și comunicarea asertivă.

Conform normelor europene, „competența pedagogică implică și capacitatea de a media crizele identitare, oferind alternative sănătoase la comportamentele de evadare” (Dumitrescu, 2022, p. 89). În timpul orelor de practică, asistența la orele de consiliere și orientare devine obligatorie pentru a înțelege parcursul de la curiozitate la dependență. Studentul practicant învață că o observație notată la timp în fișa psihopedagogică poate schimba destinul unui elev.

Colaborarea interinstituțională: Triunghiul Școală-Familie-Specialist

O componentă critică a practicii pedagogice este înțelegerea limitelor de competență. Profesorul nu este terapeut, dar este „prima linie” de apărare. Identificarea timpurie își pierde valoarea dacă nu este urmată de un protocol clar de intervenție. „Succesul prevenției în mediul școlar depinde de fluiditatea comunicării dintre cadrul didactic și consilierul școlar, acesta din urmă fiind puntea către serviciile specializate de tratament” (Stănescu, 2021, p. 203).

În cadrul stagiilor de practică, viitorii dascăli trebuie să simuleze discuții cu părinții, o etapă adesea ignorată, dar esențială. Rezistența părinților în fața ideii că propriul copil ar putea avea o problemă de adicție necesită tact pedagogic și dovezi bazate pe observație sistematică, abilități care se șlefuiesc doar prin exercițiu direct sub îndrumarea unui mentor experimentat.

Tehnologia ca resursă și risc în formarea inițială

În era digitală, practica pedagogică se confruntă cu o dublă provocare. Pe de o parte, utilizarea platformelor educaționale este obligatorie; pe de altă parte, acestea pot masca adicția digitală. Profesorii în

formare trebuie să învețe să promoveze „igiena digitală”. Studii recente arată că „integrarea conștientă a tehnologiei în lecții, dublată de momente de deconectare programată, reduce anxietatea elevilor și riscul de refugiu în spațiul virtual” (Vasile, 2025, p. 67).

Concluzii

În concluzie, practica pedagogică reprezintă pilonul pe care se construiește o școală rezilientă în fața adicțiilor. Formarea viitorilor profesori nu mai poate fi strict academică; ea trebuie să devină una de tip clinic-observațional. Prin dezvoltarea competențelor de identificare timpurie în timpul stagiilor de practică, sistemul educațional românesc se aliniază standardelor europene, transformând profesorul dintr-un simplu transmițător de informații într-un facilitator al sănătății psiho-emoționale a noilor generații.

Bibliografie

1. Dumitrescu, A. (2022). *Pedagogia secolului XXI: Competențe și standarde europene*. Editura Didactică și Pedagogică, p.89.
2. Ionescu, R., & Marinescu, M. (2024). *Adicțiile digitale la adolescenți: Ghid pentru cadrele didactice*. Editura Polirom, p.112.
3. Popescu, C. (2023). *Observarea psihopedagogică în mediul școlar*. Editura Universității, p.45.
4. Stănescu, L. (2021). *Consilierea școlară și managementul riscului*. Editura Academică, p.203.
5. Vasile, G. (2025). *Educația în era virtuală: Între oportunitate și dependență*. Editura Humanitas, p.67.

Valențele terapeutice ale literaturii și managementul clasei: Strategii de reziliență în anul terminal

Prof. Hoidrag Mihaela

Școala Gimnazială “Mihai Eminescu”, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Clasa a VIII-a reprezintă pentru universul preadolescentin un prag de trecere marcat de o presiune sistemică dublă: pe de o parte, rigoarea academică impusă de Evaluarea Națională și, pe de altă parte, metamorfozele identitare profunde. În acest context, rolul profesorului de limba și literatura română, care cumulează și funcția de diriginte, devine unul strategic. Practica pedagogică modernă ne demonstrează că literatura nu trebuie să rămână un set de canoane estetice, ci poate deveni un instrument de alfabetizare emoțională și un mecanism de prevenție a comportamentelor de risc.

În cadrul orelor de literatură, textul poate servi drept „alibi” pentru explorarea propriilor anxietăți. Atunci când analizăm dilemele morale ale personajelor, elevii proiectează inconștient propriile conflicte interioare. Studiile de specialitate subliniază că „lectura de identificare permite adolescentului să experimenteze virtual situații de viață complexe, oferindu-i un model de rezolvare a problemelor fără expunerea la riscurile realității” (Ionescu, 2023, p. 58).

Ca diriginte, utilizez adesea textele narative din programă pentru a deschide discuții despre presiunea grupului sau despre adicția de imagine în social media. De exemplu, fragilitatea statutului social în universul școlar, resimțită acut la această vârstă, poate fi discutată pornind de la dinamica personajelor lui Caragiale sau de la proza contemporană pentru copii. Scopul este transformarea orei de română dintr-un demers pur cognitiv într-unul formativ-umanist.

Scrierea creativă și jurnalul reflexiv reprezintă ferestre către psihicul elevului. În practica mea

pedagogică, am observat că elevii care se confruntă cu începuturi de adicții (fie de ecrane, fie de substanțe) își schimbă adesea stilul de receptare și producere a mesajelor. Scăderea coerenței logice, recurența unor teme sumbre sau izolarea în sarcini individuale pot fi indicatori timpurii.

Conform metodologiilor europene de consiliere, „profesorul are datoria de a observa nu doar volumul de informații asimilat, ci și disponibilitatea afectivă a elevului față de actul învățării, orice regres brusc fiind un semnal de alarmă pentru sănătatea mintală” (Popescu, 2022, p. 112). Prin exerciții de tipul „Scrisoare către eul meu din viitor”, am reușit să identific cazuri de anxietate severă și să intervin proactiv, colaborând cu psihologul școlar înainte ca acestea să degenereze în comportamente de evadare dăunătoare.

Un aspect critic al managementului clasei a VIII-a este gestionarea „triumghiului dramatic” format din elev, părinte și profesor. Adesea, părinții, din dorința de a asigura succesul copiilor, exercită o presiune contraproductivă. În acest punct, rolul dirigintelui este de a media și de a educa familia cu privire la riscurile burnout-ului școlar.

Este esențial să înțelegem că „un climat familial dominat de exigențe nerealiste împinge adesea adolescentul către zone de refugiu periculoase, unde validarea este căutată în medii obscure sau în consumul de stimulente” (Dumitrescu, 2024, p. 45). La ședințele cu părinții, am implementat ateliere de lectură partajată, unde părintele și copilul analizează împreună un text despre eșec și reziliență, demitizând astfel ideea că valoarea umană a copilului este egală cu nota de la examen.

Ca profesor de română, am integrat în curriculumul la decizia școlii elemente de educație media. Într-o lume saturată de algoritmi, adolescentul de clasa a VIII-a este extrem de vulnerabil la adicția de validare virtuală. Analiza critică a discursului publicitar sau a postărilor de pe platformele de socializare îi ajută să deconstruiască mecanismele manipulării.

Studiile recente avertizează că „expunerea necontrolată la fluxul informațional digital fragmentează atenția și reduce capacitatea de analiză critică, facilitând instalarea unor mecanisme de dependență similare celor chimice” (Stănescu, 2021, p. 203). Prin dezbateri de tipul *Karl Popper* organizate la orele de dirigenție, elevii învață să argumenteze pro și contra utilizării tehnologiei, dezvoltându-și un filtru critic care funcționează ca un scut împotriva adicțiilor digitale.

Practica pedagogică la clasa a VIII-a trebuie să fie o fuziune între rigoarea lingvistică și empatia pedagogică. Un profesor de limba română care este și diriginte are privilegiul de a lucra cu „materialul clientului” la cel mai înalt nivel simbolic. Prin literatură, scriere reflexivă și dialog autentic, putem construi o barieră de protecție în calea riscurilor care pândesc la granița fragilă a adolescenței. Articolul de față pledează pentru o școală a umanității, unde identificarea timpurie a riscurilor nu este un act birocratic, ci o extensie firească a actului educativ.

Bibliografie

1. Dumitrescu, A. (2024). *Dinamica relației familie-școală în contextul examenelor naționale*. Editura Didactică și Pedagogică, p.45.
2. Ionescu, R. (2023). *Biblioterapia în școală: Metodologii și aplicații la clasele gimnaziale*. Editura Polirom, p.58.
3. Popescu, M. (2022). *Consiliere și orientare: Ghid pentru diriginți*. Editura Universității, p.112.
4. Stănescu, V. (2021). *Psihologia adolescentului și pericolele erei digitale*. Editura Humanitas, p.203.

Promovarea practicii pedagogice prin proiecte Etwinning – punte între tradiție, inovație și educația europeană –

Prof. Educ. Timpurie Hristea Claudia

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 12 Huși, Vaslui, jud. Vaslui

1. Introducere

Societatea actuală, marcată de digitalizare accelerată și de tendința către consum rapid de informație, generează provocări semnificative pentru sistemul educațional. În rândul elevilor se observă tot mai frecvent dificultăți de concentrare, scăderea interesului pentru activitățile educative și o diminuare a motivației intrinseci pentru învățare.

În acest context, practica pedagogică trebuie regândită astfel încât să răspundă nevoilor reale ale elevilor, prin utilizarea unor metode interactive, relevante și adaptate realităților contemporane. Proiectele eTwinning oferă un cadru optim pentru realizarea acestui deziderat, facilitând colaborarea între instituții educaționale din diferite țări și promovând schimbul de bune practici.

2. Rolul proiectelor eTwinning în practica pedagogică

eTwinning reprezintă o platformă educațională europeană care sprijină colaborarea între cadrele didactice și elevi, contribuind la dezvoltarea competențelor digitale, sociale și interculturale. Integrarea acestor proiecte în activitatea didactică conduce la diversificarea strategiilor de predare și la crearea unor contexte de învățare autentice. Participarea la proiecte internaționale permite elevilor să învețe într-un mod activ, colaborativ și interdisciplinar, dezvoltându-și capacitatea de comunicare și adaptare la contexte diverse.

3. Prezentarea proiectelor implementate

3.1. Proiectul „Games with Mud”

Proiectul „Games with Mud” a fost conceput ca un răspuns la problemele generate de utilizarea excesivă a tehnologiei și de îndepărtarea copiilor de activitățile tradiționale de joc. Într-o societate în care copiii sunt din ce în ce mai puțin implicați în activități în aer liber, proiectul propune reconectarea acestora cu natura. Obiectivul principal al proiectului îl constituie formarea unor elevi fericiți, echilibrați emoțional, cu scopuri clare și motivație pentru învățare, prin intermediul activităților desfășurate în contact direct cu solul și mediul natural.

Activitățile au inclus:

- jocuri senzoriale cu noroi și materiale naturale;
- realizarea unor construcții creative din pământ;
- activități de explorare și descoperire;
- jocuri colaborative în aer liber.

Rezultatele evidențiază:

- creșterea capacității de concentrare;
- dezvoltarea creativității și imaginației;
- îmbunătățirea relațiilor interpersonale;
- reducerea dependenței de tehnologie.

3.2. Proiectul „From My Grandmother’s Play Book”

Acest proiect are o dimensiune culturală și educațională complexă, având ca scop principal valorificarea jocurilor tradiționale în cadrul procesului instructiv-educativ.

Proiectul urmărește:

- familiarizarea elevilor cu tradițiile și valorile culturale;

- formarea identității culturale;
- dezvoltarea competențelor interculturale;
- promovarea toleranței și a respectului pentru diversitate.

Elevii au fost implicați în activități precum:

- documentarea jocurilor tradiționale din familie;
- prezentarea acestora partenerilor europeni;
- participarea la schimburi culturale;
- realizarea de materiale digitale.

Prin aceste activități, elevii devin „ambasadori culturali”, capabili să promoveze valorile proprii și să înțeleagă diversitatea culturală europeană.

4. Metodologia cercetării

Demersul didactic s-a bazat pe metode activ-participative, precum:

- învățarea prin descoperire;
- jocul didactic;
- proiectul;
- colaborarea în echipă.

Instrumentele utilizate au inclus observația sistematică, analiza produselor activității elevilor și feedback-ul participanților.

5. Rezultate și impact educațional

Implementarea proiectelor a avut un impact semnificativ asupra elevilor și asupra practicii pedagogice:

- dezvoltarea competențelor-cheie;
- creșterea implicării active în procesul educațional;
- îmbunătățirea relației profesor–elev;
- dezvoltarea competențelor digitale și interculturale;
- promovarea unui stil de învățare centrat pe elev.

De asemenea, cadrele didactice au beneficiat de oportunități de formare profesională și de schimb de bune practici la nivel european.

6. Concluzii

Proiectele eTwinning analizate demonstrează că practica pedagogică poate fi îmbunătățită semnificativ prin integrarea unor metode inovatoare care valorifică atât tradiția, cât și tehnologia. Reconnectarea elevilor cu natura și cu valorile culturale contribuie la formarea unor personalități echilibrate și adaptabile. Astfel, eTwinning se conturează ca un factor determinant în promovarea unui învățământ modern, incluziv și orientat spre viitor.

Bibliografie

1. eTwinning (2022). *eTwinning School Mission*. Disponibil online: <https://www.etwinning.net>
2. Joița, E. (2006). *Pedagogie și elemente de psihologia educației*. Craiova: Universitaria.
3. Oprea, C. L. (2009). *Strategii didactice interactive*. București: EDP.
4. Ministerul Educației (2020). *Repere pentru proiectarea curriculumului național*. București.

Activitățile practic-gospodărești și ecologice în educația preșcolară — pași mici spre formarea unor copii responsabili și implicați

Prof. Ed. Timpurie Ilinca Gabriela-Irina,
Școala Gimnazială „I. Gh. Duca”/G.P.P. „Traian”, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

Învățământul european contemporan se caracterizează printr-o orientare clară spre calitate, echitate și formarea competențelor necesare integrării active în societate. Politicile educaționale promovează un model centrat pe copil, în care accentul cade pe dezvoltarea competențelor-cheie, a creativității și a responsabilității față de mediul înconjurător (Comisia Europeană, 2020). În acest context, educația nu mai este limitată la transmiterea de informații, ci vizează formarea unor viitori cetățeni activi și responsabili.

Un aspect esențial al învățământului european îl reprezintă promovarea învățării experiențiale și a metodelor interactive. Activitățile practice și interdisciplinare facilitează învățarea prin descoperire și implicare directă, contribuind la dezvoltarea competențelor transversale (JRC, 2019). De asemenea, educația pentru dezvoltare durabilă devine o componentă importantă a curriculumului, fiind introdusă încă din învățământul preșcolar (Comisia Europeană, 2021).

În educația preșcolară, practica pedagogică are un rol fundamental în formarea deprinderilor de viață și a comportamentelor responsabile. Activitățile practic-gospodărești și ecologice oferă contexte autentice de învățare, în care copiii experimentează direct și învață prin acțiune.

Plantarea florilor, îngrijirea plantelor sau amenajarea unui colț verde în grădiniță sunt activități accesibile preșcolarilor, cu un puternic impact formativ. Prin acestea, copiii învață să respecte natura, să observe schimbările din mediul înconjurător și să își asume responsabilități simple. Astfel de activități contribuie la dezvoltarea răbdării, a spiritului de echipă și a interesului pentru protejarea mediului.

Activitățile practic-gospodărești, precum pregătirea unor produse simple sau participarea la procesul de punere a murăturilor (la nivel demonstrativ și adaptat vârstei), au o valoare educativă deosebită. Copiii pot spăla legume, sorta ingrediente sau eticheta borcane, dezvoltându-și motricitatea fină, autonomia și deprinderile de organizare. În același timp, aceste activități valorifică tradițiile locale și contribuie la formarea unei legături între educație și viața cotidiană.

(Activitate gospodărească de punere a murăturilor la borcan, Grupaa peturilor, Grupa Mijlocie) (Activitate de reciclare selectivă, Grupaa peturilor, Grupa Mijlocie)

De asemenea, activitățile ecologice de prevenție, precum colectarea selectivă a deșeurilor, economisirea resurselor sau participarea la acțiuni de igienizare a spațiilor verzi, contribuie la formarea unui comportament responsabil față de mediu. Implicarea copiilor în astfel de activități, prin joc și exemple concrete, sprijină dezvoltarea conștiinței ecologice încă de la vârste fragede.

Metodele didactice utilizate în aceste contexte sunt predominant active și participative: învățarea prin joc, învățarea prin proiecte și lucrul în echipă. Acestea stimulează creativitatea și implicarea copiilor, în concordanță cu recomandările europene privind inovarea în educație (JRC, 2019).

Prin integrarea acestor activități în procesul educațional, cadrul didactic creează situații autentice de învățare, care sprijină dezvoltarea globală a copilului. În același timp, aceste demersuri se aliniază direcțiilor promovate la nivel european, care pun accent pe sustenabilitate, implicare activă și învățare aplicată (Comisia Europeană, 2020).

Bibliografie

1. Comisia Europeană (2020), Spațiul european al educației.
2. Comisia Europeană (2021), Îmbunătățirea calității și incluziunii în educație.
3. Joint Research Centre (JRC) (2019), Creativity and Innovation in Education and Training in the EU

Utilizarea resurselor digitale în activitățile de practică pedagogică la nivel preșcolar

*Profesor învățământ preșcolar: Ionescu Daniela-Elena
Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu” /G.P.N.Nr.5,Rm.Vâlcea*

Integrarea resurselor digitale în educația timpurie constituie o direcție esențială în modernizarea practicii pedagogice, în acord cu cerințele societății contemporane. Lucrarea de față evidențiază valențele formative ale utilizării tehnologiei în activitățile desfășurate la nivel preșcolar, subliniind impactul pozitiv asupra dezvoltării cognitive, socio-emoționale și comportamentale a copiilor. Prin valorificarea unor exemple de bună practică, se demonstrează că utilizarea echilibrată și contextualizată a resurselor digitale contribuie la creșterea calității actului educațional și la stimularea participării active a preșcolarilor.

Transformările profunde generate de evoluția tehnologică impun reconsiderarea strategiilor didactice utilizate în educația timpurie, în vederea adaptării acestora la particularitățile generațiilor actuale. Copiii preșcolari manifestă o familiaritate crescută față de mediul digital, ceea ce determină necesitatea integrării resurselor tehnologice în procesul instructiv-educativ, nu ca substitut al metodelor tradiționale, ci ca element complementar cu rol facilitant. În acest context, practica pedagogică dobândește noi valențe, devenind un spațiu al inovației didactice, în care cadrul didactic valorifică potențialul resurselor digitale pentru a crea situații de învățare autentice, interactive și stimulative.

Resursele digitale, definite ca ansamblul instrumentelor și aplicațiilor tehnologice utilizate în scop educațional, include materiale multimedia, platforme interactive, aplicații educaționale și dispozitive digitale adaptate nivelului de dezvoltare al copiilor. Integrarea acestora în educația preșcolară trebuie realizată în concordanță cu principiile pedagogiei moderne, care promovează învățarea activă, centrată pe copil, și valorificarea experiențelor directe de învățare. Literatura de specialitate evidențiază faptul că utilizarea adecvată a tehnologiei contribuie la dezvoltarea atenției, a memoriei, a gândirii logice și a creativității, facilitând totodată accesul la informații într-o manieră atractivă și accesibilă. În același timp, se subliniază importanța medierii pedagogice, cadrul didactic având rolul de a selecta și adapta resursele digitale în funcție de obiectivele educaționale și de particularitățile de vârstă ale copiilor.

Integrarea resurselor digitale în activitățile de practică pedagogică determină o serie de beneficii semnificative asupra dezvoltării globale a preșcolarilor. Astfel, caracterul interactiv și multisenzorial al materialelor digitale contribuie la captarea și menținerea atenției, facilitând implicarea activă a copiilor în

procesul de învățare. În același timp, utilizarea aplicațiilor educaționale permite individualizarea demersului didactic, oferind posibilitatea adaptării sarcinilor de lucru în funcție de ritmul și nivelul de dezvoltare al fiecărui copil. De asemenea, resursele digitale stimulează gândirea creativă și exploratorie, încurajând copiii să descopere, să experimenteze și să formuleze ipoteze. Nu în ultimul rând, acestea contribuie la formarea unor competențe digitale incipiente, esențiale pentru integrarea ulterioară în societatea cunoașterii.

Valorificarea resurselor digitale în activitățile didactice poate fi realizată prin intermediul unor demersuri variate, adaptate specificului învățământului preșcolar. De exemplu, *utilizarea poveștilor interactive* în format digital facilitează dezvoltarea limbajului și a imaginației, oferind copiilor posibilitatea de a interveni în firul narativ și de a interpreta roluri. De asemenea, *jocurile educaționale digitale* contribuie la consolidarea achizițiilor cognitive, prin sarcini de tip asociere, clasificare sau rezolvare de probleme, prezentate într-o manieră ludică. *Activitățile de desen digital* stimulează expresivitatea și creativitatea, permițând copiilor să experimenteze culori, forme și combinații vizuale într-un mediu atractiv. În toate aceste situații, rolul cadrului didactic este esențial, acesta asigurând ghidarea procesului de învățare și menținerea unui echilibru între activitățile digitale și cele tradiționale.

Implementarea resurselor digitale în activitățile de practică pedagogică generează efecte pozitive asupra implicării și motivației copiilor, determinând o participare activă și conștientă la procesul educațional. Totodată, se constată o îmbunătățire a capacității de concentrare, a abilităților cognitive și a interacțiunilor sociale. Cu toate acestea, utilizarea tehnologiei trebuie realizată într-o manieră echilibrată, evitând expunerea excesivă la ecrane și menținând caracterul predominant ludic și experiențial al învățării la această vârstă. Se impune, de asemenea, o selecție riguroasă a resurselor digitale, în funcție de criterii de calitate, relevanță și adecvare pedagogică.

În concluzie, resursele digitale reprezintă un instrument valoros în optimizarea practicii pedagogice la nivel preșcolar, contribuind la modernizarea procesului instructiv-educativ și la crearea unor contexte de învățare adaptate realităților contemporane. Integrarea acestora trebuie să se realizeze în mod conștient, echilibrat și creativ, în vederea valorificării potențialului lor formativ. Astfel, cadrul didactic devine un facilitator al învățării, capabil să îmbine metodele tradiționale cu cele moderne, în scopul dezvoltării armonioase a copilului și al formării unor competențe esențiale pentru viitor.

Bibliografie

1. Ministerul Educației (2019), Curriculum pentru educația timpurie
2. Cucoș, C. (2014), Pedagogie
3. Istrate, O. (2013), Educația asistată de calculator
4. Voiculescu, E. (2019), Didactica învățământului preșcolar

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

Profesor: Ioniță Petruța

Liceul Tehnologic Petrache Poenaru Bălcești

Introducere

În contextul transformărilor continue ale societății europene, sistemele educaționale sunt supuse unui proces constant de adaptare și modernizare. Unul dintre pilonii esențiali ai acestui proces îl reprezintă practica pedagogică, considerată un element-cheie în formarea cadrelor didactice competente și adaptabile. Promovarea activităților de practică pedagogică devine astfel un factor determinant al calității învățământului european, contribuind la dezvoltarea profesională și personală a viitorilor profesori.

Rolul practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice

Practica pedagogică oferă viitorilor profesori oportunitatea de a aplica în mod concret cunoștințele teoretice dobândite în timpul formării academice. Aceasta facilitează dezvoltarea competențelor didactice, precum gestionarea clasei, adaptarea strategiilor de predare la nevoile elevilor și evaluarea eficientă a progresului școlar.

De asemenea, contactul direct cu mediul educațional contribuie la formarea unei identități profesionale solide, bazate pe responsabilitate, empatie și reflecție critică. Prin experiență practică, viitorii profesori își dezvoltă capacitatea de a răspunde provocărilor reale din sala de clasă.

Importanța promovării activităților de practică pedagogică

Promovarea acestor activități presupune integrarea lor eficientă în programele de formare inițială și continuă a cadrelor didactice. În învățământul european, accentul se pune tot mai mult pe învățarea experiențială, colaborarea între instituții și schimbul de bune practici. Inițiative precum parteneriatele între universități și școli, programele de mobilitate și proiectele educaționale internaționale contribuie la diversificarea experiențelor de practică pedagogică. Astfel, viitorii profesori beneficiază de o perspectivă interculturală și de oportunitatea de a înțelege diferite sisteme educaționale.

Practica pedagogică în context european

La nivel european, politica educațională promovează formarea competențelor-cheie și învățarea pe tot parcursul vieții. Practica pedagogică joacă un rol central în acest sens, deoarece permite aplicarea metodelor moderne de predare și utilizarea tehnologiilor educaționale.

În plus, standardele europene în educație pun accent pe calitate, incluziune și echitate, aspecte care pot fi înțelese și implementate eficient doar prin experiență directă. Practica pedagogică devine astfel un mediu de testare și perfecționare a strategiilor didactice inovatoare.

Provocări și perspective

Deși importanța practicii pedagogice este recunoscută, există încă provocări în implementarea acesteia, precum lipsa resurselor, insuficienta coordonare între instituții sau numărul limitat de mentori calificați.

Cu toate acestea, dezvoltarea continuă a politicilor educaționale și investițiile în formarea profesorilor oferă perspective optimiste. Integrarea tehnologiei și utilizarea platformelor digitale pot sprijini extinderea și eficientizarea activităților de practică pedagogică.

Concluzie

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant al învățământului european, contribuind la formarea unor cadre didactice bine pregătite, flexibile și orientate spre performanță. Prin consolidarea legăturii dintre teorie și practică, sistemul educațional european poate răspunde mai

eficient cerințelor unei societăți în continuă schimbare.

Astfel, investiția în practica pedagogică nu este doar o necesitate, ci o condiție esențială pentru asigurarea unui învățământ de calitate la nivel european.

Practica pedagogică în spațiul european: modele, strategii și bune practici

Prof. înv. primar Istocescu Ionela

Școala Gimnazială Ferigile, Costești, jud. Vâlcea

Practica pedagogică, valorificată direct în activitatea la clasă, devine un instrument esențial în eficientizarea procesului didactic. În învățământul primar, aceasta trebuie integrată natural în lecții, astfel încât strategiile pedagogice să fie aplicate concret. Lucrarea evidențiază modul în care o lecție de Comunicare în limba română la clasa a III-a poate reflecta principii europene moderne prin metode active și participative.

În context european, accentul cade pe învățarea centrată pe elev, pe dezvoltarea competențelor de comunicare și pe utilizarea unor metode interactive. Astfel, practica pedagogică nu mai este doar o etapă de formare, ci devine parte integrantă a stilului didactic al învățătorului.

Un exemplu concret de valorificare a practicii pedagogice îl reprezintă organizarea unei lecții de Comunicare în limba română la clasa a III-a, pornind de la textul „Pippi Șosețica”. Alegerea acestui text permite dezvoltarea competențelor de comunicare într-un mod atractiv, apropiat de universul elevilor, în concordanță cu abordările europene centrate pe elev.

Competențe specifice vizate:

- receptarea mesajului scris;
- exprimarea orală în contexte variate;
- formularea de opinii personale.

Obiective operaționale:

La finalul lecției, elevii vor fi capabili:

- să redea succesiunea întâmplărilor din text;
- să identifice și să descrie trăsături ale personajului Pippi;
- să participe la dialoguri respectând regulile comunicării;
- să formuleze opinii personale argumentate.

Activitatea debutează cu un moment de captare a atenției, prin prezentarea unei imagini sugestive cu personajul Pippi. Elevii sunt invitați să formuleze ipoteze despre personalitatea acesteia, stimulând exprimarea liberă și activarea cunoștințelor anterioare.

Lectura textului se realizează expresiv, mai întâi de către cadrul didactic, apoi selectiv de către elevi. Această etapă contribuie la dezvoltarea fluenței și a intonației.

În etapa de învățare propriu-zisă, se utilizează metoda „Explozia stelară”, prin care elevii formulează întrebări pornind de la text (cine?, ce?, unde?, când?, de ce?). Activitatea stimulează gândirea critică și implicarea activă.

Pentru consolidare, elevii lucrează pe grupe:

- un grup identifică trăsăturile personajului;
- un alt grup stabilește momentele principale ale acțiunii;
- al treilea grup propune un final alternativ.

Această organizare valorifică învățarea colaborativă, promovată la nivel european, și dezvoltă

responsabilitatea individuală în cadrul grupului.

Un moment de impact îl reprezintă jocul de rol, în care elevii dramatizează secvențe din text. Activitatea facilitează înțelegerea profundă a mesajului și dezvoltarea empatiei.

În final, reflecția este realizată prin completarea unor enunțuri precum: „Mi-a plăcut...”, „Am învățat...”, „Aș proceda diferit dacă...”. Această etapă consolidează învățarea conștientă și autonomia elevilor.

Integrarea acestor activități demonstrează că pedagogia nu trebuie percepută ca un set teoretic, ci ca o realitate vie, aplicabilă în fiecare lecție. Practica pedagogică devine astfel un factor determinant în formarea unor elevi activi, creativi și autonomi.

În concluzie, adaptarea principiilor pedagogice la realitatea clasei, prin activități concrete și interactive, aliniază învățământul primar românesc la valorile europene. Lecția de Comunicare în limba română devine un spațiu al învățării autentice, în care teoria se transformă în practică.

Bibliografie

1. Iucu, R. (2013). Formarea cadrelor didactice. București: Editura Didactică și Pedagogică.
2. Păun, E. (2017). Pedagogie: Fundamente teoretice și aplicații. Iași: Polirom.
3. European Commission (2020). Education and Training Monitor.

Educația media ca alfabetizare critică în era AI: de la consum pasiv la responsabilitate digitală

Prof. Amalia Istrate,

Colegiul Național „Alexandru Lahovari”, Râmnicu Vâlcea

Transformările aduse de inteligența artificială în spațiul educațional și mediatic nu vizează doar instrumentele utilizate, ci mai ales **modul în care este construit și interpretat sensul**. Elevii interacționează zilnic cu informații generate, filtrate sau amplificate algoritmic, într-un ritm care depășește capacitatea de verificare spontană. În acest context, competențele digitale de bază - accesarea informației, utilizarea platformelor sau producerea de conținut - nu mai sunt suficiente pentru a garanta o raportare critică și responsabilă la realitate.

Educația media trebuie să depășească nivelul funcțional și să vizeze formarea **discernământului critic**, înțeles ca abilitatea de a evalua intenția mesajului, credibilitatea sursei și impactul social al conținutului. Discernământul presupune capacitatea de a pune întrebări, de a identifica omisiuni, exagerări sau manipulări subtile, competențe care nu se dezvoltă spontan, ci prin exercițiu sistematic.

În acest sens, educația media nu se află în opoziție cu tehnologia sau cu inteligența artificială, ci propune o **utilizare conștientă și reflexivă** a acestora. Rolul școlii este de a crea contexte în care elevii să înțeleagă că tehnologia nu este neutră și că fiecare mesaj digital poartă o intenție, explicită sau implicită.

Un element de originalitate al educației media constă în valorificarea competențelor deja formate prin studiul literaturii. Atât textul literar, cât și mesajul media construiesc sens prin selecție, perspectivă și organizare narativă.

De exemplu, în nuvela *Moara cu noroc*, de Ioan Slavici, informația este filtrată prin perspectiva naratorului, iar cititorul este condus treptat spre o anumită interpretare a faptelor. Aceași tehnică este utilizată și în discursul media, unde selecția detaliilor și ordinea prezentării pot orienta percepția publicului

fără a altera explicit faptele. Elevii pot fi ajutați să recunoască aceste mecanisme comune, dezvoltându-și capacitatea de a compara strategiile narative literare cu cele jurnalistice sau digitale.

În romanul *Enigma Otiliei*, de G. Călinescu, ambiguitatea perspectivelor și lipsa unei voci narative absolut obiective pot fi utilizate pentru a discuta relativitatea adevărului și construirea interpretărilor multiple. Această abordare este esențială în educația media, unde elevii trebuie să înțeleagă că aceeași realitate poate fi prezentată diferit, în funcție de interesele și intențiile comunicatorului.

Educația media se bazează pe transferul competențelor interpretative formate în studiul literaturii către analiza mesajelor contemporane. Elevii care sunt obișnuiți să identifice tema, perspectiva și intenția autorului într-un text literar pot aplica aceleași instrumente analitice asupra articolelor, postărilor sau materialelor generate cu ajutorul AI.

Texte precum *Alexandru Lăpușneanul*, de Costache Negruzzi, permit discutarea relației dintre putere, discurs și manipulare emoțională. Replica memorabilă și comportamentul personajului pot fi analizate ca forme de retorică menite să inducă frica și supunerea, oferind un punct de plecare pentru analiza discursului public contemporan. Elevii sunt astfel încurajați să recunoască strategiile de influențare și să distingă între informare și manipulare.

În activitatea didactică, educația media poate fi realizată prin strategii care dezvoltă analiza critică și reflecția etică. Compararea mai multor surse care tratează același subiect îi ajută pe elevi să observe diferențele de ton, selecție și accent. Analiza relației dintre titlu, imagine și text devine un exercițiu esențial pentru înțelegerea mecanismelor de atragere a atenției.

Exercițiile de tip „rescriere” (de exemplu, formularea unui titlu alternativ sau reformularea unui text într-un registru neutru) îi ajută pe elevi să conștientizeze responsabilitatea asociată comunicării publice. Aceste strategii se bazează pe competențe deja formate prin studiul literaturii, dar sunt orientate spre realitatea mediatică actuală.

Un obiectiv major al educației media în era inteligenței artificiale îl reprezintă transformarea elevilor din simpli consumatori de conținut digital în **creatori responsabili și conștienți de impactul mesajelor produse**. Această tranziție nu presupune doar dobândirea unor abilități tehnice de utilizare a platformelor digitale sau a instrumentelor de tip AI generativ, ci mai ales formarea unei atitudini reflexive față de procesul de creare și diseminare a informației.

Utilizarea inteligenței artificiale în producerea de conținut ridică o serie de probleme etice și cognitive, care trebuie discutate explicit în cadrul educației formale. Elevii pot fi tentați să perceapă AI-ul ca pe un substitut al gândirii proprii, ceea ce poate conduce la diminuarea responsabilității individuale, la pierderea autenticității și la acceptarea necritică a informațiilor generate automat. În lipsa unei reflecții critice, există riscul ca tehnologia să fie utilizată exclusiv ca instrument de eficientizare, fără a fi evaluate consecințele asupra procesului de învățare și asupra valorilor promovate.

Educația media are rolul de a crea contexte didactice în care elevii să analizeze limitele inteligenței artificiale, să distingă între creativitate autentică și reproducere automată și să înțeleagă faptul că orice mesaj public implică o responsabilitate morală. În acest sens, profesorul devine un mediator al reflecției etice, ghidând elevii în evaluarea critică a conținutului generat cu ajutorul AI și în asumarea rolului de autori conștienți, nu de simpli utilizatori pasivi ai tehnologiei.

Prin raportare la exemplele literare studiate anterior, elevii pot înțelege mai ușor relația dintre scop și mijloace, precum și consecințele deciziilor asupra celorlalți. Astfel, educația media nu se limitează la formarea unor competențe funcționale, ci contribuie la dezvoltarea unei **conștiințe etice a comunicării**, indispensabile într-un spațiu public dominat de tehnologii emergente.

Analiza personajelor din romanul *Ion* poate oferi un punct de plecare pentru discutarea raportului dintre scop și mijloace, temă relevantă și în contextul utilizării AI. Elevii pot fi încurajați să reflecteze asupra modului în care folosirea necritică a tehnologiei poate conduce la pierderea autenticității și a responsabilității personale. Astfel, literatura contribuie indirect la formarea unei etici a utilizării tehnologiei.

În concluzie, **Educația media** reprezintă o componentă esențială a formării elevilor în era AI, contribuind la dezvoltarea discernământului critic, a responsabilității și a conștiinței etice. Prin valorificarea competențelor interpretative formate în studiul literaturii, educația media poate oferi elevilor instrumente eficiente pentru a analiza și evalua mesajele din spațiul public contemporan.

Bibliografie

1. Buckingham, D. (2003). *Media Education: Literacy, Learning and Contemporary Culture*. Cambridge: Polity Press.
2. Centrul pentru Jurnalism Independent, București, 2026, *Programul de educație media – Vreau să învăț*, , <https://educatiamedia.cji.ro/vreau-sa-Invat/>
3. Facione, P. A. (2013). *Critical Thinking: What It Is and Why It Counts*. Millbrae, CA: Insight Assessment.
4. Livingstone, S. (2004). *Media Literacy and the Challenge of New Information and Communication Technologies*. *Communication Review*, 7(1), 3–14.
5. Potter, W. J. (2019). *Media Literacy* (9th ed.). Thousand Oaks, CA: SAGE.
6. Rebreanu, L. (2008). *Ion*. București: Editura Minerva.
7. Vosoughi, S., Roy, D., & Aral, S. (2018). *The spread of true and false news online*. *Science*, 359(6380), 1146–1151.
8. Zlate, M. (2004). *Psihologia motivației*. Iași: Polirom.

Promovarea activităților de practică pedagogică în învățământul preșcolar – factor determinant al învățământului european

*Profesor educație timpurie: Ivan Natalia,
Școala Gimnazială „Take Ionescu”/ G.P.P.Cozia Rm.Vâlcea
Profesor educație timpurie: Dură Ana Maria,
Școala Gimnazială „Take Ionescu”/ G.P.P.Cozia Rm.Vâlcea*

În arhitectura sistemelor de învățământ moderne, educația timpurie și învățământul primar nu mai sunt privite ca simple etape de alfabetizare, ci ca perioade critice pentru dezvoltarea neuropsihologică și socială a individului. Spațiul European al Educației (European Education Area) pune un accent deosebit pe calitatea formării cadrelor didactice care activează la aceste niveluri, deoarece fundamentul pus la vârsta de 3-10 ani determină succesul școlar ulterior.

Practica pedagogică reprezintă coloana vertebrală a acestei formări. Ea transcende simpla asistență la ore, devenind un proces de **profesionalizare reflexivă**, unde viitorul dascăl învață să echilibreze rigoarea științifică cu sensibilitatea pedagogică necesară lucrului cu copiii mici.

Profesorul ca „Arhitect al Învățării”, promovează un profil de competență axat pe adaptabilitate. În acest context, practica pedagogică trebuie să pregătească studentul pentru:

- **Educația incluzivă:** Capacitatea de a integra copii din medii culturale diverse sau cu nevoi educaționale speciale (CES) încă de la grupa mică.
- **Literația digitală timpurie:** Utilizarea responsabilă a tehnologiei în procesul de predare-învățare, fără a sacrifica dezvoltarea senzorială și motrică.
- **Parteneriatul cu familia:** Recunoașterea părinților ca parteneri egali în educație, o competență care se deprinde prin observarea interacțiunilor reale în timpul stagiilor de practică.

Specificul practicii în Învățământul Preșcolar

În grădiniță, practica pedagogică este dominată de **Metodica Jocului**. Studentul practicant trebuie să treacă de la rolul de observator la cel de facilitator al învățării prin descoperire.

A. Observarea și interpretarea comportamentului .Prima etapă a practicii în preșcolar este observarea psihopedagogică. Studentul învață să „citească” nevoile copilului dincolo de cuvinte: nivelul de dezvoltare a motricității fine, capacitatea de socializare și gestionarea frustrării. Promovarea acestor activități ajută viitorul educator să nu aplice rețete rigide, ci să adapteze actul didactic la ritmul individual de creștere.

B. Proiectarea activităților integrate. Modelul european încurajează abordarea transdisciplinară. În loc de „lecții” separate, practica îi învață pe studenți să creeze **proiecte tematice** (de exemplu, „Lumea insectelor”), unde noțiunile de limbaj, matematică, muzică și artă se întrepătrund natural prin joc și explorare senzorială. Trecerea de la grădiniță la școală este un moment de vulnerabilitate. Rolul practicii pedagogice în acest segment este de a pregăti învățători capabili să gestioneze acest prag. Spre deosebire de modelele autoritare ale trecutului, învățământul european promovează disciplina bazată pe respect reciproc și reguli negociate. Practica pedagogică oferă contextul ideal pentru a exersa tehnici de mediere a conflictelor între elevi și de motivare prin întărire pozitivă,

Un factor determinant al succesului european este digitalizarea. Promovarea practicii presupune dotarea școlilor de aplicație cu resurse moderne (table interactive, platforme de tip Google Classroom/Moodle). Studentul practicant nu doar folosește aceste instrumente, ci învață să le integreze critic: când este util un soft educațional și când este mai valoroasă o activitate de tip *hands-on* (lucru manual).

Promovarea activităților de practică pedagogică în învățământul preuniversitar primar și preșcolar nu este doar o obligație procedurală, ci o investiție strategică în capitalul uman al Europei. Un dascăl care a beneficiat de o practică riguroasă, ghidată de principii etice și metodologii moderne, va fi capabil să formeze cetățeni adaptabili, creativi și echilibrați emoțional. Astfel, practica devine motorul transformării școlii dintr-o instituție de instruire într-un spațiu al dezvoltării plenare.

Bibliografie

1. **Bocoș, Mușata** (2017). *Dicționarul calității în educație*. Iași: Editura Polirom.
2. **Consiliul Uniunii Europene** (2019). *Recomandarea Consiliului privind sistemele de înaltă calitate de educație și îngrijire a copiilor preșcolari*. Jurnalul Oficial al UE.
3. **Cucoș, Constantin** (2014). *Pedagogie*. Ediția a III-a. Iași: Editura Polirom.
4. **Iucu, Romiță B.** (2007). *Formarea cadrelor didactice*. București: Editura Humanitas.
5. **OECD** (2020). *TALIS 2018 Results (Volume II): Teachers and School Leaders as Valued Professionals*. OECD Publishing.
6. **Pânișoară, Ion-Ovidiu** (2017). *Comunicarea eficientă*. Iași: Editura Polirom.
7. **Stan, Liliana** (2014). *Educația timpurie. Probleme psihopedagogice*. Iași: Editura Polirom.
8. **Ungureanu, Dorel** (2001). *Metodica activităților de practică pedagogică*. Timișoara: Editura Mirton.

Importanța practicii pedagogice pentru elevii liceelor pedagogice – studiu de specialitate

Prof. educație timpurie: Ivănuș Carmen Elena

Liceul de Arte Victor Giuleanu/GPP NORD 2, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

Practica pedagogică reprezintă fundamentul formării inițiale a viitoarelor cadre didactice, constituind puntea necesară între ansamblul teoretic asimilat în anii de studiu și realitatea complexă a sălii de grupă. Pentru elevii liceelor pedagogice, această etapă nu este doar o cerință curriculară, ci un proces de metamorfoză profesională, în care adolescentul învață să își asume rolul de educator. Contactul timpuriu cu mediul grădiniței permite observarea directă a dinamicii dintre copil și adult, oferind o perspectivă autentică asupra responsabilităților pe care le implică această profesie nobilă.

Integrarea elevilor practicanți în grădinițe facilitează înțelegerea particularităților de vârstă ale copiilor preșcolari, un aspect care rămâne adesea abstract în manualele de psihologie. Prin interacțiunea directă, viitorul educator învață să descifreze limbajul nonverbal, să gestioneze crizele emoționale și să adapteze conținuturile educaționale la nivelul de înțelegere al celor mici.

Un aspect esențial al practicii pedagogice este observarea modelelor de bune practici oferite de mentorii din unitățile de învățământ preșcolar. Elevul de liceu pedagogic are oportunitatea de a vedea cum un educator experimentat gestionează momentele de tranziție, cum organizează centrele de interes și cum menține echilibrul între libertatea de explorare a copilului și disciplina necesară. Aceste observații devin repere fundamentale pe care practicantul le va internaliza și le va replica ulterior în propria activitate didactică.

Proiectarea didactică, deși studiată intens la orele de metodică, capătă relevanță abia în momentul în care elevul trebuie să susțină o activitate în fața unei grupe reale. Elaborarea proiectelor de activitate obligă practicantul să gândească strategic, să selecteze materiale didactice adecvate și să anticipeze posibilele reacții ale copiilor. Eșecurile sau succesul unei activități susținute reprezintă lecții valoroase care contribuie la consolidarea încrederii în sine și la rafinarea tehnicilor de predare.

Practica în grădiniță oferă, de asemenea, un cadru ideal pentru dezvoltarea creativității. Elevii sunt încurajați să inoveze, să creeze jocuri noi și să utilizeze resurse neconvenționale pentru a capta atenția preșcolarilor. Această libertate creativă, monitorizată de mentor, transformă procesul de învățare într-o experiență ludică atât pentru copil, cât și pentru viitorul educator, demonstrând că educația timpurie se bazează în mare parte pe capacitatea de a surprinde și de a stimula curiozitatea naturală.

Un alt beneficiu major este dezvoltarea competențelor de comunicare interpersonală. Elevul practicant nu interacționează doar cu copiii, ci și cu personalul didactic, cu părinții și cu ceilalți colegi de practică. Această rețea de comunicare îl forțează să își adapteze discursul, să devină un ascultător activ și să înțeleagă importanța parteneriatului educațional dintre familie și școală. Colaborarea cu echipa grădiniței îi oferă o imagine clară asupra culturii organizaționale a unei instituții de învățământ.

Practica pedagogică funcționează și ca un filtru vocațional extrem de eficient. Confruntarea cu realitatea cotidiană a grădiniței — care include zgomot, oboseală, responsabilitate extremă și nevoia de a fi mereu prezent spiritual — îl ajută pe elevul de liceu să decidă dacă este cu adevărat pregătit pentru această carieră. Este mult mai benefic ca un tânăr să își descopere limitele sau lipsa de afinitate pentru acest domeniu în timpul liceului, decât după finalizarea studiilor universitare de profil.

Managementul clasei sau al grupei este, probabil, cea mai dificilă competență de dobândit. În timpul practicii, elevii învață tehnici de captare a atenției și de soluționare a conflictelor între copii. Ei înțeleg că autoritatea nu se câștigă prin constrângere, ci prin respect reciproc și prin structurarea unui mediu sigur și predictibil. Aceste lecții de management comportamental sunt vitale pentru stabilitatea emoțională a viitorului educator.

Aspectul etic al profesiei este, de asemenea, profund înrădăcinat în experiența practicii. Elevii învață

despre confidențialitate, despre tratarea egală a tuturor copiilor, indiferent de mediul de proveniență, și despre importanța de a fi un model moral. Observând diversitatea socio-culturală din grădinițe, practicanții își dezvoltă toleranța și învață să gestioneze incluziunea copiilor cu cerințe educaționale speciale în mediul de masă.

Practica pedagogică facilitează și înțelegerea documentației școlare, un aspect adesea considerat birocratic, dar esențial pentru monitorizarea progresului copilului. Elevii învață să completeze fișe de observație, să interpreteze portofoliile copiilor și să planifice activități pe termen lung în conformitate cu curriculumul național. Această rigoare administrativă completează profilul de profesionist al tânărului practicant.

Din punct de vedere psihologic, succesul unei activități coordonate de un elev practicant aduce o satisfacție imensă, generând o motivație intrinsecă puternică. Sentimentul că ai contribuit la dezvoltarea unui copil, că i-ai predat o literă, un cântec sau o valoare morală, este motorul care susține dorința de perfecționare. Această încărcătură emoțională pozitivă este cea care transformă meseria de educator într-o vocație asumată cu dragoste.

În concluzie, stagiile de practică pedagogică în grădinițe reprezintă inima formării în liceele de profil. Fără această imersiune în realitatea educațională, pregătirea teoretică ar rămâne un ansamblu de concepte sterile. Prin practică, elevul devine un observator fin, un planificator riguros și, cel mai important, un adult capabil să ghideze primii pași ai copiilor în universul cunoașterii.

Bibliografie

1. Bocoș, Mușata. *Instruirea interactivă. Repere pentru reflecție și acțiune*. Editura Polirom, Iași, 2013

Lectura ca exercițiu de reflecție și autocunoaștere — valențe psihopedagogice ale evenimentului „ZICI 2026”

Prof. Cătălina JIANU

Liceul Gheorghe Surdu, Brezoi, jud. Vâlcea

În procesul de formare a personalității adolescentului, lectura ocupă un loc important, depășind dimensiunea estetică și devenind un instrument de explorare a lumii interioare. Ziua Internațională a Cititului Împreună (ZICI) 2026 a reprezentat un prilej de a valorifica textul literar în cadrul orei de psihologie la clasa a X-a B, printr-o activitate de lectură și reflecție realizată în mod participativ.

Demersul a pornit de la ideea că lectura împărtășită poate genera dialog autentic despre comportamentul uman și despre relațiile interpersonale. În acest context, elevii au fost încurajați să reflecteze asupra propriilor emoții și experiențe, într-un cadru sigur și deschis comunicării, transformând ora de curs într-un spațiu de învățare experiențială.

Activitatea a valorificat resursele documentare ale Centrului de Documentare și Informare (CDI), adaptate intereselor și nivelului de înțelegere al elevilor de liceu. Textele selectate au fost alese pentru potențialul lor de a stimula procese cognitive precum analiza, reflecția și gândirea critică.

În locul unei abordări strict didactice, lectura a fost organizată ca un proces activ, care a permis discutarea unor concepte importante din programa de psihologie, precum empatia, alteritatea și dinamica relațiilor de grup. Elevii au fost invitați să compare situațiile prezentate în text cu experiențele lor personale,

transformând lectura într-un prilej de reflecție și autocunoaștere.

Dincolo de activitatea desfășurată la nivelul clasei, evenimentul a dobândit o dimensiune mai amplă, implicând întreaga comunitate școlară într-un demers comun de promovare a lecturii. Sub coordonarea Centrului de Documentare și Informare, cadrele didactice de la toate nivelurile de învățământ – de la grădiniță și ciclul primar până la gimnaziu și liceu – au organizat activități adaptate vârstei elevilor. Aceste activități au fost documentate și împărtășite într-un spațiu digital comun, evidențiind diversitatea metodelor didactice utilizate și interesul crescut pentru lectura împărtășită ca experiență educațională.

Impactul pozitiv al acestui demers și caracterul colaborativ al activităților au condus la diseminarea experienței la nivel județean, prin intermediul Casei Corpului Didactic Vâlcea. Documentarea activităților a fost centralizată într-un portofoliu digital realizat pe platforma Padlet, care reunește imagini, reflecții și exemple de bune practici. Această arhivă digitală funcționează atât ca memorie a evenimentului, cât și ca resursă educațională deschisă, demonstrând că lectura poate deveni un element de coeziune între diferite niveluri educaționale, având ca obiectiv comun dezvoltarea armonioasă și starea de bine a elevilor.

Activitățile interdisciplinare de acest tip contribuie la realizarea unor conexiuni semnificative între teoria studiată la clasă și experiențele concrete ale elevilor. Lectura, abordată ca exercițiu de reflecție, transformă școala într-un spațiu al dialogului și al autocunoașterii. Prin intermediul textului literar, elevii pot explora emoții, valori și perspective diferite, dezvoltându-și astfel capacitatea de înțelegere a propriilor trăiri și a celor din jur.

Celebrarea ZICI 2026 a reconfirmat rolul lecturii în dezvoltarea personală și emoțională a elevilor. Implicarea întregii comunități școlare și colaborarea dintre cadrele didactice demonstrează că promovarea lecturii poate deveni un proiect educațional comun, capabil să contribuie la formarea unor tineri reflexivi, empatici și responsabili, pregătiți pentru provocările societății europene actuale.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 1996 (https://ccdph.ro/wp/wp-content/uploads/2020/05/Constantin_Cucos_-_Pedagogie.pdf)
2. Goleman, Daniel, Inteligența emoțională, Editura Curtea Veche, București, 2001(https://ccdph.ro/wp/wp-content/uploads/2020/05/1469123057_Daniel_Goleman_-_Inteligenta_emotionala.pdf)
3. Jianu, Cătălina, CDI – Ziua Internațională a Cititului Împreună – ZICI 2026 (Portofoliu digital Padlet). Disponibil la: https://padlet.com/cdibrezoi2026/cdi_ziua-interna-ional-a-cititului-mpreun-zici_2026-4uj64vokyq0j0okg & https://padlet.com/cdibrezoi2026/cdi_ziua-interna-ional-a-cititului-mpreun-zici_2026-4uj64vokyq0j0okg/wish/O7A9Qmwd7GwjW6x3

Importanța promovării practicii pedagogice în educația timpurie – factor determinant al învățământului european

Prof. Kádár Enikő

Școala Gimnazială „Laszló Lukács GPN. Gál Dániel Ilieni, jud. Covasna

În contextul actual al educației europene, practica pedagogică eficientă reprezintă unul dintre cei mai importanți factori ai calității procesului instructiv-educativ, mai ales în educația timpurie, unde se formează bazele dezvoltării cognitive, emoționale și sociale ale copilului. Activitatea didactică desfășurată într-o comunitate rurală, precum Ilieni, oferă oportunități valoroase de integrare a învățării experiențiale și a parteneriatului educațional în viața cotidiană a copiilor.

Practica pedagogică sunt punte între curriculum și realitatea copilului

În învățământul european modern, accentul este pus pe învățarea centrată pe copil, pe dezvoltarea competențelor-cheie și pe formarea unei atitudini active față de mediul înconjurător. În educația timpurie, aceste principii se concretizează prin activități practice, interdisciplinare și contextualizate: observarea naturii, participarea la evenimente culturale locale, colaborarea cu specialiști sau implicarea în proiecte tematice.

Pentru un profesor de educație timpurie din mediul rural, valorificarea resurselor comunității devine un instrument pedagogic esențial. Contactul direct cu tradițiile locale, mediul natural sau instituțiile comunității contribuie la dezvoltarea identității culturale a copilului și la formarea unei relații pozitive cu învățarea.

Dimensiunea europeană a parteneriatului educațional

Un element definitoriu al practicii pedagogice contemporane îl constituie parteneriatul școală–familie–comunitate. În spirit european, educația nu este responsabilitatea exclusivă a instituției școlare, ci un proces colaborativ care implică autorități locale, organizații culturale, specialiști din diverse domenii și părinți.

În comunități precum Ilieni, un sat din județul Covasna situat la 10 km de orașul Sfântu Gheorghe aceste parteneriate pot avea un impact major asupra motivației copiilor și asupra relevanței învățării. Activitățile comune contribuie la crearea unui climat educațional deschis, bazat pe cooperare, respect reciproc și valorizarea diversității culturale.

Învățarea experiențială – premisă a dezvoltării competențelor

Educația europeană promovează metode active de predare-învățare, care stimulează explorarea, creativitatea și gândirea critică. În educația timpurie, învățarea prin experiență directă permite copiilor să înțeleagă concepte abstracte prin intermediul acțiunii și al interacțiunii cu mediul.

Activități precum plantarea unui pom, observarea fenomenelor naturale, participarea la ateliere culturale sau întâlnirea cu reprezentanți ai comunității contribuie la dezvoltarea competențelor sociale, civice și ecologice. Aceste experiențe au o valoare formativă profundă și susțin formarea viitorului cetățean european responsabil și implicat.

Practica pedagogică și cultura calității în educație

În sistemul educațional european, asigurarea calității este un proces continuu, bazat pe reflecție profesională, documentare și evaluare. Pentru profesorul de educație timpurie, consemnarea activităților și analiza impactului acestora asupra dezvoltării copiilor reprezintă instrumente esențiale de autoevaluare și perfecționare.

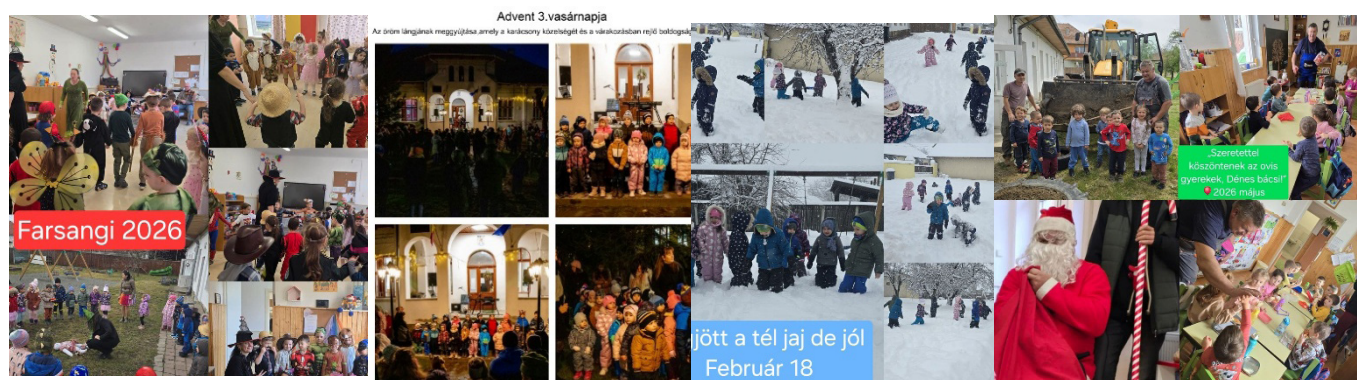
Promovarea bunelor practici pedagogice, schimbul de experiență între instituții și participarea

la proiecte educaționale contribuie la dezvoltarea profesională continuă și la creșterea standardelor educaționale, inclusiv în mediul rural.

Concluzii

Practica pedagogică de calitate constituie un factor determinant al învățământului european, deoarece transformă principiile teoretice în experiențe concrete de învățare. În educația timpurie, rolul cadrului didactic este esențial în crearea unor contexte educaționale relevante, motivante și incluzive.

În comunități precum Ilieni, valorificarea tradițiilor locale, a resurselor naturale și a parteneriatelor comunitare poate contribui semnificativ la formarea unor copii autonomi, creativi și responsabili. Astfel, promovarea practicii pedagogice devine nu doar o cerință profesională, ci și o contribuție directă la dezvoltarea unui sistem educațional european echitabil și orientat spre viitor.

Studiu privind învățarea prin practică a geografiei: strategii didactice moderne pentru formarea competențelor în contextul educației europene

Prof. Lalu Jany, gradul I

Colegiul Național "Mircea cel Bătrân", Râmnicu Vâlcea

În contextul modernizării sistemului educațional european, accentul este pus tot mai mult pe formarea competențelor și pe utilizarea unor metode didactice active și interactive. Disciplina geografie oferă numeroase oportunități pentru învățarea prin practică, deoarece studiul mediului natural și al celui socio-economic poate fi realizat prin observație directă, investigație și analiză. Prezentul studiu evidențiază rolul strategiilor didactice moderne bazate pe activități practice în dezvoltarea competențelor elevilor din învățământul preuniversitar. De asemenea, sunt prezentate exemple de activități didactice și beneficiile acestora în procesul de predare-învățare a geografiei.

Cuvinte-cheie: geografie, învățare prin practică, competențe, strategii didactice, educație europeană.

1. Introducere

Educația contemporană este orientată spre dezvoltarea competențelor necesare integrării elevilor într-o societate bazată pe cunoaștere și pe adaptabilitate. Sistemele educaționale europene promovează un model de învățare centrat pe elev, în care acesta devine participant activ în procesul de formare. Geografia, ca disciplină de studiu a mediului natural și a relațiilor dintre om și natură, are un potențial educativ deosebit. Prin intermediul acestei discipline, elevii își dezvoltă gândirea spațială, capacitatea de analiză și înțelegerea

interdependenței dintre elementele mediului geografic.

Pentru a facilita o învățare eficientă, metodele tradiționale de predare trebuie completate cu activități practice, care să permită elevilor să observe, să investigheze și să interpreteze fenomenele geografice. Astfel, învățarea prin practică devine o componentă esențială a procesului didactic modern.

2. Învățarea prin practică în predarea geografiei

Învățarea prin practică presupune implicarea directă a elevilor în activități de investigare și explorare, care contribuie la înțelegerea profundă a fenomenelor studiate. În cazul geografiei, acest tip de învățare este deosebit de eficient, deoarece disciplina presupune observarea realității geografice și interpretarea informațiilor spațiale. Printre activitățile practice frecvent utilizate în predarea geografiei se numără: studiile de teren și excursiile tematice, analiza hărților și a atlaselor geografice, realizarea de proiecte și portofolii tematice, utilizarea imaginilor satelitare și a aplicațiilor digitale, realizarea de experimente simple privind procesele naturale. Aceste activități facilitează învățarea activă și contribuie la dezvoltarea gândirii critice și a capacității de analiză.

3. Strategii didactice moderne utilizate în predarea geografiei

Pentru a valorifica potențialul învățării prin practică, profesorul de geografie poate utiliza diverse strategii didactice moderne, adaptate nivelului de vârstă al elevilor și obiectivelor educaționale.

Învățarea prin descoperire este o strategie care stimulează curiozitatea elevilor și îi determină să identifice singuri explicațiile fenomenelor geografice. De exemplu, elevii pot analiza o hartă climatică pentru a identifica factorii care influențează distribuția temperaturilor.

Metoda proiectului permite elevilor să investigheze o temă geografică într-un mod interdisciplinar. De exemplu, elevii pot realiza un proiect despre resursele naturale ale unei regiuni sau despre impactul activităților umane asupra mediului.

Învățarea colaborativă presupune lucrul în echipă și schimbul de idei între elevi. Această metodă dezvoltă competențele sociale și capacitatea de cooperare.

Utilizarea tehnologiei digitale reprezintă o componentă importantă a educației moderne. Hărțile interactive, aplicațiile GIS sau platformele educaționale online permit explorarea virtuală a diferitelor regiuni geografice și facilitează înțelegerea fenomenelor complexe.

4. Formarea competențelor elevilor prin activități practice

Activitățile practice contribuie în mod direct la dezvoltarea unor competențe esențiale pentru elevi. Prin participarea la astfel de activități, elevii își dezvoltă: competențe cognitive, prin interpretarea datelor geografice și identificarea relațiilor dintre fenomene, competențe de investigare, prin formularea de ipoteze și analiza rezultatelor, competențe digitale, prin utilizarea instrumentelor tehnologice, competențe sociale, prin colaborarea în cadrul activităților de grup. În același timp, învățarea prin practică stimulează motivația pentru studiu și facilitează înțelegerea legăturilor dintre cunoștințele teoretice și realitatea înconjurătoare.

5. Beneficiile implementării strategiilor moderne în predarea Geografiei

Aplicarea strategiilor didactice moderne în predarea geografiei conduce la crearea unui proces educațional dinamic și eficient. Printre principalele beneficii se numără: creșterea interesului elevilor pentru disciplina geografie, dezvoltarea capacității de analiză și interpretare a informațiilor, stimularea gândirii critice și a creativității, consolidarea competențelor necesare integrării în societatea contemporană, apropierea procesului educațional de standardele educației europene. Profesorul de geografie are un rol important în selectarea și aplicarea strategiilor didactice care valorifică potențialul învățării prin practică.

Concluzii

În contextul educației europene, formarea competențelor elevilor reprezintă un obiectiv fundamental al procesului educațional. Învățarea prin practică, aplicată în predarea geografiei, contribuie la dezvoltarea unei gândiri analitice, la stimularea interesului pentru cunoaștere și la înțelegerea relațiilor complexe dintre mediul natural și activitățile umane.

Integrarea strategiilor didactice moderne, precum învățarea prin descoperire, metoda proiectului și utilizarea tehnologiei digitale, permite crearea unui proces educațional eficient și adaptat cerințelor societății actuale. Astfel, promovarea activităților practice în predarea geografiei devine un element esențial în formarea unor elevi competenți și responsabili.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom.
2. Cucos, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
3. Dulamă, M. E. (2010). *Didactica geografiei*. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.

Studiu privind importanța activităților de practică pedagogică în predarea geografiei – premise pentru dezvoltarea competențelor europene ale elevilor

*Prof. Lalu Mihaela Victoria, gradul I
Liceul Tehnologic "Ferdinand I", Râmnicu Vâlcea*

În contextul transformărilor sistemului educațional european, accentul este pus tot mai mult pe dezvoltarea competențelor și pe utilizarea metodelor didactice interactive. În acest sens, activitățile de practică pedagogică reprezintă un instrument esențial pentru eficientizarea procesului instructiv-educativ. Lucrarea de față analizează rolul activităților practice în predarea geografiei în învățământul preuniversitar și impactul acestora asupra dezvoltării competențelor elevilor. Studiul evidențiază modalități de integrare a activităților practice în procesul de predare-învățare și beneficiile acestora pentru formarea unei gândiri geografice active și pentru apropierea procesului educațional de standardele europene.

Cuvinte-cheie: practică pedagogică, geografie, competențe, metode interactive, educație europeană.

1. Introducere

Educația contemporană se află într-un proces continuu de adaptare la cerințele societății bazate pe cunoaștere. În acest context, sistemele educaționale europene promovează dezvoltarea competențelor-cheie, precum gândirea critică, capacitatea de analiză și aplicarea cunoștințelor în situații reale. Disciplina geografie are un rol important în formarea unei viziuni integrate asupra mediului natural și socio-economic, contribuind la dezvoltarea unei gândiri spațiale și a responsabilității față de mediul înconjurător. Pentru atingerea acestor obiective, metodele tradiționale de predare trebuie completate prin activități practice. Activitățile de practică pedagogică, precum studiile de teren, proiectele tematice, lucrul cu hărți sau utilizarea instrumentelor digitale geografice, contribuie semnificativ la creșterea interesului elevilor și la consolidarea cunoștințelor dobândite. Astfel, promovarea acestor activități devine un factor determinant pentru modernizarea educației și pentru alinierea acesteia la standardele europene.

2. Rolul activităților practice în predarea geografiei

Predarea geografiei presupune îmbinarea cunoștințelor teoretice cu experiența directă. Activitățile practice facilitează înțelegerea fenomenelor geografice și transformă elevul din receptor pasiv al informației în participant activ la procesul de învățare.

Printre cele mai utilizate activități practice în predarea geografiei se numără:

- **Studiul de teren**, care permite observarea directă a elementelor de relief, a fenomenelor climatice sau a activităților umane;
- **Analiza hărților și a imaginilor satelitare**, prin care elevii își dezvoltă capacitatea de interpretare a informațiilor spațiale;
- **Realizarea proiectelor tematice**, care implică documentarea și prezentarea unor aspecte geografice;
- **Utilizarea aplicațiilor digitale și a platformelor educaționale**, care facilitează explorarea virtuală a diferitelor regiuni ale lumii.

Aceste activități favorizează formarea capacității de observare, analiză, comparare și interpretare a informațiilor geografice.

3. Practica pedagogică și dezvoltarea competențelor elevilor

Conform orientărilor educaționale europene, procesul de învățare trebuie să fie centrat pe elev și pe dezvoltarea competențelor aplicabile în viața reală. În acest sens, activitățile de practică pedagogică au un rol fundamental. Prin participarea la activități practice, elevii își dezvoltă: competențe cognitive, prin analiza și interpretarea fenomenelor geografice; competențe sociale, prin colaborarea în cadrul activităților de grup; competențe digitale, prin utilizarea tehnologiilor moderne; competențe de investigare, prin formularea de ipoteze și verificarea acestora. De asemenea, practica pedagogică stimulează motivația pentru învățare și contribuie la formarea unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător.

4. Metode și instrumente de implementare a activităților practice

Integrarea activităților practice în predarea geografiei poate fi realizată prin utilizarea unor metode didactice moderne, precum: **învățarea prin descoperire, metoda proiectului, învățarea prin investigație, învățarea colaborativă**. Un exemplu relevant îl reprezintă organizarea unor activități de studiu de teren în cadrul cărora elevii analizează caracteristicile unui peisaj local, identifică tipuri de relief și observă modul în care activitățile umane influențează mediul. De asemenea, utilizarea instrumentelor digitale, precum hărțile interactive sau aplicațiile GIS educaționale, contribuie la modernizarea procesului didactic și la dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor.

5. Beneficiile activităților de practică pedagogică

Promovarea activităților practice în predarea geografiei aduce multiple beneficii: creșterea interesului elevilor pentru studiu; înțelegerea mai profundă a fenomenelor geografice; dezvoltarea competențelor interdisciplinare; stimularea gândirii critice și analitice; apropierea procesului educațional de realitățile mediului înconjurător. Aceste activități contribuie la formarea unor cetățeni responsabili și conștienți de importanța protejării mediului.

Concluzii

Activitățile de practică pedagogică reprezintă un element esențial în modernizarea procesului educațional și în adaptarea acestuia la cerințele învățământului european. În predarea geografiei, acestea facilitează înțelegerea fenomenelor naturale și sociale, dezvoltă competențe esențiale și stimulează interesul elevilor pentru cunoaștere.

Integrarea metodelor interactive și a activităților practice în procesul de predare contribuie la crearea unui mediu educațional dinamic și eficient. Prin urmare, promovarea practicii pedagogice trebuie să reprezinte o prioritate în strategia de dezvoltare a sistemului educațional.

Bibliografie

1. Bocoș, M., 2017, Didactica disciplinelor pedagogice, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca
2. Cerghit, I., 2006, Metode de învățământ, Editura Polirom, București
3. Cucuș, C., 2014, Pedagogie, Editura Polirom, Iași

Rolul practicii pedagogice în consolidarea învățământului european

Prof. Lazăr Alina Ștefania

Liceul Tehnologic Forestier, Rm Vâlcea

Prof. Ing. Lazăr Ion

Liceul Tehnologic Ferdinand I, Rm Vâlcea

Sistemele educaționale contemporane se confruntă cu nevoia stringentă de adaptare la provocările generate de tranziția digitală și schimbările climatice. Prezentul demers își propune să analizeze modul în care activitățile de practică pedagogică, promovate și valorificate la standarde europene, contribuie la creșterea calității și relevanței procesului instructiv-educativ.

La nivelul Uniunii Europene, educația și formarea profesională sunt considerate piloni fundamentali pentru dezvoltarea durabilă și coeziunea socială. Statele membre colaborează pentru a identifica soluții comune care să răspundă cerințelor pieței muncii și să faciliteze tranziția tinerilor către o viață profesională activă. În această ecuație, practica pedagogică depășește statutul de simplă verificare a cunoștințelor dobândite în facultate, transformându-se într-un veritabil spațiu de experimentare și inovare didactică.

Documentele de politică educațională ale Uniunii Europene, inclusiv recomandările Consiliului din ultimii ani, accentuează necesitatea formării continue și a dezvoltării competențelor-cheie. Viitorii profesori sunt chemați să dobândească, încă din perioada stagiului de practică, abilități de utilizare a tehnologiilor moderne, de abordare interdisciplinară și de gestionare a diversității culturale din clasă. Expunerea directă la situații reale de predare, sub atenta supraveghere a unor mentori cu experiență, facilitează formarea unor deprinderi solide de comunicare, relaționare și adaptare la nevoile individuale ale elevilor.

Inițiative precum simpozioanele naționale și conferințele dedicate practicii pedagogice, organizate de centrele de formare a cadrelor didactice, oferă cadrul necesar pentru dezbaterile și validarea metodelor eficiente de lucru. Aceste manifestări științifice reunesă specialiști din domeniu, profesori mentori și studenți practicanți, având ca scop principal:

Armonizarea cu tendințele europene: Identificarea acelor soluții didactice care permit integrarea valorilor și principiilor europene în activitatea curentă din școlile românești.

Valorificarea experiențelor pozitive: Facilitarea dialogului profesional și a transferului de bune practici între generații și între instituții de învățământ diferite.

Stimularea creativității didactice: Încurajarea viitorilor dascăli să exploreze metode alternative de predare, centrate pe elev și pe dezvoltarea gândirii critice.

Promovarea incluziunii și echității: Pregătirea cadrelor didactice pentru a răspunde nevoilor diverse ale elevilor, inclusiv ale celor proveniți din medii defavorizate sau cu cerințe educaționale speciale.

Implicarea activă a studenților în viața școlii, prin intermediul stagiilor de practică, generează beneficii multiple. Pe de o parte, viitorii profesori își consolidează încrederea în propriile capacități și își conturează un stil personal de predare, fundamentat pe observație directă și experimentare. Pe de altă parte, elevii intră în contact cu perspective noi și metode interactive, ceea ce sporește atractivitatea lecțiilor și motivația pentru învățare.

Programele europene de mobilitate, precum Erasmus+, oferă oportunități valoroase de dezvoltare profesională dincolo de granițele naționale. Prin participarea la stagii de practică în alte țări, studenții și profesorii intră în contact direct cu sisteme educaționale diferite, observă metode de lucru variate și își largesc orizontul cultural. Aceste experiențe contribuie la formarea unei viziuni europene asupra educației și la dezvoltarea unor competențe interculturale esențiale în societatea contemporană.

Totodată, în contextul actual al transformărilor tehnologice accelerate, practica pedagogică trebuie să integreze componenta digitală într-un mod autentic și funcțional. Utilizarea platformelor educaționale,

a resurselor interactive și a instrumentelor de colaborare online devine o competență de bază pentru orice cadru didactic. De asemenea, educația pentru mediu și sustenabilitate reprezintă o prioritate europeană, iar profesorii au datoria de a forma elevi responsabili și conștienți de provocările ecologice ale viitorului.

Promovarea constantă și sistematică a activităților de practică pedagogică reprezintă o investiție strategică în viitorul învățământului românesc și european. Prin colaborarea strânsă dintre universități, școli aplicative și autorități locale, se poate construi un sistem coerent de formare inițială, capabil să răspundă nevoilor reale ale societății. Participarea la evenimente de specialitate, publicarea de materiale didactice și implicarea în proiecte europene sunt modalități eficiente de a contribui la acest demers. Numai printr-o practică pedagogică bine organizată, racordată la valorile și standardele europene, putem forma generații de profesioniști pregătiți să facă față cu succes provocărilor secolului XXI.

Bibliografie

1. Comisia Europeană, *Politici în domeniul educației și formării profesionale: viziune pentru 2030*, Biroul de Publicații al Uniunii Europene, Luxemburg, 2022 .
2. Uniunea Europeană, *Educație, formare profesională și tineret – priorități și instrumente de finanțare*, portal oficial, disponibil online la adresa: <https://european-union.europa.eu/priorities>

Strategii inovatoare și validarea metodelor de predare în învățământul primar: alinierea practicii pedagogice la standardele europene

*Prof. pentru învăț. primar, Lăzărică Marinela
Școala Gimnazială „Ion Roșca” Cochirleanca, jud. Buzău*

În contextul învățământului european contemporan, formarea cadrelor didactice nu se mai limitează la acumularea de cunoștințe teoretice, ci pune accent pe dezvoltarea competențelor practice și pe aplicarea metodelor inovatoare în procesul de predare. În învățământul primar, acest lucru devine esențial, deoarece metodele moderne contribuie la crearea unui mediu de învățare stimulativ, adaptat nevoilor individuale ale elevilor și standardelor educaționale europene.

Strategii inovatoare în predarea la clasele primare

Predarea modernă în clasele primare se bazează pe metode interactive și tehnologii educaționale care facilitează implicarea activă a elevilor. Învățarea prin proiecte, de exemplu, permite elevilor să exploreze cunoștințele într-un mod practic și colaborativ, dezvoltând gândirea critică și spiritul de echipă. Gamificarea lecțiilor, prin aplicații digitale și jocuri educative, stimulează motivația și participarea elevilor, transformând procesul de învățare într-o experiență atractivă și memorabilă.

Metodele colaborative și predarea diferențiată sunt de asemenea esențiale. În funcție de nevoile și ritmul fiecărui elev, cadrul didactic adaptează materialele și activitățile, astfel încât fiecare copil să beneficieze de o experiență educațională personalizată. Integrarea tehnologiei moderne, de la table interactive la platforme digitale educaționale, permite realizarea unor activități dinamice și facilitează evaluarea continuă a progresului elevilor.

Validarea metodelor și alinierea la standardele europene

Validarea strategiilor inovatoare presupune analiza eficienței lor prin observații, feedback de la elevi și evaluarea rezultatelor școlare. Aceasta asigură identificarea celor mai eficiente practici și contribuie la dezvoltarea profesională continuă a cadrelor didactice. Experiența personală arată că metodele interactive

și tehnologiile educaționale cresc implicarea elevilor și facilitează înțelegerea conceptelor, aspect esențial pentru alinierea la standardele europene de calitate în educație.

În Europa, bunele practici includ mentoratul constant, mobilitățile educaționale prin programe precum Erasmus+ și schimbul de experiență între profesori din diferite sisteme educaționale. Adaptarea acestor strategii la contextul local permite crearea unui cadru educațional modern, centrat pe elev, care respectă principiile și exigențele învățământului european.

Concluzii

Implementarea strategiilor inovatoare în învățământul primar și validarea continuă a acestora reprezintă pași esențiali pentru creșterea calității procesului educațional și pentru alinierea la standardele europene. Prin combinarea metodelor interactive, a tehnologiei moderne și a evaluării reflexive, cadrele didactice pot dezvolta competențe solide și pot asigura o educație adaptată nevoilor individuale ale elevilor. În acest mod, practica pedagogică devine nu doar un instrument de formare, ci și un motor al excelenței în educație.

Bibliografie

1. Tomlinson, C. A. (2017). *The Differentiated Classroom: Responding to the Needs of All Learners*. ASCD.
2. Prensky, M. (2010). *Teaching Digital Natives: Partnering for Real Learning*. Corwin Press.
3. Tudor, L. (2018). *Metode moderne de predare și evaluare în învățământul primar*. Editura Didactică și Pedagogică, București.

Planificare pentru săptămâna practicii comasate

Mentor, Prof. Educație timpurie Logigan Daniela
Școala Gimnazială Mitocu Dragomirnei, județul Suceava

ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE Săptămâna „Fructe parfumate” – grupa mare B

Luni 03.XI.2025

ADP: Întâlnirea de dimineață - „Livada cu emoții...” - exerciții de dezvoltare emoțională;

ALA: Artă: „Fructe de toamnă” – modelaj;

Știință: „Fructe de toamnă” - sortare/ grupare după criteriile formă și culoare (pe tăblițe magnetice);

Biblioteca: „Mere și pere” – elemente de comunicare scrisă;

ADE: DȘ - „Mărul” – observare;

DLC- „Povestea mărului buclucaș”, Vladimir Suteev, povestire; MP;

DOS- „Despre dreptate și prietenie, cu ursulețul Martinel” - convorbire cu suport intuitiv;

ALA: „Mută merele!” - joc de mișcare; MM;

*Activitate integrată: „Mărul buclucaș”(DȘ+DLC+DOS)

Marți 04.XI.2025

ADP: Întâlnirea de dimineață - „Dacă aș fi un măr, aș...” - exerciții de stimulare a comunicării orale, MP

ALA: Biblioteca: Jocul fructelor și al silabelor – elemente de comunicare orală și scrisă;

Construcții: „Mere mari din mere mici”;

Artă: „Mere uriașe” - pictură/ ștampilare;

ADE: DLC: „Bunicuța – gospodina” – poveste creată (metoda predicțiilor) ; MP;

DȘ: „Ce a greșit gospodina?” - joc exercițiu;

DOS: „Borcan cu compot” - lipire;

ALA: „Unde am ascuns mărul?” - joc de atenție; MM

*Activitate integrată: „Prietenii gospodinei” (DLC+DȘ)

Miercuri 05.XI.2023

ADP: Întâlnirea de dimineață - „Dacă aș fi un ciorchine de struguri, aș...pentru că...” – exerciții de argumentare a opțiunii;

ALA: Bibliotecă: „Boabe de struguri” - elemente de comunicare scrisă;

Construcții: „Ciorchinii uriași” - cretă/ flori mov;

Știință: „Ciorchini mari și mici” - sortare/ fișă de lucru;

ADE: DLC: „Struguri” - memorizare;

DEC: „Struguri” - pictură cu dopuri de plută;

DOS: „Cu Gașca Zurli, la cules în vie” – vizionare film/ convorbire cu suport intuitiv; MP

ALA: „Ciochinele” - joc distractiv; MM

*Activitate integrată: „Ciorchinele uriaș”(DEC+DLC+DOS)

Joi 06.XI.2023

ADP: Întâlnirea de dimineață - „Livada, toamna” - exerciții de stimulare lingvistică;

ALA: Bibliotecă: „Pomul fructifer și fructul...” - confecționare carte;

Artă: „Pomi fructiferi” – pictură/ ștampilare;

Construcții: „Livada, toamna” – materiale din natură și artificiale;

Știință: „Din întreg facem jumătăți și sferturi” – joc-exercițiu+fișă de lucru;

ADE: DLC: „Povestea nucii lăudăroasă”, Vladimir Colin – povestire; MP

DOS: „Mărul” - lipire;

DEC: „Fructe parfumate” - repetare cântec; „Cântecul castanelor” – predare joc muzical;

ALA: „Merele în copac!” – joc de mișcare (aruncare la țintă); MM

*Activitate integrată: „Livada cu surprize” (DEC+DOS+ALA);

Vineri 20.X.2023

ADP: Întâlnirea de dimineață - „Strugurii cu emoții” - joc de dezvoltare emoțională; MP;

ALA: Știință: „Mere roșii, mere galbene, mere verzi” - fișă de lucru (șiruri repetitive);

Joc de rol: „De-a piața”

Bibliotecă: „M de la măr” - elemente de comunicare orală și scrisă;

Nisip și apă: „Plantăm meri”(materiale din natură și artificiale);

ADE: DLC: „Albă ca Zăpada și cei șapte pitici” - povestire;MP

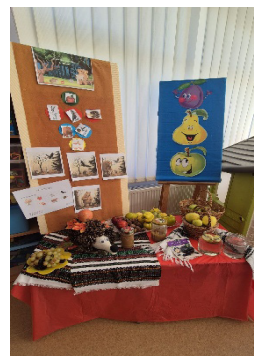
DȘ: „Unde este mărul?” - joc didactic (poziții spațiale);

DPM: „Dansul piticilor” - variante de mers; învățare pași de dans; MM

ALA: „Cine ajunge primul la măr?” – jocuri de mișcare;

*Activitate integrată: „Mărul din poveste” (DLC+DȘ+DPM);

Zilnic: MP – Momentul de poveste/ MM – Momentul de mișcare

Practica pedagogică, punte între teorie și realitatea educațională

*Prof. Educ. Timp. Manda Marilena,
Școala I. Gh. Duca/ G.P.P. Traian, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea*

Educația contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de schimbările sociale, culturale și tehnologice care influențează modul în care se realizează procesul instructiv-educativ. În acest context, practica pedagogică devine un element esențial în formarea și perfecționarea cadrelor didactice, deoarece facilitează transferul cunoștințelor teoretice în activități educaționale concrete. Practica pedagogică nu reprezintă doar o etapă de formare profesională, ci un proces complex prin care educatorul își dezvoltă competențele didactice, capacitatea de reflecție și abilitatea de a adapta strategiile educaționale la nevoile copiilor.

În educația timpurie, practica pedagogică are un rol deosebit de important, deoarece activitatea desfășurată în grădiniță influențează semnificativ dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a copiilor. Copiii de vârstă preșcolară se află într-o etapă de dezvoltare caracterizată prin curiozitate, dorință de explorare și nevoia de interacțiune cu mediul înconjurător. Din acest motiv, educatorul trebuie să valorifice metode didactice variate și interactive, care să stimuleze participarea activă a copiilor la procesul de învățare.

Relația dintre teorie și practică reprezintă fundamentul unei activități educaționale eficiente.

Cunoștințele teoretice dobândite în procesul de formare profesională oferă cadrul conceptual necesar pentru înțelegerea particularităților dezvoltării copilului, însă aplicarea acestora în activitatea didactică presupune adaptare, creativitate și reflecție pedagogică. Practica pedagogică oferă cadrul în care educatorul poate experimenta diferite metode de predare, poate observa reacțiile copiilor și poate identifica cele mai eficiente modalități de organizare a activităților.

O experiență relevantă din activitatea didactică o reprezintă organizarea unor activități de învățare prin joc în care copiii sunt încurajați să exploreze materiale didactice variate, precum imagini, cuburi, jetoane sau obiecte din mediul înconjurător. În cadrul unei astfel de activități, copiii au fost invitați să identifice și să denumească diferite obiecte sau culori, folosind materiale vizuale atractive. Prin participarea activă la activitate, copiii și-au dezvoltat vocabularul, capacitatea de observație și abilitățile de comunicare.

Un alt aspect important al practicii pedagogice îl reprezintă observarea directă a comportamentului copiilor și adaptarea activităților la ritmul lor de dezvoltare. În cadrul activităților desfășurate la grupa mică, educatorul are posibilitatea de a identifica interesele copiilor și de a organiza situații de învățare care să răspundă nevoilor acestora. Astfel, procesul educațional devine mai eficient și mai atractiv pentru copii.

De asemenea, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea capacității de reflecție profesională a cadrului didactic. După desfășurarea unei activități, educatorul analizează modul în care copiii au participat, gradul de implicare al acestora și eficiența strategiilor didactice utilizate. Această reflecție permite identificarea aspectelor care pot fi îmbunătățite și adaptarea viitoarelor activități la nivelul de dezvoltare al copiilor.

În contextul educației europene, accentul este pus tot mai mult pe metode de învățare centrate pe copil și pe dezvoltarea competențelor necesare integrării în societatea contemporană. Practica pedagogică oferă oportunitatea de a aplica aceste principii în activitatea didactică și de a crea un mediu educațional stimulat, care să favorizeze dezvoltarea armonioasă a copilului.

În grădiniță, activitățile educaționale trebuie să fie organizate astfel încât să stimuleze curiozitatea și dorința de explorare a copiilor. Activitățile practice, jocurile didactice, lucrul în grup și interacțiunea directă cu materialele educative contribuie la dezvoltarea abilităților cognitive și sociale ale copiilor. Prin intermediul acestor activități, copiii învață să comunice, să coopereze și să își exprime ideile într-un mod creativ.

Experiența practică demonstrează că implicarea activă a copiilor în activități educaționale interactive contribuie la dezvoltarea încrederii în sine și la formarea unei atitudini pozitive față de învățare. Copiii devin mai interesați de activități atunci când au posibilitatea de a explora, de a experimenta și de a participa activ la procesul educațional.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă o componentă fundamentală a procesului de formare și dezvoltare profesională a cadrelor didactice. Prin intermediul acesteia, educatorul are posibilitatea de a transforma cunoștințele teoretice în experiențe educaționale concrete, adaptate nevoilor copiilor. În educația timpurie, practica pedagogică contribuie la crearea unui mediu de învățare stimulat, în care copilul este încurajat să exploreze, să descopere și să își dezvolte potențialul.

Bibliografie

1. Cristea, S., *Fundamentele pedagogiei*, Editura Didactică și Pedagogică, 2017, București.
2. Iucu, R., *Managementul clasei de elevi. Aplicații pentru educația contemporană*, Editura Polirom, 2015, Iași.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

Prof. inv. primar Manea Elena

Școala Gimnazială Capu Dealului Localitatea Brănești, Gorj

Introducere

În contextul actual al construcției spațiului european al educației, caracterizat prin mobilitate, diversitate și accent pe competențe, formarea cadrelor didactice reprezintă un domeniu strategic. Trecerea de la paradigma tradițională, centrată pe transmiterea de cunoștințe, la cea modernă, centrată pe formarea de competențe, impune reconsiderarea rolului practicii pedagogice în formarea inițială și continuă a profesorilor.

Practica pedagogică nu mai poate fi privită ca o simplă etapă formală, ci ca un proces complex, reflexiv și dinamic, în cadrul căruia viitorii profesori își construiesc identitatea profesională. Aceasta facilitează integrarea cunoștințelor teoretice în contexte reale de învățare și dezvoltă capacitatea de adaptare la diversitatea situațiilor educaționale.

Lucrarea de față își propune să analizeze rolul promovării activităților de practică pedagogică în creșterea calității învățământului, evidențiind atât dimensiunea formativă, cât și implicațiile la nivel sistemic, în acord cu orientările europene în domeniul educației.

Metodologia cercetării

Demersul investigativ are un caracter calitativ și se bazează pe analiza experiențelor didactice desfășurate în cadrul practicii pedagogice. Cercetarea a fost realizată pe un eșantion de 18 studenți practicanți, implicați în activități didactice la nivel gimnazial.

Metodele utilizate au inclus:

- observația sistematică a lecțiilor susținute;
- analiza portofoliilor de practică pedagogică;
- interviuri semistructurate cu studenții și profesorii mentori;
- analiza produselor activității didactice (proiecte de lecție, instrumente de evaluare, materiale auxiliare).

Scopul cercetării a fost identificarea modului în care activitățile de practică contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale și la formarea unei conduite didactice reflexive

Rezultate și discuții

Analiza datelor relevă faptul că practica pedagogică are un impact semnificativ asupra dezvoltării competențelor didactice. Studenții practicanți au demonstrat o evoluție progresivă în ceea ce privește:

- capacitatea de proiectare didactică, prin elaborarea unor demersuri coerente și adaptate nivelului clasei;
- utilizarea metodelor activ-participative, precum învățarea prin cooperare, problematizarea sau studiul de caz;
- gestionarea relațiilor educaționale și a climatului de învățare;
- dezvoltarea competențelor de evaluare, inclusiv prin utilizarea unor instrumente alternative.

Un rol esențial în acest proces l-a avut profesorul mentor, care a asigurat ghidarea, sprijinul și feedback-ul necesar dezvoltării profesionale. Interacțiunea constantă dintre mentor și practicant a favorizat reflecția asupra propriului demers didactic și ajustarea strategiilor utilizate.

De asemenea, s-a constatat că integrarea tehnologiilor digitale în activitățile de predare contribuie la creșterea motivației elevilor și la diversificarea experiențelor de învățare. Cu toate acestea, au fost

identificate și dificultăți, precum gestionarea timpului didactic, adaptarea la ritmurile diferite de învățare și elaborarea unor strategii eficiente de evaluare.

Rezultatele confirmă faptul că practica pedagogică reprezintă un cadru autentic de formare profesională, în care teoria este validată și nuanțată prin experiență directă.

Dimensiunea europeană și strategii de optimizare

La nivel european, formarea cadrelor didactice este orientată spre dezvoltarea unor competențe-cheie, precum adaptabilitatea, gândirea critică și capacitatea de inovare. În acest context, practica pedagogică devine un instrument esențial pentru alinierea sistemelor educaționale la standardele europene.

Pentru optimizarea activităților de practică pedagogică, se impun următoarele direcții:

- consolidarea parteneriatelor între universități și unități de învățământ;
- profesionalizarea rolului profesorului mentor;
- integrarea sistematică a tehnologiilor educaționale;
- promovarea mobilităților și a schimburilor de bune practici;
- dezvoltarea unei culturi a reflecției pedagogice.

Aceste măsuri contribuie la crearea unui cadru coerent și eficient de formare, centrat pe nevoile reale ale viitorilor profesori.

Concluzii

Practica pedagogică se afirmă ca un factor determinant al calității învățământului, având un rol esențial în formarea cadrelor didactice competente și reflexive. Promovarea și valorificarea acesteia în acord cu tendințele europene contribuie la modernizarea sistemului educațional și la creșterea performanțelor școlare.

Rezultatele cercetării evidențiază necesitatea unei abordări integrate, în care teoria și practica să se susțină reciproc, iar formarea profesională să fie orientată spre dezvoltarea unor competențe autentice, relevante pentru contextul educațional contemporan.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Polirom.
2. Iucu, R. (2005). *Managementul și gestiunea clasei de elevi*. Iași: Polirom.
3. Joita, E. (2010). *Pedagogie și elemente de psihologia educației*. București: Didactică și Pedagogică.
4. Comisia Europeană (2018). *Teacher Education in Europe*.
5. OECD (2019). *TALIS – Teachers and School Leaders as Lifelong Learners*.

Dezvoltarea vocabularului la vârstă școlară mică

Prof. înv. primar Marcu Elisabeta

Școala Gimnazială Nr. 25, Galați

Importanța vocabularului la vârsta școlară mică

⁵„Studiul elementelor de gramatică, incluzând și cele de fonetică și vocabular are ca scop fundamental cultivarea limbajului elevilor, înțelegând prin limbaj procesul de exprimare a ideilor și a sentimentelor prin mijlocirea limbii.

Studierea vocabularului asigură fundamentul teoretic, științific al exprimării corecte, însăși conștientizarea limbajului.”

Prin studierea gramaticii elevii înțeleg logica limbii, bogăția ei și se deprind să folosească în mod corect și conștient atât în vorbire, cât și în scriere un vocabular adecvat, o exprimare corectă. Elevii reușesc să înțeleagă mai bine gândurile altora și să se folosească de limbă ca mijloc de comunicare, de acumulare a unor cunoștințe.

În clasele I și a-II-a elevii sunt familiarizați cu unele cunoștințe simple de limbă, pe cale oral-practic, prin exerciții de limbă, de exprimare pe care le fac la tot ce ține de aria curriculară „Limbă și comunicare” în lecții special destinate acestui scop. În clasele a-III-a și a-IV-a, elevii își însușesc în mod științific noțiuni de limbă prin reguli și definiții. În acest scop se face apel și la experiența lingvistică dobândită în etapa oral-practică, pe baza căreia elevii învață unele reguli și definiții gramaticale.

O regulă esențială a învățării noțiunilor de limbă o constituie reluarea pe un plan superior a celor învățate anterior. Elevii învață noțiuni de limbă și își dezvoltă capacitatea de a se exprima corect, oral și scris, în mod gradat, adăugând mereu, la ceea ce cunosc, noi elemente.

⁶„O limbă, este un sistem de semne, în general sonore, prin care un om comunică altor oameni gândurile sale, acest sistem se găsește gata construit în momentul când indivizii încep să vorbească și nu au decât să-l însușească.”

Studiul sistematic al limbii române presupune recurgera la tehnici de învățare specifice foneticii, vocabularului, morfologiei sintaxei, ortografiei și lecturii, compartimente din care sunt selectate acele conținuturi care își găsesc justificarea în forma unor exprimări spontane, corecte și nuanțate, compartimente, care oferă elevului mijloacele și instrumentele indispensabile de comunicare. Plecând de la realitatea că orice individ se exprimă într-o manieră globală, fără să recurgă la diferențieri conștientizate între fonetică, semantică, sintaxă, ortografie, retorică și că participarea lui la comunicare este spontană, învățătorul trebuie să țină seama de aceste evidențe și să evite pe cât posibil menținerea rigidă a compartimentării limbii.

Chiar din perioada preabecedară elevii află despre propoziții, fac exerciții de alcătuire a acestora, de despărțire a lor în cuvinte, a cuvintelor în silabe și a acestora în sunete.

La clasa I, în procesul învățării citirii și scrierii, însăși metoda utilizată, fonetică, analitico-sintetică, solicită activități în spiritul formării spiritului creativ, demersul făcut în vederea predării-învățării unui sunet nou și a literei corespunzătoare, îndeosebi analiza și sinteza fonetică, exercițiile corespunzătoare sunt operații care solicită gândirea, cu elemente de creație.

În primele clase, copiii își însușesc un volum considerabil de cunoștințe, care le largesc orizontul intelectual și adâncesc capacitatea lor de a înțelege lucrurile. ⁷Privită din punct de vedere socio-moral, evoluția școlarului mic este influențată de dezvoltarea relațiilor lui cu adulții și cu alți colegi de clasă. În

5 Ioan Șerdean-Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar, Editura Cornit, București, 2003

6 Alexandru Graur-Mic tratat de ortografie, Editura Științifică, București, 1974

7 Verza E-Psihologia vârstelor, Editura Hyperion, București, 1993

acest sens, sunt semnificative pentru copil relațiile pozitive, de cooperare și căldură ale părinților, sau, dimpotrivă, atitudinea lor de respingere, care se manifestă prin ostilitate, răceală și autoritate brutală sau, pur și simplu, prin indiferență. În familiile în care părinții manifestă constant un control intens, riguros, copiii sunt mai puțin prietenoși și creativi, mai dependenți de alții și au un proces de maturizare mai lent. Pe de altă parte, în familiile în care se exercită un control prea lejer sau se manifestă indiferență, copiii au tendința de a deveni dezordonati, necompetitivi, neadaptați.”

Modelul pe care îl propune programa școlară pentru studiul vocabularului limbii române este cel comunicativ – funcțional. Învățarea lexicului nu este așadar un scop în sine, deci abordarea descriptivă este nefuncțională. Studiind vocabularul, elevii vor fi puși în situația de a descoperi rolul cuvintelor în comunicare, modalitățile de combinare a unităților lingvistice, modalitățile de substituie a unora dintre acestea, cu alte cuvinte, funcționarea cuvintelor în cadrul limbii. Din punct de vedere didactic, clasificările și abordările teoretice, prelegerea și schemele, ca organizatori grafici, sunt, potrivit noii programe, depășite. Prevalează exercițiul, activitățile interactive și creative. De asemenea, activitatea cu dicționarul, exercițiu de învățare ea însăși, este anticipată de intuirea și înțelegerea cuvintelor din context. **Într-o lecție în care se aplică, spre exemplu, lectura explicativă, elevii pot fi întrebați ce cred că înseamnă un anumit cuvânt presupus necunoscut. Ei vor încerca să îl intuiască și să îl înțeleagă din context, cu alte cuvinte, din textul citit. Căutarea lui în dicționar ar putea fi momentul verificării intuiției și al înțelegerii. În acest mod elevii sunt mai puternic implicați în înțelegerea și utilizarea cuvintelor învățate, resursele intelectuale mobilizate pentru dobândirea unui vocabular bogat și nuanțat devin mai intense.**

Prin utilizarea modelului comunicativ – funcțional în studiul elementelor de construcție a comunicării, în general, și al vocabularului, în particular, se îndeplinește și o altă cerință a programei – abordarea integrată a conținuturilor, ceea ce presupune că, pornind de la textul literar sau nonliterar propus spre studiu, se dobândesc și competențe de receptare și comprehensiune de text, de redactare, dar și competențe lingvistice și de utilizare a vocabularului.

Particularități ale dezvoltării copiilor de vârstă școlară mică

Unii autori apreciază această perioadă ca fiind sfârșitul copilăriei și un început primar al pubertății. Problemele acestei etape sunt legate de adaptarea școlară și de învățare.

Învățarea devine tipul fundamental de activitate, solicitând intens intelectul și determinând dezvoltarea unor capacități și strategii de învățare.

Intrarea copilului în școală, contactul cu specificul activității școlare creează condiții noi favorizate pentru dezvoltarea gândirii copilului determinând un proces important în cunoașterea lumii înconjurătoare.

Copilul își însușește pe parcursul acesteia perioade un mare volum de cunoștințe, dezvoltându-și concomitent modalități noi de înțelegere. Astfel se dezvoltă o serie de calități ale cunoașterii cum ar fi: observarea atentă, atenția, exprimarea în mod desfășurat a ideilor, imaginația.

Dezvoltarea gândirii este condiționată și strâns legată de dezvoltarea limbajului, dar și de dezvoltarea experienței cognitive directe- senzații, percepții, reprezentări.

Învățarea scris-cititului este considerată deschizătoare tuturor drumurilor elevului către informație și cunoaștere.

Toate aceste achiziții fac să deosebească semnificativ elevul de 10-11 ani față de cel de 6-7 ani prin modul de gândire, exprimare, învățare, limbaj, rezolvare de probleme.

⁸ „Jean Piaget susține că între 7-11 ani, copilul se află în perioada operațiilor concrete. Aceasta înseamnă că el începe să înțeleagă principiile logicii atâta timp cât ele se referă la concretul obiectelor și fenomenelor.”

Înțelegerea numeroaselor fenomene din natură se realizează prin mijlocirea reprezentărilor. Fenomenele observate și reprezentate devin mijlocul de explicare a unor fenomene și mai complicate.

⁹ „M. Debesse consideră că perioada de 7-11 ani ar putea fi caracterizată ca fiind „vârsta rațiunii”, deoarece gândirea copilului devine operatorie. Operațiile concrete, permit rațiunii să pătrundă dincolo de datele percepției și reprezentării, reținând relațiile invariante dintre diversele însușiri ale obiectelor și fenomenelor în situații concrete. Este și „vârsta cunoașterii” deoarece copilul reușește să asimileze un

evantai de noțiuni care conensează și unifică înșiriri ale cunoașterii senzoriale.”

Dacă în primii ani noțiunile școlarului mic au un caracter empiric, trăsăturile esențiale și neesențiale nefiind însă suficient diferențiate, spre sfârșitul perioadei acesta atinge stadiul gândirii noționale.

Capacitatea de cunoaștere sporește și datorită memoriei. Elevul poate memora și învăța ușor tot se i se oferă, așa cum învață să meargă, să vorbească. Astfel conturându-se memoria vizuală, auditivă și chinestezieică.

În ceea ce privește dimensiunea afectivă putem spune că în centrul trăirilor afective se plasează rezonanța socială a activității școlare. Copilul reacționează printr-o gamă variată de stări afective, de plăcere, de bucurie, de tristețe, de durere, etc.

Putem spune că imaginația elevului mic devine mai complexă, mai bogată, se bazează pe termeni și împrejurări din ce în ce mai variate. Elevul se entuziasmează repede având o mare admirație pentru faptele eroice și pentru întâmplările neobișnuite, îi place să aibă roluri în care să interpreteze personajele preferate întâlnite în textele din manuale, în cărțile citite sau în alte surse cum ar fi desene animate, televizor, internet.

Descoperirea cititului îi dă posibilitatea elevului să citească cu plăcere basme și povestiri, astfel acestuia i se dezvoltă imaginația și interesul pentru tot ceea ce există și ar putea exista pe lume, imaginația devenind instrument al cunoașterii.

La această vârstă, dezvoltarea limbajului este remarcabilă, școala și familia stimulând acest proces.

¹⁰Limbajul este funcția de utilizare a limbii în raporturile cu ceilalți oameni. Înțelegerea cuvintelor impune o percepție clară și antrenează memoria semantică, imaginile și gândirea, iar rostirea sau scrisul implică priceperii motorii foarte complexe, o conduită atentă și voluntară.

În limbaj sunt prezente și stările afective, influențând vorbirea și transmitându-se celorlalți.

Elevul se exprimă mult mai bine, în fraze concrete din punct de vedere gramatical, folosește cuvinte de legătură *că, pentru că, deoarece*. Vocabularul copilului ajunge la 2000-2500 de cuvinte, din care în jur de 700-800 de cuvinte fac parte din vocabularul activ al acestuia, iar spre sfârșitul clasei a IV-a, vocabularul copilului va fi de 4000-5000 de cuvinte și în jur de 1500-1600 de cuvinte intră în zona vocabularului activ.

Dezvoltarea limbajului scris este strâns legată de învățarea și diferențierea fonemelor (aspectul sonor al literei). Dezvoltarea vocabularului este evidentă prin numărul mare de cuvinte folosite-vocabularul activ, forma expresivă a limbajului și prin diminuarea numărului de cuvinte pe care nu le rostește, dar le înțelege.

Dezvoltarea structurilor gramaticale corecte este corelată cu învățarea regulilor gramaticale care sunt identice pentru cele două forme ale limbajului. Tot acum se dezvoltă limbajul interior „pentru sine”(Vîgotski).

Dezvoltarea vocabularului are loc odată cu creșterea interesului pentru citit, iar exprimarea se perfecționează în activitățile de dezvoltare a vorbirii libere, de compunere.

Cu ajutorul procesului de învățare, în școală apar noi achiziții. Acestea sunt atât în plan cognitiv cât și în plan verbal, în special dezvoltarea vorbirii literare, științifice și culte. Elevii devin capabili să utilizeze metafore, să își spună părerea, să poarte discuții în contradictoriu, toate acestea datorându-se dezvoltării vocabularului.

Vorbirea copiilor devine fluentă, cursivă, iar debitul verbal și cel scris crește semnificativ. Copilul crescând va da atenție sensului cuvintelor, vorbirea va fi nuanțată, adaptată diferitelor circumstanțe. Cu toate acestea vom întâlni încă, o serie de cuvinte parazite, expresii șablon, anagramisme, neglijența în vorbire și argouri școlare.

Sarcina cadrului didactic este de a combate învățarea formală și anume învățarea învelișului sonor al noțiunii, dar fără conținut logic și a contribui la formarea unui vocabular corect, științific și cult.

Prin lectură, copilul de vârstă școlară mică își sporește posibilitățile de a învăța și de a acumula cât mai multe experiențe sociale, dezvoltându-se astfel vocabularul.

Tot în această perioadă trebuie avut în vedere nu doar relația dintre conduita verbală și nivelul dezvoltării intelectuale, cât și normalizarea vorbirii și anume, posibile dereglări, tulburări ale limbajului special.

Cadrul didactic trebuie să se preocupe atât de aspectul ortografic și gramatical, de corectitudinea exprimării orale și scrise, cât și de încărcătura afectivă, cognitivă și empatică pe care o au cuvintele folosite

10 Andrei Cosmovici-Psihologia generală, Editura Polirom, Iași, 1996

în cadrul comunicării elevilor săi.

Bibliografie

1. Ioan Șerdean-Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar, Editura Cornit, București, 2003
2. Alexandru Graur-Mic tratat de ortografie, Editura Științifică, București, 1974
3. Tratat de pedagogie școlară-Ioan Nicola, Editura practică și pedagogică, R.A, București
4. Andrei Cosmovici-Psihologia generală, Editura Polirom, Iași, 1996
5. Verza E-Psihologia vârstelor, Editura Hyperion, București, 1993

Integrarea practicii logopedice în educație — premisă a succesului școlar în spațiul european

*Profesor logoped Mărgărita Antoanela
CJRAE VÂLCEA*

Educația contemporană se află într-un proces amplu de transformare, determinat de evoluțiile sociale, economice și tehnologice care influențează în mod direct modul în care este conceput și realizat actul educațional. În acest context, sistemele de învățământ europene pun un accent tot mai mare pe incluziune, echitate și adaptarea procesului didactic la nevoile individuale ale fiecărui elev. Integrarea serviciilor de sprijin, între care practica logopedică ocupă un loc central, devine o condiție esențială pentru asigurarea succesului școlar și pentru prevenirea excluziunii educaționale. Limbajul, ca instrument fundamental al comunicării și al învățării, stă la baza dezvoltării cognitive și sociale, iar orice dificultate în acest domeniu poate influența negativ parcursul educațional al elevului.

Practica logopedică integrată în mediul școlar nu mai este privită astăzi ca o intervenție izolată, ci ca parte a unui sistem complex de sprijin educațional. Profesorul logoped colaborează cu învățătorii, profesorii de la clasă, consilierii școlari și părinții, formând o echipă interdisciplinară orientată spre binele copilului. Această abordare reflectă direcțiile promovate la nivel european, unde accentul cade pe intervenții personalizate și pe adaptarea curriculumului la particularitățile elevilor. În acest sens, activitatea logopedică contribuie la crearea unui mediu educațional accesibil și favorabil dezvoltării tuturor copiilor, indiferent de dificultățile întâmpinate.

Tulburările de limbaj pot îmbrăca forme variate, de la dificultăți de pronunție și articulare până la probleme de fluentă, vocabular redus sau dificultăți de înțelegere a mesajului verbal. Acestea pot avea cauze diverse, de natură biologică, psihologică sau socială, și pot afecta în mod direct performanțele școlare ale elevilor. De exemplu, un copil cu dificultăți de exprimare poate evita participarea la activitățile orale, poate manifesta anxietate în situații de evaluare și poate dezvolta o imagine de sine negativă. În lipsa unei intervenții adecvate, aceste probleme se pot agrava, conducând la dificultăți de integrare socială și chiar la abandon școlar. De aceea, rolul profesorului logoped este esențial în identificarea precoce a acestor dificultăți și în aplicarea unor programe de recuperare eficiente.

Intervenția timpurie reprezintă unul dintre principiile fundamentale ale educației moderne. Studiile din domeniul psihopedagogiei arată că primii ani de viață sunt decisivi pentru dezvoltarea limbajului, iar intervențiile realizate în această perioadă au un impact semnificativ asupra evoluției ulterioare a copilului. În acest context, colaborarea dintre grădinițe și cabinetele logopedice este deosebit de importantă, deoarece

permite identificarea timpurie a tulburărilor de limbaj și inițierea unor programe de intervenție adaptate. În același timp, continuitatea acestor intervenții în ciclul primar și gimnazial asigură consolidarea competențelor dobândite și prevenirea recidivelor.

Integrarea practicii logopedice în educație presupune, de asemenea, utilizarea unor metode didactice moderne, centrate pe elev și pe participarea activă a acestuia. Jocul didactic, exercițiile interactive, tehnicile de stimulare a limbajului și utilizarea materialelor vizuale și auditive contribuie la creșterea eficienței intervenției logopedice. În plus, tehnologia digitală oferă noi oportunități de exersare și consolidare a limbajului, prin intermediul aplicațiilor educaționale și al platformelor online. Aceste instrumente nu doar că facilitează procesul de învățare, dar și cresc motivația elevilor, transformând activitatea logopedică într-o experiență plăcută și atractivă.

Un alt aspect esențial al integrării practicii logopedice îl reprezintă adaptarea evaluării școlare la nevoile elevilor cu dificultăți de limbaj. Evaluarea tradițională, centrată exclusiv pe performanță, poate dezavantaja acești elevi, care, deși au cunoștințe adecvate, întâmpină dificultăți în exprimarea lor. Prin urmare, este necesară utilizarea unor metode alternative de evaluare, care să permită evidențierea progresului și a competențelor reale ale elevilor. Profesorul logoped poate contribui la elaborarea unor instrumente de evaluare adaptate și la consilierea cadrelor didactice în vederea aplicării acestora.

În contextul european, competențele de comunicare sunt considerate esențiale pentru integrarea socială și profesională. Documentele oficiale ale Uniunii Europene subliniază importanța dezvoltării competențelor cheie, printre care comunicarea în limba maternă ocupă un loc central. Practica logopedică sprijină în mod direct dezvoltarea acestei competențe, contribuind la formarea unor indivizi capabili să se exprime clar, coerent și eficient în diverse situații de comunicare. În același timp, dezvoltarea limbajului are un impact pozitiv asupra altor domenii, precum gândirea critică, creativitatea și capacitatea de rezolvare a problemelor.

Colaborarea cu familia este un alt element definitoriu al intervenției logopedice eficiente. Părinții sunt primii parteneri educaționali ai copilului și joacă un rol esențial în susținerea dezvoltării limbajului. Prin implicarea lor activă în procesul de recuperare, prin exersarea acasă a recomandărilor primite și prin menținerea unei comunicări constante cu profesorul logoped, aceștia contribuie la accelerarea progresului copilului. De asemenea, consilierea părinților în vederea adoptării unor strategii adecvate de comunicare și stimulare a limbajului este o componentă importantă a activității logopedice.

Integrarea practicii logopedice în educație are implicații nu doar la nivel individual, ci și la nivelul întregului sistem educațional. Un sistem care oferă sprijin adecvat elevilor cu dificultăți de limbaj este un sistem mai echitabil și mai eficient, capabil să valorifice potențialul fiecărui copil. În același timp, promovarea educației incluzive contribuie la formarea unei societăți mai tolerante și mai deschise, în care diversitatea este acceptată și valorizată.

În concluzie, integrarea practicii logopedice în educație reprezintă o direcție esențială pentru asigurarea succesului școlar în spațiul european. Prin intervenții timpurii, metode moderne de lucru, colaborare interdisciplinară și implicarea familiei, profesorul logoped contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare și la crearea unui mediu educațional incluziv. Într-o societate în care comunicarea joacă un rol central, sprijinirea elevilor în depășirea dificultăților de limbaj devine o prioritate strategică. Astfel, practica logopedică nu doar completează actul educațional, ci îl îmbogățește și îl face mai accesibil, contribuind la formarea unor generații capabile să se integreze și să participe activ la viața socială și profesională.

Bibliografie

1. Verza, E. (2003). *Tratat de logopedie*. București: Editura Humanitas.
2. Popescu-Neveanu, P. (2010). *Psihologie*. București: Editura Pro Universitaria.
3. Vrașmaș, E. (2012). *Educația incluzivă și integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Digitalizarea școlii: munca invizibilă din spatele tehnologiei

Inf. Mariaș Radu Sergiu

Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Atunci când se vorbește despre o școală modernă, atenția publicului se îndreaptă, de cele mai multe ori, către ceea ce este vizibil: laboratoare bine dotate, table interactive, platforme educaționale digitale sau spații moderne de tip Smart Lab. Aceste elemente sunt, fără îndoială, semne clare ale modernizării sistemului educațional. Totuși, în spatele acestor dotări există o muncă mai puțin observată, dar esențială pentru buna funcționare a unei instituții de învățământ.

Un rol important în această structură îl are administrarea infrastructurii digitale și gestionarea corectă a datelor. În școlile din România, o componentă centrală a acestei activități este reprezentată de Sistemul Informatic Integrat al Învățământului din România (SIIIR), platforma prin care sunt gestionate și centralizate datele din învățământul preuniversitar. Sistemul sprijină numeroase activități administrative și contribuie la organizarea eficientă a instituțiilor școlare. Utilizarea corectă a unei astfel de platforme nu presupune doar operare tehnică. În practică, activitatea implică verificarea atentă a datelor introduse, actualizarea lor constantă și colaborarea permanentă între compartimentele școlii, în special între secretariat, conducere și personalul tehnic. În acest fel, informațiile din sistem devin un instrument real de organizare și sprijin pentru activitatea educațională. Importanța datelor corecte este adesea subestimată. O informație incompletă sau neactualizată poate genera neclarități în evidențe, întârzieri în proceduri administrative sau dificultăți în raportările instituționale. Din acest motiv, verificarea atentă a informațiilor înainte de validare și comunicarea eficientă între compartimente reprezintă practici esențiale pentru buna funcționare a unei școli. Pe lângă gestionarea datelor, o altă componentă importantă a digitalizării este infrastructura tehnologică. Funcționarea calculatoarelor, a rețelei informatice, a imprimantelor și a altor echipamente influențează direct ritmul în care se desfășoară atât activitatea didactică, cât și cea administrativă. Profesorii depind de echipamente funcționale pentru desfășurarea orelor, iar personalul administrativ are nevoie de suport tehnic pentru realizarea documentelor, comunicare și raportări.

Un exemplu relevant al direcției în care evoluează școala românească este reprezentat de laboratoarele de tip Smart Lab. Aceste spații aduc resurse moderne și creează oportunități pentru activități didactice mai interactive și mai adaptate cerințelor actuale ale educației. Totuși, specialiștii subliniază că valoarea unui astfel de laborator nu se regăsește doar în dotările tehnice, ci și în modul în care acestea sunt integrate în activitatea școlii. Conectivitatea stabilă, configurarea corectă a echipamentelor și sprijinul oferit profesorilor în utilizarea resurselor digitale fac diferența dintre o investiție vizibilă și una cu adevărat eficientă.

În acest context, modernizarea școlii nu înseamnă doar achiziția de tehnologie. Ea presupune și capacitatea instituțiilor de a administra corect aceste resurse și de a le integra într-un mod de lucru organizat și responsabil. Platforme informatice precum SIIIR, infrastructura digitală funcțională și laboratoarele moderne devin cu adevărat valoroase atunci când sunt susținute de o bună gestionare tehnică și administrativă.

Astfel, digitalizarea eficientă poate fi privită ca un proces complex, în care tehnologia, organizarea și colaborarea dintre compartimente contribuie împreună la dezvoltarea unei școli moderne, funcționale și adaptate cerințelor actuale ale educației.

Învățarea centrată pe elev

Profesor Marica Ileana

Liceul Sanitar "Antim Ivireanu", Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Învățarea bazată pe proiecte este un model de instruire centrat pe elev. Acest tip de învățare dezvoltă cunoștințe și capacități într-un domeniu prin sarcini de lucru extensive, care promovează investigația și demonstrațiile autentice ale învățării prin rezultate și performanțe. Acest lucru va permite cadrelor didactice să susțină și să administreze procesul de învățare al fiecărui elev și să maximizeze învățarea în plan individual. Elevilor trebuie să li se ofere un control sporit asupra învățării prin asumarea responsabilității cu privire la: ceea ce învață, modul cum se învață și de ce, momentul când se învață. De asemenea elevii își vor asuma un grad ridicat de responsabilitate deoarece nu se mai pot baza pe faptul că persoana care predă la clasă le va spune ce, cum, unde și când să gândească ci ei singuri își vor administra învățarea.

Principii

Principiile care stau la baza învățării eficiente centrate pe elev sunt:

- Accentul, în cadrul învățării, trebuie să fie pe persoana care învață și nu pe profesor;
- Procesul de predare, în sens tradițional, nu este decât unul dintre instrumentele care pot fi utilizate pentru a-i ajuta pe elevi să învețe;
- Profesorul are rolul de a administra procesul de învățare al elevilor;
- Procesul de învățare nu are loc în sala de clasă și nici când cadrul didactic este de față;
- Profesorii trebuie să încurajeze implicarea activă a elevilor în planificarea și administrarea propriului proces de învățare;
- Individual, elevii pot învăța în mod eficient, în moduri foarte diferite.

Rolul profesorului în învățarea activă a elevului

Se pun următoarele întrebări:

- Dacă elevii sunt mereu activi, dascălul ce mai face?
- În era computerului și abordării centrate pe elev mai sunt necesari învățătorii și/sau profesorii?
- Ce calități are un dascăl bun? Care sunt trăsăturile unui profesor cu experiență?

Succesul la clasă depinde de competențele profesorului de a crea oportunități optime de învățare pentru fiecare elev. În funcție de context, profesorul acționează mereu, adecvat și adaptat nevoilor grupului.

Cercetătorii au identificat următoarele componente fundamentale ale cadrului didactic în activitatea instructiv -educativă cu clasa de elevi:

- Planifică activitățile cu caracter instructiv-educativ, determină sarcinile și obiectivele, își structurează conținuturile esențiale, etc;
- Organizează activitățile clasei, fixează programul muncii instructiv-educative, structurile și formele de organizare;
- Comunică informațiile științifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabilește canale de comunicare și repertoriile comune. Dialogul elev-profesor necesită un climat educațional stabil, deschis și constructiv;
- Conduce activitatea desfășurată în clasă direcționând procesul asimilării;
- Coordonează activitățile instructiv-educative, urmărind în permanență realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale cu acelea comune ale clasei, contribuind la întărirea solidarității grupului;
- Îndrumă elevii pe drumul cunoașterii;
- Motivează activitatea elevilor prin formule de întăriri pozitive și negative; pentru comportamente pozitive utilizează aprecieri verbale și reacții nonverbale, iar pentru tendințele negative acestea se orientează valoric prin intervenții cu caracter umanist;
- Consiliază elevii în activitățile școlare și extrașcolare;

- Controlează elevii pentru cunoașterea stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor precum și nivelul de performanță al acestora;
- Evaluează măsura în care scopurile și obiectivele dintr-o etapă au fost atinse prin instrumente de evaluare sumativă, prelucrări statistice ale datelor obținute și elaborarea sintezei aprecierilor finale.

Bibliografie

1. L. Sarivan, I. Leahu, M. Singer, D. Stoicescu, A. Țepelea, “Predarea interactivă centrată pe elev”, București, 2005

Reconfigurarea practicii pedagogice: Strategii de învățare experiențială pentru viitorul profesor european

Prof. Marinescu Rodica

Școala Gimnazială Șirineasa, jud. Vâlcea

În contextul actual al globalizării educaționale și al standardelor stabilite prin Spațiul European al Educației, formarea inițială a cadrelor didactice nu mai poate fi privită doar ca un proces de acumulare teoretică. Practica pedagogică reprezintă “coloana vertebrală” a profesionalizării rutei didactice, fiind spațiul în care conceptele abstracte întâlnesc dinamica imprevizibilă a sălii de clasă. O educație de calitate, aliniată valorilor europene, presupune un cadru didactic care nu doar deține informația, ci posedă competențele necesare pentru a o transpune într-un proces de învățare activ și centrat pe elev.

1. Practica pedagogică în paradigma europeană

Sistemele de învățământ europene performante (precum cele din Finlanda, Estonia sau Olanda) pun un accent deosebit pe învățarea experiențială. Documentele strategice ale Comisiei Europene subliniază necesitatea ca viitorii profesori să beneficieze de stagii de practică sub îndrumarea unor mentori experimentați.

Promovarea activităților de practică pedagogică în mediul românesc trebuie să vizeze:

- Adaptabilitatea: Capacitatea studentului de a ajusta materialul didactic la nevoile unui colectiv divers (incluziune).
- Digitalizarea: Utilizarea instrumentelor TIC în predare, un pilon central al agendei europene.
- Reflecția critică: Procesul prin care practicantul își analizează propria prestație și caută soluții de optimizare.

2. Mentoratul – pilonul central al practicii de succes

O practică pedagogică eficientă nu se poate realiza în absența unui parteneriat solid între universitate și școala de aplicație. Mentorul este cel care facilitează trecerea de la statutul de student la cel de profesor, oferind nu doar modele de bune practici, ci și suport emoțional. Învățământul european promovează un mentorat de tip colaborativ, unde feedback-ul este constructiv și orientat spre dezvoltarea competențelor specifice profilului de formare al profesorului secolului XXI.

3. Strategii de eficientizare a activităților de practică

Pentru ca practica să fie cu adevărat un factor determinant al calității, aceasta trebuie să depășească stadiul de simplă asistență la ore. Propunem următoarele direcții:

- Implicarea activă timpurie: Studenții trebuie să preia segmente de lecție încă din

primele etape ale stagiului.

- Proiectarea de unități de învățare transdisciplinare: În linie cu tendințele europene de a sparge barierele dintre discipline.
- Utilizarea metodelor participative: Practica trebuie să încurajeze metode precum învățarea bazată pe proiecte (PBL) sau clasa inversată (flipped classroom).

Concluzii

Promovarea unor stagii de practică pedagogică de calitate este esențială pentru a produce cadre didactice capabile să răspundă provocărilor societății actuale. Prin consolidarea legăturii dintre teorie și practică, sistemul de învățământ românesc face pași decisivi către integrarea deplină în valorile educaționale europene, asigurând astfel succesul școlar al fiecărui elev.

Bibliografie

1. Cuceș, C. (2014). Pedagogie. Editura Polirom, Iași.
2. Iucu, R. B. (2007). Formarea cadrelor didactice. Editura Humanitas Educațional, București.
3. Pânișoară, I. O. (2017). Comunicarea eficientă. Editura Polirom, Iași.
4. Comisia Europeană (2020). Communication on achieving the European Education Area by 2025.
5. Potolea, D., Toma, S. (2010). Coordonate ale unui nou cadru de referință pentru formarea inițială a cadrelor didactice. Editura Universității din București.

Sustenabilitatea Acreditării Erasmus SCH-o provocare devenită realitate!

Prof. Marilena Matei

Colegiul Energetic Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea, jud Vâlcea

În cadrul anului 3 al **Acreditării Erasmus pentru mobilități în domeniul Educației Școlare** s-a derulat în perioada 5-13.04.2025, fluxul pentru Mobility group elevi și activități tip job-shadowing, la Gul Sheri Anadolu Lisesi Isparta, Turcia, școală cu profil similar Colegiului Energetic din Râmnicu Vâlcea, România.

Cei 13 elevi și 5 profesori participanți la mobilitate, au asistat la ore de **Informatică, Electronică aplicată, Comunicare profesională**, aplicații practice **AutoCad - 3D printing**, fiind prezentate și produse realizate prin printare 3D, în cadrul proiectului eTwinning **3D PRINTING FOR FUTURE**. Excelând la participarea la concursuri naționale și internaționale, atât elevii români, cât și colegii turci au prezentat rezultatele deosebite la olimpiade de profil, și concursuri de robotică.

A fost organizată o expoziție cu produse printing 3D, realizate de elevii români și turci în cadrul orelor de specialitate (SmartLab_Colegiul Energetic), și au asistat împreună cu cadre didactice din cele 2 școli, și reprezentanți ai inspectoratului zonal Anatolia, la o prezentare a festivalului internațional TEKNOFEST (competiție de roboți MEB din Turcia cu 1,5 milioane participanți anual). Elevii români și colegii lor turci au prezentat fiecare unitatea de învățământ de proveniență și specializările studiate, în limba engleză, și rezultatele înregistrate la concursurile de profil în ultimii 2 ani școlari, stabilind legături pentru proiecte viitoare, inclusiv prin asigurarea dimensiunii culturale a mobilității.

Școli participante la proiectul eTwinning 3D PRINTING FOR FUTURE-sustenabilitate pentru Acreditare Erasmus SCH

1. **Gymnázium L. Novomeského, Dlhá 12, Senica, Slovakia**

2. COLEGIUL ENERGETIC RM.VALCEA, ROMANIA
3. CHILDREN PALACE, RM.VALCEA,ROMANIA
4. IES JUAN DE ARÉJULA Lucena, Spain
5. Gül Şehri Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi Merkez, Türkiye

E-BOOK https://www.canva.com/design/DAGYgHph0lA/G1QodBoTRIOzjYZJ62B1XA/edit?utm_content=DAGYgHph0lA&utm_campaign=designshare&utm_medium=link2&utm_source=sharebutton

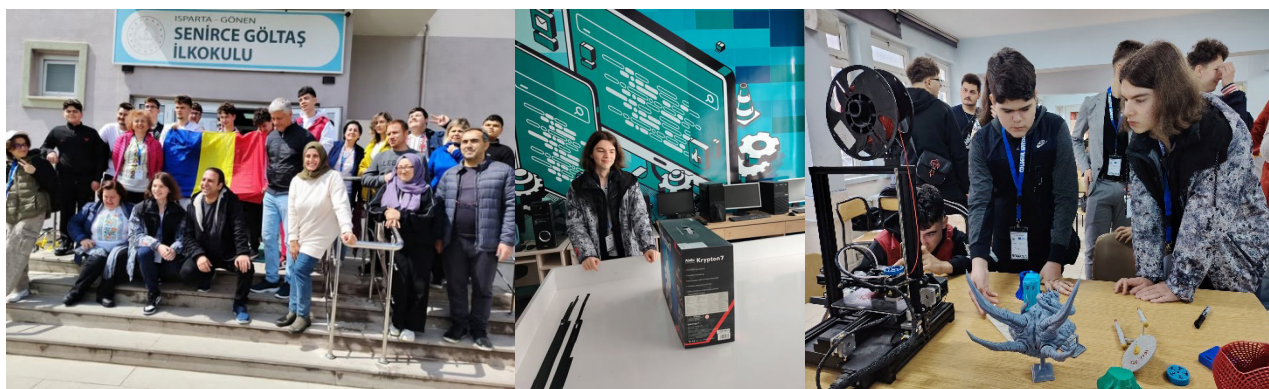
Produce realizate de Colegiul Energetic la orele de specialitate -SmartLab

Breloc personalizat realizat cu aplicația on-shape, exportat în format STL. Z-Suite este procesat pe imprimanta Zortrax și se utilizează material ZPL, potrivit pentru imprimarea brelocurilor, CAD onshape.com pentru desen 2D, scaun dimensionat folosind aplicația Tinkercad și realizat cu imprimanta 3D Zortrax. Sistem hidraulic proiectat cu aplicația Tinkercad, dispozitive/componente perforat table, decorațiuni pentru sărbătorile de Crăciun și Paște, sigla Energetic.

<https://energeticproiecte.wordpress.com/etwinning-3d-printing-for-future/>

Activitățile de mobilitate cu scop de învățare ce decurg din nevoile identificate la nivelul scolii, vizează realizarea unui nucleu STEM profesori-elevi la nivelul școlii, necesar pentru participarea cu succes a elevilor la competițiile și examenele de competențe profesionale, filiera tehnologică, profil tehnic din domeniile studiate(Electronica și automatizări, Electromecanică ,Electric, Mecanică, Resurse naturale și Protecția mediului)

Integrarea comunicării media și a instrumentelor metodologice moderne în procesul de predare-învățare, realizarea unei baze de date interdisciplinare, vor duce la organizarea eficientă a resurselor de timp și spațiu , atât pentru profesori, cât și pentru elevi, aceștia devenind atrași de domeniul tehnic. În acest sens este esențială preluarea de modele educaționale, practici care funcționează în a aborda actul educațional în mod flexibil, interactiv, aplicabile atât la clasă face-to-face sau online, cât și pentru activitățile de pregătire suplimentară pentru concursuri și examene de profil.

Povestea continuă!...

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european la nivel preșcolar

Prof. ed. timpurie Mîrzoiu Anamaria-Mădălina

Școala Gimnazială „I Gh Duca”/ GPP Traian Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

La nivel preșcolar, practica pedagogică reprezintă spațiul în care teoria educației timpurii se transformă în comportamente didactice vizibile, adaptate ritmului de dezvoltare al copilului. Într-un context european orientat spre calitate, incluziune și participare activă, promovarea activităților de practică pedagogică nu mai poate fi privită ca o etapă formală a formării profesionale, ci ca un factor determinant al modernizării învățământului. Grădinița devine astfel un mediu de învățare pentru copii, dar și un laborator de formare pentru cadrele didactice debutante sau aflate în perfecționare.

Standardele europene privind educația și îngrijirea timpurie pun accent pe bunăstarea copilului, pe relațiile educaționale de calitate, pe colaborarea cu familia și pe reflecția continuă asupra practicii. În acord cu aceste repere, activitățile de practică pedagogică din învățământul preșcolar trebuie promovate prin experiențe autentice: observarea sistematică a copilului, proiectarea unor activități integrate, gestionarea rutinelor și tranzițiilor, organizarea mediului educațional pe centre de interes și evaluarea progresului prin instrumente formative. Nu este suficient ca viitorul cadru didactic să cunoască metodele de lucru; el trebuie să învețe când, cum și de ce le folosește.

Un rol esențial îl are mentoratul pedagogic. Practica devine relevantă atunci când studentul sau cadrul didactic debutant primește sprijin real în analiza activităților, în selectarea resurselor și în înțelegerea nevoilor individuale ale copiilor. Observația la clasă, feedbackul imediat, discuțiile reflective după activitate și portofoliul de practică sunt instrumente care dezvoltă profesionalismul și responsabilitatea. În același timp, ele susțin trecerea de la o abordare rigidă, centrată pe sarcină, la una flexibilă, centrată pe copil și pe experiența sa de învățare.

Promovarea activităților de practică pedagogică presupune și valorizarea strategiilor inovatoare. La vârsta preșcolară, inovația nu înseamnă tehnologizare excesivă, ci organizarea unor situații de învățare semnificative: jocuri de rol, proiecte tematice, explorări în aer liber, ateliere senzoriale, povești terapeutice, documentare fotografică a activităților și resurse digitale utilizate echilibrat. Aceste metode îi ajută pe viitorii educatori să observe că învățarea autentică apare atunci când copilul este implicat afectiv, cognitiv și social. În plus, ele răspund cerințelor europene privind dezvoltarea competențelor-cheie încă din primii ani de viață, prin stimularea limbajului, a cooperării, a inițiativei și a autonomiei.

Pentru alinierea practicii pedagogice locale la exigențele învățământului european este necesară construirea unei culturi instituționale bazate pe colaborare. Lecțiile demonstrative, cercurile pedagogice, schimburile de bune practici, parteneriatele dintre grădinițe și instituțiile de formare, precum și comunitățile profesionale de învățare contribuie la validarea metodelor eficiente. În acest cadru, practica pedagogică nu mai este evaluată doar prin reușita unei singure activități, ci prin capacitatea educatorului de a observa, adapta, include și reflecta.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică la nivel preșcolar reprezintă o condiție esențială pentru creșterea calității educației timpurii. Prin mentorat, reflecție, colaborare și deschidere spre metode inovatoare, grădinița se poate conecta la reperele europene fără a pierde specificul comunității locale. O practică pedagogică bine organizată formează educatori mai competenți, mai sensibili la nevoile copilului și mai capabili să construiască un învățământ modern, echitabil și relevant.

Bibliografie

1. Ministerul Educației, Curriculum pentru educația timpurie, aprobat prin OMEN nr. 4694/02.08.2019.
2. Consiliul Uniunii Europene, Recomandarea Consiliului din 22 mai 2019 privind sisteme de înaltă calitate de educație și îngrijire timpurie.
3. Consiliul Uniunii Europene, Recomandarea Consiliului din 22 mai 2018 privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții.
4. Comisia Europeană, Digital Education Action Plan 2021–2027, European Education Area.

Practica pedagogică – fundament al calității educației europene

Prof. Ed. Timpurie-Mihai Elena

G.P.N. Lăunele de Jos, Com.Dănicei, Jud.Vâlcea

Introducere

În contextul globalizării și al transformărilor rapide din societatea contemporană, sistemele educaționale europene se află într-un proces continuu de adaptare și modernizare. Un element esențial în formarea cadrelor didactice îl reprezintă activitățile de practică pedagogică, care contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor profesionale. Promovarea acestor activități devine astfel un factor determinant în asigurarea unui învățământ de calitate la nivel european.

Importanța practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice

Practica pedagogică reprezintă puntea de legătură între teoria acumulată în instituțiile de învățământ superior și realitatea din sala de clasă. Aceasta oferă viitorilor profesori oportunitatea de a:

- aplica cunoștințele teoretice în contexte reale;
- dezvolta abilități de comunicare și relaționare cu elevii;
- înțelege diversitatea stilurilor de învățare;
- dobândi experiență în gestionarea situațiilor educaționale complexe.

Rolul promovării practicii pedagogice în învățământul european

La nivel european, există o preocupare constantă pentru îmbunătățirea calității educației, iar promovarea practicii pedagogice joacă un rol central în acest sens. Aceasta contribuie la:

1. Creșterea calității actului didactic

Profesorii bine pregătiți practic sunt mai eficienți în transmiterea cunoștințelor și în adaptarea la nevoile elevilor.

2. Alinierea la standardele europene

Sistemele educaționale din Europa promovează competențele-cheie, iar practica pedagogică sprijină dezvoltarea acestora.

3. Dezvoltarea profesională continuă

Activitățile practice încurajează reflecția asupra propriei activități și perfecționarea continuă.

4. Inovația în educație

Practica permite testarea unor metode moderne de predare, precum învățarea colaborativă, digitalizarea sau abordările interdisciplinare.

Strategii de promovare a practicii pedagogice

- **Parteneriate între universități și școli**

Colaborarea strânsă facilitează integrarea studenților în mediul educațional real.

- **Mentoratul didactic**

Profesorii experimentați pot ghida viitorii dascăli în dezvoltarea competențelor profesionale.

- **Programe europene de mobilitate**

Schimburile de experiență oferă perspective noi și bune practici internaționale.

- **Integrarea tehnologiei**

Utilizarea platformelor digitale în practică pregătește profesorii pentru cerințele actuale ale educației.

Concluzie

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un pilon fundamental al învățământului european modern. Prin consolidarea legăturii dintre teorie și practică, aceste activități contribuie la formarea unor profesori competenți, adaptabili și inovatori. Într-o Europă a cunoașterii, investiția în practica pedagogică nu este doar necesară, ci indispensabilă pentru asigurarea unui sistem educațional performant și sustenabil.

Bibliografie

- 1.
2. Cucos, C. – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
3. Cerghit, I. – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006.
4. Iucu, R. – *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2006.
5. Păun, E. – *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative*, Editura Polirom, Iași, 2002.
6. Joița, E. – *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*, Editura Arves, Craiova, 2008.

O abordare interdisciplinară bazată pe Teoria Inteligențelor Multiple

Prof. Mihăilă Florentina Daniela

Colegiul Economic Regele Mihai I, Buzău, jud. Buzău

Pentru J. Moffet, ideea de a uni disciplinele își are rădăcinile în modul în care funcționează realitatea însăși, aceasta sfidând barierele create artificial între subiectele de studiu. Susținerea metodelor care implică mai multe domenii devine esențială pentru avansul înțelegerii. Sistemul de învățământ are obligația să echipeze elevii nu doar pentru ceea ce este acum, ci și pentru necunoscutul ce va urma, oferindu-le mijloacele de a se adapta.

Prin intermediul legăturilor interdisciplinare, informațiile istorice sunt integrate în întregul sistem de cunoștințe de care dispun elevii, iar asimilarea lor devine mai solidă grație coerenței logice dintre concepte. Conexiunile dintre materii sporesc puterea explicativă a profesorului, însă în formularea explicațiilor este imperios necesară respectarea cu strictețe a realității istorice și menținerea fidelității față de fapte.

Interdisciplinaritatea reprezintă un sprijin atât pentru profesor, cât și pentru elev. În felul acesta, elevul ajunge să fie stăpân pe cunoștințe solide, aplicabile cu succes în diferite contexte, iar profesorul se poate baza pe implicarea elevului în prezentarea subiectului nou, știind că acesta deține deja informații abordate la alte ore. Orele de istorie permit utilizarea eficientă a cunoștințelor acumulate la orele de geografie, matematică, fizică, chimie, biologie și altele.

Un instrument de realizare a acestui obiectiv este utilizarea Teoriei inteligențelor multiple (IM), concepută de psihologul Howard Gardner în 1983, teorie care a schimbat profund maniera în care vedem capacitatea umană. Conform acestei teorii, inteligența nu este un singur element unitar, evaluat prin teste standardizate, ci o succesiune de aptitudini cognitive distincte și interconectate. Gardner afirmă că fiecare

ființă posedă un set de inteligențe diferite care pot fi dezvoltate și sporite prin formare și experiență.

Un exemplu sugestiv de aplicare a acestei teorii la orele de istorie poate fi în cadrul lecției *Rezistența în perioada regimului comunist*, disciplina Istoria comunismului în România, clasa a XII a; împărțiți pe grupe în funcție de preferințe, elevii prezintă rezolvarea fișelor atribuite:

- grupa I: *Inteligența logico – matematică*

Realizați o axă cronologică care să cuprindă între opt și zece din cele mai importante fapte/evenimente istorice din timpul represiunii politice din România. Pentru fiecare fapt istoric, include și explicațiile asupra acestuia.

- grupa II: *Inteligența lingvistică*

Realizați o scrisoare din perspectiva unui cetățean din perioada național comunismului adresată unei persoane dintr-un stat democratic, folosind informații din sursele date.

- grupa III: *Inteligența naturalistă*

Prezentați impactul pe care l-au avut înființarea lagărelor de muncă asupra mediului folosind și informații din sursele date.

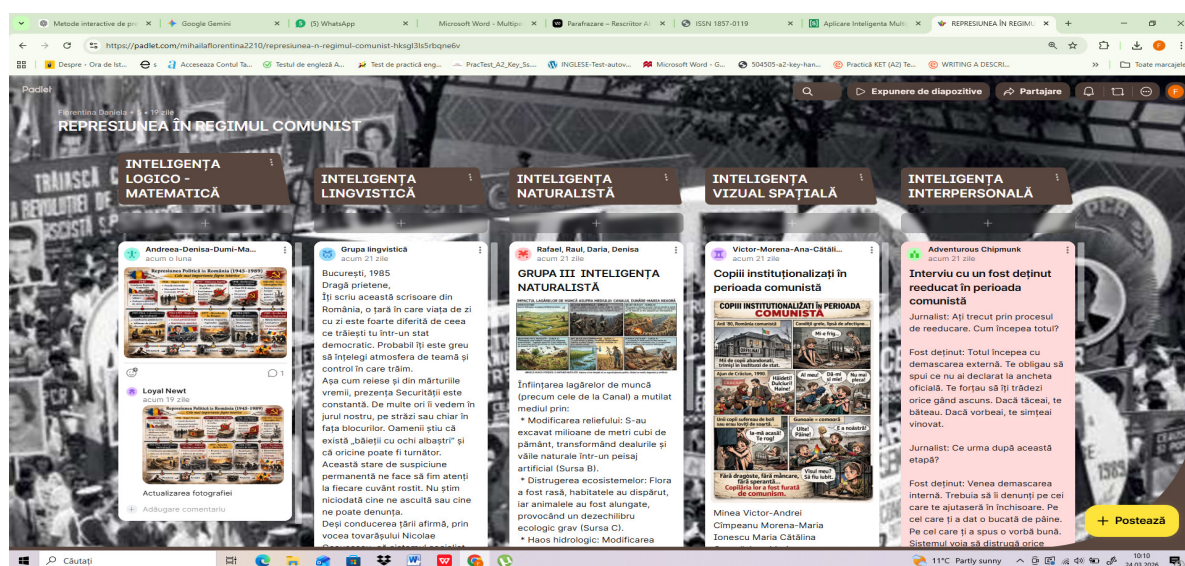
- grupa IV: *Inteligența vizual spațială*

Realizați o bandă desenată cu tema: Copiii instituționalizați în perioada comunistă folosind și informații din sursele date.

- grupa V: *Inteligența interpersonală*

Imaginați-vă că sunteți un ziarist și luați un interviu unei persoane reeducate de regimul comunist, folosind informații din sursele date.

Rezolvarea cerințelor poate fi prezentată în cadrul orelor, elevii încărcând răspunsurile în cadrul unui padlet, astfel încât toți vor avea acces la informații.

Așadar, interdisciplinaritatea demonstrează că istoria nu există în vid. Concluzia ar trebui să evidențieze că prin corelarea cu literatura, geografia, artele sau chiar matematica (cronologie), elevii înțeleg contextul global și cauzalitatea evenimentelor, nu doar succesiunea lor. Îmbinarea interdisciplinarității cu Teoria Inteligențelor Multiple reprezintă o necesitate a educației moderne; aceasta nu doar că facilitează o înțelegere mai profundă a fenomenului istoric, dar transformă sala de clasă într-un laborator de formare a cetățeanului critic. Istoria încetează să mai fie o povară a memoriei, devenind o experiență de învățare personalizată, capabilă să răspundă nevoilor diverse ale generației actuale.

Bibliografie

1. CIOLAN, L., *Învățarea integrată, fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Polirom, Iași, 2008.
2. CRISTEA, S., *Dicționar de termeni pedagogici*, EDP, București, 1998.

Practica pedagogică la limba și literatura română

Profesor Mihăilescu Alina

Colegiul Național de Informatică "Matei Basarab" Rm.Vâlcea, jud. Vâlcea

Educația reprezintă unul dintre pilonii fundamentali ai dezvoltării societății contemporane, iar în contextul globalizării și al integrării europene sistemele educaționale sunt supuse unui proces continuu de modernizare și adaptare. În cadrul acestui proces, formarea inițială și continuă a cadrelor didactice ocupă un loc central, deoarece calitatea actului educațional depinde în mod direct de nivelul de pregătire al profesorilor. În învățământul european, practica pedagogică este considerată o componentă esențială a formării profesionale a viitorilor profesori, deoarece oferă posibilitatea aplicării cunoștințelor teoretice în contexte educaționale reale.

Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor didactice, la formarea unei gândiri pedagogice reflexive și la consolidarea relației dintre instituțiile de învățământ superior și școlile în care se desfășoară activitatea didactică. În acest sens, practica pedagogică devine un factor determinant al dezvoltării învățământului european, întrucât facilitează formarea unor profesori competenți, capabili să răspundă cerințelor educației moderne și să promoveze valori precum cooperarea, inovarea și incluziunea educațională.

În contextul actual al reformelor educaționale europene, accentul se pune tot mai mult pe dezvoltarea competențelor profesionale și pe utilizarea metodelor interactive de predare, care să stimuleze participarea activă a elevilor la procesul de învățare. Practica pedagogică oferă viitorilor profesori posibilitatea de a experimenta diferite strategii didactice, de a observa modul de organizare a activităților educaționale și de a reflecta asupra propriilor experiențe didactice. Prin intermediul acestei forme de pregătire, studenții dobândesc abilități esențiale pentru activitatea didactică, precum planificarea lecțiilor, utilizarea metodelor de predare adecvate, gestionarea clasei de elevi și evaluarea rezultatelor învățării. Practica pedagogică presupune o serie de activități specifice, precum observarea lecțiilor susținute de profesorul mentor, participarea la activități didactice, elaborarea proiectelor de lecție și susținerea acestora în fața elevilor. De asemenea, un rol important îl are reflecția pedagogică, care permite analizarea și evaluarea propriilor acțiuni didactice în vederea îmbunătățirii performanței profesionale. În spațiul educațional european, practica pedagogică este organizată pe baza unor parteneriate între universități și instituțiile de învățământ preuniversitar, iar profesorii mentori au rolul de a ghida și sprijini studenții în procesul de formare profesională. Această colaborare contribuie la crearea unui cadru educațional favorabil dezvoltării competențelor didactice și la integrarea eficientă a viitorilor profesori în sistemul educațional. În domeniul predării limbii și literaturii române, practica pedagogică are o importanță deosebită, deoarece această disciplină implică nu doar transmiterea unor cunoștințe teoretice, ci și dezvoltarea competențelor de comunicare, interpretare și gândire critică ale elevilor.

Profesorul de limba și literatura română trebuie să utilizeze metode didactice variate și interactive, care să stimuleze interesul elevilor pentru lectură și analiză literară. Prin intermediul practicii pedagogice, studenții au posibilitatea de a observa modul în care profesorii experimentați organizează activitățile didactice și de a aplica diferite metode de predare în cadrul lecțiilor susținute. De exemplu, în cadrul unei lecții dedicate genului liric, profesorul poate utiliza lectura expresivă, conversația euristică și analiza textului literar pentru a facilita înțelegerea mesajului poetic. Elevii sunt încurajați să identifice figurile de stil, să interpreteze imaginile artistice și să exprime opinii personale cu privire la semnificația textului

literar.

Practica pedagogică permite viitorilor profesori să observe modul în care aceste activități contribuie la dezvoltarea competențelor de analiză și interpretare literară. Un alt exemplu relevant îl reprezintă predarea caracterizării personajelor literare în cadrul orelor de literatură. Profesorul poate utiliza metode interactive, precum lucrul în grup sau realizarea unor organizatoare grafice, pentru a facilita înțelegerea trăsăturilor personajelor și a relațiilor dintre acestea. Elevii pot fi implicați în activități de analiză a fragmentelor literare, în care identifică modalitățile de caracterizare directă și indirectă a personajelor și formulează argumente în sprijinul interpretărilor lor. Prin astfel de activități, elevii își dezvoltă capacitatea de analiză critică și de exprimare argumentativă, iar profesorul își perfecționează abilitățile de organizare și coordonare a procesului didactic. Practica pedagogică oferă, de asemenea, oportunitatea utilizării unor metode moderne de predare, precum dezbateră, studiul de caz sau proiectul didactic.

De exemplu, în cadrul unei lecții despre rolul lecturii în dezvoltarea personală, profesorul poate organiza o dezbatere în care elevii sunt invitați să argumenteze importanța lecturii în formarea personalității și în dezvoltarea gândirii critice. Această metodă stimulează participarea activă a elevilor și contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare și argumentare. În același timp, profesorul învață să gestioneze dinamica grupului și să creeze un climat educațional favorabil dialogului și colaborării. Un alt aspect important al practicii pedagogice îl reprezintă evaluarea rezultatelor învățării. Profesorii trebuie să utilizeze metode de evaluare variate, care să permită aprecierea corectă a nivelului de cunoștințe și competențe al elevilor. În cadrul orelor de limba și literatura română, evaluarea poate include teste scrise, eseuri, prezentări orale sau portofolii. De exemplu, elevilor li se poate solicita să redacteze un scurt eseu în care să interpreteze semnificația unui text literar sau să identifice figurile de stil utilizate de autor.

Prin aceste activități, profesorul poate evalua nu doar nivelul de înțelegere a textului, ci și capacitatea elevilor de a formula idei coerente și argumentate. Promovarea activităților de practică pedagogică are numeroase beneficii pentru dezvoltarea sistemului educațional european. În primul rând, aceasta contribuie la creșterea calității actului educațional, deoarece profesorii sunt mai bine pregătiți pentru a face față provocărilor din sala de clasă. În al doilea rând, practica pedagogică facilitează integrarea metodelor moderne de predare și evaluare, care pun accent pe participarea activă a elevilor și pe dezvoltarea competențelor cheie. De asemenea, colaborarea dintre universități și școli contribuie la crearea unui sistem educațional coerent și eficient, în care teoria și practica se completează reciproc. În cadrul politicilor educaționale europene, dezvoltarea competențelor profesionale ale cadrelor didactice este considerată o prioritate, iar practica pedagogică reprezintă unul dintre principalele instrumente pentru atingerea acestui obiectiv. Prin participarea la activități didactice reale, studenții își dezvoltă abilitățile de comunicare, capacitatea de adaptare la diferite situații educaționale și competențele de management al clasei. De asemenea, experiența practică contribuie la formarea unei atitudini reflexive față de activitatea didactică, care permite profesorilor să își îmbunătățească în mod constant metodele de predare. În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant al dezvoltării învățământului european și al formării unor profesori competenți și responsabili. Practica pedagogică oferă viitorilor profesori posibilitatea de a aplica cunoștințele teoretice în contexte reale, de a experimenta metode didactice variate și de a reflecta asupra propriei activități profesionale. În domeniul predării limbii și literaturii române, aceste activități contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare și interpretare literară ale elevilor și la stimularea interesului pentru lectură și cultură. Prin consolidarea relației dintre universități și instituțiile de învățământ preuniversitar, practica pedagogică devine un instrument esențial pentru modernizarea educației și pentru formarea unor cadre didactice capabile să răspundă cerințelor societății contemporane.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin. *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom, 2014.
2. Cerghit, Ioan. *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom, 2006.
3. Joița, Elena. *Didactica aplicată*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2003.
4. Ionescu, Miron; Radu, Ioan. *Didactica modernă*. Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2001.
5. Păun, Emil; Potolea, Dan. *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative*. Iași:

Practica pedagogică – pilon al formării competențelor europene în educația timpurie

*Profesor învățământ preșcolar: Mihăilescu Maria Alina
Școala Gimnazială "Grigore Mihăescu" / G.P.P. Vlădești, Vâlcea*

Privind spre cerințele învățământului european, profesia de educatoare nu mai este definită doar prin transmiterea de cunoștințe, ci prin capacitatea de a crea experiențe de învățare cu sens. Practica pedagogică în grădiniță reprezintă „podul” esențial între teoria învățată în amfiteatrele facultăților și realitatea vibrantă, imprevizibilă și plină de emoție a grupei de copii.

Promovarea unei practici de calitate nu este doar o cerință administrativă, ci un angajament față de viitorul european, unde accentul cade pe competențe, empatie și adaptabilitate.

Standardele europene (setate prin programe precum Erasmus+ sau Cadrul European al Calificărilor) subliniază ideea că un cadru didactic performant este, înainte de toate, un practician reflexiv.

- **Observarea activă:** În grădinițele din Europa, practica nu înseamnă doar a predă o lecție, ci a învăța să observi nevoile specifice ale fiecărui copil.
- **Mentoratul:** Relația dintre elev/student și mentor este coloana vertebrală a acestui proces. Această colaborare asigură transferul de bune practici și inovație didactică.

La nivel de preșcolar, practica pedagogică are o încărcătură emoțională aparte. Elevul/studentul aflat în practică învață că:

- **Jocul este limbajul universal:** Nu poți fi o educatoare bun dacă nu știi să te cobori la nivelul copilului, să te joci și să transformi orice moment într-o oportunitate de învățare.
- **Gestionarea emoțiilor:** Practica oferă ocazia unică de a vedea cum se gestionează un conflict între copii sau cum se alină o anxietate de separare – lucruri care nu pot fi învățate din cărți.

O practică pedagogică bine promovată și susținută aduce beneficii directe sistemului de învățământ:

1. **Inovație la grupă:** Elevii/studenții aduc adesea idei proaspete, tehnologii noi și perspective moderne care revigorează activitatea grădiniței.
2. **Auto-evaluarea mentorului:** Educatoarea care primește studenți este motivată să își reevalueze propriile metode, rămânând astfel conectat la noutățile din domeniu.
3. **Standardizarea calității:** Prin schimbul de experiență, practicile din România se aliniază treptat la cele din țări cu sisteme preșcolare de elită (precum cele nordice sau Reggio Emilia).

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă investiția cea mai sigură în profesionalizarea carierei didactice. Învățământul european cere educatori care să nu fie doar „teoreticieni”, ci oameni capabili să inspire, să asculte și să modeleze caractere. Practica este locul unde se naște vocația și unde educatorul învață că, dincolo de orice programă, cel mai important instrument didactic este propria personalitate.

Bibliografie

1. **Cucoș, C.** (2014). *Pedagogie*. Editura Polirom, Iași.
2. **Glava, A., Glava, C.** (2002). *Introducere în pedagogia preșcolară*. Editura Dacia, Cluj-Napoca.

Promovarea practicii pedagogice – factor determinant al învățământului european

Mihalache Ana-Maria

Școala Gimnazială Anton Pann, Râmnicu Vâlcea, Vâlcea

În contextul construcției Spațiului European al Educației, modernizarea sistemelor de formare inițială și continuă a cadrelor didactice constituie o prioritate strategică. Practica pedagogică se configurează ca un element central al profesionalizării carierei didactice, fiind recunoscută drept un mecanism esențial de integrare a competențelor teoretice în contexte educaționale autentice

Modelul profesorului reflexiv, conceptualizat de Donald Schön, evidențiază importanța reflecției în acțiune („reflection-in-action”) și asupra acțiunii („reflection-on-action”), ca elemente esențiale în dezvoltarea profesională continuă.

Totodată, abordările socio-constructiviste pun accent pe învățarea situată și pe comunitățile de practică, în care viitorii profesori învață prin participare activă și colaborare.

Uniunea Europeană promovează un cadru coerent pentru dezvoltarea competențelor cadrelor didactice, prin documente strategice precum:

- Cadrul European al Competențelor pentru Profesori (European Framework for the Teaching Profession);
- recomandările privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții;
- strategiile privind digitalizarea educației.

Practica pedagogică este integrată în aceste politici ca un instrument de:

- asigurare a calității formării inițiale;
- dezvoltare a competențelor interculturale;
- promovare a incluziunii și echității educaționale.

În plus, programele europene (ex. Erasmus+) facilitează mobilitatea studenților și schimbul de bune practici, contribuind la convergența sistemelor educaționale.

Modele europene de organizare a practicii pedagogice

În spațiul european, se remarcă o diversitate de modele, caracterizate prin:

- **parteneriate instituționale** între universități și școli de aplicație;
- **mentorat pedagogic**, realizat de profesori formatori;
- **stagii progresive**, care cresc gradual în complexitate;
- **evaluare standardizată**, bazată pe competențe.

De exemplu:

- în Finlanda, practica pedagogică este integrată în „școli de formare” afiliate universităților;
- în Germania, sistemul de „Referendariat” asigură o tranziție structurată către profesie;
- în Franța, institutele INSPE coordonează formarea inițială și practica.

Aceste modele evidențiază importanța corelării dintre teorie și practică.

Impactul practicii pedagogice asupra calității educației

Promovarea practicii pedagogice generează efecte semnificative:

- creșterea eficienței actului didactic;
- dezvoltarea competențelor transversale ale profesorilor;
- adaptarea la diversitatea elevilor;
- integrarea tehnologiilor digitale în educație.

Practica pedagogică reprezintă un factor determinant în configurarea unui învățământ european de calitate, centrat pe competențe și adaptat provocărilor societății contemporane. Prin promovarea și dezvoltarea acesteia, se asigură formarea unor cadre didactice competente, reflexive și inovatoare, capabile

să contribuie la realizarea obiectivelor educaționale europene.

Bibliografie

1. Schön, D. A. (1983). *The Reflective Practitioner: How Professionals Think in Action*. Basic Books.
2. European Commission (2013). *Supporting Teacher Competence Development for Better Learning Outcomes*. Bruxelles.
3. European Commission (2018). *Council Recommendation on Key Competences for Lifelong Learning*.
4. Darling-Hammond, L. (2006). *Powerful Teacher Education*. Jossey-Bass.
5. Hattie, J. (2009). *Visible Learning*. Routledge.
6. OECD (2019). *Teaching and Learning International Survey (TALIS)*.
7. Păun, E. (2002). *Pedagogie. Fundamente teoretice și demersuri aplicative*. Polirom.

Metode și procedee de optimizare a învățării integrate la vârsta școlară mică

Prof.înv.primar, Milea Ana Irina

Școala Gimnazială Lunca Priporului, jud. Buzău

Școala mileniului trei și-a deschis porțile sub auspiciile reformei curricular declanșate la sfârșitul unui mileniu cu multiple căi de extindere/ aprofundare/ dezvoltare /desfășurare și finalizare într-un început de nou mileniu.

Sistemele clasice de instruire și-au dezvoltat și perfecționat atât de mult funcțiile de orientare și de îndrumare a învățării încât predarea a început să fie identificată cu dirijarea învățării.

A preda în sens de a dirija, se refera la ceea ce face profesorul pentru a motiva, a încuraja și a inspira elevii sau pentru a atinge rapid obiectivele de studiat”.(I.K.Daries).

Predarea în școala modernă, reprezintă acțiunea cadrului didactic de transmitere a cunoștințelor, dar și de impunere, coordonare, facilitare și control al efortului de învățare depus de elevi. Ea reprezintă aspectul logic al procesului de învățământ, deoarece se conduce după:

- ✓ logica materiei de predat;
- ✓ logica dezvoltării psihofizice a elevilor cu care se lucrează;
- ✓ logica didactică ce a rezultat din împletirea celor anterioare.

În comparație, predarea clasică a învățământului ce era preocupată mai mult de transmiterea de cunoștințe, se transformă într-o activitate primordială, cu rol hotărâtor în obținerea de rezultate școlare

Abordarea modernă provoacă astfel o schimbare profundă a modului de a înțelege relațiile dintre predare și învățare.

Teoriile moderne ale instruirii aduc în prim plan o altă formă a relației între predare-învățare-evaluare ce pornește de la modul în care este considerat elevul și activitatea lui și anume faptul că este privit nu ca simplu obiect al instruirii ce suportă schimbări ci și ca subiect al propriilor schimbări ca ființă care se implică activ și responsabil în procesul învățării.

Constantin Noica spunea: ”Visez o școală în care să nu se predea, la drept vorbind nimic. Să trăiești liniștit și cuviincios, într-o margine de cetate, iar oamenii tineri, câțiva dintre oamenii tineri ai lumii, să vină acolo pentru a se elibera de tirania profesorului.

Căci totul și toți le dau lecții. Totul trebuie învățat din afara și pe dinafara, iar singurul lucru care le e îngăduit din când în când e să pună întrebări. Dar nu vedeți că au și ei de spus ceva? de mărturisit ceva? Și nu vedeți că noi nu avem întotdeauna ce să le spunem? Suntem doar mijlocitori între ei și ei înșiși... Dar nici asta nu trebuie să le fie spus.”

Școala nu reprezintă doar o instituție unde copiii și tinerii vin să primească informații ci un loc unde trebuie să învețe toți cei care lucrează.

Cadrul didactic oferă experiențe de învățare, trăiri emoționale despre miracolul descoperirilor. Se descoperă astfel rolul dascălului, acela de “antrenor”. Noul dascăl-antrenor are misiunea de a stimula dorința de învățare, de a-l învăța pe elev să învețe.

Este vremea acum a inteligențelor multiple și a dezvoltării critice.

Noile finalități impun o nouă viziune în proiectarea didactică, noi demersuri didactice, noi strategii, noi metode.

Dacă elevii sunt: receptivi, curioși, gânditori, independenți, bine informați, activi mintal, vorbitori buni, profunzi, conștienți de valoarea lor, creativi, pasionați pentru nou și soluții noi, înseamnă că au șanse să devină gânditori critici.

De aceea implicarea elevilor în procesul de învățare trebuie permanent promovată deoarece este un element esențial al gândirii critice.

Ca urmare a acestui lucru a gândi critic înseamnă: a fi curios, a pune întrebări și a căuta răspunsuri, a stabili cauze și implicații, a găsi alternative; a întreba ”ce ar fi dacă”?; a ține seama de argumentele celorlalți, a le analiza; a realiza asocieri între ceea ce a fost învățat și propriile experiențe; a analiza cauzele și efectele, a imagina soluții. Elevul e implicat în procesul de predare-învățare-evaluare, iar disciplina devine autodisciplina a muncii și interesului asigurată de satisfacția cooperării.

“Procesul de învățare ar trebui să fie distractiv, folosind o metodologie adecvată, diversă și incitantă. Dacă învățarea nu e distractivă, vom face eforturi imense, atât elevii, cât și noi, profesorii.”

Bibliografie

1. Bocoș, M., (2001), *Curriculumul școlar. Conținutul învățământului*, în „Pedagogie. Suporturi pentru formarea profesorilor”, M. Ionescu, V. Chiș, (coord.), Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.
2. Ciolan, L. (2008), *Învățarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Editura Polirom, Iași.

Strategii inovatoare și validarea metodelor de lucru eficiente în practica pedagogică preșcolară

Prof. ed. timpurie Mirescu Daniela Laura

Școala Gimnazială I Gh Duca/ GPP Traian Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

Manifestările dedicate practicii pedagogice au o importanță majoră în educația timpurie, deoarece oferă ocazia de a identifica strategii inovatoare și de a valida metode de lucru eficiente, adaptate realității din grădiniță. În învățământul european contemporan, accentul cade pe formarea unor cadre didactice reflexive, capabile să creeze contexte de învățare incluzive, motivate și centrate pe copil. Din această perspectivă, practica pedagogică la nivel preșcolar trebuie privită ca un proces continuu de observare, intervenție, analiză

și ameliorare.

Una dintre cele mai valoroase strategii inovatoare este observarea reflexivă. Educatorul aflat în practică nu se limitează la a desfășura o activitate, ci urmărește reacțiile copiilor, nivelul de implicare, modul în care sunt utilizate materialele și calitatea interacțiunilor. După activitate, analiza reflexivă permite formularea unor concluzii clare: ce a funcționat, ce trebuie ajustat, ce copii au avut nevoie de sprijin suplimentar și ce contexte au favorizat autonomia. O astfel de abordare dezvoltă o practică pedagogică bazată pe înțelegerea reală a copilului, nu pe aplicarea mecanică a unor modele.

La vârsta preșcolară, metodele eficiente sunt cele care valorifică jocul, explorarea și comunicarea. Centrele de interes, învățarea prin proiecte tematice, activitățile outdoor, jocurile de cooperare, povestea ca instrument integrator și documentarea pedagogică prin fotografii, fișe de observație sau portofolii sunt exemple de practici compatibile cu direcțiile europene. Acestea stimulează participarea activă a copilului, consolidează starea de bine și creează punți între experiența din grădiniță și viața de zi cu zi. Mai mult, ele susțin dezvoltarea limbajului, a competențelor socio-emoționale și a premiselor pentru învățarea pe tot parcursul vieții.

Validarea metodelor de lucru eficiente presupune utilizarea unor criterii clare. O metodă este valoroasă atunci când produce implicare autentică, facilitează progresul fiecărui copil, permite diferențierea și încurajează cooperarea cu familia. În practica pedagogică, aceste aspecte pot fi urmărite prin grile de observare, jurnale reflective, feedback din partea mentorului, analiza produselor activității copiilor și discuții profesionale în cadrul comisiilor metodice. Evaluarea devine, astfel, un proces formativ pentru educator, nu doar un instrument de control.

Alinierea standardelor locale la exigențele sistemului de învățământ european se realizează atunci când grădinița promovează în mod consecvent calitatea relațiilor, incluziunea, participarea copilului și parteneriatul cu familia. Resursele digitale pot sprijini acest demers prin documentarea activităților, comunicarea educațională și schimbul de bune practici, însă ele trebuie integrate echilibrat, fără a diminua rolul jocului direct, al experienței senzoriale și al interacțiunii umane. În educația timpurie, inovația autentică rămâne cea care aduce sens, ritm adecvat și bucurie de a învăța.

Prin urmare, promovarea activităților de practică pedagogică la nivel preșcolar contribuie decisiv la formarea unui învățământ modern și competitiv. Cadrele didactice care exersează reflecția, cooperează profesional și validează metodele prin rezultate observabile la copii sunt mai bine pregătite să răspundă cerințelor europene. Practica pedagogică devine, astfel, nu doar un exercițiu de formare, ci un motor real al calității educației timpurii.

Bibliografie

1. Ministerul Educației, Curriculum pentru educația timpurie, aprobat prin OMEN nr. 4694/02.08.2019.
2. Comisia Europeană, European Education Area – Improving quality and equity in education and training.
3. Consiliul Uniunii Europene, Recomandarea Consiliului din 22 mai 2019 privind sisteme de înaltă calitate de educație și îngrijire timpurie.
4. Comisia Europeană, Digital Education Action Plan 2021–2027, European Education Area.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului European

*Prof. înv.preșc. Mitrea Theodora
Grădinița Active Kids, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea*

În contextul globalizării și al transformărilor accelerate din domeniul educației, învățământul european se confruntă cu necesitatea formării unor cadre didactice competente, capabile să răspundă cerințelor unei societăți bazate pe cunoaștere. În acest sens, promovarea activităților de practică pedagogică devine un element esențial în procesul de profesionalizare a viitorilor profesori și un factor determinant în asigurarea calității educației.

Practica pedagogică reprezintă componenta aplicativă a formării inițiale, având rolul de a facilita transferul cunoștințelor teoretice în situații reale de predare-învățare. Conform lui Ion Cerghit, eficiența actului didactic depinde în mare măsură de capacitatea profesorului de a adapta strategiile didactice la contextul educațional concret (Cerghit, 2006). Astfel, prin activitățile practice desfășurate în școli și grădinițe, studenții își dezvoltă competențe esențiale precum proiectarea activităților didactice, gestionarea grupului de copii și evaluarea progresului educațional.

În mod particular, la nivel preșcolar, practica pedagogică oferă un cadru complex de observare și învățare. Viitoarele cadre didactice urmăresc modul în care educatoarea organizează mediul educațional, structura rutinei zilnice și adaptarea activităților la nivelul de dezvoltare al copiilor. De asemenea, ele observă interacțiunile dintre educatoare și copii, strategiile utilizate pentru menținerea atenției și implicării, precum și metodele prin care sunt încurajate autonomia și socializarea. Un alt aspect important îl constituie observarea jocului didactic, considerat forma fundamentală de învățare la această vârstă, precum și integrarea activităților artistice, motrice și de dezvoltare a limbajului în programul zilnic.

Jocul didactic ocupă un rol central, fiind principalul instrument prin care copiii învață. De exemplu, un joc de rol (de tip „de-a magazinul”) contribuie la dezvoltarea limbajului, a competențelor sociale și a gândirii logice. În cadrul acestor activități, viitoarele cadre didactice observă importanța feedback-ului pozitiv, a încurajării și a creării unui climat afectiv securizant.

Un alt aspect relevant este gestionarea situațiilor dificile. De exemplu, în cazul unui conflict între copii, educatoarea intervine calm, explică regulile și încurajează rezolvarea pașnică a problemei. Astfel de momente oferă studenților modele concrete de intervenție educațională și contribuie la formarea competențelor de management al clasei.

Pe lângă acestea, studenții analizează modul în care sunt gestionate comportamentele copiilor, strategiile de rezolvare a conflictelor și adaptarea intervențiilor educaționale la nevoile individuale. Observarea relației cu familia și a comunicării educatoare-părinte reprezintă, de asemenea, un element esențial în înțelegerea rolului complex al cadrului didactic din învățământul preșcolar. Toate aceste experiențe contribuie la formarea unei viziuni realiste asupra profesiei și la dezvoltarea unei practici reflexive.

La nivel european, politicile educaționale promovează în mod constant dezvoltarea competențelor profesionale prin învățare experiențială. Documente strategice elaborate de Comisia Europeană subliniază importanța formării cadrelor didactice în contexte reale de muncă și încurajează parteneriatele între universități și instituțiile de învățământ preuniversitar (European Commission, 2013). În acest cadru, practica pedagogică devine un mediu de reflecție și inovare, în care viitorii profesori pot experimenta metode didactice moderne și pot integra tehnologia în procesul educațional.

Un rol important în promovarea practicii pedagogice îl au programele de mobilitate academică, cum ar fi Erasmus+, care oferă studenților oportunitatea de a desfășura stagii de practică în alte țări europene. Aceste experiențe contribuie la dezvoltarea competențelor interculturale și la formarea unei perspective

europene asupra educației. Așa cum evidențiază Philippe Perrenoud, profesionalizarea cadrelor didactice presupune nu doar acumularea de cunoștințe, ci și dezvoltarea unei practici reflexive și adaptative (Perrenoud, 1996).

De asemenea, promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la creșterea calității procesului instructiv-educativ. Profesorii care beneficiază de o formare practică solidă sunt mai bine pregătiți să răspundă diversității din sala de clasă și să aplice metode centrate pe elev. În acest sens, Eugen Noveanu subliniază că modernizarea învățământului depinde de capacitatea sistemului de a forma profesori flexibili și inovatori (Noveanu, 2002).

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un pilon fundamental al învățământului european. Prin integrarea eficientă a teoriei cu practica, prin susținerea mobilității academice și prin valorificarea experiențelor directe, în special la nivel preșcolar, aceste activități contribuie la formarea unor cadre didactice competente și responsabile. Investiția în dezvoltarea practicii pedagogice este, astfel, esențială pentru viitorul educației în Europa.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2006). Metode de învățământ. Iași: Editura Polirom.
2. European Commission (2013). Supporting Teacher Competence Development for Better Learning Outcomes. Bruxelles.
3. Noveanu, E. (2002). Inovație în educație. București: Editura Didactică și Pedagogică.
4. Perrenoud, P. (1996). La formation des enseignants entre théorie et pratique. Paris: ESF.
5. Ministerul Educației (2019). Standarde de formare pentru profesia didactică. București.

Promovarea activităților de practică pedagogică în bibliotecă

Bibliotecar, Mitrea Mihaela

Colegiul Economic Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Biblioteca școlară ocupă un loc important în cadrul instituțiilor de învățământ, fiind un spațiu dedicat informării, lecturii și dezvoltării intelectuale a elevilor. În prezent, rolul bibliotecii a evoluat, aceasta devenind un centru activ de resurse educaționale care sprijină procesul de învățare și dezvoltarea competențelor elevilor. În acest context, activitățile de practică pedagogică desfășurate în bibliotecă contribuie la formarea și dezvoltarea abilităților educaționale, atât pentru elevi, cât și pentru profesori.

Promovarea acestor activități este esențială pentru a evidenția rolul bibliotecii în procesul educațional și pentru a încuraja participarea elevilor la activități culturale și educative. Prin intermediul practicii pedagogice, biblioteca devine un spațiu de colaborare, creativitate și învățare activă.

Rolul bibliotecii în procesul educațional

Biblioteca școlară reprezintă o resursă importantă pentru elevi și profesori, oferind acces la o varietate de materiale informative, precum cărți, reviste, enciclopedii și resurse digitale. În cadrul bibliotecii, elevii au posibilitatea de a-și dezvolta competențele de lectură, documentare și cercetare. Pe lângă funcția tradițională de împrumut de carte, biblioteca organizează diverse activități educative și culturale care contribuie la dezvoltarea interesului pentru lectură și cunoaștere. Astfel, biblioteca devine un spațiu dinamic, care sprijină procesul de învățare și dezvoltare personală a elevilor.

Practica pedagogică în bibliotecă

Practica pedagogică reprezintă o etapă esențială în formarea viitoarelor cadre didactice, oferind

oportunitatea de a aplica în mod concret cunoștințele teoretice dobândite. Desfășurată în cadrul bibliotecii, aceasta capătă o dimensiune aparte, îmbinând educația formală cu cea nonformală și contribuind la dezvoltarea competențelor de comunicare, organizare și interacțiune cu elevii.

Practica pedagogică desfășurată în bibliotecă este o oportunitate valoroasă pentru cei implicați în procesul educațional. Prin participarea la activități organizate în bibliotecă, elevii sau studenții practicanți pot observa și aplica metode moderne de predare și învățare.

În cadrul acestor activități pot fi organizate: ateliere de lectură, prezentări de carte, activități de documentare și informare, expoziții tematice de carte, concursuri și jocuri educative. Aceste activități contribuie la dezvoltarea creativității, a spiritului critic și a abilităților de comunicare ale elevilor.

Biblioteca nu este doar un spațiu destinat lecturii, ci un adevărat centru de informare și formare culturală. În mediul școlar, biblioteca sprijină procesul educațional prin:

- Oferirea accesului la resurse variate de informare
- Dezvoltarea interesului pentru lectură
- Organizarea de activități educative și culturale
- Susținerea învățării autonome

Activități desfășurate în cadrul practicii

În timpul practicii pedagogice în bibliotecă, elevii sau studenții practicanți participă la diverse activități precum:

- Organizarea și desfășurarea activităților de lectură
- Îndrumarea elevilor în alegerea cărților potrivite
- Realizarea de expoziții tematice și afișe
- Implicarea și catalogarea și aranjarea fondului de carte
- Participarea la proiecte educaționale (de exemplu, „Ziua lecturii”)
- Utilizarea tehnologiei pentru gestionarea informațiilor

Aceste activități contribuie la dezvoltarea abilităților practice și la înțelegerea modului de funcționare a unei biblioteci.

Beneficiile practicii pedagogice

Practica pedagogică în bibliotecă aduce numeroase beneficii, printre care:

- Dezvoltarea competențelor pedagogice și de comunicare
- Creșterea încrederii în sine
- Dobândirea experienței educației nonformale
- Formarea abilităților de lucru în echipă

În concluzie, practica pedagogică în bibliotecă reprezintă o experiență valoroasă pentru viitorii profesori, contribuind la formarea lor profesională și personală. Aceasta oferă un cadru real de aplicare a cunoștințelor și facilitează dezvoltarea unor competențe esențiale pentru activitatea didactică. Biblioteca devine astfel un partener important în procesul educațional, sprijinind atât elevii, cât și cadrele didactice în formarea continuă.

Bibliografie

1. Bocoș, M.-D., Jucan, D. - Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculumului. Repere și instrumente didactice pentru formarea profesorilor, Editura Paralela 45, 2019
2. Cerghit, Ioan – Metode de învățământ, Editura Polirom, Iași, 2006
3. Ionescu, Miron – Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001

Importanța programei școlare în procesul educativ al elevilor

Profesor de Educație muzicală specializată - Vioară Macoviciuc Geanina - Otilia

Liceul de Artă „Ștefan Luchian” Botoșani

Programa școlară face parte din Curriculumul Național, fiind un document oficial prin care se specifică oferta educațională pentru o anumită disciplină și care stabilește conținuturile de învățare, obiectivele și competențele pe care elevii trebuie să le dobândească, fiind un instrument flexibil pentru ca profesorii să își proiecteze activitățile didactice.

Aceasta are câteva funcții importante, precum:

- *document reglator*- stabilind conținutul procesului instructiv-educativ pentru o anumită disciplină fiind un document coerent și bine structurat;
- *instrument de lucru pentru profesor*-permițând cadrelor didactice să elaboreze planificările anuale și modulare, precum și proiectarea unităților de învățare și a lecțiilor alocând resurse metodologice, materiale și temporale;
- *standardizare* - oferind o bază comună de învățare și asigură faptul că elevii din diverse școli capătă aceleași cunoștințe și competențe esențiale;
- *flexibilitate* - deși stabilind conținuturile obligatorii, programa îi permite profesorului să structureze activitățile în funcție de particularitățile elevilor, și de resursele disponibile, sporind responsabilitățile lor;

axarea pe competențe - programele moderne punând accent pe formarea de competențe - cheie și pe o abordare centrată pe elev, punând accentul pe capacitățile acestora.

De asemenea, aceasta are și câteva componente principale și anume:

- *obiective* - ce ar trebui să știe sau să poată face elevii la finalul studiului;
- *conținuturi*- cunoștințele și informațiile fiecărei discipline;
- *competențe* - abilitățile și atitudinile pe care elevii le dezvoltă prin procesul de învățare ;
- *recomandări metodologice*- sugestii privind metodele și mijloacele de învățământ potrivite.

Programa școlară este foarte clară pentru fiecare clasă, ea ghidează și susține activitatea instructiv - formativă. Aceasta asigură în mod evident progresul elevului și nu trebuie privită ca un cumul de reguli și factori impuși de către profesor. Pentru ca evoluția elevului să fie cât mai favorabilă, trebuie să se parcurgă niște pași esențiali, iar continuitatea este dată doar cu ajutorul programei școlare. Ținând cont de faptul că o programă școlară cuprinde obiectivele de atins la sfârșitul fiecărui an școlar, exemple de activități de învățare, lista de conținuturi, precum și standardele curriculare de performanță, nu se poate face activitatea de planificare didactică fără a se ține cont de toate acestea, adică de programa școlară. Fără existența ei, s-ar crea un haos, iar profesorii nu ar avea un model inspirațional care să îi ajute în demersul instructiv - educativ. De aceea este un document atât de important, fără de care procesul de învățământ ar stagna în mod dramatic. În lipsa programei școlare, profesorul nu poate să își creeze planificările calendaristice în conformitate cu planurile de învățământ și de aceea ea trebuie lecturată, înțeleasă și interpretată în cel mai serios mod.

Programa școlară la disciplina de educație muzicală specializată este foarte bine și detaliat structurată, pentru fiecare clasă în parte, urmărindu-se dezvoltarea tehnică și artistică a elevului, nedepășindu-se etape în mod inutil, decât dacă acesta este capabil să le surmonteze și ține cont de particularitățile sale psiho-fizice. Ea este baza de la care se pornește în demersul pedagogic, profesorul urmărind cu ajutorul ei, progresul artistic al elevilor săi, precum și standardul gradual al materialului pe care elevul trebuie să îl studieze pe parcursul anului, dar și al fiecărui ciclu școlar. Astfel că, deoarece programa îi permite, el poate să evalueze capacitatea și maturitatea elevilor săi și să adapteze materialul artistic pe măsura inteligenței și talentului fiecăruia. Pentru ca elevul să nu fie depășit de situație, profesorul are rolul său în a găsi metode benefice

pentru a pune în valoare calitățile artistice ale acestuia și își adaptează alegerea materialelor de studiu pe posibilitățile tehnico- psihice și emoționale ale fiecărui discipol al său. Profesorul trebuie să își cunoască foarte bine elevii, din toate punctele de vedere, pentru a-și putea face o părere dacă ei pot să interpreteze și să înțeleagă lucrările artistice pe care le vor studia. Cu ajutorul programei, se creează unitate în demersul educațional, ceea ce conduce la coerență în actul formativ al elevilor. Astfel se ajunge la ideea că procesul instructiv-educativ nu se poate realiza fără o planificare cât mai bună a activităților, deci fără o înțelegere și o interpretare cât mai eficientă a programei școlare.

Practica pedagogică în predarea limbii engleze. Valorificarea activităților teatrale în procesul educațional

Prof. Moldovan Nicoleta-Cristina

Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

„Tell me and I forget. Teach me and I remember. Involve me and I learn.” – Benjamin Franklin

În contextul educației moderne, predarea limbilor străine presupune utilizarea unor metode interactive și creative care să stimuleze implicarea activă a elevilor în procesul de învățare. Limba engleză, considerată astăzi o limbă de circulație internațională, ocupă un loc important în curriculumul școlar, contribuind la dezvoltarea competențelor de comunicare ale elevilor.

Practica pedagogică reprezintă o componentă esențială în formarea profesorilor de limbi străine, deoarece oferă posibilitatea aplicării cunoștințelor teoretice în situații reale de predare. Prin intermediul acesteia, profesorii pot experimenta diferite metode și strategii didactice menite să faciliteze învățarea limbii engleze într-un mod atractiv și eficient. Printre aceste metode, activitățile teatrale ocupă un loc deosebit de important, deoarece îmbină creativitatea, comunicarea și colaborarea.

Practica pedagogică permite viitorilor profesori să observe și să experimenteze diverse metode de predare, să analizeze comportamentul elevilor și să adapteze strategiile didactice în funcție de nivelul și interesele acestora. În predarea limbii engleze, accentul se pune pe dezvoltarea competențelor de comunicare, iar activitățile interactive sunt esențiale pentru atingerea acestui obiectiv.

Prin intermediul practicii pedagogice, profesorii în formare pot învăța să utilizeze metode moderne de predare, precum: jocuri de rol (role-play), activități de grup, proiecte creative, utilizarea resurselor digitale, dramatizarea unor texte literare.

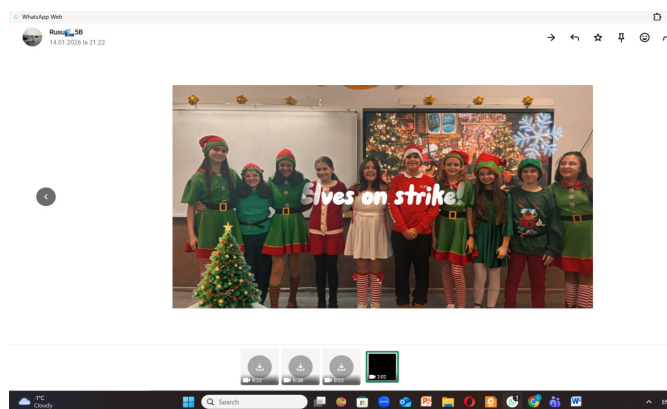
Aceste metode contribuie la creșterea motivației elevilor și la dezvoltarea abilităților de exprimare orală în limba engleză.

Activitățile teatrale – metodă eficientă în predarea limbii engleze

Teatrul educațional reprezintă o metodă didactică eficientă în predarea limbilor străine, deoarece oferă elevilor oportunitatea de a utiliza limba într-un context real de comunicare. Activitățile teatrale implică interpretarea unor roluri, memorarea unor replici și exprimarea emoțiilor prin intermediul limbajului verbal și nonverbal.

Prin participarea la astfel de activități, elevii își dezvoltă:

- competențele de comunicare în limba engleză;
- pronunția și fluența;
- creativitatea și imaginația;
- încrederea în sine;
- capacitatea de colaborare.

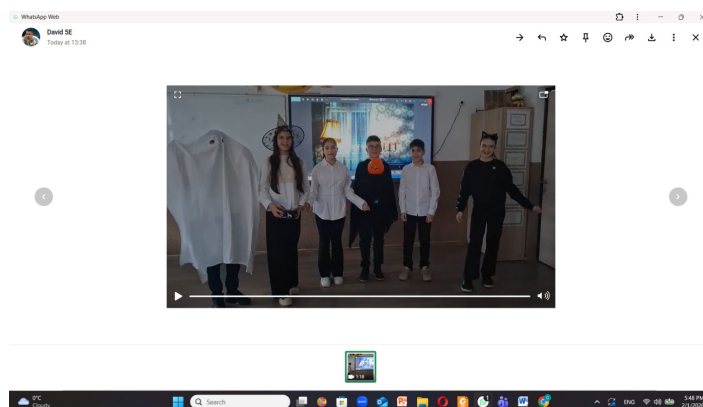
Dramatizarea unor povești sau fragmente literare din operele unor autori precum William Shakespeare sau adaptarea unor povești pentru copii contribuie la dezvoltarea interesului pentru limbă și cultură.

În cadrul practicii pedagogice, profesorii pot organiza activități precum mini-piese de teatru, scenete sau jocuri dramatice. Aceste activități transformă ora de limba engleză într-un spațiu de explorare și exprimare creativă, în care elevii participă activ la procesul de învățare.

Beneficiile utilizării teatrului în procesul educațional

Integrarea teatrului în activitățile didactice aduce numeroase beneficii atât pentru elevi, cât și pentru profesori. În primul rând, teatrul stimulează învățarea prin experiență, ceea ce facilitează memorarea și utilizarea vocabularului și a structurilor gramaticale. În al doilea rând, activitățile teatrale contribuie la crearea unui climat pozitiv în clasă, în care elevii se simt încurajați să participe și să își exprime ideile. De asemenea, acestea dezvoltă competențe sociale importante, precum cooperarea, empatia și respectul față de ceilalți.

Pentru profesori, utilizarea teatrului în cadrul practicii pedagogice reprezintă o oportunitate de a diversifica metodele de predare și de a adapta procesul educațional la stilurile de învățare ale elevilor.

Practica pedagogică joacă un rol esențial în formarea profesorilor de limba engleză, oferindu-le posibilitatea de a experimenta metode didactice moderne și de a dezvolta competențe profesionale solide. Printre strategiile eficiente de predare se numără activitățile teatrale, care stimulează creativitatea, comunicarea și colaborarea.

Integrarea teatrului în procesul de predare-învățare contribuie la dezvoltarea competențelor lingvistice ale elevilor și la creșterea motivației pentru învățarea limbii engleze. Astfel, activitățile dramatice pot transforma ora de limba engleză într-o experiență educațională dinamică și atractivă.

Bibliografie

1. Cuceș, Constantin – **Pedagogie**, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Scrivener, Jim – **Learning Teaching: The Essential Guide to English Language Teaching**, Macmillan Education.

3. Harmer, Jeremy – **How to Teach English**, Longman.
4. Maley, Alan; Duff, Alan – **Drama Techniques in Language Learning**, Cambridge University Press.
5. British Council – materiale metodice pentru predarea limbii engleze.

Inteligența artificială în sprijinul practicii pedagogice: strategii moderne pentru predarea limbii spaniole

Prof. Moșteoru Roxana

Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”, Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

Integrarea resurselor digitale în predarea limbilor străine contribuie la diversificarea strategiilor didactice și la creșterea motivației elevilor. În predarea limbii spaniole, utilizarea platformelor educaționale interactive poate facilita învățarea contextualizată a limbii și a culturii hispanice. Articolul prezintă modul în care platforma *hablaconlahistoria.es* poate fi utilizată în cadrul abordării CLIL (Content and Language Integrated Learning), oferind elevilor oportunitatea de a dezvolta simultan competențe lingvistice și cunoștințe culturale.

Cuvinte-cheie: CLIL, resurse digitale, limba spaniolă, competențe lingvistice, educație digitală.

Transformările din domeniul educației impun adaptarea constantă a strategiilor didactice la nevoile și interesele elevilor. În acest context, integrarea resurselor digitale în predarea limbilor străine reprezintă o oportunitate de a crea activități interactive și relevante pentru elevi. Utilizarea platformelor educaționale online permite accesul la materiale autentice și facilitează învățarea limbii într-un context cultural mai larg.

Una dintre abordările pedagogice care valorifică această perspectivă este metoda CLIL (Content and Language Integrated Learning), care presupune învățarea simultană a conținuturilor dintr-un anumit domeniu și a unei limbi străine. În cazul limbii spaniole, această metodă poate fi aplicată prin integrarea unor teme din istorie, cultură sau geografie, care oferă elevilor contexte reale de utilizare a limbii.

Un exemplu de resursă utilă pentru aplicarea acestei metode este platforma *hablaconlahistoria.es*, care propune activități și materiale educaționale bazate pe evenimente istorice și personaje importante din spațiul hispanic. Prin intermediul acestor materiale, elevii pot explora diferite epoci istorice în timp ce își dezvoltă competențele de înțelegere și exprimare în limba spaniolă.

Un exemplu de activitate realizată la clasă prin abordarea CLIL poate porni de la un material disponibil pe platforma *hablaconlahistoria.es* referitor la un moment important din istoria Spaniei. Elevii citesc sau ascultă un scurt text despre personajul istoric prezentat și identifică ideile principale. Ulterior, profesorul propune un set de întrebări în limba spaniolă, care urmăresc atât verificarea înțelegerii conținutului, cât și utilizarea vocabularului specific temei. În etapa următoare, elevii lucrează în grupuri mici și realizează o scurtă prezentare despre personajul sau evenimentul studiat. Activitatea se încheie printr-o discuție ghidată, în care elevii compară informațiile descoperite și își exprimă opiniile în limba spaniolă. Astfel, elevii își dezvoltă simultan competențele lingvistice și cunoștințele culturale.

Un alt tip de activitate care poate fi realizat cu ajutorul platformei *hablaconlahistoria.es* constă în formularea unor întrebări adresate personajelor istorice prezentate. De exemplu, după explorarea unui material despre Cristofor Columb (Cristóbal Colón), elevii pot formula întrebări simple în limba spaniolă pentru a exersa structuri de comunicare și vocabularul temei. Întrebările pot fi de tipul: *¿Por qué decidiste viajar hacia el oeste?*, *¿Qué pensaste cuando viste tierra por primera vez?*, *¿Cómo fue el viaje en el océano*

Atlántico?, ¿Qué dificultades encontraste durante la expedición? sau ¿Qué sentiste cuando descubriste nuevas tierras?. Prin această activitate, elevii sunt încurajați să își dezvolte atât competențele de exprimare în limba spaniolă, cât și curiozitatea față de evenimentele istorice.

În cadrul orelor de limba spaniolă, profesorul poate utiliza aceste resurse pentru activități de lectură, ascultare sau discuții ghidate. De exemplu, elevii pot analiza un scurt text sau un dialog despre un moment istoric și pot răspunde la întrebări menite să verifice atât înțelegerea conținutului, cât și utilizarea corectă a vocabularului specific. În acest mod, limba devine un instrument de explorare a unor teme culturale și istorice.

Aplicarea abordării CLIL în predarea limbii spaniole contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare, dar și la formarea unei perspective interculturale. Elevii nu învață doar vocabular și structuri gramaticale, ci descoperă elemente ale culturii și civilizației hispanice, ceea ce face procesul de învățare mai atractiv și mai relevant.

De asemenea, utilizarea resurselor digitale stimulează participarea activă a elevilor și facilitează realizarea unor activități colaborative. Elevii pot lucra în grupuri pentru a analiza informațiile prezentate, pentru a formula întrebări sau pentru a realiza scurte prezentări pe baza materialelor studiate. Astfel, procesul de învățare devine mai dinamic și mai centrat pe elev.

În același timp, este important ca utilizarea resurselor digitale să fie realizată în mod echilibrat și responsabil. Profesorul are rolul de a selecta materialele adecvate și de a ghida elevii în procesul de învățare, astfel încât tehnologia să sprijine dezvoltarea competențelor și să nu înlocuiască reflecția personală sau interacțiunea directă din cadrul activităților didactice.

În concluzie, integrarea platformei *hablaconlahistoria.es* în predarea limbii spaniole reprezintă o modalitate eficientă de aplicare a abordării CLIL și de valorificare a resurselor digitale în educație. Prin utilizarea unor materiale autentice și prin realizarea unor activități interactive, profesorii pot crea contexte de învățare relevante, care contribuie atât la dezvoltarea competențelor lingvistice, cât și la înțelegerea culturii hispanice.

Bibliografie

1. Coyle, D., Hood, P., Marsh, D. – *CLIL: Content and Language Integrated Learning*, Cambridge University Press.
2. Cucos, C. – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
3. Resurse educaționale digitale pentru predarea limbilor străine.

Sinergia dintre fundamentul teoretic și stagiile de practică

Prof. educație timpurie Mușat Ioana Roxana

Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, sat Rotărăști Loc. Nicolae Bălcescu, jud Vâlcea

În peisajul contemporan al învățământului, marcat de o dinamică fără precedent a informației și de necesitatea adaptării la competențele secolului XXI, formarea inițială a cadrelor didactice nu mai poate fi privită ca un simplu transfer de cunoștințe. Practica pedagogică reprezintă, în acest context, variabila determinantă care transformă vocația în competență și teoria în act educațional de succes.

Uniunea Europeană pune un accent deosebit pe profesionalizarea carierei didactice. Documentele strategice europene subliniază că un sistem de învățământ de calitate depinde în mod direct de calitatea formării profesorilor. Practica pedagogică nu este doar o etapă de „ucenicie”, ci spațiul în care viitorul dascăl învață să gestioneze complexitatea clasei de elevi, diversitatea nevoilor de învățare și integrarea noilor tehnologii.

Dacă mediul academic oferă cadrul conceptual, stagiile de practică oferă laboratorul de încercare. Elementele esențiale care definesc această etapă sunt: mentoratul, reflecția critică și adaptabilitatea.

Mentoratul reprezintă relația dintre student și cadrul didactic, care devine mentor prin transferul de „know-how” tacit, care nu poate fi extras doar din manualele de pedagogie.

Capacitatea viitorului profesor de a-și analiza propria activitate (reflexive practice) este o cerință centrală a învățământului european.

Practica expune candidatul la situații imprevizibile, forțându-l să găsească soluții creative în timp real, adaptându-se din mers.

Învățământul european promovează un elev activ, implicat în propria formare. Prin urmare, activitățile de practică trebuie să se axeze pe: interdisciplinaritate și digitalizare.

Digitalizarea urmărește utilizarea instrumentelor digitale nu ca scop în sine, ci ca mijloc de eficientizare a învățării.

Interdisciplinaritatea presupune depășirea barierelor rigide dintre materii pentru a oferi elevilor o viziune holistică asupra realității.

Ca și absolvent al Școlii Normale Râmnicu Vâlceni consider că Liceul pedagogic rămâne „școala de elită” a sistemului educațional, fiind singura instituție care reușește să creeze acea fuziune timpurie între identitatea personală și cea profesională.

Pentru acești absolvenți, practica pedagogică are un rol vital.

În timp ce alți tineri de 16-18 ani explorează opțiuni teoretice, elevul de la pedagogic se află deja în fața unei clase. Practica pedagogică funcționează ca un filtru de autenticitate: îi confirmă tânărului dacă are răbdarea, empatia și carisma necesare pentru a modela caractere.

Absolventul de liceu pedagogic beneficiază de sute de ore de observare și predare asistată. Această repetiție deliberată transformă tehnicile de predare (scrierea pe tablă, managementul vocii, captarea atenției) în automatisme valoroase, oferindu-le un avantaj competitiv uriaș în fața celor care încep practica abia în timpul facultății.

Contactul direct cu elevii de vârstă preșcolară și școlară mică ajută la dezvoltarea inteligenței emoționale a absolvenților și îi învață să descifreze limbajul non-verbal al copiilor și să gestioneze situații de criză (conflicte între elevi, blocaje de învățare) înainte de a împlini 19 ani.

Practica pedagogică în liceu transformă elevul din „consumator de educație” în „furnizor de educație”. Această schimbare de paradigmă este esențială pentru viitorul învățământului european, care are nevoie de profesori tineri, dar deja experimentați și conștienți de impactul lor asupra comunității.

Absolventul de liceu pedagogic nu „intră” în sistemul de învățământ, el aparține deja acestuia prin miile de minute petrecute în asistență și predare. Practica pedagogică este cea care transformă diploma de

absolvire dintr-o simplă hârtie într-un certificat de competență reală.

Bibliografie

1. Ministerul Educației. Legea Învățământului Preuniversitar nr. 198/2023. (Referința fundamentală pentru noile standarde de pregătire).
2. Comisia Europeană. Strategic framework for European cooperation in education and training (ET 2030). (Pentru contextul european al eseului).
3. Cucos, Constantin. Pedagogie. Editura Polirom, Iași. (Lucrarea de referință pentru fundamentarea teoretică a oricărui demers didactic în România).

Rolul practicii pedagogice în formarea profesorului modern. Studiu de caz în Educația Muzicală

Prof. Mutu Janina

Școala Gimnazială Nr.14, Drobeta Turnu Severin, jud. Mehedinți

Practica pedagogică reprezintă o componentă esențială în formarea cadrelor didactice și în dezvoltarea unui proces educațional de calitate. În contextul învățământului european, accentul este pus pe îmbinarea cunoștințelor teoretice cu experiențele practice din mediul școlar. În domeniul educației muzicale, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea creativității elevilor, la formarea sensibilității artistice și la stimularea participării active la activitățile educaționale.

Educația contemporană urmărește formarea unor profesori capabili să utilizeze metode moderne de predare și să adapteze activitățile didactice la nevoile elevilor. Practica pedagogică oferă viitorilor profesori oportunitatea de a experimenta situații reale de predare, de a observa modul de organizare a lecțiilor și de a aplica strategii didactice variate.

În educația muzicală, activitățile practice au un rol deosebit deoarece muzica implică nu doar transmiterea unor informații teoretice, ci și dezvoltarea capacității de exprimare artistică. Elevii sunt încurajați să asculte, să interpreteze și să creeze muzică, dezvoltând astfel competențe culturale și artistice importante.

Studiu de caz

Studiul de caz a fost realizat în cadrul unei activități de practică pedagogică desfășurate la o clasă de gimnaziu. Lecția a avut ca temă identificarea elementelor de ritm și expresivitate în muzică și a urmărit stimularea interesului elevilor pentru activitățile muzicale.

Activitatea a început printr-o discuție introductivă despre rolul muzicii în viața de zi cu zi. Elevii au fost invitați să ofere exemple de situații în care ascultă muzică și să descrie emoțiile pe care le simt atunci când aud anumite melodii. Această etapă a avut rolul de a crea o atmosferă deschisă și de a stimula participarea activă a elevilor.

În etapa următoare, elevii au ascultat un fragment muzical și au fost îndrumați să identifice elemente precum ritmul, tempo-ul și intensitatea sunetelor. Activitatea a fost completată de un joc ritmic în care elevii au reprodus diferite modele ritmice prin bătăi din palme sau folosind instrumente simple de percuție.

Rezultatele activității au evidențiat un nivel ridicat de implicare din partea elevilor. Aceștia au participat activ la exercițiile propuse și au demonstrat interes pentru descoperirea elementelor muzicale. De asemenea, activitatea a contribuit la dezvoltarea spiritului de colaborare și la crearea unui climat pozitiv în

cadrul clasei.

Concluzii

Practica pedagogică reprezintă un factor esențial în formarea profesorilor și în îmbunătățirea calității procesului educațional. În domeniul educației muzicale, aceasta contribuie la dezvoltarea creativității elevilor și la valorificarea potențialului artistic al acestora. Experiențele practice permit viitorilor profesori să își dezvolte competențele didactice și să utilizeze metode interactive care stimulează interesul elevilor pentru muzică.

Prin promovarea activităților de practică pedagogică, sistemul educațional european susține formarea unor profesori bine pregătiți, capabili să creeze experiențe de învățare atractive și eficiente pentru elevi.

Bibliografie

1. Cucos, C. – Pedagogie.
2. Iucu, R. – Formarea cadrelor didactice.
3. Programa școlară pentru disciplina Educație muzicală, Ministerul Educației.

Colaborarea grădiniță – familie în educația copilului

Neațu Bianca Mihaela

Grădinița cu P.P. Ostroveni, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Introducere

Educația copilului preșcolar reprezintă un proces complex, realizat prin implicarea activă a mai multor factori educaționali dintre care cei mai importanți sunt grădinița și familia. Pentru a asigura o dezvoltare armonioasă a copilului, este necesară o colaborare eficientă între cadrele didactice și părinți.

La această vârstă, copilul se află într-un proces continuu de formare, iar influențele mediului sunt esențiale în conturarea personalității sale.

Importanța colaborării grădiniță – familie

Colaborarea dintre grădiniță și familie este fundamentală pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Familia este primul mediu educațional al copilului, iar grădinița vine în completarea acestuia, oferind un cadru organizat și adaptat nevoilor de dezvoltare.

Prin colaborare, se realizează o continuitate a valorilor, regulilor și comportamentelor promovate. Copilul are nevoie de stabilitate și coerență în educație, iar atunci când părinții și educatoarea transmit aceleași mesaje, procesul de învățare devine mai eficient.

Implicarea părinților în activitățile educaționale contribuie la creșterea motivației copilului și la dezvoltarea încrederii în sine. Copiii ai căror părinți sunt implicați în viața școlară manifestă un interes mai mare pentru activități și au rezultate mai bune. Una dintre cele mai frecvente forme este comunicarea directă, realizată prin întâlniri cu părinții, ședințe sau discuții individuale. Acestea oferă posibilitatea schimbului de informații despre evoluția copilului, dificultăți întâmpinate sau progrese realizate. Activitățile comune reprezintă o altă modalitate eficientă de colaborare. Atelierele, serbările, proiectele educaționale sau activitățile extracurriculare implică atât copiii, cât și părinții, consolidând relația dintre aceștia și cadrele didactice.

Rolul familiei în educația copilului

Implicarea părinților în activitățile zilnice ale copilului contribuie la formarea unor obiceiuri sănătoase și la dezvoltarea autonomiei acestuia. Sprijinul oferit de familie în realizarea sarcinilor și încurajarea permanentă a copilului au un impact pozitiv asupra motivației pentru învățare. Un climat familial bazat pe încredere, comunicare și

susținere emoțională favorizează dezvoltarea armonioasă a copilului și facilitează integrarea acestuia în colectivitate. Familia are un rol determinant în formarea copilului, fiind mediul în care acesta își dezvoltă primele deprinderi și valori. Implicarea părinților în educație este esențială pentru succesul școlar și social al copilului. Părinții trebuie să susțină activitatea educațională desfășurată în grădiniță, să respecte regulile stabilite și să încurajeze comportamentele pozitive. De asemenea, aceștia trebuie să comunice deschis cu educatoarea și să colaboreze în rezolvarea eventualelor dificultăți. Un mediu familial echilibrat, bazat pe afecțiune și sprijin, contribuie semnificativ la dezvoltarea emoțională și socială a copilului.

Dificultăți în colaborarea grădiniță – familie

În practică, colaborarea dintre grădiniță și familie poate întâmpina diverse dificultăți. Lipsa de timp a părinților, comunicarea deficitară sau diferențele de viziune asupra educației pot afecta acest parteneriat. Uneori, părinții nu sunt suficient de implicați sau nu conștientizează importanța colaborării. Alteori, pot apărea neînțelegeri între cadrele didactice și părinți, generate de lipsa unei comunicări eficiente. Pentru depășirea acestor dificultăți, este necesară o abordare deschisă, bazată pe dialog și cooperare. Un aspect important al colaborării dintre grădiniță și familie îl reprezintă adaptarea activităților educaționale la nevoile individuale ale copilului. Fiecare copil are un ritm propriu de dezvoltare, iar comunicarea eficientă dintre educatoare și părinți contribuie la identificarea celor mai potrivite metode de sprijin.

Concluzii

Colaborarea eficientă presupune stabilirea unor obiective comune și respectarea unor principii educaționale unitare. Atât familia, cât și grădinița trebuie să acționeze în aceeași direcție, pentru a asigura continuitatea procesului educațional și pentru a evita confuziile în formarea copilului. Colaborarea dintre grădiniță și familie reprezintă un factor esențial în educația copilului preșcolar. Doar printr-un parteneriat eficient, bazat pe comunicare, respect și implicare, se poate asigura dezvoltarea armonioasă a copilului. Grădinița și familia trebuie să acționeze împreună, având un scop comun: formarea unui copil echilibrat, încrezător și bine adaptat societății. Consolidarea acestei relații contribuie la succesul educațional și la dezvoltarea personală a copilului.

Bibliografie

1. Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
2. Neacșu, I. (2000). *Instruire și învățare*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
3. Vărășmaș, E. (2012). *Educația timpurie*. București: Aramis.

Rolul practicii pedagogice în dezvoltarea profesională

Prof. educație timpurie: Necula Mihaela Virginia

Liceul de Arte Victor Giuleanu/Grădinița PP Nord 2, Rm. Vâlcea, Vâlcea

În contextul evoluției sistemelor educaționale europene, practica pedagogică ocupă un rol central în formarea cadrelor didactice. Aceasta reprezintă puntea între teoria pedagogică și aplicarea efectivă în mediul școlar, asigurând dezvoltarea competențelor profesionale și adaptarea la cerințele diversificate ale elevilor. În ultimii ani, Uniunea Europeană a accentuat importanța implementării standardelor de practică pedagogică pentru creșterea calității învățământului, ca parte a strategiei de armonizare și modernizare a educației la nivel European.

Activitățile de practică pedagogică permit viitorilor profesori să experimenteze metode de predare, strategii de evaluare și tehnici de management al clasei într-un cadru controlat, dar realist. Prin implicarea directă în procesul de predare-învățare, practicanții pot identifica nevoile elevilor și pot adapta strategiile didactice pentru a optimiza procesul educațional. Cercetările din domeniul pedagogic arată că studenții care au participat activ la programe de practică pedagogică dezvoltă abilități de comunicare, leadership și rezolvare a conflictelor, competențe esențiale pentru orice cadru didactic eficient.

Promovarea activităților de practică pedagogică în învățământul european este strâns legată de inițiativele de standardizare și mobilitate academică, precum Erasmus+ și diverse proiecte de cooperare transnațională. Aceste programe urmăresc să creeze un cadru comun de formare a cadrelor didactice, încurajând schimbul de bune practici și adaptarea metodelor inovatoare în diverse contexte educaționale. Astfel, practica pedagogică nu mai este doar o etapă de instruire locală, ci devine un instrument strategic de integrare și consolidare a învățământului European.

Practica pedagogică în grădiniță reprezintă o etapă esențială în formarea viitorilor educatori, oferind oportunitatea de a aplica în mod concret cunoștințele teoretice dobândite. Aceasta contribuie la dezvoltarea competențelor didactice, la înțelegerea particularităților de vârstă ale copiilor preșcolari și la formarea unei atitudini responsabile față de procesul educațional.

Practica pedagogică are un rol fundamental în pregătirea profesională, deoarece facilitează contactul direct cu mediul educațional. În cadrul grădiniței, elevul practicant observă activitatea educatoarei, modul de organizare a activităților și interacțiunea cu copiii. De asemenea, acesta învață să adapteze metodele de predare în funcție de nevoile și nivelul de dezvoltare al copiilor.

Un alt aspect important îl reprezintă dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare. Practicantul învață să stabilească o relație bazată pe încredere și respect cu preșcolarii, dar și să colaboreze eficient cu cadrele didactice și cu părinții.

În timpul practicii pedagogice, studentul participă la diverse tipuri de activități: observarea activităților didactice (jocuri, activități integrate, rutine zilnice); asistarea educatoarei în organizarea clasei; susținerea unor secvențe de lecție sau activități; implicarea în jocuri educative și recreative; evaluarea progresului copiilor prin metode specifice. De asemenea, practicantul învață să elaboreze proiecte didactice, planuri de lecție și materiale auxiliare, adaptate nivelului preșcolar.

În grădiniță, procesul educațional se bazează în mare măsură pe joc, acesta fiind principalul mijloc de învățare. Printre metodele utilizate se numără: jocul didactic, conversația, demonstrația, exercițiul, învățarea prin descoperire. Strategiile didactice sunt centrate pe copil și urmăresc dezvoltarea globală a acestuia: cognitivă, emoțională, socială și fizică. Pe parcursul practicii pedagogice pot apărea diverse dificultăți, precum: gestionarea comportamentului copiilor, menținerea atenției acestora, adaptarea limbajului la nivelul de înțelegere al preșcolarilor, emoțiile și lipsa de experiență a practicantului. Aceste dificultăți sunt însă firești și contribuie la procesul de învățare și formare profesională.

Practica pedagogică în grădiniță este o experiență complexă și valoroasă, care contribuie semnificativ

la formarea viitorilor educatori. Prin implicarea activă în viața grădiniței, practicantul își dezvoltă competențele necesare pentru a deveni un cadru didactic eficient, empatic și adaptat nevoilor copiilor. Această etapă reprezintă un pas important în construirea unei cariere în domeniul educației timpurii

Promovarea practicii pedagogice contribuie la creșterea calității actului educațional prin: dezvoltarea competențelor profesionale – studenții dobândesc experiență practică în aplicarea metodelor didactice inovatoare; integrarea standardelor europene – practica pedagogică facilitează alinierea la obiectivele educaționale europene privind competențele cheie ale elevilor; formarea unui cadru reflexiv – viitorii profesori învață să evalueze și să îmbunătățească continuu procesul educațional, promovarea mobilității academice și culturale – schimbul de experiență între instituții europene sprijină dezvoltarea profesională și flexibilitatea cadrelor didactice.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică este un factor determinant al învățământului european, contribuind la formarea unor cadre didactice competente, flexibile și capabile să răspundă provocărilor educației contemporane. Pentru a sprijini dezvoltarea continuă a educației, este esențial ca universitățile și autoritățile educaționale să investească în programe de practică pedagogică bine structurate și să promoveze schimburile de bune practici la nivel internațional.

Bibliografie

1. Ministerul Educației, *Curriculum pentru educația timpurie*, București, 2019.
2. Cucos, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
3. Iucu, Romiță B., *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2006.
4. Joița, Elena, *Didactica aplicată*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2003.
5. Vršmaș, Ecaterina, *Educația timpurie*, Editura Aramis, București, 2012.
6. Neacșu, Ioan, *Instruire și învățare*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999.

Practica pedagogică – factor determinant în cariera didactică

*Profesor pentru educație timpurie: Neculoiu Ioana Claudia
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 34 Brașov, jud. Brașov*

Practica pedagogică este o abordare realistă asupra întregului proces educațional despre care studentul este informat și format teoretic. Transpunerea cunoștințelor teoretice, metodologice și științifice se concretizează în abilitățile practice pe care acesta le poate dezvolta în activitățile desfășurate concret la clasă. De cele mai multe ori există o mare discrepanță între cele două abordări, când de fapt ele se află în relație de complementaritate și interdependență.

La nivelul educației timpurii, practica pedagogică se desfășoară pe parcursul a 3-4 luni efectiv în grădiniță și integrează diferite forme de organizare și desfășurare. Studenții fac pentru prima dată cunoștință cu structura organizatorică a unității de învățământ, fac cunoștință cu mentorii de practică la care sunt repartizați, cu procedura de organizare a practicii de specialitate în cadrul unităților (acorduri de parteneriat cu unități de învățământ, desemnarea cadrelor didactice din unitate, prin decizia internă a conducerii unității la care acestea au contract de muncă, întocmirea orarului de practică, prelucrarea atribuțiilor tuturor celor implicați în desfășurarea practicii pedagogice, copii și cadre didactice). Repartizarea studenților la practică se va realiza în funcție de resursele unității, evitând supraîncărcarea spațiilor școlare.

După ce studenții se familiarizează cu mediul educațional, cu reperele culturale și organizaționale ale unității de învățământ, pot participa la activitățile de practică observativă, în cadrul cărora au posibilitatea

să observe o prestație didactică elevată pe baza unor fișe de observație structurate pe etapele desfășurării lecției, să primească consultanță și consiliere metodică, analiză și reflecție asupra desfășurării activității în raport cu proiectarea didactică prezentată și pusă la dispoziția lor, împreună cu toate documentele școlare.

Studentii își pot clarifica unele necomcordanțe cu latura teoretică, pot observa dinamica grupei, pot identifica stiluri didactice, pot cunoaște particularități specifice ale anumitor preșcolari și comportamentele acestora în diferite secvențe de activitate, fie ele didactice (pe domenii experiențiale) sau liber alese, sau pur și simplu în timpul rutinelor și tanzițiilor. Tratarea diferențiată a preșcolarilor este impetuos necesară atunci când există diferențe socio-culturale, medicale, lingvistice astfel încât fiecare copil să beneficieze de sprijin real în propria sa formare și dezvoltare, pot fi prezentate studenților caiete de observații, fișe de progres, fișe psihopedagogice, tipologia familiilor sau studii de caz.

A treia etapă în desfășurarea practicii pedagogice este practica activă, etapă în care studenții preiau rolul mentorului și sub îndrumarea acestuia proiectează, organizează și desfășoară efectiv activități didactice cu preșcolarii. Mentorul oferă informații și consultanță metodică pentru proiectarea, desfășurarea și evaluarea (autoevaluarea) activităților, verifică și corectează proiectele de lecție care urmează să fie susținute de către studenți, organizează întâlniri de feedback, analiză și reflecție a activităților asistate. La sfârșitul fiecărei activități mentorul va completa o fișă de evaluare a activității/raport de evaluare, care reprezintă instrumentul utilizat pentru evaluarea activității susținute de student, luând în considerare atât utilizarea corectă a informațiilor teoretice și metodologice în întocmirea documentelor de proiectare, cât și conduita manifestată pe tot parcursul stagiului de practică, față de toți cei implicați în procesul educațional.

În spatele acestor etape generale și specifice de desfășurare a practicii pedagogice în unitățile de învățământ, cel mai important aspect este cel vocațional. Foarte mulți studenți își descoperă propria vocație în aceste programe de practică pedagogică, pe când alții conștientizează că nu se regăsesc în această meserie, că rezonază foarte bine cu resursele teoretice, dar aproape deloc cu cele practice, cu clasa, cu preșcolarii, cu dinamica educațională din cadrul unității.

A fi dascăl nu presupune doar cunoștințe metodologice și științifice, presupune empatie, deschidere și flexibilitate la nevoile copilului din fața ta, la situațiile familiale în schimbare, la disperarea din ochii părintelui înfrânt de neputința de a-și ajuta propriul copil, la nevoia copilului de a primi atenție, sprijin, susținere, iubire și experiențe de învățare care să îl clădească ca om.

Rolul practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice pentru un învățământ european de calitate

*Prof. Ed. Timpurie Neghină Melania-Christiana
Școala I. Gh. Duca/Str.G.P.P. Traian. Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea*

Educația contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de schimbările sociale, culturale și tehnologice ale societății actuale. În acest context, profesorul nu mai este perceput doar ca un simplu furnizor de informații, ci ca un facilitator al învățării, un ghid și un model pentru elevi. Pentru a răspunde acestor cerințe, formarea cadrelor didactice trebuie să îmbine în mod echilibrat pregătirea teoretică și experiența practică.

Practica pedagogică are rolul de a transforma cunoștințele teoretice în competențe reale de predare. Aceasta oferă viitorilor profesori oportunitatea de a observa activitatea didactică, de a analiza metodele utilizate la clasă și de a participa activ la procesul educațional. În acest mod, se dezvoltă abilități esențiale precum comunicarea didactică, gestionarea situațiilor educaționale, adaptarea strategiilor de predare și înțelegerea nevoilor elevilor.

În spațiul educațional european, accentul este pus pe dezvoltarea competențelor, pe învățarea activă și pe formarea unor cetățeni capabili să se adapteze la schimbare. Practica pedagogică contribuie la atingerea acestor obiective prin implicarea directă a viitorilor profesori în activități educaționale reale. Experiența din clasă permite înțelegerea complexității actului didactic și dezvoltarea unei atitudini reflexive asupra procesului de predare-învățare.

Un rol important în formarea profesională îl are și reflecția asupra propriei experiențe. Analiza activităților observate sau desfășurate la clasă contribuie la conștientizarea punctelor forte și la identificarea aspectelor care pot fi îmbunătățite. Astfel, practica pedagogică devine nu doar un exercițiu de aplicare a cunoștințelor, ci și un proces de dezvoltare personală și profesională.

Experiența personală acumulată în perioada practicii pedagogice realizate în anii de liceu a reprezentat un moment important în formarea unei perspective asupra profesiei didactice. În cadrul activităților desfășurate, am avut oportunitatea de a observa modul în care profesorii își organizează lecțiile, felul în care interacționează cu elevii și strategiile utilizate pentru a menține interesul și implicarea clasei. Această experiență a contribuit la înțelegerea faptului că procesul educațional presupune nu doar transmiterea informațiilor, ci și crearea unui mediu favorabil învățării.

Participarea la activități de observare la clasă mi-a permis să remarc importanța relației dintre profesor și elev, precum și rolul empatiei și al comunicării eficiente în desfășurarea lecțiilor. De asemenea, am observat că fiecare profesor își construiește propriul stil didactic, adaptat personalității sale și specificului clasei. Această diversitate de abordări a evidențiat faptul că profesia didactică presupune creativitate, flexibilitate și capacitatea de a răspunde diferitelor situații educaționale.

Un alt aspect semnificativ al experienței de practică a fost conștientizarea responsabilității pe care o implică activitatea didactică. Profesorul are un rol esențial în formarea elevilor nu doar din punct de vedere intelectual, ci și moral și social. Observând modul în care cadrele didactice își asumă această responsabilitate, am înțeles mai bine importanța pregătirii profesionale continue și a dedicării față de actul educațional.

Beneficiile practicii pedagogice se reflectă atât în dezvoltarea competențelor profesionale, cât și în formarea unei atitudini responsabile față de procesul educațional. Viitorii profesori își dezvoltă capacitatea de analiză, își îmbunătățesc abilitățile de comunicare și învață să adapteze metodele didactice la particularitățile elevilor. În plus, experiența directă din clasă contribuie la formarea unei imagini reale asupra rolului profesorului în societate.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă un pilon fundamental al formării cadrelor didactice și un factor determinant în dezvoltarea unui învățământ de calitate, aliniat standardelor europene. Experiențele de practică, inclusiv cele realizate încă din perioada liceului, pot avea un impact semnificativ asupra orientării profesionale și asupra formării unei perspective realiste asupra profesiei didactice. Investiția în dezvoltarea și consolidarea practicii pedagogice contribuie, în mod direct, la îmbunătățirea actului educațional și la formarea unor profesori competenți și dedicați.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. (2005). *Managementul și gestiunea clasei de elevi*. Iași: Editura Polirom.
3. Joița, E. (2008). *Pedagogie și elemente de psihologia educației*. București: Editura Arves.
4. Păun, E., & Potolea, D. (coord.). (2002). *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative*. Iași: Editura Polirom.
5. Stan, E. (2016). *Didactica postmodernă*. București: Editura Institutul European.
6. UNESCO. (2015). *Rethinking Education: Towards a Global Common Good?* Paris: UNESCO Publishing.

Metode și tehnici eficiente de integrare a copiilor cu CEE în învățământul de masă

Prof. Nica Elena Mădălina

Liceul Tehnologic „Căpitan. Nicolae Pleșoianu” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Orice copil are o serie de particularități, caracteristici care se referă la modul, stilul, ritmul și specificul învățării sale. În același timp, o serie de copii au particularități ce îndreptățesc un sprijin suplimentar, activități specifice pentru realizarea sarcinilor de învățare; este vorba de cerințe speciale, diferite de ale majorității copiilor și care determină măsuri specifice. Cerințe speciale poate avea orice om/copil în anumite perioade, pentru că cerințele speciale acoperă o realitate extrem de variată, complexă și dinamică - de la probleme simple, determinate de dezvoltarea tipică a individualității și persoanei, până la problemele unice, care nu se pot rezolva decât cu o intervenție specială și specifică.

Educația școlară a copiilor cu cerințe educative speciale trebuie să corespundă nevoilor de dezvoltare a copiilor, presupune evaluarea adecvată a potențialului lor de învățare / dezvoltare și implică asigurarea reabilitării – recuperării – compensării deficiențelor / tulburărilor, dificultăților de învățare. Integrarea școlară a acestor copii este un proces dificil, de adaptare a acestora la cerințele școlii pe care o urmează, de stabilire a unor raporturi afective pozitive cu membrii grupului școlar (clasă), de desfășurare cu succes a prestațiilor școlare.

În scopul eficientizării procesului de învățare pentru elevii cu CES, sunt invocate câteva repere fundamentale:

- învățarea interactivă care presupune folosirea unor strategii de învățare focalizate pe cooperarea, colaborarea și comunicarea între elevi la activitățile didactice, precum și pe interacțiunea dintre cadre didactice, cadre didactice și elevi;
- elaborarea în comun a obiectivelor învățării (educator – elev) deoarece fiecare participant la actul învățării are ideile, experiențele și interesele personale de care trebuie să se țină seama în proiectarea activităților didactice;
- demonstrația, aplicația și feedbackul – orice proces de învățare (mai ales în cazul elevilor cu

CES) este mai eficient și mai ușor de înțeles dacă informațiile prezentate sunt demonstrate și aplicate în situații reale de viață, existând și un feedback continuu de-a lungul întregului proces;

- modalitățile de sprijin în actul învățării – elevii cu CES au nevoie în anumite momente de un sprijin activ de învățare atât în timpul activităților desfășurate în clasă, cât și la activitățile din afara clasei, prin dezvoltarea unui parteneriat educațional cu anumite categorii de specialiști, cu familiile elevilor.

Metodele și procedeele de predare-învățare trebuie să fie selectate în raport cu scopul și obiectivele activității didactice, conținutul lecției și particularitățile elevilor (vârsta, nivelul dezvoltării psihice, tipul și gradul deficiențelor/ tulburărilor, tipul de percepție al elevilor – analitic sau sintetic) , stilul de lucru al cadrului didactic. În activitățile didactice destinate elevilor cu CES se pot folosi metodele expozitive (povestirea, expunerea, explicația, descrierea) dar trebuie respectate anumite cerințe:

- să se folosească un limbaj adecvat, corespunzător nivelului comunicării verbale;
- prezentarea să fie clară, precisă, concisă;
- ideile să fie sistematizate;
- să se recurgă la procedee și materiale intuitive;
- să se antreneze elevii prin întrebări de control pentru a verifica nivelul înțelegerii conținuturilor de către aceștia și pentru a interveni cu noi explicații atunci când se impune acest lucru.

Metodele de simulare (jocul didactic, dramatizare) pot fi aplicate cu succes atât în ceea ce privește conținutul unor discipline, cât și în formarea și dezvoltarea comunicării la elevii cu deficiențe mintale și senzoriale. Implicarea lor cât mai directă în situații de viață simulate, trezesc motivația și participarea activă, emoțională a elevilor, constituind și un mijloc de socializare și interrelaționare cu cei din jur.

Metoda demonstrației ajută elevii cu dizabilități să înțeleagă elementele de bază ale unui fenomen sau proces. Alături de metoda demonstrației, exercițiul constituie o metodă cu o largă aplicabilitate în educația specială, mai ales în activitățile de consolidare a cunoștințelor și de antrenare a deprinderilor. În activitatea educativă a copiilor cu cerințe educative speciale se poate folosi cu maximă eficiență învățarea prin cooperare. Lecțiile bazate pe învățarea prin cooperare permit evaluarea frecventă a performanței fiecărui elev care trebuie să ofere un răspuns în nume personal sau în numele grupului, elevii se ajută unii pe alții, încurajându-se și împărtășindu-și ideile, explică celorlalți, discută ceea ce știu, se învață unii pe alții, realizează că au nevoie unii de alții pentru a duce la bun sfârșit o sarcină a grupului. Persoanele cu nevoi speciale au, în general, mai puține posibilități de afirmare, fiind, de cele mai multe ori, marginalizate de cei din jurul lor.

Misiunea noastră este să oferim tuturor copiilor posibilitatea de a-și forma competențe, de a le crea condiții să și le exprime, de a simți bucuria copierii și de a descoperi lumea care-i înconjoară.

Bibliografie

1. Stănică, Ioan, Popa, M., *Psihopedagogie specială*, Editura Pro Humanitas, București, 2001
2. Ionescu, M., *Educația și dinamica ei*, Editura Tribuna învățământului, București, 1998

Promovarea activităților de practică pedagogică – element esențial al dezvoltării învățământului european

*Profesor Învățăământ Primar Nicolaescu Elena
Școala Gimnazială "Căpitan Mărășanu"- Stroești, jud. Vâlcea*

În contextul actual al globalizării și al modernizării sistemelor educaționale, învățământul european pune un accent tot mai mare pe formarea competențelor practice ale cadrelor didactice. Educația nu mai este privită doar ca un proces de transmitere a informațiilor, ci ca un demers complex, centrat pe formarea unor indivizi capabili să se adapteze și să răspundă provocărilor societății contemporane. În acest cadru, promovarea activităților de practică pedagogică devine un element esențial în formarea viitorilor profesori și un factor determinant al calității actului educațional.

La nivel european, se observă o preocupare constantă pentru integrarea eficientă a practicii pedagogice în programele de formare. Sistemele educaționale performante promovează modele de formare bazate pe colaborare, mentorat și învățare experiențială. Rolul profesorului mentor este esențial în acest proces, deoarece acesta oferă sprijin, îndrumare și exemple de bune practici. Relația dintre mentor și student contribuie la dezvoltarea profesională și la creșterea încrederii în sine a viitorului cadru didactic.

De asemenea, parteneriatele dintre universități și unitățile de învățământ preuniversitar reprezintă un factor important în organizarea eficientă a practicii pedagogice. Aceste colaborări permit crearea unui cadru real de învățare, în care studenții pot observa și participa activ la procesul educațional. În același timp, ele facilitează adaptarea programelor de formare la cerințele actuale ale sistemului de învățământ, contribuind la reducerea diferențelor dintre pregătirea teoretică și realitatea din școli.

Promovarea activităților de practică pedagogică are și un impact pozitiv asupra motivației pentru cariera didactică. Contactul direct cu realitatea școlară permite viitorilor profesori să înțeleagă mai bine responsabilitățile profesiei și să își consolideze opțiunea pentru acest domeniu. În același timp, o practică bine organizată facilitează integrarea profesională a debutanților și reduce dificultățile întâmpinate la începutul carierei.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă un pilon esențial al formării cadrelor didactice și un factor determinant al dezvoltării învățământului european. Prin valorificarea acesteia, se asigură o pregătire echilibrată, orientată atât spre cunoaștere, cât și spre aplicabilitate, contribuind la crearea unui sistem educațional eficient și adaptat cerințelor actuale ale societății.

Bibliografie

1. Comisia Europeană. Educație și formare în Europa – strategii și politici educaționale. Bruxelles, 2020.
2. Cucos, Constantin. Pedagogie. Iași: Editura Polirom, 2014.
3. Iucu, Romiță B. Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative. Iași: Editura Polirom, 2008.
4. OECD. Teachers and School Leaders as Lifelong Learners. Paris, 2019.

Rolul practicii pedagogice pentru integrarea copiilor cu CEE în învățământul de masă

*Prof. Nicula Florentina Cristina
CSI Băbeni*

Integrarea copiilor cu Cerințe Educaționale Speciale (CES) în învățământul de masă nu reprezintă doar o obligație legislativă, ci o schimbare fundamentală de paradigmă pedagogică. Succesul acestui proces depinde în mod critic de calitatea pregătirii cadrelor didactice. În acest context, practica pedagogică nu este doar o etapă de formare, ci „laboratorul” în care viitorul profesor învață să transforme diversitatea dintr-un obstacol într-o resursă de învățare.

Practica pedagogică eficientă oferă studentului sau debutantului trei piloni esențiali pentru gestionarea incluziunii:

A. Formarea competențelor de diagnostic pedagogic

În timpul practicii, viitorul dascăl învață să observe dincolo de etichete. Integrarea necesită abilitatea de a identifica barierele de învățare specifice fiecărui elev (tulburări de spectru autist, deficiențe senzoriale, dizabilități cognitive sau tulburări de învățare precum dislexia).

B. Adaptarea curriculară și diferențierea instruirii

Teoria explică ce este un Plan de Servicii Individualizat (PSI), dar practica este cea care învață cadrul didactic cum să modifice conținuturile.

- * Simplificarea textelor fără a pierde esența informației.

- * Utilizarea materialelor multisenzoriale.

- * Adaptarea evaluării (timp prelungit, itemi simplificați).

C. Gestionarea climatului psihosocial al clasei

Un rol vital al practicii este învățarea strategiilor de facilitare a interacțiunii între copiii tipici și cei cu CES. Profesorul învață să prevină bullying-ul și să promoveze empatia, transformând colectivul într-un sistem de suport.

3. Strategii practice de integrare observate și aplicate

Pe parcursul stagiilor de practică, se pune accent pe câteva metode esențiale:

Învățarea prin cooperare- grupurile mici permit elevului cu CES să contribuie conform abilităților sale. Sistemul de „Buddy” - Un elev tipic devine partenerul de sprijin al elevului cu CES, favorizând socializarea.

- Utilizarea tehnologiilor asistive-Tablete, software-uri de citire sau tastaturi adaptate care elimină barierele fizice/cognitive.

Poate cel mai important rol al practicii pedagogice este demitizarea dizabilității. Multe cadre didactice manifestă reticență față de integrare din cauza lipsei de experiență directă. Contactul nemijlocit cu elevii cu CES în timpul practicii:

- * Reduce anxietatea profesorului în fața comportamentelor atipice.

- * Dezvoltă răbdarea și reziliența emoțională.

- * Combate stereotipurile legate de potențialul de învățare al copiilor cu nevoi speciale.

Practica pedagogică scoate în evidență faptul că profesorul de la clasă nu este singur. Viitorul dascăl învață cum să lucreze în echipă cu:

- * Profesorul itinerant/de sprijin

- * Consilierul școlar

- * Părinții, care devin parteneri esențiali în procesul de recuperare și integrare.

Colaborarea interprofesională nu este doar un element auxiliar, ci este coloana vertebrală a incluziunii reușite. În contextul educației speciale, profesorul de la clasă nu mai este un „lider solitar”, ci devine parte dintr-o echipă multidisciplinară, iar ca detaliere a mecanismelor de colaborare care fac ca integrarea să

funcționeze în practică, pot menționa:

1. Triada de aur a suportului: Profesor de masă – Profesor de sprijin – Elev

Aceasta este relația centrală în procesul de predare-învățare.

* Profesorul de la clasă: Deține expertiza asupra disciplinei (matematică, limba română etc.) și gestionează dinamica întregului colectiv.

* Profesorul itinerant și de sprijin: Este specialistul în strategii de compensare a dizabilității. Acesta ajută la adaptarea materialelor didactice și oferă asistență directă elevului cu CES, fie în timpul orelor (în sistem shadowing sau co-teaching), fie în ore suplimentare în camera de resurse.

2. Relația cu specialiștii în terapii conexe

Colaborarea se extinde dincolo de sala de clasă către personalul specializat care abordează nevoile specifice ale copilului:

* Logopedul: Esențial pentru copiii cu tulburări de limbaj sau dislexie; oferă profesorului tehnici de comunicare eficientă.

* Psihologul școlar: Monitorizează starea emoțională a elevului și oferă strategii pentru gestionarea crizelor comportamentale sau a episoadelor de anxietate.

* Kinetoterapeutul: În cazul deficiențelor motorii, acesta oferă recomandări privind postura corectă în bancă și exerciții de pauză activă.

3. Parteneriatul cu familia: Dincolo de ședințele cu părinții Părinții sunt cei mai buni experți în nevoile propriului copil. O colaborare profesională autentică presupune:

* Schimbul constant de informații: Ce strategii funcționează acasă și pot fi aplicate la școală?

* Consecvența intervenției: Regulile și recompensele trebuie să fie similare în ambele medii pentru a evita confuzia copilului.

* Suportul emoțional: Profesorul trebuie să manifeste empatie față de provocările familiei, evitând blamarea acestora pentru dificultățile elevului.

4. Modele de colaborare la nivelul instituției

Pentru ca integrarea să nu fie doar formală, școala trebuie să funcționeze ca un sistem integrat:

- Consiliul clasei -Întâlniri periodice pentru evaluarea progresului și ajustarea Planului de Servicii Individualizat (PSI)/ PIP

- Intervenția în echipă -Doi profesori predau simultan(acolo unde resursele școlii asunt complete), unul ocupându-se de masa de elevi, celălalt oferind suport focalizat elevului cu CES/ profesor-părinte/ facilitator-profesorul lucrează cu clasa, iar cu copilul cu ces lucrează facilitatorul pe material didactic adaptat de către profesor.

- Grupuri de suport pentru profesori -spații unde cadrele didactice pot împărtăși dificultăți și soluții găsite în lucrul cu copiii cu nevoi speciale.

5. Obstacole în calea colaborăriiÎn practica pedagogică, studentul va observa deseori și bariere care trebuie depășite:

* Lipsa de timp: Programul încărcat care nu permite întâlniri de coordonare.

* Confuziile de rol: Când profesorul de sprijin este văzut doar ca un „supraveghetor” și nu ca un partener egal.

* Rezistența la schimbare: Reticența unor cadre didactice de a primi un alt adult în sala de clasă în timpul orei.

De ce este vitală această colaborare?

Fără o comunicare fluidă, eforturile sunt fragmentate. Dacă logopedul lucrează pe sunete pe care profesorul nu le exersează la clasă, sau dacă terapeutul ABA folosește metode de recompensare pe care părintele nu le aplică, progresul copilului va fi lent și frustrant pentru toți cei implicați.

Rolul practicii pedagogice în integrarea copiilor cu CES este unul de fundamentare a profesionalismului reflexiv. Fără o componentă practică solidă, incluziunea rămâne la nivel de concept teoretic, deseori eșuând în fața realității de la catedră. Doar prin experiență directă, ghidată de mentori competenți, viitorul profesor poate dobândi acel „tact pedagogic” necesar pentru a asigura fiecărui copil, indiferent de deficiență, dreptul la o educație de calitate alături de colegii săi.

Dacă dorești, pot să dezvolt oricare dintre secțiunile de mai sus (de exemplu, să detaliez metodele

de adaptare curriculară) sau să te ajut cu o bibliografie relevantă pentru acest referat?

Importanța activităților de practică pedagogică în formarea cadrelor didactice

*Prof. înv. Preșc.: Niculicioiu Roxana Nicoleta
Școala Gimnazială Nr.13/ GPP Ostroveni 3, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea*

Educația preșcolară reprezintă fundamentul dezvoltării armonioase a copilului, iar calitatea actului educațional depinde în mod direct de pregătirea cadrelor didactice. În acest context, practica pedagogică devine un element esențial în formarea inițială a educatorilor, fiind considerată un factor determinant în alinierea învățământului românesc la standardele europene.

Practica pedagogică este componenta aplicativă a procesului de formare, prin care viitorii educatori au posibilitatea de a transpune în realitate cunoștințele teoretice dobândite. În învățământul preșcolar, această dimensiune este deosebit de importantă, deoarece activitatea didactică presupune interacțiunea directă cu copiii, adaptarea permanentă la nevoile acestora și utilizarea unor metode centrate pe joc și experiență.

Un prim rol esențial al practicii pedagogice este dezvoltarea competențelor profesionale. Prin participarea la activități didactice, studenții învață să proiecteze lecții, să organizeze mediul educațional și să utilizeze metode interactive. De exemplu, în timpul stagiilor de practică din grădiniță, aceștia pot observa modul în care educatorul utilizează jocul didactic pentru dezvoltarea limbajului sau a gândirii logice, iar ulterior pot aplica aceste metode în activitățile proprii.

Un alt aspect important este formarea abilităților de comunicare și relaționare. În lucrul cu preșcolarii, comunicarea trebuie adaptată nivelului de dezvoltare al copiilor, fiind necesară o abordare empatică și flexibilă. Practica pedagogică oferă contexte reale în care viitorii educatori învață să gestioneze situații diverse: conflicte între copii, lipsa de atenție sau dificultăți de integrare. Astfel, se dezvoltă nu doar competențe didactice, ci și competențe socio-emoționale.

De asemenea, practica pedagogică contribuie la formarea capacității de reflecție asupra propriei activități. Sub îndrumarea mentorilor, studenții își analizează activitatea, identifică punctele forte și aspectele care necesită îmbunătățire. Acest proces reflexiv este esențial pentru dezvoltarea profesională continuă, fiind promovat și la nivelul sistemelor educaționale europene.

Rolul mentorului este, de asemenea, definitoriu. Educatorii cu experiență oferă sprijin, modele de bună practică și feedback constructiv. Prin colaborarea cu aceștia, studenții își formează o imagine realistă asupra profesiei și învață să aplice principiile pedagogice în contexte concrete. În plus, această relație contribuie la integrarea treptată în mediul educațional.

În context european, accentul este pus pe formarea competențelor-cheie și pe învățarea pe tot parcursul vieții. Practica pedagogică răspunde acestor cerințe prin promovarea învățării active, a colaborării și a adaptabilității. Programele de formare includ tot mai frecvent stagii extinse și mobilități internaționale, care permit schimbul de experiență și adoptarea unor modele educaționale eficiente.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă un factor determinant în formarea cadrelor didactice pentru învățământul preșcolar. Aceasta facilitează dezvoltarea competențelor profesionale, a abilităților de comunicare și a capacității reflexive, contribuind la pregătirea unor educatori capabili să răspundă cerințelor educației moderne. Prin promovarea și valorificarea acestor activități, se asigură creșterea calității actului educațional și formarea unei generații de cadre didactice adaptate standardelor europene.

Bibliografie

1. Spătărelu, E. M. (2020), Practica pedagogică în învățământul preșcolar, Editura didactică.

2. Verdeș, M.-R. (2022), Caiet de practică pedagogică pentru învățământul primar și preșcolar, Editura Academica Brâncuși.

Promovarea activităților de practică pedagogică — premisă a alinierii învățământului românesc la standardele educaționale europene

Prof. Nicuț Ovidiu-George

Liceul Tehnologic „Petre Ionescu Muscel” Domnești, jud Argeș

În contextul transformărilor generate de evoluția societății contemporane și de integrarea sistemelor educaționale în spațiul european, practica pedagogică dobândește un rol central în dezvoltarea profesională a cadrelor didactice. Aceasta reprezintă o etapă fundamentală în formarea profesorilor, oferind posibilitatea aplicării în contexte reale a principiilor teoretice dobândite în procesul de pregătire profesională.

În mod particular, în învățământul tehnologic, activitățile de practică pedagogică au o importanță deosebită, deoarece acestea facilitează legătura dintre pregătirea teoretică și aplicarea competențelor în situații concrete de muncă. Prin intermediul acestor activități, elevii au oportunitatea de a înțelege mecanismele funcționării mediului economic și de a dezvolta competențe profesionale relevante pentru inserția pe piața muncii.

Practica pedagogică în contextul formării profesionale

Formarea cadrelor didactice presupune îmbinarea cunoștințelor teoretice cu experiențele practice dobândite în activitatea la clasă. Practica pedagogică oferă cadrul necesar pentru dezvoltarea competențelor didactice, pentru experimentarea strategiilor de predare și pentru evaluarea eficienței metodelor utilizate.

În învățământul tehnologic, aceste activități au o dimensiune aplicativă pronunțată, fiind orientate spre dezvoltarea competențelor profesionale ale elevilor. Practica pedagogică devine astfel un instrument prin care elevii își consolidează cunoștințele și își dezvoltă abilitățile necesare integrării în mediul profesional.

Coordonarea practicii pedagogice în domeniul economic

În activitatea didactică desfășurată în cadrul filierei tehnologice, coordonarea practicii pedagogice în domeniul economic reprezintă o responsabilitate importantă în procesul de formare profesională a elevilor. În această calitate, am avut oportunitatea de a organiza și de a monitoriza activitățile de practică desfășurate de elevi în contexte educaționale și profesionale relevante pentru domeniul economic.

Coordonarea practicii pedagogice a presupus planificarea activităților practice, colaborarea cu unități economice și instituții partenere, precum și evaluarea competențelor dobândite de elevi în cadrul acestor activități. Prin intermediul practicii, elevii au avut posibilitatea de a observa modul de organizare a activităților economice, de a analiza procesele administrative și de a înțelege responsabilitățile specifice diferitelor funcții din cadrul organizațiilor.

Aceste experiențe contribuie la dezvoltarea unor competențe profesionale importante, precum capacitatea de organizare, responsabilitatea profesională, comunicarea în mediul de lucru și aplicarea cunoștințelor teoretice în situații concrete.

Strategii didactice utilizate în cadrul activităților de practică

În cadrul activităților de practică pedagogică au fost utilizate diferite strategii didactice menite să faciliteze implicarea activă a elevilor și să contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale. Printre acestea se numără studiul de caz, analiza unor situații concrete din mediul economic și activitățile de reflecție asupra experiențelor de practică.

De asemenea, elevii au fost încurajați să realizeze rapoarte de activitate și să prezinte observațiile

realizate în cadrul practicii. Aceste activități au contribuit la dezvoltarea capacității de analiză și la consolidarea competențelor de comunicare.

Impactul practicii pedagogice asupra dezvoltării elevilor

Experiența coordonării activităților de practică evidențiază faptul că implicarea elevilor în activități aplicative contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor profesionale și la creșterea motivației pentru învățare.

Elevii care participă la activități de practică pedagogică dobândesc o perspectivă mai clară asupra domeniului profesional pentru care se pregătesc și dezvoltă o mai bună înțelegere a relației dintre pregătirea teoretică și aplicarea acesteia în mediul economic. În același timp, aceste experiențe contribuie la dezvoltarea responsabilității și la formarea unei atitudini profesionale adecvate.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant pentru dezvoltarea unui sistem educațional orientat spre performanță și adaptat cerințelor societății contemporane. În special în învățământul tehnologic, aceste activități contribuie la consolidarea legăturii dintre școală și mediul economic, facilitând dezvoltarea competențelor profesionale ale elevilor.

Experiența coordonării practicii pedagogice în domeniul economic evidențiază importanța organizării riguroase a acestor activități și a colaborării cu partenerii instituționali. Prin valorificarea experiențelor de practică și prin diseminarea bunelor practici în cadrul comunității educaționale, sistemul de învățământ poate răspunde mai eficient cerințelor actuale ale societății și ale pieței muncii.

Bibliografie

1. Comisia Europeană. 2020. *Digital Education Action Plan 2021–2027*. Bruxelles: Comisia Europeană.
2. Cucos, Constantin. 2014. *Pedagogie*. Iași: Polirom. pp. 85–102.
3. Istrate, Olimpiu. 2019. *Educația digitală și competențele profesorului în era tehnologiei*. București: Editura Didactică și Pedagogică. pp. 91–104.

Practica pedagogică – laborator de formare profesională pentru profesorul european

Prof. Nicuț Nadia Costina

Școala Gimnazială „Take Ionescu”/Grădinița cu P.P. Cozia, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

Educația europeană contemporană pune accent pe formarea unor cadre didactice capabile să răspundă provocărilor societății bazate pe cunoaștere. În acest context, practica pedagogică devine un element esențial al formării profesionale, deoarece oferă viitorilor profesori oportunitatea de a transforma cunoștințele teoretice în experiențe educaționale concrete.

În ultimele decenii, conceptul de practică pedagogică a evoluat semnificativ. Dacă în trecut aceasta era percepută doar ca o etapă de observare sau de aplicare a unor metode didactice, în prezent ea este considerată un spațiu de formare reflexivă, în care profesorii în devenire își dezvoltă competențele profesionale prin analiză critică, experimentare și adaptare la contextul educațional.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă, astfel, un factor determinant al dezvoltării unui învățământ de calitate, în concordanță cu valorile și standardele educaționale europene. Practica pedagogică oferă cadrul necesar pentru dezvoltarea competențelor profesionale ale cadrelor didactice. Prin implicarea directă în activitățile educaționale, studenții sau profesorii debutanți dobândesc experiență în gestionarea situațiilor reale din mediul școlar. Printre competențele dezvoltate prin activități de practică pedagogică se numără: competențe de proiectare didactică, care presupun elaborarea planificărilor și a activităților educaționale adaptate nivelului de dezvoltare al copiilor; competențe de management al clasei, esențiale pentru crearea unui climat educațional pozitiv; competențe de comunicare și relaționare, necesare pentru interacțiunea eficientă cu elevii, colegii și părinții; competențe reflexive, care permit analizarea și îmbunătățirea continuă a practicii didactice. Prin experiența directă acumulată în timpul practicii pedagogice, viitorii profesori își dezvoltă capacitatea de a lua decizii pedagogice adaptate diferitelor situații educaționale.

Un aspect esențial al educației europene îl reprezintă dezvoltarea competențelor transversale, considerate fundamentale pentru formarea cetățenilor activi și responsabili. Activitățile de practică pedagogică contribuie la dezvoltarea unor competențe precum: gândirea critică; creativitatea; capacitatea de colaborare; adaptabilitatea la schimbare. Prin participarea la activități educaționale reale, viitorii profesori învață să utilizeze metode interactive și să adapteze strategiile didactice la nevoile individuale ale elevilor.

Un alt rol important al practicii pedagogice îl reprezintă stimularea inovării didactice. În mediul educațional actual, cadrele didactice sunt încurajate să utilizeze metode de predare moderne, centrate pe elev și pe participarea activă a acestuia. Printre strategiile pedagogice promovate în cadrul practicii se numără: învățarea prin proiecte; învățarea colaborativă; utilizarea resurselor digitale în educație; activitățile experiențiale și interdisciplinare. Aceste metode contribuie la crearea unui mediu educațional dinamic și motivant, care stimulează implicarea elevilor în procesul de învățare.

Un element esențial în organizarea și desfășurarea activităților de practică pedagogică îl reprezintă colaborarea dintre instituțiile de formare și unitățile de învățământ. Parteneriatul dintre universități, casele corpului didactic și școlile de aplicație facilitează schimbul de experiență și permite integrarea celor mai recente tendințe pedagogice în procesul de formare a cadrelor didactice. În acest context, grădinițele și școlile devin adevărate laboratoare pedagogice, în care viitorii profesori pot observa, experimenta și reflecta asupra propriilor practici educaționale.

În spațiul educațional european, formarea cadrelor didactice se bazează pe principii precum mobilitatea, colaborarea internațională și schimbul de bune practici. Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la: armonizarea standardelor de formare profesională; facilitarea recunoașterii diplomelor și a competențelor profesionale; dezvoltarea unei culturi educaționale bazate pe cooperare și inovare. Astfel, practica pedagogică devine un instrument important pentru integrarea sistemelor

educaționale naționale în cadrul spațiului european al educației.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant al dezvoltării unui învățământ modern și eficient. Prin experiențele practice acumulate, viitorii profesori își dezvoltă competențele profesionale și dobândesc capacitatea de a adapta strategiile didactice la cerințele educației contemporane.

În contextul educației europene, practica pedagogică devine un element esențial al formării profesionale, contribuind la creșterea calității actului educațional și la dezvoltarea unor profesori competenți, reflexivi și inovatori.

Bibliografie

Cucoș, C. – *Pedagogie*, Polirom, Iași, 2014.

Ionescu, M., Radu, I. – *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.

Vrasmaș, E. – *Educația timpurie*, Editura Aramis, București, 2016.

Comisia Europeană – *Educație și formare în Europa*, Bruxelles.

Proiectele Etwinning – oportunități de învățare

Prof. Nistor Gabriela-Alexandra

Școala Gimnazială „Mircea Cel Bătrân”, Pitești, jud.Argeș

Proiect eTwinning STEM WITH NATURE

TEMA: „VÂNTUL”

Disciplina: Științele naturii

Modelul de predare- învățare 5E (*Engage, Explore, Explain, Extend or Elaborate, and Evaluate*), prin care se permite elevilor să înțeleagă un concept în timp, printr-o serie de etape sau faze stabilite.

A fost dezvoltat în 1987 de Biological Sciences Curriculum Study și promovează învățarea colaborativă, activă, în care elevii lucrează împreună pentru a rezolva probleme și a investiga concepte noi, punând întrebări, observând, analizând și trăgând concluzii.

Etapele Modelului 5E sunt: Implicare, Explorare, Explicație, Elaborare/Aprofundare și Evaluare.

IMPLICARE	Se captează atenția atenția intrând în clasă scoțând sunetul vântului. Se prezintă copiilor un videoclip care redă sunetul vântului în mai multe situații. După ce se ascultă zgomotul vântului, sunt adresate întrebări copiilor într-un mod care îi va duce la punctul în care dorim să ajungem în activitate. - Ce este vântul? - Cum v-ați simțit ascultând sunetul vântului? - Puteți compara sunetul vântului cu alt sunet? - Cum bate vântul? - De ce credeți că bate vântul? - Ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi vânt? Răspunsurile primite la întrebări se notează pe tablă. În acest moment se poate propune copiilor să ilustreze vântul printr-un desen.
EXPLORARE/DESCOPERIRE	Li se cere să efectueze studii de cercetare privind „Vântul” și „Formarea vântului”- culegerea de informații despre aceste subiecte. (Scopul acum este de a le permite copiilor să ajungă la informații prin cercetare și analiză. Surse de informare sugerate: reviste, atlase, mediul online. Modul de prezentare a informațiilor găsite este ales de către fiecare copil în parte. Se va acorda timp suficient pentru cercetare și examinare. La sfârșitul timpului acordat cercetării și examinării, se reiau discuțiile, iar informațiile copiilor sunt prezentate în fața clasei. După aceea, profesorul îi întreabă dacă pot reproduce vântul, iar copiii descoperă, cu ajutorul întrebărilor ghidate, că pot crea vânt folosind tehnica de suflare. Fiecare copil primește de la profesor o minge de ping-pong. Se atrage atenția asupra experimentului întrebând la ce sunt folosite aceste bile, dacă sunt grele sau ușoare. Li se cere să se alinieze unul lângă altul pe linia trasată pe sol. Copiii fac mingea să avanseze suflând. Mingile parcurg distanțe diferite. Copiii au timp să facă această activitate pentru perioade diferite. Copiilor li se cere să ghicească cât de departe sunt bilele de linie. Întrebările despre instrumentele de măsurare încep prin a întreba cum fac aceste predicții. Distanța bilelor față de linie este măsurată de copii cu unități de măsură nestandard, iar rezultatele sunt comparate.

EVALUARE

Criterii de evaluare	1	2	3	4	
Identificarea problemei					
Folosirea eficientă a timpului					
Colaborarea					
Prezentarea produsului final					

Se evaluează și se punctează grupurile de elevi.

Lista de control	J	L
Produsul satisface nevoia?		
Este produsul stabil pentru utilizare?		
Ti-a fost greu să o faci?		
A fost distractiv procesul?		

Lista de verificare: Toate grupurile evaluează și punctează produsele altor grupuri conform criteriilor de evaluare

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului European

Prof. Educație Timpurie Niță Diana

Școala Gimnazială Nicolae Bălcescu Rm. Vâlcea / G.P.P. Nicolae Bălcescu Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

În contextul actual al educației europene, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un element esențial în formarea cadrelor didactice și în asigurarea unui proces educațional de calitate. Practica pedagogică nu este doar o etapă formală în pregătirea profesională, ci un proces complex prin care viitorii și actualii profesori își dezvoltă competențele didactice, abilitățile de comunicare și capacitatea de adaptare la nevoile reale ale copiilor.

Învățământul european pune accent pe formarea centrată pe elev, pe dezvoltarea competențelor cheie și pe integrarea unor metode moderne de predare-învățare-evaluare. În acest sens, activitățile de practică pedagogică devin un spațiu autentic de experimentare și reflecție, în care teoria se îmbină armonios cu practica. Cadrele didactice au oportunitatea de a aplica strategii interactive, de a observa comportamentele copiilor și de a adapta demersul didactic în funcție de particularitățile de vârstă și de dezvoltare.

Un aspect important al practicii pedagogice îl constituie interacțiunea directă cu copiii. Prin această interacțiune, profesorul învață să creeze un climat educațional pozitiv, bazat pe încredere, respect și colaborare. De asemenea, se dezvoltă capacitatea de a gestiona situații diverse din mediul educațional, de la activități de rutină până la situații neprevăzute, care necesită reacții rapide și eficiente.

Promovarea practicii pedagogice contribuie semnificativ la creșterea calității actului didactic. Profesorii care participă constant la activități practice devin mai flexibili, mai creativi și mai deschiși la inovare. Ei sunt capabili să utilizeze metode moderne, precum învățarea prin joc, învățarea prin descoperire sau lucrul în echipă, care stimulează implicarea activă a copiilor și dezvoltarea gândirii critice.

La nivel european, se observă o tendință clară de a integra practica pedagogică în programele de formare continuă. Acest lucru reflectă importanța învățării pe tot parcursul vieții și necesitatea adaptării permanente la schimbările din societate. În acest context, schimburile de experiență, mobilitățile și proiectele educaționale internaționale contribuie la îmbogățirea experienței profesionale a cadrelor didactice.

Un alt beneficiu major al practicii pedagogice este dezvoltarea capacității de autoevaluare și reflecție. Profesorii învață să își analizeze activitatea, să identifice punctele forte și aspectele care necesită îmbunătățire. Acest proces conduce la o evoluție profesională constantă și la creșterea eficienței demersului didactic.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant al învățământului european, deoarece contribuie la formarea unor cadre didactice competente, adaptabile și orientate spre nevoile elevilor. Prin valorificarea experiențelor practice, educația devine mai relevantă, mai eficientă și mai apropiată de realitățile contemporane.

Bibliografie

1. Cucuș, C. (2006). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
2. Iucu, R. (2008). *Managementul clasei de elevi*. Iași: Polirom.
3. Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*.
4. European Commission (2020). *Education and Training Monitor*.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

Profesor Niță Ionuț Alin

Școala Gimnazială Nicolae Bălcescu Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

În spațiul educațional european contemporan, accentul este pus tot mai mult pe calitatea formării cadrelor didactice și pe eficiența actului educațional. În acest context, activitățile de practică pedagogică devin un pilon fundamental în dezvoltarea profesională a profesorilor, contribuind direct la creșterea performanței în învățământ.

Practica pedagogică reprezintă un proces aplicativ prin care cadrele didactice își consolidează cunoștințele teoretice și le transformă în competențe funcționale. Aceasta oferă oportunitatea de a experimenta metode moderne de predare și de a adapta strategiile didactice la nevoile reale ale elevilor. Într-un sistem educațional european bazat pe competențe, experiența practică devine esențială pentru formarea unui profesor eficient și adaptabil.

Un rol important al activităților practice îl constituie dezvoltarea relației profesor–elev. Interacțiunea directă permite înțelegerea mai profundă a particularităților individuale ale copiilor și facilitează crearea unui climat educațional pozitiv. Profesorul învață să comunice eficient, să motiveze elevii și să gestioneze situațiile dificile care pot apărea în cadrul procesului instructiv-educativ.

De asemenea, practica pedagogică stimulează utilizarea unor metode didactice inovatoare, precum învățarea prin cooperare, învățarea experiențială sau utilizarea resurselor digitale. Aceste abordări contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a autonomiei elevilor, aspecte esențiale în învățământul european modern.

Integrarea practicii pedagogice în programele de formare continuă reflectă importanța perfecționării permanente a cadrelor didactice. Profesorii sunt încurajați să participe la schimburi de experiență, proiecte educaționale și programe de mobilitate, care le permit să își îmbunătățească stilul de predare și să preia bune practici din alte sisteme educaționale.

Un alt aspect relevant este dezvoltarea capacității de reflecție profesională. Prin analiza propriilor activități, profesorii identifică atât reușitele, cât și dificultățile întâmpinate, ceea ce conduce la optimizarea continuă a demersului didactic.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant în evoluția învățământului european. Prin valorificarea experiențelor practice, se asigură formarea unor profesori competenți, capabili să răspundă provocărilor actuale și să contribuie la dezvoltarea unei educații de calitate.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2006). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
2. Iucu, R. (2008). *Managementul clasei de elevi*. Iași: Polirom.
3. Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*.
4. European Commission (2020). *Education and Training Monitor*.

Statutul și rolul de profesor

Prof.înv.primar Nițu Maria Daniela

Liceul Tehnologic "Petre Ionescu Muscel" Domnești

Statutul și rolul social sunt coordonate esențiale în realizarea socială a personalității. Statusul reprezintă locul pe care îl ocupă un individ într-un sistem dat și la un anumit moment. Statutul desemnează „ansamblul de comportamente pe care o persoană le poate aștepta sau pretinde din partea altora, în virtutea poziției pe care o ocupă în viața socială” (J. Stoetzel, 1963), iar rolul social reprezintă “ansamblul de comportamente pe care în mod legitim îl așteaptă ceilalți de la individul care ocupă o poziție socială determinată, un status social”.

Între noțiunile de statut și rol există un raport de complementaritate dialectică, acestea reprezentând două fațete ale persoanei aflate în relație astfel: statutul desemnează aspectul static și structural al poziției ocupate, iar rolul desemnează aspectul dinamic și particularizat al comportamentului persoanei care ocupă respectiva poziție, având determinanții preponderent psihoindividuale și psihosociale. Prin asumarea unui rol persoana se implică într-o activitate care vizează implicit îndeplinirea funcțiilor statutului corespondent, măsura îndeplinirii acestor funcții depinzând direct de calitatea rolului pretestat de persoană.

Statutul cadrelor didactice este unul legal, asumat prin Legea 128 din anul 1997 care prevede la Articolul 3 faptul că ”personalul didactic cuprinde persoanele din sistemul de învățământ responsabile cu instrucția și educația”. Deducem de aici principalul rol al cadrului didactic și anume acela de formator, de responsabil cu educația și instruirea.

Pentru a-și putea asuma această responsabilitate un cadru didactic este obligat să posede o serie de competențe care îi conferă siguranța îndeplinirii cu succes a rolurilor ce derivă din acest statut. După Antonesei L. (2002, p.109) aceste competențe sunt următoarele:

- competența culturală presupune atât pregătire de specialitate, dar și cultura generală în care se integrează cultura de specialitate;
- competența psihopedagogică asigură profesorului calitatea de bun transmitător al cunoștințelor specifice, dar și racordarea lui cu domeniul culturii în întregul său;
- competența psihoafectivă și de comunicare se fundamentează mai ales pe calități ale personalității profesorului, dar intervine și educația în a întări ceea ce există deja sau în a compensa ceea ce nu există;
- competența morală presupune ca profesorii să fie infuzați de valorile ce alcătuiesc idealul educativ în toate comportamentele lor public – educative ;
- competența managerială asigură eficiența organizării și conducerii activităților pe care le presupune profesia didactică.

Jinga I. și Istrate E. (2001, p.80) susțineau faptul că în cazul cadrelor didactice, competența profesională ”derivă din rolurile pe care aceștia le îndeplinesc în cadrul organizațiilor școlare: transmit informații, creează situații de învățare și formare, elaborează strategii de predare-învățare, dirijează, controlează și evaluează procesul de implementare curriculară a politicilor educaționale, îndeplinesc rolul de consilier pentru elevi”.

Pe lângă competența profesională, cadrele didactice au nevoie și de măiestrie pedagogică. Conform lui Pavelcu V. (1983, p. 257) acesta presupune ”trei condiții fundamentale de ordin psihologic: cunoașterea de sine și a elevilor, iubirea profesiei și a elevilor, axată pe optimism pedagogic și capacitatea de a realiza în copii o energie, o valoare, ea însăși creatoare de alte valori culturale, materiale și spirituale”.

Funcțiile profesionale pot fi îndeplinite de cadrele didactice prin intermediul asumării unor roluri profesionale. Prezența competențelor profesionale ale educatorului și gradul lor de dezvoltare condiționează măsura în care acesta își poate asuma diverse roluri profesionale: tehnician, practician reflexiv, actor, transformator al conținutului curricular, agent al schimbării sociale, furnizor de informație,

model de comportament, creator de situații de învățare, evaluator, terapeut. În contextul social actual, acela al schimbărilor specifice societății cunoașterii, educația este un domeniu tot mai interesat de calitate și de succes, fapt care îl determină pe profesor să își însușească și alte roluri decât cele tradiționale.

A Woolfolk (citat de Nicola, I.) spunea că profesorul ca realizator al actului educațional îndeplinește următoarele: expert al actului de predare, lider în clasa de elevi, agent motivațional întrucât declanșează interesul elevilor pentru învățare, model pentru aceștia, prieten și exponent al adulților.

Andre de Peretti (1996) face o schema a rolurilor îndeplinite de profesorul modern, astfel:

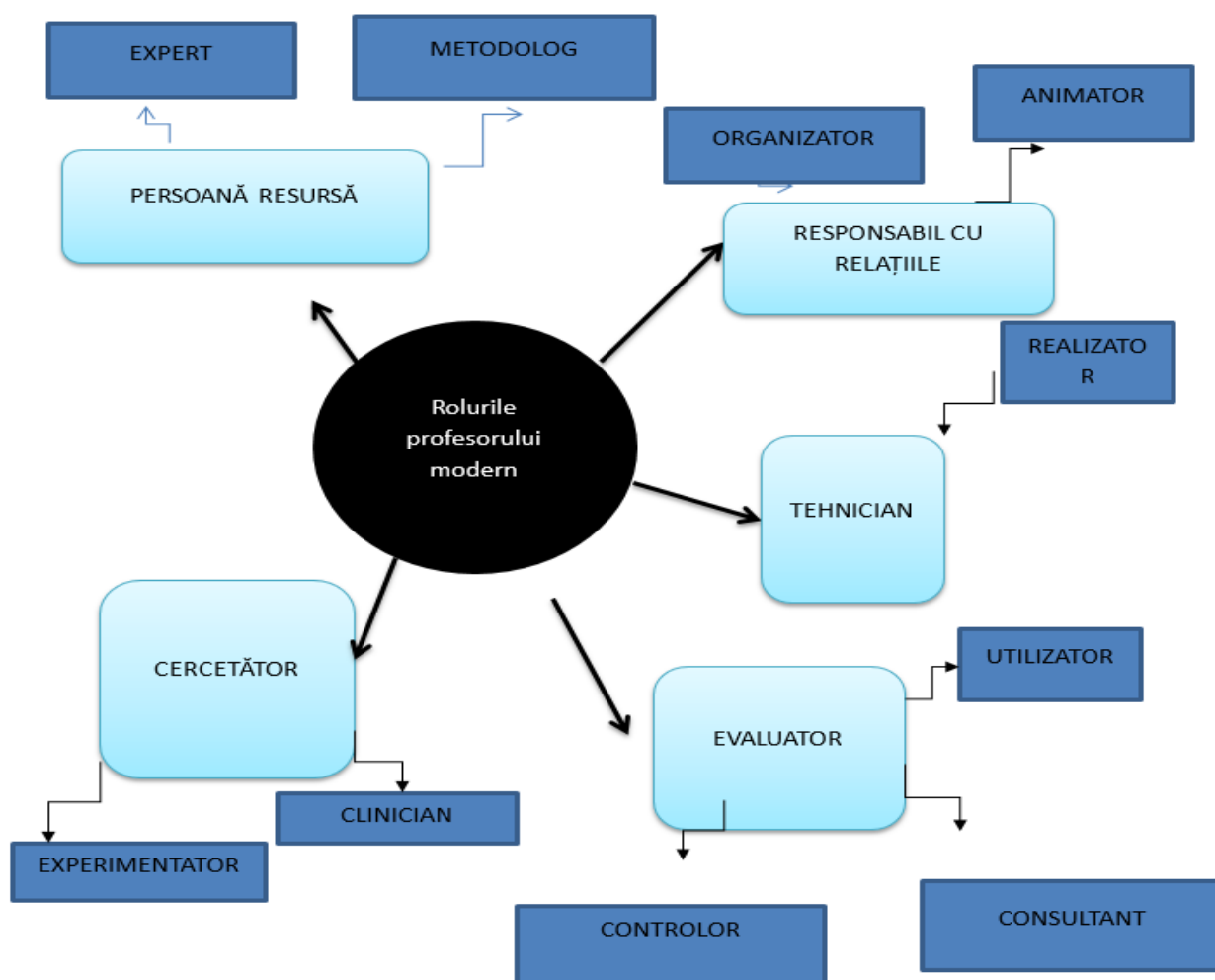

Fig. 1 Rolurile profesorului modern

Bibliografie

1. Antonesei, L., (2002), O introducere în pedagogie. Dimensiuni axiologice și transdisciplinare ale educației, Editura Polirom, Iași;
2. Niculescu, R. M., (2000), *Formarea formatorilor*, Editura ALL Educational, București;
3. Neculau, A., (1998), "Școala- instituție și/sau organizație?", în *Tribuna Învățământului* nr. 442-444/28 august. 1998;
4. Nicola, I., (1996), *Tratat de pedagogie școlară*, EDP, București;
5. Pavelcu, V. (1968), *Principii de docimologie*, EDP, București;

Practica pedagogică – pilon al formării profesorilor în context european

*Prof. Înv. primar Nuică Marinela
Școala Gimnazială Jiana, jud. Mehedinți*

Rolul practicii pedagogice în formarea profesorilor

Practica pedagogică oferă studenților oportunitatea de a experimenta direct activitatea didactică, de a observa procesele educaționale și de a-și dezvolta competențele de predare, evaluare și gestionare a clasei. Aceasta reprezintă o componentă fundamentală a formării inițiale, facilitând integrarea cunoștințelor teoretice în situații reale de învățare.

Conform lui Iucu (2001), formarea cadrelor didactice eficiente presupune îmbinarea armonioasă a teoriei cu practica, iar experiența directă în mediul educațional este esențială pentru dezvoltarea competențelor profesionale. De asemenea, Cerghit (1997) subliniază că metodele didactice își demonstrează eficiența doar în contexte reale de aplicare.

Prin intermediul practicii pedagogice, viitorii profesori își dezvoltă competențe didactice și metodologice, abilități de comunicare și relaționare, capacitatea de reflecție asupra propriei activități și adaptabilitatea la diverse contexte educaționale.

Practica pedagogică în context european

La nivelul Uniunii Europene, formarea profesorilor este orientată spre dezvoltarea competențelor cheie și adaptarea la cerințele unei societăți dinamice. Documentele Comisiei Europene (2013) evidențiază importanța pregătirii practice în dezvoltarea unor cadre didactice capabile să răspundă diversității și schimbării.

Sistemele educaționale din state precum Finlanda sau Germania acordă un rol central practicii pedagogice, aceasta fiind integrată pe termen lung și susținută prin programe de mentorat bine structurate. În aceste sisteme, accentul este pus pe reflecția pedagogică și dezvoltarea continuă.

Comparativ, în România, practica pedagogică este uneori limitată ca durată și insuficient valorificată, ceea ce evidențiază necesitatea unor reforme orientate spre creșterea ponderii activităților practice și îmbunătățirea calității mentoratului.

Importanța promovării activităților de practică pedagogică

Promovarea practicii pedagogice presupune nu doar integrarea acesteia în curriculum, ci și valorizarea rolului său în formarea profesională. Aceasta contribuie la reducerea decalajului dintre teorie și practică, creșterea calității actului educațional și dezvoltarea competențelor profesionale autentice.

Integrarea tehnologiilor digitale în practica pedagogică reprezintă o direcție importantă de dezvoltare. Studiile recente evidențiază rolul învățării digitale în modernizarea educației și în dezvoltarea competențelor necesare secolului XXI (Syvyi et al., 2022). De asemenea, abordările bazate pe reflecție și investigație contribuie la formarea unor profesori capabili să inoveze și să se adapteze permanent (Cantalupo, 2022).

Concluzii

Practica pedagogică reprezintă un factor determinant în dezvoltarea unui învățământ european modern și eficient. Promovarea acesteia contribuie la formarea unor cadre didactice competente, reflexive și adaptabile.

Pentru alinierea la standardele europene, este necesară consolidarea dimensiunii practice a formării inițiale, dezvoltarea sistemelor de mentorat și integrarea metodelor inovatoare de predare. Astfel, practica pedagogică devine un proces continuu de dezvoltare profesională.

Bibliografie

1. Cantalupo, S. (2022). *Rediscovering practice and inquiry in academic education*.
2. Cerghit, I. (1997). *Metode de învățământ*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
3. Comisia Europeană. (2013). *Supporting teacher competence development for better learning outcomes*. Bruxelles.
4. Iucu, R. (2001). *Instruirea școlară: perspective teoretice și aplicative*. Iași: Polirom.
5. Syvyi, M., et al. (2022). *Distance learning as an innovation technology in education*.

Practica pedagogică în actualul context educațional european

Prof. Ochia Florin,
Colegiul Național de Informatică "Matei Basarab" Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

Este de necontestat rolul central al practicii pedagogice în configurarea profilului competenței cadrului didactic din perspectiva spațiului european al educației. Într-o eră a digitalizării și a incluziunii, tranziția de la teorie la acțiune nu mai este doar o etapă, ci fundamentul calității actului de predare-învățare.

Contextul european al profesiei didactice

În ultimele decenii, Uniunea Europeană a pus un accent deosebit pe **modernizarea sistemelor de educație**. Documente strategice precum „Educație și formare 2030” subliniază că succesul oricărei reforme educaționale depinde de calitatea profesorilor. În acest context, practica pedagogică nu mai este privită ca o simplă anexă a cursurilor teoretice, ci ca un **laborator de inovare**. Promovarea practicii la standarde europene implică:

- alinierea la cadrul european al calificărilor.
- dezvoltarea gândirii critice și a reflexivității.
- capacitatea de adaptare la medii școlare multiculturale.

Fundamente teoretice și paradigme actuale

Învățământul european a trecut de la modelul profesorului ca „sursă de informație” la cel de **facilitator al învățării**. Practica pedagogică modernă se bazează pe modelul *Reflective Practitioner* (Donald Schön), unde viitorul dascăl învață să își analizeze propria activitate în timp real.

Factorii determinanți includ:

- **Mentoratul:** relația dintre student și cadrul didactic cu experiență (mentorul).
- **Interdisciplinaritatea:** abordarea fenomenelor educaționale din perspective psihologice, sociologice și metodice integrate.

Un pilon central al învățământului european este **digitalizarea**. Practica nu mai înseamnă doar prezența fizică la tablă, ci și gestionarea platformelor de *e-learning* și utilizarea resurselor educaționale deschise (OER). De asemenea, dimensiunea **incluziunii** transformă practica pedagogică într-un exercițiu de empatie și adaptabilitate. Viitorii profesori trebuie să demonstreze, încă din perioada stagiului, că pot gestiona clase eterogene, integrând elevi cu nevoi speciale sau din medii defavorizate.

Modele de bună practică în Uniunea Europeană

Analiza comparativă arată că statele cu cele mai performante sisteme educaționale (ex. Finlanda, Estonia, Olanda) acordă un spațiu vast practicii:

- **Modelul finlandez:** practica se desfășoară în „școli de aplicație” afiliate universităților, unde cercetarea și predarea se contopesc.
- **Sistemul de mentorat:** în țările vestice, mentorul nu este doar un supraveghetor, ci un partener de

dialog pedagogic, evaluat la rândul său pentru calitatea ghidajului oferit.

Impactul asupra calității actului educațional

O practică pedagogică bine structurată reduce „șocul realității” pe care mulți tineri profesori îl resimt în primul an de activitate. Beneficiile sunt multidirecționale:

1. **Pentru student:** încredere în sine și stăpânirea managementului clasei.
2. **Pentru sistem:** scăderea ratei de abandon profesional în rândul debutanților.
3. **Pentru elev:** beneficiază de metode de predare proaspete, interactive și centrate pe nevoile sale.

Practica pedagogică în România

Profesia didactică în România este reglementată prin lege. În consecință, pentru un nivel educațional dat, cadrele didactice lucrează în condiții similare în întreaga țară, iar variațiile de la un loc de muncă la altul sunt mai degrabă minore. Conform prevederilor Legii Învățământului Universitar nr.199/2023 (art.26), formarea inițială pentru ocuparea funcțiilor didactice din învățământul preuniversitar se realizează prin programe de studii universitare organizate pe 4 cicluri, după cum urmează:

- ciclul scurt, în cadrul căruia se organizează programe de studii universitare de scurtă durată.
- ciclul I - în cadrul căruia se organizează programe de studii universitare de licență.
- ciclul II - în cadrul căruia se organizează programe de studii universitare de masterat.
- ciclul III - în cadrul căruia se organizează programe de studii universitare de doctorat.

Programul de studii universitare de licență cu specializările *Educație timpurie*, respectiv *Pedagogia învățământului primar* certifică competențele didactice, corespunzătoare funcțiilor didactice de profesor pentru educație timpurie, respectiv profesor pentru învățământ primar.

Practica pedagogică este și parte a masteratului didactic și constă în desfășurarea de activități didactice în unități de învățământ de aplicație și în alte categorii de instituții și organizații, sub îndrumarea unui profesor mentor, în colaborare cu tutorele de practică din instituția de învățământ superior. Programele de studii universitare de masterat se pot organiza la forme de învățământ cu frecvență și cu frecvență redusă.

Bibliografie

1. Consiliul Uniunii Europene, Concluzii privind educația și formarea cadrelor didactice, 2020.
2. Păun, E., Pedagogie. Provocări și dileme contemporane, Ed. Polirom.
3. Rapoartele Eurydice privind profesia didactică în Europa. <https://eurydice.eacea.ec.europa.eu/>

Personalitatea și rolurile mentorului

Prof. Ochia Mădălina Camelia

Colegiul Național “Mircea cel Bătrân” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Conceptul „mentor” a fost utilizat încă din antichitate, în mitologia greacă, unde reprezenta numele celui desemnat de regele Odysseus pentru a avea grijă de fiul său, în perioada în care el era plecat la război. Mentor era un bătrân din Itaca, prieten de încredere al regelui, reprezentând întruparea zeiței Atena, zeița greacă a înțelepciunii, abilităților și strategiei.

Ideea de transfer al cunoștințelor de la o persoană experimentată către un discipol, prin intermediul unei relații de mentorat, a fost prezentă încă din școala lui Socrate, Platon și Aristotel. În secolele XVIII și XIX regăsim termenul „mentor” în titlurile unor cărți destinate sprijinirii tinerilor în învățarea diverselor practici ocupaționale, ca de exemplu marină, armată sau medicină.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, problematica mentoratului devine tot mai prezentă la nivelul societății, pentru ca în secolul XX să se regăsească în multiple domenii, inclusiv în educație. Evoluția tehnologiilor din secolul al XXI-lea a permis realizarea relației de mentorat la distanță, prin

interacțiunea oferită de tehnologiile informaționale: forumuri, videoconferințe, programe de învățare de tip e-learning etc.

În prezent, mentoratul este considerat o strategie eficientă pentru formare și dezvoltare, fiind utilizat în diverse domenii: economic, guvernamental, educațional etc. În literatura de specialitate regăsim o multitudine de definiții care evidențiază din perspective diverse esența ideii de mentorat: proces care constă în transmiterea cunoștințelor, abilităților, atitudinilor de la persoane cu experiență către debutanți. Exemplificăm câteva definiții relevante:

- Mentoratul este o metodă de dezvoltare (Mulley și Kealy, 1999).
- Mentoratul este un proces în care normele, valorile, limbajul și comportamentul social sunt transferate de la o persoană către alta (Aryee, 1996).
- Mentorii sunt sfătuitori, oameni cu experiență în carieră, care doresc să-și împărtășească cunoștințele; sunt suporteri care oferă încurajări emoționale și morale; sunt tutori care dau feedback specific asupra performanței unei persoane; sunt surse de informație și ajutor în obținerea unor facilități; sunt modele de identitate, tipul de persoană care ar trebui să fie în domeniul academic (M. Zelditch, 1995).

Caracteristici fundamentale ale activității de mentorat:

- mentoratul este o relație comunicațională, interpersonală, între două sau mai multe persoane, una cu un grad de expertiză mai ridicat decât a celeilalte;
- o relație de mentorat se dezvoltă în timp, iar în funcție de aceste schimbări, mentorul trebuie să adapteze nevoilor persoanei mentorizate gradul și tipul de informație, sprijinul și modelul oferit;
- un program de mentorat eficient vizează atingerea unor obiective prestabilite, formulate de mentor împreună cu persoana mentorizată; eficiența activității și relației de mentorat este influențată de caracteristici ale personalității mentorului (empatia, ușurința în stabilirea de relații interpersonale, atitudinea pozitivă, integritatea morală), dar și de competențele profesionale ale acestuia. Din perspectiva persoanei mentorizate, eficiența mentoratului este condiționată de calități cum sunt: dorința de a se perfecționa, încredere, deschidere spre nou, disponibilitate de a învăța.

Personalitatea și rolurile mentorului

În literatura de specialitate au fost identificate mai multe calități, atribute ale mentorului, care favorizează îndeplinirea cu succes a rolului acestuia, de a facilita învățarea în sensul dobândirii și dezvoltării anumitor abilități și înțelegerii variabilelor specifice activității desfășurate de persoana mentorată. J.B. Rowley (1999) identifică următoarele calități esențiale ale unui mentor bun:

- un bun mentor este implicat în sarcina de a ajuta debutanții să obțină succesul și gratificarea în noua lor muncă.
- un bun mentor acceptă cadrele didactice debutante.
- un bun mentor dovedește suport instrucțional.
- un bun mentor este eficient în contexte interpersonale diferite.
- un bun mentor este un model de învățător continuu.
- un bun mentor comunică speranță și optimism.

Davis (1991) identifică alte atribute care favorizează îndeplinirea cu succes a rolului de mentor: obiectivitatea și onestitatea mentorului; capacitatea de a folosi și eșecurile; integritatea, concordanța între faptele și îndrumările sale; înțelepciunea, capacitatea de combinare a judecății și curajului, cu scopul de a lua cele mai corecte decizii; capacitatea de a motiva cadrele didactice prin investirea încrederii în acestea; perseverența, ca esența a relației de mentorare, trebuie aplicată de mentor și transmisă și persoanei mentorate.

Mentorul trebuie să fie un model de profesionalism, susținător al idealurilor și aspirațiilor celor aflați la început de carieră, care să dețină un înalt nivel de expertiză profesională, dar și trăsături de personalitate care să favorizeze exercitarea rolului de mentor: altruism, empatie, preocupare față de nevoile celorlalți, răbdare, fiind un bun model pentru activitatea discipolului.

Bibliografie

1. *Mentorat de carieră didactică*, Coordonatori: Anca-Denisa Petrache, Daniel Mara . Editura

Pedagogia digitală – transformarea educației în era tehnologiei

Prof. Pădurețu Emil

Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Pedagogia digitală reprezintă o direcție esențială în modernizarea procesului educațional, integrând tehnologia în mod strategic pentru a sprijini învățarea activă, colaborativă și centrată pe elev. În contextul actual, caracterizat de acces rapid la informație și evoluție tehnologică accelerată, rolul profesorului se redefineste, trecând de la simplu furnizor de conținut la facilitator al învățării.

Ca formator CCD Vâlcea am avut ocazia să particip în cadrul proiectului ***Pedagogie digitală pentru profesori (DigiProf)***, furnizorul programului de formare acreditat fiind Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic, Universitatea din Craiova.

Experiența formării în cadrul cursului de pedagogie digitală „*DigiProf*”, organizat în perioada decembrie 2024 – septembrie 2025, a evidențiat interesul crescut al cadrelor didactice pentru dezvoltarea competențelor digitale și integrarea acestora în activitatea didactică. Cele 19 grupe de profesori pe care le-am format din județele Dolj și Olt, au demonstrat că există o nevoie reală de adaptare la cerințele educației moderne.

Pedagogia digitală nu se referă doar la utilizarea tehnologiei în clasă, ci la modul în care aceasta este integrată pentru a îmbunătăți procesul de predare-învățare-evaluare. Este o abordare care combină metodele didactice tradiționale cu instrumente digitale, având ca scop:

- creșterea motivației elevilor
- personalizarea învățării
- dezvoltarea competențelor digitale
- facilitarea colaborării și a gândirii critice

Aceasta presupune o schimbare de paradigmă: de la predarea centrată pe profesor la învățarea centrată pe elev.

Profesorul devine un ghid în procesul de învățare, ajutând elevii să navigheze eficient prin volumul mare de informații disponibile online. În acest context, competențele digitale ale cadrului didactic sunt esențiale și includ:

- utilizarea platformelor educaționale
- crearea de conținut digital interactiv
- evaluarea online
- gestionarea clasei virtuale

Formarea continuă, precum cea oferită în cadrul programului „*DigiProf*”, contribuie la dezvoltarea acestor competențe și la creșterea încrederii profesorilor în utilizarea tehnologiei.

În cadrul cursurilor desfășurate, profesorii au explorat diverse instrumente digitale care pot transforma lecțiile în experiențe interactive:

- platforme de învățare online (Google Classroom, Moodle)
- aplicații pentru evaluare (Kahoot, Quizizz)
- instrumente de colaborare (Padlet, Jamboard)
- resurse multimedia (video, animații, simulări)

Metodele didactice utilizate în pedagogia digitală includ:

- învățarea bazată pe proiect
- flipped classroom (clasa inversată)
- învățarea colaborativă
- gamificarea

Aceste metode contribuie la implicarea activă a elevilor și la dezvoltarea competențelor secolului XXI.

Integrarea tehnologiei în educație aduce numeroase beneficii:

- acces facil la resurse educaționale variate
- flexibilitate în procesul de învățare
- posibilitatea de adaptare la ritmul fiecărui elev
- dezvoltarea competențelor digitale

Totuși, există și provocări:

- diferențe în accesul la tehnologie
- niveluri diferite de competență digitală
- rezistența la schimbare
- necesitatea formării continue

În cadrul grupelor de formare, s-a observat că sprijinul reciproc și schimbul de bune practici contribuie semnificativ la depășirea acestor dificultăți.

Activitatea desfășurată cu grupele de cursanți a avut un impact vizibil asupra participanților. Profesorii au dobândit:

- competențe digitale aplicabile imediat
- încredere în utilizarea tehnologiei
- deschidere către inovare didactică
- capacitatea de a crea lecții interactive

De asemenea, s-a creat o comunitate de practică, în care participanții continuă să colaboreze și să împărtășească experiențe.

Pedagogia digitală nu este o opțiune, ci o necesitate în educația contemporană. Integrarea eficientă a tehnologiei contribuie la formarea unor elevi autonomi, creativi și adaptați cerințelor societății moderne. Experiența formării „*DigiProf*” demonstrează că profesorii sunt deschiși către schimbare și dispuși să își dezvolte competențele pentru a răspunde nevoilor actuale ale educației.

Investiția în formarea continuă a cadrelor didactice este esențială pentru succesul transformării digitale în educație.

Proiect educațional local inovator de educație parentală „Frumoasă și bogată toamnă”,

20 septembrie -26 noiembrie 2021

Prof.înv.primar, Pană Ana
Școala Gimnazială Crușeț, jud. Gorj

ORGANIZATOR: ȘCOALA GIMNAZIALA CRUȘEȚ

SCOPUL PROIECTULUI:

- Fructificarea experienței personale pentru a exprima păreri, gânduri, sentimente;
- Stimularea imaginației creatoare și consolidarea cunoștințelor copiilor referitoare la caracteristicile anotimpului toamna;
- Necesitatea formării competențelor parentale prin diverse mijloace;
- Promovarea imaginii realiste despre provocarea și bucuria de a fi părinte, oferind părinților posibilitatea de a se redescoperi pe ei înșiși, de a-și îmbunătăți comunicarea și de a-și dezvolta abilitățile necesare privind îndeplinirea rolului de a fi părinte;
- Pregătirea școlarilor pentru o viață activă;
- Sensibilizarea copiilor în fața frumuseților naturii, astfel încât să devină persoane capabile să aprecieze frumosul și viața.

OBIECTIVELE URMĂRITE:

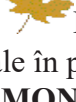
- Formarea capacității de a observa, percepe, înțelege și aprecia frumosul, pe baza unor criterii științifice;
- Implicarea părinților în activitatea elevilor, având satisfacția lucrului bine făcut;
- Formarea simțului și gustului estetic;
- Dezvoltarea aptitudinilor literar-artistice;
- Formarea capacității de a integra frumosul și în viața personală;
- Conceperea unor lucrări ce implică originalitate, creativitate, imaginație.

GRUP ȚINTĂ: elevii claselor pregătitoare și I, cadre didactice, părinții elevilor

BENEFICIARI: elevi, cadre didactice, părinți .

RESURSE:

 Umane: școlari, cadre didactice, părinți, vizitatori.

 Materiale: lucrări ale copiilor, panouri pentru expoziție, cărți, aparat foto, diplome, laptop, materiale în powerpoint, premii;

MONITORIZARE ȘI EVALUARE

- Valorificarea potențialului creativ al copiilor și al cadrelor didactice;
- Realizarea unei expoziții la nivelul școlii;
- Premierea celui mai frumos costum cu o simbolistică de toamnă;
- Realizarea de fotografii și CD-uri cu imagini din derularea proiectului.

DISEMINARE:

- panouri informative;
- expoziții cu lucrările copiilor;
- C.D. cu parada costumelor și imagini din timpul desfășurării activităților;

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR

Activitatea nr. 1

Titlul activității: **Toamna în culori**

Data: 22 octombrie 2021

Locul de desfășurare: sala de clasă

Participanți: scolarii din clasa pregătitoare și I

Descrierea activității: Cunoscând diverse tehnici de realizare a compozițiilor plastice, copiii au primit cu entuziasm tema de lucru. Au redat chipul toamnei, dând frâu liber imaginației creatoare. Rezultatele au fost pe măsura muncii depuse, a sentimentelor investite, iar satisfacțiile în concordanță cu acestea.

Modalități de evaluare: expoziție cu lucrările elevilor.

Activitatea nr. 2

Titlul activității: **Colaj: Pomi arămii/ Coroana toamnei/**

Data: 19 noiembrie 2021

Locul de desfășurare: sala de clasă

Participanți: scolarii din clasa pregătitoare și I

Descrierea activității: Copiii sunt anunțați care este următoarea temă și împreună cu ei se aleg materiale pentru realizarea colajului de toamnă. Frunzele vor fi colorate în diverse culori, forme și mărimi diferite. Înainte de a fi lipite sunt făcute simulări pentru reușita lucrărilor.

Modalități de evaluare: Școlarii au fost cei care au apreciat și evaluat lucrările. Ei au dovedit că în orice situație pot fi creatori de frumos. Activitatea s-a încheiat cu o expoziție cu lucrările copiilor.

Activitatea nr. 3

Titlul activității: **Carnavalul Toamnei**

Data: 26 noiembrie 2021

Locul de desfășurare: Biblioteca Comunală

Participanți: scolarii din clasa pregătitoare și I

Descrierea activității: Pentru reușita acestei activități s-a cerut și ajutorul părinților copiilor, aceștia au fost implicați în confectionarea costumelor pentru paradă.

Modalități de evaluare: La sfârșitul activității juriul v-a aprecia critic și autocritic costumele prezentate. Juriul în componența căruia vor fi și părinți își va exprima părerea legat de lucrările realizate de către copiii lor. Cele mai reușite costume vor fi premiate. Premiile vor consta în dulciuri și rechizite școlare, sponsorizarea fiind realizată de firma MARCHET AMARADIA. Această activitate a devenit un model pentru părinți, legat de modul cum își pot petrece timpul liber alături de copiii lor.

De la teorie la practică – rolul practicii pedagogice în formarea viitorilor profesori

*prof. Papa-Drăgulescu Nadia-Iuliana
Colegiul Economic Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea*

Formarea inițială a cadrelor didactice reprezintă un proces complex care presupune îmbinarea cunoștințelor teoretice dobândite în mediul universitar cu experiențele practice din mediul școlar. În acest context, practica pedagogică ocupă un loc central, constituind un element esențial în pregătirea viitorilor profesori. Aceasta facilitează trecerea de la nivelul conceptual al teoriilor educaționale la aplicarea concretă a acestora în situații reale de predare și învățare. În sistemul educațional contemporan, orientat spre dezvoltarea competențelor profesionale și adaptarea la cerințele societății moderne, practica pedagogică devine un factor determinant în formarea cadrelor didactice capabile să răspundă provocărilor educaționale actuale.

Pregătirea teoretică universitară oferă viitorilor profesori fundamentul conceptual necesar înțelegerii procesului instructiv-educativ. Discipline precum pedagogia, psihologia educației, didactica generală sau didactica specialității contribuie la formarea unei perspective științifice asupra actului educațional. Prin intermediul acestor discipline, studenții dobândesc cunoștințe despre metodele și strategiile didactice, despre particularitățile psihologice ale elevilor, despre organizarea și evaluarea procesului de învățare. Totuși, aceste cunoștințe rămân incomplete dacă nu sunt valorificate și aplicate în contexte reale de predare. De aceea, integrarea teoriei cu practica pedagogică devine o condiție esențială pentru dezvoltarea competențelor profesionale ale viitorilor profesori.

Practica pedagogică oferă studenților oportunitatea de a observa, analiza și participa direct la activitățile educaționale desfășurate în școli. În această etapă, viitorii profesori pot înțelege modul în care principiile pedagogice și strategiile didactice sunt transpuse în activități concrete de predare și învățare. Activitățile de observare a lecțiilor, de elaborare a proiectelor didactice și de susținere a unor secvențe de predare contribuie la dezvoltarea abilităților profesionale necesare exercitării profesiei didactice. De asemenea, practica pedagogică facilitează dezvoltarea competențelor de comunicare, de gestionare a clasei și de adaptare a strategiilor didactice la particularitățile elevilor.

Un rol important în desfășurarea eficientă a practicii pedagogice îl are profesorul mentor, care ghidează și sprijină studenții în procesul de formare. Prin observații, recomandări și feedback constructiv, mentorul contribuie la dezvoltarea reflecției pedagogice și la îmbunătățirea performanțelor didactice ale viitorilor profesori. Relația de colaborare dintre mentor și student facilitează înțelegerea realităților din mediul educațional și sprijină adaptarea treptată a studentului la cerințele profesiei didactice.

Deși practica pedagogică oferă numeroase oportunități de învățare, aceasta poate fi însoțită și de anumite dificultăți. Studenții pot întâmpina dificultăți în gestionarea clasei, în adaptarea strategiilor didactice la nivelul elevilor sau în organizarea eficientă a activităților de predare. Aceste provocări reprezintă însă experiențe valoroase de învățare, deoarece contribuie la dezvoltarea capacității de reflecție pedagogică și la formarea unei identități profesionale solide.

Practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea inițială a cadrelor didactice, constituind o punte între formarea teoretică universitară și realitățile procesului educațional din clasă. Prin intermediul acesteia, viitorii profesori au posibilitatea de a aplica cunoștințele teoretice, de a-și dezvolta competențele profesionale și de a înțelege complexitatea actului educațional. Integrarea eficientă a teoriei cu practica contribuie la formarea unor cadre didactice competente, capabile să răspundă cerințelor educației moderne și să promoveze un proces instructiv-educativ de calitate. În acest sens, consolidarea parteneriatului dintre universități și instituțiile de învățământ preuniversitar reprezintă o condiție importantă pentru dezvoltarea unei practici pedagogice relevante și eficiente.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin – *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom, 2014
2. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom, 2006
3. Potolea, Dan; Neacșu, Ioan; Manolescu, Marin – *Metodologia evaluării realizărilor școlare ale elevilor*. București: Editura ERC Press, 2011.

Un sistem de educație bazat pe motivație

Autor: Pr. prof. Părăușeanu Catalin-Constantin
Colegiul Economic Ramnicu Valcea

Este uimitor și salutar aportul fizicii moderne la regândirea Universului, fapt care se va răsfrânge implicit asupra întregii culturi, în special asupra sistemului de învățământ.

În urma investigațiilor și experiențelor din ultimele decenii, fizicienii descoperă o lume uimitoare, neașteptată, în care materia fizicii mecanice capătă aspectul unui câmp energetic în spațiul fizicii cuantice. Elementele fundamentale (fotoni, electroni) se află în continuă comunicare acționând potrivit rațiunii lor specifice. Mai mult, fiecărui element îi corespunde o informație codificată care acționează dintr-o altă dimensiune a existenței, o lume paralelă, în deplină unitate cu toate celelalte elemente, fapt care indică existența unei Conștiințe cosmice, a unei *Mind of the Universe*, cum se exprimă fizicienii, o Rațiune universală de natură spirituală. Astfel Universul este unitar, nu haotic, este o armonie uniformă în deplină rezonanță cu spiritul uman. Universul ne apare ca un râu de energie care curge veșnic dinspre lumea invizibilă spre cea vizibilă, fiind expresia iubirii lui Dumnezeu.

Aceste concluzii vin în sprijinul refacerii cunoașterii umane, care a avut de suferit de pe urma unei viziuni fragmentare și haotice a Universului. Rezultatul surpriză este posibilitatea unirii celor două niveluri de cunoaștere recunoscute de Psihologie:

1. cunoașterea rațională (observație științifică)
2. cunoașterea spirituală (interioară, religioasă)¹¹

În 7 martie 1986 la Veneția în cadrul unei acțiuni UNESCO, mai mulți laureați ai premiului Nobel au semnat o Declarație cu următorul text: *Cunoașterea științifică a ajuns la momentul în care poate începe un dialog cu alte forme de cunoaștere.... În acest caz noi constatăm nu opoziția, ci complementaritatea lor.*¹² Este vorba de: 1. sentimentul de unitate a ființei cu Universul; 2. impresia aflării în fața unei prezențe divine ca dialog nonverbal; 3. trăirea unei iubiri unificatoare.

Primele școli creștine au fost cele catehetice înființate prin secolul a II-lea d.Hr. pentru a pregăti temeinic pe viitorii creștini. Erau frecventate de tineri și oameni maturi care doreau să îmbrățișeze creștinismul. Pe la mijlocul secolului al II-lea apăreau și școlile superioare creștine în care se ofereau și cunoștințe generale de filozofie, literatură, astronomie, matematică sau științe ale naturii. De exemplu, la Alexandria, pe lângă teologie se predă gramatica, retorica, geometria, filosofia. Așadar școlile de tip antic vor fi valorificate prin creștinism. De exemplu, la Academia din Constantinopol, care a fost din anul 425 până în 1453 centrul de studii superioare al Europei, se predă gramatica, retorica, poezia și filosofia clasică, toate puse în slujba teologiei.

În școlile monastice elevii aduși de părinți învățau mai întâi alfabetul, scrisul, cititul pe textele sacre, apoi muzica și calculul, la final susținând un examen de promovare a învățământului elementar. În continuare elevii aprofundau textele biblice și patristice, educația bazându-se pe lectura personală a autorilor clasici și a Părinților Bisericii (*Conversațiile* lui Ioan Cassian, de ex.). Profesorilor li se recomanda răbdare

11 Dumitru Constantin Dulcan, *Inteligența materiei*, ediția a III-a revizuită, Cluj, 2009, p. 338

12 Ibidem, p. 339

și discreție în relațiile cu elevii. Cearta și țițetele nu au valoare, căci autoritatea vine din exemplu mai mult decât din discursuri. Se folosea și biciul, dar cu blândețe, pentru copiii neascultători.

O lege din anul 789 dată de Carol cel Mare (742-814) îi obliga pe toți clericii de la mănăstiri și episcopii să înființeze școli la care să poată participa și copiii laici, fie bogați sau săraci în mare măsură pentru a învăța latinește, socotitul, calendarul, cântarea psalmilor și a rugăciunilor. Învățământul trebuia să aibă caracter de obligativitate, generalitate și gratuitate, idei pe care lumea modernă o va pune în aplicare.¹³

Pornind de la aceste premise se poate reface un sistem de învățământ bazat pe studiul științelor naturii ca prim pas al cunoașterii, fără ideologii filosofice și politice cu privire la originea universului, apoi elevii pot studia trecutul (istoria universală) cu ideile politice și experiențele religioase, istoria patriei, filosofia și teologia ca ultime științe ale cunoașterii depline. Motivația este clară și crucială: cunoașterea Adevărului suprem ca bază a comportamentului normal decisiv într-o lume anarhică, dezinformată și dezorientată.

Integrarea tehnologiilor digitale în activitatea didactică — factor de eficientizare a procesului educațional

Pîrvulescu Gheorghe-Irinel

Școala Gimnazială Crușeț. Comuna Crușeț, Județul Gorj

Utilizarea tehnologiilor digitale în educație a devenit o componentă esențială a procesului instructiv-educativ modern. Lucrarea de față analizează rolul instrumentelor digitale în eficientizarea activității didactice, evidențiind beneficiile acestora atât pentru cadrele didactice, cât și pentru elevi. Sunt prezentate exemple concrete de utilizare a resurselor digitale și impactul acestora asupra calității actului educațional.

Transformările tehnologice din ultimele decenii au influențat semnificativ domeniul educației, impunând adaptarea metodelor tradiționale de predare la noile cerințe ale societății digitale. Integrarea tehnologiei în procesul educațional nu mai reprezintă o opțiune, ci o necesitate.

În acest context, utilizarea platformelor educaționale, a aplicațiilor interactive și a resurselor multimedia contribuie la crearea unui mediu de învățare modern, centrat pe elev. Rolul specialistului IT în unitatea de învățământ devine esențial în sprijinirea cadrelor didactice pentru implementarea acestor soluții.

1. Importanța tehnologiilor digitale în educație

Tehnologiile digitale facilitează accesul rapid la informație și diversificarea metodelor de predare. Utilizarea acestora contribuie la creșterea calității procesului educațional prin:

- îmbunătățirea comunicării profesor-elev;
- accesul la resurse educaționale variate;
- posibilitatea evaluării rapide și obiective;
- dezvoltarea competențelor digitale.

2. Instrumente digitale utilizate în mediul școlar

În cadrul unității de învățământ, au fost implementate și utilizate diverse instrumente digitale, menite să sprijine activitatea didactică, precum:

- platforme de creare a materialelor educaționale (Canva);
- aplicații interactive pentru exerciții și evaluare (LearningApps);
- platforme de comunicare și colaborare online;
- resurse multimedia utilizate în cadrul lecțiilor.

Aceste instrumente au fost utilizate atât în activitățile desfășurate la clasă, cât și în cele

13 Ion Albușescu, *Doctrină pedagogică*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2007, pp.75-87

extracurriculare, contribuind la diversificarea metodelor de predare.

3. Rolul informaticianului în digitalizarea educației

Informaticianul din unitatea de învățământ are un rol important în procesul de digitalizare, asigurând:

- mentenanța echipamentelor IT;
- suport tehnic pentru cadrele didactice;
- instalarea și configurarea aplicațiilor educaționale;
- instruirea personalului în utilizarea tehnologiei.

Prin implicarea activă în aceste activități, se creează condițiile necesare desfășurării unui proces educațional modern și eficient.

Implementarea tehnologiilor digitale în activitatea școlară a generat o serie de efecte pozitive:

- creșterea interesului elevilor pentru învățare;
- îmbunătățirea rezultatelor școlare;
- dezvoltarea competențelor digitale;
- eficientizarea activității cadrelor didactice.

De asemenea, utilizarea tehnologiei facilitează adaptarea procesului educațional la nevoile individuale ale elevilor.

Integrarea tehnologiilor digitale în educație reprezintă un pas important în modernizarea sistemului de învățământ. Utilizarea instrumentelor digitale contribuie la creșterea eficienței procesului didactic și la dezvoltarea competențelor necesare elevilor în societatea actuală.

Colaborarea dintre cadrele didactice și personalul IT este esențială pentru implementarea cu succes a soluțiilor digitale și pentru crearea unui mediu educațional adaptat cerințelor contemporane.

Bibliografie

1. Ministerul Educației – Strategii privind digitalizarea educației
2. Cerghit, I. (2006), *Metode de învățământ*, Editura Polirom
3. Cucos, C. (2002), *Pedagogie*, Editura Polirom
4. www.canva.com
5. www.learningapps.org

Utilizarea resurselor digitale în dezvoltarea competențelor de comunicare la clasa I

*Pîrvulescu Claudia – profesor pentru învățământ primar
Școala Gimnazială Crușeț Comuna Crușeț, Județul Gorj*

În contextul digitalizării accelerate a educației, integrarea resurselor digitale în procesul de predare-învățare-evaluare devine o necesitate. Prezenta lucrare își propune să evidențieze rolul și eficiența utilizării instrumentelor digitale în dezvoltarea competențelor de comunicare la elevii din clasa I. Prin exemple concrete din activitatea didactică, se demonstrează faptul că utilizarea aplicațiilor interactive contribuie la creșterea motivației pentru învățare, la îmbunătățirea exprimării orale și la dezvoltarea vocabularului elevilor.

Educația contemporană este profund influențată de evoluția tehnologiei, ceea ce determină o schimbare semnificativă a strategiilor didactice utilizate la clasă. În învățământul primar, accentul se pune pe formarea competențelor de bază, iar competențele de comunicare ocupă un loc central în dezvoltarea armonioasă a elevilor.

Elevii din clasa I se află la începutul procesului de alfabetizare, fiind esențială utilizarea unor

metode atractive și adaptate particularităților de vârstă. În acest context, resursele digitale oferă oportunități multiple de diversificare a activităților didactice, facilitând învățarea prin joc, explorare și interactivitate.

Resursele digitale contribuie la modernizarea actului didactic, oferind posibilitatea de a crea un mediu de învățare interactiv și motivant. Acestea permit utilizarea unor metode variate, adaptate stilurilor diferite de învățare ale elevilor.

Prin intermediul aplicațiilor digitale, cadrul didactic poate:

- să personalizeze activitățile de învățare;
- să stimuleze participarea activă a elevilor;
- să faciliteze învățarea diferențiată;
- să ofere feedback imediat.

În activitatea didactică desfășurată, am utilizat diverse aplicații digitale, precum Canva și LearningApps, în scopul dezvoltării competențelor de comunicare.

Un exemplu relevant îl constituie utilizarea prezentărilor interactive realizate în Canva pentru predarea literelor. Aceste materiale au inclus imagini sugestive, animații și exerciții de recunoaștere a literelor, contribuind la o mai bună înțelegere a conținutului.

De asemenea, prin intermediul aplicației LearningApps, am realizat activități interactive precum:

- exerciții de asociere literă–imagine;
- completarea cuvintelor cu literele potrivite;
- identificarea sunetelor inițiale și finale;
- jocuri de tip „potrivește perechile”.

Activitățile au fost desfășurate atât frontal, utilizând tabla interactivă, cât și individual, elevii lucrând pe tablete sau în echipe. Această abordare a permis implicarea tuturor elevilor și adaptarea sarcinilor în funcție de nivelul fiecăruia.

Implementarea acestor metode a avut un impact pozitiv asupra elevilor, evidențiat prin:

- creșterea interesului pentru activitățile didactice;
- participarea activă și implicarea constantă;
- dezvoltarea vocabularului;
- îmbunătățirea exprimării orale;
- creșterea încrederii în sine.

Elevii au manifestat entuziasm în utilizarea tehnologiei, percepând activitățile ca fiind atractive și accesibile. În plus, utilizarea resurselor digitale a contribuit la dezvoltarea competențelor digitale de bază.

Integrarea resurselor digitale în activitatea didactică la clasa I reprezintă o modalitate eficientă de modernizare a procesului educațional. Utilizarea aplicațiilor interactive facilitează dezvoltarea competențelor de comunicare într-un mod atractiv și adaptat nevoilor elevilor.

Tehnologia nu înlocuiește metodele tradiționale, ci le completează, oferind noi perspective asupra procesului de predare-învățare. Astfel, cadrul didactic devine un facilitator al învățării, iar elevul un participant activ la propria formare.

Promovarea activităților de practică pedagogică

Prof. Păun Iuliana

Prof. Militaru Roxana

Școala Gimnazială Nr. 194, București

Practică pedagogică reprezintă una dintre cele mai importante etape din formarea viitorilor cadre didactice. Aceasta oferă studenților posibilitatea de a transforma teoria în practică, de a experimenta metodele de predare și de a interacționa direct cu elevii. În cadrul stagiilor de practică, studenții învață să planifice lecții, să gestioneze o clasă, să folosească materiale didactice adecvate și să evalueze progresul școlar al elevilor. De aceea, promovarea acestor activități este esențială pentru evidențierea competențelor dobândite și pentru recunoașterea valorii formării practice.

Promovarea activităților de practică pedagogică poate fi realizată prin mai multe mijloace. Portofoliile de practică sunt un instrument de bază. Ele includ planuri de lecție, fișe de observație, fotografii, materiale didactice și reflecții asupra experiențelor trăite. Portofoliul arată cum studentul și-a adaptat metodele de predare la nevoile reale ale elevilor și cum a gestionat diferite situații întâlnite în clasă. De asemenea, acesta permite profesorilor coordonatori să evalueze progresul studentului și să ofere feedback constructiv.

O altă modalitate de promovare o reprezintă prezentările publice și atelierele de bune practici. În aceste contexte, studenții își împărtășesc experiențele cu colegii, profesorii coordonatori și, uneori, cu părinții sau alți membri ai comunității. Prezentările pot include demonstrații de lecții, activități interactive, jocuri didactice sau proiecte realizate împreună cu elevii. Prin aceste activități, studenții învață să comunice eficient, să își argumenteze alegerile metodologice și să primească aprecieri și sugestii de îmbunătățire.

Promovarea poate fi extinsă și în mediul online, prin articole, bloguri, pagini web sau rețele sociale dedicate educației. Studenții pot publica exemple de activități, fotografii, videoclipuri sau interviuri cu profesorii mentori. Această vizibilitate online nu doar că evidențiază munca depusă de studenți, dar contribuie și la crearea unei comunități educaționale active, în care ideile, experiențele și resursele sunt împărtășite și valorificate.

Beneficiile promovării activităților de practică pedagogică sunt multiple. În primul rând, studenții își dezvoltă abilități de comunicare, reflecție și autoevaluare, esențiale pentru cariera lor didactică. În al doilea rând, profesorii mentori și instituțiile de învățământ primesc feedback valoros, care poate contribui la îmbunătățirea programelor de practică și la dezvoltarea unor modele pedagogice eficiente. În plus, promovarea acestor activități stimulează dezvoltarea profesionalismului și responsabilității, oferind exemple concrete de bune practici care pot inspira alți studenți.

Promovarea practicii pedagogice nu se limitează doar la recunoașterea rezultatelor. Ea creează oportunități pentru schimb de experiență, pentru dezvoltarea unei culturi a reflecției și a evaluării continue în educație. Prin promovarea activităților desfășurate în timpul stagiilor de practică, se încurajează o atitudine activă și colaborativă, care contribuie la formarea unor cadre didactice competente, creative și implicate.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un element esențial în procesul de formare a viitorilor educatori. Ea permite evidențierea competențelor dobândite, schimbul de experiență între studenți și profesori, precum și dezvoltarea unei comunități educaționale active și implicate. Prin aceste activități, viitorii profesori învață nu doar să predea, ci și să comunice, să reflecteze și să inspire elevii, pregătindu-se astfel pentru o carieră didactică de succes.

Proiectarea activității didactice la disciplina Marketing

Prof. Păușescu Ioana Consuela
Colegiul Economic Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

Marketingul reprezintă una dintre disciplinele esențiale în formarea economică și managerială a elevilor, având rolul de a dezvolta competențe legate de înțelegerea pieței, a consumatorului și a strategiilor de promovare.

Proiectarea activității didactice la această disciplină presupune o abordare sistematică și adaptată la cerințele actuale ale mediului economic, precum și la nevoile de învățare ale elevilor.

Proiectarea didactică reprezintă ansamblul de procese prin care cadrul didactic anticipează, organizează și structurează activitatea de predare-învățare-evaluare. Aceasta implică stabilirea obiectivelor, selectarea conținuturilor, alegerea metodelor și mijloacelor didactice, precum și stabilirea modalităților de evaluare. În cazul disciplinei Marketing, proiectarea didactică trebuie să fie flexibilă și orientată spre aplicabilitate practică, deoarece domeniul este unul dinamic și strâns legat de realitățile economice.

Marketingul are un caracter interdisciplinar, îmbinând elemente de economie, psihologie, sociologie și comunicare. Din acest motiv, activitățile didactice trebuie să pună accent pe:

- dezvoltarea gândirii critice;
- formarea competențelor de analiză a pieței;
- înțelegerea comportamentului consumatorului;
- aplicarea conceptelor teoretice în situații reale.

Etapele proiectării activității didactice:

a) Analiza curriculumului

Profesorul trebuie să studieze programa școlară, competențele generale și specifice, precum și conținuturile recomandate. Această etapă asigură corelarea activității didactice cu cerințele sistemului educațional.

b) Stabilirea obiectivelor didactice

Obiectivele trebuie formulate clar și măsurabil, vizând:

- cunoștințe (ex: definirea conceptelor de marketing);
- abilități (ex: realizarea unui studiu de piață);
- atitudini (ex: dezvoltarea spiritului antreprenorial).

c) Selectarea conținuturilor

Conținuturile trebuie alese în funcție de relevanța lor pentru piața actuală. Exemple:

- mixul de marketing (produs, preț, plasare, promovare);
- segmentarea pieței;
- comportamentul consumatorului;
- strategii de marketing digital.

d) Alegerea metodelor și strategiilor didactice

Pentru disciplina Marketing, se recomandă metode interactive și aplicative:

- studiul de caz;
- învățarea prin proiect;
- simulările și jocurile de rol;
- dezbaterile;
- utilizarea platformelor digitale.

e) Utilizarea mijloacelor didactice

Mijloacele moderne sunt esențiale:

- prezentări multimedia;
- videoclipuri educaționale;

- aplicații și instrumente online;
- studii de piață reale.

f) Evaluarea rezultatelor

Evaluarea trebuie să fie continuă și diversificată:

- teste scrise;
- proiecte individuale sau de grup;
- prezentări;
- portofolii.

Un aspect esențial în proiectarea didactică este adaptarea la nivelul și stilul de învățare al elevilor.

Profesorul trebuie să țină cont de:

- diferențele individuale;
- motivația pentru învățare;
- interesul pentru domeniul economic.

Profesorul devine un facilitator al învățării, ghidând elevii în descoperirea informațiilor și în aplicarea lor practică. El trebuie să stimuleze creativitatea, inițiativa și gândirea strategică.

Proiectarea activității didactice la disciplina Marketing este un proces complex, care necesită o bună pregătire profesională și pedagogică. Prin utilizarea unor metode moderne și prin adaptarea conținuturilor la realitățile economice, profesorul poate contribui la formarea unor competențe esențiale pentru integrarea elevilor în societatea contemporană.

Bibliografie

1. Balaure, V. (coord.) – „Marketing”, Editura Uranus, București.
2. Cerghit, I. – „Metode de învățământ”, Editura Didactică și Pedagogică.
3. Iucu, R. – „Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative”, Editura Polirom.

Practica pedagogică: punte între teorie și realitate

Prof. înv. preșcolar: Peche Alina-Marieta

Școala Gimnazială Nr. 13/Grădinița cu P.P. Nr. 14, Râmnicu Vâlcea, Județul Vâlcea

În contextul educației europene actuale, accentul se pune tot mai mult pe dezvoltarea competențelor reale și adaptabile ale viitoarelor cadre didactice, iar practica pedagogică devine o etapă esențială a formării inițiale. Din perspectiva unei educatoare care a coordonat activități de practică pedagogică în grădiniță, această experiență nu reprezintă doar o obligație academică, ci un factor determinant în conturarea competențelor profesionale și în dezvoltarea unei identități didactice autentice.

Practica pedagogică oferă studentelor, viitoare cadre didactice, oportunitatea de a observa și analiza desfășurarea activităților educaționale, de a interacționa cu copiii și de a participa activ la procesul instructiv-educativ. Aceasta le permite să își dezvolte abilități precum adaptarea limbajului la nivelul de înțelegere al copiilor, gestionarea grupului, stimularea creativității și promovarea dezvoltării socio-emoționale. Experiențele directe, de la pregătirea materialelor didactice la susținerea unor momente din programul zilnic, contribuie semnificativ la înțelegerea complexității actului educațional și la consolidarea încrederii în propria capacitate de a planifica și desfășura activități educative.

Relația dintre educatoare și studentele practice se transformă, în acest cadru, într-un parteneriat bazat pe sprijin, încredere și colaborare. Feedback-ul constant și îndrumarea atentă permit practicantelor

să își asume responsabilități, să dezvolte inițiativă și să exploreze metode pedagogice moderne. De multe ori, ideile aduse de studenți au fost surprinzătoare și valoroase, aducând un plus de dinamism activităților grupei. Astfel, practica pedagogică devine un proces de învățare reciprocă, în care atât mentorul, cât și practicantele evoluează, consolidând competențe esențiale pentru cariera didactică.

Un aspect deosebit de important este alinierea practicii pedagogice la valorile europene ale educației: incluziunea, calitatea și adaptabilitatea. Prin implicarea directă în activități, viitoarele educatoare învață să adopte metode interactive, să pună copilul în centrul procesului de învățare și să răspundă diversității nevoilor educaționale. Aceste experiențe le ajută să dezvolte o gândire reflexivă, să integreze noi abordări pedagogice și să își definească propriul stil educativ, în acord cu standardele europene și cu așteptările comunității educaționale.

Experiența mea directă în coordonarea studenților a arătat că practica pedagogică nu este doar un mijloc de instruire, ci un spațiu de creștere personală și profesională. Observarea comportamentului copiilor, participarea activă la activități și responsabilitatea preluării unor sarcini concrete contribuie la dezvoltarea unei atitudini profesionale autentice. Din perspectiva unei educatoare mentor, este esențial să susții, să ghidezi și să încurajezi, dar și să valorifici ideile inovatoare pe care studenții le aduc în grădiniță, creând astfel un mediu de învățare stimulant și colaborativ.

Privind în ansamblu, promovarea și susținerea activităților de practică pedagogică reprezintă un pilon esențial în creșterea calității învățământului și în formarea unor cadre didactice competente și reflexive. Experiențele trăite în grădiniță contribuie decisiv la consolidarea identității profesionale a studenților și le oferă încrederea necesară pentru a face față provocărilor educației contemporane. Prin urmare, susținerea practicii pedagogice trebuie să rămână o prioritate în sistemul educațional, deoarece aceasta asigură o legătură reală între teorie și practică și contribuie la dezvoltarea unui învățământ european modern și de calitate.

Bibliografie

1. Popa, M., & Stoian, A., *Practica pedagogică în învățământul preșcolar: ghid pentru cadre didactice*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2018.
2. Ministerul Educației Naționale. *Rapoarte și cercetări naționale privind educația preșcolară*, România.

Rolul activităților de practică pedagogică în modernizarea învățământului primar

Prof. învă. primar Petrescu Ana - Alexandra
Liceul Sanitar „Antim Ivireanu” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

În contextul actual al educației, rolul învățătorului depășește transmiterea informațiilor, accentul fiind pus pe formarea competențelor-cheie și pe dezvoltarea armonioasă a elevilor. Practica pedagogică reprezintă un factor determinant în eficientizarea actului educațional, oferind posibilitatea aplicării metodelor moderne și adaptării strategiilor didactice la particularitățile de vârstă ale școlarilor mici.

La nivelul ciclului primar, activitățile de practică pedagogică contribuie la:

- dezvoltarea competențelor de comunicare ale elevilor;
- stimularea gândirii critice și creative;
- formarea deprinderilor de lucru în echipă;

- creșterea motivației pentru învățare;
- adaptarea demersului didactic la ritmul individual al elevilor.

Prin aplicarea unor metode interactive, învățătorul creează un mediu educațional stimulativ, în care elevii sunt implicați activ în procesul de învățare.

În activitatea desfășurată la clasă, pot fi implementate diverse strategii moderne:

- învățarea prin joc didactic;
- metoda proiectului;
- turul galeriei;
- învățarea prin cooperare;
- utilizarea fișelor diferențiate;
- activități integrate pe discipline.

De exemplu, în cadrul unei activități integrate „Toamna”, elevii au realizat postere în echipe, au citit texte tematice și au rezolvat probleme matematice contextualizate. Activitatea a stimulat colaborarea și implicarea tuturor elevilor.

Învățământul european promovează dezvoltarea competențelor transversale, utilizarea tehnologiei și învățarea centrată pe elev. Prin activitățile de practică pedagogică, învățătorul poate integra resurse digitale, metode interactive și activități interdisciplinare, contribuind la formarea unor elevi autonomi și responsabili.

De asemenea, practica pedagogică încurajează reflecția asupra propriului demers didactic și îmbunătățirea continuă a strategiilor utilizate.

Promovarea activităților de practică pedagogică conduce la:

- creșterea interesului pentru învățare;
- dezvoltarea competențelor sociale;
- îmbunătățirea rezultatelor școlare;
- formarea autonomiei în învățare;
- dezvoltarea creativității.

Elevii devin mai implicați, mai responsabili și mai motivați să participe activ la activitățile propuse.

Activitățile de practică pedagogică reprezintă un element esențial în modernizarea

învățământului primar. Prin utilizarea metodelor interactive și adaptarea demersului didactic la nevoile elevilor, învățătorul contribuie la creșterea calității actului educațional și la alinierea acestuia la standardele europene. Promovarea acestor activități asigură formarea unor elevi competenți, creativi și capabili să se adapteze cerințelor societății actuale.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
2. Joița, E. (2010). *Metodologia educației*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
3. Iucu, R. (2008). *Managementul clasei de elevi*. Iași: Polirom.

Jocul didactic – instrument modern în practica pedagogică din ciclul primar

Prof. Înv. Primar- Pieloiu Elena-Diana,
Liceul Sanitar „Antim Ivireanu” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Introducere

Educația contemporană este orientată spre utilizarea unor metode moderne de predare, care să stimuleze participarea activă a elevilor și dezvoltarea competențelor necesare integrării în societate. În contextul învățământului european, accentul se pune pe metode interactive și pe activități practice care facilitează învățarea prin descoperire și cooperare.

În ciclul primar, activitățile de practică pedagogică au un rol esențial în formarea competențelor cognitive, sociale și emoționale ale elevilor. Una dintre metodele eficiente utilizate în activitatea didactică este jocul didactic, care îmbină învățarea cu elementele ludice și contribuie la crearea unui climat educațional pozitiv.

Rolul jocului didactic în procesul de învățare

Jocul didactic reprezintă o metodă activ-participativă care stimulează interesul elevilor pentru activitatea de învățare. Prin intermediul jocului, elevii participă activ la procesul educațional, își dezvoltă imaginația, creativitatea și capacitatea de comunicare.

În ciclul primar, jocul constituie o formă naturală de învățare. Activitățile ludice contribuie la dezvoltarea gândirii logice, a spiritului de cooperare și a respectului față de reguli. De asemenea, jocul didactic facilitează integrarea elevilor în colectiv și dezvoltarea relațiilor de colaborare.

Utilizarea jocului didactic în activitatea didactică transformă procesul de învățare într-o experiență atractivă și motivantă, contribuind la implicarea activă a elevilor.

Exemple de activități ludice în practica pedagogică

În activitatea desfășurată la ciclul primar pot fi utilizate diverse jocuri didactice care contribuie la dezvoltarea competențelor elevilor.

Un exemplu este jocul „Lanțul cuvintelor”, utilizat în cadrul orelor de limba română, care ajută la dezvoltarea vocabularului și a atenției. În cadrul orelor de matematică poate fi utilizat jocul „Vânătoarea de numere”, prin care elevii identifică rapid numere sau rezolvă operații matematice.

De asemenea, jocurile de cooperare contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă și la consolidarea relațiilor dintre elevi. Prin astfel de activități, elevii învață să colaboreze, să comunice și să respecte regulile.

Concluzii

Utilizarea jocului didactic în practica pedagogică reprezintă o metodă eficientă de stimulare a interesului pentru învățare și de dezvoltare a competențelor elevilor. Prin activități interactive și atractive, elevii participă activ la procesul educațional și își dezvoltă abilități sociale și cognitive.

În contextul învățământului european, integrarea metodelor interactive și a activităților practice contribuie la crearea unui proces educațional modern și adaptat nevoilor elevilor.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom.
2. Cucos, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
3. Pânișoară, I. O. (2015). *Comunicarea eficientă*. Iași: Editura Polirom

Dezvoltarea competențelor de lectură în ciclul primar: provocări actuale și strategii eficiente

*Prof, înv. primar: Ploaie Mădălina Diana
Liceul „George Țârnea”, Băbeni, jud. Vâlcea*

Lectura constituie una dintre competențele fundamentale ale educației, reprezentând baza achizițiilor ulterioare și a dezvoltării personale a elevului. În ciclul primar, procesul de formare a competențelor de lectură depășește simpla decodare a semnelor grafice, implicând înțelegerea mesajului, interpretarea acestuia, formularea de opinii și integrarea informațiilor în experiența proprie. În contextul actual, caracterizat de ritm accelerat al schimbărilor și de influența majoră a mediului digital, dezvoltarea acestor competențe devine o prioritate educațională, dar și o provocare complexă.

Una dintre cele mai evidente provocări este scăderea interesului pentru lectură în rândul elevilor din ciclul primar. Accesul facil la tehnologie și preferința pentru conținut vizual și interactiv reduc timpul alocat lecturii tradiționale. Copiii sunt atrași de stimuli rapizi, dinamici, ceea ce face ca activitatea de citire, care necesită concentrare și răbdare, să fie percepută ca dificilă sau plictisitoare. În plus, lipsa unui mediu familial în care lectura să fie valorizată contribuie la formarea unei atitudini pasive față de carte.

O altă dificultate importantă este diversitatea nivelurilor de dezvoltare a elevilor. În aceeași clasă pot exista copii care citesc fluent și înțeleg texte complexe, dar și elevi care întâmpină dificultăți în recunoașterea literelor sau în realizarea corespondenței sunet-literă. Această heterogenitate impune utilizarea unor strategii diferențiate, adaptate nevoilor fiecărui elev, ceea ce solicită un efort suplimentar din partea cadrului didactic.

De asemenea, se remarcă uneori utilizarea unor metode tradiționale, centrate pe citirea mecanică și pe reproducerea informației, care nu stimulează gândirea critică sau plăcerea de a citi. Lipsa contextelor autentice de învățare și a conexiunii dintre text și experiența de viață a elevilor poate duce la o înțelegere superficială și la dezinteres.

În acest cadru, rolul profesorului este esențial în transformarea lecturii într-o activitate atractivă și semnificativă. Printre strategiile eficiente se numără lectura ghidată, care presupune sprijinirea elevilor în procesul de înțelegere a textului prin întrebări orientative și discuții. Lectura în perechi sau în grupuri mici favorizează colaborarea și învățarea reciprocă, iar dramatizarea textelor stimulează imaginația și implicarea emoțională.

Utilizarea metodelor interactive contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor de lectură. Tehnici precum predicția (anticiparea conținutului), formularea de întrebări, rezumarea sau realizarea hărților conceptuale ajută elevii să devină cititori activi. De asemenea, integrarea jocului didactic în activitățile de lectură transformă procesul de învățare într-o experiență plăcută și motivantă.

Diversificarea materialelor de lectură reprezintă un alt factor esențial. Pe lângă manuale, este importantă utilizarea poveștilor ilustrate, a cărților adaptate vârstei, a benzilor desenate, dar și a textelor informative sau digitale. Alegerea unor texte relevante, apropiate de interesele elevilor, contribuie la creșterea motivației și la dezvoltarea unei relații pozitive cu lectura.

Un aspect deosebit de important îl constituie dezvoltarea înțelegerii profunde a textului. Elevii trebuie încurajați să interpreteze, să compare, să emită opinii și să argumenteze. Astfel, lectura devine un proces activ, care implică gândirea critică și creativitatea. Profesorul poate stimula aceste procese prin întrebări deschise, dezbateri sau activități de reflecție.

Colaborarea cu familia are un rol decisiv în formarea deprinderilor de lectură. Părinții pot contribui prin crearea unui mediu favorabil lecturii, prin oferirea de modele pozitive și prin implicarea în activități de citit împreună cu copiii. Parteneriatul școală-familie consolidează eforturile educaționale și sprijină dezvoltarea armonioasă a elevului.

Nu în ultimul rând, evaluarea competențelor de lectură trebuie să fie una continuă și formativă. Aceasta nu trebuie să vizeze doar corectitudinea citirii, ci și înțelegerea, interpretarea și capacitatea de a utiliza informația. Feedbackul constructiv oferit elevilor contribuie la conștientizarea progresului și la îmbunătățirea performanțelor.

În concluzie, dezvoltarea competențelor de lectură în ciclul primar este un proces complex, care necesită abordări moderne, flexibile și centrate pe elev. Deși provocările actuale sunt multiple, acestea pot fi depășite prin utilizarea unor strategii didactice eficiente, prin adaptarea la nevoile elevilor și prin implicarea activă a tuturor factorilor educaționali. Lectura rămâne un instrument esențial pentru accesul la cunoaștere și pentru formarea unei personalități autonome, capabile să se adapteze cerințelor societății contemporane.

Bibliografie

1. Ionescu, M., & Radu, I. (2001). Didactica modernă. Cluj-Napoca: Editura Dacia.
2. Joița, E. (2006). Instruirea constructivistă – o alternativă. Fundamente. Strategii. București: Editura Aramis.
3. Pânișoară, I.-O. (2015). Profesorul de succes. Iași: Editura Polirom.

Integrarea tehnologiei în practica pedagogică — factor de modernizare a învățământului primar

Prof. înv. primar: Popa Diana-Tatiana

Școala Gimnazială Nr.13, Rm. Vâlcea

Prof. înv. primar: Văduva Elena-Alexandra

Școala Gimnazială Nr.13, Rm. Vâlcea

În societatea contemporană, marcată de dezvoltarea accelerată a tehnologiei informației și comunicațiilor, sistemul educațional se află într-un proces continuu de adaptare și modernizare. Integrarea tehnologiei în practica pedagogică reprezintă una dintre direcțiile esențiale ale învățământului european, contribuind la creșterea calității procesului instructiv-educativ și la formarea unor competențe relevante pentru secolul XXI. În mod special, în învățământul primar, utilizarea tehnologiei poate transforma experiența de învățare într-una interactivă, atractivă și eficientă.

Practica pedagogică oferă viitorilor învățători oportunitatea de a experimenta metode moderne de predare, inclusiv utilizarea instrumentelor digitale. Integrarea tehnologiei nu presupune doar folosirea unor dispozitive electronice, ci implică o schimbare de paradigmă în modul de organizare și desfășurare a activităților didactice. Astfel, profesorul devine facilitator al învățării, iar elevul este plasat în centrul procesului educațional.

Un prim avantaj al utilizării tehnologiei în practica pedagogică îl constituie accesul rapid la o varietate de resurse educaționale. Platformele online, aplicațiile interactive și materialele multimedia permit adaptarea conținutului la nivelul de înțelegere al elevilor. De exemplu, lecțiile pot fi îmbogățite cu prezentări video, animații sau jocuri didactice care stimulează interesul și motivația elevilor. În învățământul primar, unde atenția copiilor este limitată, aceste resurse contribuie la menținerea implicării active în procesul de învățare.

Un alt aspect important este dezvoltarea competențelor digitale atât la elevi, cât și la cadrele didactice. Prin utilizarea tehnologiei în timpul practicii pedagogice, viitorii învățători învață să integreze

eficient instrumentele digitale în activitatea didactică. Aceștia dobândesc abilități de utilizare a platformelor educaționale, de creare a materialelor digitale și de evaluare online. În același timp, elevii sunt familiarizați cu utilizarea responsabilă a tehnologiei, dezvoltând competențe esențiale pentru viitor.

Integrarea tehnologiei facilitează, de asemenea, aplicarea unor metode didactice moderne, precum învățarea colaborativă, învățarea bazată pe proiecte sau învățarea diferențiată. De exemplu, elevii pot lucra în echipe pentru realizarea unor proiecte utilizând aplicații digitale, pot participa la activități interactive sau pot accesa resurse personalizate în funcție de ritmul propriu de învățare. Astfel, procesul educațional devine mai flexibil și mai adaptat nevoilor individuale ale elevilor.

În cadrul practicii pedagogice, utilizarea tehnologiei permite și o evaluare mai eficientă a progresului elevilor. Testele online, chestionarele interactive și platformele educaționale oferă feedback imediat, facilitând identificarea dificultăților și ajustarea strategiilor didactice. Această abordare contribuie la îmbunătățirea rezultatelor școlare și la creșterea implicării elevilor în procesul de învățare.

Cu toate acestea, integrarea tehnologiei în practica pedagogică nu este lipsită de provocări. Printre acestea se numără lipsa infrastructurii adecvate în unele școli, nivelul diferit de competențe digitale al cadrelor didactice sau utilizarea excesivă a tehnologiei în detrimentul metodelor tradiționale. De aceea, este necesară o formare continuă a profesorilor și o utilizare echilibrată a resurselor digitale, astfel încât tehnologia să devină un instrument eficient, nu un scop în sine.

Un rol important în promovarea utilizării tehnologiei îl au instituțiile de formare a cadrelor didactice și programele educaționale europene, care încurajează inovarea și schimbul de bune practici. Prin participarea la proiecte internaționale, viitorii profesori pot descoperi noi metode de integrare a tehnologiei și pot învăța din experiența altor sisteme educaționale.

În concluzie, integrarea tehnologiei în practica pedagogică reprezintă un factor esențial în modernizarea învățământului primar și în alinierea acestuia la standardele europene. Utilizarea eficientă a instrumentelor digitale contribuie la creșterea calității procesului educațional, la dezvoltarea competențelor digitale și la formarea unor elevi activi și implicați. Pentru a valorifica pe deplin potențialul tehnologiei, este necesară o abordare echilibrată, bazată pe formare continuă, colaborare și adaptare la nevoile reale ale elevilor.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan. *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom, 2006.
2. Iucu, Romiță B. *Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici, strategii*. București: Editura Humanitas Educațional, 2004.
3. Păun, Emil; Potolea, Dan (coord.). *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative*. Iași: Editura Polirom, 2002.
4. Joița, Elena. *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*. București: Editura Aramis, 2006.
5. Neacșu, Ioan. *Instruire și învățare*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1999.
6. Comisia Europeană. *Educație și formare în Uniunea Europeană*. Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2020.

Introducere

Formarea cadrelor didactice reprezintă un proces complex care îmbină cunoștințele teoretice cu experiențele practice. În cadrul acestui proces, activitățile de practică pedagogică au un rol esențial, deoarece oferă studenților posibilitatea de a aplica în mod concret conceptele studiate în cadrul disciplinelor pedagogice și psihologice. Practica pedagogică constituie o etapă fundamentală în formarea competențelor profesionale ale viitorilor profesori și contribuie la dezvoltarea abilităților didactice, a capacității de comunicare și a managementului clasei.

În contextul învățământului preuniversitar, practica pedagogică facilitează integrarea viitorilor profesori în mediul educațional real și îi ajută să înțeleagă complexitatea procesului instructiv-educativ. Prin observare, participare și predare asistată sau independentă, studenții își formează o viziune realistă asupra profesiei didactice și își dezvoltă competențele necesare exercitării acesteia.

1. Conceptul și importanța practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice

Practica pedagogică poate fi definită ca ansamblul activităților didactice și educative desfășurate de studenți în instituții de învățământ, sub îndrumarea profesorilor mentori și a coordonatorilor universitari. Scopul acesteia este de a facilita aplicarea cunoștințelor teoretice dobândite în cadrul programelor de formare inițială a cadrelor didactice.

Potrivit specialiștilor în domeniul pedagogiei, practica pedagogică are mai multe componente: **observarea activităților didactice**, prin care studentul analizează metodele și strategiile utilizate de profesor; **participarea la activități educaționale**, cum ar fi pregătirea materialelor didactice sau organizarea activităților extracurriculare; **predarea asistată**, în care studentul conduce anumite secvențe ale lecției sub îndrumarea profesorului mentor; **predarea independentă**, care presupune proiectarea și desfășurarea integrală a unei lecții.

Aceste etape contribuie la dezvoltarea competențelor didactice și la formarea identității profesionale a viitorului profesor.

Practica pedagogică are o importanță majoră în pregătirea profesională a viitorilor profesori, deoarece facilitează trecerea de la teorie la practică. În cadrul universității, studenții dobândesc cunoștințe teoretice despre metodele de predare, evaluare și managementul clasei, însă aplicarea acestora într-un context real este posibilă doar prin activități practice.

Printre principalele beneficii ale practicii pedagogice se numără:

Dezvoltarea competențelor didactice: prin participarea la activități de predare și observare, studenții învață să utilizeze metode variate de predare, să adapteze conținuturile la nivelul elevilor și să organizeze eficient procesul de învățare.

Formarea abilităților de comunicare: comunicarea didactică reprezintă un element esențial al procesului educațional. Practica pedagogică oferă studenților oportunitatea de a interacționa direct cu elevii, de a explica noțiuni complexe și de a menține un climat pozitiv în clasă.

Dezvoltarea capacității de management al clasei: gestionarea comportamentului elevilor și menținerea disciplinei sunt aspecte esențiale ale activității didactice. Prin experiența practică, studenții învață să gestioneze situații diverse și să adopte strategii adecvate pentru menținerea unui mediu educațional eficient.

Formarea unei atitudini reflexive: practica pedagogică stimulează reflecția asupra propriului demers didactic. Studenții sunt încurajați să analizeze activitățile desfășurate, să identifice punctele forte și aspectele care necesită îmbunătățire.

2. Aspecte aplicative ale practicii pedagogice

Pentru a fi eficientă, practica pedagogică trebuie să includă activități concrete și bine structurate.

Printre cele mai importante aspecte aplicative se numără:

a. Observarea lecțiilor

În prima etapă a practicii, studenții asistă la lecțiile profesorului mentor. Aceștia analizează: structura lecției; metodele și procedeele didactice utilizate; modul de interacțiune profesor-elev; strategiile de evaluare.

Observarea sistematică permite identificarea unor modele de bune practici și contribuie la dezvoltarea competențelor pedagogice.

b. Proiectarea didactică

Un element esențial al practicii pedagogice îl reprezintă realizarea proiectelor de lecție. Studenții trebuie să planifice: obiectivele lecției; conținuturile; metodele și strategiile didactice; mijloacele de învățământ; metodele de evaluare.

Această activitate dezvoltă capacitatea de organizare și planificare a procesului didactic.

c. Desfășurarea lecțiilor demonstrative

În etapa de predare, studenții susțin lecții în fața elevilor. Aceste lecții sunt analizate ulterior împreună cu profesorul mentor și colegii, pentru a evidenția aspectele pozitive și dificultățile întâmpinate.

d. Evaluarea activității didactice

După fiecare lecție, este importantă realizarea unei evaluări reflexive. Aceasta poate include: autoevaluarea studentului; feedbackul profesorului mentor; observațiile colegilor.

Evaluarea contribuie la îmbunătățirea continuă a competențelor didactice.

În timpul practicii pedagogice, studenții pot întâmpina diverse dificultăți, precum: emoțiile și lipsa experienței în predare; dificultatea gestionării comportamentului elevilor; adaptarea conținuturilor la niveluri diferite de pregătire; gestionarea timpului în cadrul lecției.

Depășirea acestor dificultăți este posibilă prin sprijinul profesorilor mentori, prin reflecție asupra experiențelor didactice și prin acumularea progresivă de experiență practică.

3. Concluzii

În concluzie, activitățile de practică pedagogică reprezintă o componentă fundamentală a formării inițiale a cadrelor didactice. Prin intermediul acestora, studenții își dezvoltă competențele profesionale, dobândesc experiență directă în activitatea didactică și își formează o perspectivă realistă asupra profesiei de profesor.

Integrarea eficientă a practicii pedagogice în programele de formare contribuie la creșterea calității actului educațional și la pregătirea unor profesori capabili să răspundă cerințelor sistemului de învățământ contemporan. Prin îmbinarea teoriei cu practica, viitorii profesori își pot dezvolta abilitățile necesare pentru a facilita procesul de învățare și pentru a sprijini dezvoltarea armonioasă a elevilor.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). **Pedagogie**. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. B. (2005). **Managementul și gestiunea clasei de elevi**. Iași: Editura Polirom.
3. Joița, E. (2008). **Pedagogie și elemente de didactică aplicată**. București: Editura Didactică și Pedagogică.
4. Cerghit, I. (2006). **Metode de învățământ**. Iași: Editura Polirom.
5. Păun, E. (1999). **Școala – abordare sociopedagogică**. Iași: Editura Polirom.

Vorbele de învăță, exemplele ne conving — Ziua Mondială a Vieții Sălbatice

*Popa Ramona – profesor limba și literatura română
Școala Gimnazială, Comuna Mădulari, Județul Vâlcea*

În timpul orelor de limba și literatura română avem multe ore de comunicare care abordează diferite teme: prietenia, protejarea mediului înconjurător, iubirea și natura, înțelegerea între semenii unei comunități și între popoare. De asemenea, pe parcursul anului școlar abordăm cu elevii la clasă și textele nonliterare și multimodale care promovează teme de actualitate. Am observat că elevii sunt mult mai receptivi dacă realizează ei înșiși diverse activități din care au de învățat bune practici și comportamente sociale adecvate anumitor activități. Deoarece foarte mulți elevi își petrec o mare parte din timpul liber în fața ecranelor, m-am gândit că ar fi oportun ca aceștia să petreacă puțin timp în mijlocul naturii și să învețe despre plantele medicinale.

Așadar, în ziua de 3 martie 2026 am dat curs invitației făcută de Asociația Comunitară Beica - Mădulari de a sărbători Ziua Mondială Vieții Sălbatice, acesta fiind primul an în care s-a celebrat Ziua Mondială a Plantelor Medicinale și Aromatice la solariile în care se cultivă plante medicinale în comuna Mădulari. La eveniment au participat reprezentanți ai ONG-urilor din zona Olteniei, jurnaliști, reprezentanți ai Organizației Națiunilor Unite, ingineri agronomi, farmaciști și 24 de elevi de la clasele de gimnaziu ai Școlii Gimnaziale Mădulari, însoțiți de două cadre didactice.

Elevii au putut vedea plantele medicinale pe care le-au întâlnit deseori în plimbările lor pe dealurile din comuna Mădulari, dar a căror importanță nu o cunoșteau prea bine. Cu această ocazie elevii au luat contact cu o serie de plante medicinale cultivate în mediul protejat, dar și în aer liber: aswagandha, damiana (aflate în aclimatizare), brusture (*Actium lappa*), năprasnic (*Geranium robertianum*), pătlagina îngustă (*Plantagum lanceolata*), tătâneasa (*Symphytum officinale*), peliniță (*Artemisi annua*), pelin negru (*Artemisia vulgaris*), limba mielului (*Borago officinalis*), varga ciobanului (*Dipsacum fullonum*), oregano (*Oreganum vulgare*), mentă piperată (*Mentha piperita*), nalba de pădure (*Malba sylvestris*), nalba mare (*Atlhaea officinalis*). Aceștia au putut observa asemănările și diferențele deintre plantele aparținând aceleiași specii, au aflat care sunt beneficiile acestora și de ce este bine să ocrotească plantele medicinale și speciile sălbatice.

Încă din cele mai vechi timpuri plantele medicinale au fost folosite pentru tratarea bolilor și diverselor afecțiuni, prin utilizarea ceaiurilor, infuziilor sau decocturilor, atât pentru uz intern, cât și pentru uz extern. Elevii au precizat că bunicii lor nu folosesc medicamente procurate din farmacii, ci preferă să folosească frunze de brusture pentru tratarea inflamațiilor articulare, flori de nalbă pentru tratarea iritațiilor gâtului sau stomacului, ceai de pătlagină contra virozelor sau frunze de pelin pentru prepararea săpunurilor de casă.

Văzând aceste plante medicinale, elevii au conștientizat că ei sunt cei care trebuie să protejeze fauna și flora spontană care au avut de suferit în ultimul timp din cauza poluării mediului înconjurător sau din cauza defrișărilor masive, distrugându-se arealul de răspândire al acestora, multe dintre ele fiind protejate de lege, deoarece sunt pe cale de dispariție.

Mulți dintre ei și-au dorit să simtă gustul și mirosul fiecărei plante medicinale pe care au găsit-o la Asociația Comunitară Beica-Mădulari, să știe cum se prepară ceaiurile sau maceratele și ce afecțiuni se pot trata folosind plante medicinale și medicina naturistă. A fost o oportunitate de a lua contact direct cu natura și cu plantele vindecătoare care ne tratează atât corpul, dar și sufletul, inducându-ne o stare de bine pe termen lung.

Protejarea mediului înconjurător și a plantelor medicinale sunt preocupări actuale care ar trebui să-i intereseze nu numai pe elevii Școlii Gimnaziale din Comuna Mădulari, Județul Vâlcea, ci și pe cetățenii țării care au început să folosească din ce în ce mai mult tratamentele naturiste, deoarece nu au reacții adverse.

Importanța practicii pedagogice pentru formarea competențelor cadrului didactic

Prof.inv.primar Popa Diana Florentina

Școala Gimnazială, I.Gh. Duca,, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea, jud. Vâlcea

Practica pedagogică este un pilon fundamental în formarea inițială și continuă a cadrelor didactice, reprezentând puntea de legătură esențială între cunoștințele teoretice dobândite în universitate și realitatea complexă din sala de clasă. Aceasta contribuie decisiv la formarea competențelor specifice, transformând studentul în profesor.

Importanța practicii pedagogice în formarea competențelor:

- **Dezvoltarea competențelor psihopedagogice și metodice:** Practica permite aplicarea metodelor de predare, proiectarea lecțiilor și gestionarea situațiilor educaționale. Profesorii în formare învață să utilizeze strategii didactice adecvate pentru diverse niveluri de învățare.

- **Formarea competențelor relaționale și sociale:** Practica pedagogică ajută la dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare cu elevii, colegii și părinții, punând bazele reglării interactive a evenimentelor din clasă.

- **Dobândirea aptitudinilor pedagogice:** Este considerată singura formă prin care se pot forma aptitudinile pedagogice practice, punând bazele unui profil profesional solid.

- **Conștientizarea importanței competențelor digitale:** În contextul actual, practica ajută la integrarea tehnologiei în predare și la analiza critică a propriilor competențe.

- **Consolidarea identității profesionale:** Prin experiența directă, studenții își validează vocația și își dezvoltă stilul didactic personal.

- **Rolul mentoratului:** Activitățile de practică, adesea susținute de mentori, permit observarea și analiza unor lecții model, optimizând procesul de învățare.

Practica pedagogică este esențială pentru a transforma cunoștințele teoretice în competențe profesionale funcționale, pregătind viitorul profesor pentru provocările mediului educațional.

Practica pedagogică este pilonul central al formării inițiale, reprezentând momentul în care cunoștințele teoretice sunt convertite în **abilități concrete de predare** și gestionare a clasei.

Iată principalele direcții prin care practica pedagogică contribuie la formarea competențelor cadrului didactic:

1. Formarea competențelor metodic-didactice

Aceasta permite viitorului profesor să treacă de la “ce să predea” la “**cum să predea**”, adaptând conținuturile la nivelul de înțelegere al elevilor.

- **Planificarea activității:** Învățarea elaborării proiectelor de lecție conform programelor școlare actuale.
- **Utilizarea metodelor active:** Exersarea tehnicilor de predare-învățare-evaluare în contexte reale de clasă.
- **Adaptare curriculară:** Capacitatea de a selecta și organiza materialul didactic în funcție de obiectivele urmărite.
- **Adaptare curriculară:** Capacitatea de a selecta și organiza materialul didactic în funcție de obiectivele urmărite.

2. Dezvoltarea competențelor de comunicare și relaționare

Practica oferă contextul unic pentru a testa interacțiunea directă cu elevii și colectivul de cadre didactice.

- **Managementul clasei:** Dobândirea abilităților de a menține disciplina, de a capta atenția și de a gestiona conflictele.
- **Limbajul didactic:** Rafinarea modului de comunicare (verbală, non-verbală și paraverbală) pentru a asigura claritatea mesajului educativ.
- **Relația cu mentorul:** Învățarea prin observație și feedback direct de la [profesorul mentor](#).

3. Integrarea competențelor digitale și tehnologice

În contextul modernizării educației, practica este esențială pentru aplicarea instrumentelor digitale în procesul de predare.

- **Utilizarea resurselor multimedia:** Integrarea platformelor educaționale și a materialelor digitale în lecții.
- **Evaluarea digitală:** Folosirea instrumentelor online pentru monitorizarea progresului elevilor.

4. Formarea competenței reflexive

Un aspect crucial este capacitatea de auto-analiză și îmbunătățire continuă.

- **Analiza critică:** Capacitatea de a evalua succesul unei lecții și de a identifica punctele slabe.
- **Adaptabilitatea:** Modificarea strategiilor didactice “din mers” în funcție de reacțiile și nevoile spontane ale clasei.

5. Cunoașterea mediului instituțional

Practica facilitează înțelegerea funcționării școlii ca organizație.

- **Documentația școlară:** Completarea catalogului, întocmirea planificărilor anuale și semestriale.
- **Cultura organizațională:** Familiarizarea cu normele, valorile și regulamentele interne ale unității de învățământ.

Bibliografie

1. **Pânișoară, I.O.** (2017). *Ghidul profesorului*. Iași: Editura Polirom. (O resursă esențială pentru înțelegerea rolului profesorului și a strategiilor de predare eficiente).
2. **Iucu, R. B.** (2000). *Managementul și gestiunea clasei de elevi*. Iași: Editura Polirom. (Lucrare de referință pentru dezvoltarea competențelor de organizare și disciplină la clasă).
3. **Cucoș, C.** (coord.) (2009). *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*.

Iași: Editura Polirom. (Conține secțiuni dedicate metodicii și practicii pedagogice).

4. **Ghid de practică pedagogică - Proiectul PROF (2023).** Sibiu: Editura Universității „Lucian Blaga”. Disponibil pe [Editura ULBS](#).

Voluntariatul, iubire cu responsabilitate

Prof. Popa Elena

Școala Gimnazială nr. 27 "Anatol Ghermanschi" Brașov

Prof. Turtureanu Mihaela-Gabriela

Școala Gimnazială nr. 2 Codlea, jud. Brașov

Voluntariatul reprezintă una dintre cele mai vizibile forme de implicare socială în societatea contemporană, se conjugă fericit responsabilitatea socială și iubirea jertfelnică. *Voluntariatul* traduce dorința personală de a ajuta, dar și participarea activă la viața publică. Într-un context social marcat de inegalități, crize și transformări accelerate, această formă de participare capătă o importanță tot mai mare.

Un aspect esențial îl reprezintă **impactul social al voluntariatului**. Acestea pot sprijini grupurile defavorizate, contribuind la rezolvarea unor probleme locale sau globale, iar în acest context se exersează cooperarea, comunicarea eficientă și asumarea responsabilității, având un rol important în formarea unei culturi a implicării.

Totuși, relația dintre altruism și responsabilitate civică poate genera și *provocări*. Există riscul ca voluntariatul să fie perceput exclusiv ca un gest caritabil, lipsit de continuitate sau de impact structural. De aceea, este necesară o abordare organizată, bazată pe profesionalizare, coordonare și parteneriate între voluntari, organizații non-guvernamentale și instituții publice. Doar astfel, voluntariatul poate depăși nivelul intervențiilor punctuale și poate produce schimbări sociale durabile. Voluntariatul se definește prin echilibrul dintre altruism și responsabilitate civică, iar cultivarea acestei implicări sociale în școală, consolidează valorile solidarității, participării și responsabilității colective, esențiale pentru dezvoltarea sustenabilă.

Voluntariatul în rândul școlarilor are o semnificație deosebită, elevii au dreptul și pot avea un cuvânt de spus în comunitate. De asemenea, în continuare ei trebuie susținuți și încurajați să aibă inițiative de schimbare și binele social, de a avea acces la oportunități de voluntariat și participare publică din care să dezvolte noi cunoștințe și experiență pentru a-și utiliza drepturi și potențialul la maxim. Indiferent de obiectivul avut, activitățile de voluntariat pot cu adevărat să creeze sentimentul de comunitate și să promoveze schimbări pozitive pe termen lung. Dintre beneficiile aduse de către acțiunile de voluntariat în folosul comunității se numără crearea de relații strânse între oameni. Prin implicare, exemplu de urmat, prin transferarea unor valori comunitare: nondiscriminare, egalitate, incluziune socială, participare și implicare, apartenență la spațiul comunitar.

Voluntarii pot da și pot primi dragoste, școala este chemată să educe, să sădească în conștiința copiilor valori morale care vor da roade mai târziu. Aceste valori morale se cultivă prin participarea directă cu copiii la viața comunității în cadrul activităților, jocurilor, spectacolelor organizate, activităților extracurriculare. În cadrul acestor activități copiii au asimilat informații, au reținut gesturi, comportamente, am observat modele pe care mai târziu vor încerca să le imite.

Toate activitățile desfășurate au fost activități de suflet care au implicat mulți factori ai comunității locale, părinți și școlari. Copiilor li s-a explicat și sensul teologic al voluntariatului, faptul că omul este făcut pentru a iubi, este zidit pentru a ieși din sine spre întâlnirea cu celălalt. Acest fapt, într-un fel sau altul, se va manifesta în viața omului, deoarece are o putere foarte mare, putere ce există înăuntrul nostru, indiferent de presiunile, apăsările suferite, indiferent de caracterul fiecăruia sau de orice obstacole exterioare.

Elevii vor conștientiza nevoile celorlați, vor participa în mod direct la acțiuni umanitare, potrivit propriilor lor posibilități. Astfel ei învață să fie cinstiți, corecți și miloși, să dea dovadă de un spirit de noblețe și evlavie în toate intențiile și angajamentele pe care le iau față de ei, de ceilalți – în toate faptele și preocupările lor.

Îndemnul meu față de copii ar fi: ”Învățați să vă pese, fiți empatici și altruști, oferiți ceea ce vă place să primiți!”

Cea mai bună cale de a ne îmbunătăți pe noi înșine este aceea de a lucra pentru a le face bine altora: ”Fericiți cei milostivi, căci aceia se vor milui” (Matei 5, 7).

Mai mult decât oricând, astăzi se simte necesitatea formării și dezvoltării personalității elevilor cu accente deosebite pe latura altruistă, empatică, capabili să ofere exemple vii de bună practică. Școala are la îndemână un instrument auxiliar prețios - voluntariatul și voluntariatul creștin.

Bibliografie

1. Wikipedia (2015) ‘Voluntariatul în lume’, [online] la adresa https://ro.wikipedia.org/wiki/Voluntariatul_in_lume
2. MV: Motivarea voluntarilor (2013), Motivarea voluntarilor , [online] la adresa PDF (www.provobis.ro)
3. PA: Popescu Anca (2015), ‘Istoria voluntariatului în lume și în România’ [online] la adresa <https://epale.ec.europa.eu/en/node/15717>

Rolul practicii pedagogice în dezvoltarea unui învățământ european modern

Profesor învățământ primar: Popescu Maria

Școala Gimnazială, Comuna Berislăvești, jud. Vâlcea

În societatea contemporană, educația reprezintă unul dintre pilonii principali ai dezvoltării sociale și culturale. Sistemele educaționale europene urmăresc formarea unor cetățeni activi, responsabili și capabili să se adapteze schimbărilor permanente ale societății. Pentru atingerea acestor obiective, pregătirea profesională a cadrelor didactice trebuie să includă atât formarea teoretică, cât și experiențe practice relevante. În acest sens, practica pedagogică joacă un rol fundamental în dezvoltarea competențelor profesionale ale profesorilor.

Activitățile de practică pedagogică oferă cadrelor didactice posibilitatea de a observa direct procesul educațional și de a participa activ la organizarea și desfășurarea activităților didactice. Prin implicarea în activități reale de predare, profesorii pot înțelege mai bine dinamica relației dintre educator și elev și pot identifica cele mai eficiente metode de predare și evaluare. Astfel, practica pedagogică contribuie la consolidarea competențelor profesionale și la formarea unei identități didactice solide.

În cadrul învățământului european, accentul este pus tot mai mult pe metode de predare interactive, care să stimuleze implicarea activă a elevilor în procesul de învățare. Practica pedagogică oferă oportunitatea de a experimenta astfel de metode și de a adapta strategiile didactice în funcție de particularitățile elevilor. De asemenea, aceasta facilitează dezvoltarea competențelor de comunicare și colaborare, esențiale pentru realizarea unui proces educațional eficient.

Un alt aspect important al practicii pedagogice îl reprezintă dezvoltarea capacității de reflecție asupra propriului act didactic. Prin analizarea activităților desfășurate și prin feedback-ul primit de la mentori sau colegi, cadrele didactice pot identifica punctele forte și aspectele care necesită îmbunătățiri. Acest proces de autoevaluare contribuie la dezvoltarea profesională continuă și la creșterea calității procesului educațional.

În învățământul preșcolar, practica pedagogică are un rol deosebit de important, deoarece activitățile educative sunt bazate în mare măsură pe joc, explorare și interacțiune socială. Cadrele didactice trebuie să creeze un mediu educațional stimulativ, care să favorizeze dezvoltarea armonioasă a copiilor. Prin activități practice, educatorii pot observa modul în care copiii interacționează, pot identifica interesele acestora și pot adapta activitățile educative pentru a răspunde nevoilor individuale.

De asemenea, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea creativității cadrelor didactice și la identificarea unor metode inovatoare de predare. Profesorii pot utiliza materiale didactice variate, jocuri educative și activități interactive care să stimuleze curiozitatea și dorința de învățare a copiilor. Astfel, procesul educațional devine mai atractiv și mai eficient.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea cadrelor didactice și în dezvoltarea unui învățământ european modern. Prin promovarea activităților practice, sistemul educațional poate asigura pregătirea unor profesori competenți, capabili să ofere elevilor experiențe de învățare relevante și adaptate cerințelor societății actuale.

Bibliografie

1. Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. București: Editura Polirom.
3. Ministerul Educației (2018). *Strategii pentru dezvoltarea educației*.

Importanța promovării practicii pedagogice în Europa

Prof. Popescu Corina

Colegiul Economic, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

În contextul transformărilor sociale, economice și tehnologice din Europa, sistemele educaționale sunt într-o continuă adaptare. Unul dintre elementele esențiale care contribuie la formarea unor cadre didactice competente îl reprezintă activitățile de practică pedagogică. Promovarea acestora devine astfel un factor determinant în asigurarea calității învățământului european. Practica pedagogică oferă viitorilor profesori oportunitatea de a aplica cunoștințele teoretice dobândite în mediul universitar. Aceasta facilitează: dezvoltarea competențelor didactice, formarea abilităților de comunicare și relaționare cu elevii și adaptarea metodelor de predare la nevoile reale ale clasei. Astfel, practica devine un liant între teorie și realitatea educațională.

În spațiul educațional european, accentul este pus pe învățarea centrată pe elev și pe dezvoltarea competențelor. Programe europene precum mobilitățile Erasmus, încurajează schimbul de bune practici și experiențe între viitorii profesori.

COMPETENȚE PROFESIONALE EUROPENE PRIN MOBILITĂȚI VET

Proiectul Erasmus+ oferă oportunitatea elevilor de la filiera tehnologică, care studiază în domeniile Turism și alimentație, calificările Tehnician în gastronomie, Tehnician în hotelărie, să participe la mobilități în Cipru pe aceste domenii.

Aceste proiecte sunt o inițiativă educațională menită să ofere participanților oportunități de învățare și dezvoltare în domeniul alimentației și turismului și contribuie la **îmbunătățirea competențelor tehnice și practice ale participanților din și alimentația publică și turism**, dezvoltarea abilităților de comunicare și colaborare în contexte interculturale;

Promovează conștientizarea și respectul pentru diversitatea culturală, precum și pentru importanța unei diete sănătoase și durabile și schimbul de bune practici și inovații în domeniul serviciilor alimentare.

De ce este oportun să participi într-un program Erasmus+ VET ca viitor specialist în domeniu ?

1. Creșterea nivelului de competențe profesionale și abilități practice, în concordanță cu solicitările pieței europene a muncii în domeniile de formare.

2. Dezvoltarea de competențe personale și chei transferabile: lingvistice, digitale, antreprenoriale, civice și de expresie culturală.

3. Activitățile aferente vizitelor cu tematică culturală

Elevii au beneficiat și de vizite culturale organizate la Limassol area, Limassol Marina, Kouria Amphitheater, Palepaphos area, Aphrodite sbirthplace, Tomb of the Kings, Paphos archaeological park, Petra tou.

Limbi- Greaca: Folosită de grecii ciprioți și în administrația sudului insule

-Turca: Folosită de turcii ciprioți și în administrația nordului insulei.

- Cultură și tradiții.

Gastronomie: Bucătăria cipriotă este un amestec de influențe grecești și turcești, cu preparate specifice precum souvlaki, halloumi, și meze.

Festivaluri și sărbători: Cipru găzduiește numeroase festivaluri culturale și religioase care reflectă moștenirea sa diversă, cum ar fi festivalul Kataklysmos (Festivalul Inundației) și Bayram (sărbătoarea musulmană).

Horumbă Antonia - Clasa a 11- a F-Tehnician **în gastronomie**:

Programul Erasmus+ VET a contribuit considerabil în formarea mea ca individ și ca profesionist. Am avut șansa să trăiesc și să învăț într-un mediu diferit, sa-mi **îmbunătățit** abilitățile lingvistice. Cipru este o țară cu o istorie și o cultură impresionantă. Ne-a oferit o multitudine de experiențe,

de la mâncarea încântătoare din punct de vedere senzorial până la minunatele priveliști ale coastei mediteraneene.

Această experiență a reconfirmat importanța competenței profesionale, îmbogățirii culturale și a adaptabilității. Interacțiunea cu oamenii acestei țări mi-a permis să dobândesc o perspectivă mai profundă asupra culturii și valorilor cipriote. Într-o lume din ce în ce mai globalizată, oportunitățile de învățare și de dezvoltare profesională depășesc granițele țării.

Programul Erasmus+ oferă tinerilor și profesioniștilor din domeniul educației și formării profesionale (VET) *șansa de a-și lărgi orizonturile prin mobilități în străinătate*, oferă oportunități valoroase pentru dobândirea unor experiențe esențiale, atât la nivel profesional, cât și personal.

Elevii au efectuat acest stagiul de practică în compania profesorilor și persoanelor competente din Cipru, dobândind experiența practică într-un mediu de lucru internațional și intrând în contact direct cu realitățile pieței muncii europene.

Notele obținute în timpul mobilității reflectă însușirea competențelor, abilităților rezultatelor *învățării înscrise în Certificatul de Mobilitate* Europass și în Contractul de Învățare în concordanță cu cele menționate în SPP-urile pentru domeniul Turism și alimentație, calificarea Tehnician în gastronomie.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un pilon esențial în dezvoltarea unui învățământ european de calitate. Prin integrarea eficientă a teoriei cu experiența practică, se formează cadre didactice competente, capabile să răspundă provocărilor educației contemporane.

Bibliografie

1. Cucoș, C. (1999), Pedagogie, Ed. Polirom, Iași.
2. Radu, I.T. (1981), Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului, EDP, București

Practica pedagogică, un pilon esențial al calității învățământului

Prof. Popescu Ciprian

Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani, jud. Vâlcea

În contextul actual marcat de globalizare și de transformări rapide în societate, sistemele educaționale suferă modificări continue, focusate să răspundă provocărilor unei economii bazate pe cunoaștere. Formarea cadrelor didactice devine astfel un aspect esențial, cu un accent tot mai mare pe integrarea teoriei în practică. Activitățile de practică pedagogică nu sunt doar complementare, ci esențiale în procesul de pregătire a viitorilor profesori, contribuind semnificativ la dezvoltarea competențelor profesionale necesare.

Practicile pedagogice adoptate de cadrele didactice constituie indici importanți ai unui proces de predare și învățare eficient. Interesul global crescut pentru modul în care metodele didactice influențează rezultatele învățării elevilor se evidențiază, iar selecția dintre diferitele strategii educaționale poate influența în mod direct aceste rezultate. Abordarea plasează elevul în centrul propriei experiențe educaționale și pune accentul pe nevoile și preferințele acestuia, menținând elevul într-o poziție activă de participare la procesul de învățare. În contrast, metodele centrate pe profesor se concentrează mai mult pe competențele și cunoștințele educatorului pentru a facilita înțelegerea conținuturilor de către elev, ceea ce determină un rol mai receptiv și pasiv al acestuia în procesul educațional. Această abordare implică o autoritate mai mare din partea profesorului asupra desfășurării activităților din clasă.

Modernizarea și adaptarea continuă a sistemelor educaționale sunt influențate de procesele de transformare socială, economică și tehnologică. Un element esențial în această transformare este pregătirea

inițială și continuă a cadrelor didactice, iar activitățile de practică pedagogică îndeplinesc un rol extrem de important în acest context. Pe parcursul ultimilor ani, sistemele educaționale au trecut printr-o serie de modificări, determinate de evoluțiile sociale, tehnologice și culturale ale societății moderne. Această dinamică a generat o prioritate importantă pentru formarea cadrelor didactice în școli, având în vedere rolul esențial pe care profesorii îl au în formarea și dezvoltarea elevilor. Un aspect fundamental al pregătirii viitoarelor cadre didactice este reprezentat de activitățile de practică pedagogică, care le oferă elevilor oportunitatea de a trăi o experiență directă în mediile școlare. Calitatea actului educațional este reflectată direct asupra metodologiilor de predare utilizate de cadrele didactice.

În prezent, se observă o trecere către metode de predare centrate pe elev, în care acesta devine principalul responsabil pentru propria învățare. Această abordare, care ține cont de nevoile fiecărui elev, îl implică activ și îl motivează să participe la lecții. În schimb, metodele tradiționale, centrate pe profesor, pun accent pe transmiterea cunoștințelor de la profesor la elev, oferindu-i elevului un rol mai pasiv. Deși aceste metode îi oferă profesorului un control mai mare asupra activității din clasă, în sistemele moderne ele sunt completate tot mai des cu activități interactive, pentru a ajuta elevii să înțeleagă mai bine materia.

Intr-o abordare finală, practica pedagogică este baza formării viitorilor profesori, nefiind doar o simplă etapă de acomodare cu mediul școlar, ci un pas important în dezvoltarea profesională. Prin îmbinarea cunoștințelor teoretice cu experiența practică, viitorii profesori se pregătesc mai bine pentru cerințele actuale ale educației.

Așadar, perfecționarea practicii pedagogice este foarte importantă pentru orice sistem de învățământ care își dorește să ofere elevilor o educație solidă și șanse reale de succes în viitor.

Bibliografie

1. European Commission. 2013. Supporting Teacher Competence Development for Better Learning Outcomes. Brussels: European Commission;
2. A Flying Start: Improving Initial Teacher Preparation Systems. 2019. Paris: OECD Publishing;
3. Darling-Hammond, L. 2017. Teacher Education around the World: What Can We Learn from International Practice? *European Journal of Teacher Education*, 40(3), 291–309;
4. Schleicher, A. 2018. *World Class: How to Build a 21st-Century School System*. Paris: OECD Publishing;
5. Mallillin, L. L. D. 2022. Teaching and learning intervention in the educational setting: adapting the teacher theory model. *International Journal of Educational Innovation and Research*, 1(2), 99-121.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al modernizării învățământului european

Prof. Popescu Doina-Violeta

Școala Gimnazială Capu Dealului, Brănești, Gorj

Prezenta lucrare investighează rolul strategic al promovării practicii pedagogice în procesul de consolidare a Spațiului European al Educației. Depășind paradigma tradițională a „stagiului de probă”, lucrarea propune o viziune în care promovarea activă a experienței clinice în educație devine catalizatorul excelenței didactice. Sunt analizate mecanismele de vizibilitate, mentoratul de elită și digitalizarea ca vectori esențiali pentru transformarea practicii într-un brand al calității academice.

I. Introducere: repere ontologice ale practicii în context european

În arhitectura contemporană a învățământului european, practica pedagogică reprezintă fundamentul profesionalizării. Promovarea acestor activități reprezintă un imperativ strategic, deoarece facilitează tranziția de la *episteme* (cunoaștere teoretică) la *phronesis* (înțelepciune practică). Într-o Europă a mobilității, promovarea unei practici pedagogice riguroase este garanția interoperabilității sistemelor de învățământ.

II. Promovarea activităților de practică – mecanisme și vectori de impact

Pentru ca practica pedagogică să devină un factor determinant, aceasta trebuie extrasă din zona „invizibilității administrative” și propulsată prin strategii de promovare coerente:

1. Instituționalizarea centrelor de excelență în mentorat

Promovarea practicii începe cu valorizarea școlii-aplicație. Prin transformarea unor unități de învățământ în hub-uri de bune practici, activitatea pedagogică capătă prestigiu social și academic. Promovarea acestor centre ca „laboratoare vii” (living labs) atrage resurse și interes din partea comunității educaționale europene.

2. Digitalizarea și vizibilitatea prin portofolii europene

Un vector modern de promovare este utilizarea instrumentelor digitale (precum platformele de tip *e-Portfolio*). Acestea permit expunerea competențelor dobândite de practicant la nivel transnațional, transformând experiența individuală într-o resursă colectivă, vizibilă pentru angajatorii din întreg spațiul comunitar.

3. Simpozioanele de cercetare-acțiune

Promovarea practicii prin evenimente științifice în care studentul-practicant nu este doar executant, ci și cercetător al propriului act didactic. Prezentarea studiilor de caz și a inovațiilor metodologice aduse în timpul practicii conferă acesteia o demnitate intelectuală superioară, aliniată la standardele de cercetare europene.

III. Impactul asupra calității învățământului: o abordare sinergică

Promovarea susținută a activităților de practică generează un efect de domino asupra calității întregului sistem:

- La nivel sistemic: Asigură infuzia de tehnologii noi și metode active în școli, prin intermediul practicanților (agenți ai schimbării).
- La nivel individual: Reduce șocul inserției profesionale și previne abandonul didactic timpuriu prin construirea unei identități profesionale reziliente.
- La nivel european: Contribuie la standardizarea competențelor didactice, facilitând recunoașterea diplomelor și mobilitatea cadrelor didactice.

IV. Concluzii:

Promovarea activităților de practică pedagogică este mai mult decât o necesitate metodologică; este o declarație de viziune asupra viitorului Europei. Prin susținerea vizibilității, a calității și a prestigiului

acestor activități, transformăm învățământul dintr-un proces de transmitere statică într-un organism viu, adaptabil și performant.

Investiția în promovarea practicii este, în ultimă instanță, investiția în arhitectul societății de mâine: profesorul european.

Bibliografie

1. Consiliul Uniunii Europene, *Concluzii privind dimensiunea europeană în formarea cadrelor didactice*.
2. Schon, D., *The Reflective Practitioner: How Professionals Think in Action*.
3. Standardele și Liniile Directoare pentru Asigurarea Calității în Spațiul European al Învățământului Superior (ESG).

Impactul unei practici pedagogice de calitate în cariera didactică

Prof. Popescu Gabriela

Liceul de Arte "Victor Giuleau"/Grădinița cu P.P. Nord 2 Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

Cea mai nobilă profesie din lume este aceea de dascăl. Începem această lucrare cu un clișeu, dar unul profund adevărat, deoarece dascălul reprezintă, pentru cei mai mulți dintre noi, acea figură umană care a ales să clădească, să modeleze și să formeze acolo unde natura lucrurilor a indicat nevoia de devenire. A fi dascăl înseamnă, în esență, a rămâne mereu conectat la universul copilăriei, redescoperind, alături de copii, curiozitatea, bucuria și dorința de cunoaștere. Maria Montessori afirma: „*Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.*”

În societatea contemporană, caracterizată de acces facil la informație, statutul cadrului didactic pare, uneori, diminuat. Cu toate acestea, cei care aleg această profesie o fac din convingere, din vocație și din dorința autentică de a contribui la formarea generațiilor viitoare. A fi mentor pentru cei care pășesc pe acest drum presupune asumarea unui rol complex și responsabil, în care experiența, empatia și profesionalismul se îmbină armonios.

Profesia didactică implică un ansamblu de cunoștințe, abilități și competențe specifice, dobândite atât prin pregătire teoretică, cât și prin activități practice. Elevii liceelor cu profil pedagogic parcurg un traseu formativ riguros, care îmbină studiul disciplinelor de specialitate cu elemente din științele educației, pregătindu-i pentru viitoarea lor carieră.

Grădinița de aplicație în care ne desfășurăm activitatea constituie un cadru autentic de formare pentru viitoarele educatoare și învățătoare. În fiecare an, monitorizăm și îndrumăm practica pedagogică, sprijinind elevii în susținerea lecțiilor de diplomă. Experiența acumulată ne arată că atitudinea elevilor față de această etapă este diferită: unii nu se regăsesc în parcursul ales, decizia fiind influențată de factori externi, în timp ce majoritatea demonstrează pasiune, implicare și dorință de a evolua.

Elevii care își asumă cu responsabilitate rolul de practicanți își manifestă interesul prin modul în care interacționează cu copiii și prin grija acordată pregătirii activităților didactice. În acest context, rolul nostru, al educatoarelor-mentor, este acela de a oferi modele de bune practici, de a crea situații de învățare relevante și de a ghida procesul de formare profesională. Activitățile didactice desfășurate devin contexte în care elevul practicant își dezvoltă competențele de proiectare, organizare și desfășurare a demersului didactic, precum și pe cele de evaluare și autoevaluare.

Un element esențial al formării îl reprezintă capacitatea de adaptare. Într-un sistem educațional aflat în continuă schimbare, viitorul cadru didactic trebuie să fie flexibil, creativ și deschis către nou. Recomandarea noastră constantă este aceea de a se reinventa, de a răspunde nevoilor reale ale copiilor și de a integra metode moderne, centrate pe elev.

Nu putem ignora evoluția psihologiei copilului și a teoriilor educaționale, care impun o permanentă actualizare a strategiilor didactice. În acest sens, cuvintele Mariei Montessori sunt de o actualitate remarcabilă: „Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”

Impactul unei îndrumări de calitate, susținută de o bună pregătire metodică și de exercițiul practic constant, se reflectă în timp în evoluția profesională a elevului practicant. Practica pedagogică reprezintă momentul în care dimensiunea teoretică și cea aplicativă se întâlnesc, oferind viitorului cadru didactic oportunitatea de a-și contura propriul stil de predare.

Importanța acestuia derivă din faptul că este cadrul în care se formează aptitudinile pedagogice autentice și se pun bazele unei identități profesionale solide. Rolul îndrumătorului de practică este, astfel, unul esențial, având o influență directă asupra formării și devenirii profesionale a viitorilor dascăli.

În concluzie, practica pedagogică de calitate constituie un factor determinant în dezvoltarea carierei didactice. Prin îndrumare atentă, reflecție continuă și deschidere către inovație, se formează cadre didactice capabile să răspundă provocărilor educației contemporane.

Bibliografie

1. Maria Montessori, *"Educație și pace"*, Editura Vreamea, București, 2016

Promovarea activităților de practică pedagogică

Prof. învăț. primar Popescu Mădălina

Școala Gimnazială Nicolae Bălcescu, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

Demersurile de realizare a activităților educative ce utilizează instrumente și resurse digitale, nu constituie un element de maximă noutate, pentru cei mai mulți profesori, însă presiunea este dată de utilizarea unor mijloace eficiente de comunicare, utilizate la distanță, pentru a putea face față unei educații de calitate.

Sistemul de învățământ actual reorientează educația către diferite practici inovatoare de predare-învățare-evaluare, prin noi metode de cooperare și comunicare. Utilizarea noilor tehnologii, în această perioadă, a luat o amploare de neimaginat, punând societatea actuală în fața unei imense provocări, la care nimeni nu se putea aștepta până mai acum câțiva ani.

În aceste condiții, au apărut foarte multe obstacole de natură logistică, pedagogică, metodică, tehnică și de conținut, în ceea ce privește predarea multor discipline, aceste impedimente fiind văzute ca adevărate provocări, atât de către profesori, elevi, părinți, cât și de către reprezentanții Ministerului Educației. Cadrele didactice, în mare parte, au fost nepregătite, atât din punct de vedere al absenței unei infrastructuri tehnologice decente, cât și în ceea ce privește o stăpânire consistentă a competențelor digitale, cu acces la resurse didactice sau multimedia.

Pentru a susține activități de învățare la distanță, profesorii și elevii au folosit mai multe mijloace specifice, dintre care, cele mai frecvent utilizate sunt: aplicațiile simple și cunoscute deja pentru comunicare asincronă de grup precum: Whatsapp, Facebook messenger; apeluri telefonice/ SMS/canal de comunicare

cu fiecare elev; utilizarea resurselor educaționale deschise și conținutului digital cum ar fi: sait-uri cu informații și ilustrații, biblioteci online, simulări, soft-uri educaționale, laboratoare virtuale, muzee virtuale, Digitaliada, LearningApps; platformele specializate de elearning – Moodle, Google classroom, Edmodo, Easyclass; aplicațiile pentru comunicare sincronă în grup prin apeluri video/ videoconferințe precum: Webex, Zoom, Meet, Teams, Skype, iar la acestea, se adaugă instrumente și aplicații online pentru activități de învățare (ex.: Kahoot, Padlet, Bubbl.us, Dotstorming, Wordwall etc.), precum și platforma eTwinning pentru proiecte colaborative complexe.

Școala online a condus la dobândirea unor elemente inovatoare pentru educația viitoare, iar utilizarea în continuare, în activitatea didactică a unor instrumente și resurse digitale, cu siguranță vor reprezenta achiziții utile, ce vor duce la dezvoltarea competențelor digitale pentru activitate didactică de predare-învățare- evaluare viitoare, utilizate în sistemul de învățământ.

Cele mai semnificative experiențe și inițiative de sprijin pentru profesori țin de propria activitate, de interesul și motivația pentru performanță în domeniul profesional, de propriile încercări anterioare de introducere a TIC în activitatea didactică, de interesul de a accesa diverse tutoriale găsite online sau de interesul de a solicita ajutor colegilor înscriși în diverse grupuri de suport.

Însă, indiferent de riscurile pe care le presupune sistemul de predare-învățare-evaluare în sistemul online, trebuie respectate următoarele reguli: să se urmărească în permanență atingerea obiectivelor propuse; să se structureze conținutul educațional astfel încât acesta să devină accesibil pentru diverse niveluri de cunoaștere; să conțină elemente care să orienteze elevul spre o instruire eficientă; să stimuleze gândirea independentă; să ofere situații didactice de autoevaluare.

Procesul didactic, în condițiile derulării activităților online sau pe perioada suspendării întâlnirilor față-în-față, poate duce la identificarea preponderentă a unor dezavantaje, firești în contextul schimbării radicale a modului de lucru. Suspendarea activităților didactice față-în-față poate să afecteze în mod negativ procesul de învățare, în general, chiar dacă profesorii acordă mai mult timp decât în maniera tradițională, însă nu trebuie uitat faptul că, aceștia reușesc mult mai greu să motiveze 100 și să mențină treaz interesul elevilor.

În acest mod, cadrele didactice descoperă limitele instrumentelor de lucru și ale platformelor online prin experiență directă, concluziile la care ajung fiind, de fapt, cunoscute din literatura de specialitate din ultimii ani.

În concluzie, este însă de remarcat faptul că, în perioada de suspendare a întâlnirilor față-în-față, se oferă posibilitatea profesorilor și elevilor să se concentreze în mai mare măsură pe ceea ce este esențial, pe elementele cu impact calitativ, pe capacități și competențe, și în mai mică măsură pe conținuturi .

Bibliografie

1. *Alan Scully, Teaching students about classroom management: the importance of active engagement, modelling and reflection, (1995), on <http://www.boardofstudies.nsw.edu.au>;
2. *Alina Boja, Managementul clasei de elevi. Suport de curs, (Cluj Napoca, Ed. Risoprint, 2009);
3. * Musata Bocoș, Didactica disciplinelor pedagogice. Un cadru constructivist, (Pitești, Ed. Paralela 45, 2008);
4. * R.B. Iucu, Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici, strategii, (București, Ed. Humanitas Educational, 2004);
5. *Oser, F. K.; Achtenhagen, F.; Renold, U., Competence oriented teacher training: Old research demands and new pathways, Rotterdam, Sense Publisher, 2006);

Activități specifice practicii pedagogice observative – studiu de specialitate

Prof. înv. primar Popescu Natalia

Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea

Introducere

Practica pedagogică observativă reprezintă una dintre componentele esențiale ale formării inițiale a viitorilor profesori. Ea are rolul de a facilita contactul direct al studentului cu mediul școlar, cu activitatea didactică și cu dinamica relațiilor educaționale. Prin intermediul acestei forme de practică, viitorul cadru didactic își dezvoltă capacitatea de analiză, reflecție și interpretare a fenomenelor educaționale, dobândind o înțelegere realistă a profesiei.

Activități specifice practicii pedagogice observative

Practica pedagogică observativă include un ansamblu de activități structurate, menite să ofere studentului o imagine completă, realistă și nuanțată asupra procesului educațional. Aceste activități sunt concepute pentru a facilita înțelegerea modului în care se desfășoară predarea, învățarea și evaluarea în mediul școlar, precum și pentru a sprijini formarea unei perspective profesioniste asupra rolului cadrului didactic

1. Observarea lecțiilor

Observarea lecțiilor reprezintă activitatea centrală a practicii pedagogice observative. Studentul asistă la un număr prestabilit de ore, acoperind diferite tipuri de lecții (predare de conținut nou, recapitulare, consolidare, evaluare). În timpul acestor ore, el urmărește:

- **Structura lecției:** modul în care profesorul introduce tema, formulează obiectivele, organizează activitățile și încheie ora.
- **Metodele și strategiile didactice:** utilizarea metodelor tradiționale (explicația, conversația, demonstrația) și moderne (învățarea prin descoperire, învățarea colaborativă, jocul didactic).
- **Mijloacele de învățământ:** manuale, fișe de lucru, materiale vizuale, resurse digitale.
- **Interacțiunile profesor-elev:** stilul de comunicare, tonul, claritatea explicațiilor, capacitatea de a menține atenția clasei.
- **Participarea elevilor:** nivelul de implicare, tipurile de răspunsuri, colaborarea în grupuri, comportamentele pozitive sau disruptive.
- **Strategiile de evaluare:** întrebări orale, exerciții aplicative, feedback imediat, autoevaluare.

Observațiile sunt consemnate în fișe specifice, care permit o analiză ulterioară detaliată și o corelare cu teoria pedagogică.

2. Analiza comportamentului elevilor și a dinamicii clasei

Un alt aspect important al practicii observative îl constituie analiza comportamentului elevilor. Studentul urmărește modul în care aceștia reacționează la sarcinile de lucru, la cerințele profesorului și la interacțiunile cu colegii. Se observă:

- tipurile de comportamente dominante (cooperante, pasive, disruptive);
- nivelul de motivație și interes;
- diferențele individuale privind ritmul de învățare;
- modul în care elevii lucrează individual sau în grup;
- strategiile profesorului de gestionare a situațiilor problematice.

3. Discuții și reflecții cu profesorul mentor

Interacțiunea cu profesorul mentor este esențială pentru înțelegerea profundă a actului didactic. După fiecare lecție observată, studentul participă la discuții de analiză, în care:

- solicită clarificări privind deciziile didactice ale profesorului;
- discută alternative metodologice;

- reflectează asupra eficienței strategiilor utilizate;
- primește feedback privind propriile observații.

4. Studiarea documentelor școlare

Pentru a înțelege dimensiunea administrativă și organizatorică a activității didactice, studentul analizează documentele specifice mediului școlar, precum:

- planificările calendaristice și pe unități de învățare;
- proiectele didactice;
- fișele de evaluare;
- cataloagele și registrele școlare;
- materialele auxiliare utilizate la clasă.

5. Observarea activităților extracurriculare și a climatului școlar

În unele situații, practica observativă include și participarea la activități extracurriculare (ședințe cu părinții, proiecte tematice, activități culturale sau sportive). Studentul observă:

- modul în care profesorul colaborează cu părinții;
- implicarea elevilor în activități nonformale;
- atmosfera generală din școală;
- relațiile dintre cadrele didactice.

Aceste observații oferă o imagine completă asupra rolului profesorului în comunitatea școlară.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2008). *Metode de învățământ*. Editura Polirom.
2. Iucu, R. (2006). *Formarea profesorilor. Sisteme, politici, strategii*. Editura Humanitas.
3. Păun, E. (2017). *Pedagogie. Provocări și dileme actuale*. Editura Polirom.
4. Potolea, D., Toma, S. (coord.) (2010). *Practica pedagogică în formarea inițială a profesorilor*. Editura Universității din București.

Proiect didactic

Prof. Popescu Elena

Liceul de Arte "Victor Giuleanu"/Grădinița cu Program Prelungit Nord 2, Râmnicu Vâlcea

DATA:

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul de Arte "Victor Giuleanu"/Grădinița cu Program Prelungit Nord 2

GRUPA: Mare "A"

PROFESOR EDUCAȚIE TIMPURIE: Popescu Elena

TEMA ANUALĂ: „Cum exprimăm ceea ce simțim?”

TEMA PROIECTULUI: Temă independentă

TEMA SĂPTĂMÂNII: “Te iubesc, mămico!”

TEMA ACTIVITĂȚII: „Inimioare, inimioare” de Sarina Cassavan

DOMENIUL EXPERIENTIAL: Domeniul Limbă și Comunicare- D.L.C.

CATEGORIA DE ACTIVITATE: Educarea limbajului

TIPUL ACTIVITĂȚII: predare-învățare

MIJLOC DE REALIZARE: povestirea educatoarei

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Dezvoltarea limbajului prin îmbogățirea vocabularului cu noi cuvinte și expresii

DOMENIUL DE DEZVOLTARE:

D. Dezvoltarea limbajului, a comunicării și a premiselor citirii și scrierii.

DIMENSIUNIALE DEZVOLTĂRII

D.1. Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute;

D.2. Mesaje orale în diverse situații de comunicare.

COMPORTAMENTE VIZATE:

D.1.1. Exersează, cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui (comunicare receptivă);

D.2.1. Demonstrează înțelegerea unui mesaj oral, ca urmare a valorificării ideilor, emoțiilor, semnificațiilor etc. (comunicare expresivă);

D.2.2. Respectă regulile de exprimare corectă, în diferite contexte de comunicare.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

1. Cognitive:

O1- Să asculte cu atenție povestea, urmărind imaginile adecvate momentului povestit;

O2 - Să răspundă corect la întrebările formulate pe baza conținutului poveștii;

O3- Să-și îmbogățească vocabularul cu noi cuvinte și expresii;

O4- Să desprindă mesajul etic din poveste.

2. Psihomotorii:

O5: Să păstreze o poziție corectă pe scaun în timpul activității;

O6: Să pronunțe corect cuvintele, prin mișcări adecvate ale aspectului verbo-motor.

3. Afective

O7: Să participe activ în sarcinile propuse.

STRATEGII DIDACTICE:

- **METODE ȘI PROCEDEE DIDACTICE:** conversația, explicația, povestirea, observația, problematizarea
- **MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:** plic, ghicitoare, povestea scrisă, planșe cu imagini reprezentative, inimioare decupate din carton, turtă dulce în formă de inimă, joc interactiv
- **FORME DE ORGANIZARE:** frontală, individuală

MANAGEMENTUL RESURSELOR ȘI AL TIMPULUI:

- **RESURSE TEMPORALE:** 30 de minute
- **RESURSE MATERIALE:** povestea, planșe cu imagini reprezentative, tablă inteligentă, bancnotă de 5 lei, inimă din turtă dulce
- **RESURSE SPAȚIALE:** sala de grupă
 - **RESURSE UMANE:**
 - colectivul grupei de aplicație (23 de preșcolari)
 - profesor educație timpurie: Popescu Elena

Bibliografie

1. Ministerul Educației Naționale – Curriculum pentru educație timpurie (0–6 ani), București, 2019.
2. Ministerul Educației – Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani, București
3. Elena Joița – Didactica învățământului preșcolar, Editura Didactică, și Pedagogică, București.
4. Mihai Diaconu – Metode moderne de învățare, Editura Polirom.
5. Ion Cerghit – Metode de învățământ, Editura Polirom, Iași.

DEMERSUL DIDACTIC

N r . crt.	Evenimentul didactic	Conținut științific	S t r a t e g i i didactice	Evaluare
1.	M o m e n t organizatoric	- Asigurarea condițiilor optime necesare desfășurării activității: - aerisirea sălii de grupă; - aranjarea mobilierului; - pregătirea materialelor didactice necesare activității; - intrarea ordonată a copiilor în sala de grupă; - așezarea și așezarea acestora în semicerc.	Expunerea	Observarea sistematică a comportamentului copiilor
2.	Captarea atenției	Le voi capta atenția copiilor prin prezentarea unei ghicitori: “Cine vă iubește, Cine vă îngrijește, Zi de zi muncește Pentru a vă crește? Basme minunate Cine povestește? Jucării frumoase Cine dăruiește? Vă dați seama?” (<i>”Este mama.”</i>)	Observația Conversația	Observarea sistematică a comportamentului copiilor
3.	Reactualizarea cunoștințelor d o b â n d i t e anterior	Se face prin adresarea de întrebări referitoare la tema săptămânii. - “În ce anotimp suntem?” - “Ce sărbătorim pe 8 Martie?” - “Ce le oferiți mămicilor de 8 Martie?”	Conversația	Evaluarea curentă Aprecieri verbale Observarea comportamentului nonverbal
4.	A n u n ț a r e a temei și a obiectivelor	Îi voi anunța pe copii că astăzi vom descoperi împreună povestea “Inimioare, inimioare” de Sarina Cassavan. Le voi spune obiectivele urmărite pe înțelesul copiilor.	Conversația	Observarea comportamentului nonverbal

6.	Obținerea Performanței	Se va folosi metoda modernă ”Explozia stelară”. Educatoarea le explică copiilor această metodă. În centru se află o stea mare pe care este scrisă tema (titlul poveștii și autorul, cât și o imagine cu mama și copilul), iar în jurul ei sunt așezate stelute mai mici pe care sunt scrise întrebări. Fiecare stelută conține o întrebare despre poveste. Copiii aleg pe rând o stelută și răspund la întrebare, pe baza textului audiat, iar colegii pot completa răspunsul, pentru verificarea înțelegerii poveștii audiate. Educatoarea formulează concluzia, evidențiind mesajul poveștii: bunătatea, dragostea pentru mamă și dorința de a face o bucurie cuiva drag. CINE? -Cine este personajul principal al poveștii? -Cine l-a ajutat pe băiat? CE? - Ce voia băiatul să cumpere? -Ce i-a oferit vânzătorul băiatului? -Ce credeți că a simțit mama când fiul ei i-a oferit inimioara de turtă dulce? UNDE? -Unde a mers băiatul să cumpere inimioara? DE CE? -De ce voia băiatul să cumpere inimioara? povestea de astăzi? -De ce a vrut vânzătorul să îl ajute, chiar dacă nu avea bani suficienți? -De ce și-au dorit mama și copilul să-i mulțumească vânzătorului? CUM? -Cum s-a simțit mama când a primit inimioara? CÂND? Când i-a oferit băiatul inimioara mamei?	Explozia stelară” Conversația Exercițiul Explicația	O b s e r v a r e a sistematică a comportamentului copiilor A p r e c i e r e a răspunsurilor corecte
7.	Asigurarea retenției și a transferului	Planșele cu secvențele principale ilustrate din poveste vor fi amestecate și copiii le vor aranja în ordinea desfășurării acțiunii. Le voi adresa copiilor întrebarea: -Copii, voi cum vă arătați dragostea față de mamele voastre?	Conversația Explicația	Aprecieri verbale

8.	E v a l u a r e a activității	Voi amesteca planșele, apoi voi chema pe rând câte un copil pentru a le aranja în ordinea cronologică a desfășurării acțiunii. Pe urmă, voi adresa câteva întrebări: -Voi cum vă arătați iubirea față de mamele voastre? -Cum s-a numit povestea? -De cine este scrisă povestea?	Explicația Exercițiul	Observarea sistematică a comportamentului copiilor
9.	Încheierea activității	Voi face aprecieri generale și individuale privind implicarea copiilor în activitate. Vor primi recompense(inimioare confecționate).	Conversația	Aprecieri verbale

„ Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european”

Prof. Aurelia Popescu

Școala Gimnazială „ Nicolae Bălcescu”, Drăgășani, Vâlcea

Motto:

„Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea.” – Nelson Mandela

Educația este activitatea socială complexă, organizată și de dezvoltare a personalității în vederea integrării active și creative în viața socială. Scopul educației este acela de a forma și modela personalități umane, generații în concordanță cu idealul societății promovat într-o perioadă istorică. Educația reprezintă un proces dirijat spre un anume scop bine delimitat, o activitate conștientă și finalistă, orientată de valorile și exigențele impuse de societate.

În peisajul educațional european actual, calitatea profesorilor este considerată cel mai important factor intern al școlii care influențează performanța elevilor. Promovarea activităților de practică pedagogică nu mai este privită doar ca o etapă de finalizare a studiilor, ci ca un proces de instruire permanentă al carierei didactice.

Sistemele de învățământ din UE (precum cele din Finlanda, Olanda sau Estonia) demonstrează că succesul educațional este direct corelat cu numărul de ore de practică și cu calitatea mentoratului.

Fără un mentor competent, practica pedagogică riscă să rămână o activitate formală, lipsită de profunzime. Mentorul este cel care transformă „știința educației” (teoria) în „arta predării” (practica), asigurând sustenabilitatea sistemului de învățământ european prin formarea unor succesori adaptabili și pasionați.

Principala provocare a învățământului românesc și european rămâne reducerea decalajului dintre „ce se învață la curs” și „ce se întâmplă în clasă”.

De altfel, promovarea unei practici eficiente implică:

- ❖ **Observarea critică:** Studentul nu doar asistă, ci analizează dinamica grupului și gestionarea conflictelor.
- ❖ **Proiectarea didactică adaptativă:** Capacitatea de a ajusta planul de lecție în funcție de nevoile

specifice ale elevilor (incluziune, diversitate).

- ❖ **Reflecția asupra propriei practici:** Utilizarea portofoliului digital și a jurnalului reflexiv ca instrumente de autoevaluare.

Un factor determinant modern în practica pedagogică europeană este integrarea tehnologiilor digitale. Promovarea acestor activități presupune ca viitorul profesor să stăpânească nu doar instrumente de predare online, ci să știe să creeze conținut educațional digital interactiv.

Tehnologia transformă practica pedagogică dintr-o repetiție mecanică a unei lecții într-un **proces analitic îmbunătățit**. Un învățământ european digitalizat înseamnă un profesor care știe să folosească ecranul nu ca pe o barieră, ci ca pe o fereastră către resurse globale.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă coloana vertebrală a unui învățământ de calitate. Fără o bază aplicativă solidă, reforma educațională rămâne la nivel de discurs. Un viitor profesor pregătit la standarde europene este acela care deține un echilibru între competențele științifice (conținutul materiei) și cele pedagogice (arta de a preda și de a modela caractere).

Bibliografie

1. **Cucoș, C. (2014).** *Pedagogie*. Editura Polirom, Iași.
2. **Iucu, R. B. (2007).** *Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici și strategii*. Editura Humanitas Educațional, București.
3. **Pânișoară, I.-O. (2017).** *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*. Editura Polirom, Iași.

Digitalizare și Reflecție: Reconfigurarea practicii pedagogice în context European

Profesor Posea Andrei

Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea

Sistemul de învățământ contemporan se află într-un proces continuu de redefinire, impus de dinamica societății informaționale și de cerințele formulate prin Cadrul European al Calificărilor. În acest peisaj, practica pedagogică încetează să mai fie o componentă periferică a curriculumului universitar, devenind „nucleul dur” al profesionalizării carierei didactice. În era post-pandemică practica pedagogică a integrat în mod accelerat, dar necesar, instrumentele digitale. Viitorul cadru didactic trebuie să demonstreze nu doar stăpânirea conținutului științific, ci și capacitatea de a construi medii de învățare hibride, esențiale pentru un învățământ european interconectat.

Aici intervine digitalizarea practicii pedagogice care, în prezent depășește statutul de instrument și devine ecosistem educațional. Dacă ne raportăm la contextul spațiului european al educației, competența digitală a viitorului profesor nu mai este opțională, ci reprezintă o precondiție a alfabetizării profesionale. Digitalizarea facilitează crearea unor rețele de sprijin care depășesc barierele fizice ale școlii de aplicație. Profesorii pot interacționa în comunități virtuale de practică (prin grupuri de tip eTwinning sau platforme colaborative), schimbând bune practici cu colegi din alte centre universitare europene. Această „interoperabilitate a ideilor” accelerează maturizarea pedagogică.

O eroare frecventă în discursul educațional contemporan este prezentarea digitalizării ca pe o ruptură radicală de trecut sau ca pe un înlocuitor al interacțiunii umane directe. În realitate, pentru ca învățământul european să progreseze, digitalizarea trebuie înțeleasă ca un instrument de continuitate, care potențează metodele clasice, fără a le anula validitatea ontologică. Digitalizarea este o înlănțuire organică a tradiției

cu inovația. Atât în domeniul practicii pedagogice cât și în activitatea la clasă a profesorului cele mai bune rezultate se obțin prin simbioza dintre pedagogia clasică și instrumentarul digital. Îmbinarea armonioasă a celor două planuri presupune că suportul digital nu elimină tabla, sau dialogul dirijat sau metodele activ-participative, ci le sporește eficacitatea. Prin felul în care au fost construite, platformele digitale au potențialul de a capta cu succes atenția elevilor, facilitând interacțiunea cu materialele educaționale și reducând considerabil efectul de plictiseală. Trebuie subliniat aici faptul că aplicațiile digitale favorizează proiectele de grup online, realizarea de documente colaborative și discuții constructive pe forumuri, ceea ce constituie un avantaj major față de practicile tradiționale.

Una din funcțiile deosebite care merită amintite aici este aceea de memorare și arhivare: Dacă în învățământul tradițional lecția „se pierdea” odată cu sunetul clopoțelului – prin ștergerea tablei – digitalizarea permite continuitatea prin platforme de tip Learning Management System (LMS). Aici, resursele rămân accesibile, permițând elevului un ritm propriu de învățare (procesul de Flipped Classroom). De asemenea, trebuie subliniată trecerea de la simpla ilustrare a conținutului la o experiență de tip imersiv: lecția clasică, bazată pe planșe, capătă continuitate prin elemente interactive sau tururi virtuale. Tehnologia nu schimbă conținutul științific, ci doar gradul de participare al elevului la construcția propriei cunoașteri. Vedem, așadar că o atitudine sănătoasă față de instrumentul digital nu presupune un entuziasm tehnologic orb ci mai degrabă o admitere a faptului că tehnologia nu înlocuiește profesorul, ci îi extinde capacitățile.

În concluzie, digitalizarea nu este „moartea școlii tradiționale”, ci maturizarea ei. Înlănțuirea organică a celor două lumi înseamnă să păstrăm căldura și empatia contactului direct, folosind în același timp precizia și viteza tehnologiei pentru a reduce inechitățile și pentru a crește calitatea instruirii. Aceasta este, în esență, viziunea europeană a unui învățământ modern: performant tehnologic, dar umanist prin finalitatea sa.

Bibliografie

1. **European Commission** *Supporting teacher and school leader careers: A policy guide*. Publications Office of the European Union (2020)
2. **Pânișoară Ion Ovidiu** *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*. Editura Polirom, Iași (2017)

Practica pedagogică: De la „școala de pe hârtie” la realitatea europeană a clasei

Nidelea Mihaela-Teodora
Liceul Teoretic „Nicolae Cartojan” Giurgiu

Se spune adesea că profesorul nu se naște, ci se formează, iar acest proces de „șlefuire” nu are loc în amfiteatrele universitare, ci între pereții plini de viață ai unei clase de elevi. Un aspect vital pentru viitorul nostru educațional îl reprezintă promovarea practicii pedagogice nu ca pe o simplă bifă în programa de studiu, ci ca pe motorul principal al unui învățământ cu adevărat european. Fără această ancoră în realitate, teoria rămâne o formă fără fond, iar viitorul dascăl riscă să se piardă în hățișul provocărilor zilnice.

Integrarea în spațiul european al educației ne obligă să privim dincolo de granițele metodologiilor învechite. Dacă ne uităm la sistemele performante de pe continent, observăm un numitor comun: timpul generos alocat practicii sub îndrumarea unui mentor. În România, promovarea acestor activități trebuie să însemne, înainte de toate, o schimbare de mentalitate. Cercetările recente confirmă acest imperativ; de exemplu, un studiu publicat în *European Journal of Teacher Education* (2023) subliniază că „practica

pedagogică nu mai este doar un spațiu de aplicare a metodelor, ci devine principalul mecanism de construire a rezilienței profesionale. Datele arată că studenții care beneficiază de un stagiul de practică imersiv înțeleg mult mai rapid că gestionarea emoțiilor în clasă este la fel de importantă ca transmiterea conținutului științific.”

Marea provocare a debutului în carieră este gestionarea neprevăzutului. Oricât de mult am citi despre psihologia copilului, nimic nu te pregătește pentru energia debordantă a unei clase de a cincea sau pentru tăcerile încărcate de sens ale adolescenților. Practica pedagogică este singurul laborator în care poți testa „dozajul” corect de autoritate și empatie. Aici se învață tactul pedagogic, acea intuiție fină care îți spune când să treci mai departe cu materia și când să te oprești pentru a asculta o întrebare care nu era în planul de lecție.

Mai mult, în contextul unei digitalizări accelerate, practica devine spațiul unde tehnologia își găsește utilitatea reală. Nu mai vorbim doar despre table interactive, ci despre capacitatea profesorului de a vorbi limba unei generații native digital. Raportul *OECD Education Policy Outlook (2024)* este categoric în acest sens: „În noul ecosistem digital, practica pedagogică trebuie să funcționeze ca un incubator de inovare. Nu este suficient ca viitorul profesor să folosească tehnologia; el trebuie să învețe, prin exercițiu direct la catedră, cum să transforme instrumentele digitale în punți de incluziune pentru elevii cu nevoi diverse.”

Un rol crucial în tot acest mecanism îl are profesorul mentor. Succesul practicii pedagogice depinde enorm de generozitatea cu care mentorul își deschide clasa și își împărtășește secretele meseriei. Este o relație de tip „maestru și ucenic”, unde experiența se întâlnește cu entuziasmul. Conform unei analize din *Frontiers in Education (2022)*, „mentoratul în secolul XXI a evoluat către reflexivitate critică. Succesul practicii rezidă în capacitatea mentorului de a ghida studentul să-și analizeze propria prestație nu prin prisma eșecului, ci ca pe o etapă necesară în autoperfecționare.”

În concluzie, a vorbi despre promovarea activităților de practică înseamnă a vorbi despre respectul față de profesia de educator. Un învățământ european nu înseamnă doar dotări materiale, ci profesori încrezători, care au avut șansa să-și testeze vocația înainte de a primi prima lor notă în catalog. Este timpul ca practica pedagogică să fie recunoscută drept inima formării inițiale, singura capabilă să transforme un absolvent de facultate într-un dascăl autentic, gata să modeleze caracterele de mâine.

Bibliografie

1. **European Commission / EACEA/ Eurydice (2023).** *Teachers in Europe: Careers, Development and Well-being*. Luxembourg: Publications Office of the European Union.
2. **Hansen, A. & Smith, R. (2024).** *Digital Fluency in Initial Teacher Education: A Practical Guide*. London: Routledge.
3. **OECD (2024).** *Education Policy Outlook 2024: Collaborative Governance for Next-Generation School Systems*. OECD Publishing, Paris.
4. **Zhu, J. & Li, Y. (2022).** *The Impact of Reflective Mentoring on Pre-service Teachers' Professional Identity*. În: *Frontiers in Education*.

Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european

*Profesor pentru educație timpurie Preda Andreea
Școala Gimnazială Plosca, județul Teleorman*

Conform literaturii pedagogice clasice, Constantin Cucoș ne spune că, practica pedagogică este procesul prin care viitorii profesori „își formează deprinderile didactice prin observare, participare și predare efectivă”.

În viziunea Comisiei Europene, practica pedagogică este parte a formării bazate pe competențe, facilitând „transferul dintre teorie și practică și dezvoltarea abilităților profesionale în contexte reale de învățare”.

Acest tip de activități sunt realizate cu ajutorul unor politici și inițiative ale Uniunii Europene, fiind promovate mai ales prin programele Erasmus+.

Erasmus+ reprezintă un program al Uniunii Europene, lansat în 2014, care cuprinde mai multe ramuri, printre care și educația. Acest program sprijină mobilitatea elevilor, studenților și a personalului didactic prin proiecte de cooperare și inovare între instituții, promovând valori europene, diversitatea culturală și incluziunea.

Practica pedagogică reprezintă un pilon al excelenței în spațiul european educațional, modelând studentul într-un viitor profesor european competitiv.

Acest proces se bazează pe cinci mari ramuri, și anume:

1. *Ajustarea relației dintre teorie și practica din clase.* Potrivit European Qualifications Framework (EQF) Recommendation, profesorul devine un facilitator care creează medii de învățare stimulative și incluzive, permite elevilor să cerceteze, să descopere cunoștințe și sprijină autoevaluarea cunoștințelor dobândite. În trecut rolul profesorului era doar de a transmite informații, de cele mai multe ori acestea fiind neînțelese de elevi.

2. *Mentoratul.* Potrivit standardelor europene, practica nu mai este doar un act solidar, studentul având ocazia să analizeze modul de predare al mentorului, interacțiunea pe care profesorul o are cu elevii, metodele folosite, modul de organizare al lecției, totul este observat de student, cum a predat profesorul, de ce a ales o anumită metodă, acesta analizează împreună cu profesorul și pune în practică în viitor lucrurile învățate.

3. *Adaptare la diversitate și incluziune.* Prin acest proces al practicii pedagogice, studenții observă de timpuriu adevăratele provocări din sala de clasă. Practica europeană pune mare preț pe educația incluzivă, unde barierele de orice fel sunt eliminate, se combate izolarea, iar copiilor li se oferă șanse egale de dezvoltare și participare activă.

Aici studenții se confruntă cu diversitatea reală, copii cu nevoi educaționale speciale (CES) sau proveniți din medii defavorizate, fiind nevoiți să creeze planuri de lecție individualizate, cerință obligatorie prezentă în sistemele de educație din Olanda, Estonia sau Finlanda.

4. *Competența Digitală și Inovarea Didactică.* Competența digitală se bazează pe folosirea tehnologiei într-un mod eficient și responsabil pentru predare, învățare sau comunicare. Inovarea pedagogică face referire la aplicarea unor metode, strategii, introducerea unor instrumente care au rolul de a îmbunătăți procesul de predare-învățare. Legătura dintre competența digitală și inovarea didactică creează un proces educațional mai flexibil, adaptat nevoilor actuale, iar elevii devin mai implicați și motivați.

5. *Jurnalul reflexiv.* Acesta este un instrument esențial în educația europeană modernă, deoarece susține dezvoltarea continuă, conștientă și adaptată a competențelor didactice și personale.

Promovarea practicii pedagogice nu se bazează doar pe simple pliante, ci pe strategii concrete, cum

ar fi:

1. Utilizarea Platformelor de mobilitate - Erasmus+, prin experiențe directe între instituții.
2. Digitalizarea prin platforme europene, proiecte colaborative (eTwinning) sau portofolii digitale.
3. Crearea școlilor de aplicație unde cei mai buni mentori modelează studenți motivați care vor să învețe.
4. Recunoașterea și certificarea competențelor (micro-credite), care permit dobândirea și certificarea de competențe specifice fără a parcurge un program complet. Sunt folosite în Europa în cadrul Sistemului European de Credite pentru învățământul superior (ECTS) și în programele de formare continuă.
5. Promovare prin conferințe, simpozioane, campanii de conștientizare, locul unde practica devine spațiul în care studentul utilizează tehnologie de ultimă oră și colaborează cu colegi din alte țări.

În concluzie, practica pedagogică nu este doar o cerință administrativă, ci o necesitate pentru alinierea la standardele europene, prin care creștem calitatea predării, punând accent pe predarea bazată pe competențe, inovație și etică, oferind viitorilor profesori posibilitatea să aplice strategii didactice active, dezvoltând abilități de rezolvare a problemelor, perseverență și creativitate.

Bibliografie

1. Cucuș, C., (2006), *Pedagogie*, Iași, Editura Polirom;
2. Pănișoară, I., O., (2017), *Ghidul profesorului*, Iași, Editura Polirom;
3. Comisia Europeană, (2013), *Supporting Teacher Competence Development*;
4. European Qualifications Framework (EQF) Recommendation, 2008.

La plateforme LIVRESQ – Un outil moderne pour l'éducation numérique

Prof. Teodora Predescu Stani

Colegiul Național „Mircea cel Bătrân”, Râmnicu Vâlcea, județ Vâlcea

Introduction

L'évolution rapide des technologies de l'information a profondément transformé le domaine de l'éducation. Les méthodes traditionnelles d'enseignement sont aujourd'hui complétées, voire remplacées, par des solutions numériques interactives. Dans ce contexte, la plateforme **LIVRESQ** représente un outil innovant dédié à la création de contenus éducatifs digitaux. Développée en Roumanie, LIVRESQ est largement utilisée par les enseignants pour concevoir des leçons interactives adaptées aux besoins des apprenants du XXIe siècle.

Présentation générale de la plateforme LIVRESQ

LIVRESQ est une plateforme en ligne de création de ressources éducatives numériques, destinée principalement aux enseignants, formateurs et institutions éducatives. Elle permet de concevoir des leçons interactives, des manuels numériques, des cours e-learning et des activités pédagogiques multimédias, sans nécessiter de compétences avancées en programmation.

La plateforme fonctionne directement dans le navigateur web, ce qui facilite l'accès depuis différents appareils, tels que les ordinateurs, les tablettes ou les tableaux interactifs. Les contenus créés peuvent être exportés dans des formats standards, comme **SCORM**, ce qui permet leur intégration dans des plateformes de gestion de l'apprentissage (LMS).

Fonctionnalités principales

L'un des points forts de LIVRESQ est la diversité de ses outils pédagogiques. Les utilisateurs peuvent intégrer du texte, des images, des vidéos, des animations, des enregistrements audio et des éléments

interactifs dans leurs leçons. La plateforme propose également des exercices interactifs, tels que des quiz, des questionnaires à choix multiples, des exercices de type glisser-déposer ou des activités de vérification des connaissances.

De plus, LIVRESQ permet la structuration claire des leçons en chapitres et sous-chapitres, favorisant ainsi une progression logique de l'apprentissage. Les enseignants peuvent adapter le contenu en fonction du niveau des élèves et personnaliser les activités selon les objectifs pédagogiques.

Avantages pédagogiques

LIVRESQ contribue de manière significative à la modernisation du processus éducatif. Grâce à l'interactivité qu'elle offre, la plateforme stimule la motivation et l'engagement des apprenants. Les élèves deviennent plus actifs dans leur apprentissage, ce qui favorise une meilleure compréhension et mémorisation des informations.

Un autre avantage important est la possibilité d'apprentissage autonome. Les ressources créées avec LIVRESQ peuvent être utilisées aussi bien en classe qu'à distance, ce qui est particulièrement utile dans le contexte de l'enseignement hybride ou en ligne. Les élèves peuvent revoir les leçons à leur propre rythme, ce qui favorise l'individualisation de l'apprentissage.

Utilisation dans le système éducatif

LIVRESQ est largement utilisée dans le système éducatif roumain, aussi bien dans l'enseignement primaire et secondaire que dans la formation des enseignants. La plateforme est souvent intégrée dans des projets nationaux de numérisation de l'éducation et soutient la transition vers l'école numérique.

Les enseignants apprécient particulièrement la simplicité d'utilisation de LIVRESQ et le fait qu'elle soit conçue en tenant compte des programmes scolaires. De plus, la possibilité de collaborer et de partager des ressources éducatives favorise l'échange de bonnes pratiques pédagogiques entre professionnels de l'éducation.

Limites et perspectives de développement

Malgré ses nombreux avantages, LIVRESQ présente certaines limites. L'accès complet à toutes les fonctionnalités peut dépendre de la disponibilité d'une connexion internet stable. De plus, l'apprentissage initial de la plateforme peut nécessiter une courte période d'adaptation pour les utilisateurs débutants.

Conclusion

En conclusion, LIVRESQ est une plateforme éducative moderne qui répond aux exigences de l'enseignement numérique contemporain. Elle offre aux enseignants un outil puissant pour créer des contenus interactifs et attractifs, tout en favorisant un apprentissage actif et personnalisé pour les élèves. Grâce à sa flexibilité, sa richesse fonctionnelle et son orientation pédagogique, LIVRESQ joue un rôle important dans la transformation digitale de l'éducation et représente une solution d'avenir pour l'enseignement et la formation.

Bibliographie

1. LIVRESQ. *Site officiel de la plateforme LIVRESQ*. Disponible sur : <https://www.livresq.com>
2. UNESCO. *L'éducation à l'ère du numérique : transformation et innovation dans l'apprentissage*. Paris : UNESCO, 2021.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

*Pușcașu Ana-Maria – profesor pentru învățământ preșcolar
Școala Gimnazială Comuna Budești – Grădinița cu Program Prelungit Budești Localitatea Budești, jud.
Vâlcea*

„Educația nu este pregătirea pentru viață, ci viața însăși.” (John Dewey)

În contextul actual al educației europene, accentul se deplasează tot mai mult de la transmiterea teoretică a cunoștințelor către formarea competențelor practice, aplicative, adaptate realităților sociale și culturale contemporane. Practica pedagogică devine astfel un pilon esențial în formarea cadrelor didactice, contribuind la dezvoltarea profesională autentică și la creșterea calității actului educațional. În mod particular, învățământul preșcolar, ca fundament al dezvoltării ulterioare a copilului, necesită cadre didactice bine pregătite, capabile să integreze teoria cu experiența directă.

Promovarea activităților de practică pedagogică presupune crearea unor contexte reale de învățare, în care viitorii educatori își pot exersa competențele didactice, pot observa dinamica grupului de copii și pot aplica metode interactive și centrate pe copil. În viziunea europeană asupra educației timpurii, copilul este considerat un participant activ la propria învățare, iar cadrul didactic are rol de facilitator, ghid și partener educațional.

Practica pedagogică în învățământul preșcolar contribuie la dezvoltarea unor competențe esențiale, precum: planificarea activităților didactice, gestionarea situațiilor educaționale, adaptarea strategiilor la nevoile individuale ale copiilor, precum și evaluarea progresului acestora. De asemenea, ea permite viitorilor educatori să înțeleagă importanța mediului educațional, a relației educatoare–copil și a colaborării cu familia.

Un aspect definitoriu al învățământului european este promovarea învățării prin experiență („learning by doing”), iar practica pedagogică se aliniază perfect acestei paradigme. În grădiniță, acest principiu se reflectă în organizarea activităților integrate, ludice și interactive, care stimulează curiozitatea, creativitatea și autonomia copilului.

Exemple de activități care promovează practica pedagogică:

1. Jocuri de rol („De-a grădinița”, „De-a magazinul”, „De-a doctorul”)

Aceste activități permit viitorului educator să observe comportamentele copiilor, să intervină adecvat și să stimuleze dezvoltarea limbajului și a competențelor sociale. Practicantul poate exersa tehnici de comunicare și management al grupului.

2. Activități STEM (experimente simple)

Exemple: „Ce se scufundă și ce plutește?”, „Cum crește o plantă?”. Acestea oferă oportunitatea aplicării metodelor activ-participative și dezvoltării gândirii logice la copii, în timp ce practicantul își formează abilități de organizare și explicare.

3. Activități artistico-plastice (pictură, modelaj, colaj)

Prin astfel de activități, viitorul cadru didactic învață să valorifice creativitatea copiilor și să ofere feedback constructiv, dezvoltând totodată competențe de evaluare formativă.

4. Activități de educație pentru mediu („Ziua naturii”, „Reciclăm împreună”)

Aceste activități reflectă valorile europene privind dezvoltarea durabilă și responsabilitatea ecologică, iar practicantul învață să integreze teme actuale în demersul didactic.

5. Rutine și tranziții organizate (întâlnirea de dimineață)

Aceste momente sunt esențiale pentru dezvoltarea climatului educațional. Practicantul își formează

competențe de organizare, comunicare și observare sistematică.

Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie, astfel, la formarea unor cadre didactice reflexive, capabile să analizeze și să îmbunătățească permanent propriul demers educațional. În concordanță cu politicile educaționale europene, accentul pe practică facilitează dezvoltarea profesională continuă și adaptarea la diversitatea contextelor educaționale.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă un factor determinant al învățământului european, întrucât asigură legătura dintre teorie și realitate, contribuind la formarea unor educatori competenți și responsabili. În învățământul preșcolar, aceasta are un rol fundamental, deoarece influențează direct calitatea experiențelor de învățare oferite copiilor și, implicit, dezvoltarea lor armonioasă.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom.
2. Ionescu, M., & Radu, I. (2001). *Didactica modernă*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.
3. Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București.
4. Păun, E. (2002). *Pedagogie: Fundamente teoretice și demersuri aplicative*. Iași: Editura Polirom.

Învățarea prin activitate practică în învățământul primar

Prof. Înv. primar Rachina Elena-Teodora
Școala Gimnazială Nr.13, Râmnicu Vâlcea

Învățarea prin activitate practică reprezintă un proces educativ în care elevii dobândesc cunoștințe și competențe prin implicarea directă în activități concrete, experimentale sau creative. Această metodă pune accent pe experiența personală a elevului și pe aplicarea cunoștințelor teoretice în situații reale. În contextul învățământului european, astfel de activități contribuie la dezvoltarea competențelor cheie și la creșterea calității educației, fiind un factor determinant în formarea elevilor pregătiți pentru provocările societății moderne.

Principalul *obiectiv* al activităților practice este să faciliteze înțelegerea și aplicarea cunoștințelor dobândite în cadrul orelor teoretice. Aceste activități urmăresc dezvoltarea competențelor cognitive, sociale și emoționale ale elevilor, stimulând gândirea critică și creativitatea. Totodată, implicarea elevilor în activități practice crește motivația și interesul pentru învățare, consolidând relația dintre profesor și elev și contribuind la crearea unui mediu educativ activ și participativ.

Exemple de activități practice

Un exemplu concret al aplicării metodei de învățare prin activitate practică în clasa pregătitoare poate fi modul în care elevii învață o literă nouă, precum litera „A”. Procesul începe prin prezentarea literei pe tablă și pe carduri colorate, pentru ca elevii să o recunoască vizual. În clasă, copiii participă la o „vânătoare de litere”, în care trebuie să identifice litera „A” printre alte litere, stimulând observarea și atenția. Ulterior, copiii își formează propria literă „A” folosind plastilină sau bucăți de hârtie colorată, iar apoi exersează scrierea ei în caiete, urmând modelul vizual oferit de profesor. Pentru consolidarea noțiunii, elevii asociază litera cu imagini și cuvinte simple care încep cu „A”, precum „apă”, „avion” sau „arici”, iar activitatea se încheie cu un joc de tip „Litera pierdută”, în care copiii caută litera „A” printre alte litere plasate în clasă. Această metodă permite nu doar recunoașterea și scrierea literei, ci și dezvoltarea coordonării motrice fine, a atenției și a colaborării între elevi, transformând învățarea într-o experiență activă și plăcută.

Învățarea prin activitate practică aduce numeroase beneficii: crește reținerea și înțelegerea informațiilor, dezvoltă gândirea critică și creativitatea, pregătește elevii pentru situații reale, aplicabile în viața profesională, contribuie la formarea unor competențe utile în contextul european și creează un mediu de învățare motivant, interactiv și incluziv. Prin implicarea directă în activități practice, elevii devin participanți activi în procesul educațional, iar profesorii pot observa progresul fiecărui elev și pot adapta metodele didactice pentru a răspunde nevoilor individuale.

Concluzii

Învățarea prin activitate practică reprezintă o metodă eficientă și necesară în educația europeană modernă. Aceasta facilitează integrarea teoriei cu practica, dezvoltă competențe esențiale și contribuie la formarea elevilor responsabili,

creativi și pregătiți pentru provocările societății contemporane. Implementarea constantă a activităților practice în curriculumul școlar este recomandată pentru creșterea calității învățământului și alinierea la standardele educaționale europene.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Polirom, Iași, 2020
2. Popescu, Maria – *Activități practice în școala contemporană*, Editura Aramis, București, 2021

Dincolo de documente: relațiile administrative și umane care susțin funcționarea unui liceu

Secretar șef Roxana Rădiță

Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”, Râmnicu Vâlcea

Într-un liceu, buna funcționare a instituției nu depinde doar de ceea ce se vede în sala de clasă. În spatele activităților didactice există o structură administrativă care susține, zi de zi, ordinea, comunicarea și relațiile profesionale dintre oamenii care formează comunitatea școlară. De multe ori, această parte rămâne în umbră, deși contribuie direct la stabilitatea instituției și la desfășurarea în condiții bune a activității școlare. Atunci când se vorbește despre activitatea de secretariat, accentul cade de obicei pe acte, evidențe și termene. În realitate, în spatele acestor lucruri există și o dimensiune umană importantă. Documentele de personal nu sunt simple formulare, ci sunt legate de oameni, de parcursul lor profesional, de drepturile și responsabilitățile lor, de etape importante din activitatea pe care o desfășoară în școală. Din acest motiv, relația administrativă cu personalul unui liceu înseamnă mai mult decât prelucrarea unor acte; înseamnă și sprijin, orientare și comunicare corectă.

În relația cu profesorii, acest lucru se vede foarte clar. Secretariatul intervine în numeroase

situații concrete: la depunerea și verificarea unor cereri, la eliberarea unei adeverințe, la completarea sau actualizarea unor documente de personal, precum și la transmiterea unor informații legate de termene, decizii sau proceduri interne. Sunt și momente în care sprijinul administrativ devine esențial în pregătirea actelor pentru grade didactice:

- dosar de pensionare,
- concedii,
- decont,
- vechime,
- transfer.

În aceeași măsură, apar și clarificări privind documentele necesare pentru inspecții, examene sau mobilitate. Toate aceste situații cer nu doar corectitudine, ci și promptitudine, răbdare și disponibilitate pentru explicații clare. Uneori, sunt și solicitări aparent simple, dar importante pentru colegi, de exemplu pentru demersuri personale ori profesionale. În astfel de situații, diferența nu o face doar documentul emis, ci și modul în care este rezolvată solicitarea: clar, corect și la timp.

Același tip de sprijin este necesar și în relația cu personalul didactic auxiliar. Și aici apar frecvent documente, termene și proceduri care trebuie explicate clar. De multe ori, un răspuns oferit la timp sau o lămurire formulată simplu previn neînțelegeri și ajută colegii să își rezolve mai ușor problemele administrative.

Cred că una dintre cele mai importante condiții pentru un climat profesional sănătos este claritatea. Într-o instituție mare, unde activitatea este intensă și responsabilitățile sunt numeroase, lipsa informațiilor clare poate duce la tensiuni și nesiguranță. De aceea, comunicarea administrativă are un rol esențial. Felul în care este transmisă o informație, disponibilitatea pentru explicații și respectul față de colegi pot influența semnificativ relațiile de lucru din interiorul liceului.

La fel de importantă este și confidențialitatea. În secretariat se lucrează cu documente și informații care trebuie tratate cu seriozitate și discreție. Respectarea confidențialității nu este doar o obligație profesională, ci și o formă de respect față de oameni. Într-un colectiv școlar, încrederea se construiește și prin felul în care sunt gestionate aceste aspecte.

Mi se pare important să spunem mai des că un liceu modern nu înseamnă doar dotări, proiecte și rezultate vizibile. Înseamnă și o cultură instituțională bazată pe organizare, claritate și respect reciproc. Din această perspectivă, activitatea de secretariat în zona resurselor umane are un rol important în menținerea echilibrului intern și în buna funcționare a liceului.

În concluzie, activitatea de secretariat în domeniul resurselor umane înseamnă mai mult decât gestionarea unor acte. Ea înseamnă comunicare, discreție, ordine și responsabilitate în relația cu profesorii și cu personalul didactic auxiliar. Din experiența mea, aceste lucruri contribuie direct la un climat profesional mai bun și, indirect, la buna funcționare a liceului ca spațiu educațional.

Bibliografie

1. Codul muncii – Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.
2. Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023.
3. Proceduri interne privind evidența documentelor de personal și organizarea activității administrative.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

*Prof. înv. primar Rădoi Delia-Andreea
Liceul Tehnologic Ferdinand I Râmnicu Vâlcea*

Educația contemporană traversează o perioadă de transformări profunde, determinate de evoluțiile sociale, culturale și tehnologice care influențează modul în care este organizat procesul instructiv-educativ. În spațiul european, accentul este pus tot mai mult pe formarea unor cadre didactice competente, capabile să răspundă cerințelor unei societăți bazate pe cunoaștere. În acest context, activitățile de practică pedagogică dobândesc o importanță majoră, deoarece reprezintă cadrul în care viitorii profesori își dezvoltă competențele profesionale prin contact direct cu realitatea școlară.

Practica pedagogică reprezintă o etapă esențială în procesul de formare inițială a cadrelor didactice. Aceasta oferă posibilitatea aplicării cunoștințelor teoretice acumulate în timpul studiilor universitare și contribuie la dezvoltarea abilităților necesare desfășurării activității didactice. Prin participarea la activități desfășurate în mediul școlar, studenții sau profesorii debutanți pot observa modul în care sunt organizate lecțiile, strategiile didactice utilizate de profesori și modalitățile de evaluare a elevilor. În același timp, ei au ocazia să analizeze dinamica relațiilor educaționale și să înțeleagă complexitatea procesului de predare-învățare.

Un aspect important al practicii pedagogice îl reprezintă posibilitatea de a experimenta diferite metode și tehnici de predare. În sistemele educaționale europene se pune un accent deosebit pe utilizarea metodelor interactive, centrate pe elev, care stimulează participarea activă și dezvoltarea gândirii critice. În cadrul activităților de practică, viitorii profesori pot aplica astfel de metode, pot adapta conținuturile la nivelul de înțelegere al elevilor și pot descoperi modalități eficiente de organizare a procesului de învățare.

De asemenea, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare și relaționare. Profesorul nu este doar un transmitător de informații, ci și un formator de valori și atitudini. Interacțiunea directă cu elevii îi ajută pe viitorii profesori să învețe cum să creeze un climat educațional pozitiv, bazat pe respect, cooperare și încredere. În același timp, ei își dezvoltă capacitatea de a gestiona situații diverse care pot apărea în activitatea didactică, precum dificultăți de învățare, diferențe de ritm sau probleme de disciplină.

Un rol esențial în desfășurarea practicii pedagogice îl are profesorul mentor. Acesta oferă îndrumare, sprijin și feedback constructiv, contribuind la dezvoltarea profesională a practicantului. Prin observație și reflecție asupra activităților desfășurate la clasă, viitorii profesori pot identifica punctele forte ale activității lor, dar și aspectele care necesită îmbunătățire. Astfel, practica pedagogică devine un proces continuu de învățare și perfecționare.

Promovarea activităților de practică pedagogică este esențială pentru creșterea calității educației la nivel european. Sistemele educaționale moderne încurajează colaborarea dintre universități și unitățile de învățământ preuniversitar, în vederea creării unor contexte autentice de formare profesională. Prin implicarea activă în viața școlii, viitorii profesori își dezvoltă competențele didactice și dobândesc experiența necesară pentru a răspunde cerințelor profesiei.

În concluzie, activitățile de practică pedagogică reprezintă un factor determinant în formarea cadrelor didactice și în dezvoltarea unui sistem educațional eficient. Prin intermediul acestora se realizează legătura dintre pregătirea teoretică și aplicarea practică a cunoștințelor, contribuind la formarea unor profesori bine pregătiți, capabili să se adapteze cerințelor educației moderne. Promovarea și valorificarea practicii pedagogice constituie o condiție esențială pentru modernizarea învățământului și pentru creșterea calității procesului instructiv-educativ.

Bibliografie

1. Cucuș, C. (2014). Pedagogie. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. (2008). Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative. București: Editura Polirom.
3. Ministerul Educației (2017). Repere pentru formarea inițială a cadrelor didactice.

Importanța practicii pedagogice în predarea geografiei

*Prof. Radu Laura-Elena
Colegiul Economic Râmnicu Vâlcea*

Practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea cadrelor didactice, având un rol determinant în dezvoltarea competențelor necesare pentru desfășurarea eficientă a activității la clasă. În domeniul geografiei, aceasta capătă o importanță deosebită datorită caracterului interdisciplinar al disciplinei și a necesității de a corela teoria cu realitatea înconjurătoare.

Geografia nu este doar o disciplină de memorare a informațiilor, ci presupune înțelegerea relațiilor dintre elementele mediului natural și socio-economic. Astfel, practica pedagogică oferă viitorilor profesori oportunitatea de a experimenta metode moderne de predare și de a adapta conținuturile la nevoile elevilor. Practica pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor didactice prin aplicarea cunoștințelor teoretice în situații reale de învățare. Aceasta facilitează formarea abilităților de proiectare didactică, organizare a lecțiilor și evaluare a elevilor.

Un aspect important este familiarizarea cu specificul clasei de elevi, care presupune diferențierea instruirii în funcție de nivelul de pregătire și stilul de învățare al acestora. Profesorul de geografie trebuie să fie capabil să utilizeze metode interactive, precum studiul de caz, învățarea prin descoperire sau lucrul pe hartă. De asemenea, practica pedagogică ajută la dezvoltarea competențelor de comunicare și relaționare, esențiale pentru crearea unui climat educațional favorabil.

Geografia este o disciplină care se bazează pe observație și analiză. Activitățile practice, precum lucrul cu hărți, utilizarea atlaselor, interpretarea imaginilor satelitare sau realizarea de studii de teren, contribuie la o învățare activă și durabilă.

Prin practica pedagogică, viitorii profesori învață să integreze aceste activități în lecții, stimulând interesul elevilor și dezvoltând gândirea critică. De exemplu, organizarea unei excursii geografice sau analiza unui fenomen natural permite elevilor să înțeleagă mai bine conceptele teoretice.

În plus, utilizarea tehnologiei moderne, cum ar fi aplicațiile digitale și sistemele GIS, devine din ce în ce mai importantă în predarea geografiei. Practica pedagogică oferă cadrul necesar pentru experimentarea acestor instrumente.

Un profesor bine pregătit, care a beneficiat de o practică pedagogică solidă, va reuși să dezvolte la elevi competențe esențiale, precum:

- capacitatea de analiză și interpretare a datelor geografice;
- orientarea în spațiu;
- înțelegerea relațiilor dintre om și mediul înconjurător;
- responsabilitatea față de protecția mediului.

Prin metode interactive și activități aplicative, elevii devin participanți activi în procesul de învățare, ceea ce conduce la rezultate mai bune și la o motivație crescută.

Practica pedagogică reprezintă o etapă fundamentală în formarea profesorilor de geografie,

contribuind la dezvoltarea competențelor profesionale și la eficientizarea procesului de predare-învățare. Aceasta permite integrarea metodelor moderne și adaptarea conținuturilor la nevoile elevilor.

Într-un context educațional în continuă schimbare, importanța practicii pedagogice devine tot mai evidentă, fiind un factor decisiv în formarea unor profesori competenți și dedicați.

În concluzie, practica pedagogică constituie un pilon fundamental în formarea inițială și continuă a cadrelor didactice, având un impact semnificativ asupra calității actului educațional.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan – „Metode de învățământ”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006.
2. Cucos, Constantin – „Pedagogie”, Editura Polirom, Iași, 2014.
3. Ionescu, Miron; Radu, Ioan – „Didactica modernă”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
4. Negreș-Dobridor, Ion – „Didactica generală”, Editura Aramis, București, 2008.

METODE DE PROMOVARE A LECTURII ÎN RÂNDUL ELEVILOR

SUB UMBRELA METAFORICĂ A MOTTOULUI:

Suntem elevii ȘCOLII GIMNAZIALE SCURTEȘTI cu numele de “scenă”:

CIREȘARI, dornici de lecturi frumoase la gura sobei și vă apreciem interesul pe care îl manifestați față de educație și interesul de a ne fi alături în Aventura noastră literară!

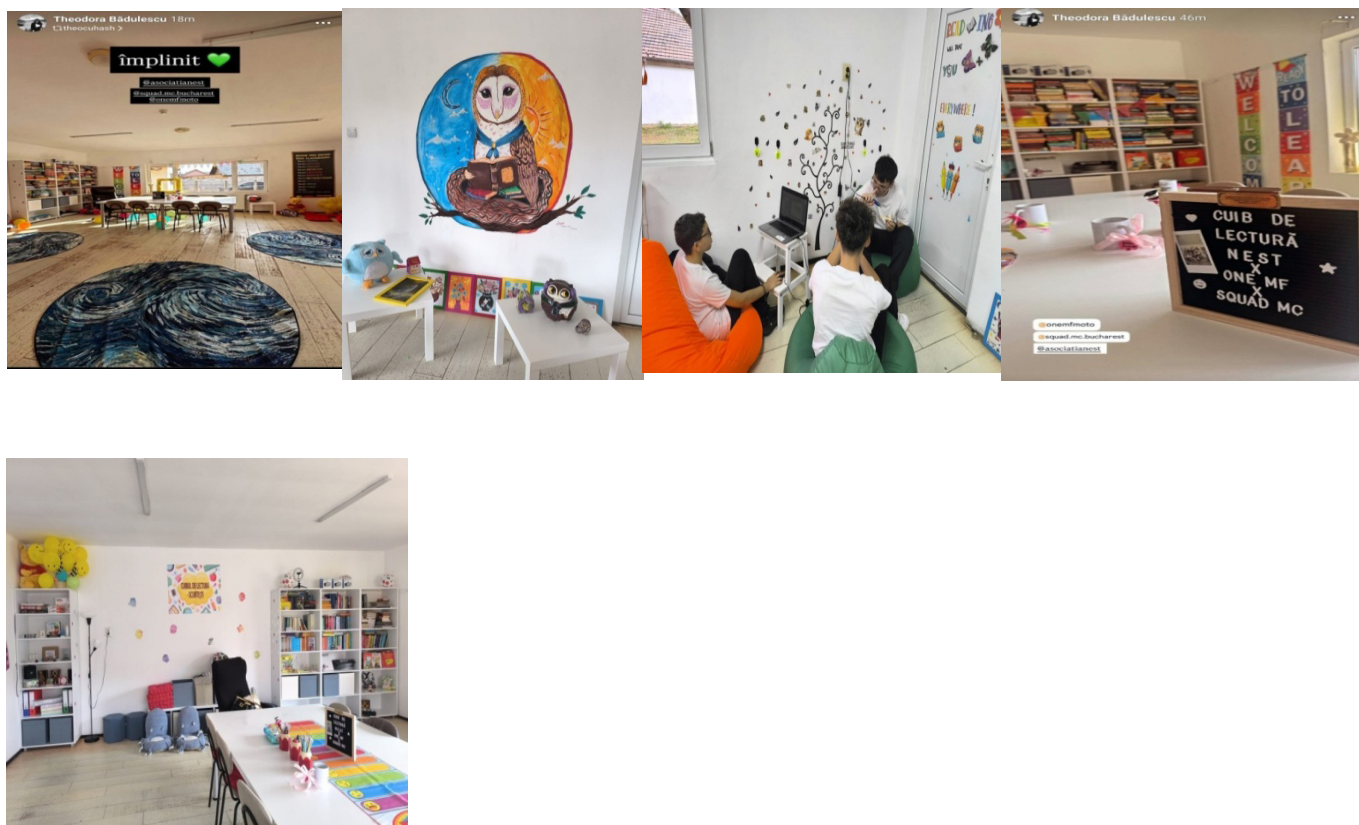

PROFESOR COORDONATOR: RĂDULESCU ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SCURTEȘTI, VADU PAȘII, BUZĂU
INOVAȚIE ÎN EDUCAȚIE: CUIBUL DE LECTURĂ

Parcursul nostru în lumea minunată a literaturii a dăinuit peste ani, astfel în august 2025 s-a concretizat visul nostru: CONSTRUIREA **CUIBULUI DE LECTURĂ**, cu implicarea **ONG: Asociația Nest for Opportunity and Innovation** și a partenerilor: **Cluburile Moto OneMF și SQUAD MC** pentru crearea unei săli de lectură și joacă pentru dezvoltare cognitivă și emoțională și dotarea laboratorului de chimie cu echipamente esențiale. Valoare totală mobilizată: 26.000 lei, din care Fonduri bănești totale: 11.000 lei

- Asociația Nest for Opportunity and Innovation
- OneMF si SQUAD MC
- Donații în bunuri: 15.000 lei (cărți, mese, scaune, fotolii/ beanbaguri, rafturi) – Asociația Nest for Opportunity and Innovation.

Deseori, în încercarea mea de a realiza împreună cu elevii comprehensiunea unui text literar, fac referire la cunoștințe pe care aceștia le au din cadrul mai multor discipline școlare. Cel mai adesea, în special pentru comprehensiunea textelor lirice, fac referire la educația plastică și la educația socială. De asemenea, am observat o mai mare implicare din partea elevilor atunci când le propun abordarea unui text literar din perspectivă interdisciplinară, probabil și datorită faptului că acest lucru presupune implicit și utilizarea metodelor activ-participative de care elevii sub pur și simplu fascinați. Cel mai adesea, la finalul abordării unui text literar, folosesc metoda Turul Galeriei, ca metodă de evaluare, iar elevii sunt pregătiți să-și prezinte în fața colegilor produsele realizate pe baza comprehensiunii textului literar respectiv (desene, machete, schițe, picturi).

Ca metode de predare-învățare utilizate în comprehensiunea textului literar, utilizez foarte des lectura predictivă, în special atunci când abordăm texte narative. Interdisciplinaritatea intervine în momentul în care elevii trebuie să extragă emoțiile și valorile abordate în textele literare, când asociază un text literar cu o pictură sau un desen, realizând în același timp chiar și o lectură a imaginii, nu doar a textului literar. Spre exemplu, în abordarea pastelului „Iarna” de Vasile Alecsandri, elevii, după lectura-model realizată de către profesor, vor realiza și o lectură proprie, apoi vor identifica emoțiile surprinse în text, valorile culturale, vor asocia descrierea întâlnită în text cu locul natal etc. Abordarea interdisciplinară pornește de la ideea că nicio disciplină de învățământ nu constituie un domeniu închis, fiind posibile legături multiple între discipline. Artele, devenite discipline de învățământ, ar putea avea o viziune comună de predare-învățare pornind de la ideea de estetic și de la aceea că arta reflectă realitatea. Este absolut surprinzător ce varietate de posibilități de explorare a textului literar oferă până și cea mai simplă, sau necomplicată ideatic operă literară în lumina ideii de interdisciplinaritate.

Bibliografie

1. *** Nebunu, M., (2009), Literatura și celelalte arte- vol I, Cluj-Napoca: Editura Dacia Educațional, p. 59.
2. ***Călinescu, G. (1967), Mistica Culorilor, în Scriitori străini, București: EPLU, p.785.

Integrarea și provocările tehnologiei digitale în educație

*Profesor învățământ primar, Rogoan Tabita
Liceul de Turism și Servicii Publice „Neage Basarab” Călimănești*

M-am întrebat de multe ori unde se situează tehnologia digitală pe o scală de la 0 la 10 în procesul de predare, învățare, evaluare. Am ajuns la concluzia că valoarea atribuită diferă pentru fiecare cadru didactic; pentru unii integrarea tehnologiei digitale în educație este foarte importantă, pentru alții este mai puțin importantă.

Recent, în cadrul cercului pedagogic al învățătorilor am avut de prezentat ca temă *Impactul tehnologiei în educație*. Fiind o întâlnire la care au participat în jur de 40 de cadre didactice din învățământul primar am putut să observ atitudinea, părerea, reticența unora despre adoptarea tehnologiei în educație.

Desigur, aceste păreri au fost diferite, fiind rezultatul unor factori decizionali, provocări întâmpinate la clasă sau acasă: lipsa instruirii cadrelor didactice în ceea ce privește utilizarea tablelor interactive la clasă, a platformelor educaționale, a resurselor RED; lipsa tehnologiei în școli, teama de a nu strica aceste tehnologii, managementul disciplinei la oră în timpul utilizării tehnologiei digitale, gestionarea eficientă a resurselor digitale, managementul timpului.

Pentru a depăși provocările integrării tehnologiilor digitale în educație e nevoie de: formare continuă a cadrelor didactice, oferirea de oportunități regulate de dezvoltare profesională în domeniul competențelor digitale, asigurarea unui sistem de asistență tehnică pentru rezolvarea problemelor întâmpinate, încurajarea schimbului de experiență între educatori cu diferite niveluri de competență digitală, implementarea treptată a competențelor digitale pentru a reduce rezistența la schimbare.

Printre punctele forte ale tehnologiei în educație se numără: acces rapid la informație, resurse variate, adaptare la ritmul elevului, colaborare eficientă, iar câteva punctele slabe ar fi: distragerea atenției, dependența de dispozitive, probleme tehnice, inegalitatea între elevi, risc de copiere.

Având, atât puncte forte, cât și puncte slabe e imperios necesar să integrăm tehnologia digitală într-un mod cât mai eficient în educație.

În era digitală, competențele tehnologice ale profesorilor sunt esențiale pentru a oferi o educație de calitate și cât mai relevantă.

La rândul meu și eu am avut parte de instruire în cadrul cursului de *Pedagogie digitală în educație* și am plăcerea de a împărtăși cu dumneavoastră câteva platforme care mi s-au părut utile în procesul de predare, învățare, evaluare.

În continuare vă voi prezenta câteva platforme educaționale și resurse educaționale digitale pentru a sprijini activitatea didactică a profesorilor:

- **Prezzi, AhaSlide, Gamma AI** permit generarea unor prezentări interactive cu ajutorul AI;
- **Kahoot, Google forms**, instrumente de evaluare interactivă, quizuri interactive și feedback real, imediat;
- **Padlet, Magicschool**, platforme prin care putem concepe fișe de lucru, teste, plan de lecție, fișe de colorat, de trasat;
- **Canva** permite crearea unor invitații, afișe, prezentări, generarea unor fotografii cu ajutorul AI;
- **Genially, Wordwall, Learningapps.org**, platforme prin care putem genera jocuri educaționale interactive, diverse activități de învățat roata, rebusuri, de potrivire, alegere.
- **Notebooklm** crează prezentări video, dar și audio, diverse proiecte, hărți conceptuale.

În concluzie tehnologia în educație aduce un plus procesului de predare, învățare, evaluare, deși întâlnim și provocări în utilizarea acesteia. Copiii din zilele noastre parcă se nasc cu tehnologia în mână, de micuți sunt puși în fața micilor ecrane, de aceea e important să integrăm tehnologia în predare pentru a le capta atenția.

Practica pedagogică – punte între teorie și realitate

Prof. Roman Nicoleta Liceul Tehnologic "Decebal"

Loc. Drobeta Turnu Severin, Jud. Mehedinți

În contextul transformărilor profunde ale societății contemporane, sistemele educaționale europene acordă o importanță tot mai mare **formării practice a viitorilor profesori**. Practica pedagogică nu mai este privită ca o etapă secundară, ci ca un **element esențial al profesionalizării cadrelor didactice**, contribuind decisiv la calitatea actului educațional. Promovarea acestor activități reprezintă un factor determinant în modernizarea și eficientizarea învățământului european. Importanța practicii pedagogice în formarea profesorilor. Activitățile de practică pedagogică permit viitorilor profesori să: observe direct realitățile din școală, aplice în mod concret teoriile învățate în cadrul cursurilor universitare, își dezvolte competențe esențiale precum comunicarea, gestionarea clasei, evaluarea și adaptarea metodelor didactice, să își formeze o identitate profesională solidă, bazată pe experiență reală. În lipsa unei formări practice consistente, pregătirea didactică rămâne incompletă și teoretică.

Uniunea Europeană promovează un model educațional centrat pe competențe, nu doar pe acumularea de cunoștințe, învățare pe tot parcursul vieții, mobilitate și schimb de bune practici între instituții, adaptabilitate la diversitatea culturală și socială. În acest context, practica pedagogică devine un instrument prin care viitorii profesori sunt pregătiți să răspundă cerințelor unei societăți dinamice și multiculturale. Multe state europene au introdus stagii obligatorii în școli, programe de mentorat, parteneriate între universități și instituții de învățământ preuniversitar, evaluări complexe ale competențelor practice.

Promovarea și extinderea acestor activități aduce multiple avantaje:

Pentru viitorii profesori:

- dezvoltarea încrederii în sine;
- formarea abilităților de gestionare a situațiilor reale din clasă;
- înțelegerea diversității elevilor și adaptarea metodelor de predare.

Pentru școli:

- acces la idei noi și metode moderne;
- colaborare cu mediul universitar;
- posibilitatea de a identifica viitori profesori bine pregătiți.

Pentru sistemul educațional european:

- creșterea calității actului didactic;
- uniformizarea standardelor de formare;
- consolidarea unei identități educaționale europene.

Așadar, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un **pilon fundamental al învățământului european modern**. Prin integrarea coerentă a acestor activități în formarea inițială a profesorilor, sistemele educaționale europene urmăresc:

- creșterea calității educației;
- profesionalizarea corpului didactic;
- adaptarea la provocările societății actuale;
- formarea unor profesori competenți, reflexivi și inovatori.

În concluzie, practica pedagogică nu este doar o etapă obligatorie, ci un **factor determinant** în construirea unui învățământ european performant și orientat spre viitor.

Bibliografie

1. **Iucu, R. B.** – *Formarea profesorilor. Sisteme, politici, strategii*, Editura Humanitas Educațional,

București;

2. **Păun, E.** – *Pedagogie. Provocări și dileme contemporane*, Editura Polirom, Iași.;
3. **Cristea, S.** – *Dicționar de pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București;
4. **Potolea, D., Toma, S., & Ciolan, L.** – *Învățarea și dezvoltarea profesională a profesorilor*, Editura Polirom, Iași.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

*Profesor pentru învățământ primar Roman Roxana Elena
Școala Gimnazială „I. Gh. Duca”, Râmnicu Vâlcea*

În contextul transformărilor accelerate din societatea contemporană, educația este chemată să răspundă unor cerințe tot mai complexe, generate de globalizare, digitalizare și integrarea în spațiul european. În acest cadru, formarea cadrelor didactice devine o prioritate strategică, iar activitățile de practică pedagogică capătă o importanță deosebită. Acestea nu mai sunt privite doar ca o etapă auxiliară a formării profesionale, ci ca un element esențial în dezvoltarea competențelor necesare unui învățământ de calitate.

În contextul actual al educației europene, accentul se pune tot mai mult pe formarea unor cadre didactice reflexive, capabile să îmbine teoria cu practica și să răspundă nevoilor reale ale elevilor. Din perspectiva experienței didactice la ciclul primar, se poate observa că activitățile de practică pedagogică nu reprezintă doar o etapă de formare inițială, ci un proces continuu de dezvoltare profesională.

Practica pedagogică facilitează trecerea de la cunoștințele teoretice la aplicarea lor în contexte reale. În activitatea curentă la clasă, se observă că strategiile învățate teoretic capătă sens doar atunci când sunt adaptate la nivelul concret al elevilor.

De exemplu, în cadrul unei lecții de comunicare în limba română, utilizarea metodei jocului de rol a fost inițial planificată conform modelului teoretic. În practică, a fost necesară ajustarea sarcinilor, deoarece elevii de clasa a II-a au avut nevoie de sprijin suplimentar în formularea replicilor. Această situație a demonstrat importanța flexibilității și a adaptării continue.

Într-un proiect desfășurat la clasă – realizarea unui lapbook despre mediile de viață din România – elevii au lucrat în echipe, au selectat informații și au creat produse proprii. Activitatea a evidențiat faptul că învățarea devine mai profundă atunci când elevii sunt implicați activ. Observațiile realizate în timpul acestui proiect au arătat că: elevii timizi au devenit mai implicați în activități de grup, colaborarea a dus la rezultate mai bune decât lucrul individual, elevii au reținut mai ușor informațiile atunci când le-au aplicat.

Un exemplu de activitate de practică pedagogică ar fi o lecție în aer liber, o drumeție educativă. În acest cadru organizat elevii au avut sarcina de a observa plante și de a identifica medii de viață. Activitatea a fost urmată de realizarea unui jurnal ilustrat. Astfel s-au observat următoarele rezultate: creșterea interesului pentru învățare, dezvoltarea spiritului de observație, îmbunătățirea relațiilor dintre elevi.

În perioada sărbătorilor de iarnă, elevii au învățat un colind și au participat la o activitate de tip joc de rol. Această activitate a contribuit la: dezvoltarea exprimării orale, creșterea încrederii în sine, înțelegerea valorilor culturale.

Un aspect esențial al practicii pedagogice este reflecția asupra activității didactice. După fiecare activitate, analiza a evidențiat necesitatea adaptării strategiilor. De exemplu, în urma unei activități de grup, s-a constatat că elevii au nevoie de reguli mai clare pentru colaborare. Astfel, la următoarea activitate au fost stabilite roluri în echipă, ceea ce a îmbunătățit semnificativ organizarea.

Experiența directă la clasă confirmă faptul că promovarea activităților de practică pedagogică este esențială pentru dezvoltarea unui învățământ modern. Activitățile aplicate contribuie la formarea competențelor, la implicarea elevilor și la dezvoltarea personalității acestora.

Practica pedagogică devine astfel un factor determinant al învățământului european, deoarece asigură legătura dintre teorie și realitate și sprijină formarea unor cadre didactice adaptabile și reflexive.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014), Pedagogie, Iași, Editura Polirom.
2. Cerghit, I. (2006), Metode de învățământ, Iași, Editura Polirom.
3. Dewey, J. (1972), Democracy and Education, New York, Editura Macmillan.
4. Vygotsky, L. (1978), Mind in Society, Harvard University Press.
5. Experiențe didactice proprii (observații realizate în cadrul activităților la clasă, ciclul primar).

Promovarea activităților de practică pedagogică în învățământul primar, factor determinant al învățământului european

*Prof. inv. primar Roșu Carmen Diana
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”, Alexandria*

În contextul actual al globalizării și al integrării europene, sistemele de educație sunt supuse unor transformări continue, menite să răspundă cerințelor unei societăți bazate pe cunoaștere. Învățământul european promovează nu doar acumularea de cunoștințe teoretice, ci și dezvoltarea competențelor practice, a gândirii critice și a capacității de adaptare. În acest sens, practica pedagogică reprezintă un element esențial în formarea cadrelor didactice.

Activitățile de practică pedagogică contribuie la formarea profesională inițială și continuă a profesorilor, oferindu-le oportunitatea de a aplica în mod concret cunoștințele dobândite în cadrul teoretic. Promovarea acestor activități devine astfel un factor determinant în asigurarea calității învățământului european. Lucrarea de față își propune să evidențieze rolul practicii pedagogice în formarea profesorilor, importanța promovării acesteia și impactul asupra sistemului educațional european.

Practica pedagogică reprezintă o componentă fundamentală a formării inițiale a cadrelor didactice, având ca scop dezvoltarea competențelor profesionale necesare desfășurării activității didactice. Aceasta permite viitorilor profesori să îmbine teoria cu practica și să înțeleagă în mod direct realitățile din mediul educațional. În cadrul practicii pedagogice, studenții au ocazia să observe lecții, să participe la activități didactice, să proiecteze și să susțină lecții, dar și să interacționeze cu elevii și colegii profesori. Astfel, aceștia își dezvoltă abilități esențiale precum comunicarea, gestionarea clasei, adaptarea metodelor de predare și evaluarea elevilor. De asemenea, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea identității profesionale a viitorului cadru didactic, oferindu-i oportunitatea de a reflecta asupra propriilor acțiuni și de a-și îmbunătăți stilul de predare.

În cadrul politicilor educaționale europene, accentul este pus pe învățarea centrată pe elev și pe dezvoltarea competențelor-cheie. În acest context, practica pedagogică devine un instrument esențial pentru formarea profesorilor capabili să răspundă acestor cerințe.

Promovarea activităților de practică pedagogică presupune:

- integrarea acestora în programele de formare inițială;

- dezvoltarea parteneriatelor între universități și unitățile de învățământ;
- utilizarea unor metode moderne de mentorat;
- evaluarea continuă a activităților practice.

Cadrele didactice care beneficiază de o formare practică adecvată sunt mai bine pregătite să:

- adapteze metodele de predare la nevoile elevilor;
- utilizeze tehnologii moderne în educație;
- gestioneze situațiile problematice din clasă;
- stimuleze motivația și implicarea elevilor.

În plus, practica pedagogică facilitează introducerea inovației în educație, prin experimentarea unor metode noi și prin adaptarea continuă la schimbările din societate.

Deși importanța practicii pedagogice este recunoscută, există încă o serie de provocări în implementarea și promovarea acesteia. Printre acestea se numără:

- insuficiența resurselor materiale și umane;
- lipsa unei colaborări eficiente între universități și școli;
- pregătirea insuficientă a mentorilor;
- diferențele între sistemele educaționale din diverse țări europene.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant al învățământului european, contribuind semnificativ la formarea unor cadre didactice competente și adaptabile. Integrarea eficientă a practicii în programele de formare inițială și continuă este esențială pentru asigurarea calității educației.

Într-o societate în continuă schimbare, profesorii trebuie să fie pregătiți să răspundă unor provocări diverse, iar acest lucru nu poate fi realizat fără o experiență practică solidă. Astfel, investiția în practica pedagogică devine o investiție în viitorul educației europene.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006.
2. Cucos, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
3. Iucu, Romița B. – *Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici, strategii*, Editura Humanitas, Buc Uresti, 2005.
4. Strategii privind formarea inițială a cadrelor didactice, București, 2019

Tratarea diferențiată a elevilor, cheia succesului școlar

Prof. înv. primar Rotea Anca Maria

Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani-Vâlcea

Pentru asigurarea succesului în învățare pentru toți elevii, este necesară o educație diferențiată, ceea ce presupune crearea situațiilor favorabile fiecărui elev, descoperirea și stimularea intereselor, aptitudinilor și posibilităților de formare și afirmare ale fiecăruia. Egalitatea șanselor de formare presupune drepturi egale la învățatură, unitatea obiectivelor, finalităților și scopurilor învățării, dar nu reprezintă identitatea sau uniformitatea de tratament didactic.

Diferențierea impune crearea unui mediu de învățare care să asigure condiții ca elevii să lucreze împreună, să învețe cum să învețe, să-și acorde sprijin, să-și dezvolte respectul față de sine și față de ceilalți. În caz contrar, la elevii care necesită o tratare diferențiată și nu o primesc, poate să apară indiferența sau

chiar o atitudine negativă față de activitatea la lecții, față de învățatură, colegi, cadre didactice, față de școală în general, care să afecteze capacitatea de autoapreciere și să deterioreze profund starea lor psihică. Devieri comportamentale, trăsături negative ca minciuna, falsitatea, înșelătoria sunt adesea utilizate ca „mijloace salvatoare” pentru a depăși situația incomodă în care se găsesc unii dintre ei, dacă nu se bucură de atenția colectivului clasei și a dascălului și nu li se asigură în cadrul lecțiilor posibilitatea de a depăși impasul respectiv.

Cunoașterea individuală a elevului, cât și tratarea diferențiată este nu numai o modalitate a prevenirii eșecului școlar, ci și garanția unor satisfacții deosebite în munca dascălului.

Un învățământ de calitate este acela în care toți elevii, indiferent de mediul de proveniență și de nivelul dezvoltării intelectuale, sunt sprijiniți și încurajați în dezvoltarea lor, așa cum arată și P. Ștefănescu – Goangă: „Educația numai atunci este eficientă, când tratează pe fiecare conform cu natura sa și când dă fiecăruia hrana mintală de care el are nevoie”.

Dar, un prim pas în acest sens reprezintă o bună cunoaștere a acestora. Acest lucru presupune descifrarea notelor dominante ale personalității lor, înțelegerea și indentificarea motivelor care îi determină să acționeze într-un anumit mod și o corectă previziune a evoluției lor. Cunoașterea și luarea în considerare a particularităților individuale a fiecărui elev, duce la găsirea unor soluții, mijloace și metode pedagogice specifice, ceea ce sporește eficiența actului educațional.

Pentru asigurarea succesului în învățare pentru toți elevii, este necesară o educație diferențiată, ceea ce presupune crearea situațiilor favorabile fiecărui elev, descoperirea și stimularea intereselor, aptitudinilor și posibilităților de formare și afirmare ale fiecăruia. Egalitatea șanselor de formare presupune drepturi egale la învățatură, unitatea obiectivelor, finalităților și scopurilor învățării, dar nu reprezintă identitatea sau uniformitatea de tratament didactic.

O educație intelectuală diferențiată se fundamentează pe construirea unor demersuri educative care să fie elaborate numai după ce:

- au fost stabilite cauzele și motivele rezultatelor bune și al nereușitelor;
- au fost stabilite modalitățile de organizare ale elevilor, în diverse momente ale lecției, pe grupe de nivel, grupe de interes și grupe de metode și stiluri de învățare;
- au fost stabilite sarcini de lucru diferențiate ca grad de dificultate și ca volum;
- a fost stabilit sprijinul ce urmează a fi acordat elevilor în funcție de categoria din care fac parte;
- au fost alese acele metode de învățare care să ușureze participarea fiecăruia, să reducă inhibiția, să permită valorizarea elevilor, reducând ponderea timpului alocat învățării frontale în favoarea învățării prin cooperare sau colaborare.
- au fost organizate conținuturile în jurul scopurilor formulate.

Astfel, procesul de diferențiere trebuie să cuprindă:

- diferențierea obiectivelor de învățare;
- diferențierea activităților de învățare;
- diferențierea evaluării

Profesorul poate adopta mai multe strategii de a predă cunoștințele prevăzute într-un conținut sau altul, dar trebuie să fie conștient că anumite abilități sau capacități se formează numai prin intersecția mai multor strategii.

Diferențierea impune crearea unui mediu de învățare care să asigure condiții ca elevii să lucreze împreună, să învețe cum să învețe, să-și acorde sprijin, să-și dezvolte respectul față de sine și față de ceilalți. În caz contrar, la elevii care necesită o tratare diferențiată și nu o primesc, poate să apară indiferența sau chiar o atitudine negativă față de activitatea la lecții, față de învățatură, colegi, cadre didactice, față de școală în general, care să afecteze capacitatea de autoapreciere și să deterioreze profund starea lor psihică.

Devieri comportamentale, trăsături negative ca minciuna, falsitatea, înșelătoria sunt adesea utilizate ca „mijloace salvatoare” pentru a depăși situația incomodă în care se găsesc unii dintre ei, dacă nu se bucură de atenția colectivului clasei și a dascălului și nu li se asigură în cadrul lecțiilor posibilitatea de a depăși impasul respectiv.

Pe parcursul activității didactice am observat că elevii cu astfel de probleme, la care uneori apar și devieri comportamentale provin dintr-un mediu cu un nivel socio-cultural scăzut, un mediu socio-afectiv

neprielnic dezvoltării lor. Toate acestea se răsfrâng negativ asupra acestor copii, ducând la o rămânere în urmă în dezvoltarea intelectuală și afectivă a lor, comparativ cu cei de aceeași vârstă care cresc în condiții normale.

Este necesar ca toate cadrele didactice să le acorde acestor elevi o deosebită atenție, multă răbdare și cu tact pedagogic să le recâștige încrederea în ei și în cei din jur, să le stimuleze interesul pentru cunoaștere și să le cultive o atitudine pozitivă pentru învățatură și pentru școală.

Cunoașterea individuală a elevului, cât și tratarea diferențiată este nu numai o modalitate a prevenirii eșecului școlar, ci și garanția unor satisfacții deosebite în munca dascălului.

Organizarea claselor și a grupelor de elevi reflectă filozofia sau politica școlară adoptată și de către profesor, nu numai de către sistemul școlar. Atitudinile profesorilor în ce privește predarea cunoștințelor, orarul, aranjamentele grupale în interiorul clasei, materialele didactice utilizate, forma de prezentare a lecției nu fac altceva decât să reflecte încercări de soluționare a întrebării: “cum să organizez o clasă de 25 sau 30 de elevi astfel încât să obțin rezultatele dorite”. Practicienii și cercetătorii au reliefat patru laturi ale organizării și administrării claselor și grupelor de copii:

- examinarea posibilităților și motivelor necesare de grupare: când se impune instruirea întregii clasei și când a unui singur grup, care sunt resursele educaționale necesare unui grup eterogen(cum este clasa de elevi) și care sunt cele specifice unui grup restrâns de copii cu abilități asemănătoare sau la un nivel de dezvoltare apropiat, care sunt rezultatele așteptate și la ce nivel trebuie să fie performanțele grupului mic, cum se poate trece de la un grup la altul;

Bibliografie

1. Radu, Ion, *Învățământul diferențiat. Concepții și strategii*, Editura Didactică și Pedagogică București, 1978.
2. Cosmovici, A. (coord.), *Psihologia școlară*, Editura Polirom, Iași, 1998
3. Stănescu, L. *Concepții educaționale privind supradotarea intelectuală*. În: „Revista de Pedagogie” 1993, nr. 4-7.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

Prof. înv. primar Safta Dana Roxana

Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea

Prof. înv. primar Safta Georgeta

Școala Gimnazială Gura Văii, Bujoreni

În contextul transformărilor sociale, economice și culturale din Europa, sistemul educațional a cunoscut schimbări semnificative orientate spre creșterea calității procesului de predare-învățare. Un element esențial în formarea cadrelor didactice îl reprezintă activitățile de practică pedagogică, care contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale necesare viitorilor profesori.

În învățământul european modern, accentul nu mai este pus doar pe acumularea cunoștințelor teoretice, ci și pe aplicarea practică a acestora în situații reale de predare. Astfel, promovarea activităților de practică pedagogică devine un factor determinant pentru asigurarea unui proces educațional eficient și adaptat cerințelor societății contemporane.

Practică pedagogică reprezintă totalitatea activităților prin care studenții sau viitorii profesori aplică în mod direct cunoștințele teoretice dobândite în timpul studiilor. Aceasta se desfășoară, de regulă, în unități de învățământ, sub îndrumarea unui profesor mentor.

Scopul principal al practicii pedagogice este de a dezvolta competențe esențiale, precum:

- planificarea activităților didactice
- organizarea și conducerea lecțiilor
- utilizarea metodelor moderne de predare
- evaluarea progresului elevilor
- gestionarea relației profesor–elev

Prin aceste activități, viitorii profesori învață să adapteze teoria la realitățile din sala de clasă.

Rolul practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice

În cadrul sistemului educațional european, practica pedagogică are un rol fundamental în formarea profesională a cadrelor didactice. Aceasta contribuie la:

Prin participarea directă la procesul educațional, studenții își formează abilități de comunicare, organizare și gestionare a activităților didactice. Ei învață să creeze situații de învățare atractive și eficiente pentru elevi.

Cunoștințele teoretice dobândite în universitate devin cu adevărat valoroase atunci când sunt aplicate în situații reale. Practica pedagogică permite verificarea și consolidarea acestor cunoștințe.

Viitorii profesori sunt încurajați să analizeze propriile activități didactice, să identifice punctele forte și aspectele care pot fi îmbunătățite.

Practică pedagogică oferă oportunitatea de a lucra cu elevi diferiți, cu stiluri de învățare variate și nevoi educaționale diverse.

În majoritatea țărilor europene, sistemele de formare a profesorilor pun un accent puternic pe experiența practică. Acest lucru se reflectă în:

- creșterea numărului de ore de practică pedagogică
- colaborarea strânsă între universități și școli
- implicarea profesorilor mentori în formarea studenților
- utilizarea metodelor moderne de predare și evaluare

De asemenea, programele europene precum mobilitățile academice și proiectele educaționale internaționale încurajează schimbul de experiență și dezvoltarea competențelor pedagogice într-un context multicultural.

Promovarea practicii pedagogice este esențială pentru modernizarea sistemului educațional. Aceasta aduce numeroase beneficii:

- crește calitatea pregătirii cadrelor didactice
- facilitează integrarea tinerilor profesori în sistemul educațional
- contribuie la inovarea procesului de predare
- îmbunătățește rezultatele elevilor

Un profesor bine pregătit din punct de vedere practic este capabil să răspundă mai eficient provocărilor din mediul educațional actual.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan – Sisteme de instruire alternative și complementare. București: Editura Polirom, 2008.
2. Cucoș, Constantin – Pedagogie. Iași: Editura Polirom, 2014.
3. Ionescu, Miron; Radu, Ioan – Didactica modernă. Cluj-Napoca: Editura Dacia, 2001.

Jurnalul de bord al unui formator de abilitare curriculară

Prof. educație timpurie, Săliște Mihaela

Prof. educație timpurie, Dragomirescu Emilia

Liceul de Arte „Victor Giuleanu”/Grădinița cu P.P. Nord 2, Râmnicu Vâlcea

-articol de specialitate-

Educația timpurie a reprezentat, pentru multă vreme, o verigă vulnerabilă în sistemul educațional românesc, în special segmentul antepreșcolar (0-3 ani), care era adesea privit exclusiv dintr-o perspectivă de îngrijire medicală și socială. Odată cu integrarea creșelor în sistemul național de învățământ și implementarea noului curriculum, a apărut o nevoie acută de profesionalizare a personalului. În acest context efervescent și plin de provocări, am fost abilitată ca formator și am preluat cu entuziasm responsabilitatea de a susține, în ultimii trei ani, cursul județean „Abilitare curriculară pentru educație timpurie”. Acesta este un program vital care le conferă cursanților calitatea și competențele de educator-puericultor.

Prezentul material își propune să sintetizeze experiența mea cumulată de-a lungul acestor trei ani de activitate, evidențiind atât dinamica procesului de formare, cât și transformările profunde pe care le-am observat la sutele de participanți care au pășit cu emoție în acest nou rol profesional.

Când am început primele sesiuni de formare în 2023, am avut în fața mea grupe eterogene. Unii cursanți aveau deja ani de experiență în creșe, în timp ce alții erau la început de drum, atrași de noul statut de educator-puericultor. Provocarea mea majoră ca formator, pe parcursul acestor ani, nu a fost doar să explic un document oficial – Curriculumul pentru educația timpurie –, ci să facilitez o schimbare profundă de mentalitate: trecerea de la paradigma „*doar îngrijim și hrănim copiii*” la paradigma „*educăm, stimulăm și îngrijim cu sens pedagogic*”.

Experiența mi-a demonstrat, serie după serie, că statutul de formator în acest domeniu necesită multă empatie și tact. A trebuit să validez efortul pe care aceste persoane l-au depus ani de zile în condiții adesea dificile, dar, în același timp, să le ghidez ferm către noile standarde de calitate. Am construit un mediu de învățare bazat pe încredere, în care greșelile au fost privite ca oportunități de învățare, iar experiența practică a fiecăruia a devenit material de studiu.

Un aspect central pe care l-am subliniat constant în acești trei ani a fost importanța muncii în echipă în cadrul grupei de creșă. În educația timpurie, copilul nu interacționează doar cu educatorul-puericultor, ci cu întreg personalul. De aceea, am insistat pe ideea că educatorul-puericultor și îngrijitorul/infirmiera trebuie să acționeze ca un mecanism unitar. Am dedicat sesiuni speciale comunicării intra-echipă, explicând că o atmosferă tensionată sau lipsa de coordonare între adulți este imediat resimțită de cei mici, generând nesiguranță. Am lucrat pe strategii de colaborare în momentele critice (primirea copiilor, masa, somnul), unde sincronizarea este esențială. Cursanții au înțeles că succesul actului educațional depinde de capacitatea lor de a se susține reciproc, de a comunica constant observațiile despre starea copilului și de a menține o viziune pedagogică comună. Munca în echipă nu înseamnă doar împărțirea sarcinilor, ci crearea unui mediu cald și stabil pentru copil.

Programa cursului este extrem de bine ancorată în nevoile reale ale copilului. În cadrul modulelor, am abordat constant teme esențiale: dezvoltarea cognitivă și emoțională, dezvoltarea limbajului, organizarea mediului educațional, importanța jocului liber și dirijat, dar, mai ales, valoarea educativă a rutinelor și tranzițiilor.

Unul dintre cele mai revelatoare momente din timpul sesiunilor a fost regândirea momentului de igienă și servire a mesei ca oportunități de dezvoltare a autonomiei. În loc ca adultul să execute rapid spălatul pe mâini sau hrănirea copilului, am explorat cum aceste momente pot deveni lecții de „pot singur”. Am lucrat pe strategii prin care educatorul-puericultor ghidează copilul să recunoască semnele de igienă, să

folosească singur săpunul sau să gestioneze tacâmurile, transformând o simplă necesitate fiziologică într-un exercițiu de motricitate fină și încredere în sine. Am văzut ochii cursanților luminându-se când au înțeles că, permițându-i copilului să încerce (chiar dacă durează mai mult), ei pun bazele unei deprinderi de viață esențiale și îi stimulează sentimentul de competență.

Cea mai mare satisfacție a mea a fost să observ evoluția participanților de la începutul și până la finalul fiecărei serii. Evaluările finale și portofoliile prezentate au fost dovada unei maturizări profesionale remarcabile. Persoanele timide au devenit profesioniști care își pot argumenta pedagogic alegerile. Au învățat să amenajeze centre de interes cu materiale sigure și au înțeles importanța observației documentate. Au dobândit nu doar un certificat, ci o identitate profesională solidă: aceea de educator-puericultor care știe să lucreze în echipă pentru binele copilului.

Experiența de formator județean a fost o călătorie de învățare bidirecțională. În timp ce eu le ofeream instrumentele pedagogice, ele m-au învățat despre reziliență și dedicare. Sunt ferm convinsă că aceste cursante reprezintă pionierii unei reforme reale. Să contribui la formarea celor care pun bazele dezvoltării viitoarelor generații este cea mai împlinitoare experiență din cariera mea. Calitatea primilor ani de viață dă tonul întregului parcurs existențial, iar acum știu că, în județul nostru, acest parcurs este pe mâini bune, calificate și capabile de o muncă de echipă exemplară.

Bibliografie

1. Curriculum pentru educație timpurie, 2019

Utilizarea metodelor interactive și a simulărilor economice în formarea competențelor profesionale ale elevilor din învățământul liceal economic

Profesor Șandru Valeria
Colegiul Economic Râmnicu Vâlcea

Domeniul: Discipline economice

În contextul transformărilor economice și al globalizării, sistemul educațional european pune un accent deosebit pe formarea competențelor aplicative și adaptative ale elevilor. Disciplinele economice predate la nivel liceal joacă un rol esențial în pregătirea viitorilor profesioniști, fiind necesară adaptarea strategiilor didactice la cerințele pieței muncii și la standardele europene.

Practica pedagogică devine astfel un factor determinant în dezvoltarea unor metode moderne de predare, care să stimuleze gândirea critică, spiritul antreprenorial și capacitatea de luare a deciziilor.

Importanța activităților de practică pedagogică. Activitățile de practică pedagogică contribuie la: corelarea teoriei cu realitatea economică; dezvoltarea competențelor profesionale și transversale; adaptarea metodelor didactice la stilurile de învățare ale elevilor; îmbunătățirea calității actului educațional.

Prin diseminarea experiențelor didactice, cadrele didactice pot identifica soluții inovatoare și pot valida metode eficiente de predare-învățare-evaluare.

Practica pedagogică a profesorilor din cadrul liceului economic reprezintă un pilon esențial în asigurarea calității procesului educațional și în formarea competențelor profesionale ale elevilor. În contextul actual, caracterizat prin dinamica pieței muncii și cerințele tot mai complexe ale economiei europene, cadrele didactice sunt nevoite să își adapteze permanent strategiile didactice.

Context instituțional și specificul disciplinelor economice. La nivelul liceului economic din Râmnicu Vâlcea, disciplinele de specialitate (economia, contabilitatea, marketingul, managementul, educația antreprenorială) au un pronunțat caracter aplicativ. Acest lucru impune o abordare didactică orientată spre: formarea competențelor profesionale; dezvoltarea gândirii economice; aplicarea cunoștințelor în contexte reale sau simulate.

Profesorii trebuie să îmbine conținuturile teoretice cu activități practice relevante, pentru a facilita învățarea autentică.

Direcții de dezvoltare a practicii pedagogice:

1. Centrarea pe elev și pe competențe. Un element esențial în modernizarea practicii pedagogice îl reprezintă trecerea de la predarea tradițională la învățarea centrată pe elev. Profesorii: proiectează activități interactive; adaptează conținuturile la nivelul și interesele elevilor; utilizează evaluarea formativă pentru reglarea procesului didactic.

Această abordare contribuie la dezvoltarea competențelor-cheie, în special a celor antreprenoriale și digitale.

2. Integrarea metodelor activ-participative. În cadrul orelor de discipline economice, profesorii utilizează din ce în ce mai frecvent: studiul de caz (analiza unor firme reale sau situații economice); jocul de rol (simularea proceselor decizionale); proiectele de grup (realizarea de planuri de afaceri); dezbaterile pe teme economice actuale.

Aceste metode stimulează implicarea elevilor și dezvoltă abilități precum gândirea critică, comunicarea și lucrul în echipă.

3. Utilizarea simulărilor și a învățării experiențiale. Un aspect inovator în practica pedagogică

îl constituie utilizarea simulărilor economice. Profesorii organizează activități precum: înființarea și gestionarea unei firme fictive; simularea activităților contabile; participarea la târguri ale firmelor de exercițiu.

Aceste experiențe permit elevilor să înțeleagă mecanismele economice într-un mod concret și aplicat.

4. Integrarea tehnologiei digitale. Digitalizarea educației a determinat profesorii să adopte instrumente moderne: platforme educaționale (Google Classroom, Moodle); aplicații pentru testare și feedback (Kahoot, Quizizz); resurse multimedia (prezentări, videoclipuri explicative).

Aceste instrumente cresc atractivitatea lecțiilor și facilitează accesul la informații actualizate.

5. Formarea continuă și schimbul de bune practici. Dezvoltarea practicii pedagogice este susținută prin: participarea la cursuri de formare continuă; implicarea în proiecte educaționale (inclusiv Erasmus+); participarea la simpozioane și cercuri pedagogice; colaborarea între cadrele didactice.

Diseminarea experiențelor contribuie la îmbunătățirea continuă a actului didactic.

Impactul asupra elevilor. Aplicarea acestor strategii moderne are efecte vizibile: creșterea motivației pentru învățare; dezvoltarea competențelor profesionale; adaptabilitate crescută la cerințele pieței muncii; rezultate școlare îmbunătățite. Elevii devin mai implicați și mai bine pregătiți pentru integrarea în mediul economic real.

Dezvoltarea practicii pedagogice a profesorilor de discipline economice din liceul economic din Râmnicu Vâlcea reprezintă un proces continuu, bazat pe inovare, adaptare și reflecție didactică. Prin utilizarea metodelor interactive, a simulărilor și a tehnologiei digitale, cadrele didactice contribuie la formarea unor absolvenți competenți și competitivi la nivel european.

Alinierea la standardele educaționale europene devine astfel un obiectiv realizabil, susținut de o practică pedagogică modernă și eficientă.

Strategii inovatoare utilizate în predarea disciplinelor economice

1. Metode interactive. Aplicarea metodelor interactive, precum: învățarea prin descoperire; studiul de caz; brainstorming-ul; dezbateră economică; permite implicarea activă a elevilor și dezvoltarea competențelor analitice.

2. Simulările economice. Simulările reprezintă o metodă eficientă de învățare experiențială. Exemple: simularea funcționării unei firme; jocuri de rol (manager, contabil, client); elaborarea unui plan de afaceri.

Aceste activități facilitează înțelegerea mecanismelor economice și dezvoltarea spiritului antreprenorial.

3. Utilizarea tehnologiei digitale. Integrarea platformelor educaționale și a aplicațiilor digitale contribuie la: creșterea atractivității lecțiilor; accesul la resurse actualizate; dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor.

4. Validarea metodelor de lucru eficiente. În urma aplicării strategiilor menționate, s-au constatat: creșterea gradului de implicare a elevilor; îmbunătățirea rezultatelor școlare; dezvoltarea competențelor practice și a gândirii critice; o mai bună pregătire pentru integrarea pe piața muncii.

Feedback-ul elevilor și evaluările formative au evidențiat eficiența metodelor bazate pe participare activă și învățare aplicată.

5. Alinierea la standardele educaționale europene. Pentru a răspunde exigențelor învățământului european, este necesară: promovarea învățării centrate pe elev; dezvoltarea competențelor-cheie (antreprenoriale, digitale, sociale); utilizarea unor metode moderne și flexibile; colaborarea între instituții educaționale și mediul economic.

Activitățile de practică pedagogică facilitează acest proces de aliniere și contribuie la modernizarea sistemului educațional.

Implementarea metodelor interactive și a simulărilor economice în predarea disciplinelor de specialitate reprezintă o direcție eficientă de modernizare a educației. Practica pedagogică oferă cadrul necesar pentru testarea și validarea acestor metode, contribuind la formarea unor absolvenți competenți și adaptați cerințelor europene.

Diseminarea bunelor practici între cadrele didactice constituie un pas esențial în creșterea calității

învățământului economic și în consolidarea unui sistem educațional performant.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. European Commission (2018). *Key Competences for Lifelong Learning*. Bruxelles.
3. OECD (2019). *Future of Education and Skills 2030*. Paris.
4. Ministerul Educației (România) – Programe școlare pentru discipline economice, liceu.

O analiză SWOT a activității de mentorat pentru practica pedagogică

Profesor Rodica Șargu

Liceul Tehnologic "Ion Bănescu", Mangalia, jud. Constanța

Practica pedagogică constituie etapa finală a pregătirii pedagogice a studenților pentru îndeplinirea cu succes a activităților instructiv-educative cotidiene concrete și reprezintă contextul care asigură desăvârșirea competențelor profesionale personale.

O analiză SWOT pentru mentoratul în practica pedagogică este un instrument excelent pentru a înțelege cum putem transforma un student entuziast într-un profesor stăpân pe sine. Aceasta echilibrează resursele interne ale mentorului și instituției cu oportunitățile și riscurile mediului educațional actual.

Puncte Tari	Puncte Slabe
Expertiză didactică: Mentorul are experiență practică și metode validate de gestionare a clasei	Lipsa timpului: Programul încărcat al mentorului poate duce la sesiuni de feedback grăbite
Model de urmat: Oferă studentului un exemplu concret de etică profesională și comunicare	Rezistența la nou: Unii mentori pot fi reticenți la metodele digitale sau moderne propuse de studenți
Acces la resurse: Studentul are acces prin intermediul mentorului la materiale didactice, planificări și logistica școlii	Subiectivitate: Evaluarea studentului poate fi uneori influențată de afinități personale, nu doar de competențe
Învățare formală și nonformală: Învățarea acelor nuanțe care nu se predau în facultate (ex. gestionarea eficientă a relațiilor cu părinții)	Abilități reduse pentru formarea adulților: Nu toți profesorii excelenți sunt și formatori de adulți buni
Oportunități	Amenințări
Învățare inversată: Studentul poate aduce idei proaspete, abilități și aplicații digitale, perspective teoretice noi	Lipsa de motivație a studentului: Practica văzută doar ca o bifă birocratică, nu ca învățare reală
Networking profesional: Crearea unei punți între universitate și mediul preuniversitar	Schimbări legislative frecvente: Instabilitatea curriculei poate induce confuzie în procesul de predare

Auto-reflecție: Mentorul este forțat să își analizeze și să își reevalueze propriile metode

Diferențe de viziune: Conflicte între teoria predată la facultate și realitatea din sala de clasă

Pentru ca mentoratul să nu rămână doar o activitate „pe hârtie”, avem nevoie de indicatori de performanță care să transforme progresul calitativ în date observabile.

1. Dezvoltarea competențelor studentului: rata de autonomie (se dorește ca procentul de ore în care studentul proiectează și susține activități fără intervenția directă a mentorului să crească pe parcursul stagiului), **diversitatea metodelor** (dovedită prin numărul de metode activ-participative diferite aplicate cu succes de către practicant într-o unitate de învățare), **eficiența managementului clasei** (timpul mediu necesar studentului pentru a capta atenția elevilor sau pentru a face tranziția între activități).

2. Calitatea procesului de mentorat, evaluată prin: **numărul de ore de feedback** constructiv oferite după orele asistate (ideal feedback după fiecare oră de predare), **acuratețea autoevaluării studentului** (corelația dintre nota pe care și-o acordă studentul și nota acordată de mentor indică dezvoltarea spiritului critic), **utilizarea resurselor digitale** (procentul de materiale didactice care integrează tehnologia, create de student sub îndrumarea mentorului).

3. Impactul asupra elevilor, reflectat de: **gradul de angajament al elevilor** (măsurat prin observație în timpul lecțiilor susținute de practicant sau mini-chestionare), **rezultatele clasei la evaluări secvențiale** după lecțiile predate de student.

Persoana abilitată să formeze – *formator* în procesul de învățare al adulților, trebuie să aplice anumite principii specifice acestei etape de viață, incluzând motivația privind implicarea în activitățile de training, nevoile concrete, obiectivele cursanților, experiența anterioară în gestionarea tehnicilor interactive de training. Un bun formator dispune de competențe generale, (precum cele lingvistice, de manageriere a timpului și a resurselor), competențe de exprimare (empatie, transferabilitate și realizarea de conexiuni variate), competențe de îmbinare a teoriei cu practica, competențe de planificare și proiectare a sesiunilor de formare în acord cu nevoile cursanților, de selecție și adaptare a metodelor utilizate și a deciziilor luate în anumite circumstanțe, de credibilitate, de imparțialitate, confidențialitate, spontaneitate, creativitate, energie. Inteligența emoțională este o altă competență personală necesară formatorului în tratarea cu tact și înțelegere a provocărilor profesionale pe care le are de parcurs.

Dezvoltarea învățării adulților se bazează pe respect pentru cei care sunt la început de drum, pe sprijinirea cursanților în comunicare. Conduita profesională a formatorului necesită ea însăși perfecționare permanentă, indiferent de gradul de apropiere dintre el și cursanți.

Bibliografie

1. Institutul de Științe ale Educației, Formarea profesională continuă în România, București, 2008
2. <https://sapienia.ro/ro/educatie/departamentul-de-specialitate-cu-profil-psihipedagogic-dspp/organizarea-practicii-pedagogice>

Rolul practicii pedagogice în formarea competențelor cadrelor didactice: perspective europene și bune practici

Prof. Sasu Elena Roxana

Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea

Formarea cadrelor didactice constituie un proces complex, dinamic și continuu, aflat la intersecția dintre teorie și practică, între cunoașterea științifică și aplicarea acesteia în contexte educaționale reale. Într-o societate caracterizată prin schimbări rapide și diversitate culturală, rolul profesorului devine tot mai important, iar competențele pe care acesta trebuie să le dețină sunt din ce în ce mai variate. În acest context, practica pedagogică se conturează ca un element fundamental al formării inițiale și continue, contribuind decisiv la dezvoltarea profesională a viitorilor și actualilor profesori. Aceasta nu reprezintă doar o etapă obligatorie în parcursul academic, ci o experiență esențială care facilitează integrarea cunoștințelor teoretice într-un cadru autentic de predare și învățare.

Practica pedagogică oferă viitorilor profesori oportunitatea de a intra în contact direct cu mediul educațional, de a observa și de a participa la activități didactice reale, de a interacționa cu elevii și de a înțelege complexitatea procesului educațional. Prin intermediul acesteia, studenții își dezvoltă capacitatea de a planifica și organiza lecții, de a utiliza metode și strategii didactice adecvate și de a evalua progresul elevilor. Totodată, experiența practică le permite să își formeze o viziune realistă asupra profesiei didactice, să își identifice punctele forte și limitele și să își construiască o identitate profesională solidă.

Un aspect esențial al practicii pedagogice îl reprezintă dezvoltarea competențelor didactice și metodologice. Profesorii în formare învață să elaboreze proiecte de lecție coerente, să selecteze conținuturi relevante și să adapteze strategiile didactice în funcție de nevoile și particularitățile elevilor. În plus, aceștia dobândesc competențe de gestionare a clasei, învățând să creeze un mediu educațional favorabil învățării, bazat pe respect, colaborare și motivație. Capacitatea de a utiliza metode interactive, de a stimula participarea activă a elevilor și de a integra tehnologia în procesul didactic devine din ce în ce mai importantă în contextul educației contemporane.

De asemenea, practica pedagogică contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor de evaluare. Profesorii în formare învață să utilizeze diverse instrumente de evaluare, să interpreteze rezultatele obținute și să ofere feedback constructiv elevilor. Evaluarea nu mai este privită doar ca un instrument de măsurare a performanței, ci ca un proces formativ, care sprijină învățarea și dezvoltarea elevilor. În acest sens, practica pedagogică oferă contextul necesar pentru experimentarea și aplicarea unor metode moderne de evaluare, cum ar fi evaluarea continuă, portofoliul educațional sau autoevaluarea.

Un alt rol important al practicii pedagogice este dezvoltarea competențelor de comunicare și relaționare. Interacțiunea cu elevii, colegii și mentorii contribuie la formarea abilităților de comunicare eficientă, empatie și cooperare. Profesorii în formare învață să gestioneze situații diverse, să rezolve conflicte și să creeze relații pozitive în cadrul clasei. Aceste competențe sunt esențiale pentru succesul profesional, deoarece procesul educațional nu se limitează la transmiterea de cunoștințe, ci implică și formarea personalității elevilor.

Dimensiunea reflexivă a practicii pedagogice este, de asemenea, deosebit de importantă. Profesorii în formare sunt încurajați să analizeze critic activitățile desfășurate, să identifice dificultățile întâmpinate și să caute soluții pentru îmbunătățirea performanței. Reflecția asupra propriei practici contribuie la dezvoltarea unei atitudini de învățare continuă și la adaptarea permanentă la cerințele profesiei didactice. Această capacitate de autoevaluare și autoreglare este considerată o competență esențială în formarea profesorilor moderni.

La nivel european, formarea cadrelor didactice este orientată către dezvoltarea unor competențe

complexe, care să răspundă provocărilor unei societăți globalizate. Documentele de politică educațională subliniază importanța învățării pe tot parcursul vieții, a incluziunii sociale și a utilizării tehnologiei în educație. Practica pedagogică este integrată în programe de formare care pun accent pe colaborare, mobilitate și schimb de experiență între diferite sisteme educaționale. Programele europene sprijină dezvoltarea profesională a profesorilor prin facilitarea accesului la resurse educaționale și la bune practici internaționale.

Bunele practici europene evidențiază importanța învățării prin experiență directă, considerată una dintre cele mai eficiente metode de formare profesională. Implicarea activă a viitorilor profesori în activități didactice reale le permite acestora să își dezvolte competențele într-un mod autentic și relevant. De asemenea, mentoratul joacă un rol esențial în acest proces, oferind sprijin și îndrumare pe parcursul stagiilor practice. Profesorii mentori contribuie la formarea profesională a studenților prin feedback constructiv și prin modelarea comportamentului didactic.

Integrarea tehnologiei în practica pedagogică reprezintă o altă direcție importantă în context european. Utilizarea platformelor digitale, a resurselor online și a instrumentelor interactive contribuie la modernizarea procesului de predare-învățare și la dezvoltarea competențelor digitale ale profesorilor. În același timp, educația incluzivă devine o prioritate, iar practica pedagogică oferă contextul necesar pentru învățarea strategiilor de adaptare a predării la nevoile elevilor cu cerințe educaționale diverse.

Cu toate beneficiile sale, practica pedagogică se confruntă cu numeroase provocări. Printre acestea se numără durata redusă a stagiilor practice, care nu permite întotdeauna o aprofundare suficientă a experienței didactice, precum și lipsa unei corelări eficiente între teoria predată în universități și realitățile din școli. De asemenea, resursele limitate și numărul insuficient de mentori bine pregătiți pot afecta calitatea formării. În unele cazuri, practica pedagogică este percepută ca o formalitate, ceea ce reduce impactul acesteia asupra dezvoltării competențelor profesionale.

Pentru a depăși aceste dificultăți, este necesară o abordare integrată a formării cadrelor didactice, bazată pe colaborarea între instituțiile de învățământ superior și unitățile școlare. Dezvoltarea parteneriatelor educaționale, extinderea duratei practicii pedagogice și formarea mentorilor reprezintă direcții importante de acțiune. De asemenea, este necesară adaptarea programelor de formare la cerințele actuale ale societății și la nevoile elevilor, precum și promovarea unei culturi a reflecției și a învățării continue.

În concluzie, practica pedagogică reprezintă un pilon fundamental al formării cadrelor didactice, având un rol esențial în dezvoltarea competențelor profesionale și personale ale acestora. Perspectivele europene subliniază importanța unei formări bazate pe experiență, reflecție și colaborare, orientată către dezvoltarea unor profesori capabili să răspundă provocărilor educației contemporane. Implementarea bunelor practici în acest domeniu poate contribui semnificativ la creșterea calității educației și la formarea unor cadre didactice competente, responsabile și adaptabile.

Bibliografie

1. Cucos, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Iucu, R. B., *Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici, strategii*, Editura Humanitas, București, 2005.
3. Păun, E., *Școala – abordare sociopedagogică*, Editura Polirom, Iași, 1999.
4. Joița, E., *Eficiența instruirii*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006.

Inteligența artificială și orele de sport

Prof. Savu Adrian

Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea

Tehnologia a schimbat radical modul în care sportivii se antrenează, echipele își construiesc strategiile, iar competițiile sunt analizate și înțelese. În ultimii ani, inteligența artificială a devenit unul dintre cele mai puternice instrumente din sportul de performanță, oferind date precise, predicții avansate și soluții personalizate pentru optimizarea rezultatelor. De la analiza mișcărilor în timp real până la prevenirea accidentărilor, sistemele bazate pe algoritmi inteligenți influențează din ce în ce mai mult deciziile tehnice și tactice.

Analiza datelor și optimizarea performanței

Una dintre cele mai importante utilizări ale inteligenței artificiale în sport este analiza volumelor uriașe de date generate în timpul antrenamentelor și competițiilor.

Fiecare mișcare, fiecare sprint, fiecare pas sau aruncare poate fi înregistrată cu ajutorul senzorilor și al camerelor performante. Aceste informații sunt apoi procesate de sisteme inteligente care identifică tipare și oferă recomandări personalizate.

În fotbal, de exemplu, cluburi de top precum Manchester City folosesc analiza avansată a datelor pentru a evalua poziționarea jucătorilor, eficiența paselor și intensitatea efortului. Algoritmii pot indica zonele în care un jucător este mai eficient sau momentele în care nivelul de concentrare scade.

Astfel, antrenorii pot adapta programul de pregătire în funcție de nevoile individuale ale fiecărui sportiv. În baschet, echipe din NBA utilizează sisteme de urmărire a mișcării pentru a analiza traiectoriile mingii și ale jucătorilor. Inteligența artificială poate determina care tip de aruncare are cea mai mare probabilitate de reușită dintr-o anumită zonă a terenului.

Aceste informații influențează atât strategia de joc, cât și modul în care sportivii se antrenează pentru a-și îmbunătăți procentajele.

Prevenirea accidentărilor și recuperarea

Accidentările reprezintă una dintre cele mai mari provocări în sportul de performanță. O leziune serioasă poate însemna luni de pauză și pierderi financiare considerabile pentru cluburi și sportivi. Inteligența artificială ajută la prevenirea acestor situații prin monitorizarea constantă a parametrilor fiziologici.

Dispozitivele portabile colectează date despre ritmul cardiac, nivelul de oboseală, calitatea somnului și încărcarea musculară. Algoritmii analizează aceste informații și pot detecta semne timpurii de suprasolicitare.

Dacă sistemul observă un risc crescut de accidentare, antrenorii pot reduce intensitatea antrenamentelor sau pot modifica programul de pregătire.

În competiții precum Tour de France, unde efortul fizic este extrem de intens, analiza în timp real a datelor fiziologice poate face diferența dintre un abandon și o performanță de top. Echipele folosesc modele predictive pentru a decide când un ciclist trebuie să atace sau când este mai eficient să conserve energia.

Recuperarea medicală beneficiază, de asemenea, de inteligența artificială. Prin analiza imaginilor medicale și a istoricului de accidentări, sistemele pot estima timpul optim de revenire și pot propune programe personalizate de reabilitare.

Astfel, sportivii revin pe teren într-o formă mai bună și cu un risc redus de recidivă.

Strategie și tactică asistate de algoritmi

Inteligența artificială nu se limitează la analiza individuală, ci joacă un rol crucial în elaborarea strategiilor de echipă. Prin studierea meciurilor anterioare, algoritmiile pot identifica tiparele de joc ale adversarilor și pot sugera ajustări tactice. În tenis, de exemplu, analiza datelor despre serviciile și retururile unui adversar poate oferi informații despre zonele preferate și momentele în care acesta este vulnerabil. Jucători precum Novak Djokovic au beneficiat de tehnologii avansate de analiză pentru a-și perfecționa stilul de joc și pentru a anticipa mișcările oponentilor. În sporturile de echipă, inteligența artificială poate

simula mii de scenarii posibile înaintea unui meci. Aceste simulări ajută antrenorii să testeze diferite formule de joc fără a le experimenta direct în competiții oficiale. Deciziile devin astfel mai bine fundamentate și mai puțin dependente de intuiție.

Scouting și recrutare inteligente

Un alt domeniu în care inteligența artificială are un impact major este recrutarea de jucători. În trecut, identificarea talentelor depindea în mare măsură de observațiile directe ale scouterilor. Astăzi, bazele de date globale și algoritmi de analiză permit evaluarea obiectivă a performanțelor din diferite ligi și competiții. Cluburi precum Liverpool FC sunt recunoscute pentru utilizarea intensivă a datelor în procesul de recrutare. Algoritmii pot compara mii de jucători pe baza unor indicatori specifici și pot identifica sportivi care se potrivesc perfect stilului de joc al echipei. Această abordare reduce riscul transferurilor nereușite și optimizează investițiile financiare. Inteligența artificială poate descoperi talente ascunse în campionate mai puțin vizibile, oferind oportunități jucătorilor care altfel ar fi rămas necunoscuți. Astfel, procesul de selecție devine mai echitabil și mai eficient.

Experiența fanilor și arbitrajul

Pe lângă impactul asupra performanței sportive, inteligența artificială transformă și experiența fanilor. Platformele digitale folosesc algoritmi pentru a personaliza conținutul, oferind statistici în timp real și analize detaliate în timpul transmisiunilor.

Suporterii pot vedea grafice despre viteza jucătorilor sau probabilitatea de reușită a unei faze, ceea ce face spectacolul mai captivant. În arbitraj, sistemele asistate de inteligență artificială contribuie la reducerea erorilor umane. Tehnologii precum arbitrajul video au fost implementate în competiții majore precum FIFA World Cup pentru a verifica fazele controversate. Deși decizia finală aparține arbitrilor, analiza automată a imaginilor oferă un nivel suplimentar de acuratețe.

Provocări și limite

Deși avantajele sunt evidente, utilizarea inteligenței artificiale în sport ridică și provocări. Există întrebări legate de protecția datelor personale ale sportivilor și de dependența excesivă de tehnologie. În plus, accesul la aceste sisteme este adesea costisitor, ceea ce poate crea diferențe semnificative între cluburile bogate și cele cu resurse limitate. De asemenea, performanța sportivă nu poate fi redusă doar la cifre. Factorii psihologici, motivația și chimia dintre jucători rămân elemente esențiale care nu pot fi complet cuantificate de algoritmi. Inteligența artificială este un instrument puternic, dar nu înlocuiește experiența antrenorilor și intuiția dobândită în ani de competiție.

În concluzie, inteligența artificială a devenit un aliat esențial în sportul modern. Prin analiza datelor, prevenirea accidentărilor, optimizarea strategiilor și îmbunătățirea procesului de recrutare, această tehnologie contribuie la creșterea performanței la toate nivelurile. Pe măsură ce algoritmi devin tot mai sofisticăți, rolul lor în sport va continua să crească, transformând modul în care atleții se antrenează și competițiile sunt gestionate. Totuși, echilibrul dintre tehnologie și factorul uman va rămâne cheia pentru a păstra esența autentică a sportului.

Bibliografie

1. Drăgan, M. (2021). **Rolul inteligenței artificiale în optimizarea performanței sportive.** Revista de Educație Fizică și Sport
2. Matei, A. (2020). **Tehnologia informației în sport: între performanță și etică.** Revista de Științe Sociale și Umane
3. <https://oraexacta.net/blog/2026/03/01/inteligenta-artificiala-in-sport-cum-se-foloseste-pentru-performanta-mai-ridicata/>

Utilizarea metodelor interactive de grup la grupa mijlocie (4-5 ani). Studiu de caz

Prof. Șcheopu-Tincu Natalia

Școala Gimnazială Nr.13/GPP. Nr.6, Râmnicu Vâlcea

Educația timpurie modernă pune accent pe participarea activă a copilului la procesul de învățare, prin implicarea directă în activități de cooperare și descoperire. Metodele interactive de grup reprezintă un instrument esențial al pedagogiei moderne, deoarece stimulează comunicarea, socializarea și dezvoltarea gândirii. Strategiile didactice interactive sunt considerate modalități eficiente de formare a competențelor cheie încă din perioada preșcolară.

Contextul desfășurării studiului

Studiul de caz s-a realizat la grupa mijlocie, alcătuită din 24 de copii cu vârste între 4 și 5 ani. Caracteristicile grupei: nivel bun de dezvoltare cognitive, diferențe de ritm de învățare, spirit de curiozitate dezvoltat, tendința de a lucra individual mai mult decât în echipă, necesitatea dezvoltării competențelor sociale.

Problema identificată: dificultăți în cooperarea pe echipe și implicarea inegală a copiilor în activitățile de grup.

Scopul studiului: Optimizarea participării copiilor la activitățile didactice prin utilizarea metodelor interactive de grup.

Obiectivele studiului

- dezvoltarea spiritului de cooperare
- stimularea comunicării între copii
- creșterea gradului de implicare în activități
- formarea deprinderilor de lucru în echipă
- reducerea timidității

Metode interactive aplicate

Metoda „Turul galeriei” – realizarea de postere pe echipe și prezentarea lor.

Metoda „Cubul” – rezolvarea de sarcini variate prin joc.

Metoda „Mozaicul” – realizarea unei lucrări comune din părți individuale.

Metoda „Schimbă perechea” – lucrul în perechi cu schimbarea partenerilor.

Metode de colectare a datelor

- observația sistematică
- conversația
- analiza produselor activității
- fișe de evaluare

Rezultatele studiului

Aplicarea metodelor interactive a condus la: creșterea participării active, îmbunătățirea cooperării, dezvoltarea limbajului, creșterea încrederii în sine, integrarea copiilor timizi, reducerea conflictelor în grup. Atmosfera din grupă a devenit mai prietenoasă și colaborativă.

Bibliografie

1. Metode cognitive a preșcolarilor. Acestea transformă activitățile didactice în experiențe atrăgătoare. **Oprea Crenguța-Lăcrămioara** (2009). *Strategii didactice interactive*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
2. **UNICEF** (2018). *Educația timpurie – practici și abordări moderne*.
3. **Comisia Europeană** (2019). *Key Competences for Lifelong Learning*. Bruxelles.

4. *Revista Învățământului Preșcolar*, publicație de specialitate pentru cadrele didactice din educația timpurie.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european.

Prof. Șerban Andreea Maria

Școala Gimnazială „Take Ionescu”/G.P.P. Cozia Râmnicu Vâlcea

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării copilului și constituie primul pas în formarea viitorului cetățean european. În acest context, activitățile de practică pedagogică desfășurate în grădiniță au un rol esențial, deoarece contribuie la formarea competențelor profesionale ale cadrelor didactice și la crearea unui mediu educațional modern, adaptat cerințelor societății actuale.

Promovarea activităților de practică pedagogică în grădiniță permite aplicarea cunoștințelor teoretice în situații reale de învățare, favorizând dezvoltarea unor metode didactice eficiente și centrate pe copil.

Practica pedagogică reprezintă o componentă esențială a formării cadrelor didactice. În mediul grădiniței, aceasta oferă oportunitatea de a observa și de a participa activ la procesul educațional.

Prin activitățile practice, viitoarele educatoare: învață să organizeze activități educative adaptate vârstei copiilor; dezvoltă competențe de comunicare și relaționare cu preșcolarii; aplică metode moderne de predare-învățare; înțeleg importanța unui climat educațional pozitiv.

De asemenea, practica pedagogică facilitează colaborarea dintre cadrele didactice cu experiență și studenții sau educatorii aflați în formare, contribuind la schimbul de idei și la îmbunătățirea actului educațional.

În grădiniță, activitățile de practică pedagogică se bazează pe metode interactive și pe învățarea prin joc. Jocul didactic reprezintă principala modalitate de dezvoltare a competențelor cognitive, sociale și emoționale ale copiilor.

Printre activitățile frecvent utilizate se numără: jocurile didactice; activitățile artistico-plastice; povestirile și lecturile după imagini; activitățile de mișcare; activitățile de explorare a mediului.

Aceste activități stimulează creativitatea, imaginația și dorința de cunoaștere a copiilor, contribuind la dezvoltarea armonioasă a personalității acestora.

În contextul integrării europene, educația timpurie trebuie să promoveze valori precum toleranța, cooperarea, respectul și diversitatea culturală. Activitățile desfășurate în grădiniță pot contribui la formarea acestor valori încă de la vârste fragede.

Prin activități tematice, proiecte educaționale și colaborări între instituții, copiii sunt încurajați să descopere lumea din jurul lor și să dezvolte atitudini pozitive față de ceilalți.

Activitățile de practică pedagogică desfășurate în grădiniță reprezintă un factor determinant în formarea cadrelor didactice și în dezvoltarea unui sistem educațional modern, adaptat standardelor europene.

Prin aplicarea unor metode didactice interactive și prin promovarea valorilor educației europene, grădinița devine un spațiu al descoperirii, al creativității și al dezvoltării armonioase a copilului. Astfel, investiția în educația timpurie și în formarea practică a educatorilor contribuie la construirea unei societăți bazate pe cunoaștere, cooperare și respect reciproc.

Bibliografie

1. Ion Albulescu – Didactica disciplinelor pedagogice, Editura Didactică și Pedagogică, București.
2. Constantin Cucos – Pedagogie, Editura Polirom, Iași.
3. Ministerul Educației – Curriculum pentru educația timpurie (0–6 ani), București.
4. Dumitru Salade – Didactica pedagogică, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Învățarea centrată pe elev

Prof. Înv. Preșc. Șerban Nicoleta Mariana

Școala Gimnazială Achim Popescu, com. Păușești-Măglași

În ultimele decenii, sistemele educaționale din întreaga lume au trecut prin transformări semnificative, determinate de nevoia de a adapta procesul de predare-învățare la noile cerințe ale societății bazate pe cunoaștere. Unul dintre cele mai importante concepte apărute în acest context este învățarea centrată pe elev, o abordare pedagogică ce pune accentul pe nevoile, interesele și potențialul fiecărui elev în parte, înlocuind modelul tradițional centrat pe profesor.

Conceptul de învățare centrată pe elev:

Învățarea centrată pe elev presupune o schimbare de paradigmă în educație. Dacă învățarea tradițională era dominată de figura profesorului – considerat sursa principală a cunoașterii – învățarea modernă urmărește să transforme elevul dintr-un receptor pasiv într-un participant activ la propria formare. Aceasta implică dezvoltarea competențelor de gândire critică, creativitate, autonomie în învățare și colaborare. În pedagogia modernă, această perspectivă își are rădăcinile în teoriile constructiviste, formulate de autori precum Jean Piaget și Lev Vygotsky, care susțin că elevul construiește cunoștințele prin interacțiunea cu mediul și cu ceilalți. Astfel, profesorul devine un facilitator al învățării, un ghid care creează contexte variate de explorare, descoperire și reflecție.

Rolul profesorului și al elevului:

În învățarea centrată pe elev, rolul profesorului se transformă. El nu mai este doar un „transmițător” de informații, ci un mediator al cunoașterii, care organizează situații de învățare autentice și stimulează curiozitatea elevilor. Profesorul sprijină procesul de învățare prin oferirea de feedback constructiv, prin adaptarea metodelor la stilurile individuale de învățare și prin promovarea învățării prin descoperire. Pe de altă parte, elevul devine protagonistul propriului proces educațional. El își asumă un rol activ, își dezvoltă abilități de autoreglare a învățării, învață să-și stabilească obiective și să evalueze propriul progres. Acest tip de învățare îi încurajează pe elevi să devină independenți, responsabili și conștienți de propriile resurse cognitive și emoționale.

Metode și strategii didactice:

Pentru aplicarea eficientă a învățării centrate pe elev, profesorii utilizează metode interactive și colaborative, precum: învățarea prin proiecte, studiile de caz, dezbaterile, învățarea bazată pe probleme (Problem-Based Learning), portofoliul, jurnalul reflexiv sau activități interdisciplinare. Aceste metode stimulează gândirea critică și creativă, exersează abilități de comunicare și colaborare și dezvoltă competențele-cheie ale elevilor pentru viața de zi cu zi. De asemenea, evaluarea are un rol important în această abordare. Se pune accent pe evaluarea formativă, continuă, care sprijină învățarea și o ghidează, nu doar pe cea sumativă, orientată spre notare. Feedbackul devine un instrument de reflecție și de autoîmbunătățire, iar greșeala este privită ca o oportunitate de învățare, nu ca un eșec.

Concluzii:

Învățarea centrată pe elev reprezintă o viziune modernă asupra educației, care încurajează dezvoltarea integrală a individului – cognitivă, emoțională și socială. Într-o lume în continuă schimbare,

această abordare oferă elevilor instrumentele necesare pentru a învăța pe tot parcursul vieții, pentru a se adapta și pentru a deveni cetățeni responsabili și implicați. Succesul ei depinde de colaborarea autentică dintre elevi, profesori, părinți și comunitate, dar și de deschiderea sistemului educațional către metodologii flexibile și inovatoare.

Bibliografie

1. Cerghit, I. *Metode de învățământ*. București: Editura Polirom, 2006
2. Cucoș, *Pedagogie. Ediția a II-a revizuită și adăugită*. Iași: Editura Polirom, 2009
3. Iucu, R. B. *Managementul clasei de elevi: perspective teoretice și aplicative*. București: Editura Polirom, 2015

Practica pedagogică reflexivă – fundament al profesionalizării carierei didactice în spațiul educațional european

*Prof. psihopedagog Simcea Carmen
C.S.E.I. "Constantin Pufan", Dr. Tr. Severin*

Transformările din domeniul educației impun redefinirea rolului cadrului didactic, care nu mai este doar un transmițător de informații, ci un facilitator al învățării și un formator de competențe. În acest context, formarea inițială a profesorilor trebuie să depășească dimensiunea teoretică și să includă experiențe autentice de învățare în mediul școlar.

Practica pedagogică devine astfel un spațiu de formare complex, în care viitorii profesori își dezvoltă competențele profesionale prin acțiune, reflecție și interacțiune. În cadrul învățământului european, accentul este pus pe dezvoltarea profesorului reflexiv, capabil să analizeze și să îmbunătățească permanent propria activitate didactică.

În mod tradițional, practica pedagogică a fost percepută ca o etapă de aplicare a cunoștințelor teoretice. În prezent, această viziune este extinsă prin integrarea dimensiunii reflexive, care transformă experiența practică într-un proces de învățare profundă.

Practica pedagogică reflexivă presupune:

- analizarea activităților didactice desfășurate;
- identificarea punctelor forte și a dificultăților întâmpinate;
- formularea unor strategii de îmbunătățire;
- adaptarea continuă la contextul educațional.

Prin reflecție, viitorii profesori devin conștienți de propriile acțiuni și de impactul acestora asupra procesului de învățare. Astfel, practica pedagogică nu mai este doar o experiență, ci devine un proces de formare continuă.

Un element central al practicii pedagogice îl reprezintă relația dintre student și profesorul mentor. Acesta din urmă are rolul de a ghida, sprijini și orienta procesul de formare al viitorului profesor.

Profesorul mentor contribuie la dezvoltarea competențelor reflexive prin:

- oferirea de feedback constructiv;
- facilitarea discuțiilor pedagogice;
- încurajarea autoevaluării;

- promovarea unei atitudini deschise față de învățare.

Interacțiunea cu mentorul permite studenților să își dezvolte capacitatea de analiză critică și să își formeze un stil didactic propriu, bazat pe reflecție și adaptabilitate.

În cadrul învățământului european, formarea profesorilor este orientată spre dezvoltarea competențelor cheie necesare societății contemporane. Practica pedagogică joacă un rol esențial în acest proces, contribuind la formarea unor competențe precum:

- competența de comunicare;
- competența digitală;
- competența socială și civică;
- competența de învățare pe tot parcursul vieții;
- competența de adaptare la schimbare.

Prin participarea la activități didactice reale, viitorii profesori învață să integreze aceste competențe în propria activitate și să creeze contexte de învățare relevante pentru elevi.

Un aspect important al educației europene îl reprezintă promovarea inovației în procesul didactic. Practica pedagogică oferă un cadru adecvat pentru experimentarea unor metode moderne de predare, precum:

- învățarea bazată pe proiecte;
- învățarea colaborativă;
- utilizarea resurselor digitale;
- metode interactive și participative.

Prin integrarea acestor metode în activitățile didactice, viitorii profesori contribuie la modernizarea procesului educațional și la crearea unui mediu de învățare atractiv și eficient.

Practica pedagogică reflexivă reprezintă un element fundamental în procesul de profesionalizare a cadrelor didactice și un factor determinant în dezvoltarea învățământului european. Prin integrarea reflecției în activitățile practice, viitorii profesori dobândesc competențe esențiale pentru exercitarea profesiei didactice.

Promovarea practicii pedagogice reflexive contribuie la formarea unor profesori capabili să analizeze, să adapteze și să îmbunătățească permanent activitatea didactică. În acest sens, practica pedagogică devine un instrument esențial pentru asigurarea calității educației și pentru dezvoltarea unui sistem educațional modern și eficient.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. (2008). *Managementul clasei de elevi*. București: Editura Polirom.
3. Păun, E. (2017). *Fundamentele pedagogiei*. București: Editura Polirom.

George Călinescu – portret de scriitor

Prof. Simion-Bicuț Maria-Mihaela
Colegiul Economic, Râmnicu Vâlcea

George Călinescu este un nume mai puțin cunoscut în literatura română contemporană, dar care merită o atenție sporită datorită contribuțiilor sale discrete, dar consistente, în peisajul cultural românesc. Deși nu se bucură de aceeași notorietate ca autorii canonici, personalitatea și opera sa oferă o perspectivă valoroasă asupra modului în care un scriitor își poate construi identitatea literară dincolo de curentele dominante sau de moda momentului.

Ceea ce îl definește în primul rând pe George Călinescu este echilibrul între reflecția intelectuală și sensibilitatea artistică. Scrierile sale, fie ele eseuri, povestiri sau articole de critică literară, sunt pătrunse de o gândire profundă și de un simț estetic rafinat. În centrul preocupărilor sale se află omul în raport cu literatura, văzut nu doar ca simplu consumator de cultură, ci ca participant activ la actul creator. Călinescu abordează literatura ca pe un spațiu al dialogului între generații, idei și stiluri. Nu caută originalitatea cu orice preț, ci caută autenticitatea: acea voce interioară care vorbește sincer, fără ostentație, despre marile teme ale existenței — timpul, identitatea, memoria, fragilitatea ființei umane. Tocmai de aceea, textele lui nu impresionează prin spectaculozitate, ci prin claritate, echilibru și profunzime.

Un alt aspect definitoriu al portretului său de scriitor este modestia intelectuală. Călinescu nu se impune prin polemici sau printr-o prezență stridentă în spațiul public, ci prin consecvență, rigoare și respect față de literatură. Este un autor care își construiește discursul cu grijă, alegând cuvintele asemenea unui meșteșugar care își cunoaște foarte bine materialul. Din punct de vedere stilistic, scrisul său este curat, sobru, dar nu lipsit de poezie. Se simte o influență clasică în frazarea elegantă și în structura ideatică bine organizată a textelor. Este genul de scriitor care nu scrie mult, dar scrie bine, iar fiecare frază pare să fi trecut printr-un proces de distilare intelectuală și emoțională.

Adevărata consacrare a lui George Călinescu în spațiul cultural românesc vine odată cu publicarea capodoperei sale critice: *Istoria literaturii române de la origini până în prezent* (1941). Această lucrare monumentală nu este doar o simplă trecere în revistă a autorilor și curentelor literare, ci o adevărată construcție de viziune, în care critica se întâlnește cu eseu, iar analiza riguroasă este însoțită de portrete literare vii și expresive. Călinescu scria: „Criticul trebuie să fie un creator. Nu ne putem mulțumi cu a constata valoarea, ci trebuie să o explicăm, să o relevăm, s-o înălțăm.” În această viziune, critica nu este un simplu instrument de evaluare, ci un act de creație în sine. Călinescu a fost un critic „total”, capabil să analizeze atât forma, cât și fondul, stilul, cât și contextul istoric și social al operei literare.

Pe lângă activitatea critică, George Călinescu s-a afirmat și ca un romancier de valoare, prin opere precum *Enigma Otiliei* (1938), *Bietul Ioanide* (1953) sau *Scrinul negru* (1960). Dintre acestea, *Enigma Otiliei* este considerat cel mai important roman al său, fiind o ilustrare modernă a balzacianismului în literatura română. Personajele sunt construite cu minuție, iar Bucureștiul interbelic devine un adevărat personaj colectiv. Romanul pune în lumină contrastele dintre generații, conflictele de clasă și problemele psihologice ale tinerei Otilia, reflectate prin ochii lui Felix.

Deși consacrat în primul rând prin critică, Călinescu este și autorul unor romane reprezentative pentru proza realistă interbelică. „*Enigma Otiliei*” (1938), capodopera sa românească, continuă tradiția balzaciană prin analiza minuțioasă a mediilor sociale și prin crearea unor tipologii memorabile: Costache Giurgiuveanu (avaru), Stanică Rațiu (arivistul), Felix Sima (intelectualul în formare) și Otilia (femininul enigmatic). Alte romane importante – „*Scrinul negru*” (1960) și „*Bietul Ioanide*” (1953) – confirmă interesul scriitorului pentru viața socială și morală a societății românești.

Stilul călinescian este inconfundabil: elevat, bogat în metafore, dar limpede, cu o tendință constantă de a sintetiza idei într-un limbaj accesibil și estetic. El este un „enciclopedist al literaturii”, capabil să îmbine date biografice, context istoric, analiza stilistică și intuiții psihologice într-o frază coerentă și expresivă. George Călinescu se caracterizează printr-un stil amplu, erudit și plastic, care conferă criticii sale valoare

literară. În lucrările sale, discursul științific este dublat de expresivitatea metaforică, de comparații sugestive și de o ironie subtilă. Metoda sa este de natură integratoare: „criticul trebuie să fie în același timp om de știință și artist”, afirma el, ceea ce reflectă dubla sa vocație – savant și scriitor.

Prin opera sa critică și istorică, George Călinescu a ridicat exegeza românească la un nivel comparabil cu cel european. „Istoria literaturii române” rămâne, în ciuda limitărilor ideologice impuse ulterior, un reper metodologic și estetic. În același timp, romanele sale reprezintă modele de proză realistă. Moștenirea lui Călinescu constă nu doar în operele sale, ci și în modelul intelectualului total, capabil să integreze rigoarea științifică și sensibilitatea artistică.

George Călinescu rămâne un scriitor și critic de referință în cultura română. Prin opera sa, el a oferit nu doar o panoramă a literaturii române, ci și o metodă de a înțelege valoarea artistică și rolul scriitorului în societate. Portretul său este cel al unui spirit renașcentist, care a reușit să adune în sine vocația literară, rigoarea științifică și pasiunea pentru adevăr. Moștenirea sa este esențială nu doar pentru studiul literaturii, ci și pentru înțelegerea mai profundă a culturii române moderne.

Bibliografie

1. Călinescu, G. – Istoria literaturii române de la origini până în prezent, Editura Minerva, București, 1982 (ediție revăzută).
2. Călinescu, G. – Enigma Otiliei, Editura Litera, București, ediții multiple.
3. Călinescu, G. – Viața lui Mihai Eminescu, Editura pentru Literatură, București, 1964.
4. Manolescu, N. – Istoria critică a literaturii române, Editura Paralela 45, Pitești, 2008.

Provocările practicii pedagogice în învățământul modern

Prof. înv. primar, Simoiu Daniela

Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani, județul Vâlcea

Practica pedagogică reprezintă una dintre cele mai importante etape în formarea inițială a cadrelor didactice, având rolul de a facilita tranziția de la cunoașterea teoretică la aplicarea corectă a strategiilor educaționale. În contextul învățământului modern, caracterizat prin dinamism, digitalizare și diversitate, această componentă devine tot mai complexă și solicitantă. Practicanții sunt puși în situația de a face față unor realități educaționale variate, care necesită nu doar cunoștințe solide, ci și competențe adaptative, reflexive și inovatoare.

1. Discrepanța dintre teorie și practică

Una dintre principalele provocări ale practicii pedagogice este diferența semnificativă dintre modelele teoretice studiate și realitatea din sala de clasă. În mediul școlar, procesul didactic este adesea prezentat într-o manieră idealizată, structurată și predictibilă. În schimb, în practică viitorii profesori se confruntă cu situații neprevăzute, cu elevi care au ritmuri diferite de învățare și cu contexte educaționale diverse. Această discrepanță poate genera nesiguranță și dificultăți în aplicarea metodelor didactice.

2. Integrarea tehnologiei în procesul didactic

Digitalizarea educației reprezintă o realitate incontestabilă a învățământului modern.

Utilizarea platformelor educaționale, a resurselor digitale și a instrumentelor interactive a devenit o cerință fundamentală pentru cadrele didactice. Cu toate acestea, integrarea eficientă a tehnologiei în procesul didactic ridică numeroase provocări.

În primul rând, există diferențe semnificative între școli în ceea ce privește accesul la resurse tehnologice.

În al doilea rând, nu toți practicanții dețin competențe digitale avansate, ceea ce poate limita eficiența activităților desfășurate. În plus, utilizarea tehnologiei trebuie să fie pedagogic fundamentată, ceea ce presupune o pregătire suplimentară și o înțelegere profundă a rolului acesteia în învățare.

3. Managementul clasei și relația cu elevii

Gestionarea eficientă a clasei constituie una dintre cele mai dificile competențe de dobândit în timpul practicii pedagogice. Practicanții trebuie să învețe cum să mențină disciplina, să organizeze activitățile didactice și să creeze un climat favorabil învățării. Relația cu elevii este, de asemenea, esențială. Profesorul nu trebuie să fie nu doar un transmițător de informații, ci și un facilitator al învățării, un sprijin emoțional și un model de comportament. Lipsa experienței poate conduce la dificultăți în gestionarea conflictelor, în motivarea elevilor sau în adaptarea comunicării la nivelul acestora.

4. Diversitatea și incluziunea educațională

În școala contemporană, diversitatea este o caracteristică definitorie. Elevii provin din medii socio-culturale diferite, au stiluri de învățare variate și pot prezenta nevoi educaționale speciale. Această realitate impune adoptarea unor strategii didactice incluzive, care să răspundă nevoilor tuturor elevilor. Adaptarea conținuturilor, diferențierea sarcinilor și evaluarea achitabilă sunt doar câteva dintre aspectele care necesită atenție și competență.

5. Formarea insuficientă și timpul limitat al practicii

Un alt obstacol important este reprezentat de durata redusă a practicii pedagogice în cadrul programelor de formare. De multe ori, timpul alocat nu este suficient pentru a permite practicanților să experimenteze o varietate de situații didactice și să își consolideze competențele.

6. Necesitatea inovării și a adaptării continue

Învățământul modern promovează metode active și participative, centrate pe elev, precum învățarea prin descoperire, lucrul în echipă sau abordările interdisciplinare. Aceste metode contribuie la dezvoltarea competențelor-cheie, dar presupun un nivel ridicat de implicare și creativitate din partea profesorului. Practica pedagogică oferă oportunitatea de a experimenta, de a greși și de a învăța din aceste experiențe, contribuind astfel la dezvoltarea profesională.

În concluzie, practica pedagogică în învățământul modern este un proces complex, marcat de provocări multiple, dar și de oportunități semnificative de învățare și dezvoltare. Depășirea dificultăților întâlnite în timpul practicii contribuie la formarea unor cadre didactice competente, flexibile și capabile să răspundă nevoilor unei societăți în continuă schimbare.

Bibliografie

1. Ministerul Educației, *Curriculum pentru formarea inițială a cadrelor didactice*, București, 2020;
2. Institutul de Științe al Educației, *Ghiduri metodologice pentru practica pedagogică*, București, 2018.

Rolul practicii pedagogice în formarea profesorilor și dezvoltarea învățământului european

Prof. Smădu Georgeta

Liceul Tehnologic Petre Ionescu Muscel Domnești, jud. Argeș

Educația reprezintă unul dintre pilonii fundamentali ai dezvoltării societății europene moderne. În contextul transformărilor sociale, tehnologice și culturale, sistemele educaționale sunt nevoite să se adapteze permanent pentru a răspunde cerințelor actuale. În acest proces, formarea cadrelor didactice ocupă un loc central, deoarece calitatea educației depinde în mare măsură de pregătirea profesorilor.

Un element esențial al formării inițiale a profesorilor îl constituie practica pedagogică. Aceasta oferă viitorilor profesori oportunitatea de a aplica în mod concret cunoștințele teoretice dobândite în cadrul studiilor universitare. În același timp, promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor didactice, la înțelegerea realităților din mediul școlar și la creșterea calității procesului educațional.

Practica pedagogică reprezintă ansamblul activităților desfășurate de studenții care se pregătesc pentru cariera didactică în mediul educațional real, sub îndrumarea cadrelor didactice coordonatoare. Aceasta face parte din procesul de formare inițială a profesorilor și are rolul de a facilita integrarea cunoștințelor teoretice în activitatea practică.

Practica pedagogică nu reprezintă doar o etapă de formare profesională, ci și un proces de dezvoltare personală. Studenții învață să își gestioneze emoțiile, să își dezvolte empatia și să înțeleagă nevoile diverse ale elevilor.

Promovarea activităților de practică pedagogică este esențială pentru îmbunătățirea procesului de formare a viitorilor profesori. În primul rând, aceasta contribuie la consolidarea relației dintre teorie și practică. Cunoștințele dobândite în cadrul cursurilor universitare devin mult mai relevante atunci când sunt aplicate în situații reale de predare. Un alt aspect important îl reprezintă dezvoltarea competențelor de reflecție profesională. În urma activităților desfășurate, studenții analizează rezultatele obținute, identifică punctele forte și aspectele care necesită îmbunătățire și își dezvoltă astfel capacitatea de autoevaluare.

La nivel european, formarea profesorilor se bazează pe principii precum profesionalismul, competența și învățarea continuă. Practica pedagogică este considerată un element esențial al acestui proces, deoarece permite viitorilor profesori să dobândească experiență directă în activitatea didactică.

În plus, politicile educaționale europene promovează dezvoltarea competențelor pedagogice prin metode moderne de predare, utilizarea tehnologiilor digitale și adaptarea procesului educațional la nevoile elevilor. Practica pedagogică oferă cadrul ideal pentru experimentarea acestor metode și pentru dezvoltarea unui stil didactic inovator.

Astfel, promovarea practicii pedagogice contribuie la alinierea sistemelor educaționale naționale la standardele europene și la formarea unor profesori capabili să răspundă provocărilor societății contemporane.

Participarea la activități de practică pedagogică aduce numeroase beneficii studenților care se pregătesc pentru cariera didactică.

De asemenea, această experiență contribuie la dezvoltarea încrederii în propriile capacități. Susținerea lecțiilor și primirea feedback-ului din partea profesorilor mentori îi ajută pe studenți să își îmbunătățească performanțele și să își dezvolte identitatea profesională.

Nu în ultimul rând, practica pedagogică stimulează spiritul de colaborare și schimbul de idei între studenți, profesori mentori și cadre universitare, contribuind astfel la formarea unei comunități educaționale dinamice.

Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la îmbunătățirea procesului de formare a cadrelor didactice și la consolidarea legăturii dintre universități și școli. În același timp, aceasta facilitează

adaptarea sistemului educațional la standardele europene și la cerințele societății contemporane.

În concluzie, dezvoltarea și susținerea practicii pedagogice reprezintă un factor esențial pentru creșterea calității învățământului și pentru formarea unor profesori competenți, capabili să contribuie la progresul educației europene.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin – *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom, 2014.
2. Joița, Elena – *Pedagogie și elemente de psihologia educației*. București: Editura Arves, 2010.
3. Potolea, Dan; Neacșu, Ioan – *Pregătirea psihopedagogică a profesorilor*. București: Editura Polirom, 2008.
4. Păun, Emil – *Școala – abordare sociopedagogică*. București: Editura Polirom, 2017.
5. Ministerul Educației – *Strategii privind formarea inițială și continuă a cadrelor didactice*, documente educaționale.

Practica pedagogică – fundamentul formării profesorului european modern și cheia unui învățământ de calitate

*Educatoare Smarandache Luminița
Școala Gimnazială Budești, loc. Budești / Vâlcea*

În contextul actual al societății bazate pe cunoaștere, educația reprezintă un factor esențial al dezvoltării durabile și al integrării europene. Transformările rapide din domeniul social, economic și tehnologic impun o regândire continuă a procesului de formare a cadrelor didactice, astfel încât acestea să răspundă eficient noilor cerințe educaționale. În acest cadru, practica pedagogică dobândește un rol central, constituind o verigă fundamentală între pregătirea teoretică și aplicarea concretă a competențelor didactice. Promovarea activităților de practică pedagogică se înscrie în direcțiile strategice ale învățământului european, care vizează creșterea calității educației, dezvoltarea competențelor profesionale și adaptarea la diversitatea contextelor educaționale. Aceasta contribuie la formarea unor profesori capabili să gestioneze eficient situații reale de predare-învățare, să utilizeze metode didactice moderne și să valorifice potențialul fiecărui elev. Astfel, practica pedagogică devine nu doar o etapă de formare, ci un proces esențial în construirea identității profesionale a viitorilor specialiști în educație.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un pilon esențial în consolidarea calității învățământului european contemporan, întrucât asigură conexiunea directă dintre teoria educațională și realitatea din sala de clasă. În contextul transformărilor socio-economice și al globalizării, sistemele educaționale din Europa sunt supuse unor presiuni constante de adaptare, iar formarea inițială și continuă a cadrelor didactice devine un factor strategic. Practica pedagogică, în acest sens, nu mai este percepută doar ca o etapă obligatorie în formarea profesorilor, ci ca un proces complex de dezvoltare profesională, reflexivă și inovatoare. În cadrul învățământului european, accentul se pune tot mai mult pe competențe, pe învățarea centrată pe elev și pe dezvoltarea gândirii critice. Activitățile de practică pedagogică contribuie în mod direct la formarea acestor competențe, oferind viitorilor profesori oportunitatea de a experimenta metode didactice moderne, de a adapta strategiile de predare la diversitatea elevilor și de a înțelege dinamica relațiilor educaționale. Prin implicarea activă în mediul școlar, studenții își dezvoltă abilități de comunicare, management al clasei și evaluare autentică.

Promovarea activităților de practică pedagogică implică, de asemenea, consolidarea parteneriatelor dintre universități și instituțiile de învățământ preuniversitar. Aceste colaborări facilitează schimbul de bune practici, integrarea cercetării în activitatea didactică și dezvoltarea unor programe de formare relevante pentru nevoile reale ale sistemului educațional. În multe țări europene, școlile de aplicație sau centrele de practică pedagogică joacă un rol crucial în formarea viitorilor profesori, oferind un mediu autentic și suportiv pentru experimentare și învățare.

Integrarea tehnologiei în activitățile de practică pedagogică reprezintă o altă direcție importantă în învățământul european. Utilizarea platformelor digitale, a resurselor educaționale deschise și a instrumentelor interactive contribuie la diversificarea strategiilor didactice și la creșterea atractivității procesului educațional. În acest context, viitorii profesori trebuie să dobândească competențe digitale avansate, care să le permită să răspundă cerințelor unei societăți bazate pe cunoaștere.

Un factor determinant în eficiența practicii pedagogice îl constituie mentoratul. Profesorii mentori au rolul de a ghida, sprijini și evalua studenții practicanți, contribuind la dezvoltarea competențelor profesionale și la integrarea acestora în comunitatea educațională. Relația mentor–student este una de colaborare și învățare reciprocă, bazată pe încredere și respect profesional. În multe sisteme educaționale europene, mentoratul este recunoscut și susținut instituțional, fiind considerat o componentă esențială a formării didactice.

Portofoliile didactice, observațiile la clasă, autoevaluarea și feedback-ul constructiv sunt instrumente utilizate frecvent în acest proces. Aceste metode permit o apreciere holistică a evoluției studentului și încurajează dezvoltarea unei atitudini proactive față de învățare.

În concluzie, activitățile de practică pedagogică reprezintă un factor determinant al învățământului european, contribuind la formarea unor profesori competenți, reflexivi și adaptați la realitățile contemporane. Prin promovarea acestor activități, sistemele educaționale pot asigura calitatea procesului de predare-învățare și pot răspunde eficient provocărilor actuale.

Bibliografie

1. European Commission. (2013). Supporting Teacher Competence Development for Better Learning Outcomes. Luxembourg: Publications Office of the European Union.
2. Darling-Hammond, L. (2006). Powerful Teacher Education: Lessons from Exemplary Programs. San Francisco: Jossey-Bass.
3. Schön, D. A. (1983). The Reflective Practitioner: How Professionals Think in Action. New York: Basic Books.
4. OECD. (2019). A Flying Start: Improving Initial Teacher Preparation Systems. Paris: OECD Publishing.
5. Hattie, J. (2009). Visible Learning: A Synthesis of Over 800 Meta-Analyses Relating to Achievement. London: Routledge.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

Soceanu Nicoleta-Diana

Școala Gimnazială Căpitan Mărășanu Stroești, Vâlcea

În contextul actual al globalizării și al transformărilor rapide din domeniul educației, învățământul european pune un accent deosebit pe formarea competențelor practice ale viitorilor specialiști. Practica pedagogică reprezintă un element esențial în pregătirea cadrelor didactice, contribuind la dezvoltarea abilităților necesare pentru desfășurarea unui proces educațional eficient și adaptat nevoilor elevilor.

Promovarea activităților de practică pedagogică este considerată un factor determinant al învățământului european, deoarece aceasta facilitează îmbinarea cunoștințelor teoretice cu experiența practică. Astfel, studenții au posibilitatea de a aplica conceptele învățate în contexte reale, dezvoltându-și competențele didactice, capacitatea de comunicare și adaptabilitatea la diverse situații educaționale.

Un alt aspect important îl constituie dezvoltarea gândirii critice și reflexive. Prin implicarea directă în activități educaționale, viitorii profesori sunt încurajați să analizeze și să evalueze propriile metode de predare, să identifice punctele forte și slabe și să adopte strategii de îmbunătățire continuă. Acest proces contribuie la formarea unor cadre didactice competente și responsabile.

În plus, practica pedagogică sprijină dezvoltarea competențelor interculturale, esențiale într-un spațiu european caracterizat prin diversitate culturală. Participarea la programe de mobilitate și schimburi educaționale oferă studenților oportunitatea de a interacționa cu sisteme de învățământ diferite, de a înțelege alte perspective educaționale și de a adopta bune practici.

Un rol important în promovarea activităților de practică pedagogică îl au instituțiile de învățământ superior, care trebuie să asigure un cadru organizat și eficient pentru desfășurarea acestora. Colaborarea cu unitățile școlare, mentoratul de calitate și evaluarea continuă sunt elemente esențiale pentru succesul acestor activități.

De asemenea, integrarea tehnologiei în practica pedagogică devine din ce în ce mai importantă. Utilizarea resurselor digitale și a platformelor educaționale contribuie la modernizarea procesului de predare și la creșterea atractivității actului educațional. Astfel, viitorii profesori sunt pregătiți să facă față cerințelor unei societăți digitale.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un pilon fundamental al învățământului european. Aceasta contribuie la formarea unor cadre didactice bine pregătite, capabile să răspundă provocărilor actuale și să ofere un act educațional de calitate. Investiția în dezvoltarea acestor activități este esențială pentru progresul sistemului educațional și pentru formarea unor generații viitoare competente și adaptabile.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Cerghit, Ioan – Metode de învățământ, Editura Polirom, Iași, 2006.
3. Jinga, Ion; Istrate, Elena – Manual de pedagogie, Editura ALL, București, 2008.
4. Comisia Europeană – Educație și formare în Uniunea Europeană, Bruxelles.
5. Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Practica pedagogică – între exigențe teoretice și realități educaționale

Spafiu Andreea Nicoleta

Liceul Tehnologic „Justinian Marina”/ Școala Gimnazială „Dumitru Bădescu” Olănești

Transformările actuale din spațiul educațional european impun o reconsiderare a formării cadrelor didactice, în sensul orientării acesteia către dezvoltarea competențelor profesionale autentice. În acest context, practica pedagogică nu mai poate fi tratată exclusiv ca o etapă formală a formării inițiale, ci trebuie valorizată ca un spațiu real de învățare profesională. Promovarea activităților de practică pedagogică devine astfel un factor determinant al învățământului european, întrucât facilitează articularea dintre exigențele teoretice și realitățile concrete ale mediului educațional.

Din perspectiva experienței directe în mediul școlar, se constată că trecerea de la formarea teoretică la activitatea didactică efectivă presupune un proces complex de adaptare. Situațiile reale de predare relevă frecvent discrepanțe între modelele teoretice și dinamica autentică a clasei de elevi. De exemplu, proiectarea unei lecții conform rigorilor metodice nu garantează întotdeauna eficiența acesteia în contextul unei clase eterogene, unde ritmurile de învățare, nivelul de motivație și particularitățile individuale influențează semnificativ desfășurarea activității.

În cadrul activităților de practică pedagogică, interacțiunea directă cu elevii oferă viitorilor profesori oportunitatea de a înțelege complexitatea actului didactic dincolo de dimensiunea sa teoretică. Gestionarea timpului didactic, menținerea atenției elevilor, adaptarea limbajului și utilizarea strategiilor interactive sunt competențe care se formează preponderent prin experiență. Astfel, practica pedagogică devine un cadru de învățare situată, în care reflecția asupra propriei activități contribuie la dezvoltarea profesională.

În spațiul educațional european, accentul este plasat pe formarea unor cadre didactice reflexive, capabile să își adapteze demersul didactic în funcție de contexte diverse. Experiențele de practică, inclusiv cele derulate în cadrul programelor de mobilitate, evidențiază importanța contactului cu sisteme educaționale diferite, unde metodele interactive, colaborative și centrate pe elev sunt valorizate în mod constant.

Din perspectivă practică, participarea la activități educaționale în contexte variate permite observarea unor modele didactice inovatoare, precum utilizarea tehnologiei digitale în predare, organizarea învățării pe bază de proiecte sau integrarea evaluării formative în mod sistematic. Aceste experiențe contribuie la lărgirea orizontului profesional și la dezvoltarea unei gândiri pedagogice flexibile, adaptate cerințelor actuale.

Totodată, rolul mentorului didactic se dovedește esențial în procesul de formare practică. Feedbackul constructiv, observația ghidată și analiza lecțiilor susțin dezvoltarea capacității de autoevaluare și autoreglare a viitorilor profesori. În absența unei ghidări eficiente, practica pedagogică riscă să rămână o experiență fragmentară, lipsită de coerență formativă.

Experiențele concrete din activitatea didactică demonstrează că profesorii care au beneficiat de o formare practică solidă manifestă o mai mare flexibilitate în gestionarea situațiilor educaționale. Aceștia reușesc să adapteze conținuturile la nivelul de înțelegere al elevilor, să utilizeze metode interactive și să creeze un climat educațional favorabil învățării.

De exemplu, în situațiile în care elevii manifestă dificultăți de concentrare sau lipsă de motivație, profesorul format prin experiență practică este capabil să ajusteze strategia didactică, introducând activități dinamice sau sarcini diferențiate. În mod similar, gestionarea situațiilor de indisciplină sau a conflictelor din clasă necesită competențe care nu pot fi dezvoltate exclusiv prin studiu teoretic, ci prin confruntarea directă cu astfel de contexte.

În plus, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea unei atitudini reflexive, profesorii devenind capabili să analizeze critic propriul demers didactic și să identifice modalități de îmbunătățire. Această dimensiune reflexivă este esențială în contextul învățământului european, caracterizat prin dinamism și

necesitatea adaptării continue.

Promovarea activităților de practică pedagogică se conturează ca un factor esențial în dezvoltarea unui învățământ european de calitate, întrucât asigură formarea unor cadre didactice competente, adaptabile și reflexive. Integrarea experiențelor practice în procesul de formare profesională permite depășirea limitelor unei pregătiri exclusiv teoretice și facilitează construirea unei identități didactice autentice. În acest sens, valorificarea practicii pedagogice nu reprezintă doar o necesitate formativă, ci o condiție fundamentală pentru eficiența și relevanța educației contemporane.

Bibliografie

1. Păun, E. (1999). *Școala – o abordare sociopedagogică*. Iași: Editura Polirom.
2. Potolea, D., & Toma, S. (coord.). (2013). *Formarea profesorilor în Europa: politici și practici*. București: Editura Universității din București.

Rolul practicii pedagogice în formarea profesorilor și dezvoltarea unui sistem educațional european de calitate

*Prof. logoped Stan Oana-Elena
CJRAE Vâlcea/ Școala Gimnazială I. Gh. Duca*

INTRODUCERE

Educația reprezintă unul dintre pilonii fundamentali ai dezvoltării societății moderne, iar formarea cadrelor didactice are un rol esențial în asigurarea calității procesului educațional. În contextul integrării europene și al transformărilor din sistemele educaționale, accentul se pune tot mai mult pe pregătirea practică a viitorilor profesori. Practica pedagogică reprezintă o etapă indispensabilă în formarea profesională a cadrelor didactice, deoarece facilitează aplicarea cunoștințelor teoretice în situații reale de predare și învățare.

Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale ale viitorilor profesori și la adaptarea sistemului educațional la cerințele europene. Astfel, practica pedagogică devine un factor determinant în modernizarea și eficientizarea procesului de învățământ.

1. CONCEPTUL ȘI IMPORTANȚA PRACTICII PEDAGOGICE

Practica pedagogică reprezintă procesul prin care studenții sau viitorii profesori își dezvoltă competențele didactice prin activități desfășurate în unități de învățământ, sub îndrumarea profesorilor mentori. Aceasta oferă oportunitatea de a observa activitatea didactică, de a participa la procesul educațional și de a experimenta diferite metode de predare.

Importanța practicii pedagogice constă în faptul că aceasta contribuie la:

- dezvoltarea competențelor didactice și metodologice;
- formarea abilităților de comunicare și relaționare cu elevii;
- dezvoltarea capacității de gestionare a situațiilor educaționale;
- formarea unei identități profesionale solide.

Prin contactul direct cu mediul școlar, studenții reușesc să înțeleagă mai bine realitățile sistemului educațional și să își adapteze strategiile de predare la nevoile elevilor.

2. IMPACTUL PRACTICII PEDAGOGICE ASUPRA CALITĂȚII EDUCAȚIEI

Practicile pedagogice bine organizate au un impact semnificativ asupra calității educației. Profesorii care beneficiază de o pregătire practică solidă sunt mai bine pregătiți să gestioneze procesul de predare, să motiveze elevii și să creeze un mediu educațional eficient.

De asemenea, practica pedagogică contribuie la:

- dezvoltarea profesională continuă a cadrelor didactice;
- creșterea calității actului educațional;
- adaptarea procesului educațional la nevoile societății;
- formarea unor profesori competenți și responsabili.

Prin urmare, promovarea practicii pedagogice reprezintă o condiție esențială pentru dezvoltarea unui sistem educațional modern și performant.

CONCLUZII

Practica pedagogică reprezintă un element fundamental în formarea cadrelor didactice și în dezvoltarea unui sistem educațional de calitate. Prin implicarea directă în activități didactice reale, viitorii profesori își dezvoltă competențele profesionale și își consolidează identitatea profesională.

În contextul integrării europene, promovarea activităților de practică pedagogică devine o prioritate pentru instituțiile de învățământ superior, deoarece contribuie la formarea unor profesori capabili să răspundă cerințelor societății contemporane. Astfel, practica pedagogică nu reprezintă doar o etapă în formarea profesională, ci și un factor determinant în modernizarea și eficientizarea sistemului educațional european.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Joița, Elena – *Didactica aplicată*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.
3. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006.
4. Iucu, Romiță – *Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici, strategii*, Editura Humanitas Educațional, București, 2004.
5. Comisia Europeană – *Education and Training in Europe*, Bruxelles, 2020.

Sistemul educațional: tradițional versus modern

Prof. Guiu Stăncuța

Colegiul Energetic Râmnicu Vâlcea

Educația joacă un rol cheie în dezvoltarea civilizației umane. Încă din cele mai vechi timpuri, metoda de învățare evoluează constant cu timpul și trece încă prin numeroase schimbări datorită tehnologiilor avansate. Cu toții suntem destul de familiarizați cu modalitățile tradiționale de învățare în care educația este împărțită în pereții sălii de clasă unui grup de elevi.

Cu toate acestea, odată cu intervenția internetului și a tehnologiei digitale, platforma online este în prezent în tendință luând locul sălilor de clasă din cărămidă și mortar. Beneficiind în același timp de o gamă largă de studenți de pe tot globul, sistemul educațional modern a eradicat complet limitarea de spațiu a unei

săli de clasă fizică. Încurajând participarea mai multor elevi din diferite zone, de tehnicile de învățare online beneficiază din plin elevii, făcându-le mai preferate de către aceștia.

Subliniind unele dintre avantajele sistemului educațional atât tradițional, cât și modern, această lucrare face o comparație paralelă între acestea.

Sistemul tradițional

Învățarea tradițională deține utilizarea instrumentelor convenționale de învățare care includ tablă, cretă, cărți și pixuri. Închiși în pereții sălilor de clasă, elevii dobândesc educație de la profesorii prezenți în clasă și primesc asistență directă de la aceștia în timpul neînțelegerilor sau îndoielilor cu privire la materie.

Înscriși la instituție pentru un anumit termen sau perioadă, studenții participă la cursuri în fiecare zi. Încă urmată de un număr mare de instituții de învățământ, învățarea obișnuită prin sălile de clasă are propriile sale avantaje și valoare, cum ar fi:

Expunere socială: a fi expus la un grup de elevi din diferite locuri va fi întotdeauna distractiv și relaxant. Nu numai că va spori schimbul de cunoștințe, dar îi va încuraja pe elevi să învețe mai multe.

Activități extra curriculare: într-un grup plin de aceleași grupuri de vârstă, învățarea poate fi fie academică, fie alte activități de grup care promovează o învățare adecvată. Elevii nu numai că pot participa la diferite activități, dar învățarea la clasă le va extinde capacitatea de învățare la maximum.

Îndrumarea adecvată: prezența unui profesor este, de asemenea, benefică, deoarece îndoielile care apar la mijlocul orei pot fi rezolvate atunci și acolo. De asemenea, va promova mai multe interacțiuni elevi – profesor, care se vor adăuga la capacitățile de învățare ale elevilor.

Sistemul modern

Educația modernă este cea mai recentă și cea mai recentă versiune a educației în școli și instituții de învățământ în secolul XXI. Se concentrează nu numai pe cursuri remarcabile în, dar își propune și să promoveze gândirea critică, abilitățile de viață, educația valorică, abilitățile analitice și abilitățile de luare a deciziilor pentru studenți. Educația online folosește, de asemenea, cea mai recentă tehnologie, cum ar fi aplicații mobile, forumuri audio și video, cum ar fi YouTube, podcasturi, cărți electronice, filme etc., predând elevilor și făcând procesul de învățare atractiv și captivant.

Cu toate acestea, metodele tradiționale și moderne de predare sunt eficiente și utile în educația online. Metodele moderne de predare sunt foarte importante și joacă un rol important în dezvoltarea educației și cunoștințelor copiilor. Educația modernă include o varietate de metode de învățare și predare, inclusiv învățarea spațială populară, care încurajează elevii să comute rapid între activități. Odată cu aplicarea științei și tehnologiei în metodele de predare, educația devine mai interesantă, mai ușoară și mai interesantă pentru studenți.

Educația modernă diferă semnificativ de metodele tradiționale și este acum practică pe scară largă în școli, cu un accent mai mare pe știință și tehnologie. O varietate de tehnologii informatice, internetul și prezentările cu proiectoare ajută educația modernă să facă orele interesante și interactive pentru elevi. Spre deosebire de manualele tradiționale și de învățarea teoretică, educația modernă reduce granițele sistemului tradițional la învățarea prin experimentare și experiență. Elevilor li s-au oferit fapte și cunoștințe cunoscute în educația tradițională, dar, în același timp, au fost introduse abilități de gândire critică și de rezolvare a problemelor, astfel încât să poată efectua cercetări și să atingă niveluri superioare în educația online.

Deoarece metodele tradiționale folosesc repetarea și memorarea informațiilor pentru a-i preda pe elevi, înseamnă că aceștia nu își dezvoltă gândirea critică, abilitățile de rezolvare a problemelor și de luare a deciziilor. Înainte, educația sau cunoștințele se concentrau doar pe abilitățile necesare pentru a supraviețui. Apoi a venit timpul aplicării pe scară largă a științei și tehnologiei în viața de zi cu zi. Aceasta a fost și perioada în care știința și tehnologia au început să se dezvolte cel mai rapid.

Învățarea modernă încurajează studenții să colaboreze și, prin urmare, să fie mai productivi. Spunând asta, metodele de predare tradiționale și moderne sunt atât eficiente, cât și utile în educația de astăzi. La fel ca în majoritatea lucrurilor, totul este despre echilibru. Trebuie să înțelegem când o metodă tradițională funcționează cel mai bine și când este corect să încercăm abordări noi și inovatoare.

Educația tradițională este studiul culturii, tradițiilor și obiceiurilor, în timp ce educația modernă îi învață pe elevi să-și îmbunătățească abilitățile.

Bibliografie

1. Cutright, P. - *Methods of Teaching. Review of Educational Research*, Vol. 6, No. 3, pp. 310-323. Psychology of Learning, General Methods of Teaching, and Supervision. Jun 1936. Jstor. 21 Mar 2008
2. Scrivener, J. – *Learning. Teaching*. Oxford: Macmillan, 2005.
3. Tyler, R. W. - *Nature of Learning Activities. Review of Educational Research*. Vol. 1, No. 1, pp. 22-29. The Curriculum. Jan 1931. Jstor. 22Mar 2008.
4. <https://www.thehighereducationreview.com> – accesat în data de 31. 10. 2022
5. <https://innovativeteachingmethods.wordpress.com> – accesat în data de 31.10 2022

Practica pedagogică în predarea limbii engleze – între reflecție didactică și formarea competențelor europene

*Profesor de limba engleză, grad didactic:debutant Ștefănuț Adelina
Școala: Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”: Râmnicu Vâlcea*

În contextul actual al educației europene, practica pedagogică dobândește statutul unui instrument esențial, facilitând conexiunea dintre teoria didactică și realitatea concretă a procesului de predare-învățare. În cazul predării limbii engleze, reflecția asupra activității didactice joacă un rol important, contribuind atât la adaptarea strategiilor de predare, cât și la dezvoltarea progresivă a competențelor de comunicare ale elevilor. Lucrarea analizează relevanța integrării reflecției pedagogice în activitatea didactică, din perspectiva formării competențelor-cheie promovate la nivel european.

Practica pedagogică și dimensiunea reflexivă a actului didactic

În literatura pedagogică actuală, practica pedagogică este definită ca spațiu de validare și reconfigurare permanentă a demersului didactic, prin raportare la realitățile concrete ale clasei. În predarea limbilor moderne, această dimensiune capătă o relevanță aparte, întrucât eficiența actului educațional este condiționată de adaptarea continuă a metodelor la nivelul de receptivitate, ritmul de învățare și disponibilitatea de comunicare a elevilor.

Reflecția didactică permite profesorului să depășească aplicarea rigidă a strategiilor de predare și să opereze ajustări metodologice în funcție de răspunsul elevilor. Astfel, practica pedagogică devine un proces de autoreglare profesională, în care analiza secvențelor didactice conduce la optimizarea actului educațional.

Specificul predării limbii engleze în contextul competențelor europene

Predarea limbii engleze, în acord cu orientările formulate de **Council of Europe**, presupune formarea competenței de comunicare funcțională, centrată pe utilizarea limbii în contexte variate și semnificative. În acest cadru, activitatea didactică eficientă nu mai poate fi limitată la transmiterea structurilor lexicale și gramaticale, ci implică dezvoltarea unor contexte de interacțiune autentică, în care elevul să devină participant activ la construcția mesajului.

Practica pedagogică demonstrează că strategiile interactive – dialogul activitatea în perechi, simularea contextuală – generează un nivel superior de implicare, cu condiția ca acestea să fie însoțite de momente de reflecție asupra dificultăților întâmpinate și asupra progresului realizat.

Funcția formativă a reflecției pedagogice

Integrarea reflecției în secvențele didactice produce efecte semnificative asupra procesului de autoreglare a învățării. Elevul dobândește capacitatea de a identifica propriile dificultăți de exprimare, de a conștientiza resursele lingvistice utilizate și de a formula intenții de ameliorare. Din perspectiva cadrului didactic, aceste date oferă indicatori relevanți pentru recalibrarea activităților ulterioare: selectarea suporturilor lingvistice adecvate, ajustarea complexității sarcinilor și organizarea diferențiată a intervenției pedagogice. În acest sens, reflecția nu constituie o etapă suplimentară, ci o componentă structurală a practicii pedagogice moderne

Concluzii

Practica pedagogică în predarea limbii engleze trebuie înțeleasă ca proces dinamic de articulare între intenția curriculară, contextul educațional concret și exigențele formării competențelor europene. Dimensiunea reflexivă conferă consistență acestui proces, transformând activitatea didactică într-un mecanism continuu de ajustare și eficientizare. În actualul context educațional, profesorul de limba engleză are rolul nu doar de a transmite conținuturi, ci și de a construi situații de învățare care favorizează participarea conștientă și progresul elevului.

Bibliografie

1. Council of Europe (2020). *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment. Companion Volume.*
2. Ministerul Educației (2023). *Repere metodologice privind aplicarea curriculumului la disciplina limba engleză.*

Practica pedagogică – laboratorul formării viitorului profesor

*Prof. înv. primar, Stelea Elena – Bianca
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” Drăgășani, Vâlcea*

În contextul transformărilor rapide din societatea contemporană, educația se află într-un proces continuu de adaptare la cerințele unei societăți bazate pe cunoaștere. Formarea inițială a cadrelor didactice reprezintă un element esențial în asigurarea calității procesului educațional, iar practica pedagogică ocupă un loc central în acest demers. Dacă formarea teoretică oferă baza conceptuală necesară, practica pedagogică devine spațiul în care cunoștințele sunt aplicate, experimentate și transformate în competențe profesionale reale.

În acest sens, practica pedagogică poate fi considerată un adevărat „laborator” al formării viitorului profesor, deoarece oferă oportunitatea de a experimenta situații reale de predare, de a interacționa cu elevii și de a reflecta asupra propriei activități didactice.

Scopul acestui articol este de a evidenția rolul practicii pedagogice în formarea viitorilor profesori și de a analiza modul în care aceasta contribuie la dezvoltarea competențelor didactice necesare în învățământul contemporan.

Practica pedagogică reprezintă una dintre cele mai importante componente ale formării inițiale a cadrelor didactice. Ea facilitează trecerea de la cunoașterea teoretică la aplicarea concretă a principiilor și metodelor didactice în activitatea educațională. Prin intermediul acesteia, studenții sau viitorii profesori au posibilitatea de a observa, analiza și participa activ la procesul instructiv-educativ.

Conform literaturii de specialitate, practica pedagogică îndeplinește mai multe funcții esențiale

în procesul de formare profesională: funcția de aplicare a cunoștințelor teoretice, funcția de formare a competențelor didactice și funcția de reflecție asupra actului educațional. În cadrul activităților practice, viitorii profesori își dezvoltă abilități precum planificarea lecțiilor, utilizarea strategiilor didactice, evaluarea elevilor și gestionarea situațiilor de învățare.

De asemenea, practica pedagogică contribuie la formarea unei atitudini reflexive față de procesul educațional. Profesorul în formare învață să analizeze critic propriile activități, să identifice dificultățile întâmpinate și să găsească soluții pentru îmbunătățirea actului didactic. În cadrul practicii, viitorii profesori își dezvoltă o serie de competențe esențiale, precum: competențele de proiectare didactică, de comunicare educațională, de evaluare și de management al clasei.

Proiectarea didactică reprezintă o etapă fundamentală în organizarea activității instructiv-educative. În timpul practicii pedagogice, studenții învață să elaboreze planuri de lecție, să stabilească obiective educaționale și să selecteze metode și mijloace didactice adecvate. Aceste activități contribuie la dezvoltarea gândirii pedagogice și la consolidarea competențelor de planificare a procesului de învățare.

Un alt aspect important îl reprezintă comunicarea educațională. Relația dintre profesor și elev constituie un factor determinant în eficiența procesului de învățare. Practica pedagogică oferă ocazia de a experimenta diverse modalități de comunicare didactică și de a înțelege importanța adaptării discursului pedagogic la particularitățile elevilor.

De asemenea, evaluarea reprezintă o componentă esențială a activității didactice. În cadrul practicii pedagogice, viitorii profesori învață să utilizeze diferite metode și instrumente de evaluare, să formuleze feedback constructiv și să utilizeze rezultatele evaluării pentru îmbunătățirea procesului educațional.

Un element esențial în desfășurarea eficientă a practicii pedagogice îl reprezintă relația dintre studentul practicant și profesorul mentor. Mentorul are rolul de a ghida, consilia și sprijini procesul de formare profesională al viitorului cadru didactic. Profesorul mentor oferă exemple de bune practici didactice, facilitează reflecția asupra activităților desfășurate și contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale ale studentului. În acest sens, mentoratul reprezintă un proces complex de învățare prin observare, colaborare și feedback constructiv. Prin colaborarea cu mentorul, studentul are posibilitatea de a înțelege mai bine realitățile sistemului educațional și de a dezvolta o perspectivă realistă asupra profesiei didactice. În același timp, mentoratul contribuie la dezvoltarea încrederii în propriile capacități și la consolidarea identității profesionale.

Așadar, practica pedagogică reprezintă o componentă fundamentală a formării inițiale a cadrelor didactice, având un rol esențial în dezvoltarea competențelor profesionale și în formarea identității didactice. Prin intermediul acesteia, viitorii profesori au oportunitatea de a aplica cunoștințele teoretice în situații reale de predare, de a interacționa cu elevii și de a reflecta asupra propriilor experiențe didactice.

În acest sens, practica pedagogică poate fi considerată un veritabil laborator al formării viitorului profesor, deoarece facilitează dezvoltarea competențelor necesare exercitării profesiei didactice într-un context educațional aflat în continuă schimbare. Consolidarea rolului practicii pedagogice și dezvoltarea programelor de mentorat pot contribui semnificativ la îmbunătățirea calității formării inițiale a cadrelor didactice și, implicit, la creșterea calității educației.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași;
2. Cucos, C. (2014). *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași;
3. Iucu, R. (2008). *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași;
4. Schön, D. (1983). *The Reflective Practitioner: How Professionals Think in Action*, Basic Books, New York;
5. Stan, E. (2016). *Didactica postmodernă*, Editura Institutul European, București.

Promovarea activităților de practică pedagogică — pilon esențial al învățământului

Profesor Stelea Liliana Petruța

Școala Gimnazială Capu Dealului, Brănești, Gorj

Educația reprezintă fundamentul dezvoltării unei societăți moderne, iar calitatea și inovația sunt două elemente esențiale pentru asigurarea unui sistem educational eficient și adaptat nevoilor actuale. Într-o lume aflată într-o continuă schimbare, școala trebuie să evolueze constant pentru a răspunde nevoilor elevilor și cerințelor societății.

1. Introducere

Conceptul de **practică pedagogică** reprezintă totalitatea acțiunilor și strategiilor desfășurate de cadrul didactic în scopul instruirii și educării elevilor. În societatea actuală, caracterizată prin acces rapid la informație, rolul practicilor pedagogice s-a transformat: profesorul nu mai este singura sursă de cunoaștere, ci un **facilitator** și un **mentor** al învățării.

2. Abordări Pedagogice: Tradițional vs. Modern

Evoluția educației a impus o trecere de la modelele pasive la cele active, unde elevul ocupă locul central.

- **Modelul Tradițional:** Se axează pe memorare, reproducerea informației și autoritatea rigidă a profesorului. Învățarea este adesea receptiv-pasivă.
- **Modelul Modern (Constructivist):** Se bazează pe premisa că elevul își construiește propria cunoaștere prin experiență. Accentul cade pe gândirea critică, rezolvarea de probleme și colaborare.

3. Categoriile de practici pedagogice eficiente

A. Strategii active și participative

Acestea transformă elevul într-un actor principal în propriul proces de formare:

- **Învățarea prin Proiecte (PBL):** Elevii investighează o temă complexă pe parcursul mai multor săptămâni, finalizând procesul cu un produs concret.
- **Metoda Mozaicului (Jigsaw):** Favorizează învățarea prin cooperare, unde fiecare elev devine „expert” într-o parte a temei și o predă colegilor săi.
- **Metoda Starbursting (Explozia stelară):** Stimulează creativitatea prin formularea de întrebări despre o problemă dată.

B. Diferențierea instruirii

Într-o clasă eterogenă, practicile pedagogice trebuie să răspundă nevoilor variate. Diferențierea se poate face prin:

1. **Conținut:** Oferirea de materiale cu grade diferite de dificultate.
2. **Proces:** Folosirea unor stiluri de învățare diferite (vizual, auditiv, kinestezic).
3. **Produs:** Permite elevilor să aleagă cum demonstrează ce au învățat (un eseu, o prezentare video, un experiment).

4. Rolul tehnologiei în practica pedagogică

Integrarea instrumentelor digitale (EdTech) nu mai este opțională, ci o necesitate. Practicile moderne includ:

- **Blended Learning:** Combinarea întâlnirilor față în față cu activități online.
- **Gamificarea:** Utilizarea platformelor precum Kahoot sau Quizziz pentru a transforma evaluarea într-o experiență ludică și motivantă.

5. Evaluarea ca practică de susținere

Evaluarea nu trebuie să fie doar o „sentință” (notă), ci un instrument de reglare.

- **Evaluarea Formativă:** Oferă feedback constant, permițând elevului să își corecteze

parcursul înainte de examenul final.

- **Portofoliul Digital:** O colecție de lucrări care reflectă progresul și efortul elevului pe o perioadă lungă de timp.

6. Concluzii

Succesul practicilor pedagogice moderne depinde de capacitatea profesorului de a fi reflexiv și adaptabil. Nu există o „metodă magică”, ci un mix de strategii adaptate contextului social și nevoilor individuale ale elevilor. Scopul final al oricărei practici pedagogice rămâne formarea unor cetățeni autonomi, capabili de învățare pe tot parcursul vieții.

Bibliografie

1. Boncu Ștefan – „Psihosociologie școlară”, Editura Polirom, București, 2013;
2. Cerghit Ioan – „Metode de învățământ”, Editura Polirom, București, 2006;
3. Cucos, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014 .
4. Nicola Ioan – „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Aramis, București, 2003;
5. Mîndru Elena – „Strategii didactice interactive”, Editura Didactica Publishing House, București, 2005.

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european”

Prof.înv.primar Stîrcea Denisa

Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”, RâmnicuVâlcea

Formarea competențelor psihopedagogice, stăpânirea tehnologiei și metodologiei didactice, în așa fel încât comportamentul didactic al mentorului de practică pedagogică să fie un factor de performanțe ridicate pentru elevi, face parte din pregătirea psihopedagogică inițială și se realizează prin intermediul practicii pedagogice, ca teren de aplicare a cunoașterii de specialitate, precum și a cunoașterii psihopedagogice.

Mentoratul educațional are ca obiectiv principal promovarea și ridicarea calității pregătirii profesorilor debutanți pentru a face față cerințelor de integrare optimă la locul de muncă și pentru perfecționarea didactică.

Mentoratul are două componente principale și anume: o componentă de socializare, menită să asigure integrarea debutantului în viața și activitatea școlii și una de dezvoltare profesională și personală a viitoarelor cadre didactice. Învățarea profesiei are ca elemente esențiale activitatea de observare, reflecție, feed-back și predare în parteneriat.

Cadrul didactic mentor are o multitudine de roluri: ghid, partener, prieten, persoană de încredere, coach, confident, înțelept, bun ascultător, tutore, model de urmat, etc. Mentorul este cel ce sprijină debutantul în procesul de formare a sa, ajută la integrarea acestuia la nivel instituțional, oferă sprijin emoțional, făcând față schimbărilor majore ce au loc în perioada de început a carierei, dezvoltându-se personal și profesional, în timp relativ mai scurt, având în spate experiența și abilitățile mentorului său. Un mentor bun îndeplinește și rolul de coach, ajutându-și discipolul să își stabilească scopuri realiste și în același timp provocatoare, să își dezvolte abilitățile și să persevereze cu entuziasm. El oferă informații și corectează atitudini, însă este și sursă de inspirație; cunoaște atuurile și minusurile celui pe care îl ghidează și știe cum să le folosească în vederea creșterii motivației și încrederii. Poate oferi detalii nu numai despre ce, ci și despre cum trebuie

făcut.

În concluzie competența pedagogică reprezintă modalitățile de stabilire a nivelului de aplicare a capacităților și talentului pedagogului, când acestuia i se asigură condiții de activitate productivă și creatoare înaltă. Deci, competența pedagogică poate sugera condiția moral-civică, însușirile profesionale, alte însușiri și capacități care ar asigura cadrului didactic un randament opțional operativ în munca de instruire și educație. Este necesar ca profesia de dascăl să fie învățată ca oricare altă profesie care implică însușirea unei temeinice și competente pregătiri profesionale.

Bibliografie

1. Cristea S. Competența pedagogică la nivelul curriculumului. În: Didactica Pro. Revistă de teorie și practică educațională, nr. 2 (66), 2011;
2. Gliga L., Standarde profesionale pentru profesia didactică. București: POLSIB, 2002;

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

*Prof. Stoian Oana-Maria
Grădinița „Active Kids”, Râmnicu Vâlcea*

În contextul transformărilor sistemelor educaționale europene, practica pedagogică devine o componentă esențială a formării profesionale a cadrelor didactice. Lucrarea evidențiază rolul activităților de practică în dezvoltarea competențelor didactice, în corelarea teoriei cu realitatea educațională și în alinierea la standardele europene. Se subliniază contribuția practicii pedagogice la inovarea procesului instructiv-educativ și la creșterea calității învățământului.

Cuvinte-cheie: practică pedagogică, competențe didactice, formare profesională, învățământ european, inovare educațională

1. Introducere

Educația contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de evoluțiile sociale, tehnologice și culturale. În acest context, formarea cadrelor didactice trebuie să răspundă unor cerințe tot mai complexe, specifice spațiului educațional european. Practica pedagogică devine, astfel, un element central al profesionalizării, contribuind la dezvoltarea competențelor necesare unui act didactic de calitate.

Integrarea învățământului românesc în spațiul european presupune nu doar armonizarea curriculară, ci și formarea unor profesori capabili să aplice metode moderne, centrate pe elev și pe dezvoltarea competențelor. În acest sens, activitățile de practică pedagogică oferă cadrul optim pentru valorificarea cunoștințelor teoretice în situații reale de predare-învățare.

2. Rolul practicii pedagogice în formarea competențelor didactice

Practica pedagogică reprezintă o etapă fundamentală în formarea inițială a cadrelor didactice, facilitând trecerea de la cunoașterea teoretică la acțiunea educațională concretă. Prin intermediul acesteia, viitorii profesori își dezvoltă competențe esențiale, precum proiectarea didactică, managementul clasei, comunicarea educațională și evaluarea performanțelor elevi

Caracterul aplicativ al practicii permite observarea directă a procesului instructiv-educativ, analiza comportamentelor didactice și reflecția asupra propriilor acțiuni. Astfel, se formează un cadru

propice dezvoltării unei gândiri pedagogice reflexive, orientate spre îmbunătățirea continuă a activității didactice. Totodată, practica pedagogică contribuie la dezvoltarea capacității de adaptare la diverse contexte educaționale și la nevoile individuale ale elevilor, aspect esențial în promovarea unui învățământ incluziv și eficient.

3. Practica pedagogică – premisă a inovării educaționale

Un aspect important al practicii pedagogice îl constituie dimensiunea sa inovatoare. În cadrul activităților practice, viitorii profesori au posibilitatea de a experimenta metode și strategii didactice moderne, precum învățarea prin cooperare, utilizarea tehnologiilor digitale sau abordările interdisciplinare. Practica pedagogică devine astfel un spațiu de testare și validare a noilor paradigme educaționale, contribuind la modernizarea procesului de predare-învățare. Prin integrarea tehnologiilor informaționale și a metodelor interactive, se realizează trecerea de la un model tradițional, centrat pe profesor, la unul centrat pe elev, orientat spre formarea competențelor. În același timp, activitățile de practică stimulează cercetarea pedagogică aplicată, oferind oportunitatea identificării unor soluții inovatoare la problemele întâlnite în mediul educațional.

4. Dimensiunea europeană a practicii pedagogice

În contextul integrării europene, practica pedagogică capătă o dimensiune internațională, fiind corelată cu standardele și politicile educaționale promovate la nivel european. Programele de mobilitate academică și proiectele educaționale internaționale contribuie la schimbul de bune practici și la dezvoltarea competențelor interculturale. Aceste experiențe facilitează adaptarea viitorilor profesori la diversitatea culturală și educațională, pregătindu-i pentru un sistem de învățământ deschis, flexibil și orientat spre colaborare. De asemenea, ele susțin formarea unei perspective globale asupra educației și a rolului profesorului în societatea contemporană.

5. Concluzii

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant în asigurarea calității învățământului și în alinierea acestuia la standardele europene. Prin caracterul său aplicativ și inovator, practica pedagogică contribuie la formarea unor cadre didactice competente, reflexive și adaptabile.

În concluzie, consolidarea și dezvoltarea programelor de practică pedagogică trebuie să constituie o prioritate în politicile educaționale, în vederea formării unor profesori capabili să răspundă provocărilor educației moderne și să contribuie activ la dezvoltarea unui învățământ european de calitate.

Bibliografie

- Cerghit, I. – Sisteme de instruire alternative și complementare, Editura Polirom, Iași.
Ionescu, M. – Instrucție și educație, Editura Polirom, Iași.
Marin, T., Petrescu, C. – Practica pedagogică. Formarea profesorilor pentru învățământul primar și preșcolar, Editura Universitară, București.
Păun, E. – Școala – abordare sociopedagogică, Editura Polirom, Iași.

Joc și poveste în cadrul orelor de limba română

Prof. Stochița Elena

Școala Gimnazială Lunca Priporului, Nehoiu, Județul Buzău

Jocul didactic „este o metodă de acțiune simulată care constă în provocarea unor discuții pornind de la o problemă dată. Poate fi considerată o acțiune specifică încărcată de sensuri și tensiuni sau „un instrument educativ și didactic, o bază a metodelor de instruire și educație.” (Emanuela Ilie, Didactica limbii române, p. 157)

Subiectul trebuie să fie familiar elevilor, astfel încât ei să poată juca rolul, improvizând o stare de conflict ce trebuie atenuată de intervenția celorlalți. Utilitatea metodei este demonstrată de multiplele ei roluri: educă voința, rezistența, capacitatea de a respecta anumite convenții; învață elevul ce înseamnă apartenența la un grup, dezvoltă spiritul de echipă, responsabilitatea față de ceilalți; dezvoltă empatia și capacitatea de a înțelege opiniile altora; formează competența de a rezolva situațiile dificile; verifică corectitudinea comportamentelor formate. Combinarea învățării cu joaca și jocurile este importantă nu doar pentru amuzamentul și plăcerea ce le înconjoară, ci și pentru beneficiile pe care jocurile le poartă: „încorporate în activitatea didactică, elementele de joc imprimă un caracter mai viu și mai atrăgător, aduc varietate și o stare de bună dispoziție, de veselie și de bucurie, de divertisment și de destindere, ceea ce previne apariția monotoniei și a plictiselii, a oboselii.” (Ioan Cerghit, Metode de învățământ, p. 214)

Prin joc, cuvintele rar întâlnite vor fi discutate cu elevii și vor fi folosite în alte contexte, atât pentru îmbogățirea vocabularului, cât și pentru a se evita posibilitatea ca elevul să întâlnească astfel de situații în cadrul probei de examen, când nu ar avea timpul și nici mijloacele necesare să și le explice.

Activitate susținută: Notați pe portative notele muzicale, apoi răspundeți cerințelor:

1. **DO**rești să fii maestru al cuvintelor? Pornind de la cuvântul fecior, obțineți alte cuvinte prin derivare.
2. **RE**scrie primele două cuvinte axate pe antonimie.
3. **MI**ră-te de curajul eroului și transcrie expresiile prin care este evidențiată neînfricarea acestuia.
4. **FA**ntasmează pe baza textului și creează o descriere a locului în care se întâlnește eroul cu mireasa lui. Vei folosi cât mai multe adjective la gradul superlativ absolut.
5. **SOL**uționează următoarea cerință: transcrie din text patru cuvinte care nu fac parte din limbajul actual, apoi pune-le la forma corectă.
6. **LA**să-te vrăjit de atmosfera romantică a textului și creează o poezie care să surprindă călătoria mezinului.
7. **SI**nte-te bine! Creează planul unui basm, imaginat de tine.
8. **DO**vedește-ți talentul de scriitor și scrie o pagină de jurnal prin care să îți exprimi sentimentele trăite în timpul lecturii.

Există mai multe posibilități de a îmbina jocul cu activitățile ce impun efort creator și cunoașterea textului studiat.

1. **Caută-i perechea-** Se împart în mod egal bilete care cuprind trăsăturile basmului și bilete care cuprind pasaje din basme. Având în vedere că activitatea se va derula pe grupe, se va stabili liderul, iar după o perioadă scurtă de timp, liderul fiecărei echipe merge la flipchart pentru a scrie rezolvările.
2. **Bingo-** Pe o fișă de lucru se face un tabel cu șase careuri. În fiecare careu va fi trecută sarcina de lucru, sau informațiile ce se vor verifica. Spre exemplu, pentru a verifica datele despre viața și opera lui Ioan Slavici se apelează la acest joc. Elevul care știe să completeze primul careu va striga Bingo și va merge la tablă pentru a completa careul.
3. **Jocul de fantezie-** Alcătuiți un text de 10-15 rânduri în care să faceți reclamă unei cărți sau unei opere literare pe care clasa voastră o transformă într-o piesă de teatru. (Budulea Taichii)

Metoda **Cadranelor** facilitează sintetizarea informațiilor sau a noțiunilor, solicitând participarea activă a elevilor. Aplicabilitatea metodei este simplă, deoarece presupune împărțirea tablei în patru cadrane prin trasarea a două axe perpendiculare. Elevii sunt împărțiți în grupe numerotate de la 1 până la 4, corespunzătoare celor patru cadrane. Fiecare grupă rezolvă sarcinile primite, apoi prezintă clasei rezolvările, ceilalți membri pot interveni cu întrebări sau completări..

Activități susținute:

- I. C1: Interpretați semnificația titlului.
C2: Notați ideile principale.
C3: Prezentați rolul moralizator al operei.
C4: Reprezentați printr-un desen un moment al operei care v-a impresionat.
- II. C1: Propune alt titlu.
C2: Povestește pe scurt o întâmplare asemănătoare.
C3: Ce te-a impresionat?
C4: Imaginează-ți un alt final.

Metoda **R.A.F.T** (rol, auditoriu, formă, temă) presupune asumarea de către elev a unui rol din postura căruia solicită unui auditoriu-clasei de elevi, complet de judecată sau masă de oameni, printr-o anumită formă: scrisoare, prelegere, declarație, un lucru – o temă. Se solicită astfel antrenarea elevilor într-o activitate bazată pe scriere dirijată. Are la bază scrierea-redactarea unui text utilizabil în activitatea de predare-învățare desfășurată la orice disciplină și la orice vârstă.

Metoda presupune următoarele etape:

- profesorul prezintă elevilor o întâmplare, un eveniment;
- elevii sunt solicitați să identifice personajele implicate în desfășurarea evenimentelor prezentate;
- fiecare elev își asumă un anumit rol, devenind astfel personajul cu care se identifică;

Activitate susținută: Povestea porcului de Ion Creangă

Rol: Prietena prințesei

Auditoriu: Clasa de elevi

Format: Scrisoare/email

Tema: Curajul dovedit în căutarea lui Făt- Frumos

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan, Metode de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977
2. Goia, Vistian, Didactica limbii și literaturii române, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002
3. Ilie, Emanuela, Didactica limbii române, editura Polirom, Iași, 2008

Toleranță zero la violența școlară – un imperativ al educației moderne

*Streinu Ileana-didactic auxiliar(secretar)
Colegiul Economic, Municipiul Râmnicu Vâlcea*

Violența în școli reprezintă un fenomen tot mai vizibil, cu efecte negative semnificative asupra dezvoltării emoționale și sociale a elevilor. Aceasta se manifestă sub diverse forme: agresiuni fizice, violență verbală, excludere socială, intimidare sau cyberbullying. Consecințele nu se limitează la perioada școlară – afectează stima de sine, performanțele școlare și chiar relațiile sociale pe termen lung. Prin urmare, adoptarea și promovarea principiului de „toleranță zero la violența școlară” devine nu doar o măsură preventivă, ci un adevărat imperativ al educației moderne.

Ce înseamnă „toleranță zero”?

Principiul presupune o poziție fermă împotriva tuturor formelor de violență, indiferent de gravitate sau frecvență. Chiar și „glumele nevinovate” sau conflictele minore pot avea efecte cumulativ negative asupra elevilor. Toleranța zero nu se rezumă la sancțiuni – ea implică educație, prevenție și responsabilizare. Fiecare comportament agresiv trebuie identificat, abordat și corectat, astfel încât mesajul transmis să fie clar: violența nu este acceptată niciodată.

Rolul școlii și al profesorilor

Școala este principalul spațiu în care elevii învață să relaționeze și să respecte reguli sociale. Cadrele didactice sunt modele de comportament și au responsabilitatea de a crea un mediu sigur, bazat pe respect și empatie. Acțiuni concrete precum orele de consiliere, atelierele de dezvoltare socio-emoțională sau proiectele de grup pot contribui semnificativ la prevenirea violenței.

Regulile școlii trebuie să fie clare, bine comunicate și aplicate în mod echitabil. Lipsa de consecvență poate duce la normalizarea comportamentelor agresive și la escaladarea conflictelor. De aceea, toleranța zero presupune fermitate, dar și echitate și transparență în aplicarea regulilor.

Implicarea familiei și comunității

Prevenția violenței începe acasă. Părinții trebuie să fie parteneri activi ai școlii, să comunice cu profesorii și să susțină educația non-violentă. Activități comune școală-familie, întâlniri periodice și programe de educație parentală pot consolida mesajul anti-violență. Comunitatea locală, ONG-urile și autoritățile pot contribui prin campanii de conștientizare, proiecte sociale și sprijin pentru elevii vulnerabili. Implementarea unei politici de toleranță zero nu înseamnă rigiditate excesivă, ci consecvență și responsabilitate. Este vorba despre stabilirea unor reguli clare, aplicate corect și echitabil, precum și despre promovarea valorilor fundamentale: respectul, solidaritatea și responsabilitatea.

Strategii practice de prevenire

1. **Educație socio-emoțională:** ore și ateliere care dezvoltă empatia, comunicarea și rezolvarea conflictelor.
2. **Intervenție timpurie:** monitorizarea comportamentelor agresive și consilierea elevilor care manifestă astfel de tendințe.
3. **Campanii de informare:** afișe, pliante și sesiuni interactive despre bullying și cyberbullying.
4. **Crearea unui „spațiu sigur”:** zone în școală în care elevii se pot exprima și solicita ajutor fără teamă.
5. **Implicarea elevilor:** promovarea rolului lor activ în prevenirea violenței prin proiecte de voluntariat și programe „ambasador anti-violență”.

Violența online – o provocare modernă

Cyberbullying-ul poate fi la fel de dăunător ca agresiunea fizică. Comentariile jignitoare, distribuirea de materiale compromițătoare sau excluderea din grupuri virtuale afectează stima de sine și sănătatea emoțională a elevilor. Educația digitală și regulile clare privind utilizarea tehnologiei sunt esențiale pentru

prevenirea acestui tip de violență.

Conform unor studii recente, aproximativ 20-30% dintre elevi se confruntă cu forme de bullying în școală, iar efectele pe termen lung includ anxietate, depresie și scăderea performanței școlare. Exemple concrete din școli care au implementat programe de toleranță zero arată o reducere semnificativă a incidentelor și o creștere a satisfacției elevilor față de mediul școlar.

Concluzie

Toleranța zero la violența școlară nu este doar o regulă – este un angajament colectiv pentru siguranța și bunăstarea elevilor. Implică elevi, profesori, părinți și întreaga comunitate. Doar printr-o strategie integrată, consecvent aplicată și susținută de educație și conștientizare putem construi un mediu școlar sigur, în care fiecare copil să se simtă protejat și valorizat. Educarea tinerilor nu presupune doar transmiterea de cunoștințe, ci și formarea unor oameni responsabili, empatici și capabili să contribuie la o societate mai bună.

Bibliografie

1. Olweus, D. (1993). *Bullying at School: What We Know and What We Can Do*. Oxford: Blackwell.
2. Kowalski, R. M., Limber, S. P., & Agatston, P. W. (2012). *Cyberbullying: Bullying in the digital age*. Malden, MA: Wiley-Blackwell.
3. Ministry of Education Romania. (2020). *Ghid pentru prevenirea și combaterea violenței în școli*. București: MEN.

Aspecte metodice în predarea matematicii

Prof. Stroiș Aurora

Colegiul de Industrie Alimentară "Elena Doamna", Galați

Sarcinile didactice se realizează cu ajutorul metodelor, tehnicilor și procedeele didactice. Folosirea judicioasă a metodelor are o deosebită importanță pentru reușita activității de la catedră; pe de altă parte, conținuturile fiecărei discipline și obiectivele pe care și le propune să le îndeplinească, pretind metode adecvate.

Adoptarea și nu adaptarea metodelor de predare ale unor discipline, la alte discipline pot conduce la rezultate contradictorii. Metoda, în limba greacă *metodos* (*odos*=cale, drum și *metha*=spre), înseamnă calea de urmat în scopul atingerii unui obiectiv sau modalitatea de căutare (și descoperire) a adevărului. Un proces instructiv-educativ eficient presupune un demers adecvat realizat printr-o bună organizare a activității și o decizie corectă în ceea ce privește alegerea și aplicarea metodelor de instruire.

Metodele reprezintă forme specifice de organizare a relației profesor-elev și elev-cunostințe și cuprind o suită de procedee care vizează cunoașterea, instruirea și formarea personalității. Procedeele este forma de exprimare a metodei, modalitatea de realizare practică a acesteia. Relația metodă-procedee este dinamică, astfel încât o metodă poate deveni procedee în cadrul altei metode și invers. În aplicarea unor metode ca explicația, descrierea sau povestirea, prezentarea unei schițe (demonstrația) reprezintă un procedee, cum în aplicarea metodei demonstrației, explicația poate fi un procedee, la rândul ei.

În literatura de specialitate, metoda este definită ca o manieră de a acționa practic, sistematic și planificat, ca o tehnică de a atinge un obiectiv prestabilit. Modalitatea de abordare a procesului instructiv-educativ, prin organizarea eficientă și combinarea optimă a metodelor, mijloacelor, tehnicilor și procedeele didactice, se numește strategie didactică.

Concluziile recentelor cercetări arată importanța calității profesorului cu privire la îmbunătățirea performanțelor academice ale elevilor și a experiențelor lor școlare.

Numeroase studii cu privire la dezvoltarea (îmbunătățirea) predării matematicii, au demonstrat că profesorii de matematică învață prin perspectiva propriei experiențe de predare. Alte studii investighează diferite metode de dezvoltare profesională prin intermediul “învățării prin predare”. Puține studii au urmărit investigarea sistematică a învățării profesorilor în timpul predării.

Procesul de învățare/ predare poate fi modelat printr-o secvență de situații care va avea ca rezultat o noua tehnică de învățare și îmbunătățire a cunoștințelor elevilor.

Ținând cont de teoria situațiilor didactice Simon (1997) sugerează un model pentru predarea matematicii. Ținând cont de acest model, profesorii construiesc o traiectorie ipotetică de învățare bazată pe diferitele tipuri de cunoaștere pe care o posed. Traectoria include trei elemente principale: scopul învățării, planul profesorului ce conține activitățile de învățare (sarcinile elevului) și ipoteza profesorului cu privire la procesul de învățare. În momentul implementării acestei traiectorii ipotetice în cadrul unei clase, profesorul este obligat să o ajusteze bazându-se pe interacționarea cu elevii. Metodologia modernă de predare a matematicii oferă diferite posibilități de soluționare a problemelor prin implicarea elevilor în lucru individual sau în echipă, dezvoltându-le abilitățile de soluționare a problemelor, creativității și a procesului de gândire.

Predarea matematicii este un proces complex. Complexitatea este cu ușurință rezolvată prin relaționarea matematicii cu alte științe. Procesul în sine are mai multe aspecte: al limbajului, profesional, metodologic, științific, pedagogic, psihologic.

Ansamblul metodelor și procedeele didactice de predare, învățare și evaluare formează metodologia procesului de învățământ sau metodologia instruirii. În procesul instructiv educativ, metodele didactice îndeplinesc anumite funcții, care vizează deopotrivă cunoașterea (asimilarea cunoștințelor, gândirea), instruirea (formarea priceperilor, deprinderilor, abilităților), cât și formarea trăsăturilor personalității.

Crearea situațiilor optime de învățare presupune cunoașterea, selectarea, aplicarea și chiar inventarea unor metode mai eficiente. Disciplina matematică nu dispune exclusiv de metode proprii, ci recurge la adaptarea metodelor de predare de la alte discipline, ținând cont de dinamica conținuturilor și particularitățile metodice ale predării disciplinei, individualizarea învățării matematicii. În tratarea acestor metode se va urmări cu predilecție particularitățile specifice predării disciplinelor de matematică și în special, a aplicațiilor practice și contribuția matematicii la realizarea obiectivelor didactice ale disciplinelor în învățământul preuniversitar.

Un punct central în aplicarea oricărei metode didactice este urmărirea unui grad cât mai înalt de participare activă a elevilor. A instrui nu mai înseamnă a-l determina pe elev să-și înmagazineze în minte un volum de cunoștințe, ci de a-l învăța să ia parte la procesul de producere a noilor cunoștințe.

Bibliografie

1. Bănea, Horea, *Metodica predării matematicii*, Ed. Paralela 45, 1998
2. *Didactica matematicii*: vol. 5 Cluj-Napoca, 1989
3. Rus, I., Varna, D., *Metodica predării matematicii*, E.D.P. București, 1983

Rolul mentorului în practica pedagogică

Inspector pentru educație timpurie: Szasz Diana

Inspectoratul Școlar Județean Brașov

Practica pedagogică este un mijloc de aplicabilitate în procesul de cunoaștere a realității de la clasă, a tuturor noțiunilor din sfera teoretică, anterior parcurse de student, de a le sistematiza, astfel încât adaptarea la procesul de asistență și apoi la cel de predare să fie cât mai facilă. Abilitățile practice exersate în programele de practică pedagogică se construiesc pe fundamentarea teoretică și sunt esențiale în crearea unui climat educațional propice învățării, dar și în conturarea unei profil didactic elevat.

Pilonul în jurul căruia gravitează întreaga activitate de practică pedagogică este mentorul de practică, cel care îndrumă studenții în acest proces și care îl poate face unul valoros. Mentorul joacă mai multe roluri pe parcursul practicii pedagogice, el este model, este idealul spre care tind să devină viitorii dascăli, este sursă de cunoaștere și exemplu de profesionalism. Primul său rol este de a îi familiariza pe studenți cu spațiul, cu mediul educațional, cu structura organizațională și cu documentele care dau identitate unității de învățământ. Al doilea rol al mentorului este să își dovedească profesionalismul în proiectarea, organizarea și desfășurarea activităților didactice demonstrative din cadrul practicii de observare (pasive) : în organizarea colectivului și a activității clasei; gradul de cunoaștere a conținuturilor transmise; selectarea și accesibilizarea conținutului învățării; corelarea activității didactice cu obiectivele proiectate; formularea sarcinilor de învățare; dirijarea învățării; utilizarea mijloacelor de învățământ în lecție; asigurarea feedback-ului; obținerea performanței; asigurarea transferului și a caracterului aplicativ, toate acestea armonios corelate cu strategiile de evaluare, facilitând astfel comprehensiunea. Al treilea rol al mentorului este de a oferi consultanță și consiliere metodică celor aflați în practică pedagogică, de a stabili activități de analiză asupra celor observate, de a-i îndruma în proiectarea curriculară, de a le oferi sugestii și de a-i ghida spre reflecție. Nu putem să omitem și rolul de evaluator al mentorului, care apreciază prestația didactică a studentului pe baza unor indicatori, dar fără a ignora gradul lui de implicare în îndrumarea oferită studentului (sugestii, resurse metodice, mijloace de învățământ, împărtășirea propriei experiențe didactice).

Un alt rol important al mentorului este acela de a crea o atmosferă caldă, prietenoasă, incluzivă în sala de clasă, propice învățării. El este cel care oferă sprijin, susținere procesului instructiv-educativ, atât în raport cu copiii de la clasă, cât și cu studenții aflați în practică. Un mentor demonstrează competențele psihorelaționale necesare unui cadru didactic, comunicarea este facilă, având o relaționare afectivă, empatică și manifestând respect față de toți cei implicați în acest proces de practică pedagogică. Climatul educațional armonios facilitează starea de bine a tuturor și implicit devine un mediu de învățare, de dezvoltare și de descoperire.

Mentorul este deseori asociat cu calități sau abilități psihice: are o înaltă expertiză profesională, manifestă naturalețe, flexibilitate mentală, disponibilitate pentru comunicare, crearea unui climat de încredere, suportiv, capacitatea de a empatiza cu studenții. Toate aceste abilități conturează complexitatea rolului mentorului și contribuția adusă la formarea profesională a celor ce se pregătesc pentru o carieră didactică.

El este un creator de situații de învățare, variate, inovatoare, care devin experiențe de învățare pentru studenții pe care îi îndrumă. Complexitatea abilităților mentorului se reflectă în cele mai valoroase forme de dezvoltare personală și profesională care însoțește omenirea de secole în procesul de transmitere a cunoștințelor, experienței și înțelepciunii de la o generație la alta, rolul său este să răspundă la nevoile studentului, să-l încurajeze și să-l provoace.

Activitățile practice în grădiniță, activități de dezvoltare

*Prof. învă. preșcolar, Tăcutu Dana-Alina
Școala Gimnazială Frâncești, loc. Frâncești, jud. Vâlcea*

Educația timpurie reprezintă una dintre cele mai importante etape în formarea personalității copilului. În această perioadă se pun bazele dezvoltării cognitive, sociale, emoționale și motrice. Grădinița are rolul de a oferi copiilor un mediu educațional stimulativ, în care aceștia să poată explora, descoperi și învăța prin experiență directă. În acest context, activitățile practice ocupă un loc esențial, deoarece permit copilului să participe activ la procesul de învățare și să își dezvolte abilitățile prin acțiune și experimentare.

Activitățile practice sunt considerate activități de dezvoltare deoarece contribuie la formarea unor competențe variate, necesare adaptării copilului la mediul educațional și social. Prin intermediul acestora, copilul învață să manipuleze diferite materiale, să respecte anumite etape de lucru și să finalizeze o sarcină începută. Activitățile precum modelajul, colajul, decuparea, lipirea, pictura sau realizarea unor obiecte simple din materiale reciclabile sunt frecvent utilizate în grădiniță pentru a stimula creativitatea și îndemânarea copiilor.

Unul dintre principalele beneficii ale activităților practice este dezvoltarea motricității fine. Manipularea hârtiei, utilizarea foarfecii, modelarea plastilinei sau folosirea pensulelor contribuie la coordonarea mișcărilor mâinii și la dezvoltarea coordonării ochi-mână. Aceste abilități sunt esențiale pentru etapele ulterioare ale educației, în special pentru procesul de învățare a scrisului. În același timp, copiii își dezvoltă răbdarea, atenția și capacitatea de concentrare asupra unei sarcini.

Activitățile practice contribuie și la dezvoltarea creativității și a imaginației. În cadrul acestor activități, copiii sunt încurajați să experimenteze diferite combinații de culori, forme și materiale. Procesul creativ le permite să își exprime ideile și emoțiile într-un mod liber și personal. Educatoarea are rolul de a oferi modele și sugestii, dar și de a lăsa copilului libertatea de a crea și de a găsi soluții originale pentru realizarea lucrărilor.

Un alt aspect important al activităților practice este dezvoltarea autonomiei copilului. În timpul activităților, copiii sunt încurajați să își pregătească materialele, să își organizeze spațiul de lucru și să finalizeze lucrările începute. Prin aceste experiențe, copiii învață să fie responsabili și să respecte reguli simple de organizare. De asemenea, satisfacția obținerii unui produs final contribuie la creșterea încrederii în sine și la dezvoltarea motivației pentru învățare.

Activitățile practice au și un rol important în dezvoltarea socială a copiilor. Atunci când lucrează în grup sau în perechi, ei învață să coopereze, să comunice și să își împărtășească ideile. Copiii învață să își aștepte rândul, să ofere ajutor colegilor și să respecte munca celorlalți. Aceste experiențe contribuie la formarea unor relații pozitive între copii și la dezvoltarea spiritului de echipă.

De asemenea, activitățile practice pot fi integrate cu alte domenii de dezvoltare, cum ar fi dezvoltarea limbajului sau cunoașterea mediului. În timpul realizării unei lucrări, educatoarea poate iniția discuții despre materialele folosite, despre etapele de lucru sau despre tema activității. În acest mod, copiii își îmbogățesc vocabularul și își dezvoltă capacitatea de exprimare. Activitățile devin astfel interdisciplinare și contribuie la consolidarea cunoștințelor într-un mod plăcut și accesibil.

Un rol esențial în organizarea activităților practice îl are educatoarea, care creează un mediu educațional stimulativ și selectează materialele potrivite vârstei copiilor. Ea oferă explicații clare, demonstrează etapele de lucru și încurajează participarea activă a copiilor. În același timp, educatoarea trebuie să creeze un climat pozitiv, în care fiecare copil să se simtă apreciat și motivat să participe la activitate.

În concluzie, activitățile practice desfășurate în grădiniță au un rol complex în dezvoltarea copilului preșcolar. Ele contribuie la dezvoltarea motrică, cognitivă, socială și emoțională, stimulând în același timp

creativitatea și autonomia. Prin intermediul acestor activități, copiii învață să descopere lumea în mod activ și să își dezvolte competențele necesare pentru etapele viitoare ale educației.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Vrașmaș, Ecaterina – Educația timpurie, Editura Aramis, București, 2012.
3. Ministerul Educației – Curriculum pentru educația timpurie, București, 2019.
4. Dumitru, Ion Al. – Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2008.

Proiectarea didactică între deziderat și necesitate

Prof. Tănase Ovidiu-Marius
Colegiul Energetic Râmnicu Valcea

Proiectarea didactică este o acțiune continuă, permanentă, care precede demersurile instructiv-educative, indiferent de dimensiunea, complexitatea sau durata acestor (presupune de fapt stabilirea sistemului de relații și dependente existente între conținutul științific vehiculat și strategiile de predare, învățare și evaluare).

În proiectarea didactică se porneste de la un conținut fixat prin programele școlare, care cuprind **competențele generale** precum **competențele specifice** ce sunt unice la nivel național. Se finalizează cu elaborarea unor instrumente de lucru utile cadrului didactic: planului tematic și a proiectelor de activitate didactică/lecție, până la secvența elementară de instruire.

Unii autori (Jinga, Negret, 1994) avansează un algoritm procedural ce corelează patru întrebări esențiale, în următoarea ordine: -

Ce voi face? – Cu ce voi face? – Cum voi face? – Cum voi ști dacă ceea ce trebuia făcut a fost făcut?

Răspunsurile la cele patru întrebări vor contura **etapele proiectării didactice**.

Prima întrebare vizează competențele care trebuie fixate și realizate. A doua întrebare trimite către resursele educaționale de care dispune sau trebuie să dispună educatorul.

A treia întrebare cere un răspuns concret privind stabilirea unei strategii educaționale, coerente și pertinente, pentru atingerea scopurilor. Răspunsul la a patra întrebare pune problema conturării unei metodologii de evaluare a eficienței activității desfășurate.

Elementul central în realizarea proiectării didactice este **programa școlară**. Ea reprezintă un document normativ în sensul că stabilește competențele generale și specifice adică tintele ce urmează a fi atinse prin intermediul actului didactic.

Proiectarea activității didactice presupune:

- lectura programei
- planificarea calendaristică
- proiectarea secvențială (a unităților de învățare) Planificarea activității didactice presupune o lectură atentă și permanentă a programei școlare în scopul de a analiza obiectivele și a inventaria tipurile de activități și resursele necesare. În elaborarea planificării procedam astfel:

1. Citim atent programa
2. Stabilim succesiunea de parcurgere a conținuturilor
3. Corelăm fiecare conținut în parte cu obiectivele de referință vizate

4. Verificam concordanta dintre traseul educational propus si oferta de resurse didactice (manuale, ghiduri, caiete)

5. Alocam timpul necesar pentru fiecare continut, in concordanta cu competențele specific vizate

Competențele specifice ca element de bază urmărit în proiectare, precum și la corelațiile dintre elementele componente ale unui proiect didactic

Pentru elaborarea planificării anuale trebuie parcurse următoarele etape:

- stabilirea temei de catre profesor pe baza lecturarii programei (și înțelegerea caracterului determinant al competențelor specifice și a caracterului asociat, complementar, al conținuturilor);
- realizarea unei asocieri între competențe specifice și conținuturi;
- împărțirea conținuturilor pe unități de învățare (cu sistemul asociat de competențe)
- stabilirea succesiunii de parcurgere a unităților de învățare;
- alocarea resurselor de timp pentru parcurgerea fiecărei unități de învățare.

Demersul proiectării unei unități de învățare cuprinde următoarele momente:

- Identificarea și denumirea unității de învățare;
- Identificarea competențelor specifice (dintre cele menționate în planificare) și notarea lor ca atare (1.1., 1.2);
- Selectarea conținuturilor;
- Analiza resurselor (metode, materiale, resurse de timp, elemente de management al clasei, mediul educațional, nivelul inițial de atingere a obiectivelor de către elevi etc.);
- Determinarea activităților de învățare care, utilizând conținuturile și resursele educaționale selecționate, pot duce la exersarea și formarea competențelor asumate;
- Stabilirea instrumentelor de evaluare și construirea lor.

În ceea ce privește proiectul didactic competențele specifice urmărite sunt transformate în formulări simple (sarcini și activități de învățare) similare obiectivelor de învățare, fiind în strânsă corelație cu identificarea resurselor educaționale (metode, mijloace), strategiei didactice predominante și sistemului activităților de învățare, organizarea succesiunii secvențelor de învățare, elementele de evaluare, extinderile și temele de reflexie.

Etapele proiectării sunt aceleasi, oricare ar fi unitate de proiectare vizata. Proiectarea unei unitati de invatare se recomanda a fi facuta tinand seama de urmatoarele:

- centrarea demersului didactic pe competențe (nu pe continuturi)
- implicarea in proiectare a urmatorilor factori:
- -activitati de invatare
- -resurse
- -evaluare

Bibliografie

1. *** coord. **MANEA, Mihai**, *Istorie. Predarea istoriei și educația pentru cetățenie democratică*, Editura 2000+, București, 2006
2. *** *Demersuri didactice la disciplina Istorie*, Editura NovaDidact, Rm Vâlcea 2006
3. *** *Programa școlară de istorie*

Inovare și dăruire în procesul instructiv-educativ

Prof. Înv.Preș. Tănăsie Elena Alina

Școala Gimnazială Grigore Mihăescu Vlădești, Jud. Vâlcea

«Școala cea bună e aceea în care și școlarul învață pe profesor.»

(Nicolae Iorga)

Câmpul școlar educativ modern se desfășoară, așadar, între două elemente care trebuie să participe în egală măsură. Profesorul, manager și formator al procesului instructiv-educativ, și elevul, obiect și subiect al acestui proces, dobândind autonomie și formându-se în spiritul responsabilității și al culturii civice. Pedagogia activă, caracteristică învățământului modern, face posibilă trecerea de la transmiterea de cunoștințe la formarea de deprinderi și de abilități, accentuând astfel latura formativă a educației.

Profesorul a avut și va avea în continuare un rol esențial în formarea elevului, în desăvârșirea personalității acestuia. Dacă în trecut, dascălul decidea totul cu privire la procesul instructiv-educativ, acum el trebuie să devină doar un liant în formarea elevului, un suport pentru dezvoltarea autonomiei și pentru formarea în spiritul responsabilității și culturii civice.

Se pune din ce în ce mai mult accentul pe caracterul formativ al educației. Cadrul didactic nu mai este transmițător, ci facilitator, folosind dialogul și cooperarea în relația cu elevii.

O autoritate ce nu putea fi contestată și care domina elevul. Profesorul avea inițiativa și tot el decidea catitatea de informații pe care trebuia să o ofere elevilor, fără a ține cont de particularitățile acestora. Instrucția era aceeași pentru toți și aceleași informații erau solicitate tuturor elevilor. Lecția, demersul educativ de bază, nu era altceva decât o succesiune monotonă de secvențe, în care elevul își asuma rolul pasiv de a recepta informații, pe care trebuia apoi să le reproducă întocmai, fără a le îmbogăți.

Dincolo de latura informativă a educației, trebuie să se pună accent pe formativ, astfel încât elevii să poată face față unor situații noi, care necesită nu numai cunoștințe solide, ci și capacități și competențe. Însuși procesul de învățământ se îmbogățește cu o nouă latură, evaluarea, care vine să completeze predarea și învățarea, astfel încât cadrul didactic își sporește atribuțiile, dar, pe de altă parte, dă posibilitatea elevului să ia parte la instruirea proprie, profesorul coordonând acest proces.

Lecția, ca formă de bază a desfășurării instrucției și educației, devine o suită de evenimente care pot fi segmentate, fiecare având coerență și conducând elevii spre realizarea obiectivelor. Acest demers se află sub incidența unor principii didactice, care îl orientează și care vizează alegerea unor metode specifice, selectarea celor mai utile strategii. Astfel, principiul caracterului educativ al instruirii ține cont nu de cunoștințele pe care elevul le va fi asimilat la sfârșitul procesului educativ, ci de modul în care aceste cunoștințe vor fi aplicate. Tot acest principiu insistă asupra formării unor priceperi și deprinderi de muncă individuală și intelectuală, mutând accentul de pe informativ pe formativ. Un alt principiu este cel al însușirii conștiente și active.

Învățământul tradițional se axa pe respectarea intervalului de timp alocat orei, în dauna elevilor, care nu asimilau în mod corect informațiile transmise. Acest principiu, însă, insistă asupra unei apropieri între elevi și conținutul curricular și cere ca ambii parteneri să se implice în procesul didactic. Efortul este dublu. Pe de o parte, profesorul trebuie să cedeze o parte din atribuții, renunțând la poziția centrală care i se atribuia în învățământul tradițional. De cealaltă parte, elevul este stimulat să aibă încredere în posibilitățile proprii și să-și depășească pasivismul. Abandonarea limbii de lemn, folosirea unui discurs nou, mobilizarea elevilor în procesul educativ sunt numai câteva dintre caracteristicile acestei pedagogii.

Întrebarea dominantă a învățământului modern este ce rol alege școala să joace în societatea actuală și cât de pregătită este ea să facă față schimbărilor provocate de globalizare. Idealul educațional este legat de valorile culturale ce trebuie asimilate, de tipul de personalitate impus de societate, dar și de nevoile

elevului. Nu mai este vorba de un model educațional standard, ci de unul dinamic, în concordanță cu noile realități și capabil să reziste la schimbări.

Asadar, cadrul didactic nu mai este transmițător, ci facilitator de cunoștințe, folosind dialogul și cooperarea în relația cu elevii. Acest profesor va ști să coordoneze procesul educativ, astfel încât toți elevii să atingă obiectivele stabilite și va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-și formeze capacități de muncă individuală și să folosească ceea ce a dobândit.

Din perspectiva pedagogiei moderne, a predă devine un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv.

Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activități diverse și diversificate, pentru a-i face să renunțe la rolul pasiv.

Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activități diverse și diversificate, pentru a-i face să renunțe la rolul pasiv.

Din experiența proprie, pot spune că am învățat și eu odată cu elevii mei și am acumulat și eu noi informații, noi cunoștințe care m-au ajutat mai departe. Orice curs mi-a adus ceva nou, o nouă informație, o nouă deprindere.

Marea mulțumire ca dascăl este atunci când observi că elevii înțeleg despre ceea ce discutăm, că pun întrebări și când îi vezi preocupați de a se documenta ei înșiși - solicită materiale sau surse sau vin cu întrebări noi. Un elev ajunge să îndrăgească o materie de studiu atunci când îndrăgește profesorul – îi place conduita acestuia, modul de a se prezenta și modul de a fi. O lecție devine atrăgătoare pentru elev atunci când acesta o înțelege, atunci când are o prezență activă în clasă. Profesorul devine interlocutorul său. Trebuie să avem răbdare cu elevii, să îi ascultăm până la capăt și să luăm ceea ce poate fi valorificat din ideile pe care ei le expun. Trebuie să îi ajutăm să fie ei înșiși.

Bibliografie

1. Ministerul Educației și Cercetării, Institutul de Științe ale Educației *Revista învățământului prescolar*, 3-4/2006,
2. LESPEZEANU M., *Tradițional și modern în învățământul preșcolar*, Editura S.C. Omfal, București, 2007

Rolul practicii pedagogice în formarea cadrelor didactice pentru educația timpurie în context european

*Profesor educație timpurie Tănăsioiu Alice
Grădinița cu Program Prelungit nr.1 Călimănești*

În contextul transformărilor educaționale la nivel european, accentul se mută tot mai mult asupra formării cadrelor didactice prin experiențe practice relevante, care să asigure o corelație eficientă între teorie și practică. În domeniul educației timpurii, această dimensiune devine esențială, deoarece lucrul cu copiii de vârstă preșcolară și antepreșcolară implică nu doar cunoștințe teoretice solide, ci și competențe pedagogice aplicative, adaptabilitate și sensibilitate educațională. Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă, astfel, un factor determinant în creșterea calității învățământului european.

Practica pedagogică constituie o componentă fundamentală în formarea inițială și continuă a cadrelor didactice. Aceasta facilitează dezvoltarea competențelor profesionale, precum proiectarea didactică, gestionarea grupului de copii, evaluarea progresului și adaptarea strategiilor educaționale. În educația timpurie, aceste competențe sunt indispensabile, deoarece procesul educațional este centrat pe dezvoltarea globală a copilului: cognitivă, emoțională, socială și motrică. La nivel european, politicile educaționale promovează învățarea experiențială și reflectivă, încurajând integrarea stagiilor de practică în programele de formare. Practica pedagogică permite viitorilor educatori să observe direct dinamica grupului de copii, să experimenteze metode didactice interactive și să reflecteze asupra propriilor acțiuni.

Sistemele educaționale europene pun accent pe profesionalizarea carierei didactice prin standarde de calitate și competențe clar definite. Practica pedagogică contribuie la armonizarea acestor standarde, facilitând mobilitatea profesională și schimbul de bune practici între state.

În educația timpurie, promovarea practicii pedagogice susține: dezvoltarea competențelor interculturale ale educatorilor; adaptarea la diversitatea copiilor; implementarea unor metode moderne, centrate pe copil; creșterea calității actului educațional. De asemenea, practica pedagogică favorizează colaborarea între instituțiile de formare (universități) și unitățile de învățământ (grădinițe), creând un parteneriat esențial pentru formarea viitorilor profesioniști.

Un exemplu relevant este organizarea stagiilor de practică în grădinițe, unde studenții participă activ la activitățile zilnice. Aceștia pot observa modul în care educatorul gestionează rutina zilnică (primirea copiilor, activități de învățare, jocuri, evaluare) și pot interveni treptat prin desfășurarea unor activități proprii. De exemplu, un student poate organiza o activitate integrată cu tema „Anotimpurile”, utilizând metode interactive precum jocul didactic, conversația euristică și învățarea prin descoperire. Copiii sunt implicați în recunoașterea caracteristicilor anotimpurilor, realizarea unor colaje și participarea la jocuri de rol. Un alt exemplu este utilizarea centrelor de interes (colțul de lectură, colțul de construcții, colțul artistic), unde studentul poate observa și susține dezvoltarea autonomiei copilului. Prin aceste activități, viitorul educator învață să adapteze conținutul educațional la nevoile individuale ale copiilor.

De asemenea, practica pedagogică poate include activități de observare sistematică a comportamentului copiilor, utilizând fișe de observație. Acest demers contribuie la dezvoltarea competențelor de evaluare și la înțelegerea ritmului individual de dezvoltare.

Pentru a valorifica pe deplin rolul practicii pedagogice, sunt necesare strategii coerente la nivel instituțional și european: extinderea duratei și diversificarea formelor de practică; implicarea mentorilor experimentați în ghidarea studenților; utilizarea tehnologiilor digitale pentru reflecție și feedback; participarea la programe europene de mobilitate (ex. schimburi de experiență).

În plus, promovarea unei culturi a reflecției pedagogice este esențială. Studenții trebuie încurajați să analizeze critic experiențele trăite, să identifice punctele forte și să propună soluții de îmbunătățire.

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un pilon central în dezvoltarea unui învățământ european de calitate, în special în domeniul educației timpurii. Aceasta contribuie la formarea unor cadre didactice competente, reflexive și adaptabile, capabile să răspundă nevoilor diverse ale copiilor. Integrarea eficientă a practicii în programele de formare didactică nu doar că îmbunătățește performanța profesională, ci și susține evoluția sistemelor educaționale europene către standarde înalte de calitate.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
2. Iucu, R. (2005). *Managementul și gestiunea clasei de elevi*. Iași: Polirom.

Importanța practicii pedagogice în predarea matematicii la clasele primare

*Prof.înv.primar, Tănăsioiu Maria Daniela
Școala Gimnazială Stoenesti, jud. Vâlcea*

În învățământul primar, matematica ocupă un loc important, contribuind la formarea gândirii logice, a capacității de rezolvare a problemelor și a raționamentului elevilor. În acest context, practica pedagogică devine un instrument indispensabil pentru viitorii învățători, oferindu-le posibilitatea de a aplica în mod concret cunoștințele teoretice și de a înțelege particularitățile predării matematicii la vârste mici.

Predarea matematicii în ciclul primar nu se limitează la transmiterea unor noțiuni abstracte, ci presupune adaptarea conținuturilor la nivelul de înțelegere al elevilor și utilizarea unor metode didactice adecvate. Copiii de vârstă școlară mică învață cel mai eficient prin activități concrete, prin joc și prin experiență directă. În acest sens, practica pedagogică oferă cadrul necesar pentru ca viitorul cadru didactic să observe și să aplice metode interactive, care să faciliteze înțelegerea conceptelor matematice.

Prin activitățile de observare desfășurate în timpul practicii pedagogice, viitorii învățători au posibilitatea de a analiza modul în care cadrele didactice cu experiență organizează lecțiile de matematică. De exemplu, aceștia pot observa utilizarea materialelor didactice concrete, precum jetoanele, bețișoarele sau cuburile, pentru explicarea operațiilor matematice. Aceste materiale contribuie la formarea reprezentărilor mentale și la înțelegerea noțiunilor abstracte. Observarea unor astfel de metode permite viitorilor învățători să înțeleagă importanța concretizării învățării și să aplice ulterior aceste strategii în propria activitate.

Un alt aspect important evidențiat în cadrul practicii pedagogice este modul de organizare a lecției de matematică. Structura clară a lecției, care include momentul de captare a atenției, anunțarea obiectivelor, predarea propriu-zisă, consolidarea și evaluarea, contribuie la eficiența procesului de învățare. De exemplu, o lecție de introducere a adunării poate începe cu o situație-problemă din viața reală, precum împărțirea unor obiecte între elevi, ceea ce facilitează înțelegerea conceptului. Prin implicarea activă a elevilor, învățarea devine mai atractivă și mai eficientă.

În cadrul unei lecții de matematică, viitorul cadru didactic poate utiliza metode interactive, precum jocul didactic sau învățarea prin descoperire. De exemplu, pentru consolidarea operațiilor de adunare și scădere, se poate organiza un joc în care elevii rezolvă exerciții pentru a avansa pe o „hartă a cunoașterii”. Astfel de activități stimulează motivația elevilor și contribuie la dezvoltarea unei atitudini pozitive față de matematică.

Un alt element esențial în predarea matematicii îl reprezintă diferențierea activităților în funcție de nivelul elevilor. Practica pedagogică permite viitorului cadru didactic să observe diversitatea ritmurilor de învățare și să adapteze sarcinile didactice în consecință. De exemplu, în cadrul aceleiași lecții, unii elevi

pot primi exerciții de bază, în timp ce alții pot fi provocați cu probleme mai complexe. Această abordare contribuie la asigurarea progresului fiecărui elev și la menținerea interesului pentru învățare.

Un aspect deosebit de important îl reprezintă atitudinea elevilor față de matematică. Mulți elevi percep această disciplină ca fiind dificilă, ceea ce poate genera anxietate și lipsă de motivație. Practica pedagogică oferă posibilitatea de a identifica aceste dificultăți și de a aplica strategii pentru depășirea lor. De exemplu, utilizarea jocurilor, a exemplelor din viața reală și a activităților interactive poate contribui la crearea unui climat pozitiv și la dezvoltarea încrederii în propriile capacități.

În concluzie, practica pedagogică are un rol esențial în formarea cadrelor didactice pentru predarea matematicii în învățământul primar. Aceasta permite aplicarea cunoștințelor teoretice, dezvoltarea competențelor didactice și înțelegerea particularităților elevilor. Prin experiența directă la clasă, viitorii învățători dobândesc abilitățile necesare pentru a organiza activități eficiente, pentru a motiva elevii și pentru a crea un climat favorabil învățării. Importanța practicii pedagogice este incontestabilă, aceasta contribuind în mod decisiv la formarea unor cadre didactice competente și dedicate.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). Pedagogie. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. B. (2008). Managementul și gestiunea clasei de elevi. Iași: Editura Polirom.
3. Păun, E. (2002). Pedagogie. Fundamente teoretice și demersuri aplicative. Iași: Editura Polirom.
4. Potolea, D., Neacșu, I. (2008). Pregătirea psihopedagogică. București: Editura Didactică și Pedagogică.
5. Miclea, M. (coord.) (2017). Psihologie educațională. Cluj-Napoca: Editura ASCR.
6. Ministerul Educației (2019). Curriculum pentru învățământul primar.

Jocul didactic – tehnică eficientă de învățare

*Prof. înv. primar Țăpîrlan Dănuța Maria
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani*

În era contemporană a învățării, într-o lume în care tehnologia și schimbările sociale aduc permanent provocări noi în educație, identificarea și implementarea modalităților inovatoare de predare devine vitală pentru a asigura succesul elevilor. Una dintre metodele cele mai apreciate în rândul educabililor este jocul didactic, instrument care oferă o abordare interactivă și captivantă transformând procesul de învățare într-o experiență atractivă.

Jocul didactic este o metodă de predare ce oferă actului educațional un aspect ludic, poate fi aplicat într-o varietate de domenii și discipline și are un impact semnificativ asupra dezvoltării cognitive, sociale și emoționale a elevilor, îmbinând partea distractivă cu cea instructivă. Prin intermediul jocurilor didactice, elevii pot experimenta învățarea folosind colaborarea, competiția prietenoasă și explorarea, demersuri care pot duce la o mai mare reținutivitate a informațiilor propuse spre învățare.

Pentru eficientizarea instruirii folosind jocul didactic, profesorul trebuie să aibă în vedere câteva aspecte:

- personalizarea învățării (jocurile didactice să fie adaptate nevoilor individuale ale elevilor, permițându-le să progreseze în ritmul lor propriu și să se concentreze pe domeniile în care au nevoie de mai multă practică sau înțelegere)

Exemple: jocuri de tip quest care oferă alegeri și consecințe, jocuri bazate pe interese specifice ale elevilor, crearea de scenarii personalizate;

- integrarea multimedia (utilizarea jocurilor didactice poate include elemente multimedia,

cum ar fi grafică interactivă, animații, sunet, care măresc gradul de implicare și înțelegere a elevilor)

Exemple: jocuri video educaționale, aplicații mobile pentru învățare, utilizarea realității virtuale și augmentate în jocurile educaționale, simulări, jocuri de rol, concursuri de cunoștințe, escape rooms educaționale;

- introducerea feedback-ului imediat și concret (jocurile didactice oferă oportunitatea de a primi răspunsuri imediate, iar elevii au posibilitatea să-și corecteze greșelile și să-și îmbunătățească performanța în timp real);

Exemple: jocuri cu întrebări și răspunsuri, feedback în timp real în cadrul jocurilor, utilizarea jocurilor didactice pentru consolidarea și aplicarea cunoștințelor

- organizarea unei competiții prietenoase (prin integrarea elementelor de competiție în jocurile didactice se stimulează motivația și implicarea elevilor, oferindu-le un stimulente suplimentar pentru a-și atinge obiectivele);

- promovarea lucrului în echipă și a colaborării (jocurile didactice permit elevilor să-și împărtășească ideile, să lucreze împreună pentru rezolvarea problemelor și să își dezvolte abilitățile de comunicare și cooperare).

Printre beneficiile utilizării jocului didactic în procesul educațional se pot enumera:

- a. Creșterea motivației și implicării: jocul didactic oferă o modalitate captivantă și plăcută de a învăța, ceea ce poate stimula interesul și entuziasmul elevilor față de materialele educaționale.

- b. Dezvoltarea abilităților socio-emoționale: participarea la activități educative care conțin jocuri didactice încurajează colaborarea, comunicarea și rezolvarea de probleme în echipă, contribuind la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale elevilor.

- c. Motivație și reducerea stresului: jocurile didactice pot face învățarea mai plăcută, mai motivantă pentru elevi, reducând astfel stresul asociat cu sarcinile școlare, iar elevii sunt dispuși să se implice în activități educaționale atunci când acestea sunt prezentate sub formă de jocuri.

- d. Consolidarea cunoștințelor și înțelegerii: jocurile didactice oferă oportunități pentru aplicarea practică a cunoștințelor și pentru consolidarea înțelegerii prin intermediul experienței practice și a feedback-ului imediat.

Utilizarea în demersul didactic a jocului didactic reprezintă o modalitate de a transforma învățarea într-o adevărată aventură în care învățătorii pot crea medii de învățare stimulative și interactive care să încurajeze educabilul să-și dezvolte potențialul maxim și să-și atingă obiectivele academice și personale.

Bibliografie

1. Borzea Popovici Anca, Integrarea curriculară și dezvoltarea capacităților cognitive, Editura Polirom, București, 2017
2. Ionescu Miron, Demersuri creative în predare și învățare, Editura Presa Univeritară Clujeană, Cluj-Napoca, 2000
3. Sălăvăstru Dorina, Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2004

De la teorie la vocație: rolul practicii pedagogice în formarea educatorilor

Țîrlea Raluca

Grădinița Scufița Roșie, București

Practica pedagogică ocupă un loc central în formarea inițială a educatorilor, deoarece oferă studenților posibilitatea de a observa activitatea didactică și de a participa direct la organizarea și desfășurarea activităților educaționale. În învățământul european contemporan, practica pedagogică este considerată un element esențial al formării profesionale, contribuind la dezvoltarea competențelor didactice și la formarea identității profesionale a viitorilor educatori.

Din perspectiva unui educator cu o experiență de 18 ani în învățământul preșcolar, consider că practica pedagogică reprezintă una dintre cele mai importante etape în formarea viitoarelor cadre didactice. În ultimii trei ani am avut oportunitatea de a coordona studente aflate în practică pedagogică, experiență care mi-a oferit ocazia de a observa modul în care acestea își dezvoltă competențele pedagogice. La începutul perioadei de practică, studentele manifestă adesea emoții și nesiguranță în interacțiunea cu copiii. Cu toate acestea, prin observarea activităților didactice, prin implicarea graduală în desfășurarea acestora și prin discuțiile reflexive realizate după fiecare activitate, ele dobândesc încredere în propriile capacități.

În opinia mea, rolul educatorului mentor este esențial în acest proces. Mentorul nu oferă doar îndrumare metodică, ci devine un model profesional pentru studenți, demonstrând prin activitatea sa modul în care pot fi create experiențe educaționale semnificative pentru copii.

Un aspect important care se conturează în timpul practicii pedagogice este descoperirea vocației pentru profesia didactică. Dincolo de competențele metodice, profesia de educator presupune empatie, răbdare și responsabilitate față de dezvoltarea copilului. Din experiența mea profesională, pot afirma că interacțiunea directă cu copiii și implicarea în activitățile educaționale contribuie la transformarea interesului pentru educație într-o adevărată vocație. Astfel, drumul de la teorie la vocație se construiește prin experiențe autentice de practică pedagogică, prin mentorat și prin pasiunea de a contribui la formarea primelor experiențe educaționale ale copilului.

Bibliografie

1. Cucos, Constantin (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educația timpurie*. București.

Practica pedagogică – busola formării dascălului în spațiul european

*Prof. înv. primar Tiucă Elena- Denisa
Liceul Tehnologic „Ferdinand I” Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea*

Drumul de la studentul entuziast la dascălul care modelează suflete și minți trece, inevitabil, prin experiența vie a practicii pedagogice. Într-o Europă a educației fără frontiere, unde accentul se mută de pe „a ști” pe „a ști să fii și să faci”, promovarea activităților practice devine factorul determinant care transformă sistemul de învățământ dintr-unul teoretic într-unul viu, adaptat nevoilor copilului de astăzi.

În universul grădiniței și al școlii primare, învățarea nu este un proces abstract, ci unul senzorial, ludic și emoțional. Aici, practica pedagogică nu reprezintă doar o simplă etapă în planul de învățământ, ci momentul zero al adevăratei vocații. Studentul sau viitorul cadru didactic pășește într-un laborator de umanitate unde observă cum se transformă o curiozitate inocentă într-o achiziție cognitivă. În acest context, modelul european ne învață că dascălul nu mai este un „izvor de informații”, ci un facilitator, un arhitect al situațiilor de învățare care știe să asculte vocea copilului.

Un aspect esențial în promovarea practicii pedagogice este trecerea de la simpla asistență la participarea activă. În învățământul preșcolar, spre exemplu, viitorul educator învață „arta tranzițiilor” – cum să transforme strângerea jucăriilor într-un joc muzical sau cum să gestioneze emoțiile puternice ale unui copil de grupă mică. În învățământul primar, practica îi oferă ocazia de a experimenta metodele interactive, precum „Explozia stelară” sau „Metoda ciorchinului”, care sunt piloni ai pedagogiei active promovate la nivel internațional. Astfel, practica devine un spațiu de inovație unde metodele tradiționale se întâlnesc cu cele digitale, creând un mediu incluziv și motivant.

Mai mult, dimensiunea europeană a practicii pedagogice pune un accent deosebit pe reflecție. Nu este suficient să predai o lecție; este vital să înțelegi de ce a funcționat sau unde a apărut blocajul. Această capacitate de autoevaluare, exersată sub îndrumarea unui mentor experimentat, este ceea ce definește un profesionist de succes. Mentoratul devine astfel puntea de legătură între generații, asigurând un transfer de bune practici care garantează calitatea actului educațional.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică este inima reformei europene în educație. Pentru învățământul preșcolar și primar, aceasta reprezintă garanția că la catedră vor ajunge oameni nu doar bine pregătiți teoretic, ci dascăli empatici, reflexivi și capabili să inspire. Investind în calitatea practicii de astăzi, investim, de fapt, în viitorul european al copiilor noștri, asigurându-le un start solid într-o lume în continuă schimbare.

Bibliografie

1. Bocoș, M. (2013). Instruire interactivă. Repere pentru pedagogia activă. Editura Polirom, Iași.
2. Iucu, R. B. (2007). Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici, strategii. Editura Humanitas Educațional, București.
3. Ministerul Educației (2023). Metodologia de organizare și desfășurare a practicii pedagogice.

Promovarea activităților de practică pedagogică în învățământul preșcolar

*Profesor Educație Timpurie, Tîlmaciu Ioana-Georgiana
Școala Gimnazială I. Gh. Duca, Structură GPP Traian, Râmnicu Vâlcea*

Activitățile de practică pedagogică reprezintă un element esențial în formarea și perfecționarea cadrelor didactice, contribuind în mod direct la creșterea calității procesului instructiv-educativ. În învățământul preșcolar, acestea capătă o importanță deosebită, deoarece lucrul cu copiii de vârstă mică presupune o adaptare permanentă la nevoile, ritmul și particularitățile individuale ale fiecărui copil.

Practica pedagogică oferă cadrul necesar pentru aplicarea cunoștințelor teoretice în situații reale de învățare. Astfel, educatoarea are posibilitatea de a experimenta diferite metode și strategii didactice, de a observa reacțiile copiilor și de a ajusta demersul educațional în funcție de feedback-ul primit. Această interacțiune directă contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale și la formarea unei atitudini reflexive asupra propriei activități.

Un rol important în cadrul practicii pedagogice îl ocupă utilizarea metodelor interactive. Învățarea prin joc, explorare și descoperire stimulează interesul copiilor și contribuie la dezvoltarea gândirii creative. Activitățile integrate, care combină domenii diferite de învățare, facilitează înțelegerea globală a realității și dezvoltarea armonioasă a personalității copilului.

De asemenea, utilizarea resurselor educaționale digitale devine din ce în ce mai relevantă în contextul actual. Materialele multimedia, aplicațiile educaționale și platformele interactive pot sprijini procesul de învățare, făcându-l mai atractiv și mai eficient. În acest sens, educatoarea trebuie să își dezvolte competențele digitale pentru a integra aceste resurse în mod adecvat în activitățile didactice.

Practica pedagogică favorizează și dezvoltarea competențelor sociale și emoționale ale copiilor. Prin activități de grup, jocuri de rol și situații de colaborare, copiii învață să comunice, să coopereze și să respecte regulile. Astfel, educația preșcolară contribuie nu doar la dezvoltarea cognitivă, ci și la formarea unor comportamente sociale adecvate.

Un alt aspect esențial este colaborarea dintre educatoare și familie. Implicarea părinților în activitățile educaționale și menținerea unei comunicări eficiente contribuie la crearea unui mediu stabil și sigur pentru copil. Practica pedagogică trebuie să includă și această dimensiune, deoarece educația este un proces complex, realizat în parteneriat.

În concluzie, activitățile de practică pedagogică reprezintă un factor determinant în asigurarea unui învățământ de calitate. Prin aplicarea metodelor moderne, utilizarea resurselor adecvate și adaptarea permanentă la nevoile copiilor, educatoarea contribuie la formarea unor generații echilibrate și bine pregătite pentru integrarea în societate.

Bibliografie

1. Cucoș, Constantin (2014). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
2. Cerghit, Ioan (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Polirom.
3. Joița, Elena (2008). *Management educațional*. Iași: Polirom.
4. Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București.
5. Vrasmaș, Ecaterina (2012). *Educația timpurie*. București: Aramis.
6. Albulescu, Ion (2007). *Pragmatica predării*. Cluj-Napoca: Eikon.

Simpozion național „Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european” Ediția a XV-a

Prof. Țîrcă Mihaela

Școala Gimnazială „Alexandra Nechita” Vaslui

Demersul didactic este un act care implică deopotrivă atât creativitate și spirit inovator, din partea cadrului didactic, cât și o fină cunoaștere a psihologiei elevilor, necesitatea respectării vârstei psihologice școlare a acestora. Melanjul armonios al traiectoriilor implicite aferente oricărui demers didactic, cât și buna percepție și cunoaștere a colectivului de elevi asigură astfel cadrului didactic reușita în actul de comunicare didactică, precum și eficiența acestuia.

Din experiența celor douăzeci ani de activitate la catedră, în calitate de profesor de limba franceză, dar și de diriginte la clasele gimnaziale, am învățat, alături de elevii mei că, pentru a asigura calitatea actului educațional și totodată pentru a- mi face orele atractive, este imperios necesar să respect nevoia profund umană de a descoperi realitatea prin mijloace proprii și mai ales prin joc. Fiecare apropiere de lumea înconjurătoare trebuie făcută prin întoarcerea la puritatea sufletului, prin respectarea nevoii pe care o resimte ființa umană de a descoperi realitatea reinventând-o după propriile-i trăiri și simțiri. Tot astfel, apropierea elevului de realitate lingvistică a unei limbi nu se poate realiza decât prin interiorizarea acestei realități, interiorizare mijlocită de experiența pe care i-o furnizează elevului caracterul ludic și aplicativ, practic al activităților didactice care îi sunt propuse.

De la vârsta școlarului mic și până la cea a elevului adolescent se resimte aceeași nevoie de a îmbogăți activitatea didactică prin insinuarea unui traseu ce răspunde nevoii de a descoperi limba pe cont propriu, de a explora bogăția limbajului și polisemia vocabularului, precum și de a sensibiliza elevul cu varietatea actelor de limbaj, cu melodicitatea sunetelor limbii franceze, cu armonia frazei franceze. Cadrul didactic își asumă rolul unui demiurg ce recrează alături de elevi realitatea spațiului francfon, acordând elevului posibilitatea de a-și cerceta și de a-și exprima propriile-i resurse creatoare, de a fi inventiv și de a-și exprima personalitatea și originalitatea prin participarea la activități didactice care valorizează tocmai acest potențial creativ al elevului.

În acest sens profesorul, romancier al ficțiunii didactice, vine în întâmpinarea elevului cu activități cât mai variate și mai diversificate, care se bazează pe joc ca modalitatea fundamentală de dinamizare a orelor de limbă franceză. Se pot insera cu multă ușurință, cu multă naturalețe, în cursul orei, jocurile lingvistice, șaradele, rebusurile, cuvintele întortochiate, care vor stimula creativitatea elevilor și vor dinamiza orele, menținând crescut interesul acestora pentru studiul limbii franceze.

Profesorul inițiază astfel o adevărată lecție de fonologie, facilitând sensibilizarea elevilor cu specificitatea fonemelor limbii franceze într-un mod distractiv, dar cu pronunțat caracter aplicativ și cu un bogat conținut pedagogic.

Calamburul, jocul de cuvinte cel mai apreciat și mai practicat de către francezi, se sprijină pe ambiguitatea limbii, practica sa ținând de etnografia comunicării. Deși educația calamburului francez presupune un nivel avansat de studiu al limbii, o cunoaștere lingvistică bogată și o abilitate discursivă deosebită, sensibilizarea elevilor cu arta calamburului francez se poate realiza și la clasele de debutanți, prin exersarea alternanțelor fonetice, care amuză și atrag pe micii doritori de a învăța limba franceză, sensibilizându-i totodată și cu realitatea socioculturală franceză, dată fiind frecvența utilizării calamburului în publicitate, ziare, afișe etc.

Jocurile lingvistice răspund atât unor obiective de explorare lingvistică, cât și plăcerii și bucuriei de a lucra fiind tu însuși, creând și exprimându-ți personalitatea. Jocul are un puternic caracter formativ, indiferent de forma pe care o îmbracă: jocuri lingvistice, jocuri de cărți confecționate în scop pedagogic,

jocuri de rol, destinate exersării diferitelor acte de limbaj, jocuri colective, ce implică global elevii: mișcare, mimică, gesturi, spirit de observație, îndemânare etc.

Tematica acestora poate fi extrasă din viața curentă a elevilor, pentru a pragmatiza demersul didactic, a-l aduce mai aproape de trăirile elevilor, de concretul existenței lor. Activitățile ludice și de creativitate propuse în cadrul orelor de limbă franceză au, pe lângă obiectivele lingvistice aferente, scopul de a învăța moduri de gândire, de trăire și de acțiune specifice unui anumit statut, cultivarea empatiei, dar și stimularea aptitudinii de a surprinde orientările valorice ale participanților.

Activitățile ludice îmbracă forme diferite, potrivit specificului demersului didactic inițiat de către profesor. Fie că vorbim despre producerea de enunțuri într-un joc de rol, de producerea de enunțuri într-o simulare, de producerea de enunțuri pornind de la diferite zgomote auzite, că utilizăm în cadrul orei, ghicitori și proverbe, că le cerem elevilor să dezvolte o mică povestioară pornind de la un început dat, indiferent, așadar de forma pe care o utilizăm, pentru a propune o activitate ludică, aceasta ne permite să reutilizăm structuri lexicale sau gramaticale, să dezvoltăm creativitatea elevilor, pentru că jocul se bazează pe o creativitate ghidată. Fără a face din aceste activități un moment distinct în cadrul orelor, ci pur și simplu utilizându-le în orice moment al lecției, reușim, fără a imprima demersului didactic un caracter prea formal, să activăm și să dinamizăm orele.

Jocul are un potențial activizator, dat fiind că propune o incursiune în propriul eu. Bazat pe o animație realizată de către doi sau trei elevi a unor scene sau a unor personaje, fără tipar propriu-zis, fără scenariu predeterminat, fără o pregătire anterioară sau construit pe baza unei reproduceri fictive, simulate a unor schimburi interpersonale organizate în jurul unei situații problemă, având un tipar stabilit dinainte, indiferent așadar de forma pe care o îmbracă, jocul dezvoltă capacitățile comunicative ale elevului, pe care le pune astfel în serviciul creativității.

Pentru ca jocul să-și atingă obiectivul pedagogic fixat de către profesor, este necesar să formulăm de la bun început, într-un mod cât mai clar, cât mai explicit, regulile sale. Un joc bun trebuie să favorizeze utilizarea corectă a limbii, atât din punct de vedere gramatical, cât și în ceea ce privește adecvarea limbajului la statutul social al partenerilor de dialog. De asemenea, el trebuie să plaseze jucătorii în fața unei probleme de rezolvat, a unei situații care trebuie soluționată, așadar jocul trebuie să fie creativ, să acorde jucătorilor posibilitatea de a se exprima liber și original. Jocul stimulează spiritul de observație al elevilor, inteligența acestora, manifestată la nivelul diverselor paliere: lingvistic, emoțional, kinestezic, matematic, muzical etc.

Astfel jocul didactic oferă elevilor mijloace de înțelegere și de accesare și asimilare a fenomenelor lingvistice, de utilizare a structurilor gramaticale în context comunicativ, pentru a pragmatiza limbajul și pentru a-i da forța de a transcede livrescul, apropiind elevul de nevoile comunicative ale vieții cotidiene. Jocurile lingvistice și comunicative prezintă avantaje incontestabile în procesul de achiziționare a unei limbi străine. Fie că vizează vocabularul, gramatica sau ortografia, orice joc lingvistic se fondează pe întrebuintarea repetată a unui lexic sau a anumitor structuri lexico-gramaticale, asigurând astfel sistematizarea, fixarea, automatizarea cunoștințelor însușite.

Un alt avantaj major al acestor jocuri este faptul că suscită interesul elevilor, îi încurajează la cercetare și reflecție personală, la activitatea de a explora și a descoperi singuri anumite structuri lingvistice, motivându-i prin dezvoltarea sentimentului de satisfacție personală și a spiritului competitiv.

Ora de limbă franceză este adesea îndrăgită de către elevi tocmai datorită talentului și simțului pedagogic al cadrului didactic de a-și regiza scenariul didactic într-un mod cât mai atractiv, ținând cont de nevoile specifice fiecărei vârste școlare, dar și de nevoia profund umană de a descoperi lumea prin joc, întorcându-ne astfel la puritatea copilăriei uitată poate în adâncul sufletului fiecăruia dintre noi.

Bibliografie

1. Cerghit, I., *Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii*, Ed. Aramis București, 2002
2. Chiș, V., *Pedagogia contemporană-Pedagogia pentru competențe*, Editura Cărții de Știință Cluj-Napoca, 2005
3. Cozma, T., *O nouă provocare pentru educație: interculturalitatea*, Polirom Iaș, 2002

4. Cucuș, C., *Pedagogie*. Ed. a II-a, Polirom, Iași, 2002
5. Mureșan, M., *Didactique du français langue étrangère*, Univ. Al. I. Cuza Iași, 1987
6. Roman, D., *La didactique du français langue étrangère* Ed. Umbria, 1994
7. Tagliante, C., *Techniques de classe : La classe de langue*, CLE International, 1994
8. *Cadre européen commun de référence pour l'enseignement des langues*, Conseil de l'Europe, 1998
9. Ursula Șchiopu, Emil Verza, *Psihologia vârstelor*, Editura Didactică și Pedagogică, București

Analiza transpunerii ODD în studiul așezărilor omenești și aplicabilitatea lor în competițiile internaționale

Profesor Trăistaru Gabriela

Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea

Obiectivele de Dezvoltare Durabilă, stabilite de Agenda 2030, reprezintă mai mult decât un manifest politic; pentru un geograf, ele constituie un cadru analitic multidimensional. În studiul așezărilor omenești, transpunerea ODD-urilor permite trecerea de la descrierea simplă a peisajului urban sau rural la analiza funcțională și sistemică.

Într-o competiție internațională, succesul unui elev depinde de capacitatea de a citi un spațiu geografic prin prisma sustenabilității. Nu mai întrebăm doar “Unde este orașul?”, ci “Cum gestionează orașul ODD 11 (*Orașe și comunități durabile*) în fața *riscurilor climatice* (ODD 13)?”.

Pentru a evalua o așezare omenească în cadrul unui studiu de caz, utilizăm trei vectori de transpunere:

A. Dimensiunea socio-demografică (ODD 1, 3, 4, 5)

- Analiza segregării rezidențiale: *Cum reflectă structura orașului accesul la educație și sănătate?*
- ✓ Metodă: Cartografierea indicelui de marginalizare și a accesibilității pietonale la serviciile de bază (conceptul de “oraș de 15 minute”).

B. Dimensiunea infrastructurii și metabolismului urban (ODD 6, 7, 9, 12)

- Efiența resurselor: Managementul deșeurilor, amprenta de carbon și mixul energetic.
- ✓ Metodă: Analiza fluxurilor de materiale și a rețelilor de transport inteligent.

C. Dimensiunea rezilienței și a mediului (ODD 11, 13, 15)

- Adaptarea la schimbări climatice: Gestiunea insulei de căldură urbană și a riscului la inundații.
- ✓ Metodă: Monitorizarea indicelui de vegetație (NDVI) și a raportului dintre spațiul construit și cel verde.

Metode de integrare și aplicabilitate în România

România prezintă un teren de studiu fascinant datorită contrastelor dintre centrele urbane dinamice și zonele rurale în contracție. Iată metodele specifice cercetării internaționale care pot fi integrate în studiul geografic românesc:

Analiza disparităților de tip urban-rural (ODD 10)

În România, transpunerea ODD 10 (*Reducerea inegalităților*) este critică.

Metoda scorului de vulnerabilitate: Integrarea datelor de recensământ în sisteme GIS pentru a identifica “pustietățile de servicii” din zonele rurale izolate.

Regenerarea urbană și valorificarea patrimoniului (ODD 11.4)

Metoda reutilizării adaptive: Analiza siturilor industriale dezafectate (brownfields) din orașe precum Reșița, Hunedoara sau București și transformarea lor în hub-uri culturale sau spații verzi, aliniindu-

se astfel ținutelor de dezvoltare durabilă.

Monitorizarea expansiunii urbane (Urban Sprawl)

Metoda analizei multitemporale: Utilizarea imaginilor satelitare (Sentinel/Landsat) pentru a vedea cum s-au extins comunele limitrofe marilor orașe (ex. Florești lângă Cluj sau Chiajna lângă București). Această metodă verifică dacă dezvoltarea respectă ODD 15 (viața terestră) prin conservarea terenurilor agricole productive.

Participarea publică și cartografierea participativă

Metoda PPGIS (Public Participation GIS): Implicarea cetățenilor în identificarea problemelor locale prin aplicații mobile. Aceasta este o metodă modernă, foarte apreciată internațional, care poate fi implementată în școlile din România pentru proiecte de geografie aplicată.

Aplicabilitate în Competițiile Internaționale (iGeo)

În cadrul probelor de teren (Fieldwork) sau al probelor scrise din competițiile internaționale, aplicarea ODD-urilor oferă un avantaj competitiv prin:

- *Gândire critică:* Identificarea conflictelor între obiective (de exemplu, dezvoltarea industrială/ODD 9 versus protecția biodiversității/ODD 15).
- *Abordarea multi-scalară:* Capacitatea de a face legătura între probleme locale (o groapă de gunoi neconformă) și ținte globale (consum responsabil).
- *Utilizarea datelor geospațiale:* Concurenții sunt evaluați pe baza modului în care interpretează hărți tematice ce reflectă indicatori ODD (ex. accesul la Fragmente dintr-o probă de examen (posibil de nivel internațional, precum GCSE sau iGeo) referitoare la fenomenul de **Insulă de Căldură Urbană (Urban Heat Island)** în orașul Birmingham).

Secțiunea F – Insula de Căldură Urbană

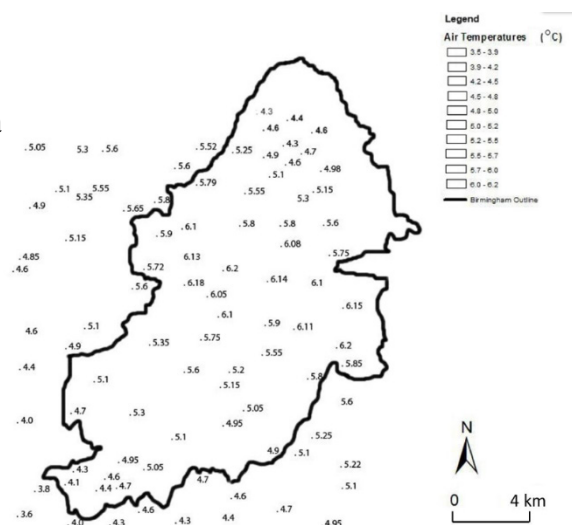

Figura F1 prezintă o imagine satelitară a orașului Birmingham și a zonelor urbane înconjurătoare.

- ✓ **Cerința 1:** Trasați pe harta cu puncte (izolinii) izotermele pentru Birmingham și zonele înconjurătoare folosind temperaturile de 3,5; 4,0; 4,5; 5,0; 5,5; 6,0; 6,5; 7,0 și 7,5°C. Etichetați izoliniile pe hartă și în legendă.
- **Notă:** Datele privind temperatura aerului sunt pentru noaptea de 14 februarie 2014. Temperatura medie a fost de 4,2°C.
- ✓ **Cerința 2:** Analizați imaginea satelitară și harta cu izolinii realizată. Identificați zona din aria urbană a Birmingham-ului unde insula de căldură este cea mai intensă și descrieți utilizarea terenului în acea zonă specifică.

○ *Zonă:*

- *Utilizarea terenului:*

Exemplu de răspuns:

- *Zonă:* Centrul orașului (Central Business District - CBD).
- *Utilizarea terenului:* Zonă dens construită, cu suprafețe impermeabile masive (asfalt, beton), clădiri înalte cu albedo scăzut și vegetație minimă. Prezența intensă a activităților antropice (trafic, sisteme de încălzire/climatizare) care eliberează căldură reziduală.
- ✓ **Cerința 3:** Explicați patru impacturi asupra mediului/societății pe care le pot avea insulele de căldură urbane.

- Impact 1:.....
- Impact 2:.....
- Impact 3:.....
- Impact 4:.....

Exemplu de răspuns:

- Impact 1 (Sănătate publică - **ODD 3**): Creșterea stresului termic asupra populației vulnerabile (vârstnici), ducând la rate mai mari de morbiditate și mortalitate în timpul valurilor de căldură.
- Impact 2 (Consum de energie - ODD 7 & 12): Creșterea cererii de energie pentru răcirea clădirilor (climatizare), ceea ce pune presiune pe rețeaua electrică și crește emisiile de gaze cu efect de seră dacă energia provine din surse fosile.
- Impact 3 (Calitatea aerului - ODD 11): Temperaturile ridicate accelerează reacțiile chimice dintre poluanții atmosferici (oxizi de azot și COV), ducând la formarea ozonului la nivelul solului (smog fotochimic), nociv pentru aparatul respirator.
- Impact 4 (Biodiversitate urbană - ODD 15): Alterarea ciclurilor biologice ale speciilor urbane (înflorire precoce, modificarea perioadelor de migrație) și favorizarea speciilor invazive care preferă temperaturi ridicate.
- ✓ **Cerința 4:** Numiți trei strategii care pot fi implementate pentru a atenua efectul insulei de căldură urbane și evaluați eficiența fiecărei strategii selectate.

- *Strategia 1*

Evaluare

- *Strategia 2*

Evaluare

- *Strategia 3*

Evaluare

- *Strategia 4*

Evaluare

Exemplu de răspuns:

Strategia 1: Implementarea acoperișurilor și fațadelor verzi.

- *Evaluare:* Foarte eficientă pentru izolarea termică a clădirilor și reducerea temperaturii prin evapotranspirație. Totuși, costurile de instalare și întreținere (irigații) sunt ridicate, necesitând investiții constante.

Strategia 2: Creșterea albedo-ului urban (Cool Roofs / Cool Pavements).

- *Evaluare:* Utilizarea materialelor reflectorizante (culori deschise) pe acoperișuri și drumuri reduce absorbția radiației solare. Este o strategie cost-eficientă pe termen lung, însă poate cauza disconfort vizual (orbire) pietonilor la nivelul solului.

Strategia 3: Crearea de coridoare de ventilație și „parcuri-burete”.

- *Evaluare:* Permite circulația maselor de aer rece dinspre zonele rurale spre centru. Este cea mai

durabilă strategie (ODD 11), oferind beneficii multiple (recreere, biodiversitate, managementul apelor pluviale), dar necesită o planificare urbană riguroasă și limitarea noilor construcții în zone strategice.

Acest subiect de examen este un exemplu de **transpunere a ODD în curriculum**:

1. **ODD 11 (Orașe durabile):** Strategiile de atenuare cerute la punctul 4 (ex: acoperișuri verzi, pavaje permeabile, coridoare de vânt).
2. **ODD 13 (Acțiune climatică):** Analiza temperaturilor extreme în zonele dens populate.
3. **Metodologie:** Subiectul folosește analiza de date reale (GIS/izolinii), nu doar teorie, exact cum este abordat în sistemele europene moderne.

Concluzii

Transpunerea ODD în studiul așezărilor omenești transformă geografia dintr-o disciplină a memorării în una a **soluțiilor**. Pentru un elev sau cercetător român, stăpânirea acestor indicatori nu reprezintă doar o cerință pentru olimpiade, ci o pregătire pentru cetățenia activă.

Integrarea metodelor GIS și a analizei critice a sustenabilității în curriculumul național ar alinia educația geografică din România la standardele globale, transformând studiul local într-o contribuție directă la efortul mondial de dezvoltare durabilă.

Bibliografie

1. **Organizația Națiunilor Unite (2015).** *Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development*. New York: UN Publishing.
2. **Guvernul României (2018).** *Strategia Națională pentru Dezvoltarea Durabilă a României 2030*. București: Departamentul pentru Dezvoltare Durabilă.
3. **UN-Habitat (2022).** *World Cities Report 2022: Envisaging the Future of Cities*. Nairobi: United Nations Human Settlements Programme (UN-Habitat).
4. **Eurostat (2023).** *Sustainable development in the European Union — Monitoring report on progress towards the SDGs in an EU context*. Luxembourg: Publications Office of the European Union.
5. **Bătănaș, R. (2021).** *Analiza geospațială a așezărilor omenești: Teorie și aplicații GIS*. Cluj-Napoca: Editura Presa Universitară Clujeană.
6. **Popovici, O., & Păcurar, B. (2020).** “Analiza indicatorilor ODD în regiunile de dezvoltare din România”. În *Revista Română de Geografie Politică*, Anul XXII, nr. 1. Oradea: Editura Universității din Oradea.
7. <https://geoolympiad.org/document-library/>

Practica pedagogică ca instrument de dezvoltare a metodelor inovative

Prof. înv. primar: Trăneci Daniela
Școala Gimnazială Udrești, Dănicei

Practica pedagogică reprezintă o componentă esențială în formarea viitorilor dascăli, oferindu-le oportunitatea de a integra teoria în activități concrete, desfășurate în cadrul clasei. Aceasta nu doar că le permite profesorilor să-și consolideze cunoștințele, dar devine și un instrument valoros pentru dezvoltarea metodelor inovative în educație. În contextul european, experiența practică ajută la adaptarea strategiilor de predare la nevoile diverse ale elevilor și la promovarea unei educații moderne, interactive și eficiente.

Importanța practicii pedagogice

Stagiile de practică pedagogică permit profesorilor aflați la început de carieră să experimenteze diferite tehnici didactice, să observe reacțiile elevilor și să ajusteze modul de predare pentru a fi mai atractiv și eficient. Practica în clasă oferă cadrul necesar pentru testarea strategiilor inovative, cum ar fi:

- **Învățarea bazată pe proiecte** – elevii explorează tematici interdisciplinare, dezvoltând gândirea critică și creativitatea;
- **Metode interactive** – jocuri didactice, simulări și activități colaborative care stimulează participarea activă;
- **Tehnologia în educație** – utilizarea tabletelor, platformelor digitale și aplicațiilor educative pentru a facilita procesul de învățare.

Astfel, practica pedagogică devine un laborator de idei în care profesorii pot identifica metodele cele mai potrivite pentru elevii lor și pentru contextul clasei.

Practica pedagogică și inovația în predare

Experiența directă în clasă ajută profesorii să dezvolte metode inovative prin:

1. **Observarea și adaptarea metodelor tradiționale** – profesorul poate transforma lecțiile convenționale în activități interactive și adaptate ritmului elevilor;
2. **Colaborarea cu mentorii și colegii** – schimbul de experiență permite identificarea soluțiilor creative la problemele educative;
3. **Testarea și evaluarea noilor strategii** – practica oferă ocazia de a evalua impactul metodelor inovative asupra performanței elevilor și de a ajusta abordările.

În școlile europene, precum cele din Finlanda sau Germania, practica pedagogică este organizată astfel încât viitorii profesori să participe activ la planificarea și desfășurarea lecțiilor, fiind sprijiniți constant de mentori experimentați. Acest model favorizează dezvoltarea profesională continuă și stimularea creativității în predare.

Rolul mentoratului și supervizării

Mentoratul și supervizarea sunt elemente esențiale pentru eficiența practicii pedagogice. Profesorii mentori ghidează stagiarul, oferă feedback constructiv și sprijină integrarea metodelor inovative în procesul de predare. În plus, evaluarea periodică și discuțiile reflectorizante ajută profesorul în formare să conștientizeze impactul tehnicilor aplicate și să ajusteze strategiile în funcție de nevoile reale ale elevilor.

Practica pedagogică nu este doar o etapă de formare, ci un instrument esențial în dezvoltarea metodelor inovative. Aceasta le permite viitorilor profesori să testeze idei, să observe reacțiile elevilor și să adapteze procesul de predare pentru a spori eficiența și atractivitatea lecțiilor. Prin mentorat și supervizare, profesorii aflați în practică reușesc să transforme cunoștințele teoretice în competențe reale, contribuind astfel la calitatea învățământului și la succesul elevilor.

Bibliografie

1. European Commission. (2020). *Teaching and Learning in Europe: The Role of Practical Experience*. Brussels: European Commission.
2. Darling-Hammond, L. (2017). *The Right to Learn: A Blueprint for Creating Schools that Work*. San Francisco: Jossey-Bass.
3. Husu, J., & Tirri, K. (2019). *Teacher Education and Professional Development in Europe*. Routledge.
4. OECD. (2021). *Teachers and School Leaders as Learners*. Paris: OECD Publishing.
5. European Agency for Special Needs and Inclusive Education. (2019). *Mentoring in Teacher Education across Europe*. Odense, Denmark.

Importanța activităților în aer liber

Prof. Trașcă Mihaela Andreea
Școala Gimnazială "Nicolae Bălcescu", Drăgășani

1. Introducere

Perioada miciei școlarității (6-11 ani) este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Trecerea de la jocul predominant la activitatea de învățare poate fi stresantă, motiv pentru care **activitățile în aer liber** reprezintă o punte vitală între efortul intelectual și relaxarea activă. Învățarea „dincolo de pereții clasei” nu este doar o metodă alternativă, ci o necesitate pedagogică modernă.

2. Beneficiile Dezvoltării Multilaterale

Activitățile desfășurate în mediul natural contribuie pe trei paliere principale:

- **Planul Fizic:** Combaterea sedentarismului și a obezității infantile, întărirea sistemului imunitar și dezvoltarea motricității grosiere.
- **Planul Cognitiv:** Stimularea curiozității naturale. Un experiment despre creșterea plantelor observat direct în grădină are un impact mult mai mare decât o ilustrație dintr-un manual.
- **Planul Socio-Emoțional:** Reducerea anxietății și dezvoltarea spiritului de echipă. În aer liber, ierarhiile rigide din clasă se dizolvă, permițând copiilor mai timizi să se exprime liber.

3. Tipuri de Activități și Exemple Practice

Pentru a fi eficiente, aceste activități trebuie integrate în curriculum sau în programul extrașcolar:

Categorie	Exemple de activități
Lecții outdoor	Observarea fenomenelor naturii (științe), măsurarea perimetrelor în curtea școlii (matematică), descrierea peisajului (limba română).
Jocuri de mișcare	Ștafete, jocuri tradiționale (Rațele și vânătorii, Elasticul), orientare cu busola.
Activități ecologice	Plantarea de flori, colectarea selectivă a deșeurilor în parcuri, „Vânătoarea de comori” naturale (frunze, pietre, insecte).
Vizite și excursii	Vizite la muzee în aer liber, ferme pedagogice sau grădini botanice.

4. Rolul Cadrului Didactic

- Învățătorul devine un **facilitator**. Succesul unei activități outdoor depinde de o planificare riguroasă:
- Stabilirea unor reguli de siguranță clare.
- Pregătirea materialelor necesare (lupe, carnețele de notițe, planșe). Debriefing-ul: Discuția de după activitate, în care elevii verbalizează ce au învățat și ce au simțit.

5. Concluzii

Activitățile în aer liber nu trebuie privite ca o „pauză” de la învățare, ci ca o formă superioară de educație. Ele transformă abstractul în concret și oferă contextul ideal pentru formarea unor caractere echilibrate, conectate la realitatea înconjurătoare.

Bibliografie

1. **Cucoș, C.** (2014). *Pedagogie*. Editura Polirom, Iași.
2. **Ionescu, M.** (2009). *Instrucție și educație*. Editura ASCR, Cluj-Napoca.
3. **Ministerul Educației.** *Curriculum pentru învățământul primar*. București.
4. **Louv, R.** (2008). *Last Child in the Woods: Saving Our Children from Nature-Deficit Disorder*. Algonquin Books (pentru fundamentarea conceptului de “deficit de natură”).

Activități de practică pedagogică la disciplina Religie în învățământul gimnazial

Prof. Tudor Liviu Bogdan

Școala Gimnazială, Comuna Tomșani Județul Vâlcea

Educația religioasă în gimnaziu contribuie la formarea caracterului moral și spiritual al elevilor, având rolul de a cultiva valori precum respectul, responsabilitatea, empatia și credința. În acest context, practica pedagogică devine un cadru formativ complex, în care candidatul practicant învață să proiecteze, să organizeze și să evalueze activități didactice eficiente.

Tipuri de activități desfășurate în cadrul practicii pedagogice

1. Activități de observare

Prima etapă a practicii pedagogice presupune asistarea la orele susținute de profesorul mentor. Candidatul urmărește:

- structura lecției;
- metodele didactice utilizate;
- interacțiunea profesor–elev;
- modalitățile de evaluare.

Această etapă este esențială pentru înțelegerea dinamicii clasei și a adaptării conținuturilor religioase la nivelul de vârstă al elevilor.

Activități de predare (lecții demonstrative)

Candidatul practicant elaborează și susține lecții pe baza programei școlare. Exemple de teme abordate:

- învățături morale din pilde biblice;
- importanța rugăciunii;
- sărbători creștine și semnificația acestora.

Se recomandă utilizarea unor metode interactive precum conversația euristică, învățarea prin descoperire sau problematizarea, care stimulează participarea activă a elevilor.

Activități interactive și formative

Pentru a facilita învățarea, candidatul poate organiza:

- jocuri didactice („Adevărat sau fals”, „Completează versetul”);
- activități pe grupe (realizarea de postere tematice);
- dezbateri adaptate nivelului gimnazial („Ce înseamnă să fii un bun prieten?”).

Aceste activități contribuie la dezvoltarea gândirii critice și la interiorizarea valorilor religioase.

4. Activități artistice și creative

Dimensiunea estetică a educației religioase este valorificată prin:

- desenarea unor scene biblice;
- realizarea de colaje sau felicitări religioase;
- dramatizări ale unor pilde sau evenimente biblice.

Creativitatea elevilor este astfel stimulată, iar conținuturile devin mai accesibile și atractive.

Evaluarea și reflecția pedagogică

Un aspect important al practicii îl constituie evaluarea activităților desfășurate. Candidatul:

- elaborează fișe de lucru și instrumente de evaluare;
- analizează rezultatele elevilor;
- reflectează asupra propriei activități didactice.

Concluzii

Practica pedagogică la disciplina Religie în gimnaziu reprezintă un proces complex și formativ, care contribuie la dezvoltarea profesională a viitorului cadru didactic. Prin îmbinarea metodelor tradiționale cu cele moderne și prin adaptarea conținuturilor la particularitățile de vârstă ale elevilor, candidatul practicant dobândește competențe esențiale pentru o carieră didactică de succes.

Experiențe didactice în activitatea de mentorat la disciplina Tehnologia Informației și a Comunicațiilor (TIE)

Prof. Tudor Veronica

Liceul Teoretic "Dunărea" Galați

Practica pedagogică la liceu implică observarea activă, predarea asistată și susținerea de lecții, punând accent pe metode interactive (studiu de caz, dezbateri) și pe integrarea tehnologiei în activitatea didactică. Conform Planului de acțiune pentru educație digitală (2021-2027), profesorii viitorului, nu trebuie doar să utilizeze tehnologia, ci să faciliteze învățarea colaborativă a elevilor, transformând activitatea didactică într-un exercițiu de colaborare.

Practica pedagogică nu este doar un stagiu, ci pune bazele profesionale ale viitorului profesor.

Un profesor bine format prin practică trebuie să gestioneze foarte bine cunoștințele științifice ale disciplinei, să folosească și să includă exemple concrete în structurarea proiectelor de lecție, prin utilizarea fișelor de lucru diferențiate și corectarea lor sub îndrumarea profesorului mentor.

În laboratorul de informatică, practica pedagogică apelează la competența digitală a studentului. Nu

este suficient ca viitorul profesor să stăpânească partea științifică și practică, ci el trebuie să învețe, cum să fragmenteze complexitatea, cum să încurajeze eroarea constructivă și cum să adapteze lecția la nivelul de înțelegere al elevului.

Formarea limbajului de specialitate este un obiectiv important, realizabil în procesul de mentorat. Aflat sub directă îndrumare a profesorului mentor, studentul practicant trebuie să înlăture în permanență orice greșală de exprimare a elevilor, să clarifice orice confuzie sau neînțelegere a unor noțiuni și să le reformuleze corect. Formarea limbajului de specialitate în scris și oral se realizează printr-o exprimare corectă a studentului, ce va deveni un model pentru elevi.

Dacă la Informatică accentul practicii pedagogice cade pe algoritmi și ”codare”, la Tehnologia Informației și a Comunicațiilor (TIC) accentul se pune pe utilizarea tehnologiei ca instrument de rezolvare a problemelor din viața reală. Iată câteva **experiențe metodice** concrete pe care le-am avut cu studenții aflați în practică pedagogică la orele de *TIC(Tehnologia informației și a comunicațiilor)*:

- Am încurajat implicarea studenților în activitatea didactică încă **în** etapa de asistare la orele profesorului mentor. În timp ce mentorul explică un concept de algoritm (Informatică) sau o formulă în Excel (TIC), studentul poate trece printre bănci pentru a oferi suport tehnic individualizat elevilor la calculatoare sau laptop-uri. Acest lucru s-a dovedit benefic, deoarece oferă posibilitatea studentului de a comunica mai ușor cu elevii, cunoscând nivelul clasei de elevi cu care va lucra.
- Este important să li se explice studenților care asistă la orele profesorului mentor, modul de gestionare a elevilor neatenți(ex: cum captează atenția la începutul lecției) și modul de realizare a feedback-ului, altfel obiectivele lecției nu sunt atinse în totalitate.
- Mulți studenți vin cu ideea că la TIC nu trebuie să se predea nimic, ci doar să le dea aplicații elevilor în Word sau Excel, sau Acces. Am avut un student care a încercat să predea „Tabele în Word” enumerând toate opțiunile din ”*Meniul Insert*”. Elevii s-au plictisit încă din primele minute. În etapa de analiză a lecției i-am sugerat să transforme lecția într-un scenariu real, propunând elevilor: „*Organizarea unei tombole la școală*”. Elevii au realizat un tabel cu bugetul activității, o invitație personalizată și un formular de înscriere. În acest mod, studenții **au învățat** că la disciplina TIC-ul se folosește foarte des *învățarea prin proiecte* (Project-Based Learning), nu memorarea interfeței sau a comenzilor din fiecare meniu dezvoltând competențele aplicate la elevi.
- La etapa de evaluare recomand elevilor să aplice evaluarea prin *portofolii digitale* (Cloud Collaboration) la disciplina TIC. În loc de testul clasic pe hârtie, studenții pot folosi lucru colaborativ prin partajarea unui folder în Google Drive/OneDrive pentru fiecare clasă.
- Pentru fixare a cunoștințelor, am indicat să se folosească aplicații din viața reală sau aplicații interdisciplinare, de exemplu aplicații din matematică, fizică, literatură sau educație antreprenorială, deoarece acestea vor conduce la clarificarea unor noțiuni și la formarea competențelor transversale europene.
- La finalul lecției studenții nu trebuie să neglijeze etapa de feed-back. Ca formă de evaluare am recomandat studenților să nu folosească doar testul clasic, ci instrumente de feedback în timp real prin utilizarea platformelor de tip *Mentimeter*, *Plickers* sau *Wayground* pentru a măsura progresul clasei la finalul fiecărei secvențe de învățare, nu doar la finalul capitolului.

În concluzie, activitățile de mentorat pentru practică pedagogică în domeniile Informaticii și Tehnologiei Informației este factorul determinant care transformă educația teoretică într-una europeană. Practica pedagogică la disciplina TIC demonstrează că profesorul modern nu mai este un simplu descriptor de tehnologii, ci un arhitect al experiențelor de învățare digitală. Prin utilizarea metodelor active, precum **învățarea bazată pe proiecte** și colaborarea în cloud, studenții practicanți descoperă cum să transforme consumatorii pasivi de tehnologie, în creatori digitali responsabili, aliniați valorilor europene.

Bibliografie

1. Istrate, O. (2021). *Pedagogie digitală*. Editura Universitară. (O resursă excelentă pentru corelarea

- metodelor de predare cu instrumentele TIC).
2. Luckin, R. (2018). *Machine Learning and Human Intelligence: The Role of Education in the 21st Century*. UCL Press. (Analizează cum practica pedagogică trebuie să se adapteze în era AI).
 3. School Education Gateway / European School Education Platform. *Teacher Academy: Professional development courses for teachers*. (Sursa ideală pentru exemple de mobilități Erasmus+ axate pe practică).
 4. <https://education.ec.europa.eu/ro/focus-topics/digital-education/plan>

Practica pedagogică, modalitate de formare a competențelor practice specifice carierei didactice

Prof. inv. primar Tudoran Ana-Maria

Școala Gimnazială „Anton Pann”, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Profesorul care se formează în cadrul Departamentului pentru Pregătirea Personalului Didactic trebuie să fie preocupat de calitățile esențiale ale actualului model al profesorului european. Astfel, este necesară creșterea calității procesului educațional și îmbunătățirea imaginii publice a profesiei de cadru didactic. Relația competențe generale – activitatea de practică pedagogică – competențe specifice, are rolul de a-l ajuta pe studentul practicant să conștientizeze succesele realizate pe parcursul stagiului de practică pedagogică, sau dimpotrivă, dificultățile întâmpinate în diferite împrejurări. În consecință, Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic, recomandă atât viitorilor profesori, cât și cadrelor didactice existente în sistemul de învățământ, cunoașterea și respectarea codului deontologic al profesiei de educator.

Cuvinte cheie: practică pedagogică, rolul DPPD-urilor, competențe specifice carierei didactice.

Viitorul profesor care se formează în cadrul Departamentului de Pregătire a Personalului Didactic, trebuie să fie preocupat, pe de o parte, de cunoașterea standardului național al profesiei de cadru didactic pentru faptul că trebuie respectate nevoile interne de formare profesională în domeniu, iar pe de altă parte, trebuie să fie preocupat de abilitățile și competențele considerate a fi definitorii pentru un profesor bun în general, calități esențiale regăsite și în actualul model al profesorului european. O consecință firească a acestui fapt este necesitatea creșterii calității procesului educațional și, în legătură cu această aspirație, îmbunătățirea imaginii publice a profesiei de cadru didactic.

În cadrul DPPD-urilor practica pedagogică a studenților se organizează pe grupe și subgrupe, în unități de învățământ preuniversitar, preșcolar, primar, gimnazial, liceal, vocațional și, după caz, de învățământ special. Practica pedagogică se organizează în școli de aplicație, stabilite de comun acord cu Inspectoratele Școlare, selecționate dintre unitățile de învățământ care pot oferi modele autentice de exercitare a profesiei didactice sub aspect pedagogic, științific, didactic și deontologic.

Practica pedagogică a studenților cuprinde următoarele tipuri de activități:

- activități de cunoaștere generală a școlii: observare și de familiarizare cu desfășurarea procesului instructiv-educativ din unitățile de învățământ;
- activități de cunoaștere și consiliere a elevilor;
- activități de planificare și proiectare a activităților didactice și a resurselor materiale;
- activități didactice efective, constând în proiectarea, realizarea și analiza lecțiilor asistate sau susținute;
- activități de cunoaștere a problemelor specifice ale managementului instituțiilor de învățământ;
- activități de cunoaștere a modalităților și a problemelor specifice realizării de parteneriate

școală-familie-comunitate.

Psihologia învățării și-a pus dintotdeauna problema obiectivelor care trebuie atinse în procesul instruirii. La început, obiectivele erau formulate la modul general, fără a se face o legătură sistematică între calitățile intelectului care se doreau a fi formate și conținutul programelor școlare. În ordine istorică, comportamentismului îi revine meritul de a fi atras atenția asupra legăturii stricte care trebuie să existe între obiectivele înscrise în programă și testarea performanțelor atinse. Cu transformarea obiectivelor în ținte riguroase ale procesului de instruire se trece, de fapt, de la didactica clasică la tehnologiile didactice.

Două deschideri au fost explorate ulterior. Prima, cea a practicii didactice care a dus la apariția taxonomiilor, iar a doua, care pornea de la recunoașterea faptului că procesele intelectuale sunt reale și testabile ducând astfel la știința cogniției.

Inițial, taxonomiile au urmărit o clasificare a scopurilor, mai exact o clasificare a comportamentelor, deoarece s-a constatat că aceste comportamente sunt foarte variate și imposibil de catalogat în perspectiva pur behavioristă. Cea mai semnificativă clasificare formală a comportamentelor aparține lui B. S. Bloom, care elaborează o întreagă teorie publicată în lucrarea „Taxonomiile obiectivelor pedagogice” (1956). În concepția lui Bloom, taxonomia este un sistem de clasificare a scopurilor, care respectă o regulă specială și anume aceea a ordinii reale. Această ordine reală se traduce printr-o anumită ierarhie a scopurilor. Simplele comportamente ale celor care învață constituie baza unora de ordin mai înalt, iar acestea vor constitui, la rândul lor, temelia unora și mai înalte.

Pasul următor pe care l-a făcut didactica a fost găsirea modalităților de a atinge aceste obiective. Căile de atingere a obiectivelor au fost numite, ca și analoagele lor din industrie, tehnologii. Astfel, au apărut tehnologii diverse, materializate în tipuri variate de auxiliare didactice și manuale care, fiecare în parte, urmăresc să răspundă cât mai bine cerințelor unei anumite norme de grup; dacă trecem dincolo de intențiile taxonomiilor bloomiene această cale ne duce la ideea unor tehnologii multiple care urmăresc atingerea acelorași obiective în condiții de învățare foarte diferite.

În contextul evoluțiilor teoretice descrise anterior, necesitatea de a forma și de a dezvolta competențe prin procesul de învățământ, este astăzi acceptată ca imperioasă în majoritatea sistemelor educaționale. Problemele majore care apar țin, pe de o parte, de modul de organizare și definire a acestor competențe pentru a putea fi descrise și operaționalizate, iar pe de altă parte, țin de identificarea acelor modalități (tehnologii) care conduc la formarea în realitate a competențelor descrise.

Anticipând astfel, parțial, posibilitatea aplicării practice a acestor dezvoltări teoretice, curriculumul românesc la nivelul învățământului liceal a fost structurat pe competențe.

Definirea competențelor :

Definim competențele ca fiind ansambluri structurate de cunoștințe și deprinderi dobândite prin învățare care permit identificarea și rezolvarea în contexte diverse a unor probleme caracteristice unui anumit domeniu.

Competențele generale se definesc pe obiect de studiu și se formează pe durata învățământului liceal; acestea au un grad ridicat de generalitate și complexitate.

Competențele specifice se definesc pentru fiecare obiect de studiu și se formează pe durata unui an școlar, ele fiind deduse din competențele generale și constituie etape în dobândirea acestora.

Proiectarea competențelor :

Termenul de competență are numeroase accepțiuni : el a migrat ușor dinspre domeniul profesional-tehnic către educație, primind valențe complexe în acest domeniu. Proiectarea curriculumului pe competențe vine în întâmpinarea achizițiilor cercetărilor din psihologia cognitivă, conform cărora prin competență se realizează în mod exemplar transferul și mobilizarea cunoștințelor și a deprinderilor în situații / contexte noi și dinamice.

Modelul de proiectare curriculară centrat pe competențe simplifică structura curriculumului și asigură o mai mare eficiență a proceselor de predare – învățare – evaluare. Acest fapt permite operarea la toate nivelurile cu aceeași unitate: competența, în măsura să orienteze demersurile tuturor agenților implicați în procesul de educație.

Pentru a asigura o marjă cât mai largă de acoperire a obiectelor de studiu, în construcția modului de derivare a competențelor s-a pornit de la o diferențiere cât mai fină a secvențelor unui proces de învățare.

Astfel, s-au avut în vedere următoarele șase secvențe care vizează structurarea operațiilor mentale: percepție, interiorizare primară, construire de structuri mentale, transpunere în limbaj, acomodare internă și adaptare externă.

Categoriilor de secvențe prezentate anterior le corespund categorii de competențe organizate în jurul câtorva nume definitorii, și anume:

1. Receptarea, care poate fi concretizată prin următoarele concepte operaționale: identificarea de termeni, relații, procese; observarea unor fenomene, procese; perceperea unor relații, conexiuni; nominalizarea unor concepte, relații, procese; culegerea de date din surse variate; definirea unor concepte.

2. Prelucrarea primară (a datelor), care poate fi concretizată prin următoarele concepte operaționale: compararea unor date, stabilirea unor relații; calcularea unor rezultate parțiale; clasificări de date; reprezentarea unor date; sortarea-discriminarea; investigarea, explorarea; experimentarea.

3. Algoritmizarea, care poate fi concretizată prin următoarele concepte operaționale: reducerea la o schemă sau model; anticiparea unor rezultate; reprezentarea datelor; remarcarea unor invarianți; rezolvarea de probleme prin modelare și algoritmizare.

4. Exprimarea, care poate fi concretizată prin următoarele concepte operaționale: descrierea unor stări, sisteme, procese, fenomene; generarea de idei, concepte, soluții; argumentarea unor enunțuri; demonstrarea.

5. Prelucrarea secundară (a rezultatelor), care poate fi concretizată prin următoarele concepte operaționale: compararea unor rezultate, date de ieșire, concluzii; calcularea, evaluarea unor rezultate; interpretarea rezultatelor; analiza de situații; elaborarea de strategii; relaționări între diferite tipuri de reprezentări, între reprezentare și obiect.

6. Transferul, care poate fi concretizat prin următoarele concepte operaționale: aplicarea; generalizarea și particularizarea; integrarea; verificarea; optimizarea; transpunerea; negocierea; realizarea de conexiuni complexe; adaptarea și adecvarea la context.

În continuare, vom pune în relație competențele generale, categoriile de activități vizate prin activitatea de practică pedagogică și competențele specifice. Scopul acestei relații este de a-l ajuta pe studentul practicant să conștientizeze cu mai multă ușurință succesele pe care le realizează pe parcursul stagiului de practică pedagogică sau, dimpotrivă, dificultățile pe care le întâmpină în diferite împrejurări.

Bibliografie

1. CNC – Ghid metodologic pentru aplicarea programelor școlare, - aria curriculară – Tehnologii.
2. Cucoș, C. (1999), Pedagogie, Ed. Polirom, Iași.
3. Ezechil L., Dănescu E., (2009), Caiet de practică pedagogică, (NIVEL II), Ed. Paralela 45, Seria Științele educației, Pitești.
4. Ionescu, M., Radu, I. (1995), Didactica modernă, Ed. Dacia., Cluj-Napoca.

Predarea Istoriei și I.A.

Prof. Tudosoiu Mihaela

Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea

Prof. Tudosoiu Gheorghe Daniel

Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea

Prin natura profesiei, istoricii au un scepticism „congenital” în fața proclamării entuziaste a unor „noi revoluții”, găsind elemente ale prezentului și viitorului în trecut. În urmă cu mai bine de trei decenii, atunci când politologul american Francis Fukuyama proclama „Sfârșitul istoriei și ultimul om” (1992), prin triumful liberalismului capitalist și a democrației, ca o consecință a încetării Războiului Rece, istoricii au privit idea neo-hegeliană a apogeeului dezvoltării societății umane cu un surâs sardonice.

Revoluția IA

În ultimii ani avansul tehnologic este atât de rapid încât au apărut texte literare și chiar pretins științifice construite de programe informatice (software), astfel încât universitățile își pun problema apărării integrității academice. Există îngrijorări tot mai des exprimate în legătură cu falsificarea identității și acțiunilor persoanelor în format video și audio (deepfake), ceea ce ridică deopotrivă probleme etice și practice. Cu ajutorul IA generative se pot construi discursuri din trecut, iar personaje istorice digitale le pot rosti, chiar dacă ele nu au existat niciodată; poți să „conversezi” cu Marcus Aurelius sau Bonaparte, de exemplu, precum o dovedește Historical Figures Chat, un alt program de realitate virtuală. Acum, în spațiul universitar, nu plagiatul este principala provocare etică, ci dovedirea că un text a fost creat de o ființă umană, nu de un program informatic, precum ChatGPT al companiei OpenAI!

Toate aceste noutăți tehnice, care entuziasmează și sperie simultan, sunt subsumate noțiunii generice de Inteligență Artificială (IA), care a devenit în anii din urmă o veritabilă mantra, despre care vorbesc oamenii de știință, companiile, guvernele, sindicatele, presa ș.a. Iar dovada că ne aflăm în fața unui fenomen nou este aceea că în limba română, de exemplu, nu avem sintagme consacrate, astfel încât, pentru a evita ambiguitățile, folosim și termenul din limba engleză.

Termenul de IA a apărut încă din anii 1950 și el se referă la capacitatea unor entități create de om, având o parte fizică (hardware) și de programe (software), capabile să funcționeze într-un mod similar inteligenței umane. Acest lucru nu s-a întâmplat, însă este o certitudine progresul în automatizarea complexă (machine learning) realizată de computere cu o putere de calcul tot mai mare și programe informatice tot mai sofisticate. Informaticienii au ambiția de a crea programe care nu doar să imite procesele cognitive specifice ființelor umane pe baza unor programe informatice inițiale, ci chiar să se autoperfecționeze prin procesarea informației („deep learning” sau „neural network”). În centrul polemicilor actuale privind IA se află modele lingvistice digitale (Large Language Model) care utilizează tehnici de învățare profundă (deep learning) și seturi masive de date pentru a înțelege, rezuma, genera și prezice un nou conținut. Un astfel de exemplu este celebrul Chat GPT-3 al companiei OpenAI din San Francisco.

Relevanța discuției despre impactul IA asupra studierii istoriei este legată nu doar de faptul că schimbările tehnologice sunt conectate cu modificări în abordările științifice, într-o relație biunivocă (de exemplu, pozitivismul s-a dezvoltat în climatul cultural al revoluției industriale, care a întărit încrederea în progres și știință), ci și de exemple experimentale recente. Compania DeepMind, subsidiară a Alphabet, a lansat în anul 2022 un program informatic specializat în epigrafie greacă, denumit „Ithaca”. Prezentat ca „prima Rețea Neuronală Profundă (Deep Neural Network) pentru restaurarea textuală, atribuirea geografică și cronologică a inscripțiilor grecești antice”, „Ithaca” a reușit să restaureze textele cu o acuratețe de 62 la sută; determină originile geografice ale unui text cu o fidelitate de 71%; și datează textele cu o precizie de 30 de ani de când au fost scrise. „Ithaca” este doar una dintre tot mai numeroasele aplicații prin care puterea de calcul a computerelor și complexitatea algoritmilor devine o formă de IA folosită pentru cunoașterea istoriografică. Pentru a nu ne pierde în detalii, ar trebui să înțelegem imaginea de ansamblu a unui fenomen

cultural-științific tot mai larg răspândit în ultima jumătate de secol.

Digitalizarea istoriei

În 1968 istoricul francez Emmanuel Le Roy Ladurie spunea, ca răspuns la munca istoricilor care au început să experimenteze computerele pentru a investiga întrebări precum modelele de vot ale parlamentului britanic în anii 1840, „istoricul de mâine va fi un programator, sau el nu va exista.” Putem consemna astfel anul 1970, ca refer simbolic desigur, pentru nașterea unui nou câmp academic și practic, „digitalizarea științelor umaniste” (Digital Humanities - DH) sau, mai specific, „digitalizarea istoriei” (Digital History). El se bazează, în esență, pe hibridarea a două domenii: tehnologiile digitale și științele umaniste. Partea „digitală” a „digitalizării științelor umaniste” implică o serie de tehnologii: rețele și Internet, dispozitive mobile, rețele sociale, baze de date, platforme, instrumente de cartografiere geografică, instrumente de cartografiere socială, analiză lingvistică, programe software, instrumente de analiză a datelor și altele. Punctele de interes pentru „științe umaniste” sunt o combinație de domenii: studii clasice, literatură, filosofie, studii religioase, psihologie, limbi moderne și antice, studii culturale, artă, istorie, muzică, teatru, film, științe politice, geografie, antropologie, lingvistică ș.a.

Bibliografie

1. wikipedia.org/wiki/Inteligența_artificială_generativă
2. DUMITRESCU, D. *Principiile Inteligentei Artificiale*. Cluj-Napoca: Editura Albastra, 2002.
3. Agenția pentru Drepturi Fundamentale ale Uniunii Europene. Despre Inteligența Artificială și BigData. <https://fra.europa.eu/en/themes/artificial-intelligence-andbigdata>.

Importanța comunicării eficiente dintre secretariat și elevi în creșterea calității serviciilor educaționale

Secretar Turcitu Monica

Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”, Râmnicu Vâlcea

În viața unui liceu, secretariatul este adesea perceput ca locul în care se rezolvă acte, se eliberează adeverințe și se gestionează diferite situații administrative. În realitate, activitatea acestui compartiment înseamnă mult mai mult. Pentru mulți elevi de liceu, secretariatul este unul dintre primele locuri în care caută sprijin atunci când au nevoie de lămuriri legate de documente, burse, examene, înscrieri, transferuri sau alte situații care țin de parcursul lor școlar.

Din acest motiv, comunicarea dintre secretariat și elevi nu ar trebui privită doar ca o relație administrativă. În multe situații, elevii nu cunosc exact pașii pe care trebuie să îi urmeze, nu știu ce documente trebuie să depună sau au nevoie de explicații clare, formulate pe înțelesul lor. Într-un liceu, unde elevii trec prin etape importante și iau decizii legate de examene, continuarea studiilor sau integrarea profesională, felul în care primesc aceste informații contează foarte mult. Un răspuns grăbit sau neclar poate crea nesiguranță, în timp ce o explicație calmă și clară îi ajută să își rezolve mai ușor problema.

Consider că una dintre bunele practici în activitatea de secretariat la nivel liceal este tocmai comunicarea clară, respectuoasă și adaptată vârstei elevilor. Nu este vorba doar despre politețe, ci despre o formă reală de sprijin care contribuie la buna desfășurare a activității școlare. Atunci când elevul știe ce are de făcut, când primește informația corectă la timp și este tratat cu seriozitate, relația lui cu instituția devine mai simplă și mai firească.

Această relație se vede foarte bine în numeroase momente din viața liceului: la început de an școlar, la înscriere, la solicitarea unor adeverințe, la depunerea dosarelor pentru bursă, la completarea unor documente necesare pentru examene, practică, navetă sau continuarea studiilor. În toate aceste situații, secretariatul devine un punct de sprijin important. Chiar dacă activitatea este una administrativă, efectele ei se resimt direct în organizarea vieții școlare a elevului. În contextul actual, în care se vorbește tot mai mult despre calitatea mediului educațional și despre nevoia unei școli mai apropiate de nevoile elevilor, cred că și activitatea de secretariat trebuie privită în această logică. Un liceu bine organizat nu înseamnă doar ore bine desfășurate, ci și servicii administrative funcționale, accesibile și bazate pe comunicare eficientă.

De aceea, consider că relația dintre secretariat și elevi merită privită ca parte importantă a unui climat școlar sănătos. Prin claritate, răbdare, respect și promptitudine, secretariatul poate contribui discret, dar real, la buna desfășurare a activităților educaționale și la construirea unei relații mai bune între elev și liceu.

Bibliografie

1. Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023.
2. Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar.

Importanța activităților integrate STEAM în grădiniță – exemple de bune practici

*Prof. ed. timpurie Turcu Ionela-Claudia
Liceul „Gheorghe Surdu”, oraș Brezoi*

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării armonioase a copilului, iar grădinița are rolul de a crea contexte variate de învățare prin care copiii să descopere lumea în mod activ și interactiv. În ultimii ani, abordarea educațională STEAM (Science, Technology, Engineering, Arts and Mathematics) a devenit tot mai prezentă în activitățile educaționale, inclusiv în învățământul preșcolar. Integrarea acestor domenii într-o manieră interdisciplinară stimulează curiozitatea copiilor și dezvoltă competențe esențiale pentru viitor.

Activitățile STEAM în grădiniță se bazează pe explorare, experimentare și descoperire. Copiii sunt încurajați să pună întrebări, să observe fenomene, să testeze ipoteze și să găsească soluții creative la diferite probleme. Prin intermediul acestor activități, copiii nu doar dobândesc cunoștințe noi, ci își dezvoltă gândirea critică, creativitatea și capacitatea de colaborare.

Rolul activităților STEAM în dezvoltarea copilului preșcolar

Activitățile integrate STEAM contribuie la dezvoltarea cognitivă a copilului prin stimularea gândirii logice și a capacității de rezolvare a problemelor. Copiii învață să observe, să compare, să clasifice și să formuleze explicații simple pentru fenomenele din mediul înconjurător.

De asemenea, aceste activități favorizează dezvoltarea creativității și a imaginației. Integrarea artei în activitățile de tip STEAM permite copiilor să exprime idei și emoții prin desen, construcție sau modelaj, oferind o dimensiune artistică procesului de învățare.

Un alt beneficiu important îl reprezintă dezvoltarea abilităților sociale.

Exemple de bune practici în grădiniță

Un exemplu de activitate STEAM este proiectul „Podul rezistent”. Copiii primesc diverse materiale precum cuburi, bețișoare plastilină sau piese de construcție și sunt provocați să construiască un pod care să susțină greutatea unor obiecte. În cadrul acestei activități sunt integrate elemente de inginerie, matematică

și creativitate.

O altă activitate atractivă este experimentul „Ce plutește și ce se scufundă?”. Copiii explorează diferite obiecte și formulează ipoteze despre comportamentul acestora în apă. Activitatea dezvoltă spiritul de observație, gândirea științifică și capacitatea de a formula concluzii.

Activitățile artistice integrate pot include realizarea unor „tablouri din natură”, în care copiii folosesc frunze, flori sau pietricele pentru a crea compoziții. În acest mod sunt combinate elemente de știință, artă și explorare a mediului.

Un alt exemplu îl reprezintă construcția unor „vehicule simple” din materiale reciclabile. Copiii pot experimenta modul în care roțile sau diferite forme influențează mișcarea obiectelor, învățând astfel prin explorare și joc.

Rolul educatorului în organizarea activităților STEAM

Educatorul are rolul de facilitator al învățării, creând situații educaționale care stimulează curiozitatea și dorința de explorare a copiilor. Prin utilizarea unor materiale variate și prin adresarea unor întrebări deschise, cadrul didactic încurajează copiii să descopere soluții și să își exprime ideile.

Concluzii

Activitățile integrate STEAM reprezintă o modalitate modernă și eficientă de organizare a procesului educațional în grădiniță. Prin combinarea domeniilor științei, tehnologiei, ingineriei, artei și matematicii, copiii au posibilitatea de a învăța într-un mod activ, creativ și atractiv.

Implementarea acestor activități contribuie la dezvoltarea competențelor necesare adaptării la societatea contemporană și la formarea unor copii curioși, creativi și capabili să găsească soluții la problemele întâlnite.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2006). Pedagogie. Iași: Editura Polirom.
2. Dulamă, M. (2012). Didactica activităților instructiv-educative din învățământul preșcolar. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.
3. Nicola, I. (2003). Tratat de pedagogie școlară. București: Editura Aramis.
4. Oprea, C. (2016). Strategii didactice interactive. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Stimularea elevilor pentru a înțelege textele lirice

*Prof. înv primar, Turmacu Mihaela Adriana
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Drăgășani*

Traseul de formare al elevului depinde de procesul de stimulare, de efortul voluntar și conștient, plăcerea de a exersa, motivația pentru succes, încrederea în sine, rezistența la stres și puterea de a continua atunci când randamentul nu este cel dorit. Fiecare elev trebuie stimulat pentru a-și atinge potențialul nativ și pentru a evolua cu sine însuși.

Caracterul unui copil se referă la mentalitate, la concepțiile pe care le are despre lume și viață, la idealurile și aspirațiile lui, modul de raportare la sine și la cei din jur.

Rolul cadrului didactic este de a forma caractere și de a le modifica pe cele construite deficitar prin depistarea celor negative și folosirea unor metode sau procedee adecvate : explicația, jocul didactic, jocul de rol, exemple din viața reală, literatură, istorie, discuții care să surprindă interpretări greșite și nu muștrarea sau umilirea în fața clasei. Este foarte important ca învățătorul să dea dovadă de corectitudine,

onestitate, obiectivitate, consecvență, toleranță și spirit de cooperare.

Creativitatea poate fi stimulată prin încurajare, prin încrederea pe care o primește elevul, prin feedback pozitiv. Un punct de vedere original creează entuziasmul și curajul de exprimare liberă.

Sensibilitatea învățătorului, nivelul clasei și contextul didactic în care se desfășoară lecția constituie parcursul metodic. Nu există o rețetă prestabilită pentru parcurgerea unui text liric la clasele mici, dar prin practici specifice se dezvoltă deprinderea de orientare în textul literar de factură lirică.

Lecția poate avea o structură flexibilă cu posibilitatea restrângerii unor etape. Cel mai important moment este reprezentat de pregătirea elevilor înainte de lectura poeziei noi. Profesorul îi motivează pe elevi să înțeleagă natura textului și modul de comunicare al scriitorului. Se oferă informații despre conținut și modalitatea de redare a mesajului artistic. Etapa introductivă în atmosfera specifică poeziei se realizează prin acordarea rolului de prim cititor elevului, sensibilizându-l față de textul ce urmează a fi studiat. După ce a făcut singur cunoștință cu textul are loc lectura-model a învățătorului. Acesta accentuează prin timbru și intensitatea vocii momentele de emoție transmise de text, demonstrându-și reale calități actoricești. Modelul de interpretare este preluat de copii prin recitarea învățătorului, mimica expresivă și gesturi sugestive.

Itinerariul interpretativ pornește de la explicarea titlului ce poate sugera: anotimpul („Toamna” de O. Goga, „Iarna” de N. Labiș, „Primăvara” de V. Alecsandri), subiectul central al textului („Puișorii” de G. Vieru, „Au sosit cocorii” de Cezar Petrescu, „Limba noastră” de Alexe Mateevici, „Țara mea” de Gh. Tomozei), introducerea în universul poetic („Fiind băiet păduri cutreieram” de M. Eminescu, „La mijloc de codru...”).

Învățătorul conduce elevul spre dezvoltarea ideilor și sentimentelor, pătrunderea în universul poetic, fără a teoretiza. Astfel, pentru poezia „Toamna” de Octavian Goga pot fi aduse întrebări precum: „Cu ce se împodobește grădina la sosirea toamnei?”, „De ce autorul atribuie norilor cuvântul *plumb*?”, „Explicați expresiile *creștet de dumbravă*, *podoaba zdrențuită*.”, „Care sunt cuvintele care sugerează vremea rea?”, „Descoperiți cuvintele ce desemnează ființele care suferă la apropierea anotimpului rece.”, „Citiți/recitați versurile în care sunt redată tristețea și singurătatea.”

Lectura și recitarea-model a noului text capătă expresivitate dacă sunt acompaniate, în surdină, de o lucrare muzicală adecvată. Momentul artistic asigură succesul lecției, captarea atenției și stărnirea interesului elevului pentru textul liric. Prezentarea unor tablouri are loc după ce elevul a citit/ ascultat/ recitat poezia, a interiorizat imaginile, și-a creat reprezentări proprii doar pe baza textului. Le cerem elevilor să deseneze anumite aspecte care i-au impresionat. Exprimarea emoțiilor și sentimentelor se poate realiza printr-un alt limbaj, prin corelarea interdisciplinară cu educația plastică. Cadrele didactice au posibilitatea de a pătrunde în lumea fascinantă a copilului prin aprecierea nivelului de înțelegere a textului și de percepere a acestuia prin desen.

Poezii sunt artiști care și-au exprimat ideile și sentimentele într-un anumit limbaj ce nu trebuie disecat în părți componente, deoarece riscăm să strivim „corola de minuni a lumii”. Textul trebuie să devină generator de emoții artistice, să poarte copilul prin universul imaginar al metaforei și să-l determine să citească poezii din proprie inițiativă.

Bibliografie

1. Catalano, H., Albulescu, I. (coord.), *Padagogia jocului și a activităților ludice*, Editura Didactica Publishing House, București, 2022;
2. Călin, M., *Procesul instructiv-educativ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995.

Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european

Prof. înv. preșc. Udrescu Gheorghița

Școala Gimnazială Nr.13/ Structura Grădinița cu PP Nr.14, Râmnicu Vâlcea

În dinamica actuală a educației europene, caracterizată prin accentul pus pe formarea competențelor-cheie, pe incluziune și pe adaptabilitate, practica pedagogică se conturează ca un element central al profesionalizării didactice. Nu mai este suficient ca viitorii educatori să dețină un bagaj solid de cunoștințe teoretice; aceștia trebuie să demonstreze capacitatea de a aplica, adapta și contextualiza aceste cunoștințe în situații reale de învățare. În acest sens, practica pedagogică devine un veritabil laborator educațional, în care competențele sunt formate, testate și rafinate în mod continuu. Abordările europene actuale, susținute de documente strategice privind educația și formarea profesională, promovează învățarea experiențială și reflecția critică drept componente esențiale ale formării cadrelor didactice. Practica pedagogică răspunde acestor cerințe prin oferirea unui cadru autentic de interacțiune educațională, în care viitorii profesori învață să gestioneze complexitatea mediului școlar, să ia decizii didactice în timp real și să construiască relații educaționale bazate pe respect, empatie și comunicare eficientă.

În învățământul preșcolar, unde dimensiunea afectivă și ludică a învățării este predominantă, rolul practicii pedagogice devine și mai evident. Activitatea cu copiii presupune o abordare integrată, în care educatorul îmbină metode tradiționale și moderne, activități frontale și experiențe interactive, resurse clasice și digitale. Astfel, practica pedagogică oferă oportunitatea de a experimenta direct această diversitate metodologică și de a înțelege impactul ei asupra dezvoltării copilului. Dimensiunea formativă a practicii pedagogice este susținută și de dezvoltarea competențelor de management al clasei. De exemplu, gestionarea unui grup de copii cu niveluri diferite de atenție și ritmuri variate de lucru implică utilizarea unor strategii diferențiate, precum organizarea pe centre de interes, alternarea activităților statice cu cele dinamice sau utilizarea rutinei zilnice ca element de stabilitate. Practicantul învață, astfel, să anticipeze dificultăți, să prevină comportamente indezirabile și să creeze un climat educațional pozitiv. Un aspect definitoriu al practicii pedagogice îl constituie reflecția sistematică asupra activității desfășurate. Analiza post-activitate, realizată individual sau împreună cu mentorul, permite identificarea punctelor forte și a aspectelor care necesită îmbunătățire. De exemplu, în cazul în care se constată o implicare redusă a unor copii, practicantul poate decide adaptarea strategiilor prin introducerea unor metode interactive suplimentare sau prin reorganizarea grupului de lucru. Această capacitate de autoreglare și ajustare continuă este esențială pentru dezvoltarea profesională. În același timp, mentoratul didactic joacă un rol crucial în eficientizarea practicii pedagogice. Sprijinul oferit de cadre didactice experimentate contribuie la formarea unei viziuni realiste asupra profesiei și la dezvoltarea unei conduite pedagogice adecvate. Feedback-ul constructiv, bazat pe observație directă și dialog reflexiv, facilitează progresul și consolidează încrederea în sine a viitorului educator. Integrarea tehnologiei în practica pedagogică reflectă, de asemenea, direcțiile strategice ale educației europene, care promovează competențele digitale ca parte integrantă a profilului profesional al cadrului didactic. Utilizarea resurselor digitale interactive nu doar că sporește atractivitatea activităților, dar contribuie și la dezvoltarea unor competențe esențiale pentru societatea contemporană. Important este ca aceste resurse să fie utilizate în mod echilibrat și adaptat particularităților de vârstă ale copiilor.

Într-o perspectivă mai largă, promovarea activităților de practică pedagogică presupune consolidarea relației dintre instituțiile de formare și unitățile de învățământ, dezvoltarea unor programe coerente de practică și valorizarea experiențelor didactice autentice. Schimbul de bune practici la nivel european, mobilitățile educaționale și proiectele colaborative contribuie la crearea unui spațiu educațional comun, bazat pe calitate, inovație și profesionalism. Prin urmare, practica pedagogică nu trebuie privită ca o simplă etapă în formarea inițială, ci ca un proces continuu, care însoțește întreaga carieră didactică. Ea reprezintă fundamentul pe care se construiește competența profesională și cheia adaptării la provocările unui sistem

educațional în permanentă schimbare.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică constituie un factor determinant al învățământului european, întrucât asigură formarea unor cadre didactice capabile să îmbine teoria cu practica, tradiția cu inovația și rigoarea științifică cu creativitatea pedagogică. Investiția în dezvoltarea și valorizarea acestor activități reprezintă o direcție strategică esențială pentru creșterea calității educației și pentru formarea unor generații pregătite să facă față complexității lumii contemporane.

Bibliografie

1. Comisia Europeană (2020). *Education and Training Monitor*
2. Darling-Hammond, L. (2017). *Teacher Education around the World*
3. Hattie, J. (2009). *Visible Learning*
4. Iucu, R. (2005). *Managementul și gestiunea clasei de elevi*

Promovarea activităților de practică pedagogică factor determinant al învățământului european

*Profesor Învățământ Preșcolar Udvescu Florea Kati
Școala Gimnazială „Căpitan Mărășanu”- Stroești Localitatea Stroești*

În contextul actual al societății bazate pe cunoaștere, sistemul educațional european pune un accent tot mai mare pe formarea competențelor practice și pe corelarea teoriei cu realitatea educațională. În acest sens, practica pedagogică reprezintă un element esențial în pregătirea cadrelor didactice, contribuind semnificativ la creșterea calității actului educațional.

Promovarea activităților de practică pedagogică devine astfel un factor determinant al eficienței învățământului european, deoarece facilitează integrarea viitorilor profesori în mediul educațional real și dezvoltarea competențelor necesare exercitării profesiei didactice.

Practica pedagogică oferă viitorilor profesori oportunitatea de a aplica cunoștințele teoretice dobândite în cadrul formării inițiale. Aceasta contribuie la dezvoltarea unor competențe esențiale, precum comunicarea didactică eficientă, gestionarea clasei de elevi, utilizarea metodelor moderne de predare și evaluare.

De asemenea, prin implicarea directă în activități didactice, studenții își dezvoltă capacitatea de adaptare la nevoile elevilor și își formează o identitate profesională solidă.

Practica pedagogică stimulează, totodată, reflecția asupra propriului stil de predare, contribuind la perfecționarea continuă.

La nivel european, formarea cadrelor didactice este orientată spre dezvoltarea competențelor cheie și spre învățarea pe tot parcursul vieții. În acest context, practica pedagogică ocupă un loc central în programele de formare inițială.

Sistemele educaționale europene promovează parteneriatele între universități și unitățile de învățământ, precum și mentoratul didactic, considerat esențial pentru integrarea eficientă a viitorilor profesori.

De asemenea, mobilitatea academică oferă oportunități de schimb de experiență și acces la bune practici educaționale.

Digitalizarea educației a influențat și practica pedagogică, prin integrarea tehnologiilor moderne în procesul de predare-învățare. Astfel, viitorii profesori sunt pregătiți să utilizeze resurse digitale și metode interactive.

Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie direct la creșterea calității educației. Profesorii care beneficiază de o pregătire practică solidă sunt mai bine adaptați la realitățile din clasă și mai eficienți în activitatea didactică.

În același timp, practica pedagogică reduce decalajul dintre teorie și practică și sprijină dezvoltarea unor metode inovatoare de predare. Aceasta contribuie la formarea unor cadre didactice flexibile, capabile să răspundă provocărilor societății contemporane.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un element esențial în dezvoltarea învățământului european. Aceasta contribuie la formarea unor profesori competenți, responsabili și adaptați cerințelor actuale ale educației.

Investiția în practica pedagogică este, în esență, o investiție în calitatea educației și în viitorul societății.

Bibliografie

1. Cucuș, C. – Pedagogie
2. Iucu, R. – Formarea cadrelor didactice
3. Comisia Europeană – Educație și formare în Uniunea Europeană
4. Legea educației naționale nr. 1/2011

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului European

Urse Nicoleta Mihaela

Grădinița cu Program Prelungit „Active Kids”, localitatea Ramnicu Valcea, județul Valcea

În contextul transformărilor educaționale din spațiul european, practica pedagogică devine un pilon esențial în formarea cadrelor didactice competente și adaptabile. Articolul analizează rolul activităților de practică pedagogică în dezvoltarea profesională a viitorilor profesori, evidențiind impactul acestora asupra calității învățământului și alinierii la standardele europene.

1. Introducere

Educația europeană contemporană pune accent pe formarea competențelor, mobilitate, incluziune și adaptabilitate. În acest context, pregătirea teoretică a viitorilor profesori nu mai este suficientă. Practica pedagogică reprezintă legătura esențială dintre teorie și realitatea din sala de clasă, contribuind decisiv la profesionalizarea carierei didactice.

2. Conceptul de practică pedagogică

Practica pedagogică este un proces complex, organizat și supervizat, prin care studenții își dezvoltă competențe didactice reale în contexte educaționale autentice. Aceasta include:

- observarea activităților didactice,
- proiectarea lecțiilor,
- predarea asistată și independentă,
- evaluarea elevilor,
- reflecția pedagogică.

3. Importanța practicii pedagogice în context european

3.1. Dezvoltarea competențelor profesionale

Activitățile practice permit viitorilor profesori să dobândească competențe esențiale precum:

- managementul clasei,
- comunicarea didactică,
- adaptarea metodelor la diversitatea elevilor,
- utilizarea tehnologiilor educaționale.

3.2. Corelarea teoriei cu practica

Unul dintre obiectivele majore ale învățământului european este reducerea decalajului dintre formarea teoretică și realitatea educațională. Practica pedagogică facilitează această corelare prin aplicarea directă a conceptelor studiate.

3.3. Creșterea calității educației

Profesorii bine pregătiți practic contribuie la:

- îmbunătățirea rezultatelor elevilor,
- crearea unui mediu educațional incluziv,
- inovarea procesului de predare-învățare.

4. Modele europene de bună practică

În multe state europene, practica pedagogică este integrată încă din primii ani de formare universitară.

Caracteristicile acestor modele includ:

- parteneriate între universități și școli,
- mentorat profesional,
- evaluare continuă și feedback constructiv,
- utilizarea portofoliilor didactice.

5. Provocări în implementarea practicii pedagogice

În ciuda importanței sale, practica pedagogică se confruntă cu diverse dificultăți:

- insuficienta coordonare între instituții,
- lipsa mentorilor formați,
- resurse limitate,
- evaluarea neuniformă a performanțelor studenților.

6. Strategii de promovare a practicii pedagogice

Pentru a consolida rolul acesteia în învățământul european, se impun următoarele măsuri:

- extinderea duratei și diversificarea contextelor de practică,
- formarea continuă a mentorilor,
- integrarea tehnologiilor digitale,
- încurajarea mobilităților internaționale,
- dezvoltarea unei culturi a reflecției pedagogice.

7. Concluzii

Promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un factor determinant în modernizarea și eficientizarea învățământului european. Prin consolidarea acestei componente, sistemele educaționale pot forma profesori competenți, flexibili și capabili să răspundă provocărilor societății contemporane.

Importanța practicii pedagogice în pregătirea profesională

Prof. Văduva Anca-Elena

Liceul Tehnologic Ferdinand I/ G.P.P. Ostroveni 2 Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea

Formarea cadrelor didactice reprezintă un proces complex, care îmbină pregătirea teoretică cu experiența practică. În cadrul sistemelor moderne de educație, accentul se pune din ce în ce mai mult pe dezvoltarea competențelor profesionale ale profesorilor, iar practica pedagogică ocupă un loc central în acest proces. Aceasta oferă viitorilor profesori oportunitatea de a aplica cunoștințele dobândite în cadrul studiilor universitare și de a se familiariza cu realitățile mediului școlar. În contextul schimbărilor permanente din domeniul educației, cadrele didactice trebuie să fie capabile să se adapteze la nevoile elevilor, la noile metode de predare și la utilizarea tehnologiilor moderne. Practica pedagogică contribuie la dezvoltarea acestor competențe, facilitând tranziția de la statutul de student la cel de profesor.

Practica pedagogică reprezintă etapa în care studenții care se pregătesc pentru cariera didactică intră în contact direct cu activitatea din școală. În această perioadă, aceștia observă modul în care profesorii organizează lecțiile, interacționează cu elevii și utilizează diferite metode didactice.

Unul dintre principalele beneficii ale practicii pedagogice este posibilitatea de a îmbina teoria cu practica. Studenții au ocazia să aplice conceptele studiate în cadrul cursurilor de pedagogie, psihologie educațională și didactică. Astfel, ei învață să elaboreze planuri de lecție, să stabilească obiective educaționale și să utilizeze metode și strategii adecvate procesului de predare-învățare.,,

De asemenea, practica pedagogică permite dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare cu elevii. Profesorul nu este doar un transmițător de informații, ci și un ghid, un mentor și un model pentru elevi. Prin contactul direct cu aceștia, viitorii profesori își dezvoltă capacitatea de a gestiona situații diverse și de a crea un climat educațional favorabil învățării.

În cadrul practicii pedagogice, studenții își dezvoltă o serie de competențe esențiale pentru activitatea didactică. Printre acestea se numără competențele de planificare, organizare și evaluare a activităților educaționale. Elaborarea proiectelor de lecție și susținerea acestora în fața elevilor reprezintă exerciții importante care contribuie la formarea unui stil personal de predare.

Un alt aspect important este capacitatea de reflecție asupra propriei activități. După fiecare lecție susținută, studenții pot analiza ceea ce a funcționat bine și ce ar putea fi îmbunătățit. Feedbackul oferit de profesorii mentori joacă un rol esențial în acest proces, deoarece ajută la identificarea punctelor forte și a aspectelor care necesită dezvoltare.

Practica pedagogică contribuie, de asemenea, la dezvoltarea creativității și a flexibilității didactice. Profesorii trebuie să fie capabili să adapteze metodele de predare în funcție de nivelul și nevoile elevilor, iar experiența practică îi ajută să găsească soluții eficiente pentru diferite situații educaționale.

Importanța colaborării cu profesorii mentori

Un element esențial al practicii pedagogice este colaborarea dintre studenți și profesorii mentori din școli. Mentorii oferă sprijin, îndrumare și exemple de bune practici didactice. Prin observarea lecțiilor susținute de profesori experimentați, studenții pot învăța strategii eficiente de predare și de gestionare a clasei.

Relația dintre mentor și student contribuie la dezvoltarea profesională a viitorilor profesori. Mentorul oferă sugestii, corectează eventualele greșeli și încurajează reflecția asupra activității didactice. Această colaborare facilitează integrarea treptată a studenților în mediul educațional și îi ajută să dobândească încredere în propriile abilități.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2006). Pedagogie. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. (2005). Formarea cadrelor didactice. București: Humanitas Educațional.
3. Joița, E. (2010). Pedagogie și elemente de psihologia educației. București: Editura Didactică și Pedagogică..
4. Ministerul Educației (2017). Ghid pentru practica pedagogică în învățământul preuniversitar. București.

Învățarea prin practică: experiențe relevante în educația europeană

*Prof. Ed. Timpurie Vărgăluță Maria-Mălina
G.P.P. Ostroveni 1, Râmnicu Vâlcea*

În contextul transformărilor rapide ale societății contemporane, educația europeană pune un accent tot mai mare pe dezvoltarea competențelor practice, nu doar pe acumularea de cunoștințe teoretice. Învățarea prin practică devine astfel un element esențial în formarea viitorilor profesioniști, în special în domeniul didactic, unde experiența directă influențează profund calitatea actului educațional.

Învățarea prin practică presupune implicarea activă a elevului sau studentului în situații reale sau simulate, care reproduc cât mai fidel contextul profesional. Această abordare contribuie la consolidarea cunoștințelor teoretice și la dezvoltarea unor competențe esențiale precum gândirea critică, capacitatea de adaptare, comunicarea eficientă și rezolvarea de probleme. În învățământul european, această metodă este integrată tot mai frecvent în programele de formare, fiind considerată o punte între teorie și realitate.

Un aspect important al învățării prin practică îl reprezintă practica pedagogică, în cazul formării cadrelor didactice. Aceasta oferă viitorilor profesori oportunitatea de a experimenta direct activitatea de predare, de a interacționa cu elevii și de a înțelege complexitatea procesului educațional. Prin observare, implicare și reflecție, studenții își dezvoltă propriul stil didactic și își formează identitatea profesională. Experiențele trăite în timpul practicii contribuie la creșterea încrederii în sine și la dezvoltarea abilităților de gestionare a situațiilor din clasă.

La nivel european, există numeroase exemple de bune practici care evidențiază eficiența acestei abordări. Programele educaționale moderne încurajează colaborarea între instituțiile de învățământ și mediul profesional, facilitând stagii de practică, mobilități și schimburi de experiență. Astfel, studenții au posibilitatea de a învăța în contexte diverse, de a descoperi metode didactice inovatoare și de a înțelege diferențele culturale care influențează procesul educațional.

Un alt beneficiu major al învățării prin practică este dezvoltarea capacității de reflecție. Nu este suficient ca experiența să fie trăită; aceasta trebuie analizată, înțeleasă și integrată în propriul sistem de valori și cunoștințe. În acest sens, mentoratul joacă un rol esențial. Profesorii coordonatori oferă sprijin, feedback și ghidare, contribuind la formarea unei gândiri pedagogice mature.

Cu toate acestea, implementarea eficientă a învățării prin practică presupune depășirea unor provocări. Este necesară o bună organizare a stagiilor, formarea mentorilor, precum și o colaborare reală între instituții. De asemenea, trebuie asigurate resursele necesare pentru a oferi experiențe relevante și de calitate tuturor participanților.

Învățarea prin practică reprezintă un pilon fundamental al educației europene moderne. Aceasta nu doar completează formarea teoretică, ci o transformă într-un proces viu, aplicabil și relevant. Prin experiențe autentice, viitorii profesori devin mai bine pregătiți să răspundă cerințelor actuale ale educației, contribuind astfel la dezvoltarea unui sistem educațional eficient, adaptat nevoilor societății contemporane.

Importanța activităților metodice în predarea limbii engleze

Vlăduț-Marin Maria

Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”, Râmnicu Vâlcea

În contextul globalizării și al dezvoltării accelerate a tehnologiei, limba engleză a devenit un instrument esențial de comunicare internațională. Predarea acesteia în sistemul educațional presupune nu doar transmiterea unor cunoștințe lingvistice, ci și dezvoltarea competențelor de comunicare, gândire critică și adaptabilitate culturală. În acest sens, activitățile metodice ocupă un loc central, contribuind semnificativ la creșterea calității actului didactic și la formarea continuă a cadrelor didactice.

Activitățile metodice reprezintă totalitatea acțiunilor organizate în vederea perfecționării strategiilor de predare-învățare-evaluare. Acestea includ cercuri pedagogice, lecții demonstrative, ateliere de lucru, schimburi de experiență, cursuri de formare continuă și participarea la conferințe sau simpozioane. Prin intermediul acestor activități, profesorii de limba engleză au oportunitatea de a-și actualiza cunoștințele, de a descoperi metode moderne și de a-și adapta stilul didactic la nevoile elevilor.

Un prim aspect important al activităților metodice îl constituie îmbunătățirea competențelor profesionale ale profesorilor. Predarea limbii engleze implică utilizarea unor metode interactive, centrate pe elev, care să stimuleze comunicarea autentică. Prin participarea la activități metodice, profesorii învață să utilizeze tehnici precum învățarea prin cooperare, metoda proiectului, jocul de rol sau dezbaterea. Aceste metode contribuie la crearea unui mediu de învățare dinamic și motivant, în care elevii sunt implicați activ.

De asemenea, activitățile metodice facilitează schimbul de bune practici între cadrele didactice. În cadrul cercurilor pedagogice sau al întâlnirilor metodice, profesorii pot împărtăși experiențe, pot discuta dificultăți întâmpinate la clasă și pot identifica soluții eficiente. Acest schimb de idei conduce la dezvoltarea unei comunități profesionale bazate pe colaborare și sprijin reciproc. În plus, profesorii pot prelua și adapta strategii care s-au dovedit eficiente în alte contexte educaționale.

Un alt rol esențial al activităților metodice este promovarea inovației didactice. În predarea limbii engleze, integrarea tehnologiei devine din ce în ce mai importantă. Platformele educaționale, aplicațiile interactive și resursele digitale oferă multiple oportunități de diversificare a activităților de învățare. Prin participarea la ateliere și cursuri de formare, profesorii pot învăța cum să utilizeze eficient aceste instrumente, contribuind astfel la creșterea atractivității lecțiilor.

Activitățile metodice contribuie și la dezvoltarea competențelor de evaluare ale profesorilor. Evaluarea în predarea limbii engleze nu trebuie să se limiteze la testarea cunoștințelor gramaticale, ci trebuie să vizeze competențele de comunicare: ascultarea, vorbirea, citirea și scrierea. În cadrul activităților metodice, profesorii pot învăța să elaboreze instrumente de evaluare autentice, precum portofoliile, proiectele sau evaluările bazate pe performanță. Aceste metode permit o apreciere mai corectă și mai complexă a progresului elevilor.

Un alt beneficiu important al activităților metodice este adaptarea predării la diversitatea elevilor. Într-o clasă de limba engleză, elevii pot avea niveluri diferite de competență, stiluri de învățare variate și motivații distincte. Prin formare continuă, profesorii pot dobândi strategii de diferențiere a instruirii, astfel încât fiecare elev să beneficieze de un proces educațional adecvat nevoilor sale. Acest lucru contribuie la creșterea incluziunii și la reducerea decalajelor de învățare.

Totodată, activitățile metodice au un impact pozitiv asupra motivației profesorilor. Participarea la astfel de activități le oferă oportunitatea de a-și diversifica rutina profesională, de a-și redescoperi pasiunea pentru predare și de a se simți parte a unei comunități profesionale. Motivația crescută a profesorilor se reflectă direct în calitatea actului didactic și în rezultatele elevilor.

Nu în ultimul rând, activitățile metodice contribuie la alinierea practicilor didactice la cerințele curriculare și la standardele educaționale. Reforma educației presupune adaptări constante ale conținuturilor

și metodelor de predare. Prin participarea la activități metodice, profesorii sunt informați despre noile orientări curriculare și despre cerințele evaluărilor naționale sau internaționale, putând astfel să-și ajusteze demersul didactic în mod corespunzător.

În concluzie, activitățile metodice joacă un rol esențial în predarea limbii engleze, contribuind la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice, la îmbunătățirea calității procesului educațional și la creșterea performanțelor elevilor. Într-o lume în continuă schimbare, în care competențele lingvistice sunt din ce în ce mai importante, investiția în formarea continuă a profesorilor devine o necesitate. Prin urmare, activitățile metodice trebuie susținute și promovate la toate nivelurile sistemului educațional.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006.
2. Cucos, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
3. Harmer, Jeremy – *How to Teach English*, Longman, 2007.
4. Scrivener, Jim – *Learning Teaching*, Macmillan Education, 2011.
5. Richards, Jack C., Rodgers, Theodore S. – *Approaches and Methods in Language Teaching*, Cambridge University Press, 2014.

Metodele interactive – modalități de activizare a demersului didactic

Prof. Vlăsceanu Raluca-Elena

Școala Gimnazială Pesceana, jud. Vâlcea

Psihopedagogii contemporani consideră că în ceea ce privește noile metode de învățământ, respectiv metodele active și interactive, „este indiscutabil că la izvorul lor se află marele curent al psihologiei genetice și moderne”, sau că „noile metode s-au constituit în același timp cu psihologia copilului și cu progresele acesteia. Este evident că munca cu manualul nu cuprinde în sine nimic activ dacă nu este însoțită de căutarea spontană din partea elevilor”.

Se constată că un rol la fel de important ca operarea, îl are în dezvoltarea intelectuală a copilului, cooperarea. Sub raport intelectual, cooperarea, este cea mai aptă să favorizeze schimbul de idei și discuția, adică toate conduitele care contribuie la educarea spiritului critic, a obiectivității și a deflexiunii. Cooperarea reprezintă, desigur, un fapt social obiectiv, un fel de factor sociologic implicat în dezvoltarea copilului.

Metode active de învățământ sunt acelea care promovează interesul natural, activitatea spontană, operarea/cooperarea, efortul voluntar conștient, munca independentă. Esențială este, după Piaget, în toate aceste împrejurări sau proceduri, cercetarea proprie, descoperirea „...o educație a descoperirii active a adevărului este superioară unei educații care constă doar în a-i forma pe subiecți pentru a vrea prin acte de voință prealabil conturate și a ști prin adevăruri pur și simplu acceptate. Dar chiar dacă ne-am propune ca scop să formăm spirite conformiste mergând pe drumurile deja bătătorite ale adevărilor dobândite, subzistă problema de a ne convinge dacă transmiterea adevărilor stabilite se realizează mai bine prin procedee de simplă repetiție, sau printr-o asimilare mai activă.”

Trebuie totuși să acordăm atributul de „activ” numai acelor metode care pun în funcție schemele operatorii ale intelectului copilului. El nu acordă acest atribut învățământului programat sau mijloacelor audio-vizuale moderne, în genere metodelor intuitive. Se poate spune că în cadrul acestor metode există deseori un abuz de intuiție sau un verbalism al imaginii, care dăunează mult dezvoltării intelectului, deși dezvoltă o motivație, dar nu mai mult. O întrebare esențială ce ar trebui să preceadă demersul instructiv-

educativ ar fi: „prin ce metode sau cu ce modalități pedagogice va trebui să se acționeze în procesul de învățământ spre a obține și intensifica activizarea elevilor la lecție?

În structura și conținutul *problematizării*, elementul constitutiv esențial îl formează problema și soluționarea ei. Dar problema însăși se construiește și se rezolvă cu un material de cunoaștere care a fost achiziționat sau care se însușește printr-o metodă oarecare de învățământ. În cadrul problematizării, rolul și funcția principală a acesteia nu mai este dobândirea de noi cunoștințe, ci activizarea forțelor intelectuale ale elevului cu materia însușită, în scopuri productiv creative, și numai în subsidiar promovarea unor noi informații sau soluții. Tot astfel, descoperirea cunoștințelor sau operațiilor intelectuale de către elevi constituie un act pedagogic de cunoaștere capabil să intensifice procesul învățării, să susțină încordarea optimală a forțelor psihice a celor ce învață și să declanșeze trăirea bucuriei de a realiza un succes de cunoaștere, prin efort propriu.

Efort, tensiune eficientă și satisfacție intelectuală, însoțite de efecte formative provoacă și actul corelării cunoștințelor, în noi și interesante sisteme logice, sau munca independentă și productiv creativă a elevilor cu noțiunile învățate. A pune elevului probleme de gândire în procesul de învățământ, dar, mai ales, în a pregăti sau în a învăța să-și pună și să caute singur soluția problemelor prin efort și muncă independentă, respectându-se, în această activitate, principiul ierarhizării dificultăților cognitive și al valorii educative a operațiilor implicate în rezolvarea lor, este calea cea mai potrivită pentru a face educație intelectuală, chiar creativă a școlarilor. Ajutorul dat elevilor în rezolvarea problemelor de către cadrul didactic să fie bine calculat și minimal dozat.

Munca independentă și productiv creativă în învățământ definește acea modalitate metodică de studiu și învățare — teoretică și practică — prin care elevii, participanți activi și conștienți la propria lor formare, își însușesc, pe cât este posibil în mod independent, adică sub îndrumarea pedagogică cu desfășurare regresivă din partea dascălului, cunoștințele și tehnicile didactice necesare, iar cu ajutorul acestora pun în activitate funcțiile psihice de cunoaștere, întreaga personalitate până la nivelul maxim pe care îl permit „potențele native” și condițiile educative create. În înțelesul ei didactic, munca independentă ne apare ca fiind expresia metodologică a libertății de manifestare a gândirii și spiritului productiv creativ al elevului pentru învățare și autoinstruire.

Munca didactică independentă este activitatea desfășurată de elevi în vederea rezolvării unor sarcini, fără ajutorul altor persoane, însă sub îndrumarea și controlul profesorului și orientată în direcția formării deprinderilor de muncă independentă, a spiritului de independență, a inițiativei și a unui anumit grad de creativitate.

Învățarea prin descoperire produce asupra elevilor efecte instructiv-educative deosebit de valoroase, în comparație cu efectele învățării prin asimilarea cunoștințelor primite de-a gata. Învățarea realizată prin transmiterea și însușirea cunoștințelor de-a gata îl situează de la bun început pe elev ca obiect al instruirii; el este prefigurat, în aceasta concepție pedagogică, ca un fel de receptor mental, de înregistrare a informațiilor, dar cu totul dependent de ajutorul masiv al cadrului didactic care la rândul său, este privit ca un furnizor inepuizabil de cunoștințe. Ceea ce i se cere elevului în acest sistem de relații didactice bilaterale, este ca el să fie cât mai bine înzestrat cu memorie și gândire reproductivă.

În activitatea de descoperire a cunoștințelor sale, elevul se folosește mult de propria experiență și izează frecvent de ceea ce s-a numit în psihologia învățării „principiul încercării și erorii”, precum și de raționamentul prin analogie. S-ar putea obiecta că o atare activitate de cercetare este de prisos, deoarece învățarea prin descoperire este greu aplicabilă în condițiile actuale, cu programe supra-încărcate cu material de învățat, cu manuale.

Aceste obiecții și altele asemenea, pe alocuri îndreptățite, dar numai în parte valabile. Ele fac într-adevăr dificilă, dar nu imposibilă, aplicarea acestei modalități de învățare chiar în condițiile învățământului de astăzi. Elevii pot fi antrenați treptat și sistematic în munca de descoperire a cunoștințelor, desigur nu deodată și nu în toată activitatea lor didactică; nu cu fiecare temă și lecție, dar i se poate consacra acestei activități cel puțin o parte din lecția clasică, sau continuată aplicarea acestei modalități în afara clasei în alte forme didactice, de studiu, de studiu și instruire sau de autoinstruire a elevilor. Există chiar anumite discipline care se pretează mai bine la aplicarea acestor metode active, și anume istoria, geografia, cunoașterea mediului.

Conținutul unei lecții, al unei discipline de studiu, poate fi mai bine predat și studiat de către elevi în cadrul unei situații de învățământ în care: se pun și se soluționează probleme de cunoaștere, prin activitate intelectuală independentă și productiv creativă a elevilor, în care cunoștințele și procedeele metodice de învățare sunt descoperite de elevi prin cercetare proprie, în spiritul metodologiei științifice și se însușesc totdeauna corelate în sisteme logice dinamice, completate cu tehnica instruirii programate și a programării educației

prin instrucție. Ceea ce pătrunde și unește cele cinci modalități pedagogice de mai sus într-un sistem metodic complex nu sunt numai elementele metodologice comune, dar și, mai ales, spiritul lor activizant, precum și eficiența educațională a procesului de învățământ, construit și realizat pe aceste baze.

Bibliografie

1. Golu M. , 2005, *Fundamentele psihologiei* , Ed. Fundația „România de mâine” , București
2. Ionescu M. , Radu I. , 1995 , *Didactica modernă* , Ed. Dacia , Cluj-Napoca Matei N. , 1997 , *Învățarea eficientă în școală* , E.D.P., București

Promovarea activităților de practică pedagogică

Prof educație timpurie: Voicu Eleonora

Școala Gimnazială I. Gh. Duca/Grădinița cu PP Traian, Râmnicu Vâlcea

În contextul actual al educației, caracterizat prin schimbări rapide și cerințe tot mai complexe, formarea inițială a cadrelor didactice trebuie să răspundă unor standarde ridicate de profesionalism. Practica pedagogică reprezintă elementul central al acestei formări, fiind puntea dintre cunoștințele teoretice și realitatea educațională.

Promovarea activităților de practică pedagogică contribuie la dezvoltarea competențelor didactice și la formarea unei identități profesionale solide.

Conceptul și rolul practicii pedagogice

Practica pedagogică presupune implicarea directă a viitorilor profesori în activități educaționale reale. Aceasta include observarea, participarea și desfășurarea efectivă a activităților didactice.

Rolul său este de a forma competențe precum:

- comunicarea didactică;
- gestionarea clasei;
- adaptarea la nevoile copiilor;
- utilizarea metodelor moderne.

Importanța promovării practicii pedagogice

Promovarea practicii pedagogice are un impact major asupra formării profesionale. Aceasta contribuie la creșterea încrederii în sine, dezvoltarea abilităților practice și adaptarea la mediul educațional.

Strategii de promovare

Promovarea poate fi realizată prin:

- activități demonstrative;
- utilizarea tehnologiei;
- parteneriate educaționale;
- diseminarea rezultatelor.

De asemenea, platformele digitale contribuie la vizibilitatea activităților și la schimbul de bune practici.

Rolul mentorului

Mentorul are rolul de a ghida și sprijini practicantul, oferind feedback constructiv și exemple de bune practici. Relația mentor–practicant este esențială pentru dezvoltarea profesională.

Metode moderne utilizate

Metodele activ-participative, precum învățarea prin joc, metoda proiectului și brainstorming-ul, contribuie la eficientizarea actului didactic și la implicarea activă a copiilor.

Dificultăți

Printre dificultăți se numără lipsa resurselor, timpul limitat și diferențele dintre teorie și practică. Acestea pot fi depășite prin colaborare și adaptare.

Exemple de bune practici

În educația timpurie, activitățile interactive, implicarea părinților și utilizarea materialelor didactice atractive contribuie la succesul procesului educațional.

Impactul practicii pedagogice

Practica pedagogică dezvoltă competențe profesionale, inteligență emoțională și capacitatea de autoevaluare.

Concluzii

Promovarea activităților de practică pedagogică este esențială pentru formarea unor cadre didactice competente și adaptate cerințelor actuale.

Bibliografie

1. Cerghit, I. – Metode de învățământ
2. Cucos, C. – Pedagogie
3. Iucu, R. – Managementul clasei de elevi
4. Joița, E. – Pedagogie și didactică
5. Ministerul Educației – Ghid pentru practica pedagogică

Promovarea activităților de practică pedagogică — factor determinant al învățământului european

Profesor Zegheanu Elena Ramona

Școala Gimnazială Bălcești / Bengești Nr. 1, Localitatea Bengești-Ciocadia, județul Gorj

În contextul transformărilor profunde care caracterizează sistemele educaționale europene, accentul se pune tot mai mult pe dezvoltarea competențelor profesionale autentice ale cadrelor didactice. Practica pedagogică reprezintă una dintre componentele esențiale ale formării inițiale și continue a profesorilor, deoarece facilitează corelarea cunoștințelor teoretice cu experiența concretă din mediul școlar. Astfel, promovarea activităților de practică pedagogică devine un factor determinant în dezvoltarea unui învățământ modern, eficient și adaptat cerințelor societății contemporane.

Practicile pedagogice oferă viitorilor profesori posibilitatea de a observa direct modul în care se desfășoară procesul instructiv-educativ, de a analiza strategiile didactice utilizate și de a înțelege complexitatea rolului profesorului în formarea elevilor. În cadrul acestor activități, studenții sau profesorii debutanți participă la lecții, analizează metodele de predare utilizate și reflectează asupra modului în care pot adapta conținuturile curriculare la particularitățile de vârstă și la nivelul de pregătire al elevilor.

Un rol deosebit de important în desfășurarea practicii pedagogice îl au profesorii mentori, care oferă sprijin și îndrumare celor aflați în procesul de formare. Experiența profesională a acestora contribuie la dezvoltarea unor competențe didactice solide, precum proiectarea activităților de învățare, gestionarea

eficientă a clasei de elevi și utilizarea unor metode de evaluare obiective și formative. Prin intermediul acestei colaborări, procesul de formare devine unul reflexiv și orientat spre îmbunătățirea continuă a actului educațional.

În cadrul activităților de practică pedagogică, observarea sistematică a lecțiilor constituie o etapă fundamentală. Aceasta permite identificarea strategiilor didactice eficiente, a tehnicilor de comunicare didactică și a modalităților de stimulare a participării active a elevilor. Ulterior, profesorii aflați în formare au posibilitatea de a proiecta și de a susține activități didactice proprii, aplicând principiile pedagogice studiate și adaptându-le la situațiile concrete întâlnite în clasă.

De asemenea, practica pedagogică contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale profesorilor. Interacțiunea directă cu elevii presupune empatie, răbdare, flexibilitate și capacitatea de a crea un climat educațional pozitiv. Profesorul devine astfel nu doar un transmitător de cunoștințe, ci și un facilitator al învățării, un model de comportament și un sprijin în dezvoltarea personală a elevilor.

În perspectiva construirii unui spațiu educațional european, accentul se pune pe formarea competențelor-cheie și pe promovarea unor metode de predare centrate pe elev. Practica pedagogică oferă cadrul optim pentru implementarea acestor principii, deoarece permite experimentarea unor metode moderne de predare, precum învățarea prin cooperare, învățarea bazată pe proiecte sau utilizarea resurselor digitale în procesul educațional.

Utilizarea tehnologiilor educaționale reprezintă un alt aspect relevant al practicii pedagogice contemporane. Integrarea platformelor educaționale, a materialelor multimedia și a aplicațiilor interactive contribuie la diversificarea strategiilor didactice și la creșterea motivației elevilor pentru învățare. În același timp, profesorii în formare au oportunitatea de a dezvolta competențe digitale esențiale pentru desfășurarea activităților educaționale într-o societate bazată pe cunoaștere.

Experiența acumulată în cadrul practicii pedagogice contribuie la dezvoltarea identității profesionale a viitorilor profesori. Prin reflecție pedagogică și autoevaluare, aceștia își pot identifica punctele forte, dar și aspectele care necesită îmbunătățire. Astfel, procesul de formare devine unul continuu, orientat spre dezvoltarea profesională și spre creșterea calității actului educațional.

În concluzie, promovarea activităților de practică pedagogică reprezintă un element fundamental în modernizarea sistemului educațional și în alinierea acestuia la valorile și standardele europene. Prin integrarea experienței practice în procesul de formare didactică, se asigură pregătirea unor profesori competenți, capabili să răspundă provocărilor actuale ale educației și să contribuie la formarea unor generații bine pregătite pentru viitor.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. (2005). *Managementul și gestiunea clasei de elevi*. Iași: Editura Polirom.
3. Comisia Europeană (2018). *Recomandarea privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții*.
4. Potolea, D., & Toma, S. (2013). *Formarea profesorilor*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Editat și publicat de Casa Corpului Didactic Vâlcea
Bulevardul Nicolae Bălcescu nr. 30
Râmnicu Vâlcea
Vâlcea
Romania
Web: www.ccdvl.ro
E-mail: ccdvalcea@yahoo.com
Tel/Fax: 0350/421398
Director: Prof. Florentina-Adina DOBRETE

Editura NOVA DIDACT

ISSN 2821-8663

9 772821 866004 >